

Giới thiệu Chớ Quấy Rầy Phi Thăng

Chớ quấy rầy phi thăng – đang tiến hành – Nguyệt Hạ Điệp Ảnh

Giới thiệu truyện huyền huyền nhẹ nhàng này:

Không Hầu, tên của một loại đàn cổ và cũng chính là tên của nàng.

Nàng sinh ra trong hoàng tộc, phụ thân là hoàng đế, mẫu thân là hoàng hậu. Nhưng phụ thân lúc đó lại chỉ biết trầm mê âm luật, không màng giang sơn xã tắc nên bị mất nước. Cuối cùng bị người khác cướp giang sơn.

Khi còn là một tiểu cô nương chưa mười tuổi thì thời đại trước đó của nàng đã bị một người khác lật đổ, đảm nhận là đương hoàng đế tên Cảnh Hồng. Lúc bấy giờ hoàng đế đó giữ nàng lại, coi nàng như linh vật mà nuôi dưỡng. Mục đích dùng để biểu hiện tấm lòng của bậc minh quân cho bá tánh xem mà ngưỡng mộ.

Nàng từ nhỏ đã không được cha để ý đến, đến khi đôi triều đại lại chỉ là nhân vật giúp cho Cảnh Hồng để trong mắt người khác là chân mệnh thiên tử, bao dung độ lượng.

Không Hầu có sở thích là đọc các bản thoại về tu tiên, nơi những người luôn toát ra khí chất nhẹ nhàng và lãnh đạm.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ được rằng sẽ có ngày mình bá sư phụ và người đó còn là vị tu tiên.

Vì sư nàng tên Vong Thông. Người lúc trước hạ giới để trải qua tu kiếp để tiến tới cấp bậc tu luyện khác. Đúng lúc đó nhờ Không Hầu mà người hoàn thành tốt đẹp, vì báo ân nên đem nàng lên giới tiên mà nhận làm đồ đệ.

Ở đó, nàng không còn phải nhìn thấy những ánh mắt ngoài mặt tỏ vẻ cười nhưng bên trong lại thâm khinh bỉ lầy.

Cuộc sống của Không Hầu, đối với một nơi mới lạ nàng sẽ như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thần Tích

Mùa đông Cảnh Hồng năm thứ ba, tuyết rơi trắng xóa khắp kinh thành làm cho cảnh phồn hoa náo nhiệt thường ngày thêm vài phần khiết tịnh.

Trên đường, người bán hàng rong ăn mặc kín đáo còn bị đông lạnh đến mức co đầu rút cổ, nhưng vẫn không quên lớn tiếng rao hàng. Bỗng nhiên từ xa truyền đến tiếng chiêng trống, người qua đường lẫn người bán hàng liền lập tức né tránh.

Ngay sau đó, liền có một đội quân mặc ngân giáp bảo hộ một đoàn xe ngựa đi qua. Vách xe ngựa được khảm đá quý hoa lệ, màn treo chuông đồng rung động kêu leng keng, bá tánh kinh thành chỉ cần có chút hiểu biết thì đã nhận ra là quý nữ hoàng tộc xuất cung, khó tránh có chiêng trống mở đường, người không liên quan phải tránh sang một bên.

Vó ngựa thông thả dẫm lên mặt tuyết, xe ngựa hoa lệ chậm rãi đi giữa hai hàng bá tánh, mang theo vài phần lạnh nhạt cao cao tại thượng.

Ở cuối đoàn xe là một chiếc xe ngựa bằng gỗ mun điêu khắc hoa văn phượng hoàng, tuy rằng nhìn không tề nhưng không tài nào so được với đoàn xe hoa lệ phía trước vì nó đã quá cũ kỹ.

“Dừng xe” Trong xe ngựa truyền ra giọng nữ hài non nớt, hộ vệ ở bốn phía liền do dự một lát rồi dừng xe ngựa. Có vệ quân đem mã ghé đến, cung nữ bộ dạng cung kính khom người đứng trước xe ngựa, đưa tay vén rèm, trong mắt lại đầy tia chăm chọc.

Một đứa nhỏ bị hoàng đế coi như linh vật mà nuôi dưỡng, dùng để biểu hiện sự nhân đức thánh hiền của đáng minh quân “tiền triều công chúa”, thì chỉ có thể hưởng sự cung kính bề ngoài đến thế mà thôi.

Thực nhanh liền có một tiểu cô nương chưa đủ mười tuổi từ trên xe ngựa đi ra, nàng mặc áo lông, trên đầu cài trâm hình thỏ, ngọc tuyệt đáng yêu. Nàng nhảy xuống xe ngựa, cũng không để ý mặt đất đầy tuyết, liền vội vàng chạy đi.

Trong góc nhỏ trên phố, có một sạp hàng kẹo đường (nấu cho đường tan ra rồi dùng nó để vẽ hình), một lão nhân quần áo cũ kỹ cuối đầu làm đường họa, nhìn thấy tiểu cô nương phấn điều ngọc trác chạy tới, trên mặt cười hiền nói: “Quý nhân muốn mua đường họa?”

Vệ Lâm Tâm đi theo tiểu cô nương lại đây cảm thấy lão nhân này có chút kì quái, nhưng trong nhất thời lại không tìm được điểm không đúng. Hắn chấp tay thi lễ với nữ hài: “Điện hạ thân thể quý giá, ngài vạn lần không thể tùy hứng.”

Thánh thượng muốn vị tiền triều công chúa này làm linh vật, thì vệ quân bọn họ liền phải bảo đảm duy trì sự tồn tại của linh vật này. Nào biết hắn vừa nói xong lời này, liền thấy tiểu công chúa quay đầu lại trông mong nhìn hắn, vệ quân trở mắt một lúc lâu, liền không tự chủ được nói.

“Nếu ngài thích, cũng có thể mua một chút về, chỉ là tuyệt đối không thể ăn nhiều.”

Thân là võ tướng, hắn đối với điện mạo đáng yêu của tiểu hài tử lại không có cách nào chống cự, thật đáng hổ thẹn.

“Quý nhân muốn mua hình gì?” Ông lão cười ôn hòa chỉ chỉ các kiểu đường họa cắm phía trước sạp hàng. Có hình võ tướng, nữ nữ, hoa cỏ, động vật, thật chỉ có cỏ cảnh sông núi trông sống động như thật.

Không Hầu cũng không biết vì sao từ xa nhìn thấy sạp kẹo đường này, nàng liền nhất định muốn chạy đến. Năm nay nàng tuy gần mười tuổi, nhưng trong trí nhớ, nàng chỉ xuất cung qua ba lần.

Lần đầu tiên là lúc loạn quân tấn công phá hoàng thành, cung nhân đem nàng trốn chạy, nhưng mà còn chưa ra khỏi cửa thành thì đã bị bắt lại.

Lần thứ hai là sau khi tân đế đăng cơ, phong nữ nhi của hoàng đế tiền triều là nàng, danh hào Bình Ninh công chúa, hơn nữa còn giống trống khua chiêng mang nàng đi tế thiên, bá tánh kinh thành hơn phân nửa đều khen bệ hạ nhân từ. Nàng lúc đó ngồi trên xe ngựa, nhìn xuyên qua hai lớp màn sa mỏng, thấy đám người trên đường đang tò mò quan sát mình chẳng khác gì đang quan sát động vật trong bách thú viên.

Hôm nay là lần thứ ba, nữ nhi Hoàng Thượng sủng ái nhất hồi kinh, lệnh cho các quý nữ trong kinh phải ra nghênh đón.

Không Hầu thật vui vẻ, nàng hận tân đế không thể nhiều thêm vài cái nữ nhi đã xuất giá, như vậy thời điểm các nàng hồi kinh trở về, nàng liền có thể nhân cơ hội đó xuất cung ra ngoài.

Nghe chủ quán hỏi, Không Hầu chỉ vào kẹo đường hình tiên nữ nói: “Ta muốn cái này.”

“Được rồi”. Chủ quán lấy muỗng múc nước đường ra, nhanh chóng vẽ ra một bức đường họa trên tấm ván gỗ. Động tác hắn vô cùng thuần thục, biểu tình muôn phần tập trung như đang làm một chuyện phi thường quan trọng.

Không Hầu mở to hai mắt, không dám chớp mí, nàng sợ mình sẽ bỏ qua quá trình thần kỳ này.

Tuyết rơi trên mặt nàng, làm hai má đỏ bừng. Chủ quán không nhìn được mở miệng: “Quân gia, hôm nay tuyết lớn, quý nhân nhỏ tuổi, chú ý đừng để bị phong hàn”

Hộ vệ lúc này mới phản ứng, phát tay cho cung nữ lấy dù che cho Không Hầu. Giờ lúc này hắn rốt cuộc đã phát hiện ra chỗ nào không đúng, bởi vì lão nhân này đối mặt với bọn họ, thế nhưng lại không có một chút sợ hãi nào, quả thực không giống với bá tánh bình thường.

Chủ quán nhìn Không Hầu nháy nháy mắt cười, Không Hầu che miệng không có phát ra âm thanh, đôi mắt cong thành vầng trăng non. Đường họa nhanh chóng được làm xong, chủ quán tay nghề tinh vi, tranh đường hình tiên nữ trong suốt như thủy tinh, mang theo mấy phần tiên khí.

“Thật xinh đẹp, đây là đường họa đẹp nhất ta từng thấy.”

“Bình Ninh công chúa.” Nữ quan mặt quần áo mùa đông màu xanh tiến lại, mặt lạnh lùng nói: “Ngài cần phải đi.”

Cách phía sau nữ quan không xa, có mấy quý nữ đứng bên xe ngựa, cuối đầu khe khẽ nói nhỏ, hiển nhiên là đang cười nạo Không Hầu. Đã từng là tiền triều công chúa cao cao tại thượng, hiện giờ chỉ đến như thế, ngậm cười nhạo Không Hầu, có thể mang lại cho họ cảm giác thỏa mãn.

Nhưng phản ứng của Không Hầu lại làm giảm mạnh cảm giác vui vẻ của các nàng, bởi vì Không Hầu đối với chuyện bị người khác chế nhạo lại không hề có phản ứng, không có khổ sở, không có phẫn nộ, thậm chí không có tự ti hèn nhát. Nàng thường thường sẽ mở to đôi mắt nhìn, làm bọn họ cảm thấy mình đang vô cớ gây rối.

Lúc này đây Không Hầu cũng phản ứng như vậy, nàng từ túi tiền lấy ra một thỏi bạc đưa cho chủ quán, không màng nữ quan sắc mặt lạnh lẽo ở bên cạnh, nói với chủ quán: “Đường họa của ông vẽ rất đẹp, giống như trong thoại bản nhắc tới vậy.”

Chủ quán râu tóc bạc trắng, quần áo trên người vô cùng cũ nát, trời rét như vậy cũng ra đường bán, kiếm sống qua ngày cũng quá gian nan. Không Hầu nghĩ thầm, chính mình khen vài câu chắc lão nhân sẽ vui vẻ hơn một chút.

Cuộc sống dân chúng nàng tuy chưa trải qua nhưng đọc trong thoại bản thì cũng biết ít nhiều.

“Điện hạ!” Nữ quan mặt lập tức trầm xuống, nàng dùng giọng lạnh như băng nói: “Xin chú ý lễ nghi.”

Không Hầu cẩn thận lấy giấy đỏ bọc kẹo đường, đưa lưng về phía nữ quan nhìn nhẩn cái mũi, lúc xoay người lại thì một mặt đầy tươi cười, bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu: “Đa tạ cô nương nhắc nhở.”

Nữ quan ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Điện hạ biết rõ thì tốt.”

Không Hầu làm như không thấy sự khinh thường trong đáy mắt của nữ quan, nàng cầm chặt đường họa vội vàng quay về xe ngựa, thậm chí còn không cẩn thận làm bắn nước bùn lên trên váy của nữ quan.

Nữ quan nhìn chằm chằm vết bẩn trên váy, vẻ mặt khó coi cực điểm nhưng lại không dám làm ra chuyện thật sự bất kính đối với Không Hầu.

“Điện hạ, thân là nữ tử, lời nói việc làm phải từ tốn,…”

Nữ quan không ngừng nhắc nhở, gió to thổi đến làm bông tuyết không ngừng bay tới, gào thét lạnh lẽo va vào trên mặt nàng, giống như đao cùng cát thịt, vô cùng đau đớn.

Gió bão rất nhanh qua đi, cung nữ che dù cho Không Hầu vừa quay lại phía sau, liền hét lên một tiếng.

Nữ quan bị tiếng kêu làm giật mình, đang chuẩn bị răn dạy cung nữ không biết quy củ, liền bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Chỉ thấy trên không hào quang bảy màu chói lọi, giống như cảnh tiên nhân hạ phàm, mà lão nhân làm đường họa đã biến mất không thấy bóng dáng, góc đường trống không, giống như chưa từng có sạp hàng nào xuất hiện.

Thực mau kinh thành liền có truyền thuyết được đồn đại rộng rãi, đại ý chính là Cảnh Hồng Đế là chân mệnh thiên tử, được thần tiên hộ mệnh, trở thành bậc quân vương nhân đức trong mắt bá tánh.

Thân là tiền triều công chúa, Không hầu có người cha tiêu xài hoang phí, trầm mê âm sắc trong hậu cung nuôi rất nhiều nhạc sư, không quan tâm chính sự, để mặt gian thần nắm giữ triều đình, làm dân chúng bốn bề oán than.

Khi triều đình bị lật đổ, trừ bỏ vài cựu lão thần trách cứ đương kim hoàng đế bắt trung thì không còn ai có vẻ bất mãn.

Không Hầu đối với lão cha phá sản không có ý kiến gì, đối với tân đế cũng không có bất kỳ ý kiến gì. Lúc này, nàng chỉ kịch liệt đau lòng cho đường họa của mình vừa bị cướp đi, đó chính là cái đường họa đầu tiên có được trong đời nàng.

Cổ tình người cướp đi lại là đương kim hoàng thượng, nàng chỉ đành ngậm ngùi chấp nhận, ngoan ngoãn gơ hai tay dâng lên.

Cảnh Hồng Đế sau khi lấy đi đường họa, liền cho cung nhân đem đến rất nhiều đường họa khác đền bù cho nàng. Nhưng Không Hầu cảm thấy, tất cả đều không bằng cái của nàng, cái loại cảm giác đứng bên bếp lửa mong ngóng đợi đường họa hoàn thành vô cùng tốt đẹp, những thứ đường họa khác dù đẹp đến mấy cũng không sánh được.

Ba mươi tháng chạp.

Không Hầu thay hoa phục được cung nữ chuẩn bị, tùy ý để cho họ trang điểm hoa lệ, tham gia cung yến. Đến dự cung yến hôm nay còn có vài vị cựu thần, nhìn nàng ăn mặc như vậy họ cũng thêm phần an tâm.

Bệ hạ đối với tiền triều công chúa như thế an bài, quả thật là bậc hiền quân.

Không Hầu mặt kệ mấy đại thần nghĩ gì, nàng chỉ cúi đầu lo dùng bữa. Trong một góc điện, nhóm nhạc sư đang đàn tấu, có một nữ nhạc sư đầu búi phi tiên, bàn tay trắng nõn đang khảy Phụng Thủ Không Hầu.

Còn nhớ lúc trước, nữ nhạc sư này từng được tiền triều hoàng đế tặng thưởng tay nghề, vị quân chủ mất nước này đối với Phụng Thủ Không Hầu yêu thích dị thường, lúc đó nữ nhi duy nhất của hắn vừa ra đời liền được đặt tên là Không Hầu.

Tên nàng được đặt tùy tiện, hoàng đế mất nước không yêu Hoàng Hậu, không thương công chúa, không màng gian son xã tắc, chỉ một lòng trầm mê âm luật, làm mẫu thân nàng vô cùng bất mãn, nhưng như vậy thì thế nào? Không Hầu khi đó còn nhỏ tuổi nhưng đã sớm hiểu rõ, đầu thai phải dựa vào vận khí, vận khí không tốt gặp được lão cha không đáng tin cậy, thì tới tên gọi cũng không được đặt dễ nghe.

Giờ phút này đây, mang đàn Không Hầu ra tấu trước mặt nàng thì chính là có ý muốn nhục nhã Không Hầu. Nhưng người ra lệnh là trưởng công chúa, muội muội ruột của hoàng đế, cho nên trong lòng mọi người đều rõ ràng, làm ra bộ việc gì cũng không biết.

Phu quân công chúa chết trong tay tiền triều tướng quân, cho nên công chúa hận tiền triều hoàng đế, cũng hận dư nghiệt tiền triều. Nếu không phải trưởng công chúa miễn cưỡng còn giữ được lý trí, không thể làm khó một đứa nhỏ mười tuổi trước mặt các đại thần, thì chỉ sợ nàng đã mở miệng làm khó dễ Không Hầu vài câu.

Chỉ tiếc phương thức nhục nhã đối phương tính vi của nàng đã không có tác dụng với Không Hầu, từ đầu tới cuối, vị công chúa tiền triều chỉ mở to đôi mắt nhìn nhóm mệnh phụ phu nhân mỉm cười, không thì cuối đầu chăm chỉ mà ăn, không hề có giác ngộ mình đang bị nhục nhã.

Cái này làm cho trưởng công chúa không có chút thỏa mãn nào, nàng đem ly rượu trong tay để mạnh xuống bàn, nói với Không Hầu: “Bình Ninh công chúa, ngươi cảm thấy nhạc sư này khảy Phụng Thủ Không Hầu như thế nào?”

Không Hầu chớp mắt, tỉ mỉ nhìn nữ nhạc sư nói: “Cũng xinh đẹp lắm.”

Trưởng công chúa bình tĩnh chờ nàng nói tiếp.

Nhưng Không Hầu chỉ mở to hai mắt trong sáng rõ ràng nhìn nàng, tựa như nghĩ hoặc, nàng còn muốn nghe cái gì, người lớn có nhiều suy nghĩ thật kì quái.

Trưởng công chúa nhìn hiểu ánh mắt này, trong lòng, ...càng ghen ghét.

Nàng muốn lật bàn, nhưng nơi này là cung yến, nàng còn cần mặt mũi.

Mặt khác mấy quý nữ trẻ tuổi thấy trưởng công chúa có ý làm khó Không Hầu liền sôi nổi nói lời đùa giỡn, mỗi câu đều mang theo ý tứ khinh thường tiền triều, ca ngợi đương kim hoàng đế, trào phúng thân phận Không Hầu.

Không Hầu buông đĩa bạc, nhìn đám người đang vô cớ gây sự với nàng mỉm cười.

Có một vài lời có thể dùng nụ cười thay thế, một cái không đủ thì hai cái vậy. Không Hầu tuổi nhỏ nhưng luôn tự thấy mình khoan hồng độ lượng, luôn lấy đó mà đối nhân xử thế.

Nhưng mà nhóm quý nữ thấy nụ cười của nàng thì lại càng bị chọc giận, chính các nàng cũng không biết vì sao.

Liền khi các nàng sắp bộc phát cơn giận, thì giữa không trung bỗng nhiên hiện lên ngân quang lộng lẫy chiếu sáng bầu trời toàn bộ hoàng cung.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

Không Hầu hào hứng nhìn, mười tám đời nhà họ Cơ a, nàng sẽ gặp được thần tiên sao?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nói Dối

Không Hầu từng lên đọc qua hai thoại bản tu tiên, một quyển viết kiếm khách nào đó vô cùng lương thiện, giúp đỡ người nghèo bảo hộ kẻ yếu, ngày nọ ra cửa giúp được một lão nhân khắp người dơ bẩn đang bị lưu manh khi dễ, không ngờ lão nhân này chính là thần tiên trên trời, vì khen thưởng tấm lòng lương thiện liền đưa cho hắn một viên tiên đan, kiếm khách ăn tiên đan, một bước phi thăng lên trời.

Còn một quyển liền càng thêm ly kỳ, vai chính là một thợ săn, không cẩn thận rơi xuống vách núi, nhặt được một quyển bí tịch công pháp tu luyện, liền bước vào con đường tu tiên, trải qua bao nhiêu khó khăn trắc trở, bị cao nhân từ chối thu làm đệ tử, cuối cùng trở thành người đứng đầu tiên môn chính đạo, trở thành mục tiêu phấn đấu của vô số của nam tử, là người tình trong mộng của vô số nữ tử, chỉ tiếc Không Hầu không có xem hết truyện, lại không biết thợ săn sau đó có tu hành đắc đạo, phi thăng thành tiên hay không?

Đối với người không có cơ hội tiếp xúc với nhiều thoại bản dân gian như Không Hầu mà nói, hai cái truyện xưa này vô cùng thần kì. Tuổi nàng còn nhỏ, ngẫu nhiên cũng sẽ ảo tưởng, vào một đêm trăng to gió lớn, sẽ có thần tiên trên trời giáng xuống, nói nàng có thiên phú tu luyện, muốn thu nàng làm đệ tử.

Nàng ôm giấc mộng này đã nhiều năm, trước khi đi ngủ vẫn thường tự nhắc mãi, thần tiên gia gia khi nào sẽ đến đón nàng đi. Hiện tại nàng đã không phải hài tử sáu, bảy tuổi, cho nên đọc xong thoại bản liền kiểm chế chính mình hi vọng, chỉ có dám ba bữa mới tưởng nhớ một lần.

Cứ như vậy vẫn luôn hi vọng a hi vọng, nhưng mà thần tiên vẫn không có tới.

Ngược lại thoại bản nàng cất giấu bị nữ quan phát hiện, phu tử phạt nàng chép sách một tháng, nói nàng thân là tiền triều công chúa, không nên xem loại thư tịch thấp kém như vậy.

Phu tử nói, si mê thần thoại sẽ khiến con người ta loạn tâm.

Nhưng mà Không Hầu cảm thấy phu tử đang gạt nàng, bởi vì sau khi Cảnh Hồng Đế đăng cơ đến nay, mỗi năm đều sẽ tế thiên, cũng luôn dùng thần tích tối cường điệu hẳn được thần tiên coi trọng tới mức nào.

Các đại thần luôn là như thế đôi trá, khẩu thị tâm phi.

Không Hầu đối với loại hành vi này chỉ khịch mũi coi thường, đương nhiên chỉ là âm thầm khinh bỉ.

Thời điểm ngân quang phía trên hoàng cung càng lóa mắt, Không Hầu nắm chặt hai tay, mắt nhìn tia sáng buông xuống không dám chớp, đây là tới đón nàng sao?

Ngân quang quá mức mãnh liệt, đâm vào mắt Không Hầu có chút đau, nàng vội dùng tay xoa mắt trái, mắt phải vẫn gắng sức mở to. Khi mắt trái dễ chịu một chút, nàng vội mở rồi mới dùng tay xoa mắt phải.

Thần tiên nhất định.....có lẽ là có khả năng tới đón nàng đi?

Kỳ cảnh bực này xuất hiện, cả triều đều có chút không kịp phản ứng, Cảnh Hồng Đế thậm chí có chút luống cuống đứng bật lên, có chút si cuồng mà nhìn lên không trung.

Đế vương anh hùng, cầu quyền thế, cầu nữ nhân, đến khi có được hết thấy liền vọng tưởng trường sinh. Cảnh Hồng Đế là một đế vương như thế, mà khắp thiên hạ này từ cổ tới kim đế vương có đã tâm cùng dục vọng giống hần cũng không ít.

Ngân quang dần dần hạ xuống, từ bên trong xuất hiện một lão nhân mặc áo bào tro, trên người không đeo kiếm, cũng không mang theo pháp bảo gì khác, nhưng khí chất bất phàm, làm cho tất cả mọi người đều tin rằng, đây chính là tiên nhân.

“Được đón tiên trưởng hạ phàm, đây là vinh hạnh của quý quốc”. Cảnh Hồng Đế nhanh bước tiến lên, mừng như điên, khi cách tiên nhân khoảng năm bước thì dừng lại, hần là người cực cảnh giác, dù đối phương có là “tiên nhân” thì cũng không ngoại lệ. Hành đại lễ xong, Cảnh Hồng Đế nói: “Mời tiên nhân thượng tọa.”

Tiên nhân giơ tay: “Không cần.”

Nghe lời này, mọi người đều kinh sợ, tiên nhân đối với Cảnh Hồng Đế thái độ lạnh nhạt, chẳng lẽ trời xanh xem việc hoàng đế soán ngôi tiền triều có gì bất mãn? Chính là nấy vị hoàng đế tiền triều đều vô năng, làm bá tánh trăm họ lâm than, bọn họ nếu còn không tạo phản thì lấy đâu đường sống?

Tựa hồ đoán được ý tưởng của mọi người, tiên nhân vuốt vuốt râu nói: “Hôm nay ta tới vì muốn báo ân một người.”

Báo ân?

Mọi người nghe xong lời này, trong lòng có chút kích động, chỉ hận đối tượng tiên nhân báo ân không phải là mình, có ai không muốn cùng tiên nhân có chút quan hệ đâu. Cũng may mọi người còn chú ý đến thân phận, nên không có cuồng nhiệt biểu hiện ra ngoài.

Cảnh Hồng Đế tuy có chút thất vọng, nhưng là ít nhất tiên nhân cũng không có ý bất mãn với gian sơn của hần, như vậy hần cũng an tâm. Quay đầu nhìn triều thần trước mắt, Trương đại nhân nổi danh thiện nhân, Lý đại nhân cũng thường xuyên cứu tế bá tánh, còn có Vương đại nhân từng giúp vạn dân sửa đường xây cầu, cũng không biết là ai có phúc khí như vậy.

“Không biết tiên nhân muốn tìm người nào?”

“Một hài tử.” Tiên nhân cười cao thâm khó đoán, “Ta thiếu nàng một phần nhân quả.”

Hài tử?

Hài tử có thể xuất hiện chỗ này, chỉ có thể là hoàng tử, hoàng tôn. Cảnh Hồng Đế trong lòng xác định: “Không biết hậu nhân nào của trẫm, thế nhưng cùng tiên nhân có duyên phận?”

Không Hầu bị mọi người che khuất ở phía sau, nhón nhón chân, muốn xem dung mạo tiên nhân, lại bị một vị hoàng tôn nữ kéo lại.

Hoàng tôn nữ bắt quả bầy, tám tuổi giọng điệu tràn đầy khinh thường nói: “Người chỉ là một cái tiền triều công chúa là cũng mưu toan muốn gặp mặt tiên nhân.” Hoàng gia gia nàng là chân mệnh thiên tử, nếu tìm người có ân với tiên gia thì chỉ có thể là hoàng tôn, hoàng tử các nàng.

Cung nữ bên cạnh thấy vậy liền ấn chặt vai Không Hầu xuống, không cho nàng đứng lên. Tiền triều hoàng đế vô năng vô dụng, nữ nhi của hần tự nhiên thân mang tội nghiệt, làm sao có thể để tiên trưởng nhìn thấy loại người này.

Không Hầu không cam lòng: “Ta cùng tiên nhân hứa nguyện, bọn họ sẽ đến đón ta.”

Mấy hoàng tử, hoàng tôn gần đó nghe được liền cười nhạo nói: “Tiên trưởng làm sao đến đón dư nghiệt tiền triều, giang sơn các ngươi còn không giữ được, còn vọng tưởng muốn có tiên duyên?”

Không Hầu tròn tròn đôi mắt, há miệng nói: “Các ngươi...”

Cung nữ vội cúi tay che miệng nàng, khiến nàng không thể mở miệng nói. Hoàng tử, hoàng tôn cười hì hì xem bộ dạng chật vật của nàng. Nghe cung nhân gọi bọn họ ra gặp mặt tiên nhân, liền vội vàng chỉnh sửa quần áo, nho nhã lễ độ đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng bọn họ dần xa, Không Hầu muốn đưa tay bắt lấy góc áo bọn họ, mà bọn họ đi quá nhanh chóng, thực mau liền biến mất trong đám người, có lẽ rất mau tiên nhân liền sẽ nhận một hoàng tử, hoàng tôn nào đó, căn bản không hề biết tới ước nguyện của nàng.

Có cung nhân nhìn thấy bộ dạng của Không Hầu mềm lòng nói: “Điện hạ, người đừng nháo nữa, miễn cho.....”

Nếu bệ hạ cùng hoàng hậu biết được chuyện tiền triều công chúa mưu toan tiếp cận tiên trưởng này, chỉ sợ sau khi tiên trưởng rời đi, mệnh của vị công chúa liền không giữ được.

Trong mắt Không Hầu trào ra nước mắt, đây là lần đầu tiên nàng khóc kể từ khi được đương triều hoàng đế phong làm Bình Ninh công chúa. Nàng khóc đến vô thanh vô tức (khóc âm thầm lặng lẽ không có âm thanh), nước mắt từng giọt lớn rơi xuống tay cung nữ, xuôi theo tay áo lam chảy vào trong.

Năm đó trước khi tự vẫn, mẫu thân đã nói, muốn nàng tiếp tục sống, vui vẻ mà sống.

Nàng vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, nhưng mà hôm nay nàng không làm được, nước mắt nó không nghe lời, một chút biện pháp cũng không có, nàng thật sự không cách nào làm nó dừng lại.

Nhìn đám người che trước mặt nàng, Không Hầu không ngừng chớp mắt, muốn làm cho nước mắt nghe lời dừng chảy nữa, muốn tầm mắt được rõ ràng hơn một chút, nhưng mà nước mắt lại không ngừng theo hốc mắt rơi xuống, làm tầm mắt cũng mờ hồ, không thấy được phía trước.

Bỗng nhiên đám người đông đúc chợt tách ra, trước mắt nàng hiện ra một khoảng trống, Không Hầu cực lực mở to mắt, nhìn bóng người màu xanh mờ hồ trước mặt.

Vong Thông cong lưng, ôm Không Hầu từ tay cung nữ, xoay về phía mọi người nói: “Đây chính là ân nhân của ta.”

Cả triều ồ lên, văn võ bá quân thế nào cũng không nghĩ đến, cùng tiên nhân có duyên phận, thế nhưng lại là vị huyết mạch duy nhất của tiền triều còn lưu lại.

“Tiên trưởng...” Cảnh Hồng Đế nhìn bụi tóc Không Hầu tán loạn, “Nàng chính là dưỡng nữ của trẫm, Bình Ninh công chúa.”

Vong Thông vỗ nhẹ vai tiểu cô nương đang ngoan ngoãn ghé vào lòng mình, từ Tu Di giới lấy ra một kiện áo choàng khoác lên người nàng, nói với Cảnh hồng Đế: “Nàng quả thật cùng ta có duyên.”

Cảnh Hồng Đế không chút nghĩ ngợi nói: “Khuyển nữ cùng tiên trưởng có duyên, đó là phúc phận của khuyển nữ, không bằng để nàng hầu hạ bên người tiên trưởng, vì tiên trưởng phân ưu.”

Vong Thông làm sao không thấy được vị đế vương nhân gian trước mặt căn bản không quan tâm tới tiểu cô nương này, chỉ là hắn là người tu đạo, không muốn nói nhiều, liền nhân dịp gật đầu nói: “Ta xem bệ hạ cùng nàng không có duyên phận phụ tử, việc ta mang nàng đi cũng là thích hợp.”

Cảnh Hồng Đế có đôi chút xấu hổ, hắn đường đường là khai quốc hoàng đế đương triều, thì có thể có huyết mạch cái gì với tiền triều công chúa đây? Bất quá là muốn có vài phần quan hệ với tiên gia, hiện tại bị tiên trưởng không chút lưu tình mà vạch trần, hắn tuy có chút mất mặt, nhưng hắn có thể chiếm thiên hạ này chính là nhờ vào không biết xấu hổ, cho nên liền sửa lời nói: “Tiên trưởng nói phải.”

Bọn hoàng tôn hoàng tử từng khi dễ Không Hầu thấy vậy liền vội vàng nấp sau lưng cung nhân, không dám để tiên nhân nhìn thấy họ, càng không dám để Không Hầu nhìn thấy.

“Một khi đã như vậy ta đây liền cáo từ.” Vong Thông nói xong câu đó, liền cười mây mà đi. Cảnh Hồng Đế liền hành đại lễ: “Cung tiễn tiên trưởng.”

Ghé vào trong ngực tiên nhân, Không Hầu trộm quay đầu nhìn lại, vị đế vương cao cao tại thượng ấy, lúc này lại cung kính hèn mọn, nhỏ bé đến không đáng giá nhắc tới.

“Không cần nhìn, lần này đi, trần duyên đã dứt, về sau những việc ở đây cùng con đã không còn quan hệ.” Vong Thông sờ sờ đầu tiểu hài đang ôm trong ngực, làm hai bụi tóc nha đầu của nàng hoàn toàn tản ra.

Không Hầu đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Thường ngày con ăn rất nhiều.”

Vong Thông cười nói: “Còn sợ ta nuôi không nổi con?”

“Con, con là sợ ngài ôm con mệt.”

Vong Thông cuối đầu nhìn tiểu cô nương hai mắt nhu thuận: “Người tu đạo sao có thể vô dụng như vậy?”

Không Hầu ngẩng đầu trộm nhìn vị tiên nhân này, cảm thấy hắn tựa hồ có chút quen mắt, nhưng suy nghĩ thật lâu, cũng không có nhớ ra, chẳng lẽ là do đã từng nằm mộng qua?

Nhất định là tiên nhân đã nghe thấy ước nguyện của nàng.

“Tiên trưởng, ngài bởi vì nghe được ước nguyện của con nên tới đón sao?”

Vong Thông cúi đầu nhìn vào hai mắt tiểu cô nương, nơi đó tràn đầy mong chờ cùng hi vọng.

“A” Vong Thông nhẹ gật đầu.

Chắc là do hai mắt đứa nhỏ này quá mức xinh đẹp, hắn một lão nhân sống mấy trăm năm thế nhưng không đành lòng khiến nàng thất vọng. Cũng may hắn không phải người xuất gia, có nói dối cũng không quan hệ gì, dù sao cũng là hảo ý.

Người tu đạo vì thiện ý mà nói dối, thì làm sao tính vào tội xảo ngôn đây?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tu Chân Giới

Trong Ngự thư phòng, Cảnh Hồng Đế và đại thần tâm phúc bắt đầu đàm luận về sự kiện “thần tiên hạ phàm”.

“Trời xanh cảm được tấm lòng nhân đức của bệ hạ, nên phái thần tiên giáng trần ban lộc, đặc phái Bình Ninh công chúa hầu hạ tiên nhân...”

Bỗng nhiên gió to ập tới làm kinh động cửa sổ, Thừa Tướng trong lòng đang không ngừng tính toán cách bố cáo thiên hạ làm sao để thổi phồng nhân đức bệ hạ, làm suy yếu công trạng của Bình Ninh công chúa, lập tức nắm nắm chòm râu bị gió thổi bay tứ tung của mình, sửa lời nói: “Tiên nhân thấy Bình Ninh công chúa tướng mạo thuần thiện, thân mang tiên duyên, độ Bình Ninh điện hạ thành tiên. Bình Ninh điện hạ là minh châu trong tay Hoàng hậu, đặc biệt yêu thương. Nay phúc duyên thâm hậu, ban lập Bình Ninh tiên nữ miếu, vì công chúa cầu phúc, vì thái bình thiên hạ cầu phúc.”

Lập tức gió ngừng thổi, trừ bỏ cửa sổ đang mở, liền không có bất kì dấu vết nào lưu lại.

Mấy quân thần trong phòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Cảnh Hồng Đế ho khan một tiếng: “Hạ lệnh Công bộ tu sửa mộ tiên triều Đế hậu, xem như trầm giúp công chúa hoàn thành đoạn huyết thống nhân tình cuối cùng.”

“Bệ hạ nhân hậu.”

Cảnh Hồng trên mặt mỉm cười, nội tâm lại thở dài. Hắn có thể làm sao bây giờ, hắn sợ nếu mình làm không đủ thỏa đáng, trời xanh sẽ giáng xuống khiển trách, liên lụy giang sơn xã tắc. Thôi thôi, đại trượng phu có được dẫn được, si diện hảo Hoàng đế không phải là bậc quân chủ tốt.

Dù sao trăm ngàn năm sau, ai còn quan tâm hắn và Bình Ninh công chúa có phải là cha con hay không, nói nhiều, sử quan ghi lại vào sử kí vài câu, người đời sau liền có thể tin tưởng.

Giờ phút này Không Hầu cũng không biết, Cảnh Hồng Đế cao cao tại thượng làm nàng có chút sợ hãi, đang vắt óc suy nghĩ cách cùng nàng chấp nối quan hệ, nàng ngoan ngoãn nằm trong lòng Vong Thông, trộm nhìn xuống dưới một mảnh tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy.

Bỗng nhiên nàng thấy cách đó không xa có một đại môn màu trắng, chẳng lẽ đây là cổng vào tiên cung?

Vong Thông cuối đầu nhìn tiểu hài tử an tĩnh trong ngực, đem áo choàng trên người nàng kéo chặt lại: “Vượt qua đại môn này, chính là Lăng Ưu giới.”

Một khắc xuyên qua đại môn trắng thuần, Không Hầu cảm thấy có chút mơ hồ, khi mở mắt ra, đại môn đã biến mất không thấy, trên bầu trời ánh trăng, ánh sao đặc biệt long lay. Gió đêm thổi qua mặt nàng mang theo vài phần lạnh lẽo, nhưng Không Hầu không cảm thấy.

Nàng giật mình thấy trên bầu trời thế nhưng lại có xe ngựa, trên xe treo lồng đèn màu đỏ, lục lục kêu leng keng leng keng dễ nghe vô cùng. Không Hầu không nhìn được nhìn thêm vài lần. Xe ngựa rất mau biến mất, nàng có chút thất vọng nhìn theo. Bên trái có vài người đang bay trên không trung, có người cầm kiếm, có người cầm lên hình dáng kì quái pháp bảo...đi? Có người đang cầm lên cái cốc bay.

Trung niên nam tử cầm cốc bay thấy Không Hầu nhìn mình liền ghé lại đây, một phen cười nói: “Đạo hữu đây là mang hậu bối đi phạm trần vui đùa, năm nay chính là lễ trừ tịch ngàn năm có một, không bằng mua chút điểm tâm về cho hậu bối nếm thử mới mẻ?” Vừa nói xong hắn liền lấy ra một hộp gỗ, bên trong bày đầy điểm tâm, thần kỳ nhất chính là điểm tâm này còn đang phát sáng lấp lánh, nhìn qua giống như một bầu trời sao.

Vong Thông cuối đầu nhìn Không Hầu đang tò mò nhìn, do dự một lát: “Bao nhiêu tiền?”

“Ba khối linh thạch một hộp, năm khối linh thạch hai hộp.”

Vong Thông nhìn chằm chằm hộp điểm tâm trong tay nam nhân, một lát sau lắc đầu nói: “Không cần.” Nói xong cũng không màng nam nhân kia kêu to, vội vàng ôm Không Hầu nhanh chóng bay đi.

Đợi đến khi không thấy bóng dáng nam nhân kia, Vong Thông mới đáp xuống một nóc nhà, đem Không Hầu trong ngực ôm ra nói: “Đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, con không có tu vi ăn vào sẽ không tốt.”

“Ân” Không Hầu gật mạnh đầu, đối với lời nói của tiên nhân nàng hoàn toàn tin tưởng. Không Hầu ngẩng đầu nhìn phía trước có một tòa cổng thành cao lớn. Trên cửa khắc hai chữ “Ung thành”. Hai chữ này trong bóng đêm tỏa sáng rực rỡ chói mắt.

Thứ khiến Không Hầu giật mình không phải là hai chữ này, mà là phía sau đó. Đền đài lầu gác hoa lệ tòa hào quang lấp lánh, trên không có xe ngựa bay lượn, lại còn có thuyền nhỏ có thể chở người trên không trung.

“Tiên nhân... nơi này là nơi ở của thần tiên sao?” Không Hầu mở to đôi mắt, ngửa đầu nhìn một mỹ nhân hoa lệ vừa mới bay qua đỉnh đầu, ảo tưởng chính mình có một ngày cũng sẽ giống nàng, có thể bay tới bay lui.

Bay lượn, là mộng tưởng của rất nhiều hài tử, Không Hầu cũng không ngoại lệ.

“Nơi này không có tiên nhân, nơi đây là Lăng Ưu giới, Ung Thành.” Vong Thông nắm tay Không Hầu, đi vào cổng thành uy nghiêm, lúc này đây nàng chân chính bước vào thế giới này.

Người trên đường lui tới tấp nập, phồn hoa náo nhiệt như kinh thành, nhưng những thứ đang bay lượn trên không trung nhắc Không Hầu thanh tỉnh nhận thức, nơi này không phải là phạm trần.

“Nơi đây có phạm nhân bình thường, tư chất bình thường, vô pháp tu tiên, cũng có người tư chất đặc thù, đang đi trên con đường tu chân đại đạo.” Vong Thông chưa từng chăm sóc qua tiểu hài tử, cũng không biết như thế nào chơi cùng Không Hầu, chỉ thấy nàng hiểu kì cái gì, thì vội vàng giải thích cái đó.

“Nơi này chính là tu chân giới trong truyền thuyết, mà ta cũng không phải tiên nhân, ta chỉ là một người tu chân bình thường.” Vong Thông nghĩ tới Không Hầu ảo tưởng tiên nhân đến đón nàng, cùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, trong lòng liền mềm nhũn, “Ta thiếu con một phần nhân quả, nếu con có tư chất tu luyện, ta liền thu con làm đồ đệ.”

“Có thể tu luyện là có thể thành tiên sao?” Hai mắt Không Hầu tỏa sáng trong bóng đêm.

Không thể, Lăng Ưu giới gần vạn năm qua chưa từng có người phi thăng.

“Đương nhiên.” Vong Thông ngồi xổm xuống, vuốt đầu nàng, “Chỉ cần nghiêm túc tu luyện, tâm đạo đoan chính, liền có cơ hội phi thăng.”

Hắn không phải đang lừa tiểu hài tử, đây chỉ là lời trường bối lương thiện cổ vũ hậu bối mà thôi.

Không Hầu mới tới tu chân giới, đối với cái gì cũng thấy phi thường mới lạ, Vong Thông cảm nhận được nên đi rất chậm. Không Hầu nhìn thấy, có hoa cỏ không gió mà tự lay động, có động vật miệng nói tiếng người, thậm chí có loài sẽ phun nước, phun lửa.

Đi được nửa đoạn đường, Vong Thông phát hiện Không Hầu đang chú ý nhìn con thỏ bụi bặm liền nói: “Loại thỏ bình thường này không thích hợp làm sủng vật, ngày sau nếu con không muốn theo Ngự thú đạo thì tốt nhất không nên nuôi sủng vật, dễ dàng phân tâm.”

Không Hầu thu hồi tầm mắt, lắc đầu nói: “Không dưỡng sủng vật.”

Liếm liếm khoe miệng, con thỏ thoạt nhìn nhiều thịt, nướng lên hẳn là rất ngon. Năm trước một vị phi tử phát giận, ném chết một con thỏ, nàng muốn nhặt về ăn, nào ngờ bọn cung nhân còn nhanh chân hơn, đến một sợi lông nàng còn không có sờ tới.

“Thật ngoan.” Vong Thông vỗ vỗ đầu Không Hầu, thần thanh khí爽, đệ tử tương lai này của hắn, vừa thấy liền bớt lo, tư chất như thế nào cũng không quan trọng, ngoan ngoãn là trọng yếu nhất.

Không Hầu xuất hiện, làm hắn đối với sinh vật tiểu hài tử này có nhiều chờ mong.

Nhưng mà đi vài bước hắn thấy Không Hầu vẫn còn nhìn theo tiểu thỏ không bỏ, nội tâm giằng dụa một phen, xoa đầu nàng nói: “Gặp được đồ vật yêu thích nếu không buông bỏ được thì đi mua đi.”

Đồ nhi tương lai còn nhỏ, ngẫu nhiên chịu theo nàng cũng không sao. Dù sao cũng là một con thỏ chỉ ăn cỏ, cũng không uống đồ ăn.

Không Hầu lắc đầu: “Không mua.”

“Tiểu nha đầu này.” Vong Thông ngồi xổm xuống, nghiêm túc nhìn Không Hầu: “Tiểu hài tử có quyền lợi tùy hứng, chờ con về sau lớn lên, vì sư sẽ không chịu chuộng nữa.” Hắn ở trên người đào a đào a, móc ra hai khối linh thạch để vào tay Không Hầu, “Đi thôi.”

Nắm trong tay hai hòn đá màu xanh âm áp, Không Hầu lắc đầu, chủ động dắt lấy tay Vong Thông: “Sư phụ, con không nuôi thỏ.”

“Vậy nuôi chó con?” Vong Thông chỉ vào con chó nhỏ trong lồng sắt bên cạnh. “Con chó này nhìn đẹp hơn tiểu thỏ.” Tuy rằng nuôi chó tương đối tốn lương thực, nhưng chỉ cần đồ nhi thích, hắn có thể nhịn ăn một chút.

Không Hầu vẫn như cũ lắc đầu, đem linh thạch để lại vào tay Vong Thông, chỉ chiêu bài cách đó không xa, “Sư phụ chúng ta mua cái đó đi.”

Vong Thông quay đầu nhìn lại, bên kia là quán thịt nướng, mặt trên viết “Thịt thỏ nướng, hai mươi tệ một con”, giá chỉ bằng một phần năm con sủng.

Vong Thông lúc này mới minh bạch, thì ra tiểu đồ đệ nhìn chăm chăm con thỏ nhà người ta, không phải là do muốn nuôi sủng vật, mà là vì muốn ăn thịt a. Hắn đưa Không Hầu một viên linh thạch, hào sảng phát tay: “Đi mua.”

Thực mau Không Hầu xách hai chỉ thịt thỏ nướng trở về, bởi vì lớn lên đáng yêu, miệng lại ngọt nên còn được ông chủ tặng thêm một cánh gà nướng.

“Sư phụ, của người.” Không Hầu cười tủm tỉm đem phần thịt thỏ cùng cánh gà đưa cho Vong Thông, sau đó đem 60 linh ngọc chủ quán thối lại đưa cho hắn.

“Ăn ngon nha.” Không Hầu có chút đói, ăn thịt thỏ thành miếng to, hít hít cái mũi, mắt nhìn cánh gà chủ quán tặng trong tay Vong Thông, “Chủ quán là người tốt.”

“Àn.” Vong Thông cười cười, không nói cho Không Hầu biết trong tiền thối lại có hai khối là giả. Hắn đem ngọc tẻ giả bỏ vào tay áo, lên hũy đi, sau đó cúi đầu gặm thịt thỏ.

Dịp trừ tịch ngàn năm mới có một lần, Không Hầu vừa đến tu chân giới, rốt cuộc ăn hết thịt thỏ. Nàng ngẩng đầu nhìn không trung xinh đẹp, tâm tình sung sướng, tu chân giới thật tốt.

“Cái này cho con.” Vong Thông đem cánh gà trong tay đưa cho Không Hầu, “Ta không thích ăn cái này.”

“Cảm ơn sư phụ.” Không Hầu há to miệng, cắn một ngụm cánh gà Vong Thông đưa, mặt dính đầy dầu mỡ, tươi cười sáng lạn.

Nhìn tiểu đệ từ tương lai cười, Vong Thông nghĩ, đứa nhỏ vừa xinh đẹp, vừa ngoan ngoãn như vậy, đừng nói là cánh gà, liền muốn ăn cánh không tước, cánh phượng hoàng, hắn cũng liều mạng lấy về a.

Vấn đề duy nhất, là dù hắn bỏ cả tính mạng... thì vẫn không lấy tới.

Oanh.

Bầu trời bỗng truyền ra tiếng nổ vang kịch liệt, Không Hầu khiếp sợ. Vong Thông lập tức ôm lấy nàng: “Đồ đệ ngoan không sợ, đây là phóng pháo hoa trừ tịch.”

Lúc này mặc kệ Không Hầu có tư chất tu đạo hay không, trong lòng hắn đã định nàng là đồ đệ của mình rồi.

Không Hầu ngẩng đầu, nhìn đến bầu trời xuất hiện rất nhiều ngôi sao xinh đẹp đang nhảy múa, cuối cùng hóa thành vệt sáng rơi xuống. Nàng duỗi tay đón, lại phát hiện ngôi sao này chỉ là hư quang, không có thật thể.

Trên đường vô số người hoan hô, nhảy nhót, vô cùng náo nhiệt.

Ngôi sao lập lóe bao lâu, Không Hầu liền nhìn theo bấy lâu, từ trước tới nay, nàng chưa bao giờ được thấy cảnh đẹp đến như vậy. Chỉ là nàng không hiểu vì sao trên bầu trời còn có ba chữ “Lục Thủy Cát” không ngừng chớp nháy.

“Năm nay tinh tượng mê cảnh là Lục Thủy Cát bỏ tiền ra làm a, không hổ danh là đan được danh môn, khí thế lớn tới như vậy.”

Nghe được lời mọi người nói, Không Hầu bưng tỉnh đại ngộ, thì ra người tu tiên cũng giống như phàm nhân, cũng coi trọng chiều bài quảng cáo sao.

Nhận được tin tức Vong Thông, lúc đồ đệ tìm đến Vong Thông, liền nhìn thấy sư phụ đang lôi kéo một tiểu nữ hài ngồi xổm góc tường, tay đầy dầu mỡ lo gặm thịt thỏ, không hề có hình tượng.

Nhìn thấy một màn này, đồ đệ lo lắng sốt ruột, sư phụ đây là lịch tâm kiếp thất bại, vô pháp tu đến Nguyên Anh đại giai, cho nên bắt chấp tất cả?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bao Lì Xi Trừ Tịch.

Các đồ đệ thấp thòm bất an đến gần Vong Thông, phát hiện hơi thở trên người sư phụ có điểm không thích hợp, giống như càng thêm nội liễm, khiến cho....cảm không tới sâu cạn.

Không Hầu thấy hai nam nhân trẻ tuổi đang nhìn chăm chăm mình, liền đem hai tay cầm thịt thỏ giấu giấu sau lưng, cẩn thận nhìn bọn họ không nói lời nào. Trên trời có quang ảnh vừa rơi xuống, không khí giờ phút nào như đang rung động.

Nhìn tiểu hài đang được sư phụ ôm trong ngực, Thành Dịch cùng Đàm Phong trợn mắt há mồm, sư phụ đi phạm trần lịch kiếp, như thế nào lúc trở về còn ôm theo một tiểu hài tử?

Thành Dịch so với Đàm Phong lớn hơn vài tuổi, tâm tư càng thêm trầm ổn, tiến lên hành lễ nói: “Đồ nhi cung nghênh sư phụ trở về.”

“Hai đồ nhi ngoan mau tới đây a.” Vong Thông nhìn thấy hai cái đồ đệ, đem xương thỏ trong tay ném xuống đất, nhìn hai huynh đệ một phen, “Vi sư rồi đi mấy năm nay, các con đều có đột phá, xem ra thường ngày không có chậm trễ tu luyện, tốt lắm, tốt lắm.”

Sư huynh đệ hai người nhìn đống xương trước mặt: “Không dám quên sư phụ dạy bảo.”

“Ân” Vong Thông vừa lòng gật đầu, muốn đưa tay vuốt vuốt chòm râu, chợt nhớ tay còn dính dầu mỡ nên thôi.

Thành Dịch từ trong ngực móc ra một cái khăn tay đưa cho Vong Thông, Vong Thông không nhận ngược lại mỉm cười nhìn về phía Đàm Phong.

Đàm Phong cũng lấy từ trong tay áo ra một cái, dâng lên.

Là một sư phụ hào phóng, Vong Thông không chút do dự đưa cho Không Hầu một cái, chờ nàng lau tay xong mới nói: “Đây là hai vị sư huynh của con, Đại sư huynh Thành Dịch, Nhị sư huynh Đàm Phong.”

Không Hầu nghe vậy, đứng thẳng lên, quy quy củ củ chấp tay chào hỏi: “Không hầu ra mắt hai vị sư huynh.”

Nàng trộm đánh giá hai vị sư huynh, Thành Dịch Đại sư huynh, tướng mạo tuấn tú, trầm ổn. Đàm Phong Nhị sư huynh, làn da trắng nõn, cười lên rất nhìn rất vui vẻ, hòa ái.

“Đây là đồ đệ vi sư thu nhận ở phạm giới, gọi là Không Hầu, sau khi trở về sẽ tìm ngày lành làm lễ bá sư, cho nàng nhập vào môn hạ.”

Thành Dịch cùng Đàm Phong cảm thấy sư phụ tùy tiện đem một tiểu hài tử từ phạm trần về có chút kỳ quái, nhưng thân là đồ đệ, bọn họ không có hỏi nhiều, sợ tiểu hài tử nghe được suy nghĩ lung tung.

Thành Dịch ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt Không Hầu: “Tiểu sư muội hảo.”

“Sư huynh hảo.” Không Hầu buông tay đang nắm góc áo Vong Thông ra, híp mắt nhìn Thành Dịch cười.

“Hôm nay không biết sẽ gặp tiểu sư muội, ta cùng Đàm Phong không kịp chuẩn bị lễ gặp mặt, mong tiểu sư muội đừng buồn.” Thành Dịch nhìn bất quá ngoài hai mươi, nhưng thực tế đã hơn một trăm tuổi, đối với sinh vật tuổi nhỏ đáng yêu, tự nhiên yêu thích.

“Không có.” Không Hầu nhéo nhéo túi tiền trống trơn bên hông, “Muội cũng không có chuẩn bị lễ gặp mặt.”

“Hai chúng ta đã hơn một trăm tuổi, còn có thể nhận lễ gặp mặt của tiểu hài tử muội.” Đàm Phong khom lưng, đưa hai tay hướng Không Hầu, “Đêm nay náo nhiệt như vậy, nhị sư huynh đưa muội đi dạo phố, mua chút đồ vật.”

Không Hầu có chút muốn đi, nhưng không có động đậy, quay đầu nhìn Vong Thông.

“Đi đi.” Vong Thông cười gật đầu, Không Hầu mới đi bước nhỏ đến trước mặt Đàm Phong, liền lập tức bị Đàm Phong ôm lên.

Không Hầu che mặt: “Nhị sư huynh, muội đã mười tuổi rồi.” Nàng từ lúc sáu tuổi, đã không có để người khác ôm đi, sau khi giang sơn Cơ gia suy tàn, thì càng không có ai muốn ôm nàng nữa rồi.

Lúc ở tiệc tối, bởi vì cảm xúc kích động, thời điểm sư phụ ôm nàng, nàng không có cảm giác gì, bây giờ nghĩ lại có chút ngại ngùng.

“Ân, ta đã 160 tuổi, so với muội lớn hơn 150 tuổi.” Đàm Phong thấy có người bán điểm tâm tiểu hài tử thích ở gần đó, vừa lấy ra linh thạch muốn mua, đã bị Không Hầu nắm tay lại, nhỏ giọng thì thầm bên tai: “Nhị sư huynh, sư phụ nói, đồ ăn điểm tâm bên ngoài không sạch sẽ.”

“Không có việc gì, chỉ ăn chút thôi, không sao.” Đàm Phong đưa người bán rong năm khối linh thạch, đem điểm tâm đưa cho Không Hầu, “Ném thử xem.”

Có thể mang tiểu muội muội ăn thịt thỏ hai mươi ngọc tề một con, sư phụ nơi nào cảm thấy điểm tâm ba linh thạch một hộp không sạch sẽ, rõ ràng chính là trong túi không có tiền, còn muốn gạt tiểu hài tử.

Không Hầu ôm hai hộp điểm tâm, cười sáng lạng nhìn Đàm Phong, sư phụ là người tốt sư huynh cũng là người tốt.

Tu chân giới, thật sự là quá tốt.

Đứng ở xa Vong Thông thấy nhị đệ tử mang Không Hầu đi mua điểm tâm vừa rồi hẳn không đủ tiền mua, liền tự nhiên sờ sờ chóp mũi.

“Sư phụ đi phạm trần mấy năm nay, con và Đàm Phong vô cùng lo lắng, không biết...” Thành Dịch có chút không dám hỏi, sư phụ đừng bước tu vi ở Kim Đan đã hơn bốn trăm năm, nếu bây giờ lại không thể đột phá, sư phụ liền chỉ còn lại mười năm nguyên thọ.

Ở Kim Đan kỳ, sư phụ là thiên tài ngàn năm khó gặp, lại không ai ngờ tới, cuối cùng lại mắc vào tâm cảnh. Nghe nói trước khi tu đạo, trong nhà sư phụ làm nghề bán đường họa, lại từng được quan nhất phẩm khen. Lúc đó sư phụ trẻ người non dạ, liền có một cái lí tưởng, đợi hán lớn lên làm đường họa nhất định sẽ được người trong hoàng cung yêu thích.

Ai sẽ nghĩ đến, tu sĩ sống hơn 900 năm, lịch kiếp lại là làm ra đường họa được hoàng thất ca ngợi đây? Người trong hoàng thất ai lại để tâm tới một lão

nhân bán đường họa được không?

Gần trăm năm, Vong Thông từng làm không ít đường họa cho người khác, cũng nhận được rất nhiều khích lệ, trong đó có không ít thuộc giới hoàng thất, nhưng mà hần như cũ không có vượt qua tâm kiếp, bởi vì những lời tán thưởng đó là vì thân phận của hần, tu vi của hần.

Không có bất kì người nào vì thích đường họa hần làm mà khích lệ.

Nếu thời gian có quay trở lại, Vong Thông nhất định phải nỗ lực dạy dỗ chính mình năm đó, phải có tiền đồ một chút, như thế nào lại muốn dựa vào làm đường họa lại được hoàng tộc khích lệ, đây là cái loại đầu óc gì?

Nhưng mà lí tưởng khi còn nhỏ mới là lí tưởng thuần khiết nhất, nhiều người tu đạo thấy suy nghĩ của mình lúc nhỏ thật ấu trĩ, nhưng nếu không có những suy nghĩ này, thì liền không có họ của hôm nay.

Giống như Vong Thông còn nhớ rõ lý tưởng của mình lúc nhỏ còn tốt. Có nhiều tu sĩ sớm đã quên đi ước nguyện ban đầu, lẫn lộn tìm cách vượt tâm kiếp, đến cuối cùng lúc chết cũng không biết mình đã từng có ý nguyện to lớn gì?

Chính vì vậy, tu chân thế gia ngay từ nhỏ đã giáo huấn hải tử, tuyệt đối không thể tùy tiện hạ hứa nguyện, nói không chừng ngày nào đó liền hối hận.

Ngự Thú Môn đã từng có vị trưởng lão, khi còn nhỏ lập hạ hoang đường nguyện vọng “Lớn lên sẽ cưới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.” Cuối cùng khi nguyên thọ đã tận, đừng nói thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đến một cái mỹ nhân coi trọng hần còn không có, quả thực khiến người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ, đã chết còn bị lấy ra làm ví dụ phản diện cho hậu nhân.

So với vị trưởng lão Ngự Thú Môn này, Vong Thông còn có lý tưởng tốt hơn nhiều, cũng không khiến người nghe phải phì cười.

Khi được đại đồ đệ hỏi vấn đề có chút xấu hổ này, Vong Thông thẳng sống lưng, ưỡn ngực: “Vi sư năm đó chính là một trong mười đại thiên phú của giới tu chân, tâm kiếp nho nhỏ này có gì khó? Vi sư không chỉ vượt qua tâm kiếp, mà tu vi còn đại tăng. Phá Nguyên Anh tiến vào Xuất Khiếu cảnh.

“Thật sự?” Thành Dịch đại hi.

“Đương nhiên” Vong Thông lưng đã thẳng càng thẳng.

“Chúc mừng sư phụ.” Thành Dịch mừng không xiết, “Sắc trời không còn sớm, chỉ bằng chúng ta trở về trước, ngày mai lại đi nội môn thông báo?”

“Gấp cái gì? Ngày mai vi sư về vang trở về, liền làm cho bọn coi thường chúng ta phải chống mắt lên mà nhìn.” Vong Thông phui phui quần áo, “Ta đây thiên tài vẫn là thiên tài.”

Thành Dịch biết sư phụ nhà mình chết ở sĩ diện, liền nói phụ họa theo: “Sư phụ nói phải.”

“Thành Dịch a.” Vong Thông chà xát tay, “Sư phụ ở phạm giới đã lâu, cũng không biết giới tu chân đang thịnh hành phục sức kiểu gì, con đêm nay cực nhọc một chút, vì vi sư chuẩn bị một chút.”

“Vâng” Thành Dịch nhìn đằng kia Không Hầu cùng Đàm Phong đang ngồi xỏm cùng nhau, dùng vọt nhỏ vọt tiểu ngư, “Hoàng tộc giúp sư phụ lịch kiếp thành công, chính là vị tiểu sư muội này?”

Sư phụ mang tiểu sư muội từ phạm giới về, không biết tư chất ra sao, nhưng trên người lượn lờ long khí, nhưng cổ long khí này vô cùng mỏng manh, tu vi không tới Tâm Động kì thì sẽ không cảm nhận ra.

Vong Thông nhìn theo ánh mắt Thành Dịch, khẽ gật đầu.

Thật ra, ban đầu hần đã cảm thấy tâm kiếp này sẽ không qua được. Hần che giấu thân phận, che giấu năng lực, chỉ làm cái lão nhân bán đường họa bình thường, đến tiếp cận hoàng thất đã khó, làm sao tưởng được họ khích lệ tới.

Hần ở phạm giới suốt tám năm, mặc kệ mưa to gió lớn, đều bày hàng buôn bán, tìm kiếm cơ duyên. Không ngờ thời điểm hần tuyệt vọng, Không Hầu xuất hiện, hần thành tựu.

Không Hầu phá hư năm cái vọt nhỏ, mặt nhỏ tức giận thở phì phì, đồ vật ở tu chân giới vì sao lại yếu ớt như vậy, một con cá nàng cũng không vọt được.

“Tiểu cô nương, không bằng bỏ thêm một viên linh thạch nữa xem sao? Tiểu ngư này buổi tối có thể phát quang, thả trong ly lưu li, đặc biệt đẹp.”

“Không thử.” Không Hầu lắc đầu đứng dậy, “Nhị sư huynh, chúng ta đi tìm sư phụ.”

“Sao lại không thử?” Đàm Phong biết tiểu cô nương đều thích loại Đèn lồng cá biết phát sáng này, tiểu sư muội lúc này còn thích, như thế nào nói không vọt liền không vọt nữa?

“Bởi vì làm người phải biết một vừa hai phải, nếu cứ giữ lòng tham sẽ càng chịu nhiều tổn thất.” Không Hầu ôm hộp điểm tâm, có thể có điểm tâm xinh đẹp như vậy, nằng đã thấy thỏa mãn rồi.

Đàm Phong nghe được lời này, tâm tình có chút phức tạp, tiểu hải tử còn nhỏ như vậy, làm sao lại có ý tưởng này?

Hắn cầm lấy hộp điểm tâm trong ngực Không Hầu, ném linh thạch cho người bán hàng rong. “Mới dùng năm cái vọt nhỏ thì tính là tham lam gì? Thử lại! Tiền của nhị sư huynh đều cho muội, không thử liền lãng phí.”

Không Hầu nhìn chăm chăm mười cái vọt trong tay Đàm Phong, nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: “Lãng phí đáng xấu hổ, có phải không?”

“Phải.” Đàm Phong dứt khoát gật đầu đồng ý.

Không Hầu cầm lấy vọt nhỏ, “Nhị sư huynh nếu muội vọt được cá sẽ tặng cho huynh.”

Đàm Phong ngồi xổm bên cạnh đại bồn nhìn tiểu nữ hài, thấy nàng mím chặt môi, ánh mắt chuyên chú quan sát cá bơi qua bơi lại, về sau lại vọt hụt, cũng không có tức giận, mà càng thêm nghiêm túc quan sát.

Khi dùng tới cái vọt thứ bảy, nàng đã vọt được một con cá nhỏ.

“Nhị sư huynh!” Không Hầu cười đến mắt híp lại thành một đường. Nàng đem cá cẩn thận để vào ấm sành, nhét vào tay Đàm Phong, “Tặng cho huynh.”

“Cám ơn muội.” Đàm Phong cầm ấm sành, vui mừng hơn hờ cảm tạ, dường như Không Hầu đã tặng hắn lễ vật phi thường ghê gớm.

Chờ khi sư huynh muội hai người ôm ấm sành trở về, trên mặt còn dính nước bị ca bắn lên, cười giống như hai tên ngốc.

Thành Dịch nhìn hai người, lại nhìn sư phụ đang vờ cao thâm bên cạnh, thở dài nói: “Đi, trở về thôi.”

“Đại sư huynh chúng ta ở trên mây trắng sao?” Dù sao trong thoại đều viết như vậy.

Thành Dịch ngẩng người, cười nói: “Không chúng ta ở khách điểm phía trước.”

Không Hầu bưng tỉnh, thì ra tu chân giới cũng có khách điểm.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên trên bầu trời có tiếng tiên nhạc vang lên, ngừng ngừng đầu nhìn, chỉ thấy không trung có tòa cung điện lưu ly bay qua, vô số mỹ nữ y phục rực rỡ đang ca múa, trên tiên cung rơi xuống vô số túi gấm màu đỏ.

Không Hầu nhìn không được đuổi tay, có hai cái túi gấm tự động rơi xuống lòng bàn tay nàng.

“Đây là cái gì?” Không Hầu vuốt túi gấm mềm mại, có chút tò mò. Nhưng mà Vong Thông đang lo đưa tay đón túi gấm, không kịp trả lời nàng.

“Đây là tu chân giới phát lì xì.” Thành Dịch thấy lại có hai cái túi gấm tự động rơi trên người Không Hầu liền nói: “Xem ra phúc vận tiểu sư muội năm sau sẽ rất tốt.”

Không Hầu lúc này mới phát hiện, mấy túi gấm này đều tự động bay tới trong tay người, nếu có ác ý muốn đoạt, túi gấm liền bốc cháy.

Tu chân giới thật thần kỳ, tới túi gấm cũng có khí tiết đến như vậy, nói không cho liền không cho, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành.

Thật mau trong ngực Không Hầu liền chật đầy bảy, tám cái túi gấm, vòng tay nàng nhỏ ôm tràn ra ngoài. Nàng ngừng đầu nhìn lên cung điện trên không trung, loáng thoáng thấy trên mặt cung điện có ba chữ “Ngự tiêu môn”.

Tu chân phái này thật khảng khái, phóng khoáng, nàng rất thích nơi này.

Vừa nghĩ như vậy, một cái túi kim sắc liền rơi vào ngực nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Ngự tiêu môn---tu chân giới Alibaba.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Túi Gấm

Dù đã nhiều năm không xuất hiện ở tu chân giới, nhưng Vong Thông vẫn cảm thấy, mình đoạt bao lì xì, vận may vẫn kém như vậy.

“Ưu đãi giảm 20% pháp khí.”

“Đặc biệt giảm giá pháp y.”

Vong Thông mở túi gấm nhìn phiếu ưu đãi giảm giá của Ngự tiêu môn, nội tâm bi thương, hẳn đây là căn bản không mua nổi đồ vật của Ngự tiêu môn.

Tùy tùy tiện tiện một kiện pháp y, đều từ mấy trăm đến hơn một ngàn linh thạch, đừng nói giảm 20%, giảm 90%, hẳn cũng không mua nổi.

Quay đầu nhìn hai đồ đệ, một đưa “phiếu tặng 50 linh thạch”, một đưa “phiếu tặng 50 linh thạch”, cái này so với khuyến mãi giảm giá này nọ thực tế hơn rất nhiều, đáng tiếc loại môn phái gian giá giống như Ngự tiêu môn này, căn bản không có khả năng sẽ phát nhiều phiếu trúng thưởng.

Vong Thông đem phiếu mua ưu đãi cho vào ống tay áo, nỗ lực làm chính mình không lộ ra cảm xúc ghen ghét. Con đường tu chân, thực lực rất quan trọng, tuy rằng may mắn thường mang lại sự huyền diệu bất ngờ, nhưng ai lại có thể cả đời đều dựa vào may mắn.

Năm đó khi nhận lấy hai đồ đệ này, hẳn còn ghét bỏ hai hài tử căn cốt bình thường, nào biết hai đứa nhỏ này số phận cũng thực hảo, tốc độ tu luyện so với thiên kiều chỉ từ danh môn cũng không thua kém, vận khí cả cuộc đời của hẳn đều được dùng ở thu nhận hai đồ đệ này.

Cũng may hai đồ đệ này rất hiếu thuận, thường thường ở thời điểm hẳn gian nan, đều sẽ đứng ra vì hẳn giải nạn. Nghĩ như vậy, trong lòng Vong Thông lại cao hứng, của đồ đệ không phải là của hẳn sao, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

“Sur phụ.” Giọng trẻ con mềm mại vang lên, tiểu cô nương tóc xoắn hai bên ôm một đồng tử gấm, mặt tròn nhẵn thành bánh bao, “Con cầm không hết.”

“Đưa qua bên này.” Đàm Phong lấy ra một cái túi lớn, để bao gấm của Không Hâu vào, sau đó nắm tay nàng nói: “Tiểu sư muội vận khí thật tốt, cùng ta về khách điểm từ từ mở bao li xì.”

“Ân.” Không Hâu gạt đầu, đối với túi gấm này vô cùng tò mò, “Túi này có thể đổi được thật nhiều tiền sao?”

Đàm Phong muốn nói không phải như vậy, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của tiểu sư muội đành trái lương tâm nói: “Ân, có thể. Tiểu sư muội vận khí thật tốt, chúng ta đều không có nhặt được nhiều như vậy.”

Tiểu hài tử sao, chính là luôn muốn được người lớn khích lệ.

Không Hâu nghe Đàm Phong nói như vậy thật cao hứng, nàng vừa tới Tu chân giới là có thể có được nhiều bao li xì, sư phụ cùng sư huynh nhất định sẽ càng thêm thích nàng.

Tới khách điểm, sau khi cảm giác mới lạ tìm tòi qua đi, Không Hâu liền đoan chính ngồi trên ghế, nhìn ba người Vong Thông, chờ mong nói: “Tuy rằng mọi người không có lấy được nhiều bao li xì, nhưng cũng tuyệt đối đừng khổ sở, chờ con có được thứ tốt, nhất định sẽ chia cho mọi người.”

Vong Thông yên lặng uống trà, suy nghĩ có nên thương lượng với Ngự tiêu môn, làm cho đồ đệ của hẳn được vui vẻ một chút hay không?

“Thật sự?” Đàm Phong lộ ra biểu tình kinh hi, “Nếu được như vậy thì quá tốt.”

“Ân” Không Hâu gạt mạnh đầu, “Muội nói chuyện sẽ giữ lời.”

Nàng cũng không phải tiểu hài tử hai, ba tuổi, cũng sẽ không nuốt lời.

Sau khi lập lời hứa quan trọng, Không Hâu bắt đầu mở bao li xì, nàng ngẩng đầu nhìn Đàm Phong: “Nhị sư huynh, muội mở bao li xì, huynh tới xem được không?”

“Được.” Đàm Phong rất có hứng thú cùng tiểu sư muội chơi trò mở hồng bao này.

“Phiếu trúng thưởng mười linh thạch.”

“Phiếu trúng thưởng hai mươi linh thạch.”

Vong Thông nâng mí mắt nhìn tiểu đồ đệ, xem mấy năm hẳn không ở tu chân giới, nhị đồ đệ cũng tích góp được không ít, có thể lấy ra nhiều như vậy linh thạch để hồng tiểu hài tử.

“Phiếu... phiếu trúng thưởng một trăm linh thạch.” Đàm Phong cầm lấy chén trà trên bàn uống cho thuận giọng.

Cái này đến Thành Dịch cũng phải đưa mắt nhìn, tiểu sư muội còn một đồng tử gấm chưa xem, sư đệ muốn làm sư muội vui vẻ, định xuất hết gia tài?

“Phiếu trúng thưởng một kiện pháp y.”

Vong Thông nhìn không được lời kéo tay áo nhị đồ đệ lên truyền mật âm: “Tiểu nhị, pháp y Ngự Tiêu môn rất đặc, Không Hâu còn nhỏ, sẽ lớn rất nhanh, có cần thiết phải mua quần áo đặc như vậy không?”

“Sư phụ...” Đàm Phong đem cái phiếu tặng đẩy đến trước mặt Vong Thông, nhìn Vong Thông đầy hoài nghi: “Sư phụ có phải hay không đi phạm trần phát hiện số Không Hâu đặc biệt tốt, nên lên lút lừa về.”

“Nói hươu nói vượn, vì sư là người như vậy sao?” Vong Thông tủm tỉm cười sờ sờ đồng phiếu tặng trên bàn.

Đàm Phong:.....

Thật sự rất giống.

Kiểm tra hết túi gấm, thầy trò ba người tính cho Không Hầu một chút, đại khái có thể đổi được hơn năm trăm linh thạch, còn có pháp y giá trị ít nhất sáu trăm linh thạch, này thật coi như tiền trên trời rơi xuống.

Vong Thông càng thêm chua xót, không nghĩ tới tiểu đồ đệ mới đến tu chân giới hai canh giờ, đã có nhiều tiền hơn lão nhân gần ngàn tuổi như hắn, cái này có còn tôn nghiêm của sư phụ nữa hay không?

“Đúng rồi.” Không Hầu sờ sờ tay áo, móc ra một cái kim sắc túi gấm, “Đây cũng là vừa rồi nhận được, có lợi ích gì không?”

Nhìn chằm chằm túi gấm trong tay Không Hầu, Vong Thông rốt cuộc vô pháp ức chế ghen ghét cảm tình.

Kim sắc túi gấm, Ngự Tiêu môn mỗi năm trừ tịch chỉ phát một cái, năm nay như thế nào lại nằm trong tay tiểu đồ đệ.

Trầm mặc hồi lâu, Vong Thông vỗ bàn đứng lên.

“Sư phụ?” Không Hầu đang cùng hai sư huynh sắp xếp phiếu tặng, hoảng sợ mở to mắt nhìn Vong Thông.

“Ngày mai trở về, vì sư liền đi Ngũ Hành Đường đăng kí, cho con bài sư nhập môn.” Vong Thông nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Càng nhanh càng tốt.”

Không Hầu liên tục gật đầu: “Hảo nha hảo nha.”

Sau khi nói xong, nàng đem phiếu tặng linh thạch đẩy tới trước mặt Vong Thông: “Sư phụ, đây là của người.”

Một trăm năm mươi linh thạch.

Vong Thông nhìn phiếu tặng linh thạch, lại nhìn tiểu đồ đệ đang tươi cười trước mặt, cười sờ sờ đầu nàng: “Con giữ đi, trên người tiểu cô nương, phải có tiền tiêu vật.”

Không Hầu khó hiểu: “Đây là phần của người.”

“Đứa nhỏ ngốc, con tặng cho vì sư, vì sư thu được. Cái này.....” Vong Thông nỗ lực dời tầm mắt khỏi đồng linh thạch, “Cái này coi như là tâm ý sư phụ, trưởng giả tặng đồ không thể từ chối, con có hiểu không?”

Không Hầu nghĩ nghĩ đoạn quan hệ, con tặng người, người nhận xong lại tặng lại cho con, gật gật đầu: “Cảm ơn sư phụ, người thật tốt.”

Vong Thông bắt đắc dĩ mà sờ đầu nàng, đứa nhỏ này như thế nào lại ngây ngốc như vậy, nếu hắn là cái tu sĩ tâm thuật bất chính, cả đời đứa nhỏ này liền như vậy bị hủy đi.

Aiii. Hắn về sau, vẫn cẩn thận trông coi thật tốt.

Đêm khuya, nằm ở nơi xa lạ, Không Hầu không ngủ được, nàng từ gối đầu lấy ra túi gấm kim sắc, bên trong có một miếng ngọc thạch nhỏ, cầm trong tay vô cùng thoải mái, toàn thân nhẹ nhàng. Sư phụ nói, ngọc thạch giúp tăng cường kinh mạch, có lợi với tu luyện.

Tu luyện là cái gì?

Giống như trong thoại bản tu tiên, ngồi xếp bằng hiểu được Bát Hoang Lục Hợp Linh khí cùng ngũ hành sao?

Nghĩ như vậy, nàng từ trên giường bò dậy, ngồi xếp bằng một hồi, không có cảm nhận được linh khí, mà chỉ thấy lạnh, hai chân cũng tê rần.

Hậm hực làm ồ trong chăn, Không Hầu lại lo lắng, vạn nhất nàng không có thiên phú tu luyện, sư phụ cùng sư huynh có thể hay không đưa nàng trở về hoàng cung?

Chính là.....

Nàng sờ sờ ngọc thạch làm nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, nàng thà rằng ở nơi xa lạ, cái gì cũng không hiểu tu chân giới này cũng không muốn trở về tòa kim bích huy hoàng trong hoàng cung kia.

Nơi đó không có người thích nàng, cũng không có người để ý đến nàng.

Ở trên giường lăn qua lộn lại thật lâu, Không Hầu rốt cuộc cũng ngủ. Nàng mơ thấy Cảnh Hồng Đế mang quân tiến vào hoàng cung, nàng một mình chạy trong một ngõ nhỏ thật dài, chạy thật vội, chạy mãi chạy mãi vẫn không thấy đường ra.

Tiếng chém giết ngày càng gần, nàng không ngừng chạy, không ngừng chạy, ruột cuộc thấy được một cánh cửa, cái cửa này mở rộng ra, phía sau là mây

trắng xóa, có chim bay bướm lượn vô cùng tự do tự tại.

“Tiểu sư muội.”

Không Hầu mở hai mắt ra, ngơ ngát nhìn màn lụa.

“Tiểu sư muội, ta vào được không?”

Một lát sau, Đàm Phong cầm một bộ quần áo đi vào. Thấy Không Hầu còn nằm trên giường cười nói: “Còn nằm trên giường sao, huynh gọi bà tử tới chải đầu cho muội, muội biết mặc quần áo sao?”

“Nhị sư huynh.” Không Hầu gật gật đầu, “Muội biết mặc mà.”

“Huynh ra ngoài trước, muội không cần vội.” Đàm Phong để quần áo lại rồi đi ra ngoài, mới nói với Thành Dịch đang chờ, “Tiểu nha đầu đã thức, sao huynh biết tiểu sư muội không biết chải tóc?”

“Nàng chính là công chúa hoàng tộc giúp sư phụ độ kiếp thành công.” Thành Dịch cùng Đàm Phong đi về phòng mình, “Tuy muội ấy trong cung có khả năng không được chăm sóc tốt, nhưng loại chuyện chải đầu thay y phục này, thì cũng phải có người hầu hạ.”

Nếu muội ấy biết búi tóc, thì đêm qua đã không xoắn tóc suốt chặn đường.

“Về tới sư môn thì làm sao bây giờ?” Đàm Phong liên tục lắc đầu, “Đệ sẽ không chải đầu cho tiểu cô nương đâu.”

Thành Dịch nhìn Đàm Phong chằm chằm một lúc, đen mặt nói: “Huynh cũng sẽ không.”

Sư huynh đệ hai người nhìn nhau, trăm ngàn lần không nghĩ tới, vấn đề nan giải đầu tiên nuôi tiểu sư muội, chính là chuyện chải đầu.

Không Hầu thay quần áo nhị sư huynh chuẩn bị, trên áo có đính lông xù xù, mặc vào như hồ ly nhỏ, dù có người không thích tiểu hài tử nhìn thấy, cũng muốn khen một tiếng đáng yêu.

Bà tử chải đầu nhìn thấy, cũng búi một kiểu tóc thích hợp, hai bên tạo hai búi tròn tròn, lại cài thêm hai cục lông nhỏ, trông càng giống tiểu hồ yêu hơn.

Ba thầy trò Vong Thông nhìn thấy, mấy đại nam nhân liền lập tức minh bạch, vì sao chúng lão nhân trong môn phái lại thích khoe khoang hài tử hoặc tiểu đồ đệ của họ đến như vậy.

“Bên ngoài tuyết rơi.” Thành Dịch đi tới trước mặt Không Hầu nói: “Huynh dẫn muội đi.”

Không Hầu đem tay nhỏ mềm mại đưa đưa vào trong tay Thành Dịch, Thành Dịch nở nụ cười thỏa mãn: “Đi, sư huynh dẫn muội đi dạo phố, mua đồ.”

Vong Thông:.....

Đồ nhí, nửa canh giờ trước, vì sư muốn mua thêm vài bộ quần áo, con còn nói trên người không có mang theo đủ tiền mà.

Cái đồ đệ từ bất hiếu này!

Mua đồ tặng cho sinh vật đáng yêu chính là thiên tính của mọi người, cũng không thể trách Thành Dịch a. Thành Dịch mua cho tiểu sư muội thêm vài bộ đồ lông xù, phi kiếm xinh đẹp mới rao bán, mua xong mới quay đầu nhìn sư phụ bị hấn vút bỏ: “Chúng ta trở về...sư phụ?”

Vong Thông trên người mặt hoa phục mới run lên, banh mặt duy trì hình tượng cao nhân: “Ân”

Hắn muốn cho toàn bộ môn phái biết, Vong Thông hắn đã về vang trở lại, lại còn trực tiếp lướt qua Nguyên Anh kỳ, thẳng tiến vào Xuất Khiếu kỳ đại năng.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Vân Hoa Môn

Ung thành là châu lớn ở Lăng Ưu giới, thế lực tu chân bản địa Ung Thành toàn bộ chỉ thuộc Vân Hoa Môn. Các tông phái khác tuy có xuất hiện ở Ung Thành, hơn nữa còn mở các loại cửa hàng, nhưng thế lực chủ yếu không ở nơi này.

Ung Thành đất đai màu mỡ, khí hậu bốn mùa ôn hòa, là phong thủy bảo địa hàng đầu của Lăng Ưu giới. Có lẽ chính vì nguyên nhân nơi này khí hậu đường người, cho nên bá tánh sinh sống nơi đây có tính cách chậm rãi, làm việc chậm rãi, thậm chí tới tu sĩ, cũng không có tâm cảnh bằng tu sĩ ở nơi khác.

Mấy ngàn năm trước, thời điểm ở Tu Chân giới còn lạc hậu, Ung Thành còn được gọi là Đọa Lạc Thành, bởi vì rất nhiều tu sĩ tới đây, thì bắt đầu trở nên “Không chí tiến thủ”, chỉ nhàn nhã sống qua ngày.

Năm tháng trôi qua, người Tu Chân giới ngày càng nghĩ thoáng đi, thì lúc này Ung Thành cũng rốt cuộc thoát khỏi danh hiệu “Đọa Lạc thành”. Nhưng là những người trẻ tuổi mang hi vọng, nhiệt huyết tu chân sôi sục, lúc muốn gia nhập môn phái, vĩnh viễn đều không nghĩ lựa chọn Vân Hoa Môn. Vân Hoa Môn đối với thành kiến này vô cùng bất đắc dĩ, đối với chuyện này làm không ít tuyên truyền, chỉ đáng tiếc hiệu quả không đáng kể. Thời gian qua đi, Vân Hoa Môn cũng dần dần nguội lạnh, hết thảy tùy duyên.

Nhưng mà trưởng môn Vân Hoa Môn từ trước đến nay vẫn tâm lặng như nước, hôm nay tâm tình một chút cũng không bình tĩnh. Bên dưới hắn, còn có người không thể bình tĩnh hơn, đó là Thần Hà Phong phong chủ.

Vân Hoa Môn, có năm phong chủ, ba vị trưởng lão bề quan, ba vị này mọi chuyện đều mặc kệ, trừ phi vào thời khắc sinh tồn, bằng không ai cũng đường mong ba vị này sẽ xuất hiện.

“Chương môn, Vong Thông thật sự.....về tới rồi?” Thần Hà Phong phong chủ ôm một tia hi vọng mong manh, trong lòng giãy dụa.

“Vừa rồi đại đệ tử Vong Thông báo tin, nói Vong Thông đã từ phạm trần về tới.” Chương môn thấy Thanh Nguyên bộ dáng như vậy, nhin không được nói: “Người nói người lúc trước trêu chọc hắn làm gì, hiện tại hắn trở về, không phải đánh người một trận, thì cũng là hủy một nửa Thần Hà Phong của người một phen. Đến lúc đó truyền ra ngoài, toàn bộ Lăng Ưu giới đều phải chê cười.”

“Dù sau Lăng Ưu giới cũng đã chê cười chúng ta mấy ngàn năm, thêm chuyện này nữa cũng không nhiều.” Bên kia Ngô Dương Phong Phong chủ Bùi Hoài nhỏ giọng nói: “Có gì phải đặc biệt lo lắng, đợi sư huynh về rồi nói.”

“Người không nói lời nào, tâm tình của ta liền hảo.” Chương môn Hành Ngạn trừng mắt nhìn Bùi Hoài một cái, hắn đòi trước tạo bao nhiêu nghiệt, mới phải làm chương môn một cái môn phái như vậy?! Không có đứa nào ra hồn, ăn thì không ai bằng, còn làm thì không bằng ai.

Bùi Hoài cùng Thanh Vân nhìn nhau, không dám nói nữa. Mặt khác hai vị phong chủ càng làm ra bộ dáng không liên quan gì tới mình, phản phát như tác dụng duy nhất của bọn họ là đến cho đủ dân số.

Koong koong koong

Đại chuông bốn phía vang lên ba tiếng, đây là nghi thức trọng yếu đón người trong phái đi xa trở về, thể hiện sự tôn trọng cùng tưởng niệm của đệ tử đối với trưởng bối.

Tiếng chuông vừa dứt, Thanh Nguyên liên tục đổi vài kiểu ngồi, dùng hành động minh họa hết sức chính xác câu đứng ngồi không yên.

Vân Hoa Môn, nằm trên đỉnh núi cao, có thêm đá nổi thẳng từ chân núi lên tiên môn, bước lên con đường này, liền đại biểu từ nay cùng phạm trần xa cách, đi vào con đường tu chân.

Không Hầu bị Thành Dịch nắm tay đứng trên phi kiếm, nàng nhìn thêm đá trắng tuyết uốn lượn, mơ hồ không thấy được điểm cuối dưới chân, trong lòng tò mò, nàng trước nay chưa từng thấy qua thêm đá lớn tới như vậy.

“Đây là Ván Tiên lộ, mỗi một môn phái đều có một con đường như vậy. Người thường muốn gia nhập môn phái, đều phải đi qua con đường này, thì mới có tư cách lưu lại.” Thành Dịch giới thiệu kiến trúc Vân Hoa Môn cho Không Hầu, “Bên kia là nơi chúng ta cư trú, Tê Nguyệt Phong.”

Nhìn theo phương hướng Thành Dịch chỉ, phía tây có một đỉnh núi, mây mù lượn lờ, tràn ngập cảm giác thần bí. Bất quá nàng hiện tại không dám nói lời nào, sợ sư phụ cùng sư huynh đột nhiên nhớ ra nàng còn không có đi qua Ván Tiên lộ, liền đem nàng ném xuống chân núi khiến tự mình đi lên.

Thành Dịch cho rằng Không Hầu là vừa đến Lăng Ưu giới nên còn không quen, không có nghĩ nhiều, mang theo Không Hầu đáp xuống Diễn Võ Trường. Đệ tử trong Diễn Võ Trường tất cả đều mặc áo ngoài màu lam, nhìn thấy Thành Dịch lại đây, liền sôi nổi thu hồi vũ khí, hướng Thành Dịch hành lễ. Là đại đệ tử thân truyền của Tê Nguyệt phong, địa vị trong sư môn của Thành Dịch rất lớn.

“Chư vị sư muội, sư đệ không cần đa lễ.” Thành Dịch sửa vài động tác kiếm pháp cho mấy vị đệ tử, Không Hầu đứng xem bên cạnh.

Không Hầu không hiểu kiếm pháp, chỉ cảm thấy bọn họ múa kiếm so với biểu diễn trong cung đẹp hơn rất nhiều, lại còn không sợ lạnh, thời tiết như vậy mà mặc cẩm y, nhìn vật áo bay bay, đẹp thì có đẹp nhưng mà không có giữ ấm a.

Nàng hướng lên bầu trời nhìn nhìn, sư phụ cùng nhị sư huynh đi đâu vậy?

Đang nghĩ ngợi, bỗng thấy bầu trời bỗng dưng mây đỏ quay cuồng, gió to thổi tuyết bay tứ tung, sư phụ mặc bạch y, đứng trên tiên hạc từ từ mà đến.

Xuy.

Nàng giống như nghe được tiếng đại sư huynh cười khẽ, nhưng mà lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt đại sư huynh đang nghiêm túc nhìn.

Chẳng lẽ nàng nghe lầm?

Thấy Vong Thông dầm tiên hạc trực tiếp bay vào chủ điện, Thành Dịch nói với Không Hầu: “Đi thôi, chúng ta đi vào.”

“Nga.” Không Hầu ần ần cảm thấy trong tầng mây dường như có bóng dáng người nào đó, hơn nữa cũng không thấy nhị sư huynh đâu.

“Đại sư huynh, nhị sư huynh đâu?”

“Nhị sư huynh muội. ....” Thành Dịch ngẩng đầu nhìn trời, “Đệ ấy đang giúp sư phụ làm một chuyện rất quan trọng.”

Không Hầu nhìn mặt đại sư huynh, tự nhiên cảm thấy, biểu tình này dường như đang nhớ lại cái chuyện xưa nào đó, đại khái là người lớn nhiều phiền não đi. Đi theo Thành Dịch được một đoạn, Không Hầu nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, mấy sư huynh sư tỷ luyện kiếm đẳng kia hình như đang nhìn trộm chúng ta.”

“Không cần để ý.” Thành Dịch sờ sờ đầu Không Hầu, “Người trẻ tuổi lòng hiếu kỳ nặng, tu hành còn chưa đủ.”

Không Hầu quay đầu nhìn mấy vị sư huynh sư tỷ đó, bọn họ liền sôi nổi thu hồi ánh mắt, rất giống với mấy vị đại thần tiên triều, rõ ràng là rất muốn nhìn nàng, lại làm bộ đáng vẻ chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Quả nhiên thế giới người lớn, luôn ngập tràn chuyện bích tai trộm chuông.

Trong chủ điện, chương môn cùng bốn vị phong chủ bị gió tuyết thổi đầy mặt, Thanh Nguyên tỉnh tỉnh táo táo, thiếu chút nữa liền đập bàn chửi người, chỉ là nghĩ đến người đến là Vong Thông, lại mạnh mẽ đem cơn giận nuốt ngược trở vào.

Tiên hạc kêu một tiếng, đáp xuống đại điện, Vong Thông không nhanh không chậm bước xuống, vung tay áo rộng, hành lễ với Hành Ngạn: “Chương môn sư huynh.”

Hành Ngạn mắt nhìn những bông tuyết còn tươi trên lông tiên hạc, gượng cười nói: “Sư đệ không cần đa lễ, chúng ta nhiều năm không gặp, không bằng ngồi xuống nói chuyện một chút.”

“Đa tạ sư huynh.” Vong Thông vuốt vuốt chòm râu, ngồi xuống ghế phía bên trái điện, tình cờ đối diện chỗ ngồi Thanh Nguyên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“A” Vong Thông vỗ vỗ áo choàng không hạt bụi, như muốn đem Thanh Nguyên phui bay.

Thanh Nguyên không thể nhịn được nữa: “Vong Thông, ngươi không cần vừa trở về đã gây sự.”

Vong Thông nhướng mày: “Thấy ta không chết, có phải ngươi rất thất vọng đi.”

Mấy năm nay Vong Thông vẫn luôn tìm cách đột phá tâm kiếp, tình cờ mười năm trước nghe được người khác nói Thanh Nguyên đang cười nhạo sau lưng hắn, nói hắn xuất thân hàn hèn, không có kiến thức, tâm kiếp mới có thể buồn cười đến như vậy, nháo đến toàn bộ giới tu chân đều chế giễu.

Lúc ấy hai người liền khoa tay múa chân một hồi, Vong Thông bởi vì tâm kiếp chưa qua, thua nửa phần, sau lại liền đi phạm giới, mấy năm nay không có trở về Vân Hoa Môn.

Mấy năm nay Thanh Nguyên cũng lo lắng Vong Thông không qua tâm kiếp, chết ở bên ngoài, vậy thì hắn liền cùng hai đồ đệ của hắn ta kết thâm thù đại hận. Hắn bởi vì chột dạ nên mấy năm qua thành thật không ít, nhưng mấy phần chột dạ này, lúc nhìn thấy Vong Thông lên sân khấu cuồng phong bão tuyết, cao cao tại thượng liền tức khắc hóa thành mây khói.

Mất thấy hai người lại muốn cãi nhau, chương môn Hành Ngạn mở miệng đánh gãy: “Vong Thông, huynh thấy đệ trở lại tu vi đã có tiến bộ không ít.”

“Đa tạ chương môn quan tâm, đệ đã đột phá Nguyên Anh, tiến đến Xuất Khiếu hậu kỳ.” Vong Thông nói, “Mấy năm nay vẫn luôn dừng bước ở Kim Đan kỳ, làm các vị lo lắng.”

Người ngồi bên dưới nghe được liền thở nhẹ ra, ngay cả Thanh Nguyên cũng chỉ nói thầm vài câu, sau đó không nói thêm gì khó nghe.

“Chúc mừng Vong Thông sư huynh, đây là chuyện đại hỉ, chúng ta cũng nên tổ chức đại điển tiến giai để chúc mừng.” Bùi Hoài cao hứng, “Đột phá Nguyên Anh kỳ dễ dàng như thế, ngày sư huynh tấn Phân Thần kỳ không còn xa nữa.”

“Sư đệ nói đùa, bất quá quả thật cần cử hành đại điển, chỉ là không phải vì ta, mà là bá sư đại điển.” Vong Thông nhìn về phía cửa chính điện, “Ta ở phạm giới thu được một vị đệ tử, muốn nhận nàng làm đệ tử cuối cùng, chân truyền đệ tử.”

“Phạm giới?” Thanh Nguyên không nhịn được nói: “Người phạm giới phần lớn không có linh căn tu luyện, đệ hà tất. ....”

Vong Thông không để ý lời nói, hướng ra ngoài gọi: “Thành Dịch, mau mang tiểu sư muội con tiến vào.”

Nghe giọng điệu này, Vong Thông đã xác định vị đệ tử này, chỉ thiếu mỗi một cái điện điển bá sư mà thôi.

Cửa đại điện, Thành Dịch nắm tay một tiểu nữ hài ước chừng chín, mười tuổi tiến vào, tiểu cô nương tóc đen tuyền, hai mắt sáng long lanh, làm cho mấy lão nhân mấy trăm năm tuổi, cũng không nhìn được vài phần yêu thích.

Mấy vị phong chủ đưa mắt nhìn nhau, nếu không phải tiểu cô nương lớn lên tương mạo quá xinh đẹp, thì thiếu chút nữa bọn họ sẽ cho rằng đây là Vong Thông lén chạy tới phạm giới lừa gạt nữ nhân sinh tiểu hài tử cho hân.

“Không Hầu ra mắt các vị thúc thúc, bá bá.” Không Hầu đi đến giữa điện, vâng vâng thi lễ, khuôn mặt nhỏ biểu tình mui phần nghiêm túc.

Chương môn Hành Ngạn cảm thấy thu người phạm giới làm đệ tử chân truyền không tốt lắm, nhưng nhìn thấy Không Hầu, liền lộ ra ba phần tươi cười: “Không cần đa lễ, đều là người nhà, không cần câu nệ tiểu tiết.”

Tuổi lớn, liền thích mấy bạn nhỏ đáng yêu khả ái.

“Đi?” Thanh Nguyên liền phát hiện trên người Không Hầu có Long khí hoàng tộc, “Con chẳng lẽ là hoàng tộc giúp Vong Thông vượt qua tâm kiếp?”

Không Hầu không hiểu câu hỏi, chỉ hiểu gì nói đó: “Phụ thân con là hoàng đế tiền triều.”

“Tiền triều?”

Không Hầu gật đầu: “Bởi vì phụ hoàng làm hoàng đế không tốt, nên bị người khác lật đổ.”

Thanh Nguyên: “.....”

Các phong chủ: “.....!”

Nữ oa này cũng quá thành thật, bất quá loại người nói đến sự tình thay triều hoán vị này mà vẫn phong đạm vân khinh, thật sự có đôi phần phong cách của Vân Hoa Môn a.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tự Tin

Thấy mọi người không ai lên tiếng, Không Hầu không biết có phải mình nói sai cái gì hay không, chỉ có thể nhìn môn chủ mỉm cười ngọt ngào.

Hành Ngạn tâm can mềm nhũn, duỗi tay bưng mâm trái cây để trên bàn, liền muốn đưa cho Không Hầu, mâm đựng trái cây truyền đến cảm xúc lạnh lẽo, làm hân bình tĩnh lại. Vân Hoa Môn mấy năm nay quá ít trẻ nhỏ, chỉ có mấy lão gia hỏa bọn họ, cũng không biết làm sao hồng tiểu hài tử.

Nghĩ nghĩ, từ trong ngực lấy ra mấy bình đan dược, đưa cho Không Hầu làm lễ gặp mặt: “Sư bá không biết con tới, cũng không chuẩn bị lễ gặp mặt gì, đan dược này con nhận lấy, để chuẩn bị cho sau này có khi dùng tới. Nhưng con phải nhớ, con đường tu chân, tu chính là nhờ vào bản thân, tu chính là nhờ vào chân tâm, dựa vào ngoại vật chung quy không đến được đỉnh điểm.”

“Đa tạ sư bá dạy bảo.” Không Hầu nhận đan dược, tâm bất an dần thả lỏng.

Vong Thông ngồi trên ghế vững như Thái Sơn, cho đến khi chương môn tặng Không Hầu lễ gặp mặt mới nói: “Đệ vừa rồi tính một chút, vừa vặn ba ngày sau là ngày đẹp, lễ bái sư liền tổ chức hôm đó đi.”

Hành Ngạn biết Vong Thông làm việc tuy rằng không đáng tin cậy, nhưng tính cách lại bướng bỉnh, chuyện gì đã muốn làm, chỉ cần không liên lụy đến an nguy của tông môn, thì đánh chết cũng sẽ không thay đổi. Nhìn tiểu cô nương ngoan ngoãn đáng yêu trước mặt, gật gật đầu: “Hảo”

Nghe được chương môn đồng ý, Vong Thông quay đầu nói với Thành Dịch: “Thành Dịch, con lập tức đi thông báo Ngũ Hành Đường chuẩn bị tổ chức bái sư đại điển.”

“Đệ gặp cái gì? Còn sợ ta đổi ý hay sao?” Nhìn đến đức hạnh này của hân, Hành Ngạn dờ khóc, dờ cười: “Đứa nhỏ này vừa mới đến tông môn, hào hào mang năng đi nghỉ ngơi.” Sự tình đều đã xong xuôi, còn không đuổi người, đợi lát nữa Vong Thông cùng Thanh Nguyên liền muốn sinh sự.

“Đa tạ chương môn sư huynh.” Vong Thông đứng lên, mắt liếc Thanh Nguyên một cái, khinh khinh nói: “Hôm nay ta nể mặt sư huynh, cũng không so đo với người nào đó.”

“Ngươi.” Thanh Nguyên vỗ tay vịn ghế, đứng mạnh dậy: “Vong Thông, ngươi cũng đừng quá đáng, ta nhìn ngươi đã lâu rồi.”

“Được rồi, được rồi.” Bùi Hoài cùng mấy vị phong chủ khác cùng nhau ngăn hân lại, “Vong Thông vừa mới trở về, ngươi đừng nháo.”

“Ta nháo cái gì, rõ ràng là hấn tới khiêu khích ta.” Thanh Nguyên bị ba vị sư huynh đệ tới ôm chặt, không thể nhúc nhích, tức giận đến mắt trừng trừng, râu bay phất phới, nếu không phải cổ kị này còn có tiểu hài tử, hấn đã sớm chửi ầm lên.

Thân là một phong chủ, dù đang nóng giận, hấn cũng biết tiết chế, không nói lời thô tục trước mặt tiểu hài tử.

“Ha ha.” Vong Thông châm biếm cười một tiếng, dặt tay Không Hạo: “Đồ đệ, chúng ta trở về.”

Không Hạo ngoan ngoãn gật đầu, làm bộ không thấy chuyện ân oán trước mặt.

“Đồ đệ ngoan, con vừa đến tông môn, phải nhớ cách xa tiểu nhân một chút.”

Không Hạo: “.....”

“Biết cái gì là tiểu nhân sao?”

Không Hạo nghe phía sau có tiếng đổ vỡ, im lặng lắc đầu.

“Chính là loại người phía sau con, thích chê cười sau lưng người khác, âm hiểm xảo trá.”

P phía sau truyền đến tiếng bàn ghế bị đá bay.

Không Hạo nhìn sư phụ đang đắc ý dào dạt, trong lòng thầm cảm thấy quái dị.

Tu chân giới.....là kiểu như vậy sao?

Ngũ Hành Đường là nơi có nhiệm vụ tiếp đãi của Vân Hoa Môn, Không Hạo nhìn mọi người trong sảnh đang làm việc không nhanh không chậm, cuối cùng hít sâu một hơi tâm trạng buồn lòng.

Sư phụ rời chủ điện liền về Tê Nguyệt Phong, để đại sư huynh dẫn nàng đi đăng ký. Quản sự Ngũ Hành Đường đối với Thành Dịch thập phần khách khí, động tác chậm rì rì rồi cuộc nhanh lên vài phần.

Không Hạo đăng ký tên xong, quản sự hỏi: “Không biết bồi phận vị cô nương này ra sao?”

“Đây là tiểu sư muội, ba ngày sau sẽ tổ chức đại điển báisư.” Thành Dịch đáp, “Đến lúc đó còn nhờ các vị lo lắng tổ chức.”

Động tác trên tay quản sự hơi dừng một chút, nhìn tiểu nữ hài chỉ cao hơn mặt bàn một chút, nói: “Thành Dịch sư thúc quá khách khí, thỉnh vị tiểu sư thúc này đưa tay tới, sư đệ cần lấy một giọt máu của ngài, thấp sáng mệnh bài.”

Mỗi đệ tử Vân Hoa Môn, đều có mệnh bài của riêng mình để trong nội môn, nếu một ngày nào đó, mệnh bài này vỡ vụn, thì đại biểu cho đệ tử này đã ngã xuống.

Không Hạo xoa xoa tay, lấy máu có phải hay không rất đau?

“Đưa tay cho huynh.” Thành Dịch mở miệng.

Không Hạo khó hiểu vươn tay, liền thấy đại sư huynh nhanh chóng điểm lên đầu ngón tay nàng một cái, lập tức có một giọt máu bay lên rơi xuống trên ngọc bài, ngọc bài phát ra một tiếng ong thật khẽ, sau đó tỏa ra ánh sáng chói mắt, phá không bay đi về hướng chủ điện.

“Mặt sau chủ điện là Lê Dương Đường, mệnh bài của môn phái đều ở đó.”

Thành Dịch lấy bình dược, dùng thuốc trị thương thoa lên ngón tay Không Hạo, “Có đau hay không?”

Không Hạo lắc đầu: “Không đau.”

Thành Dịch cười xoa đầu Không Hạo: “Đi, chúng ta trở về Tê Nguyệt Phong.”

“Thành Dịch sư thúc.” Quản sự gọi Thành Dịch lại, “Không Hạo sư thúc còn chưa trắc.....”

Không Hạo cho rằng đôi phương đã quên chuyện gì quan trọng, quay đầu lại nhìn quản sự, phát hiện đôi phương có chút xấu hổ nói: “Không có gì, cung tiễn sư thúc.”

“Ân” Thành Dịch gật đầu, ôm Không Hạo nhảy lên phi kiếm: “Huynh đưa muội đi ngắm Vân Hoa Môn.”

Đứng ở chỗ cao ngắm phong cảnh, không thể cùng bình thường so sánh. Ngẫu nhiên sẽ thấy các đồng môn phi kiếm hoặc pháp bảo khác bay qua, Không Hạo nhìn họ tự do bay lượn không khỏi hâm mộ: “Sư huynh, chỉ cần tu luyện là có thể bay sao?”

“Chờ muội đến Trúc Cơ kỳ, liền có thể bay giống như họ.”

“Trúc Cơ?” Không Hầu mở to mắt, “Tu sĩ mất bao lâu mới tới Trúc Cơ?”

“Lăng Ưu giới, có thể bước lên con đường tu chân ngàn người có một, có nhiều tu sĩ cả đời chỉ dừng chân cửa Luyện Khí kỳ.”

Nhìn tiểu sư muội hai mắt đầy hi vọng, Thành Dịch vẫn là nói cho nàng chân tướng những gian nan của tu chân đạo.

“Luyện Cơ, Trúc Cơ, Tâm Động, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hóa Hư, Đại Thừa, Độ Kiếp mười giai đoạn này, mỗi một bước đều tràn đầy gian nan, có người phải trả giá bằng sinh mệnh.”

Thành Dịch chỉ vào hướng Lê Dương Đường, “Nhìn thấy mộc lâu ở đó không?”

Nhìn theo hướng Thành Dịch chỉ, Không Hầu thấy được một tòa mộc lâu nằm lẻ loi trong Lê Dương Đường, không biết vì sao nàng cảm thấy mộc lâu có vài phần lạnh lẽo, thê lương.

“Bên trong tòa lâu kia, chứa vô số ngọc bài đã mất đi ánh sáng, tu vi tối cao có Thừa Kỳ lão tổ, tu vi thấp nhất có Luyện Khí kỳ đệ tử.” Thành Dịch nghiêm túc nhìn Không Hầu, “Tiểu sư muội, muội phải nhớ kĩ, con đường tu chân, đường dài lại gian nan, muội có sợ không?”

Không Hầu ngơ ngẩn nhìn tòa mộc lâu kia, cho đến khi tuyết bay vào mắt mới giật mình, lắc đầu nói: “Không sợ.”

“Thật sự không sợ?”

Không Hầu lắc đầu: “Mẫu thân muội từng nói, chỉ có luôn dũng cảm đi về phía trước, mới có cơ hội sống.”

Thành Dịch cười nhẹ, thì thầm: “Tu chân một đường, chỉ có dũng cảm đi về phía trước, mới có đường sống.”

Có thể hiểu được đạo lý này, mới có thể đi được càng xa, càng lâu, càng mạnh.

Tê Nguyệt Phong, vào ban đêm đều có thể nhìn thấy ánh trăng rất đẹp, đẹp nhất bầu trời đêm, nên mới có tên Tê Nguyệt. Nhưng mà việc có cái tên dễ nghe cũng không che dấu được sự thật nghèo khó của nó.

Giường ngọc đệm hồng, màn lụa màu xanh, còn có không biết từ chỗ nào kiếm tới bình hoa màu đất, bên trong cắm mấy bông hoa vàng nhỏ, thật không thể khen là đẹp.

Thành Dịch mang Không Hầu lại đây, nhìn bày trí động phủ, thiếu chút nữa không thể không chê được cơ mật, sư phụ vừa rồi trở về trước bố trí động phủ cho sư muội chính là như thế này đây?

“Son động này là của một mình muội ở sao?” Không Hầu đối với nơi ở mới này ngập tràn hứng thú, nàng xem trong thoải mái, tu sĩ đều ở động phủ, nhưng không nghĩ lại lớn tới như vậy.

“Cảm ơn sư phụ, cảm ơn sư huynh!” Không Hầu hai mắt lấp lánh nhìn sư huynh cùng Vong Thông, “Con rất thích nơi này.”

Vong Thông thấp phần đắc ý, hẳn biết tiểu cô nương nhất định thích đồ vật xanh đỏ lòe loẹt, tên đệ tử bất hiếu Đàm Phong kia còn nói khó coi, không phải Không Hầu đang rất thích sao?

Thành Dịch nhìn sư phụ đắc ý, còn có sư muội đang cao hứng, ở trong lòng thở dài một tiếng, thật lo sư phụ làm ảnh hưởng tới phát triển thâm mĩ sau này của Không Hầu.

“Thích thì tốt rồi, sư phụ phải bế quan hai ngày, con có việc không hiểu, cứ tìm hai sư huynh giúp đỡ.” Vong thông tâm tình rất tốt, vuốt cằm râu dài rời đi, trên mặt ý cười cũng chưa tan.

Trên giường ngọc trải đệm thật dày, Không Hầu sờ sờ giường ngọc, nhìn Thành Dịch: “Sư huynh, giường ngọc có thể giúp chúng ta tăng tu vi sao?”

“Nó tuy không thể gia tăng tu vi, bất quá có chứa linh khí, có thể giúp ích cho thân thể, hỗ trợ hấp thu linh khí.” Thành Dịch có chút kinh ngạc, tiểu sư muội không có tiếp xúc qua giới tu chân, như thế nào lại biết tới việc này.

“Tiểu sư muội thật thông minh, đến việc này cũng biết.”

“Trước khi được sư phụ đưa đến đây, muội có đọc qua thoải bản thân kỳ, trong đó viết rất nhiều việc ở giới tu chân.” Không Hầu nói: “Nhân vật bên trong đều rất lợi hại nha.”

“Sư muội, thoải bản đều là.....”

“Muội vẫn luôn cảm thấy, muội cùng nhân vật chính trong thoải bản giống nhau, sẽ gặp được kỳ ngộ thần kỳ.” Giờ khắc này, hai mắt Không Hầu sáng lấp lánh, “Cuối cùng muội gặp được sư phụ cùng sư huynh, cho nên dự cảm này không có sai.

Thành Dịch nuốt xuống lời muốn nói, thật ra hẳn định nói, thoải bản phạm giới đều là do con người tưởng tượng ra, cùng tu chân giới hoàn toàn không giống nhau. Cũng không có khả năng, có người như trong đó viết, cả đời đều gặp kỳ ngộ, cả đời đều may mắn vượt qua, tu chân giới hơn ngàn năm nay

đã không có người phi thăng.

Chính là nhìn Không Hầu hào hứng, hắn không nói ra được.

Tiểu hài tử đối với tương lai tốt đẹp chờ mong, cũng không có gì là sai.

“Kia.” Thành Dịch cong lưng sờ đầu Không Hầu: “Muội cần phải cố gắng nhiều thêm”

“Ân” Không Hầu nhón chân vỗ vai Thành Dịch: “Huynh yên tâm, khi nào phi thăng, muội sẽ mang theo mọi người.” Ngay tại lúc này, Không Hầu cảm thấy được trách nhiệm ngàn cân đang đè lên vai mình.

“Cảm ơn tiểu sư muội.” Thành Dịch thiếu chút nữa không nhận được cười.

“Không cần khách khí.” Không Hầu nghĩ nghĩ, lại làm ra vẻ lão thành nói tiếp: “Đều là sư huynh muội, không cần để ý tiểu tiết.”

Thành Dịch rút cuộc không nhận được, bật cười sáng khoái.

Ai nói tiểu hài tử thật phiền, hắn thấy rất khả ái, đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đại Diễn Bái Sư

Tê Nguyệt Phong phong chủ từ phạm giới mang về một tiểu cô nương, hơn nữa còn chuẩn bị thu làm đệ tử chân truyền, tin tức thực mau liền lan khắp toàn bộ Vân Hoa Môn.

Vân Hoa Môn trên dưới đều là tính tình lười nhát, vạn sự coi trọng tùy duyên, chỉ có lúc nhàn hạ nói chuyện bát quái thì phá lệ tích cực. Năm năm trước, các đại tông môn có tiến hành đại hội giao lưu kiểm pháp, Vân Hoa Môn vì mãi xem náo nhiệt trên đường đi mà quên mất thời gian, không đến kịp đại lễ, vinh quang nhận hận nhất từ cuối tính lên, vì thế bọn họ liền trở thành truyện cười trong giới tu chân.

Hậu quả của việc thích náo nhiệt lớn như vậy, Vân Hoa Môn đệ tử rất không giác ngộ mà tiếp tục chạy như điên trên con đường hồng hót chuyện vui thiên hạ.

Cũng may bọn họ còn biết, xem xong náo nhiệt không nói lời bậy bạ, muốn nói xấu cũng biết đóng cửa lại nói, bằng không đã sớm bị người ta đánh chết.

Có người suy đoán tiểu cô nương này là hài tử của Vong Thông, nguyên nhân thoát nhìn tiểu cô nương không đến mười tuổi, Vong Thông môn chủ đi phạm trần cũng sắp si mười năm, thời gian như vậy vừa phù hợp. Nhưng mà đệ tử ở Luyện võ trường gặp qua Không Hầu lại cảm thấy, Vong Thông phong chủ mắt nhỏ, mũi thấp, không thể sinh ra hài tử đáng yêu đến như vậy, liền tính là tiểu hài giống mẫu thân lớn lên xinh đẹp, thì nhất định cũng bị gương mặt của Vong Thông kéo thấp chỉ số nhan sắc xuống a.

Loại suy nghĩ này nói có sách sách có chứng, rất nhiều người tỏ vẻ không cách này phản bác.

Mọi người đều biết, người phạm giới sau khi ra đời, ăn chính là đồ ăn không có linh khí, liền tính là bọn họ thời điểm sinh ra có chút tư chất, thì cũng sẽ vì vậy mà mất đi theo thời gian. Cho nên các đại tông môn, đều sẽ không thu đệ tử thân truyền từ phạm giới.

“Lúc ta mới vào môn phái từng nghe qua một lời đồn. ....” Một vị đệ tử múa kiếm chậm rãi, mắt đảo bốn phương, tai nghe tám hướng, đề phòng quân sự hoặc là các phong chủ xuất hiện bất ngờ, “.....Vong Thông phong chủ là được một vị lão tổ tông mang về từ phạm giới.”

“Nói bừa, Vong Thông phong chủ nếu là người phạm giới, như thế nào tu đến Xuất Khiếu Kỳ đại năng, loại suy đoán này so với tin Vong Thông phong chủ có con riêng còn không đáng tin cậy bằng.” Tất cả mọi người đều cảm thấy việc này quá hoang đường, tức giận đệ tử tung ra tin tức, sau này sẽ không nói chuyện với hắn nữa.

Mấy người này cũng không chịu động não suy nghĩ, nếu Vong Thông sinh ra ở Lăng Ưu giới thì làm sao lại có loại tâm kiếp làm đường họa này, Lăng Ưu giới có thể có hài tử nghĩ ra loại ý tưởng kì quái này sao?

Đương nhiên, vị tiên bối có ý nghĩ muốn cưới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kia liền không tính, hắn ở Lăng Ưu giới thuộc loại độc nhất vô nhị, vô tiền hoán hậu.

Mặc kệ chúng đệ tông môn có bao nhiêu tò mò, ba ngày sau đại diện bái sư diễn ra, đúng hạn cử hành. Vì đây là lễ thu chân truyền đệ tử của phong chủ nên đại diện tổ chức phi thường long trọng, ba vị trưởng lão tông môn có hai vị tham gia, vị còn lại đang bế quan, không ai dám đi quấy rầy.

Thử Cửu trưởng lão từ lúc xuất hiện, vẫn luôn cuối đầu sửa sang lại hoa văn trên áo choàng, hắn thích hoa trà ba mươi hai cánh, nhưng hoa văn này theo

đếm tới đếm lui chỉ có ba mươi một cánh, cái này làm cho hắn đặc biệt khó chịu (editor: đây phải chăng là bệnh ám ảnh cưỡng chế trong truyền thuyết.)

Bên cạnh hắn Cốc Vũ trường lão ngồi nghiêng chính, một thân uy thế như rồng như hổ, làm người khác ở trước mặt hắn liền không tự chủ mất đi vài phần khí thế.

Nhìn thấy Thử Cửu nhích tới nhích lui, Cốc Vũ nhíu nhíu mày, nhưng ở chỗ đông người hắn không tiện mở miệng, đành dùng truyền âm thuật.

“Ngồi yên, đây là nghi thức bái sư của đồ tôn, xoắn tới xoắn lui còn ra thế thống gì?”

Thử Cửu liếc mắt nhìn Cốc Vũ một cái. Cốc Vũ cũng không có nhìn hắn, vẫn một bộ dáng nghiêm túc kia. Thử Cửu hậm hực ngồi thẳng eo, cũng không biết hắn có bị ảo giác không, như thế nào chỗ hoa văn ba mươi một cánh hoa trà bắt đầu ngửa?

“Đông?”

Tiếng chuông vang lên, nghi thức bắt đầu.

Thử Cửu run bả vai lên, như thế nào càng ngày càng ngửa?

Nhưng là ở trước mặt hậu bối, hắn vẫn cần giữ sĩ diện, hắn nhăn a.

Ngoài cửa điện, Thành Dịch cùng Đàm Phong một trái một phải đứng bên cạnh Không Hầu, ba người mặc áo trắng viền thêu chỉ đỏ, đây là quần áo đại biểu cho thân phận đệ tử thân truyền. Không Hầu không có tu vi, Thành Dịch lo lắng tiểu sư muội bị lạnh, lại còn cho nàng mặc áo khoác lông thỏ, trộm cho nàng dùng lò sưởi cầm tay.

Nghe được tiếng chuông vang lên, Thành Dịch lấy lò sưởi ra, nói: “Vào đi thôi.”

Hai vị sư huynh trên mặt tươi cười cổ vũ cho Không Hầu thêm dũng khí, nàng hít sâu một hơi, cất bước bước qua ngạch cửa cao cao.

Đại điện có rất nhiều người, có đứng có ngồi, đá quý được khảm trên tường tỏa sáng nhàn nhạt, làm đại điện được bao phủ bởi một tầng ánh sáng. Không Hầu nhìn mọi người, ánh mắt dừng lại trên người Vong Thông.

Ở tu chân giới, quan hệ thầy trò thập phần quan trọng, chỉ cần hôm nay quý xuống, sư phụ liền như cha mẹ thân sinh. Phụ cận tử, con cái cũng cần hiếu thuận, bằng không sẽ chịu toàn giới tu chân chỉ trích.

Không Hầu hướng Vong Thông quý xuống, đầu chạm sát đất, bái Vong Thông ba quý chín lại đại lễ.

“Đồ nhi Không Hầu, thỉnh sư phụ dùng trà.”

Hành xong đại lễ, Không Hầu tiếp nhận trà được một vị đệ tử mang lên, quý trước mặt Vong Thông.

“Hôm nay con nhập vào Vân Hoa Môn, sau này lấy Vân Hoa Môn làm trọng, dốc lòng tu luyện, chấn hưng môn phái.” Vong Thông tiếp nhận chén trà, một hơi uống sạch, khom lưng nâng Không Hầu đang quý dậy, xoa xoa đầu gối nàng, nhỏ giọng nói: “Quý đau không?”

Không Hầu cười tủm tỉm lắc đầu.

“Tổng môn chính là nhiều quy củ.” Vong Thông lại xoa xoa đầu gối tiểu đệ tử, xoay người hành lễ đối với chưong môn Hành Ngạn và hai vị trường lão Thử Cửu và Cốc Vũ, “Vong Thông bất tài, vô tâm dạy dỗ thêm đệ tử, Không Hầu chính là đệ tử cuối cùng của ta, chân truyền đệ tử, thỉnh chư vị hôm nay chứng kiến.”

Vong Thông sớm đã nói qua, đời này hắn chỉ thu ba vị đệ tử, cho nên mọi người cũng không ai bất ngờ. Cốc Vũ trường lão vui vẻ gật đầu: “Ngươi dạy dỗ ba vị đồ đệ này đã là chuyện không dễ.”

Vong Thông tính cách không tốt, vận khí cũng không tốt, nhưng chuyện thu đồ đệ này hắn lại làm vô cùng tốt, Thành Dịch cùng Đàm Phong thiên tư xuất chúng, tính cách lại trọng ổn, so với Vong Thông tốt hơn nhiều.

Còn tiểu cô nương này thân mang quý khí, hai mắt có thần, mặc kệ tư chất thế nào, tâm tính nhất định sẽ không kém. Tu đạo, thiên phú tuy quan trọng, nhưng tâm tính cũng không thể bỏ qua. Vân Hoa Môn bọn họ không cầu ngạo nghễ khắp giới tu chân, chỉ mong có thể bảo hộ toàn môn đệ tử bình bình an an, cho nên tâm tính so với thiên tư càng quan trọng.

Lời này của Cốc Vũ làm Vong Thông xấu hổ cười gượng, cuối đầu nhìn tiểu đồ đệ ánh mắt ngây thơ, hắn nhẹ nhàng thở ra, may mắn Không Hầu tuổi nhỏ, còn nghe không hiểu. Hắn lấy ta lệnh bài thân phận đệ tử, trịnh trọng đưa cho Không Hầu, “Từ nay con là đệ tử Vân Hoa Môn, mau chào hỏi hai vị trường lão Thử Cửu và Cốc Vũ.”

“Không cần trịnh trọng như thế.” Cốc Vũ mặt vô biểu tình mở miệng.

Trong lòng mọi người ở đây liền căng thẳng, chẳng lẽ Cốc Vũ trường lão đối với Vong Thông thu một tiểu hài ở phạm giới làm chân truyền đệ tử không hài lòng, ngay lúc này muốn làm khó dễ?

“Ta là sư thúc của sư phụ con, kểu ta sư thúc tổ là được.” Cốc Vũ muốn cho mình thoát nhìn hòa ái một chút, nhưng mà ngày thường không cười, giờ muốn cười lên cũng không biết phải làm sao. Hắn lòi kéo khỏe miệng, miễn cưỡng xem như cười biểu tình, “Dựa theo bối phận ở phạm giới thì ta chính là thúc gia gia của con.”

Không Hầu nhìn lão nhân vẻ mặt nghiêm túc nhưng ánh mắt lại rất ôn nhu phía trước, cười ngọt ngào nói: “Sư thúc tổ.”

“Ân.” Cốc Vũ từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ, đưa tới tay Không Hầu, cứng rắn nói: “Ngoan.”

“Cám ơn sư thúc tổ.” Không Hầu quay đầu nhìn sư phụ, thấy Vong Thông mỉm cười, mới đưa tay tiếp nhận.

Thử Cữu thấy Cốc Vũ thế nhưng âm thầm có chuẩn bị lễ gặp mặt liền vội vàng từ trong thu nạp giới lấy ra một thanh phi kiếm đưa cho Không Hầu, được gọi một tiếng sư thúc tổ khiến cho cả người đều thoải mái, liền cảm giác cánh hoa trà thiếu một cánh sau lưng đang ngứa cũng quên mất.

Mọi người tham gia đại diện báisư đều thờ ra, hai vị trưởng lão đối với việc Vong Thông thu nhận đệ tử phạm giới không có ý kiến gì, như vậy địa vị của tiểu cô nương này liền ổn.

Người cùng tông môn, quan trọng nhất là vui vui vẻ vẻ, quân tư chất hẳn tốt hay không tốt lắm gì, dù sao cũng không ảnh hưởng tới bọn họ. Cứ như vậy hòa khí ở cùng, mỗi ngày đều thoải mái.

Cứ như vậy đại diện báisư nếu như ở môn phái khác thì đã náo đến sóng gió, kết thúc trong không khí dễ chịu ở Vân Hoa Môn, đối với chúng đệ tử mà nói chỉ tiếc mất đi cơ hội làm thân truyền đệ tử Tê Nguyệt Phong.

Bất quá Tê Nguyệt Phong cũng không phải lựa chọn tốt nhất của bọn họ, mọi người đều biết trong năm vị phong chủ, Vong Thông là môn chủ. ....nghèo nhất.

Mặt kệ là tham gia bí cảnh, Vong Thông môn chủ vẫn là kém, từ đầu tới cuối cũng không lấy được gì.

Nhưng mà nói hẳn vận khí kém, thì suy đi nghĩ lại cũng có chỗ không đúng, vào nhiều bí cảnh như vậy, hẳn lại hảo hảo đi qua, một lần trọng thương cũng chưa từng có.

Có lẽ đây là người nghèo mệnh thọ trong truyền thuyết, cũng không biết đây là may mắn hay bất hạnh.

Tê Nguyệt Phong, thầy trò bốn người ngồi vây quanh bàn đá, Vong Thông nhìn tiểu đồ đệ đang thưởng thức ngọc hồ lô, ánh mắt chuyển đến trên người đại đồ đệ. Thành Dịch làm bộ không thấy, liếc mắt nhìn Đàm Phong.

Đàm Phong nhận ánh mắt của sư huynh cùng sư phụ, cười nói: “Sư muội ở Tê Nguyệt Phong có quen không?”

“Ân.” Không Hầu đem hồ lô để sang một bên, ngồi thẳng lưng nói: “Sư phụ, con hiện tại có thể bắt đầu tu luyện hay chưa?”

Ba cái đại lão gia im lặng, lần nữa bị sư phụ cùng sư huynh trừng mắt, Đàm Phong lên tiếng: “Sư muội, chúng ta tu luyện chú ý thiên địa ngũ hành, âm dương điều hòa, cho nên tư chất khác nhau sẽ có phương thức tu luyện khác nhau.”

“Vậy muội thích hợp công pháp gì?” Không Hầu chờ mong hỏi.

“Này...” Đàm Phong nhất thời nghèo từ, trước lễ báisư, bọn họ không có cho tiểu sư muội kiểm tra tư chất, chính là sợ kiểm tra ra sư muội không thích hợp tu luyện, sư phụ sẽ sẽ không thích thu nhận tiểu sư muội làm đệ tử.

Hiện tại lễ báisư kết thúc, sư muội có tư chất hay không đã không quá quan trọng, chính là bọn họ lại có chút sợ hãi, nếu sư muội thật sự không có tu chất, thì sẽ khiến muội ấy đau khổ.

“Cái này muốn biết phải kiểm tra mới được.” Thành Dịch sờ đầu Không Hầu, “Lát nữa sư huynh đưa muội đi kiểm tra có được không?”

“Hảo.” Không Hầu đáp ứng.

Thành Dịch nắm tay Không Hầu, sư huynh muội hai người không ngồi phi kiếm, chậm rãi đi.

“Vân Hoa Môn có rất nhiều đệ tử, giới văn giới võ đều có đủ.” Thành Dịch đã hạ quyết tâm, nếu tiểu sư muội thật sự không có tư chất, hẳn cũng tìm cách khiến cho muội ấy cảm thấy tự tin ở môn phái.

“Chủ điện kia treo bức họa của sư thúc tổ gia gia, có phải hay không nhìn rất chân thật?”

Không Hầu gật đầu.

“Đó là do một người có tư chất tu chân kém cỏi họa, hẳn trên con đường tu chân không có thành tựu gì nhưng lại có kỹ năng họa tranh xuất quỷ nhập thần, được nhiều tu sĩ giới tu chân nể trọng.”

“Đại sư huynh, huynh đang lo lắng muội sẽ có tư chất không tốt sao?” Không Hầu vỗ vỗ Thành Dịch, “Yên tâm đi, muội khẳng định có tư chất tu luyện tốt.”

Thành Dịch: Tiểu hài tử luôn có loại tự tin này sao?

Cái này làm cho hấn càng thêm lo lắng, đợi lát nữa sư muội nhận ra mình không có vận khí tốt giống như nhân vật chính trong thoại bản, thì không phải sẽ rất đau khổ sao?

Những thứ đồ lung tung, rối loạn ở phạm trăn thật hại người a.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thí Nghiệm

Ngoài Ngũ Hành Đường, Không Hầu đứng bất động ngoài cửa.

“Làm sao vậy?” Thành Dịch thấy Không Hầu đứng ở cửa bộ dáng không dám vào, hiện tại biết sợ? Hấn còn tưởng rằng nàng thật sự không sợ trời không sợ đất, lấy nội dung thoại bản lý luận chuyện khắp thiên hạ đâu.

“Không, không có gì.” Không Hầu sẽ không thừa nhận, nàng lo lắng chính mình không giống như nhân vật chính trong thoại bản, nàng sửa sửa cổ áo lông trên người, miệng cộp gan thỏ nói: “Muội chính là muốn sửa sang quần áo lại một chút.”

Thành Dịch cười ra tiếng, dặt tay sư muội: “Sư muội, mặc kệ muội tư chất ra sao, cũng đều là sư muội của ta, trên dưới Văn Hoa Môn ta sẽ không để ai làm muội chịu ủy khuất.”

Không Hầu cắn môi dưới: “Người vô dụng cũng có giá trị sao?”

Trong cung người ta nói, Cảnh Hồng Đế để nàng tồn tại chính là bởi vì nàng có điểm dùng. Từ nhỏ nàng đã sớm biết, mẫu hậu mất đi rồi thì sẽ không còn ai trên đời này tự nhiên sẽ đối tốt với nàng.

Vào Văn Hoa Môn, nàng không dám đi loạn, cũng không dám nói nhiều, sợ mang đến phiền phức cho sư phụ, sợ sư phụ cùng sư huynh ghét bỏ nàng.

Nhìn dáng điệu Không Hầu bất an, Thành Dịch ngồi xổm xuống, nhìn thẳng hai mắt Không Hầu: “Không Hầu, sư huynh tư chất cũng không tính là cao. Nếu như muội có được tu chất tu luyện hơn người, thì huynh đối với muội có còn giá trị hay không?”

Không Hầu liên tục lắc đầu: “Không phải, đại sư huynh rất tốt, sư phụ cùng nhị sư huynh cũng rất tốt.”

“Cho nên mới nói, trong mắt chúng ta, Không Hầu cũng rất tốt, tư chất thế nào cũng tốt.” Thành Dịch cười ôn hòa, đưa tay đến trước mặt Không Hầu, “Không phải sợ, sư huynh cùng muội đi vào.”

Không Hầu chậm rãi nắm tay Thành Dịch, tay đại sư huynh rất lớn, rất ấm áp, có thể bao phủ cả tay nàng. Như là.....như là tay phụ thân, cho nàng dũng khí vô hạn.

Quản sự Ngũ Hành Đường nhìn Thành Dịch nắm tay Không Hầu tiến vào, trộm đem đồ chơi xếp hình bỏ vào trong tay áo: “Gặp qua hai vị sư thúc.”
Mấy ngày nay trong tông môn không có tiệc lễ, hấn nhân đến không có gì làm, mới vừa lấy trò chơi xếp hình ra chơi còn không đến một khắc, đã bị hai vị sư thúc phát hiện, thật là đáng tiếc.

Thành Dịch làm như không thấy chuyện mờ ám của quản sự: “Tiểu sư muội vừa đến tông môn, ta mang nàng đến kiểm tra tư chất một chút.”

Quản sự nghĩ thầm, lần trước hấn mới vừa mở miệng muốn nhắc nhở, không phải đã bị ánh mắt Thành Dịch sư thúc ngăn lại hay sao, lúc này lại chủ động đưa tới cửa, người Tê Nguyệt Phong làm việc, đúng là không thể đoán được a.

Hấn đưa hai sư huynh muội tới hậu viện, bên trong vẽ phù trận ngũ hành thạch, người có linh căn chỉ cần đưa linh thạch tới giữa trăn thì có thể biết được loại tư chất. Vị tiểu sư thúc tới từ phạm giới này, trước khi cử hành đại điển cũng không dám kiểm tra, chỉ sợ tư chất không được ổn đi.

Nghe quản sự nói xong cách thức, Không Hầu cầm lấy linh thạch, một cảm giác dễ chịu liền truyền đến, nàng cảm thấy ngũ linh thạch cùng nàng có duyên, nói không chừng có thể mang đến cho nàng vận may.

Giây phút ngũ hành thạch lạnh lẽo chạm vào trán, Không Hầu thấy như có cỗ linh khí tiến vào trong đầu nàng, giống như dòng suối chảy vào cơ thể, vô cùng thoải mái.

“Nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, tĩnh tâm.” Thành Dịch thấy ngũ hành không có động tĩnh, “Từ từ tới.”

Trong viện vô cùng an tĩnh, trừ bỏ tiếng bông tuyết rơi xuống trên lá cây, liền không có bất cứ âm thanh nào khác.

Đợi một lát, ngũ hành thạch không có động tĩnh như cũ, quân sự muốn tuy bố, vị tiểu sư thúc này không có linh căn, vô pháp bước vào con đường tu chân. Nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của tiểu sư thúc, khiến hắn không có cách nào mở lời.

Có lẽ đợi thêm một chút, không chừng ngũ hành thạch sẽ có phản ứng.

Lại chờ một lát, Thành Dịch hít sâu một hơi, ôm vai Không Hầu: “Sư muội...”

Bỗng nhiên một dòng khí bắt đầu khởi động vây quanh Không Hầu, bông tuyết trên mặt đất bị cuốn vào không trung, Thành Dịch bị cỗ khí lưu thổi trúng liên tục lui ba bước, mới miễn cưỡng đứng vững: “Sư muội!”

Lúc này, Không Hầu không nghe được tiếng Thành Dịch gọi, cả người nàng đang rơi vào một cảnh giới vô cùng khác lạ, kinh mạch toàn thân đều đang được thông suốt, cảm giác nhẹ nhàng như đang bay lượn.

Chờ nàng mở mắt ra, nhìn hậu viện một vùng hỗn loạn, còn quân sự bị tuyết bay đầy đầu, quay lại nhìn đại sư huynh, thoát nhìn không chặt vật như quân sự nhưng quần áo cũng dính phải không ít bông tuyết. Không Hầu bị cảnh tượng trước mặt làm cho mờ mịt, chẳng lẽ đây là do nàng tạo thành?

“Mọi người có chuyện gì vậy?” Không Hầu vội vàng đem ngũ hành thạch thả lại trên bàn, có chút chột dạ, phá hư nhiều đồ vật như vậy, chắc là không bắt nàng đền đi?

“Huynh không sao, muội có thấy không thoải mái chỗ nào không?” Thành Dịch đi nhanh lên, bắt ta Không Hầu kiểm tra mạch tượng, xác nhận nàng không bị thương tổn, mới nhẹ nhàng thở ra, may mắn không có việc gì. Sư muội tuổi nhỏ, nếu để kinh mạch xuất hiện vấn đề, thì chính là sự tình cả đời.

“Ngũ, ngũ linh thạch!” quân sự tay sờ ngũ hành thạch Không Hầu mới để lại, bắt đầu nói lắp.

Thành Dịch nhìn trên tay quân sự, liền thấy khối ngũ linh thạch vỡ nát, linh khí bên trong đã bị hút sạch sẽ.

Không Hầu nắm tay Thành Dịch, lui người nấp sau lưng đại sư huynh. Xong đời, nàng tới tu chân giới không tới mười ngày, liền khiến đại sư huynh phải bồi thường tiền giúp nàng.

Thành Dịch móc ra linh phù, dùng linh lực một chút, vài đạo phù văn như tia chớp bay đi. Dựa theo quy cũ, hậu bối muốn thỉnh trưởng bối, thì phải tới trước động phủ bẩm kiến, nhưng bây giờ tình huống đặc thù, hắn cũng không mần đến lễ tiết này nữa.

Không Hầu thấy đại sư huynh cùng quân sự biểu tình ngưng trọng, nói như muỗi kêu: “Đại sư huynh, muội có phải đã gây họa rồi không?”

“Không có.” Thành Dịch từ khiếp sợ vội vàng trấn an Không Hầu, cười nói với nàng: “Sư muội, muội có linh căn, ngày sau có thể cùng sư huynh tu luyện.”

Chính là tiểu sư muội linh căn có chút phức tạp, phải chờ các trưởng bối tới đây, mới biết rõ đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

“Vậy.....” Không Hầu lôi kéo tay áo Thành Dịch, làm hắn cuối đầu, nàng ghé vào nói nhỏ: “Cái này bị hỏng rồi, phải bồi thường bao nhiêu tiền a.”

“Tổng môn chính là nhà của muội, muội làm hỏng đồ trong nhà còn phải bồi thường sao?” Thành Dịch bật cười, “Mọi việc có sư phụ cùng sư huynh, muội không cần lo lắng.”

“Muội làm hỏng đồ trong cung, không cần bồi thường nhưng sẽ trừ tiền tháng.” Dựa theo quy cũ, mỗi năm Không Hầu sẽ được ban trần bảo này nọ, nhưng những thứ đó đều sẽ bị nữ quan quản lý. Bên ngoài thì là của nàng nhưng thực tế nàng thấy cũng chưa từng thấy qua. Vất vả lắm nàng mới nhặt được một thời bạc lẻ bị dính bẩn không biết là của quý nữ nào vứt đi, kết quả ngày đó mua đường họa, thấy lão nhân đáng thương, nàng liền cho hắn hết.

Hiện tại tuy biết sư phụ chính là lão nhân đó, nhưng thôi bạc đó, nàng vẫn là ngượng ngùng đòi về.

“Nơi này không giống hoàng cung, muội sẽ thích sống ở đây.” Thành Dịch xoa đầu Không Hầu, hôm nay đầu tóc Không Hầu là do hắn chải, hai bên búi thoát nhìn đơn giản, nhưng hắn học vài ngày mới miễn cưỡng có thể xem.

Không Hầu nghe vậy, mới yên tâm lại.

Vong Thông cùng hai vị trưởng bối tới thực mau, Vong Thông đi vào hậu viện nhìn khắp nơi hỗn loạn, biểu tình lập tức khẩn trương: “Không Hầu, con có việc gì hay không?”

“Sư phụ, con không sao.”

Không Hầu từ phía sau Thành Dịch vươn đầu ra, có chút nhút nhát sợ sệt nói.

“Không có việc gì thì tốt rồi.” Vong Thông đi đến bên Không Hầu, đem nàng kéo về phía mình, thập phần vô lại nói với quân sự: “Nếu yêu cầu Tê Nguyệt Phong bồi thường, thì liền ghi vào sổ nợ trừ tiền tháng đi.”

Quản sự:.....

Tê Nguyệt Phong thiếu tông môn linh thạch, sớm đã bị trừ tới mười năm, làm gì còn tiền tháng sau để trừ.

“Sự phụ việc này không thể trách sự muội.” Thành Dịch đem mọi chuyện tiền căn hậu quả kể cho Vong Thông.

“Ngũ Hành Thạch nát?” Cốc Vũ cầm lấy Ngũ Hành Thạch trên bàn nhìn vài lần, từ trong tu nạp giới lấy ra một quả linh thạch, đi đến trước mặt Không Hầu, “Con sợ không?”

Không Hầu tóm Vong Thông góc áo: “Sự thúc tổ, con không sợ.”

Cốc Vũ khom lưng sờ đầu nàng, đem linh thạch đặt lên trán Không Hầu. Nháy mắt linh thạch liền sáng lên, bốn phía lại lần nữa nổi lên cuồng phong, bông tuyết tung bay. Thấy thế, Cốc Vũ vội vàng thu hồi linh thạch, biểu tình thập phần vì diệu nhìn Vong Thông.

“Sự thúc, tiểu đồ đệ con tư chất thế nào?” Vong Thông bị Cốc Vũ nhìn chăm chăm đến nổi da gà, hẳn không sợ trời không sợ đất, liền sợ sự thúc Cốc Vũ nhìn hẳn, việc này làm hẳn nhớ tới cảm giác sợ hãi tám trăm năm trước bị sự thúc nhốt tại phòng tối bế quan ba ngày ba đêm.

“Thiên địa có ngũ hành, tương sinh tương khắc, chỉ cần tồn tại trong thiên địa, liền không thể nằm ngoài ngũ hành.” Cốc Vũ cúi đầu nhìn tiểu cô nương, “Có rất ít bộ phận được thiên địa hậu ái, thân mang linh khí ngũ hành. Đây chính là phúc nhưng cũng là họa. Loại người này nếu không chịu khổ được thì so với tu sĩ bình thường cũng không bằng, nhưng nếu bọn họ dốc lòng tu luyện, thì sẽ xuất sắc hơn người, trở thành tinh anh trong giới Tu chân.”

Vong Thông suy nghĩ một lát lâu, rồi nhìn Cốc Vũ nói: “Sự thúc, có thể nói đơn giản một chút không?”

Cốc Vũ chấp tay sau lưng, thở dài nhìn Vong Thông, mặt vô biểu tình nói: “Ý ta chính là, đồ đệ của ngươi, trên người có Ngũ linh căn.”

Hai ngàn năm trước, tu chân giới còn cảm thấy Ngũ linh căn là phế nhất tư chất, nhưng sau khi một vị Ngũ Linh căn trở thành Đại Năng tu sĩ, thì các đại môn phái bắt đầu phản ứng lại đây, thì ra Ngũ linh căn tu sĩ chỉ cần nguyện ý chịu khổ tu luyện, tu luyện đến hậu kỳ còn lại hại hơn người khác.

Nhưng mà vận mệnh có đôi khi chính là kì quái như vậy, lúc mọi người không coi trọng tu sĩ có Ngũ linh căn, thì còn có chút ít tu sĩ loại này xuất hiện. Đến khi tông môn ý thức được tầm quan trọng của Ngũ linh căn tu sĩ, bắt đầu tìm kiếm thu nạp đệ tử thì tu sĩ loại này lại từ từ biến mất, cơ hồ tuyệt tích. Ngẫu nhiên có tu sĩ Ngũ linh căn xuất hiện, cũng sẽ bị các đại tông môn thi nhau tranh đoạt, cũng không tới lượt Vân Hoa Môn tham gia.

Hiện tại tu chân giới được coi trọng nhất chính là Ngũ linh căn tu sĩ, tiếp theo mới là đơn linh căn tu sĩ, thật có thể nói là ba ngàn năm Hà Đông, ba ngàn năm Hà Tây.

Hiện tại Vong Thông tùy tiện tiện từ Phạm giới mang về một tiểu cô nương, liền có thể là Ngũ Linh căn, hơn nữa kinh mạch cường đại, đến Ngũ Hành thạch cũng không chịu đựng được linh khí trên người đôi phương hấp dẫn, này so với việc kiếm tu luyện ra một lò đỉnh cấp đan dược còn hiếm lạ hơn.

“Ngươi...” Cốc Vũ vỗ bả vai Vong Thông, “Về sau không cần chạy loạn, hảo hảo ở tông môn dạy dỗ đồ đệ cho tốt đi.”

Khó trách thường ngày số phận kém tới như vậy, đây là đem hết vận khí tốt tích góp lại, dùng để thu nhận đồ đệ.

Vong Thông sững sờ một lúc lâu, bỗng nhiên khom lưng bế Không Hầu lên: “Đồ nhi ngoan, con là thiên tài!”

Bị động tác thành linh của sự phụ, Không Hầu giật mình hét lên một tiếng, hai tay ôm lấy cổ Vong Thông, sau khi lấy lại tinh thần thì nói với Thành Dịch đang cười đứng ở phía sau: “Đại sư huynh thoại bản không có gạt người!”

Thành Dịch:.....

Không, tiểu sư muội, thoại bản thật không thể tin a, này chỉ là trùng hợp mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Dẫn Khí Nhập Thể

Trong truyền thuyết đệ tử quan môn Tê Nguyệt Phong không có tư chất tu chân, bỗng nhiên biến thành Ngũ Linh căn nhân tài Tu chân giới, Vân Hoa Môn trên dưới hưng phấn thảo luận vài ngày, giống như đã nhìn thấy được tương lai rửa được mối nhục năm xưa.

Sau khi kiểm tra xong linh căn, Không Hầu liền thu được rất nhiều lễ vật, không chỉ có của các vị trưởng lão, mà ngay cả thân truyền đệ tử của các phong chủ cũng tự mình chạy đến Tê Nguyệt Phong tặng lễ vật cho nàng, nhân tiện còn nhấn nhủ vài điều với Không Hầu.

“Tiểu sư muội, Ngũ linh căn giai đoạn mới tu hành có chút thông thả, muội không cần vì thế mà áp lực, đợi đến Trúc Cơ kỳ thì sẽ tốt đẹp thôi.”

“Muội có việc gì cần giúp đỡ, thì cứ nói với các sư huynh sư tỷ. Giai đoạn đầu tu vì có chút chậm rãi, cũng không cần vì đó mà căng thẳng, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

“Tiểu sư muội a, Vân Hoa Môn đặt cả hi vọng chấn hưng vào muội a.”

Mỗi ngày đều tiếp xúc với rất nhiều sư huynh sư tỷ nhiệt tình, tới ngày thứ ba, Không Hầu không chịu nổi nữa, hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Sư huynh, sư tỷ, mọi người đối với Vân Hoa Môn tình cảm sâu nặng như vậy, lại là tình anh trong môn phái, hy vọng chấn hưng phải đặt trên vai các vị mới đúng, sao lại đặt trên người muội?”

Nàng ở trong cung gặp không ít phi tần ngoài mặt tươi cười, khen ngợi nhưng sau lưng luôn tìm cách hại chết đối phương, nào thấy qua loại chân thật nhiệt tình khen ngợi như các sư huynh sư tỷ trước mặt

“Ha ha ha ha.” Các sư huynh sư tỷ cười gượng, khiêm tốn nói: “Chúng ta thiên tư không bằng muội, tự lòng có thể hiểu lấy, tự nhiên ngóng trông sư muội càng ngày càng tốt.”

“Chấn hưng môn phái loại sự tình này rất mệt a, đang sống thoải mái, tham gia vào sự tình đó làm gì.” Một vị sư huynh tướng mạo hàm hậu nhỏ giọng nói thầm, nào biết lúc hân thầm thì thời điểm, thì tiếng cười to của mọi người vừa vụn kết thúc, âm thanh liên phá lệ rõ ràng, truyền vào tai tất cả người ở đó.

“A ha ha”

Mọi người cười càng thêm xấu hổ: “Tiểu sư muội, vị sư huynh này là đang nói mớ a.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta quấy rầy muội lâu rồi, cũng nên cáo từ.”

Không Hầu nhìn các sư huynh, sư tỷ vội vàng mà đến, lại vội vàng rời đi, lần đầu tiên đối với tu chân giới sinh ra hoài nghi. Nàng xem thoai bản đều viết sau khi vai chính có thiên chất xuất chúng truyền ra, liền chịu đồng môn ghen ghét, nếu không phải có một sư phụ tốt, thì sớm đã bị mọi người tính kế hãm hại thành công.

Nhìn nhìn lễ vật bốn phía chất cao như núi, thế gian này có loại ghen ghét như vậy sao?

Vong Thông đi vào động phủ tiểu đồ đệ, thấy nàng ngồi ở bên đông lễ vật phát ngốc, ho khan hai tiếng gọi thần trí nàng về: “Tiểu đồ đệ.”

“Sư phụ” Không Hầu đứng dậy thi lễ, Vong Thông xua tay nói: “Không cần, không cần, sư phụ không chú ý cái này. Về sau đừng bái tới bái lui, Vân Hoa Môn ta coi trọng tùy tâm tự tại, mấy lễ tiết này có thể bỏ liền bỏ.”

“Nga” Không Hầu thực nghe lời, Vong Thông vừa nói vừa ngồi xuống đệm ngọc, lấy trong tay áo ra một quyển sách. Không Hầu thấy thấy bên trên viết “Ngũ hành vận khí điển”

“Sư phụ đây là bí tịch tu luyện của tông môn chúng ta sao?”

“A?” Vong Thông sừng sốt một chút lắc đầu nói, “Đây là sách cho tu sĩ nhập môn, do mười đại tông Lăng Ưu giới cùng nhau soạn ra, là biện pháp tu luyện chính tông, so với sách bán bên ngoài đáng tin cậy hơn nhiều.”

Nghe Vong Thông giải thích xong, Không Hầu cảm thấy tu chân giới này hình như có điểm kì quái, nhưng kì quái ở chỗ nào, nàng nhất thời chưa nói ra được.

“Tới đây, ta trước giảng cho con cách vận hành kinh mạch.” Vong Thông thấy Không Hầu cầm sách không nhúc nhích, liền nói: “Trước mở trang hai đi.”

Không Hầu theo lời mở ra, trên giấy vẽ huyết vị thân thể, không biết là do ai họa, họa đến vô cùng chân thật, chẳng chịt kinh mạch huyết vị, nàng không nhận được sờ sờ cánh tay mình, thì ra bên trong có nhiều thứ đồ vật như vậy.

“Nếu muốn bước lên con đường tu chân, đầu tiên chính là phải đã thông kinh mạch. Giống như ở phạm giới các con, người đọc sách nếu muốn thành trạng nguyên, thì trước phải học đọc học viết.” Vong Thông duỗi tay điểm điểm lên đầu Không Hầu: “Nơi này là thần đình, mở ra nơi này có thể thông suốt tinh thần, đồng thời đây cũng là điểm phải bảo vệ cẩn thận. Từng có tu sĩ bị thương ở nơi này, sau đó đã trở nên điên điên, khùng khùng, tu vi tan hết.

“Thiên đột, tiên phù, tử hãm ba chỗ này là huyết vị quan trọng, nếu để tắc nghẽn, đối với tu luyện là đại không nên.” Vong Thông mỗi một huyết vị đều giảng thập phần cẩn thận, hân dạy đồ đệ cùng người khác bất đồng, các sư phụ khác cảm thấy, mấy huyết vị đồ đệ từ tự xem qua sách là được, nhưng mà Vong Thông lại cho rằng, tu hành bước đầu tiên là quan trọng nhất, tu sĩ nếu không hiểu rõ thân thể của mình thì ngày sau khó mà tiến xa được.

Cứ như vậy một dạy một học, thầy trò hai người tìm hiểu huyết vị suốt ba tháng trời, thẳng đến Không Hầu thông hiểu thành thạo, Vong Thông mới gật đầu nói: “Từ ngày mai, vì sư sẽ dạy con như thế nào là dẫn khí nhập thể.”

Không Hầu từ đệm bỏ hương đứng dậy, đá đá chân, thuận tiện xoa ấn mấy huyết vị trên đùi, cường gân hoạt huyết.

Nhìn động tác theo bản năng của tiểu đồ đệ, Vong Thông mỉm cười hài lòng, hình thành một thói quen rất dễ dàng, quên đi một thói quen cũng không hề

khó, chỉ có đường thành bản năng, cũng như việc tự nhiên hít thở, mới là thành tựu chân chính.

“Sư phụ để con học huyệt vị ba tháng, con có thấy không vui?”

“Con biết sư phụ là muốn tốt cho con.” Không Hầu ánh mắt tràn đầy tín nhiệm, “Sư phụ dạy sẽ không sai.”

Vong Thông sừng sốt một chút, ngay sau đó cười ha ha: “Đồ đệ ngoan.”

Không Hầu thấy Vong Thông cười đến vui vẻ, cùng cười rộ theo.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Không Hầu đã tỉnh, mặc tốt quần áo, chải hai búi tóc. Mấy ngày nay nàng đi theo các sư tỷ học cách chải tóc, nên không cần phiền đến hai vị sư phụ nữa.

Huống chi mấy ngày nữa nàng liền tròn mười tuổi, để hai vị sư phụ tay chân vụng về chải tóc, nàng thấy thật hổ thẹn a.

Có lẽ đoán được Không Hầu chờ mong học dẫn khí, Vong Thông cũng tới sớm hơn ngày thường. Thấy Không Hầu đã ngồi chờ, cũng không nói gì thêm, liền kêu Không Hầu ngồi xếp bằng, dạy nàng cách dẫn khí nhập thể.

“Linh khí nhìn không thấy, sờ không được, nhưng có thể dùng tâm cảm thụ.” Vong Thông nói, “Dù cho là người không có linh căn, không thể tu luyện, thì ở nơi linh khí nồng đậm cũng sẽ thấy vui vẻ, dễ chịu, mệnh thọ dài hơn so với người khác. Giống như người thường ở Lăng Ưu Giới, thọ mạng hơn trăm năm, mà người phạm giới, bảy mươi đã là hiếm, đây là do linh khí khác biệt tạo nên.”

“Nhắm mắt lại.”

Không Hầu nhắm mắt lại, thả lỏng tâm thần, nàng nghe được tiếng gió thổi qua sơn động, nghe được âm thanh chim hỉ tước đang hót, còn như nghe được hương vị hoa thực được ngoài động đang nở.

“Dùng thân thể cảm nhận linh khí, dùng tâm tiếp nhận đó, không cần vội vàng, từ từ đón nhận.”

Tiếng Vong Thông càng ngày nhỏ dần, cả người Không Hầu đã rơi vào cảnh giới riêng, nàng cảm thấy có thứ gì đó đang tới gần, khắp người đều cảm thấy hưng phấn chờ đợi nó.

Giống như có thứ gì tẩy rửa cơ thể, làm thân thể nàng trở nên nhẹ nhàng, sung sướng, khiết tịnh.

Có hóa âm áp, một thanh hương, thủy dịu dàng, thổ vững chãi, kim lạnh lẽo, Không Hầu vô pháp hình dung loại cảm giác này, nàng chỉ muốn chìm mãi trong đó.

Ngoài động phủ, Vong Thông không hề có hình tượng ngồi xổm canh cửa, chòm râu bị gió thổi bay tới bay lui, trên tóc dính hai bông hoa đào không biết từ đâu bay tới, thoạt nhìn vô cùng nghèo túng.

Đàm Phong mang theo một bộ váy áo mùa xuân đến cho sư muội, thấy sư phụ đang ngồi xổm giống như nông phu, liền nhỏ giọng khuyên nhủ, “Sư phụ, sư muội còn nhỏ, lại là Ngũ Linh căn tư chất, thời điểm bắt đầu sẽ tương đối khó khăn, người không cần gấp, cũng đừng tức giận, sẽ làm tiểu sư muội sợ hãi.”

“Năm đó con mất bao lâu thì dẫn khí thành công?” Vong Thông không đề ý Đàm Phong, chỉ hỏi ngược lại.

Sợ sư phụ đối với sư muội không hài lòng, Đàm Phong cố ý nói nhiều thêm hai ngày: “Mất ba ngày.”

Cho nên sư muội mới ngày đầu không có dẫn khí nhập thân được cũng là bình thường a.

“Ta nhớ rõ đại sư huynh ngươi chỉ mất hai canh giờ.” Vong Thông đứng lên, nhìn bao đồ trong tay Đàm Phong, “Hiện tại con không thể vào.”

“Sư phụ, người không phải đang cấm túc tiểu sư muội đi!?” Đàm Phong có chút gấp gáp, “Không Hầu còn nhỏ, đừng dọa muội ấy.”

“Nói hươu nói vượn, có cấm túc, ta cũng chỉ cấm túc ngươi.” Vong Thông đem Đàm Phong lôi đi, “Sư muội ngươi còn đang nhập định, đừng quấy rầy nàng.”

“Sư muội dẫn khí nhập thể thành công?” Đàm Phong nghe xong rất vui vẻ, “Sư muội thật lợi hại, không hổ là thiên tài Ngũ Linh căn.”

Vong Thông liếc mắt nhìn nhị đồ đệ, vừa nãy tên tiểu tử nào còn nói Ngũ Linh căn không dễ tu luyện, lúc này lại nói là thiên tài tu chân. Hắn tức quá hóa cười, nghĩ nghĩ lại yên tâm, sư huynh muội đoàn kết yêu thương, rất tốt, rất tốt.

“Không chỉ thành công, mà chỉ mất nửa canh giờ đã thành công.” Vong Thông nắm chòm râu đang bay bay, “Ta ở đây đợi đã hai ngày, Không Hầu còn chưa tỉnh lại.”

“Sư phụ, con chờ cùng người.” Đàm Phong hai mắt sáng ngời, lần trước Chiêm Hàm Tông còn khoe khoan tiểu sư muội bọn hắn là thiên tài, lần sau gặp lại bọn người Chiêu Hàm Tông này, nhất định sẽ cho họ biết thiên tài thật sự là như thế nào.

Sự muối của hắn so với sự muối bọn họ còn lợi hại hơn, đáng yêu hơn. Trên thực tế, Đàm Phong cảm thấy tiểu hài tử khắp thiên hạ, không ai sánh bằng tiểu sư muội của hắn.

Không Hầu tỉnh lại từ trong nhập định, đã là ba ngày sau. Nghênh đón nàng là sư phụ đang vô cùng vui vẻ, còn có hai vị sư huynh đã tỉ mỉ chuẩn bị thức ăn cho nàng.

Trong tông môn, đệ tử mới tu luyện sẽ ăn tích cốc đơn, nhưng biết Không Hầu thích ăn này nọ, nên bọn họ vì nàng chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon.

Ăn bát cháo nóng, ngồi nghe lời khích lệ của các vị sư huynh, Không Hầu cảm thấy cả người đều ấm áp.

Nàng chắc là vị công chúa may mắn nhất nhà họ Cơ, không chỉ được một vị lão nhân mang nàng rời đi hoàng cung, mà còn có được sư phụ, cùng hai vị sư huynh tốt như vậy.

Nàng nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, sớm ngày độ kiếp thành tiên.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thoại Bản

“Năm nay tuyết cũng đến thật sớm.” Chương quây cửa hàng của Ngự Tiêu Môn ở Ung Thành xoa xoa hai tay tiếng vào, thấy tiểu nhị đang quét tuyết, gật gật đầu nói: “Thời tiết đã lạnh nhiều a, vất vả các người.”

Tiểu nhị trong tiệm phần lớn là người địa phương, hắn tuy rằng là quản sự của tiệm nhưng cũng chỉ là ngoại môn đệ tử Ngự Tiêu Môn, nhưng là trong mắt chúng tiểu nhị, tu sĩ có thể tiến vào đại tông môn, đều thập phần ghé mắt.

Quản sự bất quá khách khí hai câu, liền làm chúng tiểu nhị nhiệt tình làm việc mười phần, cuối năm muốn tranh thủ lấy thêm một ít tiền thưởng.

Chương quây tiếp nhận tách trà nóng tiểu nhị mang đến, vừa mới mở miệng định uống, liền thấy ngoài cửa một nam một nữ đi tới, nam mặc áo bào trắng viền áo đỏ, nữ khoác áo lông trắng thoát nhìn tuổi tác còn nhỏ, búi tóc đơn giản rủ xuống hai bên, người còn chưa vào tiệm, đã mang theo vài phần hi khí.

“Hai vị khách quý mời vào.” Chương quây nhìn quần áo trên người nam tử liền biết đây là thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn, mang văn bối đến mua đồ, hắn tu vi thấp nhìn không ra tu vi trên người vị này, nhưng tiểu cô nương còn nhỏ tuổi, tu vi chưa cao.

“Chương quây, phiếu tặng linh thạch trừ tịch năm ngoái, năm nay còn có thể đổi sao?” Tiểu cô nương hỏi.

“Có thể.” Chương quây nhiệt tình cười nói, “Chỉ cần đổi trước trừ tịch năm nay là được. Thỉnh quý khách đem phiếu tặng lại đây, tại hạ liền đổi cho các vị.”

Chương quây cũng không vì đối phương đến nhận thưởng mà thay đổi thái độ, vẫn thập phần nhiệt tình đón tiếp, một là bởi vì Ung Thành chính là quản hạt địa giới của Vân Hoa Môn, tuy môn phái này nổi tiếng hòa nhã, nhưng trên dưới lại vô cùng đoàn kết, còn tho đến chân tường cũng cần người a, càng đừng nói đến Vân Hoa Môn là một trong mười đại tông môn ở Lăng Ưu giới. Hai là hòa khí sinh tài, hắn là được tông môn cử đến Ung Thành làm chương quây, không cần thập toàn thập mỹ, nhưng ít nhất cũng đừng gây chuyện thị phi.

Tuy là chương quây hòa khí sinh tài, nhưng lúc sau nhìn đến đóng phiếu trên bàn thì nụ cười trên mặt cũng có chút cứng lại. Chẳng lẽ trừ tịch năm trước, đệ tử Vân Hoa Môn, tất cả đều chạy ra đường đón bao gấm.

“Thỉnh quý khách chờ một lát.” Chương quây lấy ra một tráp linh thạch, bên trong năm trăm linh thạch, lại từ một rương lấy ra thêm chục cái linh thạch nữa, mới đưa tới trước mặt tiểu cô nương.

“Còn có cái này.” Tiểu cô nương đem linh thạch cất vào thu nạp túi mới lấy ra thêm một phiếu tặng pháp y.

Chương quây tay run run cầm phiếu đổi, nhưng hắn là chương quây được tông môn lựa chọn, không thể để lòng cuồng lúc này: “Thỉnh khách quý theo tại hạ lên lầu lựa chọn.”

Hắn cho rằng tiểu cô nương sẽ lựa chọn một bộ nữ y tân thời, không ngờ nàng lại chọn một bộ nam trang, liền vui vui vẻ vẻ xuống lầu. Trước lúc đổi phương rồi đi, hắn thoáng thoáng thấy y phục trắng viền đỏ bên trong.

Nghe đồn đầu năm nay Vân Hoa Môn vừa thu một tiểu hài tử làm chân truyền đệ tử, chẳng lẽ chính là vị tiểu cô nương này?

“Nhị sư huynh, muội thấy bá tánh nơi này hình như rất tôn trọng huynh.”

Không Hầu đi ở trên đường nhìn thấy bá tánh nhiệt tình cười chào hỏi nhị sư huynh, thỉnh thoảng còn có người đưa rau dưa, trái cây cho họ, nhưng đều bị sư huynh mỉm cười từ chối.

“Bá tánh cũng không phải là tôn trọng huynh, mà là tôn trọng đối với sư môn chúng ta.” Đàm Phong nói: “Bá tánh thành này toàn bộ đều là do Vân Hoa Môn thủ hộ. Tông môn từ trước tới nay đối với bá tánh thân thiện, chỉ thu rất ít địa tô, gặp thiên tai, tông môn còn sẽ cứu tế, giúp đỡ.”

Không Hầu lúc này mới minh bạch, thì ra Vân Hoa Môn chính là địa chủ lớn nhất Ung Thành.

“Trên đường có chút kiến trúc là của chúng ta xây cất, người ở nơi khác đến buôn bán, mua mặt tiền cửa hiệu hay là thuê đều có thể.” Đàm Phong giới thiệu quán hạt địa giới của Vân Hoa Môn cho Không Hầu, “Cho nên Ung Thành của chúng ta được bá tánh bình thường coi trọng nhất ở Lăng Ưu giới.”

Lăng Ưu giới tuy có rất nhiều tu sĩ, nhưng người thường vẫn là chiếm ưu thế, Vân Hoa Môn quản lý Ung Thành, luôn chú ý đến đời sống bá tánh, cho nên danh tiếng Vân Hoa Môn trong bá tánh phi thường tốt.”

Nghe nhị sư huynh nói xong, Không Hầu cảm khái: “Nếu thời điểm phụ thân làm hoàng đế, chỉ cần được năm phần của Vân Hoa Môn, thì cơ nghiệp trăm năm nhà họ Cơ cũng sẽ không bị hủy trong chốc lát. Lại nói muốn hủy liền hủy đi, chỉ có bá tánh trăm họ là chịu khổ.”

Đàm Phong sớm biết thân phận công chúa mất nước của Không Hầu, nghe giọng điệu của nàng, nói tới chuyện mất nước rất nhẹ nhàng, tâm tình rất thích hợp để tu thân.

Hắn vỗ vỗ bá vai Không Hầu, không nói thêm gì.

Không Hầu nhìn Đàm Phong cười cười, quay đầu nhìn một tiệm sách, liền đi đến. Đàm Phong do dự một chút, liền cười khò đuổi theo.

Lão bản nhìn thấy hai người, tươi cười đón tiếp: “Tinh hai vị tiên trưởng chậm rãi xem.”

Không Hầu nhìn kệ sách một chút, các loại thần thoại quái thư gì đều có, còn có truyện ký của các vị đại năng tu sĩ, tình tiết kích thích mạo hiểm, nàng cảm không nổi buông tay.

Hải Tông Minh Phong chân nhân lấy một dịch mưu, không có dịch thủ, người người kính sợ.

Chiều Hàm Tông thu tân đệ từ Lăng Ba có Ngũ Linh căn, mới nhập môn mười năm đã là Trúc Cơ kỳ cao thủ, trong một đêm diệt ma tu dám lấy hải tử luyện đan, hành hiệp trượng nghĩa không tha kẻ ác.

Lưu Quang Tông Trọng Ti chân nhân mười tuổi Luyện Khí, mười tám tuổi Trúc Cơ, một kiếm chém núi, từng vượt cấp giết địch, chiều cao chín thước (tầm gần 3 mét), hai mắt như điện, bất quá ba trăm tuổi đã là Thần Kỳ Đại Năng.

Chín thước....

Không Hầu nhìn nhìn đại môn, người này vào cửa nhất định phải cong eo đi? Còn có hai mắt như điện, kia lớn lên.....Thật đúng là có phong cách riêng. Tu vi cao như vậy coi như cũng không đền bù chuyện lớn lên xấu xí, thật là đáng tiếc a.

Buồng sách cầm trên tay xuống, Không Hầu ở trong góc nhìn thấy một thẻ bài, mặt trên viết 50 ngọc tệ một cân. Bên trong để một chồng thoại bản đã ố vàng, tác giả là Diệu Bút Khách, cũng không biết để đó đã bao lâu, khắp nơi đều bám bụi.

“Chương quây, sách này như nào lại rẻ như vậy?” Không Hầu cầm đọc một chút, thấy hành văn cũng không tồi nha.

“Những cái đó a.....” Chương quây làm trò đối với người khác sẽ không nói thật, nhưng với đệ tử Vân Hoa Môn hẳn phải thành thật một chút, “Thư này viết tình tiết cũ kĩ, người đọc không thích xem. Ta nghe lão bản tiệm sách ở bên cạnh nói, Diệu Bút Khách này đại khái là một thiếu gia giàu có, cho rằng thoại bản hẳn viết rất hay, thường cho thủ hạ đến đưa sách miễn phí, còn cấp thêm linh thạch cho thư phòng. Chúng ta làm ăn buôn bán, có bạc đương nhiên nhận, tới cuối năm thoại bản chất thành đồng nhỏ, lại không thể bỏ đi, đành để vào một góc, bán giá rẻ ra ngoài, đợi đến khi thủ hạ của hắn tới sẽ thông báo thư bán rất hảo, còn có thể thu được thêm một ít tiền thưởng. Loại việc này chính là đôi bên cùng có lợi, hơn nữa sách này chất giấy đặc biệt tốt, lấy về đi bao điểm tâm, lá trà, đều không dễ dàng hư, nếu là cuối năm không có ai mua ta liền lấy về cho hàng xóm gói đồ ăn a.”

Không Hầu cầm thoại bản bám đầy bụi, có chút đau lòng cho Diệu Bút Khách. Hắn khẳng định là không biết, còn cho rằng chuyện mình viết hảo, căn bản là không có ai thường thức, nhưng mà chất lượng giấy không tồi, nên có thể cầm đi bao lá trà.

“Cái này ta mua.” Không Hầu động lòng trắc ẩn, móc ra một khối linh thạch đưa cho chương quây.

“Sao có thể lấy tiền của ngài, cô nương nếu thích, thì cứ lấy mang về đi.” Chương quây liên tục xua tay, ngày thường chịu không ít chiêu cổ của Vân Hoa Môn, mấy quyển thoại bản không ai mua hẳn cũng không bỏ ra được thì quá là vô lương tâm.

“Nhiều sách đến như vậy, sao có thể không lấy tiền được.” Không Hầu lắc đầu, “Các người buôn bán cũng không dễ dàng gì.”

Có lẽ bởi vì phụ thân làm sai quá nhiều, nên Không Hầu dù nửa phần tiện nghi của bá tánh cũng không đành lấy. Đêm khuya tĩnh lặng nàng thường sẽ nghĩ, lương tâm mấy đời sau này của nhà họ Cơ, đại khái liền ở trên người nàng hết đi.

Chương quây từ chối không được, đành tiếp nhận linh thạch, tiễn sư huynh muội hai người ra cửa.

“Sư muội, đại sư huynh đã dặn, muội ít xem thoại bản một chút.” Đàm Phong nhìn tiểu sư muội đem đồng lớn thoại bản bỏ vào túi thu nạp, lên tiếng nhắc nhở, “Nếu bị sư huynh biết, nhất định huynh sẽ bị mắng.”

“Hừ” Không Hầu vỗ vỗ túi thu nạp, làm bộ chuyện gì cũng chưa từng xảy ra nói: “Huynh không nói, muội không nói, đại sư huynh khẳng định sẽ không biết.”

Đàm Phong:.....

Tro mắt nhìn tiểu sư muội mỗi ngày đều trộm xem thoại bản, Đàm Phong đành thở dài, cái này không trách tiểu sư muội, là do phong thủy Vân Hoa Môn không tốt.

Vài ngày sau, Vong Thông vừa mới xuất quan, đã mặc pháp y mới đi dạo quanh Vân Hoa Môn một vòng, gặp người nào nhìn liền nói là do tiểu đồ đệ hấn mua cho, tiểu cô nương không thích váy áo xinh đẹp, chỉ thích mua đồ hiệu thuận cho hấn, đúng là một mảnh hiếu tâm khó từ.

Nhóm phong chủ bị hấn khoe ra sắc mặt ghê tởm đến không thể tinh tâm tu luyện, hận không thể treo bằng, “Vong Thông cùng tà ma không thể vào”. Vong Thông cố tình không biết mình bị chán ghét, một ngày lượn khắp núi không dưới mười lần, làm nhóm phong chủ nhịn không được lời nhóm thân truyền đệ tử ra mắng một trận.

Tiểu cô nương người ta mới mười tuổi liền biết tặng đồ hiệu thuận cho sư phụ, các người sống đến mấy trăm tuổi, còn không hiểu chuyện bằng một tiểu hài tử, tổn công nuôi các người còn có ích gì.

Nhóm thân truyền đệ tử đã nghe quen sư phụ lấy đồ đệ nhà người khác ra làm ví dụ, đối với việc này sớm đã thích ứng, chờ sư phụ mắng xong, còn hùa vào khen tiếp, chọc phong chủ tức đến quăng tách trà, lật bàn.

Lúc Không Hầu tu vi đột phá Luyện Khí, thì không khí trừ tịch cũng sắp tới, đệ tử Vân Hoa Môn liền lười nhát, Không Hầu cũng bị không khí này ảnh hưởng. Cả ngày nằm trong động phủ xem thoại bản Diệu Bút Khách.

Chuyện xưa bắt đầu là diệt môn chi thù, vai chính bị bằng hữu phản bội, bị buộc phải xuống vực sâu, sau đó nhặt được một quyển bí tịch thần kỳ, tu luyện thành cao thủ, không cần nữ sắc, đánh bại kẻ thù, phi thăng thành tiên.

Không Hầu xem đến si mê, cảm thấy thoại bản này viết quá đặc sắc.

Người tu chân giới thật không có năng lực thưởng thức, thoại bản hay như vậy, lại không có ai mua.

Tác giả có lời muốn nói: “Làm người nhất định phải đọc nhiều sách, bằng không loại kịch bản lỗi thời cũng xem như bảo bối.”

Không Hầu: “A?”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Độ Kiếp

Một âm thanh thật mạnh vang lên, thoại bản bị Thành Dịch chụp ở trên bàn.

Thành Dịch nghe nói sư đệ mang sư muội xuống núi chơi, cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Không Hầu còn nhỏ, đi ra ngoài biết nhiều một chút cũng tốt. Nào biết hấn hôm nay lại đây, lại phát hiện, tiểu sư muội đáng lẽ đang tu luyện, lại lén lút đọc thoại bản quên cả trời đất, liền hấn đi vào động phủ cũng không biết.

Đàm Phong cùng Không Hầu sợ tới mức cùng lui về sau một bước, Đàm Phong nước nước miếng, gom dững khí đem không hầu ngăn ở phía sau, chột dạ nói: “Đại sư huynh, huynh đừng giận, có chuyện gì chậm rãi nói.”

Không Hầu lúi kéo tay áo Đàm Phong, tội nghiệp nhìn Thành Dịch.

Nhìn ánh mắt loại này của Không Hầu, khí thế Thành Dịch liền yếu đi một nửa. Nếu Không Hầu chỉ là ham chơi một ít, hoặc là thích trang sức vàng ngọc, hấn cũng chịu nài. Chính là si mê thoại bản không phải là chuyện tốt, Không Hầu tuổi còn nhỏ, đối với thế sự chưa rõ, không phân biệt được đúng sai trong thoại bản, nếu là đem sự tình trong đó coi là thật, làm tu luyện sai lệch, đến lúc đó không cách nào cứu trở lại.

Thành Dịch hít sâu một hơi, nỗ lực làm ra biểu tình bình tĩnh ôn hòa chút, hướng Không Hầu vẫy vẫy tay, “Không Hầu, lại đây.”

“Đại sư huynh, muội sai rồi, muội về sau nhất định dốc lòng tu luyện, sẽ không trộm xem thoại bản nữa.” Không Hầu vừa thẹn vừa hối hận, nhớ lại gần một năm nay đại sư huynh ân cần chăm sóc chính mình, năng thế nhưng lại nói dối lừa gạt huynh ấy.

“Muội một cái tiểu hải tử, thời điểm có chút ham chơi, ta cũng không trách muội.” Thành Dịch thấy Không Hầu hối hận, liền lôi kéo nàng ngồi xuống bên người, mở ra thoại bản trên bàn, “Thoại bản hay sao?”

“Không, không hay.” Không Hầu liên tục lắc đầu, nghĩ đến đại sư huynh vất vả ở bên ngoài, còn nhớ rõ mua đồ ăn ngon về cho nàng, mà nàng lại không tự tiến thủ, liền cảm thấy chính mình quá đáng ghét. Càng nghĩ càng khổ sở, Không Hầu chớp chớp mắt, đem nước mắt rung rung nghẹn trở về, “Đại sư huynh, thật xin lỗi.”

Kiểm lại, không thể khóc, người phạm sai lầm không có tư cách để khóc.

Thành Dịch sờ đầu nàng, chỉ vào thoại bản nói: “Loại chuyện xưa này không hề hợp lý, không nói đến loại môn phái nhỏ này lại có thể có loại bí tịch khiến toàn bộ thiên hạ đều muốn có, cho dù là có, cũng không có khả năng tất cả mọi người đều chỉ quan tâm một quyển bí tịch. Tu sĩ quan trọng nhất là đạo dưỡng tâm, bất luận loại bí tịch nào thì cũng là phụ trợ. Cùng tông môn, tu một loại công pháp còn có người cao thấp khác nhau, huống chi chỉ dựa vào một quyển bí tịch mà lại không có địch thủ, vô địch thiên hạ.”

Không Hầu cho rằng đại sư huynh sẽ phê bình nàng, không nghĩ tới lại cùng nàng thảo luận thoại bản, nàng ngẩn người, cũng không biết nói cái gì.

Thành Dịch cho rằng sư muội không rõ lời mình nói, “Linh khí dẫn vào trong cơ thể, yêu cầu dựa vào quy luật mà vận chuyển, kiêng kỵ nhất là nóng lòng cầu thành, ai dám lấy một quyển bí tịch không rõ nguồn gốc mà tu luyện, nhẹ thì trọng thương, nặng thì tán mệnh. Muội bây giờ còn nhỏ, nhất định phải nhớ kỹ, không được dễ dàng tin tưởng bí tịch hoặc đan dược do người xa lạ đưa, nói không chừng là người xấu muốn lừa gạt tiểu hải tử.”

Giờ phút này, Không Hầu cảm thấy, đại sư huynh có chút giống trường bối phạm giới dẫn hải tử không được mở cửa cho người xa lạ.

Thấy Không Hầu ủ rũ cụp đuôi, Thành Dịch nói: “Trách huynh không chu toàn, muội đang lớn đối với sự vật sẽ tò mò, huynh sẽ mua cho muội chút thư tịch thích hợp.”

Không Hầu ngẩng đầu nhìn Thành Dịch, trong lòng đối với Thành Dịch vạn phần cảm kích, giờ phút này dù cho đại sư huynh có đốt hết thoại bản đi, nàng cũng sẽ lập tức làm theo.

Đáng tiếc Thành Dịch hiểu lầm ý tứ ánh mắt của Không Hầu, trong lòng mềm nhũn, rốt cuộc không nỡ trách mắng tiểu sư muội từ nhỏ đã không có người yêu thương này, “Nếu muội thích, ngẫu nhiên cũng có thể xem một chút, nhưng tuyệt đối không thể suốt ngày si mê. Muội đang tuổi lớn, nếu không hảo hảo ngủ liền sẽ không cao, về sau liền không thể mặc váy áo xinh đẹp.”

Không Hầu từng thấy các sư tỷ mặc váy áo xinh đẹp, liền muốn sau này lớn lên cũng được mặc như vậy, nghe Thành Dịch nói, Không Hầu liền liên tục gật đầu: “Đại sư huynh, muội nhất định ăn cơm đúng giờ.”

“Ngoan” Thành Dịch sờ sờ đầu Không Hầu, khép sách trong tay lại, “Sách này.....”

Không Hầu vội nói: “Muội sẽ ném ngay.”

“Cũng không cần, ta tin muội là hảo hải tử, biết an bài thời gian.” Thành Dịch cười với Không Hầu, “Sách này tuy tình tiết không hợp lý, nhưng cũng có chỗ lý luận đáng khen.”

Không Hầu liên tục gật đầu: “Muội thấy nhân vật chính rất lương thiện, vị này là Diệu Bút Khách khẳng định là người có tâm nhân nghĩa.”

“Sư muội ngốc, tư tưởng nhân vật chính cũng không phải là tư tưởng thật của tác giả. Ở phạm giới, cũng có tác giả viết ra văn chương chính nghĩa, mỹ diệu nhưng phẩm tính lại thập phần bất kham.” Thành Dịch vô cùng vui mừng, tiểu sư muội tuy còn nhỏ, lại biết phân biệt đúng sai, thật sự là đáng yêu.

Toàn bộ tu chân giới, không có tiểu sư muội nhà nào đáng yêu bằng Không Hầu của hắn.

“Muội trước hết đi nghỉ ngơi, ta cùng Đàm Phong còn có việc phải làm.” Thành Dịch đứng lên, cười cười với Đàm Phong: “Sư đệ, đi theo ta.”

Đàm Phong còn muốn nói gì đó, đối mặt Đại sư huynh đang ôn hòa cười, rút cổ đi theo ra ngoài.

Chờ hai vị sư huynh đi rồi, Không Hầu sờ sờ bìa thoại bản, đem thoại bản đặt ở trong ngăn tủ, nghiêm trang mở luyện khí tịch, tinh tế tu luyện.

Thẳng đến ngày trừ tịch, Không Hầu mới ra khỏi động phủ đi bái kiến các vị trưởng bối, thu được một đóng túi gấm. Sau đó, liền chờ nhị sư huynh mang nàng đi chơi dưới chân núi. Nàng đợi trong chót lát, Đàm Phong từ trong động phủ ra đến, nhìn về mặt tiểu tỳ, như là không ngủ đủ.

“Nhị sư huynh, huynh làm sao vậy?” Không Hầu từ thu nạp khí lấy ra một lọ đan dược đưa cho Đàm Phong.

Đàm Phong tiếp nhận uống một ngụm,捏 lại đôi mắt, nói: “Đan dược này hình như do Thanh Nguyên sư thúc luyện chế ra.” Thanh Nguyên phong chủ rất am hiểu luyện đan, chỉ là sư phụ nhà mình cùng Thanh Nguyên trưởng lão gặp mặt liền cãi nhau, cho nên toàn bộ Tê Nguyên Phong, đều rất khó có được đồ của thúc ấy.

“Ân” Không Hầu gật đầu, “Thanh Nguyên sư thúc nói ta là tiểu cô nương, uống cái này không những dưỡng thần, mà còn đối với làn da hảo, lần trước Linh Tuệ sư tỷ tặng cho muội hơn mười bình.”

Đàm Phong tâm tình vạn phần phức tạp, ở Vân hoa Môn, nam nhân thú quả nhiên không có địa vị.

Sư huynh muội hai người chênh nhau hơn một trăm tuổi, nhưng lại có thể đi chơi vui vẻ cùng nhau, tới lúc phát hồng bao trừ tịch, sư huynh muội hai người cũng không bối vì chính mình là đệ tử Vân hoa Môn mà rụt rè, trái lại vô cùng nhiệt tình đón bao lì xì.

Trừ tịch năm này, Không Hầu tuy rằng không có nhận được kim sắc túi gấm, nhưng cũng nhận được hơn ba trăm linh thạch, sư huynh muội vô cùng cao hứng, ôm một bao đồ ăn vật thịnh hành mang về.

Hai năm kế tiếp, mỗi lễ trừ tịch, sư huynh muội hai người cũng không quên cùng nhau đi đón hồng bao, thế cho nên chương quây Ngự Tiên Môn ở Ung Thành đều nhận thức hai người.

Bốn lần trừ tịch trôi qua, chương quây đợi thật lâu cũng không thấy sư huynh muội hai người đến, sau lại đợi thật lâu, vị sư huynh mới đến, lần này không có mấy trăm linh thạch mà chỉ tám mươi linh thạch.

Thói quen lần nào hai người cũng đến đổi, năm nay đột nhiên thiếu tiểu cô nương, chương quây thấy có chút mất mát, đem linh thạch đưa cho vị sư huynh, cười hỏi: “Năm nay như thế nào không thấy vị tiểu tiên tử?”

“Sư muội đã bế quan, chuẩn bị tiến vào Trúc Cơ kỳ, cho nên năm nay ta tới một mình.” Nhắc tới sư muội, Đàm Phong giọng không khỏi cao hơn một chút, “Nàng hiện nay mới 14 tuổi, mới nhập tông môn bốn năm đã muốn vào Trúc cơ. Tông môn vốn không an tâm nàng vất vả nhưng tu vì muốn tới liền tới, muốn áp chế cũng không được, đành tùy nàng đi.”

Đàm Phong tuy miệng nói bất đắc dĩ nhưng khóe mắt lại đầy ý cười, hận không thể khoe sư muội tài giỏi của hắn đi khắp giới tu chân, Đàm Phong từ thu nạp khi lấy ta hơn trăm linh thạch, “Ta muốn chọn cho sư muội một kiện phi tiên vậy, màu sắc tươi sáng một chút, thích hợp cô nương mười bốn mười lăm tuổi.”

Chương quây nghe đệ tử Vân hoa Môn mới nhập môn bốn năm đã muốn vào Trúc Cơ kỳ, cho rằng lỗi tai mình có vấn đề. Vân Hoa Môn thế nhưng cũng có đệ tử chăm chỉ như vậy. Thế nào lại tu luyện thần tốc đến như thế, nhất là còn là người của Vân hoa Môn nổi tiếng “tùy tâm”?

Nhưng vị tu sĩ trẻ tuổi này là đệ tử thân truyền Vân hoa Môn, chắc chắn không thể khoắc lác loại sự tình này.

“Quý khách mời theo ta, lên lầu chọn lựa.” Chương quây quyết định đem chuyện này truyền lại tông môn. Vân Hoa Môn xuất hiện kì tích, đệ tử vừa nhập môn bốn năm đã chuẩn bị tiến vào Trúc Cơ kỳ. Dù có thể thành công hay không thì đã là đại kỳ tích.

Chương quây nhìn mặt đầy há hê của vị sư huynh, vẫn là hi vọng tiểu tiên tử có thể thành công, bằng không người trên dưới tông môn, không biết sẽ đối thế nào với vị cô nương ấy.

Không Hầu bế quan trong động phủ, bên ngoài đại sư huynh thủ hộ cho nàng, nói là hộ pháp nhưng thật ra là ứng phó bọn đồng môn ngày ngày lác lư ngoài cửa động.

“Thành Dịch sư bá, Không Hầu sư thúc hôm nay có động tĩnh gì hay không?”

“Thành Dịch sư huynh, đây là bùa ta xin được, mau treo lên cửa động đi.”

Người một cái người tu đạo, vốn là nên lập chí thành tiên, như thế nào lại học phàm giới một loại, cầu thần xin phật? Thành Dịch trong lòng rối loạn, thấp phần không tán đồng loại hành vi này, nhưng vẫn là bình tĩnh đem lá bùa treo lên.

Tóm lại là tâm ý đồng môn, không thể lãng phí.

Cứ như vậy qua ba mươi ngày, sư môn trên dưới đang nghĩ sẽ chuẩn bị thứ gì để an ủi Không Hầu vượt cấp thất bại, thì phía trên Tê Nguyệt Phong lại xuất hiện lời kiếp.

Toàn phái, dù là luyện đan, luyện kiếm, ngự thú hay luyện khí cũng đều sôi nổi bỏ qua sự tình mà tập trung ngồi giữa sườn núi Tê Nguyệt Phong nghe ngóng.

Đây chính là Ngũ Linh Căn tu sĩ độ kiếp, khẳng định không giống với người thường. Nếu bỏ lỡ trận náo nhiệt này vậy thì quá đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trúc Cơ

Chương môn Hành Ngạn nhận thấy kiếp vận hiện lên, vội đuổi tới Tê Nguyệt Phong, liền nhìn thấy rất nhiều đệ tử hoặc đứng hoặc ngồi đầy sườn núi, có người còn mang theo hạt dưa ngồi gặm, phi phàm náo nhiệt.

“Các người đều ở chỗ này làm gì?” Hành Ngan sụ mặt, ổng tay áo to rộng bay múa phàn phật trong gió. Chúng đệ tử thấy chương môn đến, cũng không dám tiếp tục nói cười, vội đứng thẳng người, cung kính hành lễ: “Gặp qua chương môn.”

Hành Ngan nhìn xuống đất, đám đệ tử này tuy hơi lười nhác, nhưng tốt xấu cũng biết chú ý, không có đem hạt dưa lê quăng trên đất. Hắn ngẩng đầu nhìn lên không trung, biết có đười nhái nhóm đệ tử cũng không đi, đành nói: “Các người ở bên cạnh nhìn xem cũng tốt.”

Các đệ tử lên đem dưa và trái cây, giấu vào tay áo, ngẩng cổ nhìn lên.

Bầu trời càng ngày càng dày kiếp vãn, bên trong còn ẩn chứa kim quang, có thể thấy sư muội tu hành không đơn giản.

Ánh mắt Hành Ngan quét ngang đám người một lần, phát hiện Vong Thông liên tục đi tới đi lui không ngừng, biết hắn không thể nào an tâm được, cũng không đi khuyên nhủ, chỉ an an tĩnh tĩnh đứng bên cạnh nhìn trời.

Thân là chương môn môn phái, Hành Ngan suy xét so với người khác càng nhiều. Đệ tử môn phái đông đảo, cũng có tư chất không tồi, nhưng đa số vẫn là lười nhác tùy ý, chỉ lấy bảy, tám phần năng lực ra tu luyện, còn hai, ba phần để hưởng thụ cuộc sống. Đây vốn cũng không có gì sai, nhưng là chương môn, ai không hi vọng chúng đệ tử dốc lòng tu luyện, ngạo thị thiên hạ tu sĩ đây?

Hắn không dám nghĩ đệ tử Vân Hoa Môn ngạo thị thiên hạ, chỉ cầu trong nhóm người trẻ tuổi, có thể chọn được mấy đệ tử, để trăm năm sau có người thay thế hệ bọn hắn tiếp tục chống lưng cho Vân Hoa Môn.

Hiện tại khó khăn lắm mới có một đệ tử thiên tư xuất chúng, vạn lần đừng để những đệ tử khác dạy hư.

Hành Ngan lại nhìn những đệ tử khác, một đám ánh mắt lấp lờ, rõ ràng là đang dùng truyền âm thuật nói chuyện với nhau, hồi tưởng lại quá trình làm chương môn đầy chua xót, bất đắc dĩ, hắn quay đầu nhìn thân truyền đệ tử Vạn Xuyên, cũng may mắn đệ tử của hắn vốn trọng ổn, kiên định, là hạt giống chương môn tốt, hắn vui mừng hít sâu một hơi, vứt bỏ muộn phiền, bình tâm, bình tâm.

Không Hào lúc này không biết chính mình đột phá cảnh giới lại có nhiều người chú ý đến như vậy, nàng giờ này đang ở trong một cảnh giới huyền diệu khó giải thích.

Cái gì đạo, chính là kiên trì bản tâm.

Như thế nào là tu? Tu thân, tu tâm đó là rèn luyện tự thân, làm cho chính mình tiếp xúc càng nhiều với thế giới, càng tiến vào cảnh giới cao thâm.

Làm tu sĩ bước đầu tiên chính là học cách dẫn khí nhập thể, biết cảm nhận thiên địa, tâm sinh kính ý, đó là Luyện Khí kỳ. Sau đó là bước sinh tử, sáng tỏ nội tâm, phải thấy được tâm đạo của mình.

Không Hào từ nhỏ sống nơi thâm cung, giang sơn Cơ gia chưa mất, nàng là nữ nhi duy nhất của hoàng hậu, được dưỡng đến thiên chân vô tà. Sau Cảnh Hồng Đế chiếm giang sơn, tất cả mọi người càng hi vọng nàng tiếp tục gây thơ vô tri, cung nhân bên cạnh đều là do để hậu chọn cho nàng, sẽ không cho nàng tiếp xúc với người khác, ai lại sẽ dạy nàng mưu kế dã tâm?

Tiên sinh phụ trách dạy dỗ nàng, cũng chỉ giảng một ít về đế vương bất nhân, về bá tánh sống đau khổ, làm Không Hào nhận thức được phụ thân cớ nào hoa mắt ư tại, Cảnh Hồng Đế chiếm lĩnh giang sơn, chính là vì toàn bộ thiên hạ. Ngoài việc đó ra, nàng chỉ học cầm kỳ thi họa, tuyệt đối không tiếp xúc bất luận thứ gì liên quan chính trị. (editor nhiều lời: đoạn này làm mình nghĩ đến câu “Giáo dục phục vụ chính trị.”)

Một đứa bé bị nuôi dưỡng biệt lập, đối với thế giới bên ngoài rất ít hiểu biết, thứ duy nhất giúp nàng cảm nhận được cuộc sống bên ngoài kia chính là hai quyển thoại bản. Hai thoại bản này, một quyển làm nàng tin tưởng người lương thiện sẽ được hậu báo, thế gian này tồn tại tiên nhân, một quyển khiến nàng ảo tưởng chính mình cũng có thể cầu tiên vấn đạo, ngao du thiên hạ sông núi.

Người vấn đạo, không sợ sinh tử, lại kính trọng sinh tử.

Không Hào nhớ lại năm sáu tuổi ấy, mẫu hậu tự vẫn, quan binh đuổi giết.

Trốn, phải liều mạng trốn.

Phản quân phía sau, sắp truy đuổi đến, giờ lên mây đại đao, nàng muốn tránh nhưng không thể tránh. Trong tiềm thức nàng muốn chấp nhận cái chết, nhưng ở thời khắc lưỡi đao sắp hạ xuống kia, nàng đột ngột mở to mắt, nhấc lên một thân đao đâm sát khí trên mặt đất.

Người tu đạo, không thể thiếu dũng, trốn tránh cũng không thể khiến người đi được xa hơn.

Nàng không phải đứa bé sáu tuổi kia nữa, cũng không phải công chúa Bình Ninh mất nước kia, nàng có sư phụ, có sư huynh, còn có rất nhiều trưởng bối cùng đồng môn, nàng là Không Hào đệ tử thân truyền Vân Hoa Môn, làm sao có thể hèn nhát như chuột, làm bẩn uy danh sư môn?

Ma trưởng trong lòng vừa vỡ, Không Hào cảm thấy vô số linh khí tiến vào cơ thể, loại cảm giác này cũng không dễ chịu, giống như đang no bụng, còn bị ép ăn thêm vô số đồ vật. Nàng miễn cưỡng bức chính mình vận chuyển linh khí trải đều khắp tứ chi bách hài, làm kinh mạch trở nên cường thịnh.

Lúc này trên bầu trời nổ vang sấm sét, thẳng đến khi khí hải đan điền được lấp đầy, Không Hào mới từ mặt đất đứng lên, hướng lên trời bái tam bái.

Bọn đồng môn chờ bên ngoài động phủ thấy vân kiếp chột đen chột vàng kim, cũng không rảnh xem náo nhiệt, vẻ mặt căng thẳng lo lắng cho tiểu sư muội. Chẳng đến khi kiếp vân biến thành toàn kim sắc, bầu trời giáng xuống giáng xuống ba đạo lôi độ kiếp nhẹ nhàng có lệ, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra, đây là thành!

Thực mau trời liền ban xuống cam lộ, cam lộ là thời điểm linh khí đậm đặc hóa thành dạng lỏng. Mỗi khi có tu sĩ tiến giang thành công, trời cao sẽ giáng xuống cam lộ, ân trạch vạn vật.

Trong đám người không biết ai phát ra tiến hoan hô, dẫn đến vô số đồng môn vỗ tay khen ngợi. Hành Ngạn chương môn đứng bên cạnh nhìn đám đệ tử không khuôn phép, cũng nhẹ nhàng tươi cười, trên miệng lại không mẫn không nhạt nói một câu: “Càng ngày càng không quy cũ.”

Bất quá âm thanh thực nhỏ, chúng đệ tử chỉ lo cao hứng bên cạnh không ai nghe thấy. Người duy nhất nghe được chính là đại đệ tử Vận Xuyên, lại làm biểu tình không nghe được, đứng ở sau lưng sư phụ lên làm động tác vỗ tay không ra tiếng, đến khi những người khác nhìn qua, mới thu hồi tay, bài ra biểu tình uy nghiêm của chương môn đại đệ tử.

Cửa động phủ mở, một thân váy vàng nhạt Không Hầu từ bên trong đi ra, tươi cười hướng bên ngoài hành lễ: “Không Hầu làm mọi người lo lắng.”

Bọn họ, chính là dũng khí của nàng trên con đường tu đạo.

“Chúc mừng sư thúc.”

“Chúc mừng sư muội.”

Đồng môn lấy lễ vật đã sớm chuẩn bị ra, không để Không Hầu cự tuyệt, toàn bộ liền nhét vào động phủ, cười nói muốn nàng đãi tiệc chúc mừng, lại nói nàng mới vừa đạt Trúc Cơ, cần củng cố tu vi, nên liền chủ động rời đi.

Vội vã tới, nháo nhiệt mà đi, thật đúng là phù hợp tính cách đệ tử Vân Hoa Môn.

Đa phần mọi người đi rồi, ba vị trưởng lão mới hiện thân, tặng Không Hầu lễ vật, dặn dò vài câu liền rời đi. Hành Ngạn là chương môn, so với mọi người nhọc lòng hơn nhiều, trừ bỏ đưa nàng linh thạch, đan dược, lại tặng một thanh phi kiếm cho nàng. Vong Thông chỉ sợ trong túi không thể đưa ra vật gì tốt, hẳn tuyệt không muốn một đệ tử thiên tài đắm một thanh phi kiếm cấp thấp bay tới bay lui ở bên ngoài, Vong Thông không lo nổi thì để hắn lo vậy.

“Đa tạ chương môn sư bá.”

Không Hầu thấy phi kiếm thân mang pháp quang, còn khảm đá quý xinh đẹp, lập tức yêu thích không thôi, hận không thể ôm Hành Ngạn một cái, liền đeo thanh kiếm vào bên hông.

Thấy nàng thích lễ vật này, Hành Ngạn cũng cao hứng, hắn chỉ có một đồ đệ thân truyền là Vận Xuyên, pháp bảo phù hợp nữ nhi, lưu trữ cũng không có chỗ dùng, còn không bằng tặng cho vài nữ hậu bối khác.

Vong Thông này làm sư phụ, hoàn toàn không cảm thấy người khác đưa lễ trọng hơn mình có vấn đề gì, chờ Hành Ngạn rời đi, hắn vui vẻ rạo rức đối Không Hầu vẫy tay: “Đồ đệ ngoan, con chính là khiến Tê Nguyệt Phong thêm sĩ diện a, lễ vật này nọ để sư phụ kiểm giúp, con không cần mệt mỏi.”

Đàm Phong nghe vậy dùng truyền âm thuật nói với Thành Dịch, “Lời này năm đó sư phụ đã từng nói qua với đệ.”

Thành Dịch mặt vô biểu tình: “Thật trùng hợp, lời này sư phụ cũng từng nói với ta.”

Sư huynh đệ hai người nhìn sư phụ mang tiểu sư muội đi kiểm lễ vật ánh mắt đầy đồng tình, phản phát như nhìn thấy chính mình năm đó.

Mặt khác trời giáng cam lộ không chỉ Vân Hoa Môn cao hứng, mà bá tánh Ung Thành cũng vui mừng chào đón. Trời ban cam lộ đất đai tươi tốt. Người đi trên đường cũng không bung dù che chắn, mà giơ hai tay đón nhận, cam lộ thấm đầm quanh thân.

Còn có dân chúng phản ứng nhanh, lấy ra thao chậu hứng lấy, đây chính là thứ tốt, uống vào cường thân kiện thể.

Chương quây môn phái khác ở Ung Thành nhìn đến cảnh này, người ở lâu xem như đã quen, người mới tới trở mắt mà nhìn. Bá tánh ở thành khác thời điểm trời ban cam lộ cũng có không ít người trộm dự trữ, nhưng tất cả mọi người đều tương đối rụt rè, đâu giống người Ung Thành, lại là....lại là.....phi thường tự nhiên.

Chương quây Ngự Tiêu Môn ngờ ngác nhìn cam lộ rơi xuống bên ngoài, chẳng lẽ Vân Hoa Môn thật sự đường ra một cái thiên tài đệ tử bốn năm đạt Trúc Cơ.

Vân Hoa Môn sửa phong thủy?

Hắn nghĩ nghĩ vội đưa thư về tông môn.

Ngự Tiêu Môn thực mau nhận được tin tức, lại nghĩ nghĩ truyền về cho đại tông môn Lưu Quang Tông. (có người đặc biệt ở đây nha)

Kì tích tu chân 500 mới có, lại là kỳ tích ở Vân Hoa Môn!

Không Hầu cùng Vong Thông kiểm được phần nửa lễ vật, Vong Thông xem qua mĩ mãn trong lòng, quyết định cho Không Hầu bế quan mất ngày, trước cùng cố tâm cảnh.

“Còn có.....” Vong Thông sờ túi, lấy ra một túi nhỏ linh thạch, “Cái này dùng để chiêu đãi đồng môn, đừng để người khác chê cười Tê Nguyệt Phong ta nghèo túng.”

“Sư phụ, con có linh thạch.”

“Tôn sư như cha, không được cái lời.” Vong Thông xụ mặt nói: “Chỉ là vài điểm linh thạch, vì sư không thiếu loại vật ngoài thân này?”

“Cảm ơn sư phụ.” Không Hầu cười nhận lấy.

“Ngoan.” Vong Thông sờ sờ đầu Không Hầu nói: “Người tu đạo, không thể coi trọng ngoại vật, càng không thể vì những thứ này mà phá đi tâm cảnh.”

“Cẩn tuân sư phụ dạy bảo, đồ nhi nhất định hảo hảo học theo sư phụ.” Không Hầu trịnh trọng gật đầu.

Vong Thông thấy vậy biểu tình sung sướng, khen Không Hầu vài câu, mới rời động phủ.

Đi ra khỏi động, Vong Thông hai tay che ngực, linh thạch mấy năm nay vất vả dành dụm, đã không còn a!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Người Từ Ngoài Đến

Không Hầu bế quan mấy ngày, chờ tâm cảnh cùng tu vi được củng cố, mới ra động phủ.

Mặc vào tiên váy xinh đẹp Nhị sư huynh tặng, nhảy lên phi kiếm chuông môn sư bá đưa, Không Hầu tâm tình thập phần kích động. Đây là lần đầu tiên nàng tự khống chế phi kiếm, loại cảm giác này không giống khi được sư huynh, sư phụ mang đi.

Nhưng mà chờ nàng thật sự bay lên trời, mới phát hiện phi kiếm không phải rất nghe lời, nàng ở không trung đảo tới đảo lui vài vòng, mới miễn cưỡng nắm được cách thức. Dẫm phi kiếm ổn định được rồi, Không Hầu nhìn nhìn bốn phía, may mắn không có ai nhìn thấy sự tình mất mặt này a.

Diễn Võ Trường bọn đồng môn, cố gắng làm biểu tình thoát nhìn tự nhiên một chút, không cho Không Hầu biết thật ra bọn họ đã vây xem toàn bộ quá trình. Đặc biệt là Trúc Cơ kỳ tu vi trở lên, sôi nổi lộ ra mỉm cười quả nhiên là như thế.

Năm đó, bọn họ vù đạt Trúc Cơ, cũng hưng phấn nhảy lên phi kiếm, nào biết cách khống chế hảo linh khí, làm ra không ít chuyện chê cười, thậm chí là có người ngã dập cả mũi, thê thảm không nở nhìn, phải nhờ vào đan dược của Thần Hà Phong phong chủ mới chữa được cái mũi bình thường trở lại.

Nghe nói trọng ôn nhất đại sư huynh Vận Xuyên, năm đó lúc phi kiếm cũng thập phần xấu hổ. Dần dà, xem đồng môn mới tấn chức Trúc Cơ phi kiếm đã thành sự kiện náo nhiệt thường lệ của đệ tử Vân Hoa Môn. Bất quá mọi người vây xem, lại không có chê cười ra ngoài, dễ khiến đồng môn bị thương tổn tình nghĩa.

Cảm thấy mĩ mãn xem xong náo nhiệt, mọi người sôi nổi cảm khái, nguyên lai Ngũ Linh Căn Trúc Cơ, khi phi kiếm lần đầu cũng không có vững chắc như vậy.

Không Hầu thật cẩn thận khống chế phi kiếm không cho nó đâm vào vách núi, càng không thể đụng kiến trúc. Nàng nghe nhị sư huynh nói, sư phụ từng phá hư một đồng phòng ở, tuy là không có bị đuổi ra khỏi sư môn, nhưng bị trừ rất nhiều tiền tháng. Nàng không muốn giống như sư phụ, bị khấu trừ thật nhiều linh thạch, vẫn là cẩn thận tốt hơn.

“Không Hầu sư muội.” Linh Tuệ đứng trên thềm đá vẫy tay gọi Không Hầu, phía sau nàng còn có mấy đệ tử, nam nữ đều có, ăn diện lộng lẫy.

Không Hầu nhìn nhìn các sư huynh sư tỷ đều đã đến, vội đáp phi kiếm, “Các vị sư huynh sư tỷ hảo.”

“Phi tiên váy này thật đẹp.”

Linh Tuệ từ trong túi thu nạp lấy ra một bao quà vật đưa cho Không Hầu, “Bên trên còn có phòng thủ phù văn, là ai ra tay rộng rãi như thế?”

“Là nhị sư huynh cho muội.” Không Hầu mở giấy gói, lấy dương mai chua ngọt cho vào miệng, “Ăn ngon, cảm ơn sư tỷ.”

“Thành Dịch cùng Đàm Phong sùng ngươì đến tận trời.” Vẫn là có sư huynh hảo, Linh Tuệ nhìn đám sư đệ phía sau, đầu giống hai đứa này, chỉ khiến nàng thêm nhọc lòng.

Hai vị sư đệ bị nàng trừng mắt, yên lặng lui hai bước, không dám nhìn Linh Tuệ.

Không Hầu làm bộ không thấy màn giao lưu ánh mắt của chúng sư tỷ đệ Thần Hà Phong: “Thời gian không càng sớm, chúng ta vẫn là nhanh chóng xuống núi, hôm nay muối mang đủ linh thạch, mọi người cứ việc ăn.”

Linh Tuệ lấy ra phi kiếm, phi thân nhảy lên, quay đầu bức tức nói với hai sư đệ: “Xem sư huynh muối nhà người ta, nhìn lại các ngươi.”

Hai cái sư đệ:.....

Vì tránh cho mọi người phát sinh mâu thuẫn, Không Hầu vội vàng nói: “Linh thạch không phải sư huynh cho, là sư phụ đưa muối.”

“Vong Thông sư bá.....” lấy đâu ra linh thạch?

Linh Tuệ nhìn nhìn Không Hầu, lại không nỡ để cho hình tượng sư phụ tốt đẹp trong lòng nàng bị sụp đổ, lời nói đến đầu lưỡi lại thu hồi: “Vong Thông sư bá đối với muối thật tốt.”

“Ân” Không Hầu gật đồng tán đồng, “Sư phụ đối với muối tốt nhất.”

Linh Tuệ cảm thấy mình có thể đoán được vì sao Vong Thông nhận Không Hầu làm chân truyền đệ tử, đại khái chính là nhận thêm vài đồ đệ nữa thì hẳn không sao nuôi nổi a.

Chúng đệ tử vừa nói vừa cười, phi kiếm xuống núi, đây là lần đầu tiên Không Hầu chiêu đãi đồng môn, tràn ngập cảm giác mới mẻ. Ăn uống cái gì nàng đều chọn lựa khẩu vị yêu thích của các sư huynh sư tỷ. Món gọi món cũng thập phần nghiên cứu phối hợp thực đơn hợp lý.

Hầu bàn nhìn nhóm người trẻ trung, tướng mạo đều xuất chúng, nhất là tiểu mỹ nhân người mặc áo trắng nhìn hẳn mỉm cười, cả người liền ngây ngẩn, chỉ biết liên tục gật đầu nghe nàng dặn dò.

Các sư huynh sư tỷ thấy bộ dạng nghiêm trang lựa chọn của Không Hầu, liền nhìn nhau cười, tùy ý để nàng lảng lộn, chờ Không Hầu gọi món xong mới trêu chọc: “Sư muối ở một chữ ăn này, không ngờ lại nghiên cứu tỉ mỉ như vậy a.”

“Nào có nghiên cứu.”

Không Hầu tiếp nhận ly trà sư tỷ Linh Tuệ đưa qua, “Muối ở phạm giới từng là công chúa.....”

Chúng đồng môn đang ngồi liền kinh hô một tiếng, người hoàng thất trên người sẽ mang theo vài phần long khí, đối với tu luyện vô cùng có lợi.

Bị tiếng hút khí của sư huynh sư tỷ làm hoảng sợ, Không Hầu có chút ngượng ngùng nói: “Bất quá cũng không làm được mấy năm, giang sơn nhà muối liền bị lật đổ.”

Đồng môn: “.....”

Nụ cười này của tiểu sư muối mười phần tùy ý, thật là nhìn thấu danh lợi vinh hoa.

“Không làm công chúa cũng không sao, hảo hảo làm sư muối của chúng ta là được rồi.” Linh Tuệ móc ra một bao giấy hạnh khô đưa cho Không Hầu, Không Hầu hoài nghi trong thu nạp túi của sư tỷ đều toàn là đồ ăn.

“Sư tỷ nói đúng.” Một vị sư huynh khác tiếp lời, “Hồi khắp thiên địa, cuộc đời phẩm nhân ngắn ngủi có thể ý tứ hơn đạo tu trường thọ hay sao?”

Không Hầu gật đầu: “Tu chân có thể bay lượn, mặc váy áo xinh đẹp bay bay nhìn càng thêm mỹ.”

Linh Tuệ đối với cách nói này của Không Hầu thập phần tán đồng: “Phi tiên váy bay lên không trung mới có cảm giác phiêu dật, tự tại.”

Nhóm nam tu ngồi bên cạnh duy trì mỉm cười, không dám nói nhiều. Ở Vân Hoa Môn lâu rồi, bọn họ đều biết cách ngậm miệng đúng thời điểm. Nhất là khi nữ tu đang bàn luận váy áo.

Từ xưa đến nay, nam tu khẳng khái tranh luận cùng nữ nhân đều không có kết quả tốt đẹp.

Từ lâu động tác thực mau, không bao bao lâu đồ ăn được đưa lên. Tất cả mọi người đều cùng một thể hệ, lại cùng là đệ tử chân truyền các phong chủ, thân phận không phân cao thấp, ăn uống vô cùng thoải mái.

Bất quá, ăn uống không bao lâu, Không Hầu nghe dưới sảnh có người kể chuyện giang hồ phong vân sự tích, liền chăm chú lắng nghe, không màng đến xung quanh nữa.

“Tiếp theo thế nào? Thế nào?”

Không Hầu nghe trường lão môn phái nào đó, có vị đệ tử mỹ mạo tuyệt trần, “Có phải hay không bọn họ yêu nhau?”

“Kia thật không có.” Tiên sinh kể chuyện thích nhất là loại người nghe như Không Hầu, làm hẳn phi thường có hứng thú kể tiếp, tuy rằng cảm thấy ý tứ

Không Hầu có phần kì lạ, vì cái gì sư phụ với đồ đệ xinh đẹp phải ở bên nhau, hẳn có nói bất luận cái gì nam nữ ái muội sao?

“Vị đệ tử yêu một ngự thú sư, đáng tiếc ngự thú sư không yêu nàng.”

Không Hầu trừng lớn đôi mắt, thì lại là ngược tâm, hai người không thể ở bên nhau, cuối cùng mỗi người một hướng, vĩnh viễn không gặp lại. ....

“Nữ đồ đệ là người hào sảng, thấy ngự thú sư không có tình ý, cũng liền không dây dưa, nào biết tên kia lại lấy chuyện này đi khoe khoang, nói cái gì đệ tử đại môn phái bất quá chỉ như thế... bla bla.”

Nói đến đây một vị sư huynh khinh thường nói: “Nữ đồ đệ này sau khi nghe được đã hung hăng cho hắn một trận, nháo đến thiên hạ đều biết.”

Không Hầu nhẹ nhàng thở ra, may mắn không phải sau khi bị ngự thú sư vũ nhục, vị nữ tu sĩ này liền dọa tâm, bằng không nàng sẽ tức chết.

“Không đúng a.” Linh Tuệ sư tỷ nói: “Ta nghe nói không chỉ nữ tu sĩ đánh hắn, mà còn có trưởng bối ngự thú sư đánh cho một trận, nói một đệ tử không phẩm chất như hắn, không xứng tu chân.”

“Thế nào? Thế nào?”

“Có đánh kêu cha gọi mẹ, khóc rống xin tha?”

Vài vị sư huynh sư tỷ vội vàng nháo nhiệt.

Không Hầu đang muốn nghe tiếp phần sau, liền thấy bên ngoài từ lâu ồn ào, nàng đẩy cửa sổ ra.

Bên ngoài từ lâu là con phố, bình thường buôn bán nhộn nhịp vui tươi, người qua kẻ lại. Hôm nay lại thấy có đám người tụ một chỗ, la hét ồn ào. Ở tâm điểm đám đông là mấy nữ tử nâng nhuyển kiệu, bốn phía có hộ vệ cường tráng bảo vệ đều là Trúc Cơ trở lên, vẻ mặt kêu căng, ngạo mạn. Tự hồ đối với các quầy hàng bài bán xung quang phi thường chán ghét, ảnh hưởng bọn đi đường, cầm thanh la trung niên áo bào đi trước gào thét dẹp đường.

Nhưng mà bá tánh Ung Thành, từ trước đến nay vô cùng lười nhác, lại chưa gặp qua nhiều dạng tu sĩ không nói lí. Thấy ngoại lai tu sĩ khí thế hung hăng, thế nhưng làm bộ dạng không nghe thấy, cúi đầu sửa sang lại hàng hóa bài bán.

Khách đang mua hàng cũng chỉ nhìn khinh bỉ một cái rồi tiếp tục mặc cả, “Lão bản, ta là khách quen, bớt vài đồng đi.”

“Đại nương, cái này thật không được, người xem, ta là bán giá rẻ nhất ở đây rồi.” Chủ quán lắc đầu, lại nhặt thêm hai trái hồng, “Hay là ta tặng thêm cho người ít trái cây vậy.”

Hai trung niên tu sĩ không dự đoán được bọn họ hồ quát như thế mà không có tạo nên tác dụng sôi nổi gì, trên mặt có chút khó coi, đúng lúc này, trong kiệu có tiếng hừ lạnh, bọn họ sợ tới mức nhũn ra, xoay người đã bay sập hàng gần nhất, “Vô tri phạm nhân, thấy Nguyên Anh lão tổ còn không mau tránh đường.”

Ồ tu chân giới, có thể tiến vào Kim Đan kỳ tu sĩ đã là số ít, Nguyên Anh tu sĩ lại càng hiếm hơn, vì tỏ vẻ kính trọng Nguyên Anh kỳ tu sĩ, nên người thường gọi là kính xưng là lão tổ.

Bá tánh thấy sập hàng bị đá bay liền sửng sốt, bọn họ đây là bị tu sĩ ngoại lai nhà quê khi dễ?

“Ung Thành địa giới, không thể vô lễ.” Liền lúc đó, mấy tu sĩ trẻ tuổi từ trên từ lâu bay xuống, ngăn trước mặt bá tánh.

Tới, tới.

Bá tánh Ung Thành ba chân bốn cẳng đem hàng hóa thu dọn, nhanh chóng trốn đến sau tường, người trong nhà thì lộ đầu ra cửa sổ chuẩn bị xem náo nhiệt.

Ung Thành đã thật lâu không có gặp được ngoại lai tu sĩ vô tri đến gây sự, tâm tình liền có chút kích động a.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngự Tiêu Môn?

“Phạm là người ở xa đến Ung Thành thì phải theo quy cũ Ung Thành, thỉnh vị lão tổ này suy xét.” Linh Tuệ lớn nhất trong nhóm sư huynh đệ, trầm mặt nói, “Tuy người tới là khách, nhưng khách nên tùy chủ, lão tổ vẫn là nên ôn nhu một chút.”

Mặc dù ngày thường có lười biếng tính tình, nhưng thân là đệ tử Vân Hoa Môn, bọn họ không thể đứng nhìn bá tánh bị ức hiếp.

“Ôn nhu?” Nhuyễn kiều truyền đến giọng nam nhân khàn khàn, giọng điệu tùy tiện, mang theo vài phần cao ngạo, “Muốn ta đối với ngươi ôn nhu một chút? Một cái Trúc Cơ nữ tu sĩ, miễn cưỡng làm thiếp của ta cũng được.”

Lời này mười phần vũ nhục, giống như cơn đờ lưu manh trên phố, muốn chiếm tiện nghi nữ nhân.

Vân Hoa Môn tuy rằng tính cách bình thản, nhưng nghe được lời này không khỏi nghiêm mặt.

“Người không biết xấu hổ đã từng thấy qua, nhưng không biết xấu hổ đến dạng này thì đây là lần đầu tiên diện kiến.” Không Hầu nghe thấy lời Nguyên Anh lão tổ, liền lập tức mỉa mai đáp lại, “Loại mặt này của ngươi, ngày thường lúc soi gương chắc là không có nhìn tới đi?”

“Vi cái gì a?” Có bá tánh đánh bạo hỏi.

“Do mặt quá lớn, gương không chiếu hết.” Không Hầu mới mười bốn tuổi, nói chuyện mang theo vài phần non nớt, cho dù là đang trào phúng, cũng không mang theo phần chanh chua.

Bốn phía có người phát ra tiếng cười nạo, bọn họ vệ lập tức tìm kiếm nhưng bá tánh nấp xem náo nhiệt trong nhà, bọn hắn cũng không biết tốt cùng là ai cười.

Vài vị đồng môn không nghĩ tới Không Hầu lại có một mặt này, đều có chút phản ứng không kịp. Ngày thường tiểu sư muội khá ái, đáng yêu, lại có thể sắc bén đến như vậy?

Không Hầu không có chú ý đến biểu tình của mấy vị sư huynh, sau khi tiến vào Vân Hoa Môn, nàng mới nhận thức cái gì là tình đồng môn, nay sư tỷ bị người khi dễ, nàng nhất định không thể để hắn đẹp mặt. Lúc trước ở hoàng cung, nàng tuổi nhỏ không nơi nương tựa, đều có biện pháp làm bọn cung nô khi dễ nàng tức giận đến không nói nên lời, đừng nói hiện tại nàng đã không phải là công chúa tiền triều mất nước không nơi nương tựa.

“Một đã nha đầu, cũng dám lên tiếng trước mặt ta.” Người trong kiệu nghe được lời Không Hầu, tức giận phát tay xé mở màn kiệu, phi thân mà ra, tốc độ kinh người.

Không Hầu nhanh nhạy, biết không đánh lại đối phương liền lúc nghe tiếng màn xé rách, lập tức lùi về sau, phóng vài đạo phù phòng thủ.

“Ta xem kẻ nào dám vô lễ.” Vị Nguyên Anh lão tổ này, già nua, da mặt như vỏ vôi. Rất nhiều người lớn tuổi, gương mặt càng ngày càng lộ vẻ khoan dung, bình thản. Hiện nhiên vị Nguyên Anh này đây không thuộc dạng đó, ngũ quan ghê gớm, tướng tại tâm sanh.

“Ta còn tưởng là vị nào lợi hại, thì ra là phế vật tu luyện nhờ vào đan dược tấn chức.” Linh Tuệ nhìn nhìn hắn, “Ta đã nghĩ các vị danh vọng lão tổ đều là người biết phân phải trái, sao có thể có người làm ra việc vô lý, mặt mặt đến như vậy, nguyên lai là vị thường ngày thiếu tu dưỡng tâm tính, tu thân cũng liền không được tốt này.”

Nói rồi nàng liền lấy ra pháp bảo bản mạng. Nàng không phải kiếm tu, đi theo Thanh Nguyên phong chủ là đan tu, pháp bảo là một cây quạt, tuy rằng ngày thường thứ này dùng để quạt lò thổi lửa, nhưng tới thời điểm quan trọng cũng phát huy tác dụng.

Những đệ tử khác cũng nhanh chóng lấy ra pháp bảo, đạo phù. Vân Hoa Môn không phải kiếm tu, đệ tử theo đủ loại tu chân, nên pháp bảo cũng thập phần đa dạng kì quái, có kiếm, có ngọc như ý, có lang nha bổng, trăm cái...

Bọn họ tuy tu vi không bằng hắn nhưng là thân truyền đệ tử nên có không ít bảo bối tốt trường bối ban tặng, đối phó công kích Nguyên Anh lão tổ cũng không thành vấn đề.

Vị Nguyên Anh tu sĩ này cũng không ngờ bọn tiểu gia hỏa này không biết sợ như vậy, hắn hí hửng nhìn đám người trẻ tuổi: “Tu sĩ Ung Thành đúng là khác người, định lấy nhiều đánh một?”

Không Hầu nhìn đám hộ vệ phía sau Nguyên Anh tu sĩ, bọn chúng không tính là người?

“Lúc có thể lấy nhiều đánh ít, mà lại đơn đã độc đầu, đó chính là đầu óc có bệnh.” Không Hầu nhỏ giọng nói thầm. Nàng còn không có vũ khí bản mạng, chỉ có thể lấy phi kiếm sư bá đưa cho nắm chắc trong tay, đề cao âm thanh nói: “Sư tỷ sư huynh, vị Nguyên Anh lão tổ này nữa, có gì thì chậm rãi nói, đừng làm mất hòa khí.”

“Sợ.” Nguyên Anh tu sĩ thấy nha đầu vừa này còn miệng lưỡi bén nhọn lúc này lại mềm mỏng, thể diện đã mất liền một lần nữa quay về, “Ngươi với sư tỷ so ra có hơn vài phần tư sắc, nếu là nguyện ý theo ta, ta sẽ hào hào cho đồ tốt.”

Không Hầu nhìn tên xấu xí không liêm sỉ trước mặt, thoạt bản không có lừa nàng, nguyên lai thể diện thật sự có người vừa xấu xí, tâm tính lại không tốt, lại không biết xấu hổ. Quả thật đem những thứ ghê tởm tụt hết vào người, ngấm lại để thoải mái hết điều kiện này cũng không dễ dàng gì.

“Lão tổ uy vũ bất phàm, tiểu nữ làm sao xứng đáng.” Không Hầu cong môi cười, “Không bằng lão tổ.....”

Nàng từ trong túi lấy ra một đồng sắt sét phù, ném vào mặt hắn, Nguyên Anh không nghĩ tới nữ nhân này trở mặt nhanh như vậy, tuy thứ này không làm tổn hại đến hắn, nhưng thể diện thì bị thương tổn nghiêm trọng.

Mặt khác bá tánh Ung Thành thấy Không Hầu đột nhiên chịu thua, còn tưởng Vân Hoa Môn sợ phiền phức, nào biết tiểu cô nương mới tuổi cười đột

nhiền ném đạo phù, liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Trên lầu có khách nhân vỗ tay quá kịch liệt thiếu chút nữa té xuống dưới lầu, mai nhờ đồng bạn bên cạnh kịp thời kéo lại.

Nguyên Anh tu sĩ giận điên cuồng, mặc kệ Không Hầu có lớn lên xinh đẹp hay không, liền muốn chụp cho một chưởng đánh chết. Mấy sư huynh sư tỷ thấy vậy, liền ném pháp bảo chặn một chưởng này. “Ai dám khi dễ đồ nhi của ta?” Trên trời đột nhiên truyền đến tiếng quát chói tay, mang theo khí thế lôi đình, uy áp mười phần.

Nguyên Anh tu sĩ còn chưa kịp quay đầu nhìn, đã bị một chưởng đánh bay. Đám hộ vệ xung quanh cũng bị chưởng này làm tan tác, nằm rạp trên mặt đất xin tha.

“Sư phụ, người tới rồi!?” Không Hầu nhìn Vong Thông đi tới, lộ ra tươi cười sáng lạn. Vong Thông thu được truyền âm phù của Không Hầu, liền vốn đang ở Ngũ Hành Đường kì kèo đòi ứng trước bổng lộc năm nay, vội vàng chạy đến. Nghe đồ đệ bị người ta khi dễ, lương bổng gì đó không cần, liền dốc toàn lực xuống núi.

Xa xa nhìn đến tên súc sinh động thủ, hẳn nơi nào có thể nhẫn nhịn, chụp một cái tát, vị Nguyên Anh lão tổ này liền cầm đầu xuống đất.

“Phong chủ.” Chúng đệ tử thấy Vong Thông đến liền hành lễ, nhẹ nhàng thờ ra, thu hồi pháp bảo. Trong lòng lại cảm thấy kì quái, không phải nói Tê Nguyệt Phong phong chủ thực nghèo sao, thế nào Không Hầu sư muội lại có truyền âm phù đặc giá đến như vậy?

Vong Thông tùy ý phát tay, bảo bọn họ không cần đa lễ, liền vội vàng nắm vai Không Hầu, xoay nàng một vòng, “Đồ nhi có hay không bị thương?”

“Sư phụ, hẳn ta khi dễ con với sư tỷ, còn nói muốn để chúng con làm thiếp cho hẳn.” Làm đệ tử chân truyền của Vong Thông bốn năm, Không Hầu đã đường thành thói quen có ủy khuất liền cáo trạng với sư phụ.

“Cái gì?” Vong Thông tiến lên xách đầu tên tu sĩ Nguyên Anh, nhìn mặt mũi đối phương lớn lên xấu xí, vội vàng bỏ qua, không ngừng chà xát hai tay lên áo, phản phát vừa chạm vào cái gì ghê tởm.

“Xấu xí tới như vậy, còn không lo tu tâm dưỡng tính, lại muốn nạp thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn làm thiếp?!” Vong Thông đá hẳn một cái, “Dám vũ nhục người Vân Hoa Môn, ngươi là môn phái nào?”

“Ngươi tiện nhân này, dám gọi người đánh lén sau lưng ta.” Nguyên Anh tu sĩ phun ra búng máu, ánh mắt âm ngoan trừng Không Hầu một cái.

“Đánh không lại đương nhiên gọi người tới hỗ trợ.” Không Hầu đúng tình hợp lý nói, “Chẳng lẽ ta đây đứng lại cho người đánh, đầu óc cũng không có bị vô nước a.”

“Đánh đánh, đánh, đánh cho cha mẹ hẳn không nhận ra.” Vừa rồi bá tánh còn nấp xung quanh coi náo nhiệt, giờ này liền đem Nguyên Anh tu sĩ vây quanh chửi mắng. Cũng không biết lúc trước là trốn ở chỗ nào.

“Ai da, lão nhân xấu đến như vậy, cũng không biết xấu hổ muốn lấy hai tiểu cô nương hoa ngọc làm thiếp.” Một vị bà bà nhìn tên tu sĩ Nguyên Anh lắc đầu liên tục nói.

“Không thể ý lại không biết xấu hổ mà đi khi dễ người khác nha.”

“Chẳng lẽ tên này ra đường quên đem theo mặt mũi? Ahaha.....”

“Còn là cái gì mà Nguyên Anh lão tổ, một chưởng tu sĩ Vân Hoa Môn của chúng ta còn không chịu được.” Một đại tỷ vận vận eo, phát khăn tay nói: “Vị nhân gia tu sĩ này so với người còn đẹp, còn trắng kiện hơn a.”

Bị nhận được kiêu khích lệ đặc biệt, Vong Thông vẻ mặt không giận không cười, duy trì hình tượng cao nhân đại tông môn.

“Vân Hoa Môn các người đừng kinh người quá đáng, người biết ta là ai không, ta chính là đệ đệ của môn chủ Ngự Tiêu Môn.....”

Ngự Tiêu Môn?” Vong Thông cúi đầu nhìn nhìn hẳn, “Người thật sự là thân nhân môn chủ Ngự Tiêu Môn?”

“Như thế nào? Lúc này biết sợ?” Nguyên Anh tu sĩ thấy Vong Thông hỏi, trên mặt liền lộ vẻ đắc ý, Vân Hoa Môn quả nhiên là hạng người vô năng, vừa nghe danh hào của hẳn, liền run sợ.

Liền tính tu cao hơn hẳn thì thế nào, cũng không phải sợ hãi Lưu Quang Tông phía sau chống lưng Ngự Tiêu Môn hay sao?

Vong Thông nhủ mài suy tư một lát, quay đầu hỏi Không Hầu: “Đồ nhi ngoan, người này làm trái bao nhiêu quy củ Ung Thành?”

“Úc hiếp bá tánh, đùa giỡn nữ tử, ý thế hiếp người, nói năng lỗ mồm, kinh thường bốn môn.” Không Hầu xụ mặt nói, hẳn còn đá văng hai quày hàng. Nàng liếc mắt nhìn vài miếng lá cải rơi trên đất, “Hàng hóa này đều là thập phần hiếm có, trân quý khó gặp, bị hỏng rồi liền mất đi giá trị.”

Nguyên Anh tu sĩ?

Đàng hoàng nữ tử nơi nào, trân quý hàng hóa nơi nào?

Tiện nhân, cực kỳ vô sỉ!

“Buồn cười!” Vong Thông mặt trầm xuống, đối với bá tánh xung quanh, chấp tay nói: “Thỉnh các vị nhường đường, chúng ta sẽ áp giải tên tu sĩ nào vào lao ngục, đợi Ngự Tiêu Môn đến cho chúng ta một cái công đạo. Mọi người yên tâm, ta sẽ báo lại việc này cho chương môn hai phái, nhất định không để người Ngự Tiêu Môn khi dễ Vân Hoa Môn cùng bá tánh Ung Thành!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cảnh Kỳ

Sau khi Nguyên Anh tu sĩ bị hai vị sư huynh trối lại, giải đi, Không Hầu liền đứng không vững, “Sư tỷ đỡ muối một chút.”

“Bị thương?” Linh Tuệ đỡ Không Hầu lên phi kiếm, cho rằng nàng tuổi nhỏ sĩ diện, ngại ngùng lộ ra vẻ chật vật bị thương trước mặt bá tánh, nhỏ giọng hỏi: “Lão vô sỉ kia làm muối bị thương chỗ nào?”

“Không có bị thương. ....chỉ là chân có chút đứng không vững.” Không Hầu có chút ngượng ngùng, che mặt nói.

Tu sĩ Nguyên Anh kia dù là dựa vào đan dược tu luyện nhưng tu vi cũng cao hơn nàng quá nhiều, uy áp ép tới nàng cơ hồ không thở nổi. Chỉ là lúc đó, nếu nàng lộ vẻ sợ hãi, bá tánh Ung Thành quanh năm vô tư, chẳng phải cũng sợ hãi theo nàng hay sao?

Thân là đệ tử Vân Hoa Môn, nàng cảm thấy mình không thể phụ bá tánh, phụ nhân nàng nợ bá tánh thiên hạ quá nhiều, nàng cũng không thể lại nợ bá tánh Ung Thành.

“Ngốc sư muối.” Linh Tuệ cười cười, duỗi tay điểm trán Không Hầu, tươi cười thêm phần ôn nhu, “Muối chỉ mới vào Trúc Cơ, tuổi lại nhỏ, nhưng tâm tư đã minh bạch nhân nghĩa, thật ghê gớm a.”

Tu chân là nghịch thiên mà đi, cho nên Vân Hoa Môn muôn phần chú ý tu tâm, dưỡng tánh, tiểu sư muối thiên tư xuất chúng, bất quá chỉ mười bốn, đã có dũng khí đứng ra bảo vệ bá tánh gặp nạn, cái này so với tu chất Ngũ Linh Căn của nàng còn quý hơn.

Vong Thông sư bá tính cách nàng rõ ràng, tuyệt đối sẽ không lôi kéo đồ đệ dạy dỗ nhân đức, nhưng là ba vị đệ tử Tê Nguyệt Phong tâm tính đều khiến người ta an tâm, tu luyện lại thập phần ưu tú, khiến sư phụ nàng ghen ghét không thôi.

Nhìn sư bá đi phía trước mở đường, trong tay còn xách theo hai con cá, một con gà, một con vịt, Linh Tuệ không nhịn được phá cười. Đầu là lễ vật bá tánh trong thành đưa, nhất định nét vào tay Vong Thông sư bá, thiếu chút nữa đến quần áo cũng bị kéo xuống.

“Cạc, cạc...”

Vịt béo bị ép tới ép lui không cam lòng kêu liên tiếp, Vong Thông dùng sức huơ huơ, liền hôn mê bất tỉnh.

Không Hầu nhìn nhìn con vịt béo, nên nấu canh hay là đem kho đây?

Vong Thông đem Nguyên Anh tu sĩ đang hôn mê tới trước mặt chương môn, Hành Ngạn xám mặt nhìn Nguyên Anh tu sĩ, hỏi Linh Tuệ đứng phía sau Vong Thông: “Đây là có chuyện gì?”

Linh Tuệ đem sự tình kể lại một lần.

“Ân”, Hành Ngạn gật đầu, biểu tình ôn hòa xem Nguyên Anh tu sĩ, “Vị đạo hữu này, Ung Thành chúng ta chủ dĩ hòa vi quý, hành vi người như thế, thực là Vân Hoa Môn ta khó xử.”

Nguyên Anh tu sĩ thấy chương môn biểu tình nhu hòa, nói chuyện với hắn mang theo hai phần tươi cười, trong lòng ả ả vài phần hi vọng.

“Hành Ngạn chương môn, hôm nay ta hành sự không được thỏa đáng, người thả ta xuống núi, ta nhất định hảo hảo bồi thường bá tánh.”

“Không việc nào tốt bằng biết sai mà sửa, người có giác ngộ như vậy, ta thập phần vui mừng.” Hành Ngạn trên mặt càng thêm tươi cười, quay đầu nói với đệ tử phía sau, “Vận xuyên, con đi lấy một kiện quần áo sạch sẽ cho vị đạo hữu này thay.”

Nguyên Anh tu sĩ trong lòng đại hỉ, xem ra Hành Ngạn định thả hắn đi.

“Thỉnh đạo hữu yên tâm, ta cho người an bài nhà lao sạch sẽ, ánh sáng không chói chang lại an tĩnh, sẽ không ảnh hưởng đến người nghỉ ngơi.” Hành Ngạn nâng chung trà nhấp một ngụm, “Ta nhớ phòng chữ Đình còn đang trống, liền thỉnh vị đạo hữu này ủy khuất ở mấy ngày. Đợi huynh trưởng người đến, ta sẽ cho người đón ra.”

“Cái gì? Ngươi không phải muốn thả ta đi?” Nguyên Anh tu sĩ kinh hãi, không để hấn đi thì nói dài dòng này giờ làm cái gì?

“Thành có thành uy, tông môn có môn quy, mong đạo hữu hiểu rõ.” Hành Ngạn buông chung trà, nâng mí mắt, “Vận Xuyên đưa vị này xuống, nhớ là phòng chữ Đinh, đừng nhầm lẫn.”

“Đồ nhi linh mệnh.” Vật xuyên từ trong thu nạp giới lấy ra một cái dây thừng, ném lên người Nguyên Anh tu sĩ, dây thừng liền tự động trói hấn lại, trừ bỏ hai chân có thể đi lại, thì sức lực toàn thân đều mất đi.

Nguyên Anh tu sĩ bắt đầu sợ hãi, hấn muốn kêu to, nhưng âm thanh cũng không thể phát ra.

Vân Hoa Môn thế nhưng sử dụng loại thủ đoạn nham hiểm này!

“Phòng chữ Đinh?” Không Hầu còn chưa có đi đến lao ngục Vân Hoa Môn, không rõ chương môn sư bá nói cái gì.

Linh Tuệ nhỏ giọng giải thích: “Phòng chữ Đinh tương đối đặc biệt, một ngày mười canh giờ đều không thể thấy được ánh sáng, một chút âm thanh cũng không nghe thấy được. Cho nên nói là ánh sáng không mãnh liệt lại an tĩnh.”

Không có ánh sáng cũng không có âm thanh, loại nhà lao này cũng thật dọa người.

Ngẩng đầu nhìn sư bá đang mỉm cười, Không Hầu không tự giác cuối đầu, tư thái thêm phần cung kính.

“Các con hôm nay hành sự không sai nhưng lại không thỏa đáng.” Hành Ngạn nhìn chúng đệ tử, “Vi an nguy bá tánh đấu tranh là đúng, nhưng làm việc không thể hữu dũng vô mưu. Nếu hôm nay gặp tu sĩ ra tay tàn nhẫn, các làm thế nào an toàn rút lui? Nếu lúc đó Vong Thông sư bá không đến kịp, hậu quả sẽ như thế nào?”

Nhóm đệ tử thân truyền hồ thẹn cuối đầu, chương môn nói đúng, bọn họ hôm nay thật quá mức xúc động.

Thấy đệ tử biết nghe dạy bảo, Hành Ngạn vừa lòng gật đầu, “Tuy rằng mưu lược không đủ, nhưng hành vi đáng giá khích lệ. Lát nữa các con đi Ngũ Hành Đường lĩnh năm mươi linh thạch khen thưởng, trở về cẩn thận suy nghĩ, về sau gặp loại sự tình này phải xử lý thế nào ổn thoai.”

Vong Thông nhìn Hành Ngạn, hấn không có phản?

“Cần tuân chương môn sư bá dạy bảo.”

“Các con còn trẻ, có thể làm được như vậy đã không tồi.” Hành Ngạn lơ ánh mắt Vong Thông, nói với Không Hầu, “Không Hầu lần này rất tốt, biết thông tri cho sư phụ, lại biết kéo dài thời gian. Bất quá sau đó lại quá nóng nảy, nếu không nhờ các sư huynh sư tỷ lấy pháp bảo cứu con thì chắc chắn đã trọng thương. Phải nhớ kỹ, chỉ cần sự tình còn chưa kết thúc thì không được lơ là, đắc thắng.”

“Tạ chương môn sư bá, Không Hầu nhớ kỹ.” Không Hầu như suy tư gì, chương môn nói đúng, năng nên kiên trì thêm chút nữa.

“Đều lui xuống nghỉ ngơi đi.” Sau khi đám đệ tử rời khỏi, Hành Ngạn nhìn Vong Thông, hấn không thể rèn sắt thành thép nói: “Ta muốn khen thưởng hậu bối, ngươi còn không mặt mũi muốn tranh cùng?”

“Huynh nếu cho ta, ta nhất định sẽ biết xấu hổ đi lãnh.” Vong Thông nói: “Đồ vật đến tay như thế này lại không cần?”

“Được, ta cho Ngũ Hành Đường trừ nợ ngươi thiếu một trăm linh thạch.” Hành Ngạn xua tay, “Lăn, lăn mau, ta nhìn thấy ngươi là lại bức mình.”

“Sư huynh, Ngự Tiêu Môn tới chuộc người. ....thì cũng không thể bọn hấn dễ dàng mang người đi.” Vong Thông ho khan một tiếng, “Huynh nói có đúng không?”

Hành Ngạn biết Vong Thông đang nghĩ gì, bắt đắc dĩ nói: “Nếu ngươi đã phụ trách bắt người, liền chuyện phía sau cũng do ngươi giải quyết đi.”

“Đa tạ sư huynh, sư đệ cáo lui.” Đạt được mục đích, Vong Thông lưu loát chạy lấy người, miễn cho sư huynh trông đến rồi trông mất ra ngoài.

Sau khi nhốt Nguyên Anh tu sĩ, Vận Xuyên thấy Không Hầu đứng ở cổng lao ngục, hơi bất ngờ hỏi: “Không Hầu sư muội?”

“Sư huynh.” Không Hầu cười tươi chào Vận Xuyên, “Bên trong là những loại người nào?”

Thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi, luôn dễ tò mò với những việc xung quanh, thấy Không Hầu hứng thú hỏi, Vận Xuyên bình đạm trả lời: “Bên có một ít người vì phạm đạo giới tu chân, lại có một ít đệ tử sai phạm môn quy.”

“Người của chúng ta. ....cũng bị nhốt sao?” Không Hầu sững sốt, trong ấn tượng của nàng, toàn bộ Vân Hoa Môn trên dưới đều là người tốt, không thể tưởng tượng họ lại có thể làm ra sai lầm nghiêm trọng gì.

“Dù cho là Lưu Quang Tông hành sự nghiêm cẩn, thì cũng sẽ có đệ tử mắc sai lầm.” Vận Xuyên biểu tình bình tĩnh, xoay người hướng bậc thang, “Huynh đưa muội đi xem.”

“Có thể chứ?” Không Hầu nóng lòng muốn thử.

“Àn.” Vân Xuyên gạt đầu, biểu tình có chút vi diệu, “Dù sao mấy ngày nữa, muội cũng phải đến đây xem một chuyến.”

Vân Hoa Môn có một quy định bất thành văn, đệ tử vừa vào Trúc Cơ, đều phải tới lao ngục xem một vòng. Làm cho họ nhìn thấy, kết cục tùy ý ức hiếp bá tánh, hãm hại tu sĩ là như thế nào.

Nguyên bản bọn họ muốn đợi lúc Không Hầu mười lăm tuổi mới đưa nàng đến đây, nhưng hiện tại người đã tới, hắn liền dứt khoát đưa nàng đi xem một phen.

Bên trong lao ngục không có bản như Không Hầu tưởng tượng, nhưng lại rất âm lãnh, loại cảm giác này thấm vào trong xương cốt, làm nàng không thoải mái. Nhìn thấy hai người đi, đám người bị nhốt bên trong cũng không dám kêu la, tất cả đều đứng thẳng thân thể, tựa như muốn phò diễn, ta đây đã biết hối lỗi, cải tạo thật tốt, về sao nhất định sống lương thiện.

Bên trong các phòng giam đều có trận pháp khắc chế ngũ hành, tu sĩ lợi hại đến đâu đều chỉ như người thường. Càng đi vào bên trong, khí lạnh càng cường, Không Hầu nhìn đến những người trong ngục huyết nhục mờ hồ, không có chỗ lành lạnh.

“Người này lấy đồng nam, đồng nữ luyện đan, hải tử chết trên tay hắn không dưới một ngàn.” Vân Xuyên nói, “Cho nên hắn bị phán thiên đao vạn quả hình.”

Không Hầu đối với hình ảnh loại này có chút khó chịu, nhưng không phải là sợ hãi, nàng thấm giọng nging: “Xứng đáng.”

“Vân Hoa Môn chúng ta có đan dược rất tốt, trước khi chịu xong hình phạt, hắn nhất định sẽ không chết.” Vân Xuyên quay đầu xem Không Hầu phản ứng, khóa miệng hơi cong, tiếp tục mang nàng đi vào sâu bên trong.

Thực mau Không Hầu thấy được mười tám đại kết cục của người xấu, sau khi ra khỏi đại lao chỉ có một ý nghĩ, làm người tốt vẫn là hảo nhất.

Không lâu sau, Vân Hoa Môn phát phi thư cho các môn phái, rất mau các môn phái đều nhận được tin, trong đó có cả Ngự Tiêu Môn và Lư Quang Tông.

Lư Quang Tông, là thế lực to nhất toàn bộ Tu Chân giới, quản lý rất nghiêm khắc, thiên tài nhiều nhất, pháp bảo nhiều nhất, đệ tử đông nhất, kiểm tu mạnh nhất.

Nhìn thấy Vân Hoa Môn bỗng nhiên truyền thư lại đây, Kim Nhạc tông chủ Lư Quang Tông quay đầu hỏi những người khác: “Vân Hoa Môn gần đây có đại sự gì?”

Những người đó sôi nổi lác đầu, trừ bỏ thu được một cái Ngũ linh Căn đệ tử cũng không có việc gì đặc biệt.

Kim Nhạc nghi hoặc, lấy phong cách Vân Hoa Môn, thế nào lại chủ động viết thư cho hắn, chẳng lẽ đệ tử nào của hắn chọc tới bọn họ rồi? Vài thập niên trước, có tên thiếu chương môn không có mắt chạy đến Vân Hoa Môn gây chuyện, bị Vân Hoa Môn hung hăng thu thập một hồi, còn cố ý truyền thư đi khắp các đại môn phái, làm tên thiếu chương môn mất hết mặt mũi, chuyện này đã qua hơn sáu mươi năm, vị đó đến nay còn chưa dám ra khỏi cửa.

Người ngoài đều biết trên dưới Vân Hoa Môn đều tính tình lười nhác, hiền hòa, lại không biết một khi chọc tới Vân Hoa Môn sinh khí, họ liền đánh chết người, đánh không chết cũng lột một lớp da người, tuyệt đối sau này không thể yên ổn mà sống.

Có vết xe đổ trước mắt mà còn đi chọc họ thì nhất định là tên tu sĩ này không có đầu óc. Kim Nhạc suy nghĩ xong, ôm tâm xem náo nhiệt mở ra phong thư, vừa thấy liền đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Không Đối

Editor: TIEUTUTUANTU

Người khác thấy Kim Nhạc đen mặt, tưởng Vân Hoa Môn xảy ra chuyện, “Vân Hoa Môn đã xảy ra chuyện gì?”

“Vân Hoa Môn không việc gì, chúng ta mới có việc.” Kim Nhạc đem phi tin chụp trên bàn, ánh hưởng mọi người quét qua một vòng, “Tân nhiệm môn chủ Ngự Tiêu Môn là ai?”

“Tân nhiệm môn chủ chuẩn bị bước vào Xuất Khiếu kỳ, năm trước từ nhiệm, tân môn chủ hình như là sư đệ hắn?” Quản lý Đường chủ nghĩ tới có mở cửa hàng của Ung Thành, “Chẳng lẽ cửa hàng ở Ung Thành có chuyện gì?”

Cửa hàng này mở đã nhiều năm, nghe nói tiền lời luôn rất tốt, có đôi khi gặp tu sĩ đến nháo đều là nhờ Vân Hoa Môn xử lý, như thế nào lại xảy ra việc không hay rồi?

Quản hạt môn phái của Lưu Quang Tông rất nhiều, vì quản lý nghiêm khắc bọn họ, mỗi tông môn đều an bài một vị quan sự giám sát, việc này giống như ý thể hiệp người, cơ hồ không có người nào dám làm sai môn quy.

“Vân Hoa Môn đưa thư lại đây, nói đệ đệ của tân nhiệm môn chủ Ngự Tiêu Môn, đến Ung Thành ước hiệp bá tánh, đùa giỡn thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn.” Kim Nhạc cơ hồ không còn mặt mũi nói thêm gì nữa, “Muốn tân nhiệm môn chủ Ngự Tiêu Môn đến nhận lỗi với Vân Hoa Môn, nếu việc này xử lý không tốt, thì đối môn chủ Ngự Tiêu Môn khác đi, người nhà còn quản không xong thì lấy đâu ra năng lực quản lý một môn phái.”

“Trọng Ti.” Kim Nhạc quay đầu nhìn vị phong chủ chưa nói câu nào, “Về sau Ngự Tiêu Môn sẽ do con quản.”

Phong chủ trẻ tuổi chấp tay cung kính, biểu tình không có nửa phần biến hóa, ánh mắt sơ đạm: “Sự phụ đồ nhi tâm cảnh chưa xong, không có tâm lực đi lo những chuyện khác.”

Kim Nhạc như nghĩ đến cái gì, thờ dài một tiếng. “Thôi.”

Phong chủ trẻ tuổi tiếp tục trầm mặc, hẩn cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn, không có động tác gì như một pho tượng nghiêm trang đứng đó.

“Chương môn, không biết lần Vân Hoa Môn chỉ truyền thư cho chúng ta.....hay là.....” Quản lý Đường chủ biểu tình có chút xấu hổ.

“Lấy tính cách Hành Ngạn chương môn mà nói, nhất định mười đại tông môn đều đã nhận được tin.” Nếu không phải như vậy, sau khi xem thư xong, Kim Nhạc cũng không đen mặt đến như vậy.

Nghĩ vậy, hẩn lại an bài một vị phong chủ, cùng Ngự Tiêu Môn môn chủ đi Vân Hoa Môn cáo tội. Tuy nói việc này nghiêm trọng, nhưng cùng nội môn Lưu Quang Tông lại không có quan hệ, nhưng bọn hẩn đã giao hảo với Vân Hoa Môn hơn ngàn năm, làm sao để chuyện này khiến hiềm khích xảy ra.

Kim Nhạc dự liệu không sai, các đại môn phái thu được thư tin Vân Hoa Môn về sau, đều lên kút điều tra vị môn chủ Ngự Tiêu Môn tân nhiệm này một phen. Vị này, tu vi không tồi, tính cách cũng hảo, chỉ có một vấn đề là dưỡng đệ đệ như nhi tử, quan tâm, nuông chiều đến vô pháp vô thiên.

Nguyên bản Chu Thương ở Ngự Tiêu Môn làm việc, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm đệ đệ không nên thân, đối phương cũng không có cơ hội gây họa. Lần này treo cờ “Tuần tra cửa hiệu” đến Ung Thành, liền chọc phải Vân Hoa Môn, còn mở miệng muốn nạp hai nữ đệ tử Vân Hoa Môn làm thiếp.

Vân Hoa Môn liền tính xếp cuối trong mười đại tông môn, những cũng là đại môn phái sừng sừng ngàn năm ở Lăng Ưu giới, người lại dựa vào thân phận đệ đệ môn chủ Ngự Tiêu Môn dựa vào Lưu Quang Tông mà gây sự? Sợ là bị chiều đến không có đầu óc, không biết trời cao đất rộng.

Vân Hoa Môn là môn phái chủ hòa khí, tên Chu Hưng này có thể chọc giận bọn họ cũng thật không đơn giản.

Các đại tông môn đều có phản ứng tương tự, đại biểu cho sự tình còn chưa xử lý họ đã đứng về phía Vân Hoa Môn. Nếu không phải Ngự Tiêu Môn mấy năm nay không có làm sai các gì, thì thư hồi âm họ còn muốn viết thêm vài câu khiển trách.

Chu Thương mới lên làm môn chủ còn chưa quá một tháng, hẩn cho rằng đệ đệ mình rất cuộc hiểu chuyện, không nghĩ tới bụng lòng một chút, ra cửa liền gây chuyện. Gây chuyện thì cũng thôi đi, hẩn lại cố tình chọc tới Vân Hoa Môn, còn mở miệng muốn nạp đệ tử thân truyền bọn họ làm thiếp. Chu Thương không nhận được muốn hỏi đệ đệ ruột một câu, người đến tốt cùng có bao nhiêu không biết sĩ diện, mới có thể làm ra việc như vậy?

Nhận được tin tức Chu Thương cũng không suy nghĩ nhiều thêm, nhanh chóng chuẩn bị lễ vật, đi theo phong chủ Lưu Quang Tông, vội vàng chạy đến Vân Hoa Môn.

Tiến vào Ung Thành, liền có hai đệ tử thân truyền Vân Hoa Môn đến đón, đệ tử Kim Đan tu vi hẩn trước đây có gặp qua, còn nữa đệ tử Trúc Cơ lại lạ mặt, bất quá hai người đối đãi bọn họ thập phần khách khí, cũng không có bởi vì Chu Hưng gây họa mà giận chó đánh mèo lên người hẩn.

“Cung nghênh Tùng Hà phong chủ, Chu Thương môn chủ. Văn bối đại đệ tử Tê Nguyệt Phong Vân Hoa Môn Thành Dịch, đây là sư muội Không Hầu.” Thành Dịch hướng hai người hành lễ.

“Hai vị sư đệ đệ không còn đa lễ, làm phiền hai vị sư đệ dẫn đường. Tùng Hà từng nghe qua danh hào Thành Dịch, nghe nói là đệ tử thiên tư xuất chúng Vân Hoa Môn. Hẩn nhìn Thành Dịch cười cười, đem ánh mắt hướng thiếu nữ bên cạnh. Tiểu cô nương bất quá mười bốn mười lăm tuổi, tướng mạo không tầm thường, mấy ngày trước có tin nói, Vân Hoa Môn tuyển được vị nữ đệ tử Ngũ Linh Căn đã thành công vào Trúc Cơ, chẳng lẽ chính là vị này?”

“Phong chủ khách khí.” Tùng Hà đang đánh giá Không Hầu, trên thực tế Không Hầu cũng đang trộm phân tích họ. Đã sớm nghe nói qua Lưu Quang Tông thập phần lợi hại, cao thủ nhiều như mây, lần này họ giam giữ tu sĩ Nguyên Anh, năng còn tưởng rằng họ sẽ mang quân tới hùng hổ dọa người, không ngờ tới thái độ lại ôn hòa như thế, làm hẩn động kế hoạch năng suốt đêm suy nghĩ bị chết trong trứng nước.

Thoại bản không phải đều viết như vậy sao, đại tông môn cao cao tại thượng, kêu ngạo hống hách. Gặp loại sự tình này, thường thường sẽ tranh phong khí thế, bên nào mạnh hơn, thì chiếm thế thượng phong. Năng hôm nay cố tình đi cùng đại sư huynh, trước do thám tình hình địch nhân một chút, không nghĩ tới....cứ như vậy?

“Vị sư diệt này chính là tân thân truyền đệ tử quý phái thu nhận?” Tùng Hà lấy kiện pháp khí tinh xảo ra tới, “Vân Hoa Môn cùng Lưu Quang Tông giao hảo nhiều năm, con gọi ta một tiếng sư thúc là được, ra cửa vội vàng không mang theo thứ tốt, cái này con cầm lấy chơi, chớ có ghét bỏ.”

Không có khiêu khích, ngược lại còn tặng lễ vật cho nàng?

Không Hầu nhìn đại sư huynh, thấy Thành Dịch không phản đối, mới nhận lấy lễ vật, hướng Tùng Hà hành lễ. Đảo mắt thấy vị kia cũng chuẩn bị lấy thu nạp túi, Không Hầu nhanh chóng nói: “Thời gian không còn sớm, thỉnh hai vị đi theo đệ tử.”

Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, lễ vật Lưu Quang Tông phong chủ có thể thu, còn đồ của vị Chu Thương môn chủ này, giờ khắc này không thể nhận lấy.

Đề đến khi thu thập đệ đệ hân, khỏi phải thấy khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Mang Ôn Đội Nghĩa

Từ Ung Thành đến Vân Hoa Môn, cũng không mất quá nhiều thời gian. Trên đường Chu Thương tranh thủ hỏi thăm hai vị đệ tử tin tức của đệ đệ, cũng không biết là do hai người giả ngu hay tuổi trẻ không hiểu ám chỉ, từ đầu tới đuôi đều không đề cập tới việc đó.

Tới ngoài đại điện Vân Hoa Môn, đoàn người đáp phi hành kiểm xuống dưới. Chu Thương cuối cùng cũng nhịn không được, đem lời muốn hỏi nói ra trực tiếp: “Hai vị tiểu hữu, cũng không biết tên đệ đệ không nên thân kia, gần đây có biểu hiện hồi cải tốt hay không?”

Không Hầu dẫn đường phía trước nghe vậy, quay đầu lại cười sáng lạng với Chu Thương, làm Chu Thương không tự giác được tăng thêm hai phần tính nhiệm.

“Thỉnh môn chủ yên tâm, vị Nguyên Anh tu sĩ này tuy đã phạm đại sai, nhưng chương môn sư bá từ trước đến nay xử sự công bằng, chỉ là đem hân an bài trong phòng yên tĩnh, cũng không có làm gì khác.” Không Hầu trên mặt cười rộ lên, mang theo vài phần trẻ con ngây thơ.

“Hành Ngạn chương môn nhân phẩm tốt, tại hạ thật không có ý này. Chỉ là lo tên đệ đệ không nên thân đã làm phiền quý phái.” Chu Thương thở phào nhẹ nhõm, không có dùng tư hình thí tốt, lần này trở về hân liền đem cái hỗn trướng này nhốt lại trong viện, không cho đi chỗ nào nữa.

Không Hầu thấy Chu Thương như vậy, không nói thêm gì, quan tâm với Chu Thương phai nhạt vài phần. Mấy năm nay, nàng lãnh linh thạch của Ngự Tiêu Môn không ít, cho nên đối với môn phái này tự nhiên có hảo cảm, không nghĩ tới môn chủ mới nhậm chức lại như vậy. ....

Không phải nói vị môn chủ này không tốt, mà là dung túng thân nhân quá mức, không biết quản thúc, đồng nghĩa trợ trụ vi ngược. Cái tên Nguyên Anh tu sĩ kia dám kiêu ngạo, ương ngạnh như thế còn không phải là do ý vào vị huynh trưởng này sao?

Bước vào chính điện Vân Hoa Môn, Không Hầu liền đứng một bên nghe sư phụ cùng Tùng Hà phong chủ hàn huyên, hai người có lẽ là chỗ quen biết cũ, nói đến vui vẻ vô cùng, chỉ là không ai chủ động nhắc tới việc của Nguyên Anh tu sĩ Chu Hưng.

Hai người trò chuyện, liền nói đến việc giáo đồ đệ.

“Sau có thể cùng đệ tử Lưu Quang Tông so sánh, ba cái đồ đệ này của ta đều không nên thân.” Vong Thông rung đùi đắc ý, tự cho là khiêm tốn nói: “Lão đại hai năm trước mới đột phá Kim Đan Kỳ, lão nhị gần đây bế quan, cũng không biết có thể đột phá thành công hay không?”

“Vong Thông huynh khiêm tốn, Thành Dịch cùng Đàm Phong mới có bao nhiêu tuổi tác, liền có tu vi như vậy, phóng nhãn toàn tu chân giới, cũng là người xuất sắc.” Tùng Hà phong chủ tâm tình giống như lá trà trong tách vậy, quay cuồng đến khó chịu.

Toàn bộ Tu chân giới, ai không biết Vong Thông thu được hai hảo đồ đệ, mấy năm trước còn thu được Ngũ linh Căn thiên tài đệ tử, lúc này chạy đến trước mặt hân nói cái gì không nên thân, còn không phải là muốn hân khen một chút sao? Điều là lão nhân sống đến mấy trăm năm, còn không hiểu rõ nữa hay sao?

Tùng Hà nội tâm bức tức, trên mặt còn phải duy trì mỉm cười, đem mấy đồ đệ Vong Thông từ đầu đến chân khen một lần.

“Nơi nào nơi nào, bọn chúng còn trẻ, không gánh vác được nhận kích lệ của phong chủ.” Vong Thông ngoài miệng khiêm tốn, trên mặt lại viết hai chữ đắc ý.

Chu Thương ngồi bên cạnh muốn nói, lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Hiện tại nghe Tùng Hà khen đồ đệ Vong Thông, vội vàng vượt theo: “Vong Thông phong chủ thật biết cách dạy đồ đệ, làm tại hạ bội phục. Chân truyền đệ tử còn nhỏ tuổi đã là Trúc Cơ tu vi, làm việc chu toàn, khiến tại hạ hâm mộ không thôi. Tại hạ dạy đệ đệ không nghiêm, làm phiền đến quý phái.”

Vong Thông cùng Tùng Hà nói chuyện nửa ngày hừ lạnh: “Chu môn chủ đúng là quá khiêm nhường, đệ đệ này của ngài còn muốn nạp tiểu đồ đệ ta thiếp đầu.”

Chu Thương sắc mặt cứng đờ, cảm thấy da mặt như đang bị thiêu đốt, mắt mặt cực điểm. Hắn biết đệ đệ từng đùa giỡn hai vị thân truyền đệ tử, không nghĩ tới trong đó lại có đệ tử của Vong Thông.

Quay đầu thiếu nữ mắt ngọc mải ngài yên tĩnh đứng phía sau, Chu Thương vẻ mặt đau khổ hành lễ, “Không Hầu cô nương, xá đệ vô lễ, tại hạ thay hân bồi tội.”

Không Hầu vội vàng né tránh lễ này, mặt đầy kinh ngạc nói: “Chu môn chủ, ngài như vậy là làm khó Không Hầu, Không Hầu tuy tuổi nhỏ nhưng cũng hiểu không thể giận chó đánh mèo, thỉnh môn chủ trăm ngàn lần đừng như thế.”

Đệ đệ làm sai, ca ca nhận lỗi tính là cái gì?

“Chu môn chủ, đồ đệ này của ta còn nhỏ, không chịu nổi lễ của người.” Vong Thông đứng lên, ngăn giữa Chu Thương và Không Hầu, làm Chu Thương thế nào cũng không thể đem cái lễ này hướng Không Hầu, “Nếu đã nhắc tới việc này, chúng ta liền ngồi xuống từ từ nói.”

Chu Thương trong lòng khổ, lại không thể không theo lời ngồi xuống.

Tùng Hà ngồi bên cạnh, nhắm nháp tách trà, thái độ tuyệt đối không mở miệng, chuẩn bị an tĩnh từ đầu tới đuôi.

Một đĩa điểm tâm được mang đến trước mặt, hân nghiêng đầu nhìn lại, đúng là Vong Thông tiểu đồ đệ Không Hầu.

Không Hầu chỉ đĩa điểm tâm, hí mắt cười với Tùng Hà, rồi thối lui đứng sau Vong Thông. Tùng Hà bất đắc dĩ thở dài, Vong Thông lão bất điểm này, vận khí thu đồ đệ tốt, làm cho người cùng thế hệ không khỏi hâm mộ.

Lưu Quang Tông tuy không thiếu đệ tử thiên phú, nhưng thu chân truyền đệ tử chú ý duyên phận, hân ở tông môn nhiều năm như vậy, cũng không tìm thấy cái hợp tâm đệ tử.

“Chu môn chủ, người hân là biết quy củ Vân Hoa Môn. Vô cớ ức hiếp bá tánh, đùa giỡn nữ tử, cho dù có giết cũng không quá đáng.” Nói đến chính sự, Vong Thông trên mặt biểu tình phi thường nghiêm túc, “Hân ở địa hạt do Ngự Tiêu Môn quản lý làm những việc gì ta không can dự, nhưng tới Ung Thành, liền phải theo quy củ Vân Hoa Môn ta.”

“Vong Thông phong chủ, xá đệ phạm phải đại sai, là lỗi ở ta quản giáo không nghiêm, xin người nể tình chúng ta quen biết nhiều năm, thỉnh giờ cao đánh khẽ.” Chu Thương đứng lên, vái sâu Vong Thông một cái.

Tu vi Vong Thông cao hơn Chu Thương, lễ này hân có thể thoải mái nhận.

“Chu Thương, mặc kệ là người thường hay là tu sĩ, đều phải có chừng mực, người che chở đệ đệ là không sai. Nhưng bá tánh bị hân khi dễ, cũng là người thân, là hài tử của người khác, người nói ai cho họ một cái công đạo đây?”

Chu Thương biết Vong Thông nói đúng, hân đuối lý, nửa chữ cũng không dám phản bác.

“Hân lần này đùa giỡn chính là đệ tử Vân Hoa Môn, các nàng có Vân Hoa Môn chống lưng. Nhưng nếu hân là đùa giỡn nữ tử bình thường, vậy những nữ tử vô tội đó có ai tới chống lưng?”

Không Hầu phát hiện, ngày thường sư phụ cười hề hề trước mặt nàng, nghiêm túc lên lại có khí thế đến như vậy, nàng đứng sau lưng sư phụ cũng không dám thở mạnh, càng đừng nói đến Chu Thương ở trước mặt, lúc nào đã mở mồm đâm dũa.

“Đệ đệ của Chu Thương người là người, còn những người khác liền không tính?” Vong Thông lạnh giọng nói một câu, “Ta nếu là người hôm nay liền không dám vì hân mà cáo tội, bởi vì không có mặt mũi mà nói ra.”

Chu Thương biết Vong Thông nói không sai, chính là hân chỉ có một đệ đệ duy nhất này, chẳng lẽ tro mắt nhìn hân chết trong tay Vân Hoa Môn? Chu Thương rơi vào đường cùng, đây phải nhìn Tùng Hà cầu cứu, nhưng lúc này Tùng Hà bận uống trà, ăn điểm tâm không có quan tâm đến hân.

“Thỉnh phong chủ tha cho xá đệ một mạng.” Chu Thương một lần nữa thi đại lễ hướng Vong Thông.

Đứng phía sau Vong Thông, Không Hầu nhìn Chu Thương cúi đầu khom lưng như vậy, trong lòng có chút phức tạp, Chu Hưng bên ngoài kêu căng, ngạo mạn như vậy có từng nghĩ đến huynh trưởng vì hân mất hết mặt mũi?

Chu Thương làm huynh trưởng, nuôi dạy đệ đệ như vậy, có từng nghĩ đến một ngày, cái đệ đệ này bị sủng đến vô pháp vô thiên, gây ra đại họa?

Nàng trộm nhìn Vong Thông, âm thầm hạ quyết định, nàng về sau hảo hảo tu luyện, cũng không ở bên ngoài gây chuyện, miễn cho liên lụy đến sư phụ cùng sư huynh vì mình phải khom lưng uốn gối, chỉ cần suy nghĩ đến cảnh này, nàng thấy vô cùng đau xót.

Cho nên nàng tuyệt đối không trở thành người như Chu Hưng.

Nhận thấy tiểu đồ đệ cảm xúc dị thường, Vong Thông liền nói: “Ở đây không có việc gì, con trở về hảo hảo tu luyện đi.”

“Đồ nhĩ cáo lui.” Không Hầu hành lễ với Tùng Hà cùng Chu Thương rồi ra ngoài, cừ chỉ đơn giản lại mang theo vài phần quý khí hoàng gia.

Tùng Hà mắt hơi nheo lại, tiểu đệ tử này của Vong Thông trên người lại có mỏng manh long khí, ngày sau tiền đồ vô lượng.

“Như thế nào ra đây?” Thành Dịch thấy Không Hầu từ chính điện đi ra, bộ dáng nghiêm túc, “Là Chu môn chủ kia nói lời khiến muội khó nghe?”

Không Hầu lắc đầu, nhìn đại sư huynh trên mặt biểu cảm quan tâm: “Sư huynh, muội sau này lớn lên nhất định sẽ không giống như hần.”

“Ai?”

“Là cái tên bị nhốt trong lao kia.” Nói đến lao ngục, Không Hầu liền nghĩ tới những kết cục trong đó, nguwoif không khỏi run lên, “Muội không muốn sư phụ cùng sư huynh phải chịu nhục nhã.”

“Không có tiền đồ, lại đi so với loại người đó.” Thành Dịch cười khẽ ra tiếng, “Như thế nào không so cùng Trọng Ti, Lăng Ba?”

Không Hầu liên tục lắc đầu, nàng mới không nghĩ lớn lên cao tới chín thước như vậy (Không Hầu từng đọc thoại bản viết Trọng Ti cao chín thước), như vậy không thể mặc váy áo xinh đẹp, “Không thể so, không thể so.”

“Thật không có tiền đồ.” Thành Dịch cười nói, “Đều bị các sư huynh, sư tỷ khác dạy hư.”

“Sư huynh sư tỷ rất tốt a” Không Hầu nhỏ giọng nói, “Hư, đại sư huynh nhỏ giọng chút, đừng để người khác nghe thấy.”

Thành Dịch lại cười lớn hơn. Vừa tức vừa cười tròng Không Hầu.

Cuối cùng cũng không biết Vong Thông cùng Chu Thương nói cái gì, Chu Thương tặng Vân Hoa Môn chỉ phí cảm tạ, còn dán thông cáo xin lỗi tại cửa hàng mở ở Ung Thành.

Ngày huynh đệ Chu gia rời Vân Hoa Môn, Không Hầu cố ý đến sớm tiễn đưa.

ở lao ngục mấy ngày, Chu Hưng phá lệ thành thật, đôi mắt không ngó loạn, cúi đầu thành thật, điều khiến nàng bất ngờ là, tu vi của hần thể nhưng là Trúc Cơ.

Nhưng nhìn bộ dáng Chu Thương mang ơn đội nghĩa, Không Hầu dùng truyền âm thuật hỏi Linh Tuệ đang xem nháo nhiệt bên cạnh, “Linh Tuệ sư tỷ, tu vi Chu Hưng làm sao lại giảm nhiều như vậy?”

“Nga, Lưu Quang Tông cùng tông môn chúng ta nghiêm túc bàn luận, cuối cùng cảm thấy Chu Hưng tội chết có thể tha, nhưng tội sống khó dung, nên phế nửa tu vi của hần, miễn cho hần lại ý mạnh hiếp yếu.” Linh Tuệ đưa nửa túi ăn vặt cho Không Hầu, “Lần này trở về, vị trí trưởng môn của Chu Thương phải đổi người ngồi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mượn Thư

Vừa ra khỏi phạm vi thế lực Vân Hoa Môn, Chu Hưng vẫn luôn trầm mặc run rẩy nói: “Huynh trưởng, bọn người Vân Hoa Môn toàn là nguy tử..... thật là.....thật là.....”

Nghĩ đến mấy ngày nay hần bị nhốt trong lao ngục âm lãnh, không thấy mặt trời, không ai nói gì với hần, hần cũng không nghe thấy âm thanh gì. Khó khăn lắm mới có người thấp đèn lên, hần nhìn thấy lại là người khác đang chịu hình, một tiếng so với một tiếng thảm thiết lại làm hần cả người phát run.

Cái này cũng chưa tính, người thi hình kia còn nói: “Cái Nguyên Anh lão tổ này còn chưa chịu xong năm ngàn đao xẻo thịt còn lại.”

“Lấy đồng nam đồng nữ luyện đan, tính là cái gì lão tổ?” Một tên thi hình khác hừ lạnh một tiếng, “Loại người này dễ dàng chết đi lại tiện nghi cho hần.”

Cũng không biết phải hay không ảo giác, Chu Hưng thấy thời điểm hai người kia nói chuyện, cổ ý nhìn về phía hần vài lần, làm hần sợ tới mức không dám lên tiếng, đến hít thở cũng cẩn thận nhẹ nhàng.

Bên ngoài nói cái gì Vân Hoa Môn tính cách hiền hòa, không tranh cường hảo thắng, an phận thủ thường, đều là gạt người chó má, loại thủ đoạn thi hình đó chỗ nào hiền hòa? Hiện tại chỉ cần hần nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên hình ảnh tên tu sĩ kia bị lột da xuống.

“Cầm mồi!” Chu Thương cả giận nói, “Vân Hoa Môn có thể lưu cho ngươi cái mạng, là do ta mang cái mặt già này tới cầu xin. Ngươi cho rằng đây là đầu, là mấy môn phái hạ đẳng ngoài kia sao? Nơi này là Vân Hoa Môn, một chút việc nhỏ vui đùa, Vân Hoa Môn liền thật sự để ngươi chiếm tiện nghi. Nếu Vân Hoa Môn thật sự vô dụng như ngươi tưởng thì làm thế nào đứng vững ở Lăng ưu giới hơn ngàn năm nay?”

Chu Hưng không cam lòng, vừa định nói Vân Hoa Môn thi hình sự tình, liền nghe được Chu Thương nói: “Lần này trở về, ngươi hảo hảo bế quan tu luyện, không được ta cho phép, nơi nào cũng không thể đi. Nếu lại gây họa, ta cũng không cứu nổi ngươi.”

“Huynh đường đường là Ngự Tiêu Môn môn chủ, chẳng lẽ.....”

“Đã không phải.” Chu Thương mặt vô biểu tình nói, “Lưu Quang Tông làm sao có thể để một người quản gia không nghiêm làm môn chủ.”

Tuy huynh đệ Chu gia rời đi, nhưng Lưu Quang Tông phong chủ Tùng Hà còn lưu lại Vân Hoa Môn, người tu hành đôi khi phải cùng nhau luận bàn đại đạo, nâng cao tâm cảnh.

Vân Hoa Môn linh khí đầy đủ, không khí hài hòa, mỹ thực phong phú.....

Tùng Hà đứng trên đỉnh núi, nhìn mây mù quay cuồng, thở dài một tiếng. Vân Hoa Môn này, đúng là cái địa phương khiến người tới không nỡ rời đi. Khó trách thường có tu sĩ bên ngoài đến đây chơi đùa, các đại tông môn đều muốn đến Ung Thành mở cửa hàng, người ở địa phương này, thật sự là biết cách sống hưởng thụ.

Hắn nếu không phải là kiếm tu đạo tâm kiên định, mỗi ngày ăn mỹ thực Vân Hoa Môn, chi swoj cũng muốn sống một kiếp nhân sinh như vậy. Cảm khái mấy phen, giữa sườn núi truyền đến âm thanh, Tùng Hà nghĩ là đệ tử Vân Hoa Môn đang luyện công.

“Sư huynh, thì ra bấm đốt ngón tay cũng cần phải có thứ này, muội còn rằng chỉ cần tu luyện, là tự nhiên sẽ biết.”

“Là ai nói với muội, chỉ cần tu luyện liền cái gì cũng biết?”

“.....”

“Ân?”

“Muội không xem loạn thoại bản.” Không Hầu liên tục lắc đầu, “Muội chính là tùy tiện hỏi, tùy tiện hỏi.”

“Thiên địa âm dương, thiên can địa chi, tinh tượng sơn xuyên, đều cùng tinh tượng có quan hệ.” Thành Dịch không cùng nàng so đo, “Càng là người đơn giản, càng dễ tính ra số phận, càng là người hoặc việc phức tạp, thì càng khó tính ra đúng được. Vân Hoa Môn chúng ta tuy không lấy xem mệnh làm căn cơ, nhưng cũng không thể không biết chút gì. Muội hiện tại đã Trúc Cơ, sau khi học xong bấm đốt tay liền có thể đến Trần Bảo Điện chọn pháp khí bản mạng hoặc là chọn nguyên liệu thích hợp tự mình luyện ra vũ khí thích hợp.”

Thành Dịch mắt nhìn không trung, “Đã nhiều ngày thời tiết không tốt, đợi thời tiết hảo, huynh dạy muội xem tinh tượng.”

Tùng Hà không đi quấy rầy hai sư huynh muội, đương nhiên cũng sẽ không xem phương pháp học tập của họ, tuy rằng các đại tông môn thường xuyên tham khảo cùng nhau, nhưng vẫn là thời điểm cần tôn trọng thì nên tôn trọng một chút. Bất quá ai nói đệ tử Vân Hoa Môn lười biếng, hẳn xem vẫn là thực chăm chỉ, nơi nào có như bên ngoài đồn đại.

Nghe đã lâu, Tùng Hà đang chuẩn bị rời đi, liền nghe một giọng nam truyền tới.

“Sư huynh, sư muội học đã lâu như vậy, trước ăn điểm tâm nghỉ ngơi một chút, không nên gấp gáp, thân thể tiểu hài tử, không nên sử dụng đầu óc quá nhiều, trưởng thành sẽ không có lợi.”

Tùng Hà thân thể chấn động một cái, cơ hồ không thể tin được vào tai mình. Quả thực chính là hoang đường, lúc này mới học bao lâu, liền muốn nghỉ ngơi?

Đệ tử Lưu Quang Tông, chuyện thứ nhất làm sau khi rời giường là luyện kiếm hai canh giờ, mới miễn cưỡng là không lười nhác, liền mới học chốc lát như vậy, thì một cái gì?

“Sư đệ nói có đạo lý, Không Hầu trước nghỉ ngơi một chút.”

Tùng Hà rốt cuộc không nghe nổi nữa, hắn sợ chính mình nghe tiếp, sẽ không nhịn được mắng bọn đệ tử một lát. Cũng may hắn là một tu sĩ có khí độ, biết là không thể mắng đệ tử của người khác được, chỉ có thể đem giận dữ nén xuống.

Hảo hảo một mầm tài năng Ngũ Linh Căn, lại bị Vân Hoa Môn dưỡng ra cái dạng gì?

Lấy tu vi của Tùng Hà, sư huynh muội ba người không hề biết vừa rồi có người đứng phía trên, ba người vừa ăn vừa uống vừa nói chuyện vừa dạy học như vậy liền rất mau một ngày qua vui vẻ qua đi.

Sau khi trở lại động phủ, Không Hầu lấy ra một quyển bút ký, viết chữ ngang ngắn, trầm ổn: Lăng Ưu giới, 5 năm, 3 tháng, 19 ngày, cùng các sư huynh một ngày học tập vui vẻ.

Mấy ngày Không Hầu rốt cuộc có chuyển biến xem quẻ tướng, còn giúp nhị sư huynh tính một quẻ, nói rằng hần sẽ gặp thiệt hại tài vận nhỏ. Không quá mấy ngày, nhị sư huynh liền rạo rức nói cho nàng biết, huynh ấy bị rút mất một túi tiền, bên trong có năm cái linh thạch.

Các sư huynh sư tỷ nghe nói Không Hầu có thể xem quẻ được rồi thì vô cùng vui mừng, chạy tới chúc mừng nàng, phấn phấn như Không Hầu vừa làm được một đại sự.

Tùng Hà đứng ở đại môn, nhìn chúng thân truyền đệ tử người cười ta nháo ở Diễn Võ Trường xa xa, quay đầu lại nhìn sắc mặt Hành Ngạn, lại không hề biểu lộ cảm xúc, phản phát đã nhìn nhiều nên quen.

Nhận thấy anh mắt Tùng Hà, Hành Ngạn khẽ cười nói: “Đệ tử bốn phái hoạt bát một chút, làm Tùng Hà phong chủ chê cười.”

“Nơi nào nơi nào, đệ tử quý phái. ....linh cơ, hoạt bát, khá tốt, khá tốt.” Tùng Hà trong lòng ần ần kinh ngạc, đệ tử Vân Hoa Môn, đều thân thiết như vậy sao?

Dù là đệ tử được quản giáo nghiêm khắc, thân truyền đệ tử đôi khi cũng sẽ phát sinh vấn đề mâu thuẫn. Lấy hiện trạng Vân Hoa Môn, chúng đệ tử thân truyền đều có thiên tư không tồi, vốn đang là thiên kiều chi tử trong phái, đột nhiên lại tới thêm một Ngũ Linh Căn sư muội, bốn năm ngắn ngủi lại đột phá Trúc Cơ, những người chẳng lẽ không có ý gì khác sao?

“Ta hôm nay tới tìm chương môn, là muốn chào từ biệt.” Tùng Hà đối với Hành Ngạn chấp tay nói, “Sự tình lần này, là Lưu Quang Tông quản giáo thuộc hạ không nghiêm, may mà chương môn khoan dung độ lượng, không vì việc này mà ảnh hưởng tới giao hảo ngàn năm của hai phái.”

“Tùng Hà quá lời.” Hành Ngạn nói, “Việc này như thế nào có thể trách quý phái, việc đã qua, chúng ta cũng không nhắc lại. Chỉ là Tùng Hà huynh sao rồi đi nhanh như vậy, chẳng lẽ do Vân Hoa Môn chiêu đãi không chu toàn? Sao không ở lại bốn phái thêm mấy ngày?”

“Quý phái thập phần đón tiếp nhiệt tình, chỉ là việc bốn phái nhiều, Tùng Hà đã rời đi đã lâu, nên phải đến lúc quay về.” Tùng Hà lắc đầu, do dự một lát, rốt cuộc không nói ra chuyện Trọng Ti tâm cảnh không xong.

Hành Ngạn biết ý Tùng Hà đã quyết, cũng không nói nhiều thêm, đành lưu người lại cùng dùng bữa trưa, rồi tự mình tiễn ra cửa chính điện.

“Hành Ngạn chương môn xin dừng bước, tại hạ cáo từ.”

“Đi thông thả.”

Tùng Hà đạp lên phi kiếm rồi đi, tốc độ cực nhanh, thấy phía trước có người, liền tránh sang, là một Xuất Khiếu kỳ lão tổ, hần từ trước đến nay không thích tranh đoạt cùng người khác, nhất là chuyện đường đi này.

“Gặp qua tiền bối” tu sĩ trẻ tuổi đang bay đến liền dừng lại, hành lễ với Tùng Hà.

Đây không phải tiểu đồ đệ Ngũ Linh Căn của Vong Thông lúc sáng còn Ở Diễn Võ Trường, như thế nào mới có thời gian một bữa cơm trưa liền chạy ra ngoài?

“Không Hầu sư đệ không cần đa lễ.” Tùng Hà nhìn thấy trong tay áo đối phương lộ ra nửa quyển thoại bản, mặt trên viết “Tu tiên ký”.

Chú ý tới ánh mắt Tùng Hà, Không Hầu cúi đầu đem thoại bản hướng ống tay đẩy đẩy.

Tùng Hà: “.....”

Không Hầu: “.....”

Sớm biết vậy đem thoại bản cất vào thu nạp giới là được rồi, cái này là đang làm mất mặt Vân Hoa Môn trước môn phái khác a.

“Con đường tu chân không thể trầm mê ngoại vật.” Tùng Hà chung quy lướt tiết một nhân tài như thế, liền quyết định đóng vai ác nhân, nói nhiều thêm vài lời: “Quyển sách này sư đệ có thể cho ta mượn đọc không?”

Không Hầu duỗi tay vài trong tay áo sờ a sờ a, nhin xuống cảm xúc mãnh liệt không cam tâm, đem sách trong tay đưa cho Tùng Hà, “Đa tạ phong chủ dạy bảo, thỉnh.”

“Đa tạ sư đệ cho mượn thư, cáo từ.”

“Phong chủ đi thông thả.” Nhìn Tùng Hà như lưu quang bay đi, Không Hầu nhẹ nhàng thở ra, đưa tay vào trong tay áo, may mắn còn một quyển giấu kĩ a.

Tùng Hà trở lại Lưu Quang Tông, bước xuống phi kiếm, nghe được có người hỏi: “Sư thúc, trong tay người cầm vật gì?”

Tùng Hà lúc này mới nhớ vừa rồi mình thu sách của tiểu cô nương, quay lại nhìn sắc mặt tái nhợt của sư chất, nói: “Là mượn của một vị tiểu hữu Vân Hoa Môn.”

Người vừa hỏi, ánh mắt nhìn chăm chú bìa sách, lông mi rung rẩy: “Thì ra là thế.”

Chương 20: Tâm Đoan Chính

Thấy khó có khi sư diệt mở miệng hỏi chuyện, Tùng Hà tâm sinh vui mừng, nhin không được lời kéo nói thêm vài câu.

“Hào hảo một Ngũ Linh Căn tiểu cô nương, bị trên dưới Vân Hoa Môn nuông chiều, lại còn say mê thoại bản tục tăng, như thế nào cũng cố tâm cảnh đoan chính?” Tùng Hà lại luyến tiếc nói, “Bắt quả đứa nhỏ này tâm tính ngoan ngoãn, phẩm hạnh tốt, thực sự đáng mừng.”

Tùng Hà lại nói thêm một ít việc Vân Hoa Môn chiều chuộng vị tiểu sư muội này thế nào, thấy sư diệt mặt vô biểu tình, hẳn cho là sư diệt không có hứng thú nghe tiếp, liền thức thời im miệng, nào ngờ sư diệt lại mở miệng.

“Sư thúc, thoại bản này có thể đưa con không.” Vừa nói xong, hắn liền che miệng ho vài tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Tùng Hà không nói thêm, lập tức đưa thoại bản cho sư diệt, đôi phương vươn bàn tay trắng nõn ra nhận, bỏ vào tay áo, “Đa tạ sư thúc.”

“Đa tạ cái gì, chỉ là quyển thoại bản mà thôi.” Tùng Hà nhìn sắc mặt trắng bệch của sư diệt, muốn nói thêm vài câu, lại không biết phải nói gì. Sư diệt này của hắn là thiên tài số một mấy trăm năm qua của Tu chân giới, từ Luyện khí kỳ đến Phân thần kỳ, giống như được thần trợ, chưa từng gặp trắc trở, ngay cả hắn là sư thúc tu vi cũng mới Xuất khiếu kỳ mà thôi.

Xuất khiếu kỳ cùng phân thần kì nói ra chỉ kém một bậc, nhưng thực tế muốn qua cửa thật vô cùng khó khăn gian khổ, hiện giờ toàn bộ Tu chân giới, Phân thần kỳ tu vi trở lên không quá mười người. Bọn họ cho rằng không quá ngàn năm nữa sư diệt sẽ có cơ hội phi thăng, không ngờ tới ở Phân Thần kỳ lại xuất hiện tâm ma.

Lúc trước khi đột phá Nguyên Anh cảnh cũng không có bất cứ dự báo nào, không ngờ đại nạn nói tới là tới.

“Trọng Ti.....”Tùng Hà muốn nói với sư diệt, không có việc gì thì đừng trầm mê loại thoại bản này, nhưng nhìn ánh mắt lưu li bình tĩnh không gợn sóng của sư diệt, hẳn thế nhưng nao nao, không nói được cái gì, “Không có gì, có rảnh thì con nên đi ra ngoài giải sầu, Lăng Ưu giới có rất nhiều địa phương có ý tứ.”

“Đa tạ sư thúc, vẫn bồi cáo từ.” Trọng Ti chậm rãi gật đầu, hướng Tùng Hà hành lễ, nghiêng người đón tiên hạt vừa bay đến, cười lên lưng bay xa.

Mây trắng cuồn cuộn thwucj mau liền bao phủ hoàn toàn bóng dáng.

Tùng Hà thở dài một tiếng, lắc đầu rồi đi.

Không Hầu trở lại môn phái, không mặt mũi nói ra việc chính mình cất giấu thoại bản bị phong chủ Lưu Quang Tông phát hiện ra, thành thật học bầm quẻ nửa tháng, bắt quả năng tựa hồ phá lệ không am hiểu, học thật lâu cũng chưa xem được chuẩn. Một đoạn thời gian sau, năng thoại bản cũng không xem, ngày ngày ôm sách bói toán mà xem.

Tam âm tam dương, nhật nguyệt thay đổi.....”Không Hầu ngáp một cái, một bên cầm bút vẽ lung tung, trong đầu rối rắm.

“Sư muội.” Đàm Phong đi vào, thấy Không Hầu hữu khí vô lực nằm trên bàn, đem trái cây mới mua đưa cho nàng, “Như thế nào buồn bực?”

“Cảm ơn sư huynh.” Không Hầu hai mắt vô thần rồi cuộc cũng sáng lên, cầm trái cây nói, “Muội gần đây không thể tiếp nhận một cái hiện thực.”

“Cái gì?” Đàm Phong rót cho mình một chén nước, ngồi đối diện Không Hầu, thấy sách bói toán trước mặt, hai mắt dờ dờ.

“Có khả năng muội không có vận khí giống vai chính trong thoại bản.” Không Hầu nhắm mắt, ngón tay điểm điểm hộp trang sức nói: “Vai chính đều là thiên tư thông minh, học cái gì cũng sẽ giỏi, muội học bầm quẻ lại khó đến như vậy.”

“Thế gian nào có tu sĩ thập toàn thập mỹ, thoại bản đều là gạt người.” Đàm Phong thấy Không Hầu hai mắt thâm quầng, “Không am hiểu bầm quẻ cũng chẳng sao, sư phụ chúng ta cũng không giỏi tính, ở Tê Nguyệt Phong chỉ có đại sư huynh tương đối xuất chúng.”

Bằng không việc học này của sư muội cũng không giao cho đại sư huynh.

“Thật vậy?” Không Hầu cảm thấy chính mình như vậy không có phúc hậu, nhưng là nghĩ đến hai người thân cận cũng không giỏi như mình liền có cảm giác vui vẻ hẳn.

“Đương nhiên, kỳ thật đại sư huynh xuất chúng cũng chỉ là so với người trong tông môn chúng ta, môn phái chân chính am hiểu bói toán, là Tinh Nguyệt Môn.” Đàm Phong uống một hợp trà rồi nói tiếp, “Toàn bộ tu chân giới, am hiểu nhất cái này chính là Tinh Nguyệt Môn. Phàm là đệ tử tiến vào môn phái, linh căn không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là năng lực cảm thụ thiên địa.”

“Chính là môn phái duy nhất nằm sau chúng ta trong mười đại tông môn?”

“Khụ khụ, đừng nói trắng ra như vậy.” Đàm Phong vỗ vỗ ngực, “Vân Hoa Môn chỉ cần là một trong mười đại tông môn là được, còn thứ hạng loại việc này không quan trọng.”

“Nga.” Không Hầu ngoan ngoãn gật đầu, “Vậy chúng ta am hiểu nhất là cái gì?”

“Tông môn chúng ta am hiểu nhất là.....” Đàm Phong có chút khó xử, Vân Hoa Môn cái gì cũng có, Thần Hà Phong am hiểu luyện đan, Ngộ Dương Phong am hiểu luyện khí cùng kiếm thuật, Tịch Chiếu Phong am hiểu bùa chú, trận pháp, bọn họ Tê Nguyên Phong..... bọn họ Tê Nguyên Phong cái gì cũng biết một chút, nhưng cái gì là lợi hại nhất, chỉ có bản thân mỗi đệ tử mới biết.

Nghe Đàm Phong giải thích xong, Không Hầu ánh mắt sáng ngời, vỗ tay nói: “Muội hiểu được, Tê Nguyệt Phong chúng ta là lợi hại nhất, cái gì cũng am hiểu, có phải không?”

“.....Phải, rất đúng.” Đàm Phong lời kéo khoe miệng cười một cái.

Lúc này tại tông chủ phong, Hành Ngạn vừa dạy xong tân kiếm pháp cho Vận Xuyên, chỉ vào trần bảo điện nói: “Ngày mai, con đưa Không Hầu đi chọn pháp khí.”

“Sư phụ, Không Hầu sư muội còn nhỏ.....”

Hành Ngạn chậm rãi lắc đầu, mỉm cười nói: “Nàng tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã là Trúc Cơ tu sĩ, nên có một vũ khí thuộc về mình.”

Vận Xuyên do dự một lát, chấp tay nói: “Đệ tử linh mệnh.”

Ở Vân Hoa Môn, đệ tử không có bản mạng pháp khí, đều thuộc đối tượng được bảo vệ. Nếu có ngoại địch đột kích, bọn họ thuộc tầng được bảo vệ trong cùng nhất. Nhưng nếu cầm vũ khí bản mạng trong tay, thì liền đại biểu, sống là người Vân Hoa Môn, chết là quỷ Vân Hoa Môn, nếu có ngoại địch, đốt toàn mạng bảo vệ tông môn.

Nhận được tin tức điện chủ truyền đến, Vong Thông ngồi ở trong phòng suốt hai canh giờ, cuối cùng thở dài một tiếng, hồi âm cho môn chủ.

“Sư phụ.....”

“Đi nói với sư muội con, ngày mai đi cùng nàng.” Vong Thông xua tay, Thành Dịch vội đi ra ngoài.

“Tuân mệnh.” Thành Dịch chấp tay lui ra, phi kiếm đến động phủ Không Hầu, nhìn thấy hai sư huynh muội đang cùng nhau học xem quẻ tượng, nhìn không được tươi cười một chút.

“Đại sư huynh.” Không Hầu nhìn Thành Dịch đến, cười đứng lên đón, “Sao huynh lại tới đây?”

“Huynh đến báo cho muội, ngày mai có thể đến Trần Bảo Điện chọn pháp khí.”

“Thật sự?” Không Hầu trên mặt kinh hỉ, “Thật tốt quá.”

Nhìn Không Hầu vui vẻ, Thành Dịch nói: “Vậy muội có biết, đệ tử có bản mạng pháp khí, phải có nghĩa vụ gì không?”

“Muội biết.” Không Hầu liền khẳng định trả lời, gương mặt trịnh trọng nói: “Phàm là Vân Hoa Môn đệ tử, phải giữ tâm đoan chính, thủ vệ bá tánh, phản bội tông môn, chết không nơi táng thân.

“Tốt.” Thành Dịch gật đầu, “Mấy lời này, vĩnh viễn đều không thể quên, biết không?”

“Ân.” Không Hầu gật đầu thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phượng Thủ Không Hầu

Sáng hôm sau, thời điểm Vạn Xuyên đến Tê Nguyệt Phong đón Không Hầu đi Trân Bảo Điện, phát hiện Không Hầu cố ý ăn mặc trang điểm một phen, không chỉ thay váy áo xinh đẹp, ngay cả búi tóc cũng búi kiểu phi tiên, Vong thông sư thúc cùng hai vị sư đệ cũng đứng bên cạnh.

Chào hỏi lẫn nhau xong, Vạn Xuyên nhìn đôi giày thêu mới trên chân Không Hầu nói: “Sư muội đây là.....”

“Sư huynh nói, Trân Bảo Điện nhiều pháp khí có linh tính. Đã có linh tính, có tử tướng chính là biết phân xấu đẹp, muội trang điểm một chút, có lẽ pháp khí sẽ càng thích.” Không Hầu cảm thấy ý tưởng của mình rất có đạo lý, vạn nhất nàng vào Trân Bảo Điện không có tìm được pháp khí thích hợp thì thật là mất mặt.

Nghe được lời này, Vạn Xuyên đem ánh mắt hướng ba người thầy trò Vong Thông, ba người này rốt cuộc dạy sư muội thế nào?

Vong thông đa mặt dày, chỉ coi như không thấy ánh mắt vạn Xuyên: “Đồ đệ ngoan, không cần lo lắng, con nhất định có thể cọn được pháp khí bản mạng.”

“Sư thúc, con đưa tiểu sư muội đi đây.” Vạn Xuyên quyết định trầm mặc, hẳn không thể chọc vào Vong thông sư thúc. Thanh Nguyên sư thúc đắc tội với Vong thông sư thúc hơn trăm năm trước đến giờ còn bị Vong thông sư thúc thường xuyên trả thù.

“Đi thôi.” Vong thông chấp tay sau lưng, “Thành Dịch, Đàm Phong các con cũng cùng đi đi.”

“Vâng, sư phụ.”

Không Hầu nhìn hai sư huynh, cảm thấy mình không còn khản trương như trước nữa.

Trân Bảo Điện đối với Vân Hoa Môn mà nói, là nơi quan trọng nhất. Ba vị trưởng lão trong tông môn đều ở phụ cận, nếu có kẻ xấu xâm nhập, kinh động đến trận pháp ngoài Trân bảo Điện, thì sẽ kinh động đến ba vị trưởng lão.

Khi có Trúc Cơ đệ tử vào điện để chọn pháp khí thì đồng thời ba vị trưởng lão cũng sẽ hiện thân. Đây là lần đầu tiên Không Hầu thấy qua ba vị trưởng lão.

Mấy năm nay vị nữ trưởng lão tu vi Phân Thần kỳ vẫn luôn không có xuất hiện, tuy rằng tóc đã trắng, nhưng nhan lại không già, điểm lệ làm Không Hầu nhìn không được nhìn thêm vài lần.

“Gặp qua Cốc Vũ trưởng lão, Thử Cửu trưởng lão, Thu Sương trưởng lão.” Vạn Xuyên hướng ba vị hành lễ, “Vẫn bồi mang Tê Nguyệt Phong thân truyền đệ tử, Không Hầu sư muội đến cầu pháp bảo.”

“Không cần đa lễ.” Cốc Vũ trưởng lão nhìn Không Hầu phía sau Vạn Xuyên, gật gật đầu, nói với Không Hầu, “Tiến vào Trân bảo Điện chọn pháp bảo, chú ý tùy duyên, không thể cưỡng cầu.”

“Bên trong hàng vạn pháp bảo, phẩm giai cũng không giống nhau. Nhưng mặc kệ là phẩm giai thế nào, một khi đã chọn, không thể hối hận. Từ nay về sau chính là một phần thân thể của con, là bằng hữu trung thành nhất, nếu con bài xích pháp bảo của mình, chẳng khác nào tự bài xích bản thân. Nhớ kỹ tùy duyên mới là lựa chọn tốt nhất.” Thu Sương trưởng lão tiếp lời Cốc Vũ.

“Vẫn bồi nhớ kỹ, đa tạ trưởng lão nhắc nhở.” Không Hầu cung kính hành lễ với ba vị trưởng lão.

“Nhớ kỹ thì tốt rồi.” Thu Sương phát tay áo, đại môn Trân Bảo Điện liền mở ra, phía sau mảnh mành đen vô tận. Thu Sương trưởng lão cười với Không Hầu: “Vào đi thôi, không cần sợ.”

“Đa tạ trưởng lão.”

Không Hầu quay đầu lại nhìn ba vị sư huynh, chậm rãi đi vào Trân Bảo Điện, bước qua ngạch cửa cao cao, nàng nhìn lại phía sau, đã không nhìn thấy đại môn. Nhưng nàng thực mau liền không rảnh để ý, bởi vì nơi này pháp khí quá nhiều, hình thức đa dạng, có mỹ lệ có kì quái, làm nàng nhìn không kịp.

Trên đỉnh đầu có lưu quang pháp bay bay qua không ngừng lóe lên, có bình hoa, bút lông, cây quạt, trâm cài đầu mấy thứ này tỏa ra ánh sáng nhắc nhở chúng nó là pháp khí.

Để cho Không Hầu ngoài ý muốn chính là, trên mặt đất còn có hòn đá, gậy gỗ, pháp khí linh tinh, hình thức bình thường như là tùy ý ngoài khe suối nhặt lên, mấy loại pháp khí này, thời điểm ra ngoài đánh nhau, đều ngưng ngưng lấy ra đi? Khó trách Thu Sương trưởng lão căn dặn không được ghét bỏ pháp bảo của mình.

Một cây sáo bạch ngọc bay đến trước mặt Không Hầu, Không Hầu sờ sờ nó, nhưng cảm giác cho nàng biết nó không thuộc về nàng, tuy rằng nó thật đẹp.

Từ bên ngoài, Trân Bảo Điện chỉ là một đồng kiến trúc, tiến vào trong mới phát hiện, nó là một cái không gian độc lập, làm cho người bên trong không thể cảm nhận được thế giới bên ngoài.

Không Hầu ngồi xếp bằng xuống dưới, nhắm hai mắt lại. Nàng nghe được rất nhiều âm thanh, có hồ lô đảo tới đảo lui không ngừng, có tiếng đàn nhạc mỏng manh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng nghe được một loại âm thanh nhu hòa, giống như tiếng nước chảy, lại giống như hoa tuyết đang rơi. Thanh âm này, nàng cảm thấy đã từng nghe qua. Lại nhớ về quá khứ, tâm nàng có chút phức tạp, mờ mắt ra nhìn nhạc cụ Phụng Thủ trước mặt, duỗi tay vỗ nhẹ lên mặt đàn.

Phụng Thủ Không Hầu.

Trên thân đàn Không Hầu, một con kim sắc phụng hoàng uốn quanh, phụng hoàng tỏa ra ánh ngũ sắc, đôi mắt như đang nhìn thẳng vào lòng Không Hầu. Khi tay nàng chạm vào đàn, nháy mắt pháp bảo trở nên chỉ có nửa chiều dài cánh tay, an an tĩnh tĩnh nằm ở trong tay Không Hầu.

“Tên ta được đặt từ Phụng Thủ Không Hầu, không nghĩ tới đến pháp bảo cũng là một phen Phụng Thủ Không Hầu.” Không Hầu nhìn phụng văn trên thân đàn, nhớ tới phụ hoàng trăm mê nhạc luật, vứt bỏ mẫu hậu, mặc kệ thiên hạ, bỗng nhiên cười ra tiếng.

“Ta cùng với Không Hầu thật sự là duyên phận.” Không Hầu từ trên mặt đất đứng dậy, nắm chặt Phụng Thủ Không Hầu, chỉ nghe đàn phát ra một tiếng vang, tựa hồ thật cao hứng đi cùng nàng.

Không Hầu tùy ý khảy một cái, liền phát hiện một dòng cường đại khí tức, bốn phía pháp khí sôi nổi né tránh, tựa hồ lo lắng khí tức Phụng Thủ phát ra làm ảnh hưởng đến bọn nó.

“Ta là Không Hầu, ngươi cũng là Không Hầu, về sau như thế nào phân chia?” Không Hầu tay để trên mặt đàn, dây đàn rung động, “Ngày sau liền gọi ngươi là Phụng Thủ.” Nói xong, cũng không đợi Phụng Thủ Không Hầu phản ứng, nàng vỗ vỗ eo, “Liền quyết định như vậy.”

“Sư huynh, sư muội sau còn chưa ra tới?” Đàm Phong nhìn chằm chằm Trần Bảo Điện đại môn, trong lòng có chút nôn nóng, đã một ngày một đêm, sau còn chưa có động tĩnh. Lúc trước hắn còn chưa tới một canh giờ đã chọn xong.

Vận Xuyên cùng Thành Dịch đều là kiếm tu, bản mạng kiếm là do tự mình chế tạo, nên không có đi Trần Bảo Điện. Nghe được Đàm Phong nhắc mãi, hai cũng không tránh được lo lắng, chỉ là tính cách bọn họ trầm ổn nên không có biểu hiện ra ngoài.

“Ra tới.”

“Sư muội.” Đàm Phong đi nhanh về phía trước, nhìn đồ vật trong tay Không Hầu, “Đàn?”

“Không, đó là Không Hầu.”

Đàm Phong quay đầu nhìn Vận Xuyên, chừng môn sư huynh choáng váng sao, hắn đương nhiên biết đây là sư muội Không Hầu a.

“Ta nói pháp khí trong tay sư muội.” Vận Xuyên xụ mặt nói, “Phụng Thủ Không Hầu.”

Ở tu chân giới, phạm là có quan hệ với long phụng, lại là pháp khí khai linh trí, đều mang theo vài phần thần bí sắc thái.

Người có được loại pháp khí bản mạng này, giống như được an bài thần kỳ số phận, hoặc là có huy hoàng nhân sinh, hoặc là nhấp nhô trắc trở.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Quá Vãng

Từ phía ngược sáng, cửa lớn Trần Bảo Điện mở ra, thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng xuất hiện, trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Nụ cười này, ba vị trưởng lão đã thấy qua rất nhiều lần, cơ hồ mỗi đệ tử chọn được pháp khí bản mạng, thời điểm ra tới, đều sẽ lộ ra loại tươi cười này.

Sáng lạn, sạch sẽ, thuần khiết.

Theo thời gian trôi đi, có một số người sẽ ngã xuống, có một số người thăm lạng chết ở bên ngoài, có người vì tông môn thù hận mà chết, cái chết oanh oanh liệt liệt. Pháp khí bọn họ đã dùng qua, hoặc theo chủ nhân ngã xuống, hoặc phong tỏa trở về Trần Bảo Điện, chờ đợi chủ nhân có duyên tiếp theo.

Pháp khí ở Trần Bảo Điện, có một phần là của cao thủ luyện chế ra, một phần là lấy từ bí cảnh, còn một phần là.....di vật.

Từ lúc lập phái đến nay, đệ tử Vân Hoa Môn, thu bao nhiêu, chết bao nhiêu, đã không ai nhớ rõ, duy nhất có thể chứng minh bọn họ từng tồn tại, đó chính là đồng mộc bài bên trong Lê Dương Đường, những khối ngọc bài mất đi ánh sáng.

Sơ với những ngọc bài tối đen đó, đệ tử mới vào Trúc Cơ kì, vui vui về về sống, trưởng lão bọn họ hận không thể thủ hộ bọn chúng cả đời trôi chảy, vĩnh viễn không cần chịu cực khổ nữa.

“Không Hầu đã lấy được pháp khí, đa tạ ba vị trưởng lão.” Thiếu nữ đi đến trước mặt ba vị trưởng lão, đem pháp khí hai tay nâng lên qua đỉnh đầu, pháp khí trong tay nàng tỏa hào quang rực rỡ.

“Tốt.” Thu Sương trưởng lão tán thưởng nói, “Âm thanh vô hình nhưng hữu hình, phòng thủ hay tấn công đều tuyệt diệu. Nhưng nếu muốn phát huy được, thì con còn cần tu luyện nhiều hơn. Lấy tu vi hiện tại, chưa thể sử dụng được tốt.”

“Trở về từ từ tìm hiểu, sớm ngày tâm linh tương thông.” Thử Cửu trưởng lão cười cười, “Chúng ta tin tưởng con có thể làm được.”

“Cảm ơn trưởng lão, vẫn bồi nhất định nỗ lực, không để mọi người thất vọng.” Nắm chặt Phượng Thủ, Không Hầu trên mặt non nớt bùng bùng sinh cơ.

“Tuổi trẻ thật tốt.” Thu Sương thích hậu bối lớn lên xinh đẹp. Nàng lấy ra một trăm cái ngọc cưa lên đầu Không Hầu, “Đây là kiếm do ta luyện chế, tên là Thủy Sương, tặng cho con làm binh khí. Coi như là.....lễ gặp mặt.”

Nói xong cũng không đợi Không Hầu cảm tạ, phi thân mà đi.

Cốc Vũ đi đến trước mặt Không Hầu, nhìn Phượng Thủ Không Hầu trong tay nàng một chút, thờ dài nói: “Con đường tu chân, tuy gian nan hiểm trở, nhưng không thể đánh mất đạo tâm. Chấm chỉ hướng tới, nhưng không thể nôn nóng, vội vã. Đó là vạn kiếp bất phục.”

Không Hầu nhìn Cốc Vũ trưởng lão, không hiểu lắm vì sao trưởng lão lại nói như vậy, nhưng ý nghĩa nàng khắc ghi trong tâm. “Không Hầu nhớ kỹ.”

“Tốt.” Cốc Vũ gật đầu, xoay người nói với Vận Xuyên, “Nói với sư phụ con, ta phải bế quan, không có việc gì chờ đến làm phiền.”

“Vâng.” Vận Xuyên chấp tay đáp, “Thỉnh trưởng lão yên tâm.”

Không biết có phải hay không ảo giác, Không Hầu thấy được trong mắt Cốc Vũ vài phần bất đắc dĩ. Nhưng nàng lại cảm thấy mình nhìn nhầm rồi, nàng tuổi còn nhỏ, làm sao nhìn ra được ý tưởng các vị trưởng lão.

Chờ các vị trưởng bối rồi đi, nàng thu hồi Phượng Thủ trong tay, tung tăng chạy tới ba vị sư huynh, “Vận Xuyên sư huynh, Thành Dịch sư huynh, Đàm Phong sư huynh, để các huynh đợi lâu.”

Thành Dịch ôn hòa cười, Đàm Phong bên cạnh lên tiếng: “Muội thật may mắn, pháp khí Thu Sương trưởng lão luyện chế, cũng không phải ai cũng có thể cầu được, thế nhưng muội lại được tặng một phen.”

Sờ sờ trăm cái trên đầu, Không Hầu hí hóp cười: “Có lẽ muội cùng Thu Sương trưởng lão có điểm tương đồng.”

“CHỖ nào?”

“Lớn lên xinh đẹp.”

Đàm Phong: “.....”

Xong rồi sư muội đi theo sư phụ học hư.

Chờ hai sư muội đùa giỡn lắng xuống, Vận Xuyên mới nói: “Nếu sư muội Không Hầu đã chọn được pháp khí, ta liền cáo từ.”

“Vận Xuyên sư huynh, hôm muội chọn được pháp khí, để chúc mừng, chúng ta đi uống một chén đi.”

Đàm Phong đi qua ôm vai hắn, “Đi, đi, đi.”

“Không cần, ta.....”

“Đi, đi, đi đệ nói cho huynh biết, sư phụ vẫn luôn giấu mấy vò rượu ngon, không uống quá đáng tiếc.” Không đợi Vận Xuyên cự tuyệt, Đàm Phong lôi kéo hắn đi. Dù sao muốn đối phó với sư huynh mặt đen, giảng đạo lý là vô dụng, trực tiếp động thủ là được.

Thành Dịch cùng Không Hầu đi theo phía sau hai người bọn họ, Thành Dịch quay đầu nhìn Không Hầu: “Sư muội, có tâm sự gì sao?”

Không Hầu sờ sờ mặt, có chút ngượng ngùng, “Bị đại sư huynh nhìn ra?”

Tiểu sư muội mình xem như nửa cái nữ nhi mà nuôi lớn, hắn sao có thể không nhìn ra, “Không thích pháp khí mới chọn sao?”

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay bay vạt áo Không Hầu, nàng mới mười bốn tuổi, đã có vài phần tư vị phong tình, “Không phải không thích, chỉ là cảm thấy vận mệnh vô thường.”

“Ngày muội sinh ra, sứ thần nước phụ cận đưa tới cho phụ hoàng một phen Phượng Thủ Không Hầu, phụ hoàng vô cùng vui sướng, cho nhạc sư ngày đêm đàn tấu, không màn đến mẫu hậu lâm bồn (sinh baby), tên của muội cũng vì đây mà có.” Không Hầu thờ dài, “Sau khi Cảnh Hồng Đế tạo phản, phụ

hoàng bị giết, mẫu hậu tự vẫn, tên của muội trở thành biểu tượng của một giang sơn bị sụp đổ.”

Nàng đến bây giờ còn nhớ rõ, người trong cung thường hỏi nàng có phải hay không đàn tấu Không Hầu rất giỏi? Khi đó, nàng trừ bỏ cười ngây ngô cũng chẳng thể làm gì khác.

Không nghĩ tới khi đến Lăng Ưu giới, pháp khí bản mạng, cuối cùng vẫn là Phượng Thủ Không Hầu.

Thành Dịch lẳng lặng nghe Không Hầu nói chuyện, hẳn không khuyên nhủ, cũng không nói đạo lý gì. Chờ khi đến cửa động phủ Không Hầu, Thành Dịch mới nói: “Muội chính là vẫn lựa chọn nó.”

“Ân” Không Hầu cười, “Trốn tránh cũng là vô dụng, muội có dũng khí mong chờ tương lai, cũng có quyết tâm đối diện với quá khứ.”

Thành Dịch nghe vậy cười khẽ ra tiếng, hẳn biết, tiểu sư muội so với hắn và Đàm Phong còn tốt hơn nhiều. Giống như là.....trời sinh thích hợp tu đạo, con đường này, nàng sẽ đi xa hơn bọn hắn rất nhiều, thành tựu đạt được càng cao.

“Sư huynh, từ hôm nay trở đi, muội chuẩn bị bế quan một thời gian.” Không Hầu nói với Thành Dịch.

“Được.”

Thành Dịch đứng ngoài cửa, nhìn đại môn động phủ Không Hầu đóng lại. Xoay người sửa sửa quần áo, đi nhanh đến hướng động phủ Đàm Phong, hi vọng nhị sư đệ còn có chút lương tâm, để lại cho hắn mấy vò rượu.

Xuân đi thu tới, hạ qua đông đến. Hai năm vội vàng qua, một ngày nọ trên đỉnh núi, một khúc Không Hầu nhẹ nhàng vang lên khắp Tê Nguyệt Phong, sau đó lan ra khắp Vân Hoa Môn.

“Đây là âm thanh gì?” trên Vân Tiên Lộ, vô số người khắp nơi nhìn quanh, tựa hồ đang tìm phương hướng âm thanh truyền tới. Âm thanh này mềm mại, uyển chuyển, khiến tay chân mệt mỏi như nhẹ hơn vài phần.

Sau khi ngây ngốc một lát, đám người liền thi nhau tiếp tục bò, tay chân đều sử dụng.

Chỉ có tiếp tục tiến lên, nỗ lực hết mình thì mới tính là chân chính bước lên Vân Tiên Lộ.

Tác giả có lời muốn nói: Vân Hoa Môn lại đến đợt tuyển tân đệ từ mười năm một lần. Mọi người mau mau báo danh.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tân Đệ Tử

Thành Dịch đứng canh ở Vân Tiên Lộ, nghe được tiếng đàn vang lên, đột nhiên quay đầu lại nhìn hướng Tê Nguyệt Phong. Đệ tử đứng bên cạnh hắn thấy Thành Dịch phản ứng lớn như vậy, có chút nghi hoặc: “Thành Dịch sư huynh, có chuyện gì sao?”

“Các đệ canh giữ nơi này, huynh đi sẽ quay lại.” Thành Dịch điểm mũi chân một chút, hướng Tê Nguyệt Phong vội vã đi.

Mấy cái đệ tử mờ mịt: “Chuyện gì khiến Thành Dịch sư huynh gấp đến như vậy?”

“Chẳng lẽ là Không Hầu sư muội xuất quan?” Một vị đệ tử nói, “Hai năm trước sau khi chọn bản mạng pháp khí, Không Hầu sư muội liền bế quan không ra, cũng không biết thế nào?”

Hai người đang nói, Vân Tiên Lộ liền xuất hiện một thiếu niên quần áo tả tơi, đầu tóc tán loạn, thất tha thất thểu bò lên, mười ngón tay đều là máu, bị tuyết lạnh là đông lại, đôi mắt sáng đến dọa người.

Bước lên bậc thang cuối cùng, trên mặt hắn lộ ra tươi cười, rồi ngã xuống một đồng tuyết.

Hắn rút cuộc đã lên tới.

Tê Nguyệt Phong.

Không Hầu đi ra của động, nhìn bông tuyết đang tung bay, thở ra một hơi: “Mùa đông lại đến a.”

“Sư muội.” Thành Dịch phi thân tới, thấy Không Hầu biểu tình thoải mái, cười hỏi: “Hết thấy đều thuận lợi?”

“Ân.” Không Hầu gật đầu, chỉ chỉ Vãn Tiên Lộ, “Bên kia giống như có rất nhiều người, nội môn có gì phát sinh?”

“Vân Hoa Môn cứ mười năm sẽ tuyển tân đệ tử một lần, những người đó đều là người muốn vào bổn môn.” Thành Dịch thấy Không Hầu có chút tò mò, “Muốn đến xem không?”

“Ân” Không Hầu gật đầu, hướng Vãn Tiên Lộ bay đi.

Điểm cuối Vãn Tiên Lộ, trừ bỏ đệ tử Vân Hoa Môn, còn có mấy hải tử biểu tình mệt mỏi. Mặc kệ là người mặc quần áo hoa lệ hay cũ nát, đều không dám lên tiếng ồn ào, tranh thủ thể hiện mặt tốt của mình trước mặt đệ tử Vân Hoa Môn.

“Có tiên tử bay tới.” Có thiếu niên mười mấy tuổi ngẩng đầu nhìn không trung, kinh hô một tiếng.

Những người khác đều ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy một thiếu nữ bạch y đạp tuyết bay tới, tóc đen bay múa, làm chúng phạm nhân thường ngày ít tiếp xúc với tu sĩ nhìn ngây người.

Thiếu niên quần áo tả toại ngẩng đầu nhìn một cái, học theo bộ dáng những người khác, duỗi tay sửa sửa quần áo cũ nát, vuốt vuốt tóc lộ ra gương mặt tuấn mĩ.

Nhưng mà thiếu nữ kia cũng không tới gần bọn họ, nàng chỉ ở trên không trung cúi đầu mỉm cười vài lần với họ, sau đó thi lễ chào một cái, rồi lấy từ tay áo ra một thanh phi kiếm, đâm phi kiếm bay xa.

“Vừa rồi vị tiên tử kia, thật là đẹp mắt.” Một hải tử mặc áo gấm, dáng người mập mạp, một lát sau mới lấy lại được tinh thần nói.

“Đó thân truyền đệ tử của tông môn chúng ta, cái người biểu hiện cho tốt, về sau nói không chừng còn được gọi nàng một tiếng sư tỷ hoặc sư thúc.” Vân Hoa Môn đệ tử cười nói, “Còn một canh giờ thời gian, một canh giờ sau Vãn Tiên Lộ đóng cửa, tiếp theo tiến hành khảo hạch.”

“Thân truyền đệ tử.....” Quần áo tả toại thiếu niên thấp giọng nói một câu, sau đó yên lặng nắm chặt tay.

“Như thế nào không muốn đi xem? Thành Dịch hỏi Không Hầu, “Không phải muội tò mò sao?”

“Muội sợ ảnh hưởng đến bọn họ phát huy.” Không Hầu từ phi kiếm nhảy xuống, ở Diễn Võ trường đứng yên. Nàng là được sư phụ trực tiếp đưa về, nhìn mấy người đó cố gắng liều mạng mới có thể vào tông môn, trong lòng không khỏi chột dạ.

“Thật là một năm bất đồng một năm, càng ngày càng chu đáo.” Thành Dịch nhìn mấy đồng môn đang tiến đến, biết là họ đến tìm Không Hầu, vội nói: “Huynh đi hỗ trợ khảo hạch, nhị sư huynh muội còn đang bế quan, muội lát nữa đến gặp sư phụ đi.” Nói xong, cũng không đợi Không Hầu phản ứng, xoay người rời đi.

Không phải hẳn không muốn ở cùng Không Hầu thêm một lát, nhưng thật sự là mấy sư muội này nói quá nhiều, khiến đầu hẳn muốn phình to, không thể chịu được nên chỉ có thể lánh đi.

Ở Vân Hoa Môn hơn trăm năm, hẳn cũng chưa thể hiểu rõ, vì cái gì nữ nhân có thể nói chuyện lâu như vậy, đề tài nào cũng có thể hô mưa gọi gió cùng nhau một phen? Càng làm hẳn không rõ nữa chính là các nàng đều tập trung tinh lực cho váy áo trang sức mà tu vi lại có thể tăng đều đều?

Tuy rằng phần lớn thời điểm, Thành Dịch đối với nữ nhân loại này có tâm lý sợ hãi, nhưng hẳn cũng hi vọng tiểu sư muội có thể giống các nàng, có thể vui vẻ, có thể xinh đẹp, hành tẩu ở Tu Chân giới không người dám khinh.

“Không Hầu sư muội.” Linh Tuệ cùng mấy sư muội xúm lại Không Hầu, “Lại xinh đẹp lên không ít.”

Người trong nhà nhìn người trong nhà không khỏi mấy phần, mèo khen mèo dài đuôi. Ở trong mắt các nàng, Không Hầu da dẻ vô cùng trắng mịn, mắt hạnh mai ngải, tóc đen mượt như mây.

“Sư muội tu vi lại tăng lên?” Mặt khác một vị đệ tử cả kinh nói, “Lúc này mới hai năm, sư muội lại là Trúc Cơ ngũ giai tu vi?” dù biết là thiên tài nhưng tốc độ này cũng quá nhanh đi.

“Không Hầu sư muội à.” Một vị sư tỷ do dự nói, “Tu luyện đương nhiên yêu cầu nỗ lực, nhưng cũng không thể khiến mình quá vất vả. Chúng ta tuy rằng theo đuổi trường sinh đại đạo, nhưng nếu chỉ là theo đuổi tồn tại, như vậy trường sinh còn có ý nghĩa gì?” Nàng sợ Không Hầu chỉ lo tu luyện, làm tâm đạo thiếu hụt, khiếm tình cảm đều không có, như vậy làm thế nào có thể tiến xa được?”

Vì thân giả thương hại thiên địa, nếu vô tình vô tâm là có thể thành tựu thì cây cỏ, cục đá ven đường đã sớm phi thăng? Từ xưa đến nay phạm là người tu đạo vô tình vô tâm đều không có kết quả tốt đẹp.

“Các sư tỷ không cần lo lắng, muội hiểu được.” Không Hầu cười cười, hai tháng nay tu vi của nàng đều không có tiến bộ, suy nghĩ thật lâu mới tìm ra nguyên nhân. Từ lúc sinh ra, nàng liền sinh hoạt trong bốn bức tường hoàng cung, không có tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Sau được sư phụ đưa đến Lăng Ưu giới, vẫn luôn ở cùng với các sư huynh sư tỷ trong Vân Hoa Môn, chưa bao giờ chân chính tiếp xúc với bên ngoài.

Không có kiến thức, không có tiếp xúc, làm sao có thể mở rộng tầm mắt?

Có thể thuộc lợi đến Trúc Cơ, đã là vận khí tốt. Nhưng nếu nàng vẫn luôn ở trong Vân Hoa Môn, được các sư huynh, sư tỷ nuông chiều, như vậy nàng không có cơ hội vĩnh viễn lớn lên, càng không thể cường đại hơn.

“Linh Tuệ sư tỷ, tỷ từng đơn độc hành tẩu bên ngoài sao?” Không Hầu hỏi.

“Đương nhiên từng, chúng ta mỗi một thân truyền đệ tử, ở Trúc Cơ kỳ đều sẽ đơn độc ra ngoài rèn luyện.” Nói đến điểm này, Linh Tuệ dừng một chút, “Sư muội, muội muốn đi sao?” Nàng thời điểm ra ngoài, đã sống ba bốn mươi tuổi, tuy sư muội tu vi không sai biệt lắm, nhưng tuổi đời còn nhỏ, chỉ sợ vì sư thúc sẽ không đáp ứng.

Không Hầu cười cười, không nói gì.

Vì muốn đánh tan ý tưởng của sư muội, Linh Tuệ nói tiếp: “Đi, cùng ta đi Hội Anh Điện xem lần này tuyển được bao nhiêu đệ tử.”

Hội Anh Điện, đệ tử thông qua khảo hạch phân thành hai nhóm, vì chăm sóc mấy người thường không có tu vi, trong điện bài đầy lò sưởi, làm không khí toàn điện thập phần ấm áp.

“Ngươi tên gì?” Thanh Nguyên chỉ chỉ thiếu niên quần áo cũ nát.

“Đệ tử Quy Lâm.” Thiếu niên quỳ xuống, hai tay đặt lên trán, cung kính quỳ bái.

“Quy Lâm.” Thanh Nguyên gật đầu, “Đơn linh căn tu sĩ, không tồi.”

“Thanh Nguyên sư đệ chuẩn bị thu hấn làm nội môn đệ tử Thần Hà Phong? Bùi Hoài tò mò hỏi.

Quỳ trên mặt đất, thiếu niên hai mắt giật giật, quỳ đến vững vàng, tựa hồ đối với những lời này của Bùi Hoài không có nửa điểm phản ứng.

“Không cần, cứ theo quy củ.” Thanh Nguyên khẽ lắc đầu, “Một năm sau khảo hạch, lại nói tới những việc này.” Ở đây hai mươi đệ tử mới nhập môn, làm đặc cách thu nhận đối với mười chín đệ tử khác lại không tốt.

Bùi Hoài nhẹ nhàng thở ra, hấn cũng thấy như vậy tốt hơn.

“Vậy như vậy đi.” Hành Ngạn uống một ngụm trà nói với quân sự Ngũ Hành Đường, “Mang tân đệ tử xuống nghỉ ngơi, để cho bọn họ trước nghỉ ngơi hai ngày, làm quen hoàn cảnh trong nội môn, sau lại dạy tu hành nhập môn.”

“Vâng.” Ngũ Hành Đường quân sự đứng lên, đối với hai mươi đệ tử ôn hòa nói, “Các cô theo ta.”

Hai mươi đệ tử thành thật theo sau quân sự, dọc đường đi cẩn thận đánh giá bốn phía. Đối với bọn họ mà nói, kỳ thú bay lượn trên bầu trời, cùng đồng môn ngự kiếm bay lượn làm bọn họ kinh ngạc không thôi.

“Oa.” Tiểu tử mập mạp không nhịn được cảm khái, “Thật nhiều tiên tử xinh đẹp.”

Nhóm tân đệ tử sôi nổi quay đầu, đỉnh bạch ngọc cách đó không xa, mấy vị nữ đệ tử xinh đẹp, các nàng cũng đang nhìn về phía này.

“Các con đi theo ta, không cần náo loạn.” Quân sự đưa bọn họ đi qua thềm đá, hướng một lối khác, “Các nàng đều là thân truyền đệ tử, gặp mặt không thể vô lễ.”

“Đệ tử nhớ kỹ.”

Quần áo tả tơi thiếu niên, quay đầu lại nhìn vào đỉnh, trong trông mắt đen nhánh có một mảnh bạch y.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Xuống Núi

Cùng các sư tỷ xem tân đệ tử nhập môn xong, Không Hầu tìm Vong Thông, nói muốn xuống núi một đoạn thời gian.

“Con muốn xuống núi?” Vong Thông trầm mặc một lát, nhíu mày, “Ở Vân Hoa Môn bị ủy khuất?”

“Sư phụ.” Không Hầu bắt đầu dĩ cười nói, “Không có người làm con ủy khuất. Gần đây tu vi của con vẫn luôn trì trệ không tiến, nên Không Hầu muốn xuống núi đi xem. Nhiều năm như vậy, đệ tử vẫn luôn không rõ thế giới bên ngoài đến tột cùng là như thế nào. Lần đầu tiên chân chính tiếp xúc đến bên ngoài, vẫn là năm ấy mười tuổi, đêm đó được sư phụ đưa tới Lăng Ưu giới. Đêm hôm đó quá đẹp, đẹp đến làm cho con tưởng rằng chính mình đang nằm mơ.”

“Sư phụ, con muốn ra bên ngoài tham quang một phen.” Không Hầu lúi kéo tay áo Vong Thông, lắc a lắc, “Sư phụ đồng ý đi.”

“Đã là đại cô nương mười sáu tuổi, còn cùng vì sư làm nũng.” Vong Thông quay đầu, “Ngày mai nhắc lại việc này, vì sư phải suy nghĩ thêm.” Nói xong, xả ra tay áo, bước ra ngoài.

“Đây là đồng ý hay là không đồng ý?” Không Hầu xụ mặt, thờ dài. Quay đầu thấy động phủ Vong Thông trống rỗng, đi ra ngoài hái hai đóa hoa, cắm vào bình đặt lên bàn.

“Vong Thông, người rốt cuộc muốn làm gì?!” Thanh Nguyên trừng mắt nhìn Vong Thông ngồi ở trước động phủ hần không chịu đi, không kiên nhẫn nói, “Nơi này của ta không chào đón người.”

“Người cho rằng ta muốn đến nơi này?” Vong Thông liếc một cái xem thường, cầm lấy ấm trà trên bàn, không nhanh không chậm mà rót một ly trà, nhẹ uống một ngụm, sau ghét bỏ nói, “Người vẫn là không có phẩm vị, mấy trăm năm vẫn là cái vị này.”

“Chê ta không phẩm vị, người có thể không uống.” Thanh Nguyên hận không thể đem Vong Thông đánh ra đi, “Có việc gì mau nói.”

“Còn nhớ rõ bảy trăm năm trước, thời điểm người xuống núi rèn luyện, đã mượn ta một trăm linh thạch sao?” Vong Thông buông chén trà, “Đều nhiều năm như vậy, có phải hay không nên trả lại?”

“Việc bảy trăm năm trước người còn nhớ rõ?” Thanh Nguyên không dám tin tưởng mà nhìn Vong Thông, “Người như thế nào không nói năm đó thời điểm ra cửa, người ở nơi này của ta xin ăn xin uống?!”

“Xin chính là xin, mượn chính là mượn.” Vong Thông sờ sờ chòm râu, “Cái này vẫn phải tính cho rõ ràng.”

“Cầm đi cầm đi.” Thanh Nguyên móc ra một bao linh thạch ném tới trước mặt Vong Thông, “Tiền vốn thêm lợi tức, cầm đi!”

Vong Thông cũng không giận, nhặt lên túi linh thạch trên bàn. Thanh Nguyên tức giận ở phía sau nghiêng răng nghiêng lợi, thiếu chút nữa mắng chửi người.

Sớm biết rằng tên khốn kiếp này tiện đến thế, hần liền không nên hào phóng như vậy, thế nhưng ném năm trăm linh thạch đi ra ngoài!

Ở Thần Hà Phong lắc lư một vòng, Vong Thông lại đi Ngọ Dương Phong, Từ Ngọ Phong, Tịch Chiếu Phong chạy một hồi, ở mỗi cái sư đệ nơi đó đều cướp đoạt một đồng linh thạch, sau đó bắt đầu hướng chủ phong chạy. Dù sao đệ tử không có linh thạch, tìm sư huynh là thiên kinh địa nghĩa.

Hành Ngạn đang xem thư, nghe được Vật Xuyên nói Vong Thông muốn gặp hần, nhin không được có chút đau đầu, chỉ cần sư đệ vô duyên vô cớ chạy tới tìm hần, liền khẳng định sẽ không có chuyện tốt, “Cho hần tiến vào.”

“Sư huynh a.” Vong Thông một khuôn mặt khổ tiến vào, hướng Hành Ngạn thi một cái đại lễ, “Đệ.....”

“Nói đi, muốn nhiều ít?” Hành Ngạn đem thư ném tới trên bàn, xoa xoa huyết Thái Dương, “Đừng gào, ta đau đầu.”

“Sư huynh, lời này nói được.....” Vong Thông vươn một đầu ngón tay.

“Một trăm?”

Vong Thông lắc đầu: “Một ngàn.”

“Lại gây họa làm hồng thứ gì?” Hành Ngạn chau mày, “Muốn nhiều như vậy?”

“Đệ mấy năm nay cũng chưa ra cửa, chỗ nào gây họa?” Vong Thông ngồi xếp bằng ở trước mặt Hành Ngạn, “Là tiểu đồ đệ Không Hầu muốn ra ngoài rèn luyện, tuy nói luyện tiếu, nhưng là hài tử đã lớn, cũng nên đi ra ngoài đi một chút, vạn nhất bị đệ đường đến không biết khó khăn, chẳng phải lại trách đệ không biết nuôi dạy.”

Hần thờ dài, trong giọng nói là tràn đầy u sầu: “Nhưng Không Hầu mới có bao lớn, trên người không chút phù chú pháp khí phòng thân, ta cũng không yên tâm, cũng may mấy năm nay đệ tích góp không ít phòng ngự pháp khí, để năng mang theo cũng đủ rồi. Bất quá ra ngoài, có chỗ nào mà không dùng tiền.”

Nói đến điểm này, hần hướng Hành Ngạn cười lấy lòng, “Sư huynh cũng biết, đệ chính là mệnh tích góp không được linh thạch, cho nên chỉ có thể đa mặt dày hướng huynh xin linh thạch.”

“Người đời này, cũng chỉ có giáo đường đồ đệ điểm này, đáng giá khen.” Hành Ngạn nhìn Vật Xuyên nâng nâng cằm, “Vật Xuyên, đi lấy hai ngàn linh thạch cho Vong Thông sư thúc người.”

“Vẫn là sư huynh xa hoa, đệ thay mặt tiểu đồ đệ cảm tạ.” Vong Thông chà xát tay, “Nếu là trên người của huynh có cái gì phù chú pháp khí không cần, cũng có thể tặng cho Không Hầu luôn a.”

Hành Ngạn đợi Vong Thông trừng một lát, từ trong tay áo móc ra một cái thu nạp túi đưa cho hần: “Cầm đi cầm đi, dặn dò Không Hầu ở bên ngoài chú ý an toàn, Vân Hoa Môn chúng ta tuy chủ dĩ hòa vi quý, nhưng quan trọng nhất chính là làm theo khả năng, mặc kệ bất luận sự tình gì, đầu tiên đều phải

bảo đảm an toàn của bản thân.”

“Đệ sẽ cần dặn.” Vong Thông nhanh tay đem thu nạp bỏ vào trong tay áo, mới nói, “Nha đầu Không Hầu đầu óc thông minh, chính là tính cách đơn thuần chút, ở bên ngoài học thêm được thêm kiến thức cũng tốt.”

“Đệ có thể nghĩ thông suốt điểm này thì tốt.” Hành Ngạn gật gật đầu, “Nếu đệ cương quyết không cho nàng rời núi, mới là hại nàng.”

Vong Thông cười cười, không nói gì. Ba cái thân truyền đệ tử đối với hắn mà nói, chính là giống như con ruột của mình. Làm phụ thân, luôn hy vọng hài tử của mình có thể trở nên nổi bật, lại hy vọng hài tử của mình cả đời bình an, liền tính không có tiền đồ cũng không có quan hệ. Nhưng dù cho trong lòng hắn nghĩ như thế nào, khi hài tử trưởng thành, hắn cũng chỉ có thể buông tay, để cho chúng lựa chọn con đường của riêng mình.

Sư phụ năm đó cũng đối với hắn như vậy, hắn hiện tại cũng sẽ đối với đồ đệ hắn như vậy.

Sáng ngày hôm sau, Không Hầu nhìn túi linh thạch cùng pháp khí đặt đầy ắp trên bàn, cầm lấy tin tinh tế xem, cười đến đỏ hốc mắt. Cái gì lười đến đưa nàng, rõ ràng chính là luyện tiếu nàng rời đi, cho nên mới không lộ mặt. Dem giấy viết thư bỏ vào trong lòng ngực, Không Hầu đem đồ vật trên bàn đều bỏ vào thu nạp giới, đứng dậy rời động phủ.

“Sư muội.” Thành Dịch sớm đã chờ ở ngoài động thấy Không Hầu ra tới, cười cười, “Hôm nay liền phải ra cửa?”

Không Hầu gật gật đầu, cúi đầu có chút không dám nhìn Thành Dịch: “Nếu là nhị sư huynh bế quan ra tới, muội còn không có trở về, huynh liền nói dung cho muội, là muội đi ra ngoài rèn luyện, nói không tới khi trở về còn có thể đánh sâu vào tu vi Kim Đan đâu.”

“Có tự tin đến như vậy?” Thành Dịch khẽ cười một tiếng, đem thu nạp túi chuẩn bị tốt đưa cho Không Hầu, “Đi sớm về sớm, nhớ rõ sư phụ sư huynh đều ở đây chờ muội.”

“Cảm ơn sư huynh.” Không Hầu tiếp nhận thu nạp túi, duỗi tay ôm ôm Thành Dịch, “Đại sư huynh, chờ muội trở lại.” Buông ra Thành Dịch, nàng cũng không quay đầu lại mà phi kiếm xuống núi, nàng sợ vừa quay đầu lại, liền luyện tiếu ra đi.

Được sư phụ sư huynh coi như hòn ngọc quý trên tay sủng ái suốt sáu năm, Không Hầu cảm thấy chính mình chỉ có càng nỗ lực, càng thành công, mới có thể hồi báo thân tình này. Bởi vì coi trọng, cho nên quý trọng; bởi vì quý trọng, cho nên nỗ lực.

“Diễn Võ Trường là nơi luyện võ. Hai ngày sau, các người cách một ngày đều phải ở chỗ này học tập.....” Thanh thúy tiếng chuông truyền tới, quản sự dừng lại câu chuyện, hướng cửa ra Vân Hoa Môn hành lễ.

“Quản sự, đây là có ý tứ gì?” Đã thay trang phục ngoại môn đệ tử Vân Hoa Môn thiếu niên béo hòa khí hỏi, “Vì cái gì bỗng nhiên có tiếng chuông vang lên?”

“Đây là vì tiền đệ tử đi xa.” Quản sự biểu tình nghiêm túc, xoay người nói, “Chờ các người đến Trúc Cơ, cũng sẽ đơn độc ra cửa rèn luyện. Nhưng là muốn tiến vào Trúc Cơ, các người hiện tại liền phải nỗ lực, nhớ kỹ không?”

“Đệ tử nhớ kỹ.”

Không Hầu trực tiếp xuống núi, đi ngang qua tiệm sách, do dự một chút, đi vào. Chủ tiệm sách nhìn thấy nàng, cười nói: “Tiền trưởng tới vừa lúc, tiểu điểm có sách mới của Diệu Bút Khách, ngài muốn lấy không?”

“Muốn.” Không Hầu gật gật đầu, móc ra linh thạch đưa cho chủ tiệm, “Ta muốn ra ngoài một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này nếu có sách mới Diệu Bút Khách tới, lão bản giúp ta lưu trữ, chờ ta trở lại sẽ đến lấy.”

“Thỉnh tiền trưởng yên tâm, ta nhất định hào hào giúp người lưu trữ.” Chủ tiệm sách liên tục đáp ứng, dù sao sách của tác giả này, trừ bỏ vị tiền trưởng này, cũng không có người hỏi thăm.

“Lão bản, nơi này có thoại bản của Diệu Bút Khách?” Giọng nam trầm thấp vang lên.

Chủ tiệm quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa, một vị công tử tướng mạo phi phàm, áo gấm màu trắng trên người không dính bụi trần, bàn tay trắng như bạch ngọc che trên miệng, khẽ ho, trên mặt mang theo vài phần bệnh sắc.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tặng Được

Nghe được có người thích Diệu Bút Khách giống mình, Không Hầu thập phần tò mò, quay đầu nhìn lại phía sau. Nam nhân đi tới người mặc áo gấm trắng, tóc búi chỉnh tề, không một sợi rối. Đây là một người vô cùng sạch sẽ, sạch sẽ đến làm người khác cảm thấy, nếu làm hấn dính một hạt bụi thì đó chính là tội lỗi.

Không Hầu chớp chớp đôi mắt, lui một bước.

Nam nhân đang đi vào thấy nàng hơi gật đầu chào, nhìn sách trên tay nàng, đuôi lông mày hơi giãn ra: “Xin lỗi, quấy rầy hai vị.”

Hắn đại khái cũng không thường cười, khoe mọi miễn cưỡng hơi cong cong, thoát nhìn có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn rất đẹp.

Trên thực tế, người xinh đẹp, dù là khóc cũng mỹ lệ hơn người khác đang cười.

“Không có.” Không Hầu lấy lại tinh thần, cười đáp lại đối phương, “Ta cũng chỉ là người ghé tới mua sách.”

Nam nhân thấp giọng ho hai tiếng: “Mới vừa rồi ngoài cửa đã nghe thấy hai người nói chuyện, đạo hữu.....cũng thích sách của tác giả này?”

“Cũng?” Không Hầu hai mắt sáng ngời, chẳng lẽ nam nhân lớn lên xinh đẹp này cũng thích sách Diệu Bút Khách? Nghĩ vậy, nàng cao hứng gật đầu nói, “Đúng vậy, cốt truyện của hắn thật xuất sắc vai chính vô cùng lợi hại, ta có rất nhiều sách của hắn, nếu huynh thích.....” Nàng muốn nói, huynh nếu thích ta có thể cho mượn xem, nhưng là nghĩ đến nàng phải lập tức rời khỏi Ung Thành, nên chỉ có thể ngượng ngùng cười, “Nếu ta lần này không phải đi vội, thì có thể cho huynh xem.”

“Đạo Hữu muốn ra khỏi thành?” Nam nhân nhìn ngoài trời bông tuyết rơi đầy, hơi lo lắng nói, “Bên ngoài tuyết đang rơi lớn, Ung Thành ngoại tu sĩ tâm tư khó dò, cô nương nếu muốn ra thành, nhất định phải cẩn thận.”

“Đa tạ, ta sẽ cẩn thận.” Thiện ý của người xa lạ, Không Hầu cũng không cảm thấy đối phương đang xen vào việc của người khác, nàng thi lễ với đối phương. Quay đầu nói với lão bản, “Chường quây, nhất định phải hảo hảo giữ sách cho ta, chờ ta rèn luyện trở về, liền tới lấy ngay.”

“Tiên trưởng yên tâm, ta nhất định giữ lại cho người.” Lão bản tiệm sách nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Không chỉ có ta giữ, mà nhi tử, tôn tử của ta cũng sẽ giữ sách lại cho ngài.” Mấy vị tiên trưởng có đôi khi ra cửa chính là vài chục năm, hấn sợ chính mình không đợi được đối phương trở về cho nên đem nhi tử cùng tôn tử cũng tính vào.

“Lão bản thật biết đùa.” Không Hầu đưa đưa mấy khối linh thạch, “Cái này coi như là tiền đặt cọc, cáo từ.”

“Tiên trưởng đi thông thả, tại hạ chờ người bình an trở về.” Chủ tiệm sách mỉm cười nhìn theo Không Hầu rời đi, mới khách khách khí khí nói với nam nhân bên cạnh, “Công tử thỉnh chờ một lát, ta đi lấy sách cho ngài ngay.”

Ở giá sách cuối cùng lấy ra mấy quyển thoại bản của Diệu Bút Khách, chủ tiệm tiện tay đưa cho nam nhân, nhưng nhìn đến quần áo trắng tinh, bàn tay như bạch ngọc của đối phương, liền xoay người lấy khăn tay lau chùi bìa sách, rồi lấy giấy gói bọc sách lại mới đưa cho nam nhân: “Công tử, thỉnh.”

“Làm phiền.” Nam nhân mặt mày lạnh lùng, tiếp nhận sách.

“Vừa rồi vị kia tiên tử, là người Vân Hoa Môn?”

“Công tử mắt nhìn người thật tốt, vị tiên trưởng đó là thân truyền đệ tử vhm” Nhắc tới vhm, chủ tiệm sách mang theo vài phần tự hào nói, “Năm đó lúc nàng lần đầu đến đây, vẫn là tiểu cô nương búi tóc hai bên, đảo mắt chính là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, công tử nói có lợi hại hay không?”

Nam nhân gật đầu, móc ra linh thạch đưa cho chủ tiệm.

“Mấy quyển này không đáng nhiều tiền như vậy.” Chủ tiệm chỉ lấy một khối linh thạch, còn thối lại bốn mươi ngọc tệ cho nam nhân, “Công tử tuy là người nơi khác tới, nhưng người Ung Thành chúng ta buôn bán chú ý uy tín, người bên ngoài hay người địa phương đều một giá, mấy quyển thoại bản này, không đáng tiền.”

Nam nhân thu hồi linh thạch, nhẹ nhàng vuốt ve thoại bản trong tay, động tác ôn nhu như là đối đãi trân bảo: “Sách này, không đáng giá tiền sao?”

“Này Diệu Bút Khách không phải tác giả nổi tiếng, sách hắn viết tự nhiên không có đáng giá như tác giả khác. Toàn bộ Ung Thành chúng ta, người đọc thích nhất Diệu Bút Khách, đại khái cũng chỉ có vị kia tiên trưởng vừa rồi.” Chủ tiệm sách thấy nam nhân trên mặt biểu tình có chút lạnh nhạt, cho rằng chính mình nói quá nhiều, đối phương phiền, vội nói: “Khách nhân ngài còn có yêu cầu gì không?”

“Không cần.” Nam nhân đem sách thu hồi tới, xoay người đi ra cửa, cả người cơ hồ hòa với tuyết trắng ngoài cửa.

Ung Thành có bốn đại môn, Không Hầu chọn cửa đông, Không Hầu nghe Linh Tuệ sư tỷ nói qua, phía đông có Thủy Nguyệt Trai môn phái, đệ tử bên trong tất cả đều là cô nương thập phần xinh đẹp, các nàng ủ rượu vô cùng ngon, làm quần áo phi thường xinh đẹp, mặc lên giống như là tiên nữ.

Mặc kệ thế nào, nhìn đến tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, luôn là có thể làm tâm tình người ta trở nên vui vẻ.

Trên đường phố ở Ung Thành, dầm lên tuyết đọng thật dày, Không Hầu đi đường rất chậm. Nàng quan sát mỗi một người đi qua, nghe bọn họ nhỏ vụn

nói chuyện với nhau, trên mặt tươi cười sung sướng.

Ung Thành rất lớn, nhưng lớn đến mấy cũng là thành, cũng có điểm cuối. Nhìn cửa thành cao ngất, Không Hầu xoay người nhìn đường phố phồn hoa, kiên định mà đi đến phía trước.

Đi ra cửa Đông, Không Hầu mới vừa lấy ra phi kiếm, còn không có nhảy lên đi, liền nghe được phía sau có tiếng chuông vang lên, hai con ngựa trắng tinh lòi kéo một chiếc xe ngựa hướng ngoài thành đi tới, trên cổ ngựa lục lạc phát ra thanh âm leng ka leng keng.

Đánh xe ngựa là nam nhân trung niên mặc áo đen, trên người mang theo khí thế tu sĩ, nhưng là Không Hầu nhìn không thấu tu vi của đối phương, chứng tỏ đối phương tu vi cao hơn nàng rất nhiều, cho nên nàng thực thức thời hướng bên cạnh nhường nhường.

Ra cửa điều thứ nhất, gặp được người lợi hại hơn mình, không cần phô trương, càng không cần kiêu ngạo. Bên trong thoại bản có viết, dám làm người kiêu như vậy, đều rất mau sẽ bị giết.

Khi xe ngựa sắp đi ngang qua nàng, lại từ từ dừng lại. Không Hầu hít sâu một hơi, tới tới, định luật đi ở bên ngoài bị người khác tự nhiên kiểm soát sắp xuất hiện ở trên người nàng!

Mảnh bị xóc lên, lộ ra gương mặt tuấn mỹ lại không xa lạ mặt.

“Cô nương?” Nam nhân nhìn nàng, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, hẳn còn muốn nói cái gì, lại ho nặng nề, vội dùng khăn tay trắng tinh che miệng lại.

Nam nhân tuấn tú, đến ho khan cũng đẹp như vậy.

Không Hầu thấy đối phương ho đến hai má nhiễm đỏ ửng, tựa hồ sắp mất mạng, từ thu nạp giới lấy ra một quả đan dược, đưa tới trước mặt đối phương: “Ta là đệ tử Vân Hoa Môn, đây là đan dược trường bồi dưỡng môn luyện chế, ăn vào có khả năng sẽ thoải mái một ít.”

Tùy tùy tiện tiện đưa dược, người khác cũng không dám ăn, giải thích thân phận, có khả năng đối phương sẽ tương đối yên tâm.

Nghĩ vậy, Không Hầu ở trong lòng trộm thở dài. Ra cửa trước, nàng còn âm thầm thở, gặp chuyện không thể chỉ dựa vào danh khí sư môn tới giải quyết, không nghĩ tới ra cửa còn không đến nửa ngày, nàng phải nhờ vào thể diện sư môn để tăng tín nhiệm của người khác.

May mắn lời thề này nàng không có nói ra, vẫn là coi như nó không có tồn tại đi. Chưa nói ra khỏi miệng, thì xem như là chưa tính.

“Đa tạ cô nương.” Nam nhân tiếp nhận đan dược, không chút do dự nuốt xuống. Nam nhân trung niên đánh xe nhìn nữ tử đứng ở bên xe ngựa, đang cười đến mí mắt cong cong, mí mắt hẳn rũ xuống không nói gì.

“Không cần khách khí.” Không Hầu phi thân nhảy lên phi kiếm, cười nói, “Bên ngoài tuyết lớn, công tử thân thể không tốt, vẫn là chờ tuyết ngừng lại hay đi.” Xem vị công tử này bộ dạng hơi thở mỏng manh, hẳn là không có tu vi, loại thời tiết lạnh lẽo này hẳn là lảng lộn đến khó chịu.

“Làm phiền cô nương lo lắng, chỉ là tại hạ phải đi Thủy Nguyệt Trai cầu dược, vị dược này mùa đông mới có thể có, cho nên chỉ có thể đi một chuyến này.” Nam nhân ngẩng đầu nhìn thiếu nữ ở trên không trung trước mặt, “Tại hạ tên tục Hoàn Tông, đa tạ cô nương tặng dược.”

“Thì ra là thể.” Không Hầu thấy người này thân thể suy yếu, suy đoán này vị dược đối với hắn rất quan trọng, liền nói, “Chúc công tử sớm nhận được dược liệu, thân thể khỏe mạnh.”

“Đa tạ cô nương cát ngôn.” Hoàn Tông cong cong khóe miệng, “Cáo từ.”

“Cáo từ.” Không Hầu thấy đối phương nói cáo từ lại không hạ màn, khó hiểu mà nghiêng nghiêng đầu.

Chú ý tới động tác của nàng, Hoàn Tông cười khẽ ra tiếng, tinh tế ho khẽ một tiếng nói: “Cô nương trước hết, mời.”

Thì ra là muốn nàng đi trước. Không Hầu bưng tinh đại ngọc, hướng đối phương chấp tay, dầm phi kiếm bay đi.

Mẫu hậu từng cùng nàng nói qua, nữ nhân lớn lên đẹp là họa thủy. Cũng không nam nhân biết lớn lên như vậy đẹp, thì là là cái gì đây? Hy vọng thân thể hắn sớm khỏe lại, lớn lên đẹp như vậy, nếu xảy ra không hay, vậy cũng quá đáng tiếc.

Không Hầu phi kiếm một thời gian, đến một cái thành nhỏ. Tuy so với Ung Thành rất nhỏ bé, nhưng cũng có phần náo nhiệt, sôi nổi.

Vào thành, Không Hầu phát hiện người thủ thành sẽ thu bá tánh binh thường phí qua đường, tu sĩ lại không cần nộp. Nàng có chút không rõ, theo lý thuyết tu sĩ càng có tiền, vì sao cổ tình chỉ cần tiền của bá tánh binh thường, mà không cần tiền của tu sĩ?

Vào thành, trên đường phố rộn ràng nhộn nhạo, Không Hầu trên người ăn mặc hoa phục, tuy rằng tuổi nhỏ lại không có người thường dám đến trêu chọc nàng. Bá tánh binh thường tuy rằng nhìn không ra tu vi tu sĩ, nhưng là lại có thể phân biệt khác biệt giữa người thường cùng tu sĩ, phẩm là tu sĩ, bọn họ đều sẽ cung kính mà tránh đi.

“Khách điểm, khách điểm. ....” Không Hầu tìm kiếm, ra bên ngoài, không đến ở khách điểm, thì chưa thể nói là đã từng đi ra ngoài cửa?

Tìm tới tìm lui, nàng rốt cuộc chọn trúng một khách điểm vừa ý. Nàng đi vào cửa, còn không kịp mở miệng, liền có tiểu nhị tới tiếp đón nàng, đem giá cả

các phòng giới thiệu một lần.

“Tiền từ ngài nếu là yêu cầu phòng luyện đan hoặc là thuê tiểu viện riêng, cửa hàng cũng đều có thể đáp ứng.” Tiểu nhị nhiệt tình hỏi, “Ngài có cái gì yêu cầu, cứ việc phân phó.”

“Cô nương một mình một người bên ngoài cư trú có chút không an toàn, không bằng ở viện bên trong.” Một nam nhân hoa phục ngồi ở bên cạnh dùng com lười biếng nói, “Ta có chỗ rất được, lại có hạ nhân hầu hạ, nhất định sẽ không làm cô nương chịu ủy khuất.”

Không Hầu triều nói chuyện nam nhân nhìn lại, đuôi lông mày hơi hơi giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phong Ba

Editor: TIEUTUTUANTU

"Công tử, nô gia không tốt sao, người lại muốn mời nữ nhân khác đến ở cùng?" Ti nữ bên cạnh nam nhân cười kiều mị, tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve nam nhân, khéo mắt liếc Không Hầu.

"Nàng đương nhiên là tốt nhất, chỉ là công tử nhà ngươi từ trước đến nay là người biết thương hoa tiếc ngọc, như thế nào bỏ được mỹ nhân lẻ loi ở tại khách điểm một mình." Nam nhân hôn một cái trên má nữ tì, phe phẩy cây quạt linh quang lấp lánh trong tay, cười như không cười nói, "Vị mỹ nhân này, ngươi nói có phải hay không?"

Hắn cho rằng nữ tử này sẽ kinh hoàng hoặc là phần nộ, nhưng làm hắn ngoài ý muốn chính là, đôi xinh đẹp mắt đôi phương mở to, thế nhưng mang theo vài phần..... Hưng phấn?

Nàng hưng phấn cái gì, nên hưng phấn chính là nam nhân đùa giỡn mỹ nhân có được hay không?

Khi đùa giỡn người khác, làm đối phương lộ ra kinh hoàng, sợ hãi, cảm xúc phần nộ, thì mới có cảm giác thành tựu, loại ánh mắt tò mò, hưng phấn này, không chỉ không thể làm hắn hưng phấn, mà ngược lại làm hắn có loại cảm giác chính mình bị đùa giỡn.

Loại cảm giác này, làm thân ăn chơi trác táng là hắn, phi thường không có cảm giác thành tựu.

"Ngươi là đang đùa giỡn ta sao?" Thiếu nữ áo lục đi đến trước bàn hắn, cúi người nhìn hắn, đôi mắt sáng rõ, trong tròng, soi hình dáng hắn lên trên.

Hắn không được tự nhiên nghiêng nghiêng người, "Tiểu gia ta thấy ngươi có vài phần tư sắc, mới nguyện ý đùa giỡn ngươi, hiểu rõ sao?"

"Ngà?" Thiếu nữ gật gật đầu, khoanh tay trước ngực, "Dựa theo quy luật muôn thuở, loại công tử ăn chơi trác táng giống ngươi thế này, thực mau sẽ có người tới thu thập ngươi."

Đỗ Kinh vỗ bàn, đắc ý nói: "Cũng không hỏi thăm xem, toàn bộ Khâu Thành ai dám thu thập ta, biết ta là ai sao?"

"Không muốn biết." Không Hầu nhìn ra tên ăn chơi trác táng này tu vi chỉ là Luyện Khí kỳ, nên mặc kệ hắn, xoay người đưa tiền trợ cho chương quầy: "Cho ta một gian phòng thượng hạng."

"Tiền trưởng thành chờ một lát." Chương quầy nhanh chóng đăng ký, vẫy tay gọi tiểu nhị đưa Không Hầu đi nhận phòng, thuận tay đem đồ vật đáng giá trên bàn đều cất vào. Bọn họ làm nghề này, quan trọng nhất chính là nhãn lực nhìn người nhìn việc. Đỗ Kinh công tử cùng vị tiền trưởng này, nói không chừng chuẩn bị đánh đến nơi.

"Đứng lại!" Đỗ Kinh từ ghế trên đứng lên, dùng cây quạt chỉ vào Không Hầu, "Ta cho ngươi đi sao?"

"Không đi." Không Hầu dừng lại bước chân, "Nếu ngươi kiên trì muốn cho ta biết ngươi là ai, vậy ngươi nói, ngươi là vị nào?"

"Ta là con trai của thành chủ Khâu Thành, Đỗ Kinh." Đỗ Kinh chuyển cây quạt trong tay, "Xem ngươi lẻ loi một mình bên ngoài, cũng không giống như là đệ tử đại môn phái, ở bên ngoài đi loạn cái gì?"

"Lẻ loi một mình cùng đại môn phái có cái gì quan hệ?" Không Hầu hừ một tiếng, "Tu hành lại không phải chú trọng phô trương, chẳng lẽ còn muốn một đám người nâng kiệu rải hoa, ngươi tưởng là sân khấu hát tuồng sau?"

"Chương quầy, đi chuẩn bị tiểu viện tốt nhất nơi này cho chu đáo."

Gió nổi lên, bí mật mang theo tuyết cùng cánh hoa bay xuống, mấy nữ tỳ phục tực rờ đi vào tới. Trên người các nàng mang theo mùi hoa sâu kín, mặt lạnh như sương, phảng phất giờ phút này những người bốn phía khác căn bản không tồn tại.

Đi ở giữa các nàng là nữ tử thướt tha mang khăn che mặt, váy yên hà sắc lưu tiên toả ra lưu quang, đẹp giống như tiên nhân hạ phàm.

Toàn bộ thực khách trong đại sảnh đều trầm mặc, bọn tỳ nữ tựa hồ sớm đã quen nhìn bộ dáng kinh ngạc đến ngây người của phạm nhân, cười nhạo một tiếng, đem linh thạch ném cho chuông quây, "Thu thập sạch sẽ chút, tiên tử chúng ta chịu không nổi nửa điểm dơ bẩn."

Phân phó xong, nàng khom người ở phía trước tung hoa, dẫn chủ nhân hướng hậu viện đi đến, lưu lại cánh hoa rơi đầy đất.

"Khụ." Đỗ Kinh ho khan một tiếng, trong đầu âm thầm lặp lại năm chữ "Sân khấu kịch hát tuồng", nhìn phương hướng hậu viện nâng nâng cằm, "Nhìn thấy không, đây mới là khí phái đại tông môn."

Không Hầu cúi đầu nhìn cánh hoa trên mặt đất, tự hỏi một vấn đề nghiêm túc, phải hái bao nhiêu cánh hoa, mới có thể đi một đoạn tung một đường cánh hoa?

"Uy." Đỗ Kinh dùng cây quạt gỗ gõ bàn, "Nữ nhân, muốn đi theo ta hay không?"

"Vừa rồi đại nãi nhân đi ngang qua, sao ngươi không gọi nàng đi cùng?" Không Hầu chớp chớp mắt, "Chẳng lẽ ta so nàng càng đẹp?"

"Suy nghĩ vớ vẩn cái gì, loại đệ tử đại tông môn này, ta chọc đến nổi sao?" Đỗ Kinh thập phần thành thật nói, "Ta lại không ngốc."

Dù là ăn chơi trác táng, hắn cũng biết thức thời ăn chơi trác táng có đầu óc, thấy mạnh không thể chọc vào, thấy yếu thì nhau bắt nạt, đó chính là châm ngôn sống của hắn.

"Ngươi cũng thực ghê gớm nga?" Không Hầu tròn mắt, lười để ý đến hắn, xoay người hướng trên lầu đi.

"Uy uy uy, ngươi hôm nay cần thiết đi theo ta....."

Đỗ Kinh nói còn không có xong, liền thấy từ tay áo thiếu nữ thoát nhìn khả ái hoạt bát bay ra một thanh phi kiếm, thân kiếm tản ra kim quang óng ánh, mũi kiếm thẳng tắp chỉ vào hắn, cách đầu hắn không đến một phân khoảng cách.

"Là thượng phẩm pháp khí!" Nữ nhân bên người Đỗ Kinh sợ tới mức hướng bên cạnh né tránh, không dám đứng gần hắn nữa.

"Có, có chuyện hảo hảo nói, vũ đạo long kiếm không vấn đề." Đỗ Kinh né tránh, mũi kiếm lại đi đi theo, kiếm khí rét lạnh đâm vào đôi mắt hắn ầm ầm đau, mồ hôi lạnh ngán không được mà rơi xuống liên tiếp. Nữ nhân này đến tột cùng là thân phận thế nào, thế nhưng vừa ra tay chính là thượng phẩm pháp khí?

"Vậy sao?" Không Hầu nghiêm mặt, "Nhưng là ta cảm thấy đùa giỡn nữ hài tử càng không vấn đề, ngươi nói xem đúng không?"

"Ta cảm thấy ngươi nói đúng!" Đỗ Kinh sợ thanh kiếm này không cẩn thận run run lên, liền vèo một cái đâm vào đầu hắn.

"Nói kỹ lại Khâu Thành các ngươi vẫn là thuộc Vân Hoa Môn quân hạt, Vân Hoa Môn chính là từ trước đến nay căm ghét loại sự tình đùa giỡn nữ tử này." Không Hầu vung tay lên, thu hồi phi kiếm, "Biết sự tình hai năm trước có một Nguyên Anh lão tổ đùa giỡn đệ tử Vân Hoa Môn sao?"

Đỗ Kinh một bên lau mồ hôi, một bên liên tục gạt đầu.

"Hắn cuối cùng là cái kết cục gì, ngươi biết không?" Không Hầu cười tủm tỉm hỏi.

Đỗ Kinh toàn thân cứng đờ, mồ hôi tuông tuông, hắn cũng không dám lau, "Tiên tử thứ lỗi, tiên tử thứ lỗi, tại hạ về sau không bao giờ làm loại sự tình này, cáo từ."

Nói xong, té ngã lộn nhào lao ra khách điểm. Liền sợ chạy chậm, kiếm trong tay Không Hầu liền chọc tới trên người bọn họ.

Lão bản khách điểm nhẹ nhàng thở ra, còn hảo còn hảo, không có đánh nhau. Hắn cong lưng, đem vật trang trí Tỉ Hưu chiều tài lại trưng ra.

Không Hầu trở lại phòng, đem chăn gối trên giường tất cả đều để sang một bên, từ thu nạp gối lấy ra chăn gối của mình. Linh Tuệ sư tỷ đã nói qua với nàng, khách điểm rất nhiều chăn gối không sạch sẽ, dùng đồ của mình mang tương đối yên tâm.

Vẫn là Tu Chân giới tốt, nhiều đồ vật như vậy đều có thể nhét vào thu nạp giới, nếu là ở Phạm Trần giới, nàng ra cửa mang vài thứ kia, khẳng định phải chở theo vài cái xe ngựa.

Nằm ở trên giường xa lạ, Không Hầu có chút ngủ không được, dứt khoát đứng dậy đi tọa một hồi, làm linh khí vận chuyển quanh thân. Khách điểm này phi thường an tĩnh, an tĩnh đến phảng phất toàn bộ thế giới không có nửa điểm thanh âm.

"A!"

Tiếng thét thê lương chói tai cắt qua đêm tối, cũng đánh vỡ không gian yên tĩnh của khách điểm.

Không Hầu phủ thêm áo ngoài, cũng không màng tóc rối tung, mở cửa chạy ra.

Tới dưới lầu, liền thấy một nữ nhân ngã trên mặt đất, trên người nàng y phục rực rỡ bị máu nhiễm đỏ một mảnh rất lớn.

Đáng sợ nhất không phải miệng vết thương khủng bố trên người nàng, mà là nụ cười quái dị cứng đờ trên mặt nàng.

Nữ nhân này, là tỷ nữ cao ngạo hôm nay nói chuyện cùng chương quỳ, hiện tại nàng đã chết.

"Nguyệt Liên." Bọn tỷ nữ y phục rực rỡ sắc mặt phi thường khó coi, các nàng xoay người nhìn nhóm khách trọ chạy tới, âm thanh lạnh lùng nói: "Hung thủ chính là một trong các ngươi."

"Tỷ tỷ, Nguyệt Liên bị moi tim." Một cái tỷ nữ kinh hoàng nói, "Còn có trên người....."

Khắp nơi đầy mùi máu tươi cùng với hương vị người chết, Không Hầu nhìn vài vị tỷ nữ y phục rực rỡ biểu tình phần nộ, nhú nhú mảy, mặc danh nghĩ tới cái tên đùa giỡn nàng, còn nói muốn mang nàng đi ăn chơi trác táng. Tên ăn chơi trác táng kia hình như là biết cái gì, hay tất cả chỉ là trùng hợp?

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nữ nhân mặc lưu tiên váy đi ra, tóc nàng lỏng lẻo, bất quá không có mạng khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp. Chỉ là lúc này, người khách điểm đều bị cách chết khủng bố của Nguyệt Liên làm khiếp sợ, không kịp phản ứng với dung nhan nàng ta.

"Cô nương, Nguyệt Liên đã chết." Một tỷ nữ hộc mắt đỏ ừng trả lời.

Nữ nhân nhú nhú mảy, bước nhanh đi lên trước, khom lưng xem xét trên cổ tay Nguyệt Liên, dùng khăn tay lau khô tay, xoay người nói: "Chư vị, tại hạ là Lăng Ba đệ tử Chiêu Hàm Tông, tỷ nữ tại hạ nguyên nhân chết thập phần khả nghi, thỉnh chư vị trả lời ta mấy vấn đề."

"Thì ra tiên tử lại là Lăng Ba tiên tử Chiêu Hàm Tông, thất kính thất kính. Người quý phái chết thê thảm như thế, xác thật cần phải điều tra rõ."

"Tiên tử xin hỏi, tại hạ nhất định biết gì nói hết, không nửa lời gian dối."

"Đa tạ chư vị." Thấy mọi người nể tình, Lăng Ba sắc mặt tốt lên vài phần, ánh mắt nàng đảo qua trên người nhóm khách trọ, "Không biết chư vị có cảm thấy vị nào hành tung khả nghi?"

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, tuy rằng không dám đắc tội Chiêu Hàm Tông, nhưng cũng không thể làm ra việc đắc tội với người khác, trong lúc nhất thời không khí có chút khó xử.

Lăng Ba cũng biết bọn họ bắn khoăn cái gì, cho mấy tỷ nữ bảo vệ cửa, mới nói: "Như vậy xin hỏi, đêm nay có người nào đã về phòng, sau lại ra ngoài?"

Không Hầu ngưng ngẩn mà nhìn Lăng Ba, cảm thấy vị nữ tu này thật là đẹp, búi tóc lỏng lẻo đẹp, tay cũng đẹp, toàn thân trên dưới đều đẹp, bộ dáng nóng giận, đều tự mang phong lưu. Đại mỹ nhân như vậy hỏi, dù câu hỏi có chút buồn cười, đại khái cũng không có người không trả lời nàng.

Quả nhiên, mọi người đối với vấn đề Lăng Ba hỏi rất phối hợp, sôi nổi tỏ vẻ chính mình không có ra khỏi cửa, còn kéo khách trọ bên cạnh tới làm chứng cho mình.

Hung thủ giết người không chỉ có giết Nguyệt Liên, còn moi tim nàng, hút khô máu trên người nàng, loại thủ đoạn này tuyệt đối không thể là của tu sĩ chính thống. Nhưng là người xấu sẽ không ở trên mặt viết rõ, nếu là cố ý dấu diếm, khó mà nhìn ra.

"Ai nha!" Đại thẩm nghe được động tĩnh chạy ra, nhìn đến thi thể trên mặt đất, sợ tới mức lui lại mấy bước: "Như thế nào lại, lại chết người?"

"Lại?" Không Hầu bắt lấy những lời trọng điểm này, nhìn về phía phụ nhân bình thường, "Khách điểm này, từng xảy ra việc này rồi?"

Ý thức được mình nói lỡ miệng, phụ nhân xanh cả mặt, không dám tới gần thi thể: "Không không không, không phải khách điểm chúng ta. Một tháng trước, cũng chính là buổi tối ngày mười lăm, có cô nương chết ở khách điểm Phượng Tường, nghe nói nội tạng đều không có, máu trên người bị hút khô, bọn họ đều nói, đây là yêu ma tác quái. Thành chủ phái người tuần tra toàn thành, không có phát hiện người khả nghi, không nghĩ tới....."

Là ta tu làm?

Nhưng nếu là ta tu bắt người luyện công, hẳn cũng nên chọn người thuận tiện mà xuống tay, vì sao cố tình chọn tỷ nữ Chiêu Hàm Tông, không phải sẽ làm sự tình phức tạp thêm sao?

Chẳng lẽ, tên này là một tà tu thích oanh động?

Sư phụ nói qua, người tốt nghìn người một kiểu, người xấu thiên kỳ bách quái. Thủ đoạn, ý tưởng của bọn họ, là người bình thường vô pháp lý giải. Chi tiết nữ tử như hoa, lại chết thê thảm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tôn Tử

Editor: TIEUTUTUANTU

Lăng Ba đã sớm chú ý tới Không Hầu đứng ở trong đám người, ở bên trong một đám người tướng mạo bình thường, nếu có một thiếu nữ tư sắc xuất chúng, tự nhiên sẽ khiến người khác để chú ý. Chỉ là nàng nhìn ra đối phương bất quá mười lăm sáu tuổi, tu vi chỉ Trúc Cơ ngũ giai, nên liền không có đem ánh mắt đặt quá nhiều trên người nàng.

Thấy Không Hầu chủ động giúp nàng hỏi, Lăng Ba mới mở miệng nói: "Không biết cô nương là?"

"Tại hạ đệ tử Vân Hoa tông Không Hầu." Không Hầu hướng Lăng Ba hành lễ, "Lăng Ba tiên tử có lễ."

"Không Hầu tiên tử hảo." Lăng Ba đáp lễ lại, trên mặt biểu tình trọng vài phần. Nàng nghe nói qua tên Không Hầu, hai năm trước sư phụ cùng nàng nói, Vân Hoa Môn có cái thiên tài tu luyện Ngũ Linh Căn giống nàng, năm ấy mười bốn liền đã Trúc Cơ, không nghĩ tới các nàng lại ở chỗ này gặp nhau.

Đối với Không Hầu, Lăng Ba tâm tình có chút phức tạp, có thương thức thiên phú của đối phương, lại có không thích tiểu cô nương cướp đi nổi bật chỉ thuộc về nàng, cho nên trong lúc nhất thời, nàng không biết chính mình đối với thiếu nữ này vẫn là thích hay không thích.

Những người khác ở trong lòng thầm giật mình, hôm nay đến tốt cùng là ngày mấy, lập tức liền gặp được hai đệ tử đại tông môn. Còn có người nghĩ đến, ban ngày có tên ăn chơi trác táng đùa giỡn Không Hầu, nếu hắn biết vị cô nương này là đệ tử Vân Hoa Môn, chỉ sợ đã sớm sợ tới mức nhũn chân.

"Không biết Không Hầu cô nương, có từng nhận thấy được dị động?" Lăng Ba hỏi.

Không Hầu lắc lắc đầu: "Đêm nay phá lệ an tĩnh, ta cũng là sau khi nghe được tiếng thét chói tai, mới ra tới." Nàng nhìn bốn phía một cái, "Tiếng thét chói tai là của ai?"

Cái kia tiếng thét chói tai phá lệ thê lương, thậm chí làm người phân không rõ đến tốt cùng là nam nhân hay là nữ nhân.

Làm Không Hầu ngoài ý muốn chính là, tất cả mọi người ở đây nói, bọn họ cũng là nghe được tiếng thét chói tai mới đi theo xuống lầu, không ai thừa nhận là mình phát hiện thi thể.

Tình cảnh như vậy, sắc mặt Lăng Ba lần thứ hai trở nên khó coi, tiếng thét chói tai là có ý dẫn bọn họ ra tới, có lẽ người này ở lẫn trong khách trọ, đặc ý đào dật mà nhìn nàng bỏ tay không biện pháp, cười nhạo Chiêu Hàm Tông bọn họ vô năng.

Hắn là muốn Chiêu Hàm Tông đánh mất mặt mũi.

Nghĩ đến điểm này, Lăng Ba trên mặt lộ vẻ giận dữ: "Hung thủ là muốn cùng Chiêu Hàm Tông ta đối địch sao?" Rất nhiều chuyện nàng có thể nhẫn, nhưng là mặt mũi tông môn, nửa điểm đều không thể để mất.

Những người khác thấy Lăng Ba nổi giận, trong lòng thầm mừng mà tuấn lẫn trong bọn họ, lại sợ người tiếp theo chết là mình, bắt đầu hoài nghi người xung quanh.

"Lăng Ba tiên tử, nếu việc này phát sinh ở Khâu Thành, không bằng phái người đi thông tri thành chủ Khâu Thành, cùng nhau tới hiệp trợ tra án." Không Hầu thấy tỷ nữ Lăng Ba ngăn chặn cố lớn, không cho bất luận kẻ nào rời đi, "Như vậy tiên tử cũng có thể nhiều thêm mấy phần giúp đỡ."

"Nếu là bọn họ có thể tra ra hung thủ, tháng trước đã bắt được người, hôm nay như thế nào lại phát sinh loại sự tình này?" Lăng Ba giọng điệu có chút nhàn nhạt, "Không Hầu tiên tử, đây là việc của Chiêu Hàm Tông ta, thỉnh tiên tử để tại hạ làm chủ."

Đây là chê nàng xen vào việc người khác?

Không Hầu dựa vào hành lang, khoanh tay trước ngực, lười biếng nói: "Lăng Ba tiên tử, xin cứ tự nhiên." Nói xong, mắt nhắm lại, bắt đầu dưỡng thần.

Rõ ràng đối phương không có cùng nàng tranh phong, thậm chí một lời nói nặng đều không có, nhưng là Lăng Ba mặc danh cảm thấy, khẩu khí bị ngăn chặn, khiến nàng còn không thể phát hỏa.

Trầm mặt nói với tỷ nữ, "Đem thi cốt Nguyệt Liên thu hảo, ngày mai an táng ở chỗ này."

"Cô nương, Nguyệt Liên nguyên quán ở bình thành, nô tỳ muốn đem tro cốt nàng mang về bình thành an táng." Cùng Nguyệt Liên giao hảo tỷ nữ căng da đầu quỳ xuống, "Cầu cô nương cho phép."

Lăng Ba mặt vô biểu tình nhìn tỷ nữ liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói: "Được."

Nói xong, nàng nhìn mọi người: "Trước khi bắt được hung thủ, còn thỉnh chư vị ở lại khách điểm thêm mấy ngày, tất cả chi phí, Lăng Ba xin gánh vác."

Mọi người tuy rằng muốn đi khỏi nơi thị phi này, nhưng là Lăng Ba đã mở miệng, ai cũng không dám phản bác, chỉ hữu khí vô lực mà đáp ứng. Ngẫu nhiên có mấy người gan lớn, cũng chỉ dám nhỏ giọng nói thăm vài câu, lại không dám lớn tiếng phản bác trước mặt Lăng Ba.

Dựa theo quy củ, khách điểm xảy ra án mạng, xác thật không thể dễ dàng rời đi. Nhưng nếu điều tra rõ thân phận, chứng minh chính mình trong sạch, là có thể rời đi. Vị Lăng Ba tiên từ Chiêu Hàm Tông này, rõ ràng là xem tất cả mọi người bọn họ coi như đối tượng hoài nghi.

Lăng Ba mới mặc kệ những người này nghĩ như thế nào, nàng nhập Chiêu Hàm Tông chưa tới hai mươi năm, đã là tu vi Kim Đan kỳ, ở tông môn được vô vàng sủng ái, nổi tiếng thiên tài toàn bộ Tu Chân giới, ai dám không cho nàng vài phần mặt mũi?

Những người này lên lút oán giận liền oán giận, dám làm trò trước mặt nàng? không phải là đều cung cung kính kính gọi nàng một tiếng tiên từ?

Khi mọi người chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi khi, thành chủ Đỗ Bản mang theo người lại đây, hắn vừa vào cửa liền hướng mọi người tạ lỗi: "Đỗ mỗ quản lý không nghiêm, làm chur vị bị sợ hãi." Nói xong, hướng mọi người hành một cái đại lễ.

Mọi người liên tục đáp lễ, nói đây là tà tu tác loạn, không trách đỗ thành chủ vân vân. Khâu Thành tuy không lớn, nhưng cùng Vân Hoa Môn liên nhau, thuộc về Vân Hoa Môn phụ thuộc thành. Vân Hoa Môn ngày thường tuy rằng không hay những tay vào việc của phụ thuộc thành, nhưng nếu là việc lớn, Vân Hoa Môn tuyệt đối sẽ không ngồi yên, cho nên không thể trêu vào không thể trêu vào.

"Đệ tử gặp qua Không Hầu sư thúc." Đỗ Bản xuyên qua đám người, đi đến trước mặt Không Hầu, cung cung kính kính hành lễ.

"Không cần đa lễ, không cần đa lễ." Không Hầu đứng thẳng thân thể, chỉ chỉ phía dưới, "Nơi này sự tình ngươi tới giải quyết, ta đi ngủ." Nàng ngáp một cái, xoay người chuẩn bị về phòng.

Bỗng nhiên, nàng dừng bước lại, chỉ vào thanh niên hoa phục nấp ở cửa, "Vị này chính là?"

"Hồi sư thúc nói, đây là khuyển từ Đỗ Kinh." Hắn có chút ngượng ngùng nói, "Năm nay không có thông qua khảo hạch nhập môn, cho nên còn không có cơ hội gia nhập môn phái, nhưng là dựa theo bối phận, hắn là đồ tôn của ngài."

"Nga, đồ tôn a." Không Hầu cười như không cười mà nhìn Đỗ Kinh, "Nhìn..... Còn rất tinh thần."

"Sư thúc quá khen, tên nghiệp chướng này cả ngày không nên thân, không làm chánh sự, hai mươi mấy tuổi, cũng chỉ có ít tu vi, làm ngài xem chê cười." Hắn xoay người quát lớn Đỗ Kinh nói, "Đứng ở nơi đó làm gì, còn không mau lại đây chào hỏi sư thúc tổ."

Đỗ Kinh trong lòng âm thầm kêu khổ, sớm biết rằng hắn vừa rồi liền không nên cùng lại đây, quả thực chính là tự rước lấy nhục. Thế gian như thế nào có sự tình như vậy, nhất thời đầu óc nóng lên, miệng không giữ được tốt, liền trêu chọc phải một vị sư thúc tổ.

Vân Hoa Môn đến tột cùng là như thế nào, tiểu cô nương nhỏ như vậy, như thế nào thành sư thúc tổ của hắn?

"Văn bối..... Gặp qua sư thúc tổ."

"Lớn tiếng chút, ngày thường giọng không phải rất lớn sao, như thế nào lúc này giống như chưa ăn cơm?" Đỗ Bản nhìn đến bộ dáng nhitừ co đầu rụt cổ liền nổi giận, một cái tát chụp đến ót hắn, "Không quy củ!"

Đỗ Kinh sâu kín mà nhìn Đỗ Bản liếc mắt một cái, người này thật sự là cha ruột của hắn. Lão nhân gia nếu là biết, nhitừ hắn hôm nay đùa giỡn sư thúc tổ, có thể hay không tức giận đến mức làm thịt hắn?

"Sư diệt không cần khách khí như thế, người trong nhà không chú ý nghi thức xã giao." Không Hầu cười tủm tỉm đứng ở dưới bậc thang nhìn Đỗ Kinh, duỗi tay vỗ vỗ đỉnh đầu hắn: "Tôn nhi ngoan."

Đỗ Kinh:.....

Đường đường Khâu Thành vô địch tiểu bá vương, thế nhưng lưu lạc đến nông nổi thành tôn tử của tiểu cô nương mười sáu tuổi, hắn còn có mặt mũi nào ăn chơi trác táng? Hắn chính là sỉ nhục của giới ăn chơi trác táng, kẻ thất bại trong toàn thể tiểu bá vương.

Đang âm thầm thống khổ, trong tay hắn đột nhiên nhiều thêm một cái túi gấm màu đỏ, là Không Hầu đưa cho hắn. Hắn khó hiểu mà ngẩng đầu nhìn Không Hầu, đây là ý gì, cho hắn đọc được đề hấn tự kết thúc sao?

Tuy rằng hắn là sỉ nhục của giới ăn chơi trác táng, nhưng cũng không muốn chết a, tục ngữ nói chết từ tế không bằng lại tồn tại, hắn không có ưu điểm gì, chính là da mặt dày, vì có thể hảo hảo tồn tại, mặt cũng có thể không cần.

"Đồ tôn ngoan, đây là lễ gặp mặt sư thúc tổ cho ngươi." Không Hầu vỗ vỗ vai hắn, tâm tình sung sướng nói, "Ngày mai gặp."

"Cung tiễn sư thúc." Đỗ Bản thấy nhitừ nhà mình không phản ứng, chen chân vào đá hấn một cước.

Đỗ Kinh vội vàng khom lưng: "Cung tiễn sư thúc tổ."

"Tôn tử ngoan."

Đỗ Bản nhìn bóng dáng Không Hầu rời đi, ở trong lòng âm thầm cảm khái, không hổ là đệ tử thân truyền Vân Hoa Môn, Ngũ Linh Căn thiên tài, này thân khí độ chính là bất đồng. Nhìn nhìn lại nhi tử không nên thân bên người, hắc thờ dài, tính tính, đây là con ruột, liền không thể ghét bỏ.

Lại so đi xuống, hắc sẽ nhện không được động thủ đánh hắc.

Nhìn Đỗ Bản hướng Không Hầu chào hỏi, Lăng Ba liền đoán được là Không Hầu dùng truyền âm phù thông tri hắc lại đây. Trong lòng tuy rằng có chút không cao hứng, nhưng nếu là người đã qua tới, nàng cũng không thể đuổi về, lưu lại tỷ nữ cùng Đỗ Bản giao lưu, chính mình xoay người trở về hậu viện.

Đỗ Kinh nhỏ giọng đối với Đỗ Bản nói: "Vị này Chiêu Hàm Tông Lăng Ba tiên tử cũng thật trầm ổn, tỷ nữ bị giết, còn có thể trở về ngủ."

"Câm miệng." Đỗ Bản trừng mắt nhìn hắc một cái, phân phó thủ hạ bảo vệ đem khách điểm, để tránh hung thủ đào tẩu. Lúc hắc muốn đi xem thi thể, tỷ nữ Chiêu Hàm Tông lại không cho, nói Nguyệt Liên là nữ tử, không thể để nam nhân đụng vào.

"Người đã chết, các ngươi không tìm hung thủ báo thù cho nàng, còn chú ý tục lễ này đó, có phải hay không có tật xấu?" Đỗ Kinh trào phúng nói, "Chẳng lẽ hung thủ là người một nhà các ngươi, sợ chúng ta phát hiện, mới cố ý tìm lấy có không cho chúng ta tới gần?"

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Bọn tỷ nữ tức giận đến mày liễu dựng ngược, rút kiếm ra tới.

"Các ngươi muốn làm gì?" Đỗ Kinh hô to, "Chiêu Hàm Tông ý thể hiếp ngươi, muốn giết người diệt khẩu!"

"Đỗ thành chủ, Đỗ công tử bôi đen bốn môn phái như thế, sợ là không ổn đi?" Cẩm đầu tỷ nữ sắc mặt âm trầm, hận không thể một kiếm đâm chết Đỗ Kinh đang rộng mồm la to.

"Cô nương thứ lỗi, khuyến tử xưa nay không hiểu chuyện, tại hạ nhất định dẫn hắc trở về nghiêm khắc quản giáo." Đỗ Bản áy náy cười, khuôn mặt muốn bao nhiêu thành thật liền có bấy nhiêu thành thật. Nhưng là hắc luôn miệng nói phải quản giáo nhi tử, lúc này lại không có ngăn trở Đỗ Kinh đang lớn tiếng kêu to.

Cốc cốc cốc.

Một nam nhân hắc y đứng ở cửa khách điểm, gõ ba cái.

"Ngượng ngừng, còn có phòng trống sao?"

Mọi người đồng thời quay đầu lại, thấy được ngoài cửa nam nhân bạch y đứng giữa trời tuyết bay tán loạn, trong phút chốc không gian an tĩnh lại. Ánh nến bị gió đêm thổi trũng nhẹ nhàng đong đưa, chiếu xuống mặt đất bóng dáng tử thi.

Hắc y nam nhân nhìn đến thi thể trên mặt đất, xoay người nói với bạch y nam nhân: "Công tử, trong này đã có người chết, không thể để người ở trọ."

Nhóm khách trọ: "....."

Chẳng lẽ bọn họ đang đứng ở đây đều không phải là người?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Yêu Thích

Editor: TIEUTUTUANTU

Không Hầu trở lại phòng, cũng không có ngủ. Nàng mở cửa sổ ra, nhìn mọi người náo nhiệt dưới lầu, một tay chống cằm, dựa vào trên cửa sổ, một bàn tay giờ ra đón bông tuyết tung bay.

Một chiếc xe ngựa từ đầu đường phía đông từ từ mà đến, sau đó ngừng ở khách điểm này.

Nam nhân mặc cẩm y, khoác áo choàng lông bạch hồ thuần sắc từ trong xe ngựa bước xuống, ngẩng đầu cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Hoàn Tông gỡ xuống mũ áo choàng trên đầu, cười với Không Hầu, nháy mắt khung cảnh như như hồng mai nở rộ trong tuyết, rung động lòng người. Không Hầu bất giác cười tươi đáp lại, vẫy vẫy tay với hắc.

"Công tử, trong này đã có người chết, không thể để người ở trọ."

Hắc y nam nhân trung niên trở về bên người Hoàn Tông: "Công tử, chúng ta đổi khách điểm khác đi."

Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trên lầu: "Cô nương, không đổi khách điểm khác sao?"

Hắc y nam nhân hướng trên lầu nhìn lại, mới nhìn thấy có tiểu cô nương đang ghé vào bên cửa sổ, cười tủm tỉm cùng công tử nhà mình. Hắn nhìn nhìn thiếu nữ, lại nhìn nhìn Hoàn Tông, biểu tình có chút vi diệu, này đêm lạnh tuyết lớn, công tử khi nào có thói quen người lầu trên kẻ lầu dưới tâm tình?

"Tin tức có người chết trong khách điểm chắc đã truyền ra ngoài, đêm nay các khách điểm khác chỉ sợ cũng không dám thu thêm người đến ở." Không Hâu từ cửa sổ, phi thân nhảy đến trước mặt Hoàn Tông, "Phòng bên cạnh ta còn trống, Hoàn Tông công tử nếu không chê khách điểm đen đủi, có thể tạm thời ở một đêm, buổi sáng ngày mai lại đi."

Bên người có ít nhất Kim Đan kỳ tu vi trở lên làm mã phu, Hoàn Tông mỹ nam tử này khẳng định không phải xuất thân gia đình bình thường, người như vậy hẳn là sẽ không sợ hãi một khối thi thể trong khách điểm.

"Sinh từ tuần hoàn, đối với ta mà nói, cũng không có gì đen đủi." Hoàn Tông cười cười, "Đa tạ cô nương báo cho, đêm nay liền quay rầy."

Hộ vệ canh giữ ở cửa khách điểm cảm thấy đầu óc Hoàn Tông khả năng có chút tật xấu, biết khách điểm đã chết người, còn muốn đi vào ở. Tuy nói người tu đạo không câu nệ tiểu tiết, nhưng cái này cũng quá tùy hứng. Khâu Thành nhiều khách điểm như vậy, dù cho buổi tối không muốn tiếp đãi khách nhân, nhưng chỉ cần dùng nhiều tiền thêm một chút, thì sẽ có chỗ ở thôi. Vị công tử tuần mỹ quần áo hoa lệ này, cũng không giống như là người không có tiền, cần gì phải ỷ khuất chính mình?

"Hoàn Tông công tử, vị hộ vệ này, tu vi hẳn là rất cao đi?" Không Hâu đối Hoàn Tông ngưng ngưng cười, "Đến lát nữa có thể hay không giúp ta một việc nhỏ nhỏ?"

Ra khỏi cửa điều quan trọng là lúc cầu người, da mặt phải dày, tâm phải cương quyết.

"Àn?" Hoàn Tông nhìn hắc y nam nhân phía sau, "Hắn là Lâm Học, cô nương có yêu cầu gì, cứ việc mở miệng."

"Lâm Học tiên sinh." Không Hâu hành lễ với hắc y nam nhân, "Khách điểm hiện tại nhân tâm hoảng sợ, nếu về sau hai bên có nổi lên tranh chấp, còn thỉnh tiên sinh ra tay bình ổn một chút. Không Hâu tu vi nông cạn, lực bất tòng tâm."

Hắc y nam nhân nhìn Hoàn Tông,

Hoàn Tông nói: "Bất quá là việc nhỏ, cô nương lúc cần, gọi một tiếng là được."

Không Hâu thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa hướng Hoàn Tông nói lời cảm tạ. Hiện tại mọi người còn có thể cho Vân Hoa Môn cùng Chiêu Hàm Tông vài phần thể diện, nhưng là tới sáng mai, tình huống sẽ biến thành cái dạng gì, thật đúng là khó mà nói.

Người trong khách điểm còn đang tò mò vị tuần mỹ công tử này đến tột cùng là từ địa phương nào ra tới, về sau nhìn thấy Không Hâu cùng người này nói chuyện, làm như quen biết, cũng ngưng ngưng nghi ngờ thân phận của người này, tùy ý để bọn họ vào cửa.

Đặc biệt là khi bọn họ phát hiện hộ vệ phía sau quý công tử tu vi sâu không lường được, liền càng thêm không có ý kiến. Mặc kệ lúc nào, cường giả luôn là có lợi thế.

Đỗ Kinh tò mò về thân phận Hoàn Tông, chính là không có góc mà chạy đến trước mặt Không Hâu dò hỏi, trộm đứng ở cửa, hỏi hộ vệ canh giữ ở nơi đó, vừa rồi Không Hâu cùng hai nam nhân xa lạ nói cái gì.

Hộ vệ mờ mịt mà lắc đầu: "Thiếu thành chủ, vừa rồi thời điểm bọn họ nói chuyện, thuộc hạ chỉ nghe được ong ong, cái gì cũng nghe không rõ ràng."

Nghe được lời này, Đỗ Kinh nháy mắt mình bạch, đây là dùng thuật pháp, lẫn lộn thính lực người khác. Bất quá người dùng thuật pháp là vị sư thúc tổ, hay là hai nam nhân thân phận không rõ kia?

Tiểu nhị khách điểm nhanh tay nhanh chân thu thập phòng, cũng không dám ở lâu, nhanh như chớp chạy xuống lầu. Biết rõ trong tiệm đã người chết, khách nhân còn dám tiến vào trọ, hẳn đặc tội không nổi.

Không Hâu nhìn tiểu nhị bóng dáng vội vội vàng vàng, quay đầu lại nhìn mắt Lâm Học phía sau Hoàn Tông, người hộ vệ này lại có thể dọa người như vậy?

"Hoàn Tông công tử thỉnh hảo hảo nghỉ ngơi, ta không quấy rầy." Không Hâu nghĩ nghĩ, nhắc nhở một câu, "Dựa theo kinh nghiệm của ta, ngày mai sáng sớm bọn họ liền sẽ nháo lên. Tối lúc ấy, ngươi muốn ngủ cũng không thể ngủ được."

Hoàn Tông ngăn người: "Không nghĩ tới cô nương đối với những việc này hiểu biết như thế."

"Kỳ thật không phải ta hiểu biết." Không Hâu móc ra thoi bản Diêu Bút Khách, có chút ngưng ngưng, "Thoi bản Diêu Bút Khách có viết qua, vai chính tìm nơi ngủ trọ, chính là bị tiếng đánh nhau của những người khác đánh thức."

Nói xong, Không Hâu thấy Hoàn Tông biểu tình đại ra, cho rằng hắn còn chưa xem qua quyển này, liền đem sách đưa cho hắn: "Ngươi còn không có xem qua này quyển này phải không? Cho ngươi mượn xem." Khó gặp gỡ được một người cũng thích Diêu Bút Khách, Không Hâu thập phần hào phóng.

"Cảm, cảm ơn." Hoàn Tông cảm sách, lộ ra nụ cười sáng lạn.

Thấy hần nhận sách liền cao hứng thành như vậy, Không Hầu đối với Hoàn Tông hảo cảm càng sâu.

Ban đầu hảo cảm là do dung mạo đối phương thu hút, bây giờ là do có cùng sở thích với nhau.

"Không cần khách khí, ta có rất nhiều thoải bản của Diệu Bút Khách, về sau có cơ hội có thể cho người mượn xem." Không Hầu nghe được đối phương ho vài tiếng, "Người sớm chút nghỉ ngơi."

Nàng đi vài bước, lúc sắp đến cửa phòng mình, có chút ngượng ngừng nói: "Cái kia..... Người xem xong về sau, nhất định phải trả ta. Quyền sách này ta trên tay chỉ có một bộ, không có nhiều." Lời này nói ra, mặt nàng có chút hồng. Một quyển sách cũng không đáng giá tiền, lại cố ý nhắc người ta phải trả, thấy thế nào như thế nào cũng là keo kiệt. Chính là sách chỉ có một quyển, nàng thật sự là luyến tiếc a.

"Thình cô nương yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt quyển sách này, sẽ không làm nó bị hao tổn." Cũng may Hoàn Tông cũng không phải nam nhân lòng dạ hẹp hòi, hần không chỉ có không có giận, ngược lại cười đến càng thêm ôn nhu, đem sách thật cẩn thận thu vào trong tay áo.

Không Hầu nhẹ nhàng thở ra, híp mắt cười với Hoàn Tông, trở về phòng.

Hoàn Tông trở lại phòng, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, mở sách trong tay. Trang sách đã có chút hư hại, gáy sách cũng sờn, chứng tỏ đã bị đọc qua nhiều lần, phía dưới trang sách, còn có đánh dấu chủ nhân thư tịch. Bất quá chủ nhân đánh dấu thật sự cẩn thận, viết chữ rất nhỏ, cơ hồ sợ làm bẩn sách.

"Xem ra nàng thật sự rất thích." Hoàn Tông ho nhẹ vài tiếng, trên mặt tái nhợt lộ ra tươi cười.

"Công tử." Lâm Học lấy ra một cái hộp ngọc đưa tới trước mặt Hoàn Tông, "Ngài nên dùng được."

Hoàn Tông tiếp nhận hộp ngọc, lấy thuốc nuốt xuống, nhẹ nhàng nhắm lại mắt. Lâm Học thu hồi hộp ngọc, nhìn thoải bản trên bàn, trầm mặc mà thối lui, bắt đầu ngồi xếp bằng đã tọa.

Sắc trời mới vừa hừng sáng, Không Hầu bị thanh âm dưới lầu đánh thức, nàng đứng dậy rửa mặt, mở cửa vừa vặn gặp được Hoàn Tông từ cửa phòng ra tới, vội vẫy vẫy tay với hần. Chờ Hoàn Tông đến gần, hạ giọng kích động nói, "Nhìn xem xem, dưới lầu quả nhiên nháo lên, Diệu Bút Khách có phải rất lợi hại hay không?"

Hoàn Tông cúi đầu nhìn thiếu nữ bên người, trên mặt nàng biểu tình mang theo ba phần kích động, còn có hai phần đắc ý, giống như Diệu Bút Khách thực ghê gớm sự, làm nàng có chung vinh dự.

"Uh, rất lợi hại." Hoàn Tông nghe được chính mình nói như vậy.

Dưới lầu bầu không khí xác thật không tốt lắm, một Kim Đan kỳ tu sĩ, hai Trúc Cơ tu sĩ ngồi chung một bàn, bọn họ biểu tình âm trầm, nhìn chằm chằm Chiêu Hàm Tông tỷ nữ ngồi trong một góc, giận lại không dám nói.

Bọn họ đều là có việc phải làm, sau khi chứng minh mình trong sạch, muốn rời khỏi khách điểm, người Chiêu Hàm Tông lại không cho. Rõ ràng thành chủ Khâu Thành đã nói, người rửa sạch hiềm nghi có thể rời đi, cố tình người Chiêu Hàm Tông lại cản trở. Dựa theo quy củ, ở nơi nào xảy ra án mạng, thì thành chủ hoặc là môn phái tu chân địa phương phụ trách, nơi này là thế lực Khâu Thành, Chiêu Hàm Tông dựa vào cái gì làm chủ thay?

Bất quá là ý vào thế lực tông phái lớn, không đem tán tu bọn họ cùng đệ tử tiểu môn tiểu phái để vào mắt thôi. Nơi này là phạm vi thế lực Vân Hoa Môn, nhân gia đệ tử Vân Hoa Môn còn không có lớn lối như vậy.

Có người tính tình không tốt, liền nhện không được hùng hùng hổ hổ vài câu, thuận tiện quăng ngã mấy cái chén đĩa, nhưng là hết thấy bất mãn, ở thời điểm Lăng Ba ra tới, tất cả đều nuốt trở về trong bụng.

Ánh mắt Lăng Ba đảo qua trên người mọi người, thần tình lạnh lùng mà ngồi xuống. Tiểu nhị vội vàng mang trà quả điểm tâm lên, lại chạy chậm lui ra, tay chân mau đến phảng phất như một trận gió.

Tỷ nữ dùng ly ngọc đổi trà cho Lăng Ba, Lăng Ba nâng chung trà lên nhẹ uống một ngụm: "Ta nghe nói có người muốn chạy?"

"Lăng Ba tiên tử, tại hạ còn có chuyện quan trọng làm, thỉnh tiên tử giờ cao đánh khề, để tại hạ đi trước rời đi." Kim Đan tu sĩ đứng dậy ôm quyền nói, "Tại hạ Long Hồ Môn đệ tử, cùng quý tông cũng không thù hận, lại sao có thể thương tổn tỷ nữ quý phái?"

"Long Hồ Môn là tông phái chính đạo, tự nhiên sẽ không làm ra loại sự tình này. Nhưng hôm nay ta nếu để đạo hữu đi rồi, lại không cho những người khác đi, chẳng phải là xử sự bất công?" Lăng Ba kéo kéo khóe miệng, "Còn thỉnh vị đạo hữu này ủy khuất hai ngày, đừng cho tiểu nữ khó xử, Lăng Ba trước tiên ở nơi này hướng mọi người nói một tiếng đặc tội."

Kim Đan tu sĩ sắc mặt biến đen, cuối cùng là không dám nháo lên.

"Khinh người quá đáng!" Một tu sĩ tuổi không lớn chụp bàn dựng lên, "Các người Chiêu Hàm Tông không cần khinh người quá đáng, các người một ngày tìm không ra hung thủ, chúng ta một ngày không thể đi ra ngoài. Chẳng lẽ các người một tháng tìm không thấy hung thủ, chúng ta liền phải ở chỗ này lưu một tháng? Liền tính là đệ tử đại tông môn, cũng không thể như thế khinh nhục người!"

Lăng Ba lạnh lùng nhìn hấn một cái, bỗng nhiên ra tay như điện, không có thấy rõ nàng ra tay như thế nào, tu sĩ kia đã bị đánh bay đến trên tường, ngã trên mặt đất phun ra một búng máu.

Mọi người tức khắc im như ve sầu mùa đông.

"Đây là làm sao vậy?" Một thiếu nữ áo đỏ từ trên lầu đi xuống, giọng nói của nàng nhẹ nhàng, tựa hồ không có nhận thấy được không khí quái dị dưới lầu, cười tủm tỉm mà đi đến mọi người, nhìn đến ngã trên mặt đất tu sĩ, đôi mắt chớp chớp, "Ai nha, như thế nào học máu?"

Nàng đi đến bên người tu sĩ này, lấy một viên đan dược đưa đến trong miệng đối phương, đỡ hấn ngồi dậy, dò xét kinh mạch một chút, xác định không có hậu hoạn, rồi đứng dậy cười nói với Lăng Ba: "Lăng Ba tiên tử, sao lại thức sớm như vậy?"

"Tỳ nữ môn hạ vô cớ bị giết, ta như thế nào ngủ được." Lăng Ba thấy Không Hầu nâng tu sĩ cùng mình đối nghịch dậy, lời kéo khoe miệng miễn cưỡng cười nói, "Không Hầu tiên tử đêm qua ngủ ngon?"

"Làm phiền tiên tử quan tâm, ta ngủ rất tốt." Không Hầu cười đến thiên chân, giống như thật sự không biết trong lòng Lăng Ba đã không cao hứng. Nàng đi đến một cái bàn trống ngồi xuống, quay đầu hướng trên lầu cười cười.

Lăng Ba nhìn lại, chỉ thấy nam nhân bạch y vô cùng tuấn mỹ đứng ở kia, biểu tình hấn đạm mạc, phảng phất hết thảy thế gian đều cùng hấn không quan hệ, ồn ào náo động bên người, đều không thể làm hấn sinh ra nửa phần ảnh hưởng.

"Bên này không có gió thổi tới, ngồi ở đây." Không Hầu vẫy vẫy tay với nam nhân này.

Vì thế Lăng Ba liền nhìn thấy nam nhân thần tình lạnh lùng, trên mặt lộ ra ý cười, giống như là băng tuyết tan chảy. Nàng thu hồi ánh mắt, nhú mày, người nam nhân này là khi nào xuất hiện? Đêm qua, cũng không có người như vậy xuất hiện.

Chờ Hoàn Tông cùng Lâm Học ngồi xuống, tiểu nhị theo thường lệ dùng tốc độ nhanh nhất dọn xong chén đĩa bữa sáng, lại dùng tốc độ nhanh nhất biến mất.

Khách điểm này thu phí tương đối cao, nên bữa sáng chuẩn bị phong phú lại tinh xảo. Không Hầu tuy đã Trúc Cơ, nhưng như cũ có thói quen ăn cơm, thấy bữa sáng trên bàn, không chút nghĩ ngợi liền cầm lấy đĩa lên ăn.

Thấy Không Hầu động đĩa, Hoàn Tông cũng kẹp lên một cái sùi cảo thủy tinh ném thử, hương vị không được tốt lắm, nhưng cũng không kém. Bất quá có lẽ là bởi vì thiếu nữ ngồi đối diện ăn đến thơm ngọt, nên hấn cũng muốn ăn.

Lâm Học đổ một ly nước trong đưa cho hấn, hấn uống hai ngụm, liền an tĩnh xem Không Hầu ăn cơm.

Trên thực tế, toàn bộ đại sảnh, còn có thể yên tâm ăn cơm, cũng chỉ có một bàn này của bọn họ.

"Không Hầu tiên tử, vị bằng hữu này của ngươi thoát nhìn không quen mặt." Lăng Ba chờ Không Hầu cơm nước xong, mới mở miệng nói, "Không biết tối hôm qua khi tỳ nữ nhà ta bị hại, vị công tử này ở đâu?"

Mới vừa nói xong câu đó, Lăng Ba phát hiện nam nhân bên người Không Hầu nhìn lại đây.

Cặp mắt kia, lạnh lẽo, không có chút cảm tình nào, giống như tuyết bên ngoài, nhìn như sạch sẽ thuần trắng, lại không có một tia độ ấm.

Rõ ràng là cái nam nhân thoát nhìn ốm yếu, đáy lòng Lăng Ba lại dâng lên một cỗ hàn ý, khiến tâm tình run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hung Thủ

Editor: TIEUTUTUANTU

"Tối hôm qua thời điểm sự tình phát sinh, bằng hữu của ta không có ở đây." Không Hầu nhìn ra Hoàn Tông không thích nói chuyện, nên chủ động mở miệng nói, "Cho nên việc này cùng hấn cũng không có can hệ."

Nàng cho rằng Lăng Ba sẽ còn hỏi tiếp, không nghĩ tới đối phương nghe xong nàng giải thích, thế nhưng chỉ là gật gật đầu, liền không hề mở miệng.

Vị Lăng Ba tiên tử tính cách cao ngạo giờ phút này lại dễ nói chuyện như vậy? Không Hầu kinh ngạc nhưng mày, vươn chiếc đĩa kẹp lên một viên bánh bao cuối cùng bỏ vào trong chén, vui đầu ăn.

Vốn dĩ nàng đã ăn no, nhưng là nhìn đến lồng hấp còn dư lại một cái bánh bao, nhìn không được tâm sinh ác cảm, chỉ có thể đem nó đưa vào trong

bụng, để nó cùng huynh đệ tỷ muội khác đoàn tụ.

Hoàn Tông lẳng lẳng nhìn Không Hầu từ ăn xong, mặc danh có loại thỏa mãn, phảng phất mấy thứ này đều ăn vào trong bụng hắn.

Thấy Hoàn Tông mỉm cười nhìn mình, Không Hầu sờ sờ mặt: "Làm sao vậy?"

Ở trong mắt đối phương, Hoàn Tông thấy được gương mặt tươi cười của chính mình, hắn thu liễm: "Không biết cô nương chuẩn bị đi chỗ nào, nếu là không chê, chúng ta có thể cùng nhau đồng hành."

"Này....." Không Hầu có chút do dự, nàng lần đầu tiên đơn độc ra ngoài du lịch, chính là vì muốn gặp nhiều người, hiểu biết phong tục tập quán các nơi trong thiên hạ, nếu là cùng Hoàn Tông đồng hành, còn tính là đi du lịch đơn độc sao?

"Tại hạ mấy năm nay chỉ thường ở nhà, rất ít ra cửa, đối với bên ngoài rất nhiều điều không quá hiểu biết. Nói là ra ngoài xin thuốc, không bằng nói là ra để giải sầu." Hoàn Tông biểu tình khẩn thiết, "Nếu là tại hạ làm cô nương khó xử, coi như tại hạ không có nói qua."

"Không phiền toái, không phiền toái." Nghe được đối phương rất ít ra cửa, trong đầu Không Hầu, đã có hình ảnh công tử ốm yếu lè loi ở trong phòng, không thể đứng gió, không thể phơi nắng, uống thuốc thay cơm ăn, cơ hồ chưa bao giờ có tiếp xúc qua thế giới bên ngoài.

Hào thâm, hào đáng thương.

"Vừa vặn ta cũng là ra ngoài du lịch, cũng không có làm sự tình gì, nếu công tử không chê, vậy liền quấy rầy." Không Hầu không biết Hoàn Tông đến tột cùng là mắc bệnh gì, nhưng là xem bộ dáng sắc mặt tái nhợt, là có thể đoán được bệnh cũng không nhẹ, nói không chừng ngày nào đó liền.....

Chà xát mặt, đem ý tưởng không quá cát lợi trong đầu xóa đi, Không Hầu lập tức đáp ứng. Kỳ thật Hoàn Tông này rất không tồi, lớn lên đẹp, lại không kiêu ngạo, quan trọng nhất hắn còn có cùng sở thích đọc thoại bản Diệu Bút Khách, đọc theo đường đi nàng còn có thể cùng Hoàn Tông thảo luận tình tiết cùng nhân vật trong sách Diệu Bút Khách. Tưởng tượng như vậy, nàng bắt đầu tràn ngập chờ mong.

"Công tử về sau gọi ta là Không Hầu là được, không cần khách khí như vậy." Không Hầu lấy tay che miệng, nhỏ giọng nói thầm nói, "Cũng không biết khi nào có thể đi, vị Lăng Ba tiên tử Chiêu Hàm Tông này thoát nhìn tính tình không tốt lắm, hung thủ không điều tra, nàng khẳng định sẽ không để chúng ta đi."

"Dựa theo quy củ Tu Chân giới, nơi nào đã xảy ra việc, liền để thành chủ phủ hoặc là tông môn địa phương phụ trách. Chiêu Hàm Tông tuy nói là người bị hại, nhưng cũng nên dựa theo quy củ Tu Chân giới làm việc."

Lâm Học trầm mặc ít lời nhủ mày nói, "Hôm nay người ở đây, chỉ cần có thể chứng minh chính mình trong sạch, dù là thành chủ Khâu Thành cũng không thể mạnh mẽ lưu người lại, vị Lăng Ba tiên tử này phá hư quy củ."

"Tiên sinh, người nói nhỏ chút." Không Hầu bịt mắt, cấp Lâm Học nháy mắt ra dấu, "Hiện tại nàng ta đang nổi nóng, người đừng cùng nàng chấp nhặt."

Nàng cũng cảm thấy Lăng Ba làm việc này không thỏa đáng. Nhưng mặc kệ như thế nào, Chiêu Hàm Tông cùng Vân Hoa Môn quan hệ cũng không tệ lắm, nàng còn không nghĩ mới ra cửa mấy ngày, liền cùng Lăng Ba tiên tử nháo lên, nếu để mọi người trong tông môn biết, sẽ rất xấu hổ.

Lâm Học quay đầu nhìn Hoàn Tông, thấy biểu tình hắn bình tĩnh, không có tỏ vẻ gì, liền nói: "Không Hầu cô nương yên tâm, ra bên ngoài chú ý quy củ, việc này Chiêu Hàm Tông làm không phúc hậu, không cần lo lắng đắc tội nàng."

Không Hầu cười gượng, Lâm Học thoát nhìn trung hậu thành thật, bộ dáng trầm mặc ít lời, không nghĩ tới nói chuyện quyết đoán như vậy, xem ra cũng là người đại tông môn.

Lâm Học nói chuyện cũng không nhỏ tiếng, mấy bàn liền nhau cùng bọn họ nghe được rành mạch, lấy tu vi Lăng Ba, tự nhiên cũng nghe thấy lời Lâm Học nói, sắc mặt nàng trở nên thấp phần khó coi, nhưng là nhìn Hoàn Tông biểu tình bình tĩnh, nàng lại không có phát tác.

Nàng từ nhỏ đến lớn được tông môn coi trọng, tuy rằng xem thường tu sĩ bình thường, nhưng là Hoàn Tông thân phận không rõ, hộ vệ bên người hắn tu vi cao thâm, nói không chừng là vị Nguyên Anh lão tổ, nàng không dám dễ dàng đắc tội.

Hiện tại các đại môn phái ở Tu Chân cùng nhau chia nhau quản lý, đã không giống mấy ngàn năm trước, nói đánh là đánh, nói giết liền giết, nhưng xét đến cùng, vẫn là chú ý cường giả vi tôn. Cho nên Lăng Ba khinh thường tu sĩ trong khách điểm, lại không có trực tiếp cùng Không Hầu trở mặt, cũng không dám cùng Hoàn Tông nháo lên.

Trong lúc nhất thời không khí trở nên có chút xấu hổ, tu sĩ khác ở đây thấy Lăng Ba ảm đạm không phát, trong lòng có tự tin. Vừa rồi Kim Đan tu sĩ Long Hồ Môn cố nén bất mãn mở miệng nói, "Vị đạo hữu này nói có đạo lý, tỷ nữ tiên tử vô tội đột tử, chúng ta thực tiếc hận, cũng hiểu khổ tâm của tiên tử. Nhưng là tại hạ lại có chuyện quan trọng, còn thỉnh tiên tử hiểu cho khó xử của tại hạ."

"Đúng vậy, này qua cả đêm, nói không chừng hung thủ đã sớm trốn chạy. Tỷ nữ quý phái lại không cho hộ vệ thành chủ tới gần thi thể người chết, án này còn tra như thế nào?" Có tu sĩ âm dương quái khí nói, "Ai biết có phải hay không bọn tỷ nữ nổi lên nội chiến, người giết, còn ở trên đầu chúng ta đổ tội."

"Hồ ngôn loạn ngữ." Lăng Ba chụp bàn nói, "Hung thủ ở đêm trăng tròn động thủ giết người, còn đem trái tim người chết đào ra, ta hoài nghi đây là việc làm tà tu, chẳng lẽ sai rồi?"

Nàng mắt phượng đảo qua, ánh mắt trở nên sắc bén, "Cho nên ta mới không thể không hoài nghi, hung thủ liền ẩn nấp bên trong mọi người, cố ý châm ngòi li gián quan hệ, nhân cơ hội tẩu thoát."

Không Hầu tán đồng cách nói của Lăng Ba, hung thủ xác thật có khả năng ẩn giấu ở trong mọi người, thậm chí còn cố ý châm ngòi li gián chia rẽ quan hệ các phái. Bất quá Lăng Ba tư thái quá cường ngạnh, đã khiến cho đại đa số tu sĩ ở đây phản cảm, hiện tại nói lời này, chỉ sợ đã không có tác dụng.

Quả nhiên, chúng tu sĩ trên mặt vẫn không vui. Có người đem ánh mắt đầu hướng Không Hầu, hy vọng nàng cùng là đệ tử đại tông môn ra tới nói vài câu. Hoặc là nói, bọn họ càng hy vọng Không Hầu cùng Lăng Ba tiên tử tranh phong, giúp bọn hắn.

Nhưng mà làm cho bọn họ thất vọng chính là, Không Hầu không có đứng ra nói chuyện, khi Lăng Ba tiên tử cùng Không Hầu nói chuyện, cũng cực kỳ khắc chế, làm cho tâm tư xem náo nhiệt của bọn họ, không chỗ dừng.

Không có người dẫn đầu đại tông môn, những người khác ồn ào vài câu, cũng không dám nháo đến quá mức, không khí ở trong đại sảnh lại cứng ròi.

Không Hầu ánh mắt quét qua lại trên người mọi người, bởi vì trong đại sảnh không khí quá nghiêm túc, không thích hợp nói nhảm, mà Hoàn Tông thân thể quá kém, càng không dùng tốt truyền âm thuật, nàng đành phải móc ra một trương giấy, lấy ra bút than viết một câu, đẩy đến trước mặt Hoàn Tông.

【 cảm thấy ai khả nghi nhất? 】

Nhìn tờ giấy trước mặt, lại xem thiếu nữ đầy mặt tò mò, Hoàn Tông cười cười, duỗi tay lấy bút than trong tay Không Hầu, trên giấy viết vài nét bút.

【 có đối tượng hoài nghi? 】

Không Hầu gật đầu, trên giấy viết một cái người hoài nghi.

【 vừa rồi Trúc Cơ tu sĩ kia cố ý gây sự. 】

Hoàn Tông nhìn về sau, cười lắc đầu.

【 áo bào tro nam nhân trong một góc kia. 】

Không Hầu giống như tùy ý nhìn thoáng qua, nếu là Hoàn Tông không đề cập tới, nàng căn bản chú ý không đến người này. Bởi vì người này thật sự quá bình thường, diện mạo bình thường, tu vi bình thường, ngay cả ăn mặc cũng bình thường, hắn ngồi ở chỗ kia nếu không nói lời nào, cơ hồ làm người rất khó chú ý tới hắn. Nếu phải dùng một từ hình dung hắn, đó chính là thành thật.

Thoạt nhìn người không có khả năng nhất, có đôi khi lại có khả năng nhất. Không Hầu bưng tách đại ngộ, cảm thấy Hoàn Tông thật sự quá thông minh, tựa như nhân vật chính dưới ngòi bút Diệu Bút Khách thông minh giống nhau.

【 ta cảm thấy công tử hoài nghi rất có đạo lý. 】

Hoàn Tông thấy biểu tình trên mặt Không Hầu đối tới đối lui, cuối cùng lộ ra bộ dáng bưng tách đại ngộ, có chút hoài nghi trong đầu đối phương đến tột cùng suy nghĩ cái gì, mới có thể lộ ra biểu tình sinh động phong phú như thế.

Lâm Học yên lặng nhìn Không Hầu cùng Hoàn Tông đem giấy truyền tới truyền lui, tâm tình có chút phức tạp. Bọn họ cho rằng động tác của mình thực hàm súc sao, ở phía dưới mí mắt mọi người truyền giấy, là sợ người khác không biết bọn họ đang nói thầm?

Không Hầu cùng Hoàn Tông hành động, đã sớm dừng ở trong mắt Lăng Ba, sắc mặt nàng đối tới đối lui, cảm thấy ngực có chút nghẹn, bỗng nhiên có chút mình bạch, khi người sư môn nhắc tới Văn Hoa Môn, biểu tình vì cái gì sẽ trở nên một lời khó nói hết.

Trong lúc không khí càng lúc càng xấu hổ, ngoài cửa đi vào ba người, quản lý Khâu Thành Đồ gia phụ tử, còn có nam tử thanh niên biểu tình ôn trọng khí vũ hiển ngang. Nguyên bản Lăng Ba tiên tử còn ngồi ngay ngắn, thấy nam tử thanh niên tiến vào, vội đứng lên: "Sư huynh, sao huynh lại tới đây?"

Nam tử đi trước mặt đến nàng, biểu tình có chút không vui nói: "Ồ nháo!"

Hắn xoay người chấp tay với mọi người nói, "Chư vị đạo hữu, tại hạ là đệ tử Chiêu Hàm Tông Trường Đức, sư muội không hiểu chuyện, khiến mọi người phiền toái."

Trường Đức? Chiêu Hàm Tông chương phái đại đệ tử Trường Đức?

Mọi người kinh hãi, nào dám nhận lễ, vội vàng cúi đầu đáp lễ, miệng xưng không ngại. Hiện tại chương phái đại đệ tử, chính là chương môn tông phái tương lai, ai đắc tội nổi?

Huống chi Trường Đức ngôn ngữ khách khí, đối với bọn họ lại cực kỳ có lễ, bọn họ vốn trong lòng cho dù có giận, lúc này thấy thái độ như thế Trường Đức, cũng đều tan biến.

Lăng Ba cũng có chút sợ hãi chương phái sư huynh, tuy rằng bị hắn răn dạy trước mọi người, trong lòng có chút không cao hứng, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh một câu cũng không dám nhiều lời.

"Vị này chính là cao đồ Vong Thông phong chủ Không Hầu tiên tử, bởi vì việc nhỏ của bị phái làm trì hoãn hành trình của tiên tử, thỉnh tiên tử thứ lỗi."

Trường Đức đi đến trước mặt Không Hầu xin lỗi, "Tiên tử nếu có yêu cầu gì, thỉnh cứ việc mở miệng."

"Đạo hữu không cần khách khí, tỳ nữ quý phái vô cớ bỏ mình, Lãng Ba tiên tử khổ sở trong lòng, chính là việc thương tình."

Không Hầu đứng dậy đáp lễ, "Đạo hữu không cần đem việc này để ở trong lòng."

Trường Đức tướng mạo tuấn tú, dáng người cân xứng, ở toàn bộ Tu Chân giới cũng được xưng là thiên kiều chi tử. Người như vậy giọng điệu thành khẩn, thực dễ dàng làm nhân tâm sinh hảo cảm. Không Hầu nghĩ, cũng chỉ có người như vậy, mới xứng làm chương phái đệ tử, tông chủ tương lai.

Trường Đức đã sớm nghe qua danh Không Hầu, cũng biết nàng là kỳ tài tu luyện. Nhưng là hắn không nghĩ tới, đối phương lại là thiếu nữ yêu kiều như thế, một đôi mắt như đang cười, cười rộ lên giống như là hoa tươi nở rộ, thấp phần thảo hỉ.

Khi biết được, khách điểm xảy ra việc còn có thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn trợ, Trường Đức liền lo lắng sợ hãi, làm hồng tình nghĩa hai phái.

Hiện tại nhìn thấy Không Hầu, hắn trộm thở ra nhẹ nhàng, may mắn đối phương không phải người không nói lý.

Thời điểm vào cửa, Trường Đức liền chú ý tới Hoàn Tông, đối phương thoát nhìn như là công tử ốm yếu không có tu vi, nhưng là áo gấm trên người lại là phòng ngự pháp bảo quý nhất Ngự Tiêu Môn, hộ vệ bên người hắn là Nguyên Anh lão tổ, nam nhân như vậy không thể xem nhẹ. Tuy không rõ ràng thân phận đối phương lắm, Trường Đức vẫn là nghiêm túc hướng đối phương tạ lỗi.

Đối phương đại khái là tính cách trầm mặc, khách khí hai câu liền không hề mở miệng. Trường Đức cũng không bắt buộc, lại lần nữa nói: "Không dám trì hoãn thời gian của mọi người, người đã chứng minh trong sạch, tùy thời có thể rời đi."

"Sư huynh....." Lãng Ba nghe được lời này, có chút không cao hứng, nàng tốn công sức giữ người lại, sư huynh nói cho đi là đi.

Trường Đức không để ý đến nàng, cũng không có thay đổi quyết định. Lãng Ba tức giận đến dậm chân, ngồi xuống, không nói gì.

Mọi người thấy Trường Đức không nói dối, vội vàng đứng dậy cáo từ, liền sợ bọn họ lại thay đổi chủ ý, không cho bọn họ đi.

Người trong đại sảnh thực mau đi một nửa, nguyên bản người không vội đi, cũng nổi lên tâm tư rời đi.

"Chờ một chút." Không Hầu lên tiếng, phi kiếm trong tay như tia chớp bay ra, chỉ vào áo bào tro nam nhân chuẩn bị rời đi, "Những người khác có thể đi, ngươi lại không thể."

Đỗ Kinh đứng ở trong một góc không dám nói lời nào, thấy Không Hầu lên tiếng, vội phân phó hộ vệ: "Ngăn hắn lại, ngăn hắn lại."

Áo bào tro nam nhân thấy hộ vệ ngăn cản đường hắn đi, trên mặt liền lộ ra khó xử cùng ủy khuất, hắn có chút co rúm xoay người nhìn Không Hầu: "Không biết tiên tử là ý gì?"

"Người vô tội có thể đi, hung thủ đương nhiên không thể rời đi." Không Hầu đứng lên, phi kiếm bị nàng không chế tản mát ra hàn khí lạnh thấu xương, mây sợi tóc trên đầu áo bào tro nam nhân đứt vài sợi.

Lâm Học kinh ngạc mà nhìn Không Hầu, công tử nói người này là hung thủ, nàng liền tin? Vạn nhất tính sai, nàng sẽ không sợ mất mặt, cũng không biết nên nói nàng đầu óc đơn giản, hay là nên nói nàng quá dễ dàng tin tưởng người.

Trường Đức nghe Không Hầu nói như vậy, sắc mặt tức khắc thay đổi, lợi kiếm trong tay ra khỏi vỏ, ngăn cản đường đi áo bào tro nam nhân. Áo bào tro nam nhân thân hình giật giật, vốn dĩ muốn thừa dịp mọi người không có phản ứng kịp mà đào tẩu, kết quả hắn mới vừa nổi lên ý niệm này, cả người liền không chịu khống chế bay trở về.

Lâm Học cũng không quay đầu lại nói: "Đạo hữu hà tất đi vội vã, không bằng sớm chút nói rõ ràng."

Mọi người nhìn Lâm Học, trong mắt che dấu không được kinh hãi. Cái áo bào tro nam nhân này lúc chuẩn bị thoát đi, trên người tiết lộ uy áp ít nhất là Kim Đan hậu kỳ tu vi, hộ vệ này thế nhưng liền mất cũng không nháy, phát tay liền đem người quăng trở về, đây là kiểu tu vi cao thâm gì?

Có thể có hộ vệ như vậy, nam nhân ốm yếu tuấn mỹ này, đến tột cùng là thân phận gì?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Vấn Đề Nhỏ

Editor: TIEUTUTUANTU

Một ít người chuẩn bị rời đi, nhìn thấy tư thế này, đều bước chân chậm lại. Sự tình nháo thành như vậy, mọi người cũng rất muốn biết, hung phạm đến tột cùng là ai, dám động trên đầu Thái Tuế, xúc phạm người có quyền thế.

Nhìn nam nhân áo bào tro bị Lâm Hộc dùng thuật pháp trói buộc, bọn họ trong lòng có chút nghi ngờ, trong ấn tượng người nam nhân này cũng không nói chuyện nhiều, vừa rồi có tu sĩ bị Lăng Ba tiên tử đã thương, người nam nhân này sợ đến mặt mày xám tro. Nam nhân thoát nhìn có chút yếu đuối như vậy, sao có thể là hung thủ mọi tìm người?

Không phải là nghĩ sai rồi đi?

Mọi người trong lòng có suy đoán, nhưng là trước mặt Không Hầu, lại không đem loại suy nghĩ này nói ra, mặt mũi Vân Hoa Môn vẫn là phải cho. Hơn nữa vị Không Hầu tiên tử này lớn lên xinh đẹp, cười lộ lên càng làm người khác liến tiếc, nam tu sĩ ở đây đều không muốn làm mất mặt mũi Không Hầu, nữ tu sĩ thì cũng ôm tâm tình chỉ xem náo nhiệt, không mở miệng xen vào thị phi.

"Ngươi, các ngươi là có ý tứ gì?" Nam nhân áo bào tro ngã trên mặt đất, không có phần nộ, cũng không có oán giận, ngược lại kinh hoàng lại bất lực mà nhìn Không Hầu, liên tục xua tay, lắp bắp nói, "Tiên tử, ngài hiểu lầm, ta làm sao dám đối với tỷ nữ Chiêu Hàm Tông làm ra ác sự bức này?"

Uất ức, nhất gan, tướng mạo bình thường, đây thấy thế nào đều không giống như nam nhân có thể làm ra đại sự.

"Loại biểu tình vô tội đáng thương này, nữ nữ làm sẽ nhu nhược động lòng người, ngươi tới làm liên mê hoặc không được ta." Không Hầu không màng đến những ánh mắt nghi hoặc đang nhìn về mình.

Đi quanh nam nhân áo bào tro dạo qua một vòng, "Ngươi nguy trạng thật sự rất tốt, nếu ta không phải vẫn luôn trộm quan sát đến ngươi, thì cũng sẽ tin tưởng ngươi là vô tội."

Sau khi Hoàn Tông nói áo bào tro này khả nghi nhất, Không Hầu liền vẫn luôn quan sát các loại động tác nhỏ của hắn, cẩn thận quan sát, liền phát hiện Hoàn Tông hoài nghi không có sai, nam nhân áo bào tro có chín phần mười là hung thủ.

Lúc Lăng Ba cùng chư vị tu sĩ ở đây náo loạn, trong mắt người nam nhân này có đắc ý, có trào phúng, thậm chí đến tay bụng trà đều có chút phát run. Hắn là hung thủ cười nhạo mọi người là ngốc tử, hắn vì chính mình có thể lừa gạt mọi người mà đắc ý dào dạt.

Sau khi chương phái đại đệ tử Chiêu Hàm Tông Trường Đức xuất hiện, hắn biểu tình thu liễm rất nhiều. Nhìn thấy Trường Đức dăm ba câu, liền hóa giải mâu thuẫn, nam nhân "Thành thật" liền lộ ra cảm xúc không cam lòng cùng phần nộ, chỉ là loại cảm xúc này hắn che dấu rất khá, cơ hồ không người có thể phát hiện.

Nhưng cũng chỉ là cơ hồ, hắn không có giấu diếm được Không Hầu vẫn luôn quan sát hắn. Sau khi Trường Đức nói, tu sĩ rửa sạch hiềm nghi có thể rời đi, Không Hầu liền chú ý biểu tình nam nhân áo bào tro lúc chuẩn bị vượt qua ngạch cửa khách điểm, đó là tự đắc.

Chính là loại tự đắc làm chuyện xấu lại có thể quang minh chính đại mà rời đi.

Không Hầu đem mấy điều quan sát được này nói ra, nam nhân áo bào tro nói: "Cái gì ánh mắt đắc ý, tiên tử vì sao phải oan uổng ta?"

"Đúng vậy, chúng ta không thù không oán, ta oan uổng ngươi làm gì?" Không Hầu hỏi lại.

"Không Hầu tiên tử chính là đệ tử thân truyền Vân Hoa Môn, khẳng định sẽ không oan uổng ngươi."

Một vị nữ tu nói, "Ta cũng cảm thấy người này có chút khả nghi, từ tối hôm qua cho tới hôm nay, hắn vẫn luôn ở trong góc không nói lời nào, ai biết có phải hay không chột dạ, nên không dám nói lời nào."

Bên đại hán người nàng gật đầu: "Đạo hữu nói có lý, người này ở phòng bia lâu dưới, nửa đêm có ra ngoài cũng không ai phát hiện."

Mọi người mồm năm miệng mười thảo luận, mỗi câu nói đều là định tội áo bào tro nam nhân. Hung thủ nếu không phải áo bào tro nam nhân, chẳng lẽ còn có thể là bọn họ? Đặc biệt là những tu sĩ hiềm nghi, còn chưa thể rời đi, phản ứng cuồng liệt nhất, hận không thể đem áo bào tro nam nhân ấn trên mặt đất, đến khi hắn thừa nhận chính mình là hung thủ mới thôi.

"Các ngươi ý mình là đệ tử tông môn, liền khi dễ tán tu chúng ta như thế sao?" Áo bào tro nam nhân một câu liền đem mâu thuẫn kéo đến tán tu cùng tông môn, hán quát, "Không có bằng chứng, các ngươi dựa vào cái gì oan uổng ta?"

"Oan uổng ngươi?!" Lăng Ba tính tình không tốt cười lạnh nói, "Hôm nay liền đem ngươi giết tại đây, cũng không tính là gì?"

Nghe được lời này, Không Hầu nhìn không được xoa trán, Chiêu Hàm Tông vị Lăng Ba đạo hữu này tính tình quá lợi hại, lời này truyền ra, cũng không sợ kéo không biết bao nhiêu cừu hận đến cho Chiêu Hàm Tông? Bất quá áo bào tro tu sĩ này thật đúng là không phải thứ tốt, một câu nói lại có thể dẫn đến phong ba như vậy.

"Đạo hữu lời này thật là buồn cười, tán tu Lăng Ưu giới ta tự tại phong lưu, làm sao có thể hại người đoạt mạng, lại moi tim hút máu." Không Hầu hỏi lại, "Người đã sai, thế nhưng lại kéo theo toàn tán tu xuống nước, đây là đạo lý gì?"

Trình độ châm ngòi ly gián này, thật sự không tính là cao minh. Tên tán tu này nên xem thêm nhiều thủ đoạn châm ngòi ly gián hãm hại lẫn nhau để mở rộng tầm mắt, gia tăng trình độ.

"Không Hầu tiên tử nói rất đúng." Một vị tán tu nói, "Tán tu chúng ta từ trước đến nay chú ý tự tại tùy tâm, cũng chú ý nhân nghĩa đức hậu, loại như người cũng muốn đại biểu cho chúng ta?"

Tán tu xác thật không bằng thế lực đệ tử tông phái cường đại, tài nguyên tu luyện so ra cũng kém tông môn đệ tử, nhưng là bọn họ cũng không cần giống như đệ tử tông môn, phải tuân thủ các loại quy củ tông môn.

Ai không thích được khích lệ khen ngợi, Không Hầu thân là đệ tử thân truyền của một trong mười đại tông môn nói tán tu bọn họ tự tại phong lưu, các tán tu nghe được tâm tình vui sướng, tự nhiên cũng không muốn nhận áo bào tro nam nhân thuộc nhóm tán tu bọn họ.

Trường Đức nhìn Không Hầu mỉm cười, thờ dài trong lòng một tiếng. Luận thiên phú, Lăng Ba cũng không kém Không Hầu cái gì, nhưng nếu bàn về tâm tính cùng tu dưỡng, Lăng Ba chỉ sợ so không tới. Tu Chân giới xưa nay không thiếu tu sĩ thiên tư xuất chúng, sau lại bởi vì tâm cảnh không xong mà ngã xuống, hẳn không muốn Lăng Ba sau này cũng như vậy.

Áo bào tro thấy tất cả mọi người chỉ trích hắn, thì im hơi lặng tiếng, lúc mọi người đều cho rằng hắn đã nhận mệnh, thì bỗng nhiên bóng dáng hắn chợt lóe, sát khí trên người cùng huyết khí bạo trướng, chớp mắt tốc độ khinh người lao vào Không Hầu, chưởng lực nhắm ngực nàng.

Hắn muốn moi trái tim Không Hầu.

Trường Đức kinh hãi, nếu để Không Hầu chết trước mặt hắn, lấy tính cách Vân Hoa Môn, thù này liền một nửa phải tính đến trên đầu hắn. Chính là động tác áo bào tro nam nhân thoạt nhìn thập phần uất ức quá nhanh, đến mức hắn không kịp phản ứng.

Tên này căn bản không phải là tu sĩ bình thường, tu vi hắn ít nhất là Nguyên Anh kỳ! Lúc trước là cố ý phong ấn tu vi, để mê hoặc bọn họ.

Nhưng mà áo bào tro nam nhân không có cơ hội tới gần Không Hầu, hắn đã bị người khác ngăn cản, ngăn lại hắn chính là Hoàn Tông.

Không có người thấy rõ Hoàn Tông ra tay như thế nào, bọn họ chỉ thấy một đạo quang ảnh, thì Không Hầu đã được Hoàn Tông bảo hộ ở phía sau, mà áo bào tro nam nhân bị Lâm Hộc một chương đánh nằm rạp trên mặt đất, Nguyên Anh tu sĩ kia liền như thế mà bị hủy hết tu vi.

"Không Hầu tiên tử, không sao chứ?" Trường Đức không rảnh xem áo bào tro nam nhân ngã hộc máu trên mặt đất, lắc mình đi đến trước mặt Không Hầu, dò hỏi thân thể của nàng.

"Ta không có việc gì." Không Hầu từ phía sau Hoàn Tông vươn đầu ra, "Đa tạ Trường Đức đạo hữu quan tâm."

"Không có việc gì là tốt rồi." Trường Đức nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Không Hầu không có việc gì, hắn liền không cần lo lắng Vân Hoa Môn tới tìm phiền toái.

Hoàn Tông dùng khăn che miệng lại ho nặng nề, gương mặt tái nhợt nháy mắt nổi lên bệnh trạng ửng hồng, nếu không phải một cái tay đang vịn bàn, hẳn cơ hồ không thể tiếp tục đứng thẳng.

Không Hầu vội đỡ hắn ngồi xuống, không chút nghĩ ngợi liền đỡ hai ngón tay trên mạch môn Hoàn Tông, đem linh khí truyền cho Hoàn Tông.

"Không Hầu cô nương, không cần lãng phí linh khí, ta đây là bệnh cũ." Hoàn Tông ngừng ho khan, thanh âm có chút khàn khàn, "Nghỉ ngơi một lát liền hảo."

Ứng hồng trên mặt hắn lui đi rất mau, chỉ để lại tái nhợt, phảng phất màu đỏ trên môi đều cũng biến mất theo, mặt tuấn mỹ trắng đến gần như trong suốt.

"Từ lúc ngăn người này đi lại, ta đã dùng phòng ngự chú của chương môn sư thúc, nếu hắn tấn công ta sẽ bị phản phệ."

Không Hầu ở thu nạp giới tìm kiếm một hồi, tìm ra một viên Bồ Khí Đan để vào lòng bàn tay Hoàn Tông, "Công tử đừng lấy thân thể của mình nói giỡn."

Thời điểm hắn ho không ngừng, Không Hầu thật lo lắng nếu không đỡ kịp thì sẽ liền đứt hơi bỏ mạng. Nam nhân đẹp như vậy, còn cùng nàng giống nhau thích đọc sách của Diệu Bút Khách, quan trọng nhất chính là ở thời khắc nguy hiểm, có thể vì giúp bằng hữu không tiếc cả mạng sống, người như vậy, nàng hy vọng hắn có thể sống được lâu một chút.

"Xin lỗi, là ta không có nghĩ chu toàn." Hoàn Tông nuốt xuống đan dược Không Hầu cho hắn, cũng không hỏi nàng đưa cho mình là thứ gì.

"Công tử xin lỗi cái gì, lo lắng ta thì có gì sai?" Không Hầu trừng lớn đôi mắt, cảm thấy Hoàn Tông có điểm ngốc, may mắn nàng đã đáp ứng đồng hành cùng hắn rồi, bằng không khẳng định sẽ bị người khác lừa bán.

"Ý ta là công tử phải biết coi trọng thân thể."

Không Hầu thờ dài, "Thế giới bên ngoài thực hung hiểm, huynh chính là còn thiếu tâm cơ. Đọc qua sách Diệu Bút Khách không phải đã nói, nữ tử xin

đẹp thì thường mang mạng yêu cơ, còn hài tử khả ái lại có thể là tà vật gian xảo sao?"

Hoàn Tông nhìn về mặt Không Hầu trước mắt tựa hồ muốn nói "Thật không có biện pháp với ngươi", cong cong khóe môi: "Ân."

"Đừng chỉ biết nói ân, phải nhớ kỹ trong lòng." Thấy Hoàn Tông rũ đầu, lông mi thật dài run a run, Không Hầu cũng không nỡ trách mắng, thở dài, quay đầu nói với Trường Đức ở bên cạnh: "Đạo hữu, nếu sự tình đã điều tra rõ, hung thủ liền giao cho các ngươi xử trí."

"Đa tạ Không Hầu tiên tử, đa tạ vị công tử này." Trường Đức không rõ ràng lắm thân phận Hoàn Tông, nhưng tốc độ đối phương nhanh đến như vậy, có thể thấy được tu vi không thấp, chỉ là thân thể thoát nhìn không tốt lắm, hơi thờ trên người cũng thực mỏng manh, không biết có phải do nguyên thân có tổn hại hay không.

"Không cần khách khí." Hoàn Tông biểu tình có chút sơ đạm, tựa hồ không thích cùng người ngoài nhiều lời, "Tà ma ngoại đạo, ai cũng có thể giết chết."

"Không biết cao danh quý tánh công tử? Nếu là công tử không chê, tại hạ muốn thỉnh công tử cùng Không Hầu tiên tử dùng bữa." Trường Đức cũng không để ý thái độ Hoàn Tông đậm nhạt, hẳn có ý cùng hai người giao hảo, thể hiện thái độ thập phần hòa nhã.

Hoàn Tông không trực tiếp cự tuyệt hoặc là đáp ứng, mà ánh mắt đầu hướng về phía Không Hầu dò hỏi.

Không Hầu không muốn làm mất mặt Trường Đức, nhưng nàng lo lắng cho thân thể Hoàn Tông, vẫn là mở miệng uyển chuyển từ chối. Lý do đêm qua thiếu nghỉ ngơi, nên nàng còn mệt mỏi, không muốn làm ảnh hưởng tới hứng thú của mọi người.

"Một khi đã như vậy, tiên tử cùng công tử trước nghỉ ngơi một đêm. Tại hạ ngày mai ở Trích Tinh Lâu mở tiệc, thỉnh nhị vị cùng chư vị đạo hữu uống mấy ly rượu đậm."

Trường Đức biết Lăng Ba hành sự xúc động, đắc tội không ít người, muốn mượn mở tiệc, xóa đi bất mãn trong lòng mọi người.

Ở đây trừ bỏ người thật sự không thể lưu lại, người còn lại đều vui vẻ đáp ứng. Ngày thường cơ hội bọn họ nói chuyện cùng đệ tử Chiêu Hàm Tông còn không có, lần này có thể tham gia yến hội Trường Đức đãi, cũng đủ khiến họ nở mày nở mặt mấy mươi năm.

Chương phái đệ tử đại tông môn đúng là không giống người thường, không chỉ có tu vi cao, khí độ bất phàm, nói chuyện làm việc cũng làm nhân tâm thoải mái.

Thấy Trường Đức mời đến mức này, Không Hầu không thể lại cự tuyệt, đành phải đáp ứng.

"Như vậy tại hạ ngày mai ở Trích Tinh Lâu xin đợi chư vị." Trường Đức xử lý tốt hết thấy, liền cùng Lăng Ba đem áo bào tro tu sĩ đều đi, hẳn sợ đề Lăng Ba lưu lại thêm, lại sẽ tạo thêm một đồng sự tình tới.

Chờ người Chiêu Hàm Tông đi rồi, Đỗ Kinh lấp bắp tiến đến trước mặt Không Hầu, cười nói: "Su thúc tổ, tiểu bối vô tri, lúc trước có đắc tội, thỉnh sư thúc tổ không cần để ý. Người coi như con là tiểu cầu, ánh mắt không tốt, ngày sau con sẽ tuyệt đối không làm ra loại sự tình này nữa."

"Ngươi muốn làm cầu, ta còn không muốn nhận tiểu cầu là tôn từ đâu." Không Hầu chỉ chỉ bên cạnh, "Ngồi xuống nói."

"Đa tạ sư thúc tổ." Đỗ Kinh chân chó ngồi xuống, còn không quên nhìn Hoàn Tông lấy lòng cười mấy lần.

Hoàn Tông cúi đầu rót trà, không quá "Tổ tôn" bọn họ nói chuyện.

"Ngươi có phải hay không đoán được đêm qua sẽ xảy ra chuyện?" Không Hầu gọn gàng dứt khoát nói, "Đêm qua phụ tử các ngươi đem hộ vệ tới nhanh như vậy, là sớm có chuẩn bị?"

"Sư thúc tổ, con chỉ là một cái phá gia ăn chơi trác táng làm sao biết nhiều như vậy?" Đỗ Kinh gãi mặt cười.

"Thật sự?" Không Hầu nhướn mày.

"Thật, thật sự." Đỗ Kinh có chút không đủ tự tin, "Loại sự tình này không có bằng chứng, ai có thể xác định là thật là giả?"

Việc này truyền ra, sẽ nháo đến toàn bộ Khâu Thành nhân tâm hoảng sợ, nhưng nếu là coi như cái gì đều không có phát sinh, hẳn lại lo lắng thật sự có tà tu tác loạn, làm cho càng nhiều người bỏ mạng. Cho nên ngày hôm qua hẳn an bài người bảo hộ ở các khách điểm, khách điểm duy nhất không có an bài người, chỉ có một chỗ này.

Lúc ấy hẳn nghĩ khách điểm này có người Chiêu Hàm Tông, tà tu lá gan lớn, cũng không dám ở chỗ này động thủ, nào biết nhân gia lá gan chính là lớn như vậy, còn chọn người Chiêu Hàm Tông động thủ, điểm này hẳn thật sự không ngờ tới.

Sớm biết rằng sự tình sẽ phát triển trở thành như vậy, ngày hôm qua hẳn nên lưu lại, nói không chừng tỷ nữ kia sẽ không chết.

Không Hầu minh bạch lời hắn nói, gật đầu không nói gì. Nguyên lai thế giới bên ngoài phức tạp như vậy, mạng người tựa hồ cũng không quá đáng giá, nói chết thì chết, đến di ngôn cũng không kịp nói một câu.

Thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, Đỗ Kinh cho rằng nàng còn so đo việc ngày hôm qua, cũng không dám chường mắt ở tại chỗ này thêm, tìm lý có thể

ngã lộn nhào chạy đi, trước khi rời đi còn thực ân cần giúp Không Hầu cùng Hoàn Tông lo liệu bữa trưa cùng bữa tối.

"Hoàn Tông công tử, muốn về phòng nghỉ ngơi thêm không?" Không Hầu thấy sắc mặt Hoàn Tông tái nhợt không có chuyển biến tốt đẹp, có chút lo lắng.

"Yên tâm đi, ta không có việc gì." Hoàn Tông buông cái ly, cười cười với Không Hầu, "Nếu cô nương muốn ta cùng Lâm Học gọi tên, thì cũng đừng nên gọi ta là công tử nữa, gọi Hoàn Tông là được rồi."

"Kỳ thật ta cũng cảm thấy khó kêu." Không Hầu sờ sờ bình trà, hướng tiểu nhị vẫy vẫy tay, "Đổi một bình trà nóng." Nàng lấy đi ly trà của Hoàn Tông, "Thân thể huynh không tốt, không thể uống trà lạnh."

Hoàn Tông cười cười, tùy ý cho Không Hầu an bài.

"Không Hầu tiên tử, đa tạ hỗ trợ bất hưng thù, giúp chúng ta lấy lại trong sạch." Mấy tu sĩ đi tới, hướng Không Hầu nói lời cảm tạ.

Bọn họ là những người đem qua vô pháp rửa sạch hiềm nghi. Bởi vì không dám đắc tội Chiêu Hàm Tông, vẫn luôn nén giận, nếu không phải Không Hầu phát hiện áo bào tro nam nhân không đúng, bọn họ cũng không biết nên như thế nào chứng minh chính mình trong sạch.

"Trên thực tế là vị bằng hữu này nhắc nhở ta, ta mới biết được người nọ không thích hợp."

Không Hầu chỉ chỉ Hoàn Tông, "Cho nên các người nên tạ huynh ấy, không phải cảm tạ ta."

Mọi người tới hướng Không Hầu nói lời cảm tạ, một nửa là bởi vì thiệt tình cảm tạ, một nửa là bởi vì muốn ở trước mặt Không Hầu bắt chuyện giao hảo, hiện tại nghe Không Hầu nói như vậy, liền hướng Hoàn Tông nói lời cảm tạ.

"Không cần khách khí." Hoàn Tông sắc mặt nhàn nhạt, mọi người nói nói mấy câu về sau, liền không nói nổi nữa, đành phải từng người tản ra.

Chờ những người này đều rời đi, Không Hầu mới nhỏ giọng hỏi: "Hoàn Tông, huynh làm sao biết tên đó không thích hợp?"

Hoàn Tông duỗi tay cầm lấy chén trà, che khuất miệng mình: "Chính là phát hiện cảm xúc hần có chút không thích hợp, như là đang xem chuyện náo nhiệt."

Biểu tình che dấu khá tốt, nhưng huyết khí trên người lại không cách nào hoàn toàn che dấu. Huống chi vô duyên vô cớ, hà tất che dấu tu vi.

"Hơn nữa trong sách Diệu Bút Khách cũng có loại tình tiết này, người nhìn như không có khả năng, lại là người có khả năng nhất." Hoàn Tông nhấp trà, "May mắn ta không có đoán sai, bằng không sẽ mang đến phiền toái cho cô nương."

"Diệu Bút Khách có viết sao?" Không Hầu kinh ngạc, "Là quyển nào?"

"Chính là Tu Tiên Ký Dạ Túc Hồ Sơn."

"A, sách kia a." Không Hầu cảm xúc nháy mắt trở nên chùng xuống, xụ mặt nói, "Lúc trước ta cũng có mua, chính là không có cơ hội xem. Lúc vừa mua trở về, nửa đường gặp gỡ một vị sư thúc khác tông phái, phát hiện ta đang xem thoại bản, nên liền đem thoại bản thu đi rồi."

Mới vừa nói xong, nàng nghe được Hoàn Tông lại ho khan, vội đứng dậy vỗ vỗ: "Chờ ngày mai tham gia yến hội của Trường Đức xong, chúng ta liền đi Thủy Nguyệt Môn."

"Không vội." Hoàn Tông dùng khăn tay xoa xoa khóe miệng, "Ta lần này ra ngoài, chủ yếu là vì giải sầu, nếu là vội vàng đi Thủy Nguyệt Môn, ngược lại lẫn lộn đầu đuôi. Thân thể ta vốn là đã như vậy, liền tính dùng được cũng chỉ là bổ sung nguyên khí, bệnh trạng cũng vô pháp chuyển giảm."

"Tại sao lại như vậy?" Không Hầu chau mày, "Không có phương pháp trị liệu sao?"

Hoàn Tông cúi đầu nhìn chén trà trong tay, nước trà toát ra nhiệt khí, xông vào trong mắt hần. Hần chớp chớp mắt, giọng điệu nhàn nhạt: "Tùy duyên đi."

Thấy hần như vậy, Không Hầu cẩn cẩn kháo môi, không biết nên nói gì. Thời điểm ăn cơm trưa, Hoàn Tông như cũ chỉ dùng mấy đĩa, Không Hầu đưa cho hần một lọ Bổ Khí Đan, để cho hần về phòng nghỉ ngơi.

Ở trên giường đã tọa một hồi, Không Hầu nghe được tiếng gõ cửa. Mở cửa, đứng ở ngoài cửa chính là Lâm Học, trong tay hần còn cầm một quyển thoại bản.

"Không Hầu cô nương, đây là công tử nhà ta bảo ta giao cho cô." Thời điểm Lâm Học không nói lời nào, thì như là cục đá không có cảm tình, lúc mở miệng nói chuyện lại giống một đầu gỗ.

Không Hầu tiếp nhận thoại bản, tức khắc cao hứng nói: "Đa tạ Hoàn Tông tặng thư, trọn bộ Tu Tiên Ký, ta chỉ thiếu một quyển sách này."

Nàng thật cẩn thận đem thoại bản bỏ vào thu nạp giới, từ lần đó đem sách nhét ở trong tay áo bị Tùng Hà phong chủ phát hiện, về sau nàng đã không bao giờ đem sách cất trong tay áo nữa, "Thân thể Hoàn Tông thế nào, đã đỡ hơn chưa?"

Lâm Học mặt vô biểu tình lắc đầu: "Công tử là bệnh cũ, không có gì trở ngại. Công tử còn nói, buổi chiều dùng bữa, cô nương gọi ngài ấy một tiếng, công tử đi cùng cô."

"Hào." Không Hầu liên tục gật đầu, đối với bạn tốt khẳng khái tặng sách, Không Hầu là hảo cảm mười phần, đừng nói là kêu nàng cùng hắn đi ăn cơm, dù là nói nàng giúp hắn đưa cơm, nàng cũng không có nửa điểm ý kiến.

Lâm Học trở lại phòng Hoàn Tông, thấy công tử còn đã tọa, an tĩnh ngồi ở một bên, không muốn quấy rầy. Nào biết hắn mới vừa ngồi xếp bằng xuống, Hoàn Tông liền mở mắt, "Đã đưa sách xong?"

Lâm Học gật đầu, thấy Hoàn Tông còn nhìn chăm chăm mình, hắn đành phải bổ sung một câu: "Không Hầu cô nương thực thích quyển sách công tử đưa nàng."

"Ân." Hoàn Tông nhắm mắt lại, cả người như là con rối ngọc, hoàn mỹ tinh xảo lại không có chút linh động.

Một canh giờ sau, Không Hầu gõ cửa phòng Hoàn Tông, mở cửa chính là Lâm Học. Không Hầu thấy Hoàn Tông còn đã tọa, nàng liền chuẩn bị rời đi, nàng làm động tác không cần quấy rầy Hoàn Tông với Lâm Học, Lâm Học chất phác gật đầu.

"Là Không Hầu tới sao?" Hoàn Tông vào giờ phút này mở mắt ra, đứng dậy đi đến trước mặt Không Hầu, "Đến thời gian dùng cơm chiều?"

Không Hầu gật đầu: "Ta quấy rầy đến huynh?"

"Không có." Hoàn Tông tùy ý nói, "Ta đang nghĩ khi nào thì cô nương tới, không ngờ người đã đến rồi."

"Vậy là tốt rồi." Không Hầu cười cười, "Tu sĩ Trúc Cơ trở lên thì thường không có thói quen dùng bữa." Nàng hôm nay liền phát hiện, thật nhiều tu sĩ cũng không thích dùng cơm.

Cùng những người này so, Vân Hoa Môn bọn họ ở phương diện thức ăn, liền chú ý hơn nhiều. Cũng may Hoàn Tông tuy rằng mỗi bữa cơm đều dùng ít vô cùng, nhưng vẫn là sẽ ăn vài đĩa, khiến nàng không cần đơn độc một người ăn cơm, bàn bên cạnh còn có không ít người trộm nhìn hắn.

"Có thể hưởng thụ mỹ vị, cũng là một loại thể nghiệm tu hành, không có gì không tốt."

Hoàn Tông đi theo phía sau Không Hầu, nhìn bóng dáng thiếu nữ tươi sáng, mặt đậm mạc tựa hồ cũng bị lây một tia không khí sôi động.

"Huynh nói ăn cũng là tu hành sao?" Không Hầu nhảy xuống bậc thang cuối cùng, mái tóc tung bay.

Hoàn Tông nhìn động tác nàng hơi có chút trẻ con, nhin không được cười cười.

"Đúng rồi, còn không biết huynh là đệ tử tông môn, hay là tán tu?" Không Hầu xoay người nhìn Hoàn Tông, trong mắt là đơn thuần nghi hoặc.

Hoàn Tông nao nao: "Ta là..... đệ tử Lưu Quang Tông, bất quá bởi vì thân thể không tốt lắm, cũng không thường cùng người ngoài tiếp xúc."

"Lưu Quang Tông?" Không Hầu trừng lớn đôi mắt, lắc mình tới gần Hoàn Tông, nhỏ giọng nói, "Huynh thật là đệ tử Lưu Quang Tông?"

Nhìn đến trong mắt nàng tò mò cùng hưng phấn, Hoàn Tông mí mắt hơi hơi rũ xuống: "Ân."

"Ta hỏi huynh một cái nhỏ nhỏ vấn đề nga, huynh tuyệt đối đừng nói ra ngoài."

Không Hầu âm lượng trở nên càng thấp, "Trong tông môn các huynh, cái kia Trọng Tỉ chân nhân, thật sự thân cao chín thước, hai mắt như điện sao?"

"Ân?"

Trong nháy mắt, Hoàn Tông biểu tình có chút mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Lễ Vật

Editor: TIEUTUTUANTU

Thấy Hoàn Tông bộ dáng phản ứng không kịp, Không Hầu nháy mắt phản ứng lại, Hoàn Tông thân thể không tốt, ngày thường cùng đệ tử tông môn khả năng lui tới sẽ không quá nhiều, nàng chỉ đơn giản hỏi vài câu như vậy, có khả năng đối phương còn không biết nàng nói chính là ai.

"Chính là vị ba trăm tuổi đã là Phân Thần kỳ tu vi kia, một kiếm có thể đẩy sơn đảo hải, Trọng Ti chân nhân." Không Hầu chớp mắt trông mong nhìn Hoàn Tông, "Huỳnh đối với hấn có ấn tượng sao?"

"Hấn..... Có chỗ nào không đúng sao?" Hoàn Tông cùng Không Hầu ngồi xuống bàn bên cạnh, Lâm Hộc trầm mặc không nói, rót hai ly trà cho bọn họ.

"Hấn thân cao chín thước, cửa động phủ có phải hay không rất cao?" Không Hầu cảm chén trà, giọng điệu mang theo vài phần tìm kiếm cái lạ, "Ta còn chưa từng gặp qua người cao như vậy, nên có một chút tò mò."

"Thân cao chín thước, hai mắt như điện....." Hoàn Tông nhìn Không Hầu, đuôi lông mày hơi nhíu, cả người đều nhiễm một tia u buồn, "Là ai nói với muội, hấn lớn lên như vậy?"

"Bên ngoài đều nói như vậy, nghe nói vị Trọng Ti chân nhân này khí thế như hồng, địch nhân đứng ở hấn trước mặt, còn không có động thủ cũng đã bị hấn dọa sợ tới mức thối lui....." Không Hầu cảm thấy dùng từ này có chút không văn nhã, vì thế thay đổi cách nói, "Bị dọa đến chân nhũn ra, là tu sĩ Tu Chân giới gần ngàn năm mới có một. Ung Thành có thoại bản chuyên môn viết về Trọng Ti chân nhân, bản đặc biệt chạy."

"Còn viết gì nữa?" Hoàn Tông hỏi.

"Còn có?" Không Hầu ngần người, cẩn thận hồi tưởng quyển sách kia miêu tả Trọng Ti chân nhân, "Còn có chính là hấn lấy một địch năm, vượt cấp giết địch, đặc biệt lợi hại. Chính là..... Tướng mạo bình thường chút."

Loảng xoảng một tiếng, chén trà trong tay Lâm Hộc rơi trên bàn, hấn xụ mặt nhặt lên: "Xin lỗi, trượt tay."

Không Hầu đem khăn tay của mình cho hấn mượn, quay đầu hỏi Hoàn Tông: "Công tử cùng vị Trọng Ti chân nhân này quan hệ tốt sao?"

Hoàn Tông yên lặng mà chậm rãi lắc đầu.

Không Hầu nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy cái này đề tài còn có thể tiếp tục nói tiếp: "Thân cao chín thước, chứng minh hấn so với chúng ta cao hơn rất nhiều, xương cốt cũng đặc biệt thô tráng. Hai mắt lớn như chuông đồng, có thể đem người khác dọa sợ tới mức chân mềm, điểm này thuyết minh tướng mạo hấn khả năng sẽ không quá đẹp. Cho nên nói a, từ Trọng Ti chân nhân chúng ta có thể rút ra một đạo lý."

"Là đạo lý gì?" Lâm Hộc lau bàn xong, quay đầu lại nhìn nàng.

"Trời xanh là công bằng, có được thiên tài năng lực tu luyện, lại bị thiếu đi dung mạo vẻ ngoài." Không Hầu giọng điệu có chút tiếc nuối, "Người thế gian lớn lên thiên tư xuất chúng lại đẹp, thật sự là quá ít."

Hoàn Tông nghe vậy cười: "Vậy cô nương nhất định là ngoại lệ đó."

"Ngô?" Không Hầu ngần người, ngay sau đó bật cười, "Hoàn Tông, công tử đây là khen ta lớn lên đẹp?"

Hoàn Tông mỉm cười gật đầu, cười quá đẹp, đẹp đến hấn nói cái gì, người khác đều sẽ khẳng định cảm thấy thành ý mui phần.

Không Hầu nói: "Cho nên ông trời cho ta thân phận tiên triều công chúa, nếu không phải sư phụ đem ta mang đến Tu Chân giới, hiện tại ta không phải bị đưa đi hòa thân, thì chính ở đạo quan hoàng gia cầu phúc. Đó đã là kết cục tốt nhất, nói không chừng cơ hội ta sống đến thành niên cũng không có."

Chờ Cảnh Hồng Đế nắm được dân tâm thiên hạ, tiên triều công chúa như nàng sẽ mất đi tác dụng, thì sẽ bạo bệnh im hơi lặng tiếng mà chết.

Hoàn Tông thấy Không Hầu không có cảm xúc không cam tâm hay thù hận, nàng nói ra vô cùng thoải mái.

"Người học được thỏa mãn rất quan trọng, biết quý trọng cái có được, buông tha thứ đã mất đi, sẽ sống vui vẻ hạnh phúc." Không Hầu nhìn tiểu nhị bụng thức ăn đến, dốc hết tập trung vào việc ăn uống.

Nhìn nàng cười vui vẻ, Hoàn Tông cũng bắt gặp cười theo.

"Đồn đãi là giả."

"Cái gì?" Không Hầu đang gấp thức ăn, một đôi mắt mờ mịt nhìn Hoàn Tông, không hiểu lời này hấn là có ý tứ gì.

"Ta nói những lời đồn về Trọng Ti chân nhân là giả, hấn không có cao chín thước, đôi mắt....." Tay cầm Hoàn Tông nắm thành quyền, để ở bên môi ho nhẹ một tiếng, ngăn chặn ý cười nơi khóe miệng, "Đôi mắt cũng không phải lớn như chuông đồng."

"Cho nên quyển sách kia lừa ta?" Không Hầu buông chiếc đũa, cắn môi nói, "Quyển sách kia còn nói là chuyện đời thường của Trọng Ti chân nhân, đến tột cùng sự thật ở chỗ nào?"

Hoàn Tông rút cuộc nhịn không được cười khẽ ra tiếng: "Trọng Ti chân nhân là nam nhân, tu vi cũng là Phân Thần kỳ, cái đó cũng không sai."

Không Hầu: "....."

Cảm giác được an ủi không hề có.

Mặc khác, lúc này nhón người Chiêu Hàm Tông không khí thập phần trầm trọng, Trường Đức ngồi trên ghế trầm mặt (về mặt nặng nề), Lăng Ba không dám nói gì, chúng đệ tử khác thận trọng im lặng.

"Sư huynh....."

"Lần này trở về, ta sẽ bẩm báo sư phụ, hành động mấy ngày nay của muội." Trường Đức trầm khuôn mặt nói, "Muội ngẫm lại xem, sự tình lần này xử lý có thỏa đáng hay không."

"Nếu muội nói nhẹ nhàng với họ, thì họ sẽ nghe lời sao?" Lăng Ba phản bác nói, "Chẳng lẽ để người bên ngoài nói Chiêu Hàm Tông ta dễ khi dễ, người của mình bị giết, cũng không dám truy cứu, mặc cho hung thủ rời đi trước mắt?"

"Phương pháp điều tra rõ chân tướng sự tình có rất nhiều, muội là dùng phương pháp tệ nhất."

Trường Đức bắt đầu dĩ thời dài, "Muội có thể tạo áp lực với thành chủ Khâu Thành, bắt hắn phải nhanh chóng tra ra hung thủ." Thành chủ Khâu Thành khẳng định không dám đắc tội Chiêu Hàm Tông, thời điểm tra án nhất định sẽ thực dụng tâm, sư muội chỉ cần ở bên cạnh giám sát hắn. Như vậy Chiêu Hàm Tông vừa không tổn thất mặt mũi, vừa không đắc tội với người khác.

Hắn không nghĩ tới tính cách sư muội lại xúc động như thế, đem một sự kiện rất đơn giản, làm ra thành như vậy.

"Thành chủ Khâu Thành tu vi thường thường, lá gan lại nhỏ, có thể tra ra cái gì?" Lăng Ba churóng mắt thành chủ Khâu Thành, "Nếu đợi hắn tìm ra hung thủ, cũng không biết phải chờ tới năm nào tháng nào."

"Dù hắn tra không được, còn có Vân Hoa Môn sau lưng hắn." Thấy sư muội còn không có suy nghĩ cẩn thận, Trường Đức nhin không được hoài nghi, thiên phú của sư muội dùng hết ở thân Ngũ Linh Căn, còn đầu óc lại không có gì, "Muội gây chuyện như vậy, làm chúng ta từ người bị hại, biến thành chỗ ý mạnh hiếp yếu, muội có hiểu hay không?"

"Cần gì quan tâm bọn tiểu tốt đó nghĩ gì." Lăng Ba nhỏ giọng nói thảm nói, "Không hài lòng, bọn họ cũng chỉ có thể chịu đựng."

"Nếu là gặp được người không muốn nhẫn, tu vi lại cao hơn muội thì sao?" Trường Đức hỏi lại, "Chờ muội xảy ra chuyện, tông môn có thể giúp muội báo thù, chẳng lẽ lúc đó muội còn có thể hoàn hảo vô khuyết trở về?"

"Không, sẽ không có kẻ lá gan lớn như vậy?" Lăng Ba giọng điệu có chút chột dạ.

"Vậy muội nói, vì cái gì có không ít đệ tử đại tông môn ra ngoài du lịch bỏ mạng?" Trường Đức đứng lên, "Đêm nay muội hảo hảo ngẫm lại, yến hội ngày mai, muội hãy hướng mọi người tạ lỗi, đừng cho người ta nói muội kiêu ngạo ương ngạnh. Đường tu chân còn dài, chẳng lẽ muội muốn cho loại thanh danh này theo muội cả đời?"

Lăng Ba banh mặt không nói gì.

"May mắn cho muội khách điểm không có người của Lưu Quang Tông, Chiêu Hàm Tông chúng ta là lợi hại, nhưng còn đắc tội không nổi người Lưu Quang Tông." Nhớ tới đệ tử Lưu Quang Tông mặt mũi lạnh nhạt, vừa ra tay chính là kiếm tu sơn băng địa liệt, Trường Đức liền nhin không được xoa xoa mặt.

"Cái kia Không Hầu Vân Hoa Môn....."

"Vân Hoa Môn đệ tử phần lớn tính cách hiền hoà, không phải nhiều chuyện. Chỉ cần hành sự không phải quá phận, bọn họ là sẽ không quản đến muội." Trường Đức thấy Lăng Ba rốt cuộc phản ứng lại đây, tâm tình tốt lên một chút, "Cho nên ta mới nói, muội nên thấy may mắn là gặp được đệ tử Vân Hoa Môn. Nếu gặp được chính là đệ tử Lưu Quang Tông, chờ đến thời điểm tông môn giao lưu hội, Lưu Quang Tông khẳng định đứng ra khiến chúng ta mất mặt."

Lăng Ba hậm hực nói: "Sư huynh, muội biết sai rồi."

"Đi nghỉ ngơi đi." Trường Đức thở dài, "Về sau làm việc không được lại xúc động như vậy."

Lăng Ba trên mặt nóng lên, cảm thấy ngoại môn đệ tử ở đây đều đang chê cười nàng, vội vàng gật gật đầu, liền lui đi ra ngoài.

Sáng ngày hôm sau, Hoàn Tông ở trong phòng ngồi chờ thật lâu không thấy Không Hầu đến đây gõ cửa, hắn lo lắng lúc nàng đã tọa tu luyện gặp không hay, liền cho Lâm Học đi gõ cửa hỏi một chút.

Chẳng được bao lâu, Lâm Học đã trở lại, "Công tử, Không Hầu cô nương nói lại chờ nửa canh giờ nữa liền hảo."

Hoàn Tông phát hiện biểu tình hắn có chút không thích hợp: "Làm sao vậy?"

"Không Hầu cô nương đang trang điểm chải chuốt, nàng nói không thể bại bởi Lăng Ba tiên tử, đây là đại biểu cho thể diện của nữ nhân Vân Hoa Môn." Lâm Học không rõ, trang điểm chải chuốt cùng thể diện có quan hệ cái gì.

Hoàn Tông sùng sốt, hắn cũng không rõ.

Sau nửa canh giờ, Không Hầu quả nhiên lại đây gõ cửa. Hoàn Tông mở cửa, phát hiện Không Hầu thay một kiện lưu tiên váy tay áo rộng, cả người phảng phất sáng lên, so hôm qua xinh đẹp rất nhiều, nhưng là trừ bỏ tóc cùng quần áo, hấn lại nhìn không ra đến tốt cùng nơi nào có thay đổi.

"Mau hoàn hồn." Không Hầu duỗi tay quơ quơ ở trước mắt hấn, tay áo mang theo mùi hương nhàn nhạt, rất dễ chịu, như có như không.

"Xin lỗi." Hoàn Tông cảm thấy mình nhìn chăm chăm người khác như vậy không lễ phép, vội thu hồi, "Hiện tại đi sao?"

"Uh, để huynh đợi lâu." Không Hầu nhoẻn miệng cười, trong mắt phảng phất có ngôi sao long lánh bên trong.

Hoàn Tông đối với dung mạo của nữ nhân không có nhận thức xấu đẹp, lần đầu tiên rõ ràng nhận thức đến cái gì là mỹ. Hấn không am hiểu khen ngợi dung mạo nữ tử, cũng chưa có bao giờ khen ai, cho nên chỉ có thể nói, "Rất đẹp."

"Cảm ơn." Không Hầu tươi cười trở nên càng thêm sáng lạn, không có nữ hài tử nào không thích người khác khen mình đẹp, đặc biệt là sau khi cực cực khổ khổ trang điểm một canh giờ. Ít nhất sẽ làm nàng cảm thấy, một canh giờ này không vô ích.

Trích Tinh Lâu là tửu lâu lớn nhất, nổi tiếng nhất Khâu Thành, dựa vào thu phí cao, phục vụ hảo, nguyên liệu nấu ăn toàn bộ ẩn chứa linh khí phong phú mà ra thành danh, ở chỗ này ăn cơm không chỉ là vì ăn cơm, nó đại biểu cho thân phận hoặc là địa vị của thực khách.

Rất nhiều tu sĩ vì mua phù chú, dược liệu, pháp khí mà đành thắt lưng buộc bụng, làm sao có thể bỏ ra lượng lớn linh thạch đi địa phương xa xỉ loại này, cho nên có thể đi dự tiệc ở nơi này, các tu sĩ bị Lăng Ba mạnh mẽ lưu tại khách điểm, vẫn là thực chờ mong.

Không Hầu cùng Hoàn Tông đến nơi, những người khác trên cơ bản đều đã tới rồi, thân là chương phái đại đệ tử Chiêu Hàm Tông, Trường Đức tự mình đứng ở cửa nghênh đón khách nhân, luận thủ đoạn xử sự, Trường Đức so Lăng Ba mạnh hơn quá nhiều.

Nhìn Không Hầu, Hoàn Tông cùng Lâm Học lại đây, Trường Đức nhiệt tình mà đi lên đón: "Ba vị đạo hữu, xin mời ngồi."

"Đa tạ Trường Đức đạo hữu." Không Hầu bước vào Trích Tinh Lâu, rốt cuộc minh bạch tòa lâu này vì sao lấy tên như thế. Bởi vì trong lâu bày pháp trận, linh khí đầy đủ, nóc nhà trên không linh khí tụ thành điểm sáng lấp lánh, giống như là ngôi sao, long lánh mỹ lệ.

"Mời theo ta." Trường Đức ở phía trước dẫn đường, đưa ba người lên lầu. Lên lầu về sau, Không Hầu thấy chúng tu sĩ lo lắng lòng Lăng Ba. Nhóm tu sĩ ngày hôm qua còn liên tục đối với Lăng Ba oán giận, hôm nay cũng đã bắt đầu xum xoe.

Nam tu sĩ đối với nữ tu sĩ xinh đẹp, luôn là phá lệ khoan dung. Hôm nay Lăng Ba bắt quả là đứng ra nói vài câu xin lỗi, bọn họ liền sôi nổi tỏ vẻ không hề so đo, mở miệng xưng tiên tử, nhiệt tình không thôi.

Không Hầu đến, làm nam tu sĩ này đó cảm xúc càng thêm tăng vọt, nếu không phải bên người Không Hầu còn có Hoàn Tông tướng mạo tuấn mỹ thân phận không rõ, bọn họ hận không thể lập tức xúm lại đây.

Nhìn đến Không Hầu, ý cười trên mặt Lăng Ba phai nhạt vài phần, may mắn nàng hôm nay ra cửa cố ý trang điểm cẩn thận, bằng không đã bị Không Hầu lấn lướt. Không nghĩ tới nàng còn nhỏ tuổi lại có tâm cơ như thế, đến khuyên tai cũng là tỉ mỉ chọn lựa qua.

"Không Hầu tiên tử." Lăng Ba cười tiến lên, dặt tay Không Hầu, giọng điệu thân thiết nói, "Muội cuối cùng tới rồi, ta vừa rồi còn lo lắng ngươi có việc trì hoãn, không thể đến đây được."

"Có mỹ nhân tỷ tỷ ở đây, ta làm sao có thể không đến." Không Hầu cười cười, cùng Lăng Ba hàn huyên vài câu, cùng Hoàn Tông, Lâm Học ở bên cạnh bàn ngồi xuống, nâng che miệng nhỏ giọng nói bên tai Hoàn Tông: "May mắn ta hôm nay cố ý trang điểm tỉ mỉ, vừa rồi vị Lăng Ba tiên tử kia, liên tục đánh giá ta từ đầu đến."

Mang theo hơi nóng cùng hương thơm ẩn ẩn nhẹ nhàng thổi tới trên lỗ tai Hoàn Tông, hấn cảm thấy nửa bên mặt đều nóng lên theo. Trong lúc nhất thời Không Hầu nói gì đó, hấn đều không có nghe rõ.

"Tuy rằng trực giác nói cho ta biết, vị Lăng Ba tiên tử này không quá thích ta, nhưng nàng là một mỹ nhân, nhìn mặt nàng có thể làm thể làm cho thể xác và tinh thần của ta vui sướng nha." Không Hầu nâng chung trà lên nhẹ uống một ngụm, trên bàn có rất nhiều thức ăn tinh mỹ, nhưng là nàng thực rụt rè, cũng không có giống lúc cùng Hoàn Tông đơn độc ở bên nhau, tùy ý động đũa.

"Muội rất tốt." Hoàn Tông câu này nói thật sự nghiêm túc. Hấn cảm thấy, tính cách Không Hầu tươi vui, ngây thơ đáng yêu, khiến cho người ta thực thích.

Không Hầu cười trở lại: "Uh, huynh cũng rất tốt."

Trường Đức một bên cùng khách khứa nói chuyện, một bên chú ý Không Hầu cùng Hoàn Tông bên này, Hoàn Tông thân phận không rõ, lại không phải đệ tử Vân Hoa Môn, chẳng lẽ cùng Không Hầu có tình yêu nam nữ? Không Hầu đối với Vân Hoa Môn là thiên phú tối cao đệ tử Ngũ Linh Căn, Vân Hoa Môn làm sao có thể cho phép nàng cùng nam nhân có tư tình, ảnh hưởng tu vi?

Hấn lại một lần nữa nhìn về phía Không Hầu cùng Hoàn Tông, Hoàn Tông đột nhiên ngẩng đầu, đón nhận tầm mắt hấn. Đối phương ánh mắt đậm đặc, phát hiện hấn đang nhìn sang, cũng không tránh không né, ngược lại làm Trường Đức có chút xấu hổ. Hấn bụng ly rượu lên, hướng Hoàn Tông xa xa nâng chén.

Nào biết Hoàn Tông chỉ là nhìn hấn một cái, liền cúi đầu, tự nhiên cũng không có giờ ly rượu lên cùng hấn kính rượu.

Hành động này làm Trường Đức trên mặt có chút sượng, hấn siết chặt ly rượu, miễn cưỡng duy trì phong độ. Quay đầu tiếp tục cùng người khác hàn huyên, phẳng phất chuyện này chưa bao giờ phát sinh. Bất quá chuyện này qua đi, phần sau trong yến hội, hấn không còn trộm đánh giá Không Hầu nữa.

Một bữa cơm vui vẻ cả khách lẫn chủ, các tu sĩ ở đây hấn không thể vỗ ngực nói Chiêu Hàm Tông có bao nhiêu điểm tốt, khen ngợi Trường Đức cùng Lăng Ba không ngớt.

Nhìn cảnh này, Không Hầu lại minh bạch một đạo lý. Nhân tâm dễ biến, địa vị cùng ích lợi ở trước mặt, là thù hay bạn, là thiện hay ác, nói thế nào liền thế đó. Ngay cả tu sĩ buổi sáng ngày hôm qua bị Lăng Ba một chương chụp đến học máu, được Trường Đức khích lệ vài câu, sau lại tặng một lọ đan dược, liền cười đến miệng đều khép không được.

Yến hội kết thúc, Không Hầu đứng dậy hướng đệ tử Chiêu Hàm Tông chào từ biệt, đi ra Trích Tinh Lâu về sau, thật dài thở phào nhẹ nhõm.

"May mắn buổi sáng ngày hôm qua, ta không có bởi vì cái tu sĩ học máu kia cùng Lăng Ba không thoải mái, bằng không liền trở thành ác nhân." Không Hầu chấp tay sau lưng, giọng điệu có chút nhàn nhạt.

"Muội không cao hứng?" Hoàn Tông nhìn ra được cảm xúc Không Hầu không được tốt.

"Cũng không có không cao hứng." Không Hầu lắc đầu, "Chính là cảm thấy thế giới bên ngoài, giống như phức tạp hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều."

Hoàn Tông muốn an ủi nàng, suy nghĩ một lúc lâu: "Không quan hệ, ta cùng muội đi nhiều một chút, nhìn xem nhiều nhiều một chút, người sẽ phát hiện, loại sự tình này thực bình thường."

Lâm Học yên lặng nhìn hấn, công tử, nếu không biết cách an ủi người khác, thì người vẫn là không cần mở miệng.

"Àn." Không Hầu nghĩ nghĩ, "Huynh nói có đạo lý, ta là kiến thức còn quá ít."

Lâm Học mặt căng thẳng, may mắn chính mình không thích nói chuyện.

"Bên kia giống như có cái cửa hàng phong vị đặc sắc." Không Hầu đột nhiên lại cao hứng lên, "Hoàn Tông, chờ ta một lát, ta đi mua vài thứ."

Hoàn Tông thấy Không Hầu chạy chậm chạy về phía cửa hàng, do dự một chút, theo đi lên, thấy nàng bao lớn bao nhỏ mua không ít đồ vật, khó hiểu hỏi: "Muội mua thứ này để làm gì?"

"Gửi trở về cho sư phụ a." Không Hầu móc ra linh thạch đưa cho chương quầy, "Ta có ý hỏi thăm qua, trong thành đều có rất nhiều trạm dịch, bọn họ có thể giúp đỡ gửi đồ vật trở về."

"Cô nương, trạm dịch liền ở phố tây bên cạnh, ngài đồ vật nhiều, lại là gửi cùng một cái địa phương, giá cả t sẽ có ưu đãi." Chương quầy bán không ít đồ vật, tâm tình hảo, lấy ra một cái thẻ bài đưa cho Không Hầu, "Chúng ta cửa hàng cùng trạm dịch quan hệ hảo, người lấy thẻ bài này qua đi, bọn họ có thể giảm cho người 20%."

"Cảm ơn người a, chương quầy." Không Hầu đem thẻ bài thu hồi, đem tất cả đồ vật lấy lòng đều nhét vào thu nạp giới, hỏi Hoàn Tông, "Ta thấy, đồ vật cửa hàng này rất không tồi, người muốn mua sao?"

Hoàn Tông ánh mắt đảo qua đồ vật để trên kệ hàng, không phải đan dược pháp khí quý hiếm, chỉ là một ít đồ ăn vật phong vị cùng với sản phẩm thủ công nghệ đặc sắc của Khâu Thành, so ra kém đồ vật tinh xảo trong tông môn nhiều.

"Ta ra ngoài, nhất định sư phụ sư huynh bọn họ thực lo lắng, mấy thứ này tuy rằng không đáng giá tiền, nhưng sau khi mọi người nhận được, khẳng định sẽ thực vui vẻ." Không Hầu tựa hồ đã nhìn đến bộ dáng vui vẻ của sư phụ sư huynh, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

"Chương quầy, cho ta lấy....." Hoàn Tông mặt vô biểu tình chỉ chỉ mấy thứ đồ vật để trên kệ hàng, "Lấy hai mươi phân."

"Được rồi!" Chương quầy thập phần cao hứng, hấn thích nhất tu sĩ nơi khác mua phong vị sản phẩm, không chỉ có ra giá sáng khoái, mua lại nhiều, cửa hàng nhà này của hấn có thể duy trì, hoàn toàn dựa vào loại khách nhân này.

Hai ngày sau, tông chủ Lưu Quang Tông, phong chủ cùng với đệ tử nào đó nghe quản sự được phía dưới tới hội báo, nói có trạm dịch phi kiếm sứ giả đến từ Khâu Thành cầu kiến.

Bọn họ phi thường mờ mịt, phi kiếm sứ giả?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhà Trên Cây

Editor: TIEUTUTUANTU

Làm một phi kiểm sứ giả có thâm niên, Lỗ Giáp từng đi qua rất nhiều địa phương, đã đến rất nhiều tông môn, vì vô số tu sĩ và người thường chuyển đưa vô vàng thư từ cùng vật phẩm.

Hắn trước kia là tán tu, sau khi tu vi tiến vào Kim Đan kỳ, liền vẫn luôn trì trệ không tiến, lại mua không nổi đan dược sang quý, cũng chỉ có thể gia nhập trạm dịch, trở thành phi kiểm sứ giả.

Cũng may các tu sĩ đối với phi kiểm sứ giả phi thường lễ ngộ, cũng không dám mạo hiểm đắc tội các đại tông môn mà cướp bóc vật phẩm của bọn họ. Đặc biệt là hai trăm năm trước, sau khi một vị Nguyên Anh lão tổ nổi danh viết phú tán dương bọn họ, thì ở Tu Chân giới địa vị bọn họ càng là nước lên thì thuyền lên.

Lần này cử hắn đến Lưu Quang Tông đưa đồ, là trạm dịch cố ý an bài, sợ phi kiểm sứ giả mới tới tư duy thiên cận, thiếu kiên nhẫn, ở trước mặt Lưu Quang Tông thất lễ. Sau khi Lỗ Giáp đi vào Lưu Quang Tông, hắn cảm thấy trạm dịch đối với sự kiện tại đây suy xét phi thường chu đáo, bên trong kiểm khí lạnh thấu xương, còn có những nhóm kiểm tu mặt vô biểu tình, đều này làm hắn có xúc động muốn bỏ chạy.

Nhưng dù cho như thế, hắn vẫn kiên cường thẳng lưng, chân đứng vững vàng, thân là kim bài phi kiểm sứ giả, tôn nghiêm không thể mất.

"Mấy thứ này, thật là Hoàn Tông vị kia gửi tới?" Kim Nhạc nhìn các loại bao dùng giấy dầu gói đến vững chắc, giật giật ngón tay, một cái bao trong đó liền bay đến trên tay hắn. Mở bao ra liền thấy, bên trong không phải bí tịch, cũng không phải dược thảo quý hiếm, mà là..... Huân thịt?

"Đây là mật hương huân thịt nổi danh nhất Khâu Thành, vị thơm ngọt lại nhai rất ngon, tu sĩ nơi khác đến Khâu Thành đều nhất định phải ăn một lần."

Phi kiểm sứ giả thấy mọi người ở đây biểu tình thập phần kỳ quái, cho rằng bọn họ lo lắng thức ăn không vệ sinh, hắn liền tận chức tận trách giải thích, "Thỉnh chư vị yên tâm, tiểu nhị của trạm dịch chúng ta đều thập phần có lương tri đạo đức, lúc trong quá trình đóng gói, phi thường chú ý tình huống vệ sinh, càng sẽ không ăn vụng làm thiếu cân thiếu lượng, đây là đơn chuyển hàng, chư vị có thể căn cứ theo nội dung đơn đặt hàng, thẩm tra đối chiếu số lượng cùng trọng lượng."

"Người gửi đồ vật, thật sự nói hắn là Hoàn Tông?" Tùng Hà phong chủ nhện không được lại hỏi một lần, "Người không có nhớ lầm?"

"Thỉnh tôn quý khách yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không nói sai tin tức khách hàng." Lỗ Giáp nói, "Thỉnh ngài tin tưởng năng lực công tác của chúng ta."

Toàn bộ đại diện lâm vào trầm mặc, Kim Nhạc xác nhận tên chính mình trên đơn hàng: "Làm phiên sứ giả."

"Không cần khách khí." Nhận được đơn xác nhận, Lỗ Giáp không muốn ở chỗ này nhiều thêm nữa, vừa rời chính điện liền nhảy lên phi kiểm, cũng không quay đầu lại, nhanh chóng rời Lưu Quang Tông.

Cùng kiểm tu nói chuyện thật sự quá có áp lực, nói nhiều thêm lắm bất lợi với tuổi thọ.

"Tông chủ, ngài nói đây có thể là có ám chỉ gì hay không?" Tùng Hà đem đặc sản lần qua lộn lại nhìn mấy lần, cũng không thấy ra mặt trên có đánh dấu đặc biệt, "Hay là Khâu Thành đã xảy ra chuyện gì?"

Kim Nhạc chau mày: "Phái đệ tử đi Khâu Thành hỏi thăm tình huống."

"Ta đây liền an bài." Tùng Hà đứng lên, vội vàng đi ra ngoài, sợ chính mình động tác chậm, sẽ có sự tình không thể挽回 phát sinh.

Vân Hoa Môn Diễn Võ Trường, đệ tử nội môn đang dạy đệ tử mới tới luyện tập kiểm pháp nhập môn, nhìn thấy phi kiểm sứ giả được đệ tử Ngũ Hành Đường đưa đến chính điện, yên lặng suy đoán là ai cấp chương môn bọn họ gửi đồ vật.

Tân đệ tử thấy các sư huynh sư tỷ nội môn tránh ở một bên khe khẽ nói nhỏ, lòng sinh ra hiếu kỳ.

Chờ đến thời điểm chạng vạng, bọn họ mới biết được là Tê Nguyệt Phong thân truyền sư tỷ gọi cho chương môn, phong chủ còn có đệ tử thân truyền đồ đặc sản, ngay cả bọn họ buổi tối ăn cơm, trong chén đều nhiều thêm vài miếng huân thịt đặc sắc Khâu Thành.

Cao Kien Diễn thân thể mập mạp ăn thật sự vui vẻ, thấy Quy Lâm bên người còn không có động đũa, liền hỏi: "Người không thích ăn?"

Quy Lâm nhỏ giọng nói: "Ta nghe nói phong chủ Thần Hà Phong cùng phong chủ Tê Nguyệt Phong quan hệ không tốt lắm?"

Cao Kien Diễn nuốt mấy khẩu cơm, không rõ lời này của Quy Lâm là có ý tứ gì.

"Không Hưu sư tỷ gửi đặc sản cho Thần Hà Phong, sẽ không sợ phong chủ Tê Nguyệt Phong sinh khí?"

Quy Lâm rũ mĩ mắt xuống, "Làm đệ tử, không nên phải nên sư phụ nói gì thì nghe vậy hay sao?"

"Lời nói này không sai, nhưng hai vị phong chủ lại không phải thăm cừu đại hận, không cần phải cứng rắn đến như vậy đi?" Cao Kiện Diễn hướng bốn phía nhìn nhìn, duỗi tay ôm lấy bả vai Quy Lâm, "Người đừng nói nữa, lời này truyền ra không dễ nghe."

Quy Lâm đẩy tay Cao Kiện Diễn đáp ở trên vai mình, kẹp lên một mảnh huân thịt bỏ vào trong miệng.

Thẳng đến khi hần dùng cơm xong, mấy miếng thịt khác trong chén đều không có động. Cao Kiện Diễn nuốt nuốt nước miếng, huân thịt ăn tốt như vậy đều dư lại, kén ăn không phải là thói quen tốt.

Tuyết vẫn không rơi không ngừng, Không Hầu cùng Hoàn Tông rời Khâu Thành đi theo hướng đông, trời tối rồi bọn họ còn ở trong rừng. Mùa đông tới, lá cây đã rụng hết cả, tuyết cùng lá cây hư thối trộn lẫn với nhau, tản ra mùi khó người nhận nhận.

Không Hầu từ phi kiếm nhảy xuống, ở bốn phía nhìn thoáng qua, hứng thú bưng bưng nói: "Chúng ta đêm nay ngủ ở trên cây đi."

Hoàn Tông vén rèm lên, thấy Không Hầu tựa hồ đối với việc ăn ngủ ngoài trời tràn ngập chờ mong, ngẩng đầu chọn một cây đại thụ thô trắng, từ trong tay áo lấy đồ vật hướng trên cây ném đi, một căn nhà gỗ nhỏ liền xuất hiện ở trên cây.

"Nhà cây?" Không Hầu hoan hô nói, "Hoàn Tông, huynh thật là lợi hại, đến liền cái này cũng có."

"Chỉ là một kiện pháp khí không đáng giá tiền mà thôi." Hoàn Tông không nghĩ tới bất quá là một căn nhà gỗ, cũng có thể làm Không Hầu cao hứng thành như vậy.

"Ta lớn như vậy, còn chưa từng có ở nhà cây lần nào đâu." Không Hầu muốn đi vào xem thử, lại ngưng ngưng, đành phải chấp tay sau lưng, dùng chân nhẹ nhàng đá tuyết đọng trên mặt đất, "Ta còn định đập một đồng tuyết nhỏ che chắn thôi."

Đá vài cái, tuyết đọng phía dưới bỗng nhiên vụt ra một cái hắc ảnh, hắc ảnh phát ra linh khí, làm cỏ khô bốn phía mọc ra vài miếng lá xanh.

Linh vật hay là linh dược? Không Hầu sững sốt một cái chớp mắt, thực mau liền phản ứng lại đây, mũi chân một chút phi thân đuổi theo.

Linh vật này tốc độ phi thường nhanh, Không Hầu bay tới, té lăn trên mặt đất vài cái, mới bắt được nó trong tay.

"Hoàn Tông, là Chu Hồng Thảo!" Không Hầu gắt gao nắm trong tay linh thảo đang xoắn tới xoắn lui, không rảnh lo mặt dính đầy bùn tuyết cùng lá khô, nằng nằng rạp trên mặt đất vui rạo rức quay đầu nói với Hoàn Tông, "Huynh mau lấy hộp dược ngọc tới, ăn nó đối với tim phổi có chỗ lợi!"

Hoàn Tông thấy nằng một thân chặt vật, cánh tay bị băng tuyết đông đến đỏ bưng, còn luyến tiếc buông Chu Hồng Thảo ra. Lấy ra một cái hộp dược ngọc, hần ngồi xổm xuống lấy Chu Hồng Thảo trong tay nằng, đẩy nắp hộp lên, duỗi tay ra trước mặt Không Hầu: "Trên mặt đất lạnh."

"Không có việc gì." Không Hầu bắt lấy tay Hoàn Tông, mượn lực đứng lên. Cúi đầu thấy bàn tay Hoàn Tông trắng nõn sạch sẽ, bị nằng làm dính nước bùn, có chút chột dạ dời tâm mất đi, yên lặng bắt tay chuyển qua sau lưng.

"Hộp ngọc này muội nhất định phải bảo quản cho tốt, loại linh thảo này thập phần khó được, trước khi trở lại tông môn, đừng cho người khác biết muội có cái này." Hoàn Tông nhìn chỗ tuyết bị Không Hầu đá lên lúc nãy, cảm thấy mình như đang xem kỳ tích nào đó.

Chu Hồng Thảo sinh trưởng không hề có quy luật, thập phần khó được. Liền tính ngẫu nhiên gặp được, cũng sẽ có hung xà hộ linh. Ai có thể nghĩ linh thảo khó được như vậy, bị người ta đá nẩy đá liền nhảy ra tới, đến nỗi hộ linh hung xà..... Trời tuyết lớn, có lẽ là đã ngủ đông?

"Cho ta làm gì?" Không Hầu không thể hiểu được, "Không phải huynh mới cần cái này sao?"

Nàng thân thể hảo hảo, không bệnh không tai, lưu cái này làm gì? Làm thành thuốc viên ăn chơi sao?

Hoàn Tông sững sốt, nhìn thiếu nữ dơ hề hề cả người trước mắt này, sau một lúc lâu mới tìm lại được âm thanh: "Cho ta?"

"Đừng rồi." Không Hầu gạt đầu, "Cho huynh a." Không Hầu hoài nghi Hoàn Tông đầu óc bởi vì sinh bệnh lâu, nên năng lực phản ứng có chút chậm. Bất quá đây là bằng hữu đầu tiên của nàng sau khi rời núi, dù có chỗ choáng váng, cũng không thể ghét bỏ.

"Muội có biết đây là Chu Hồng Thảo hay không?" Hoàn Tông duỗi tay lấy lá khô dính trên đầu Không Hầu, bật cười, "Như thế nào có thể cho ta?"

"Chính là bởi vì biết, mới cho huynh a." Không Hầu cảm thấy Hoàn Tông đề vấn này thật sự có chút kỳ quái, trong ba người bọn họ, chỉ có thân thể hần không tốt, dọc theo đường đi luôn ho khan, dược này không cho hần thì cho ai?

Hoàn Tông cảm thấy, ánh mắt Không Hầu giờ phút này nhìn hần, tựa hồ đang hỏi hần, người có phải ngốc hay không?

Hần nắm chặt hộp dược ngọc, cười ra tiếng, bởi vì cười quá lớn, còn nhin không được ho vài lần, gương mặt đều đỏ lên.

"Không Hầu, cảm ơn muội." Đôi mắt hần sáng lên lấp lánh,

Nhìn đôi mắt hần, Không Hầu bất giác nhớ tới tinh tú trong đêm hè, sáng rõ xinh đẹp.

"Không khách khí." Nàng hào phóng vẫy vẫy tay, nhớ tới tay mình còn dơ, ngượng ngùng cười cười.

"Cánh tay muội bị thương." Hoàn Tông thu hồi hộp được ngọc, móc ra khăn tay mềm mại sạch sẽ, khom lưng dùng nước thuốc lau cánh tay trầy da của Không Hào, đem khăn quấn quanh vết thương trên cánh tay nàng, "Trời lạnh, miệng vết thương khép lại chậm một chút, đêm nay ngủ một giấc, ngày mai là có thể khỏi hẳn."

"Cảm ơn." Không Hào ngẩng đầu trộm nhìn nhà gỗ trên cây, đỏ mặt nói, "Ta có thể hay không đi lên xem nhà cây một chút?"

"Có thể." Hoàn Tông cười, "Muội xem có cái gì không hài lòng, ta có thể một lần nữa luyện chế một chút."

"Ta đi đây." Không Hào gấp không chờ nổi mà bay lên cây, bò vào trong nhà gỗ.

Nhìn thiếu nữ vui sướng mà biến mất ở phía sau cửa nhà cây, trên mặt Hoàn Tông còn đọng lại nụ cười.

"Công tử." Lâm Học đi đến phía sau hắn, khó nén kích động, "Thật là Chu Hồng Thảo?"

Ngự Tiêu Môn tìm khắp toàn bộ Lăng Ưu giới đều không có tìm được Chu Hồng Thảo, lại là đơn giản như vậy liền đến trong tay công tử? Hắn nhìn chỗ tuyết trên mặt đất kia bị Không Hào đá văng, cảm thấy thế giới này có chút không chân thật.

Hoàn Tông khẽ gật đầu: "Không sai, đây là Chu Hồng Thảo."

Ở Tu Chân giới giá trị liên thành, vô số tu sĩ khổ cầu không được Chu Hồng Thảo.

"Hoàn Tông!" Cửa sổ nhà cây mở ra, thiếu nữ vron cái đầu ra, giọng điệu kích động đến như hài tử thu được lễ vật yêu thích, "Bên trong đây thật xinh đẹp, còn có giường lớn mềm mại cùng các loại thức ăn, huynh chuẩn bị thực quả tốt rồi!"

Cái này pháp khí là lúc hắn còn rất nhỏ, một vị trưởng bối trong tông môn đưa cho hắn, hắn chưa bao giờ lấy ra dùng, cũng không biết bên trong có thứ gì.

"Bên trong còn có thật nhiều món đồ chơi." Chẳng được bao lâu, thiếu nữ từ trong phòng cầm ra con lật đật so với đầu nàng còn muốn lớn hơn, đưa tới ngoài cửa sổ cho Hoàn Tông xem rõ ràng hơn, "Cái con lật đật này lớn lên rất giống huynh nha."

Hoàn Tông nhìn con lật đật mặt mày vạn vẻ, im lặng vô ngữ.

Loại con lật đật không tay không chân này, đến tột cùng nơi nào giống hắn?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Cánh Rừng

Editor: TIEUTUTUANTU

"Không giống." Hoàn Tông tỉ mỉ nhìn vài cái, thực khẳng định trả lời.

"Đôi mắt rất giống." Không Hào chỉ chỉ đuôi mắt con lật đật, "Nơi này hướng lên trên như vậy, hơi hơi nhếch lên, chính là cùng huynh giống nhau như đúc, mắt đào hoa."

Hoàn Tông: "....."

"Được rồi, không giống liền không giống." Không Hào thấy Hoàn Tông tựa hồ không muốn tiếp thu sự thật này, buông con lật đật, "Ta thay quần áo, các người không được đi lên." Nói xong, đóng cửa, còn không quên thêm một cái kết giới ở bốn phía.

"Khụ." Hoàn Tông ho khan một tiếng, không quá tự tại xoay người, thấy Lâm Học ngồi xổm trên mặt đất bào tuyết: "Lâm Học, ngươi đang làm cái gì?"

"Công tử, ta muốn nhìn một chút ở đây còn có linh thảo hay không." Lâm Học xụ mặt trả lời, động tác trong tay không ngừng, trong chớp mắt liền đào ra một cái hố to trên mặt đất.

Hoàn Tông lắc đầu: "Đừng đào, nào có nhiều linh thảo sinh trưởng ở cùng địa phương như vậy."

Lâm Học nghiêm túc nói: "Công tử, dù cho chỉ có một tia hy vọng, ta cũng sẽ không từ bỏ."

Hoàn Tông hơi giật mình, sau một lúc lâu nhẹ nhàng thở dài: "Tuyệt lớn, buổi tối người ngủ trong xe ngựa đi, không cần đã tọa ở bên ngoài."

"Hoàn Tông, bên trong nhà rất lớn, ta ngủ phòng trong, huynh ngủ gian ngoài." Đột nhiên xoay quần áo, Không Hầu mở cửa sổ ra, "Hai bên cách một cánh cửa, không có quan hệ."

Hoàn Tông lớn lên đẹp như vậy, thấy thế nào cũng không phải là nàng có hại.

Nhà cây được làm thực tinh xảo, có cửa lớn, có cửa sổ, đồ chơi, bàn ghế đầy đủ hết, trên mái hiên treo lục lạc ngọc, gió thổi qua liền phát ra tiếng vang mềm nhẹ mỹ diệu, phi thường hoàn mỹ phù hợp với ảo tưởng của Không Hầu đối nhà cây.

Tốt đẹp giống như là một giấc mộng, Không Hầu thực vui vẻ, nàng cảm thấy trái tim phảng phất muốn từ trong ngực bay ra ngoài. Ghé vào trên cửa sổ, nàng đối với Hoàn Tông đang đứng ở dưới tầng cây cười cười, "Cảm ơn huynh."

"Đồ bên trong ta còn chưa động đến, muội có thể yên tâm dùng." Hoàn Tông nhón mũi chân một chút, bay đến thân cây bên cạnh nhà cây ngồi xuống, nghiêng người dựa vào thân cây, điểm điểm bông tuyết đang bay xung quanh.

Hắn ho nhẹ vài tiếng, từ thu nạp giới lấy ra một cái bình thuốc nhỏ, ngửa đầu nuốt xuống được, quay đầu thấy Không Hầu mở to hai mắt nhìn hắn, thu hồi được bình: "Làm sao vậy?"

Không Hầu lắc lắc đầu, lấy ra một cây dù trắng, đầu ngón tay điểm một chút, cây dù nhẹ nhàng bay đến che đỉnh đầu Hoàn Tông, vì hắn chắn đi bông tuyết lạnh lẽo: "Tuyệt lạnh." Mỗi ngày ăn nhiều được như vậy, không thể tùy ý dùng linh khí, nhất định rất thống khổ.

Cây dù vì Hoàn Tông che khuất phong tuyết, hắn duỗi tay cầm cán dù, xúc cảm lạnh lẽo truyền vào lòng bàn tay: "Cảm ơn."

Ngọc linh leng keng leng keng rung động, Không Hầu nhìn sùnn mặt Hoàn Tông, mắt cũng không chớp. Nàng trước kia không biết, nguyên lai thế gian có nam nhân có thể đem động tác bung dù làm được như vậy đẹp. Nam nhân lớn lên đẹp như vậy, quả thực chính là trời cao ban tặng cho nhân gian.

Đột nhiên, Hoàn Tông thu hồi dù, ngẩng đầu nhìn phía không trung.

"Làm sao vậy?" Không Hầu nhìn thấy động tác Hoàn Tông, ngẩng đầu nhìn không trung đen như mực, trừ bỏ bông tuyết được ánh nến nhà cây chiếu rọi xuống, nàng cái gì cũng không thấy.

"Có tu sĩ lại đây." Hoàn Tông bay đến cửa nhà cây, xếp bằng ngồi xuống, cũng không quay đầu lại nói: "Nhà cây có trận phòng ngự, nếu là tu sĩ hạ vào cánh rừng, muội không cần ra ngoài."

Mới vừa nói xong câu này, hắn chuẩn bị mở cửa ra ngoài, bị một cỗ sức lực cuốn lấy eo, hắn vẫn duy trì tư thế ngồi ở trên sàn nhà, bị kéo lại đột ngột, tư thái thật sự không thể xưng là ưu nhã.

"Không Hầu, muội....."

"Hừ." Không Hầu huy tay áo phong ấn ngọc linh, không cho chúng nó phát ra âm thanh, tắt ánh nến trong nhà cây, thấy dưới tầng cây Lâm Hộc cũng thu hồi xe ngựa, không biết cây trốn đến nào, mới đóng cửa sổ lại, nhỏ giọng nói với Hoàn Tông: "Đừng nói chuyện, có lẽ họ chỉ là đi ngang qua đây."

Hoàn Tông đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút. Tuy rằng ở trong bóng đêm, nhưng là lấy tu vi của hắn, vẫn là có thể thấy rõ động tác Không Hầu. Giờ phút này nàng, thật cẩn thận ghé vào cạnh cửa, xem động tĩnh bên ngoài, giống như mèo nhỏ nhất gan.

"Đừng sợ, tu sĩ lại đây tu vi không cao." Lời giấu ở trong lòng nói buột miệng thốt ra, "Ta có thể che chở cho muội."

Không Hầu ngồi thẳng thân thể, quay đầu nhìn lại phương hướng Hoàn Tông, chính là nhà cây quá tối, nàng nhìn không thấy Hoàn Tông ở đâu, tự nhiên cũng thấy không rõ về mặt của hắn: "Ra bên ngoài, dĩ hòa vi quý, có thể không động thủ liền không động thủ, an toàn trên hết." Huống chi lấy thân thể Hoàn Tông hiện tại, nàng nào dám để hắn ra tay.

Nghĩ vậy, nàng chấp tay trước ngực, yên lặng cầu nguyện ở trong lòng, ngàn vạn lần không cần là tà tu, tốt nhất là tu sĩ trong lúc vô tình đi ngang qua, không chú ý đến bọn họ.

Hoàn Tông nhìn thiếu nữ yên lặng cầu nguyện trong bóng đêm, nhìn không được nghĩ, nàng có biết tu sĩ tu vi Nguyên Anh trở lên, có thể nhìn trong bóng đêm sao? Hoàn Tông dời tầm mắt đi, quyết định không cho Không Hầu biết.

"Sư phụ, chúng ta đã bay hai ngày hai đêm, muốn hay không nghỉ ngơi trong chốc lát?" Thanh bào đệ tử lau sương tuyết trên mặt, thời điểm nói chuyện, trong miệng phun ra một mồm to nhiệt khí.

Thủy Quan chân nhân quay đầu lại nhìn mấy đệ tử sư môn sắc mặt mệt mỏi, gật gật đầu: "Phía dưới có cánh rừng, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi, sáng ngày mai lại khởi hành."

Mấy đệ tử trong lòng vui vẻ, vội vàng hướng trong rừng đi. Thanh bào đệ tử đi theo Thủy Quan chân nhân phía sau, nhỏ giọng nói, "Sư phụ, lần này bắt quá là đại diện Nguyên Anh của một vị phong chủ Nguyên Cát Môn, chúng ta hà tất vội vã đi như vậy?" Thủy Quan chân nhân từ phi kiếm nhảy xuống, thở dài nói: "Chúng ta Long Hồ Môn thế yếu, muốn làm môn phái phụ thuộc mười đại tông môn, nhân gia cũng chú ý đến chúng ta. Nguyên Cát Môn gần trăm năm nay phát triển đến càng ngày càng tốt, bên ngoài đều nói, Nguyên Cát Môn có khả năng thay thế được một cái trong mười đại tông hiện

tại, lập thành tân mười đại tông môn, chúng ta đắc tội không nổi."

Thanh bào đệ tử nhú nhú mây, Nguyên Cát Môn mấy năm nay phát triển xác thật càng ngày càng tốt, rất nhiều tu sĩ danh vọng, nhưng là xếp hạng mười đại tông môn, đã gần ngàn năm không có động qua, Nguyên Cát Môn muốn chen vào mười đại tông môn, khả năng cũng không dễ dàng như vậy.

"Nguyên Cát Môn năm trước thu hai đơn linh căn đệ tử, nghe nói thiên phú cực cao, Ngũ Linh Căn đệ tử so ra đều kém." Thủy Quan chân nhân từ thu nạp túi lấy ra một chiếc đèn cầm trong tay, nhắc nhở mấy đệ tử, "Không cần đi rời ra, phòng ngừa trong rừng có mãnh thú."

"Vâng." Mấy đệ tử chặt chẽ đi theo bên người Thủy Quan chân nhân, thanh bào đệ tử có chút không cam lòng nói, "Nếu là chúng ta có thể giống Ngự Tiêu Môn, Hòa Phong Trai, bám vào môn hạ Lưu Quang Tông, liền không cần lấy lòng Nguyên Cát Môn này đồ môn phái."

Thủy Quan chân nhân lắc đầu thờ dài, không nói thẳng đồ đệ có ý nghĩ kỳ lạ, Long Hồ Môn bọn họ từ trên xuống dưới tư chất thường thường, trường lão tu vi tối cao, cũng chỉ là Nguyên Anh tu sĩ.

Nguyên Anh tu vi đặt ở toàn bộ Lăng Ưu giới, xác thật còn tính không tồi, chính là Lưu Quang Tông còn thiếu một cái Nguyên Anh tu sĩ sao? Ngay cả phong chủ tuổi trẻ nhất trong tông môn bọn họ, đã là Phân Thần kỳ tu vi.

Toàn bộ Lăng Ưu giới, tu sĩ có thể tới Phân Thần kỳ tu vi, cũng không đủ mười người, có thể thấy được Lưu Quang Tông thực lực có bao nhiêu cường đại.

Càng đi đi, Thủy Quan chân nhân càng cảm thấy không thích hợp, hần dừng bước chân lại, triệu bốn phía chấp tay nói: "Tại hạ Long Hồ Môn Thủy Quan, mang đệ tử đi ngang qua nơi đây, vô tình quấy rầy đạo hữu nghỉ ngơi, thỉnh đạo hữu chớ trách."

Mấy đệ tử thấy phản ứng của Thủy Quan chân nhân, nắm chặt pháp khí trong tay, hốt hoảng nhìn xung quanh, lấy tu vi bọn họ, căn bản tìm không thấy nơi nào có mặt tu sĩ khác.

Sát sát sát.

Trong rừng truyền ra tiếng bước chân, một bóng người mờ hồ từ sau thân cây đi ra. Thủy Quan chân nhân hít sâu một hơi, đem đệ tử ngăn ở phía sau.

"Thủy Quan chân nhân thỉnh tùy ý." Bóng người đứng cách Thủy Quan chân nhân vài chục bước, mở bàn tay ra, lòng bàn tay phát ra ánh sáng, chiếu sáng khuôn mặt bình tĩnh của hắn.

Thủy Quan lúc này mới thấy rõ bộ dạng đối phương, mũi cao, môi rất mỏng, thoát nhìn có chút không hảo ở chung. Trên người áo đen thoát nhìn phi thường trầm mặc, càng quan trọng là, đối phương tu vi so với hắn cao hơn, hắn là Nguyên Anh lão tổ.

"Gặp qua vị này lão tổ này, mạo muội quấy rầy, thỉnh lão tổ thứ lỗi, tại hạ này liền mang đệ tử rời đi."

Thủy Quan chân nhân thực thức thời, không dám lấy tánh mạng đệ tử, tới đánh cuộc với tính tình vị lão tổ này.

"Không cần, tại hạ cũng chỉ là tùy công tử ở chỗ này ở tạm một đêm, sáng mai liền sẽ rời đi." Lâm Học nhìn ra mấy tu sĩ này biểu tình mệt mỏi, đoán được bọn họ đã đi đường thật lâu, "Chư vị cứ nghỉ ngơi tại nơi đây."

"Đa tạ lão tổ." Thủy Quan chân nhân nhẹ nhàng thờ ra, hướng Lâm Học chấp tay thi lễ cảm tạ. Cũng không biết là vị công tử trong miệng Nguyên Anh lão tổ này là cao nhân cỡ nào, thế nhưng có thể khiến Nguyên Anh lão tổ chịu hắn sai phái.

Lâm Học không có để ý đến bọn họ, thực mau liền biến mất ở trong rừng cây.

"Nguyên lai thật sự chỉ là tu sĩ đi ngang qua." Không Hầu yên lòng, "Hoàn Tông, huynh thật là lợi hại, cách xa như vậy cũng có thể nhận thấy được có tu sĩ tới gần."

Hoàn Tông cười khỏ, hần hiện tại tu vi tu sĩ tới gần cao thấp đều phán đoán không ra, có cái gì lợi hại.

"Thì ra đi ra ngoài một mình, sẽ có chút sợ hãi, hiện tại có huynh đồng hành, ta là một chút đều không sợ hãi." Không Hầu thấp sáng đèn trên nhà cây, cỏi bỏ ngọc linh đang phong ấn, leng keng leng keng tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Ánh nến sáng hồng soi gương mặt Hoàn Tông, hần đứng lên nói: "Ta đi gian ngoài, có chuyện gì muội kêu ta."

"Hảo." Không Hầu gật đầu, "Ăn.....ngủ ngon."

Hoàn Tông bước chân dừng một chút, quay đầu nhìn Không Hầu, khoe miệng hơi hơi cong lên: "Ngủ ngon."

Trên cây đột nhiên xuất hiện một căn nhà gỗ, làm Thủy Quan chân nhân kinh ngạc một chút, vừa rồi hần lại là nửa điểm đều không phát hiện đến này căn nhà tồn tại, có người ở trong nhà hay ở bên ngoài lập kết giới?

"Sur phụ, căn nhà cây này không lẽ chính là nơi ở của công tử Nguyên Anh lão tổ nhắc tới?" Thanh bào đệ tử nhỏ giọng nói, "Này hình như là kiện thượng phẩm pháp khí."

"Đừng nói nữa." Thủy Quan chân nhân quát bảo đồ đệ ngưng lại, để tránh hắn nói ra lời không thích hợp, "Sớm nghỉ ngơi một chút, buổi sáng ngày mai lại đi chào hỏi từ biệt."

Đêm đã khuya, Hoàn Tông ngồi ở dưới mái hiên nhà cây, gió lạnh thổi tới gương mặt hắn, hắn từ thu nạp giới trung lấy ra hộp đựng ngọc, nhẹ nhàng vuốt lên mặt hoa văn, duỗi tay phong ấn ngọc linh không ngừng kêu leng keng.

Ngọc linh tiếng tuy hay, nhưng kêu không ngừng, khiến người trong kia dễ bị quấy nhiễu giấc mộng đẹp.

"Công tử." Lâm Học nhảy đến trên nhánh cây, hướng Hoàn Tông truyền âm nói, "Người nên nghỉ ngơi."

Hoàn Tông quay đầu nhìn hắn: "Lâm Học, người nói ta có phải hay không chiếm tiện nghi của tiểu cô nương?"

Lâm Học xụ mặt hỏi lại: "Công tử muốn nghe lời nói thật hay là lời nói dối?"

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Ghen Ghét?

Editor: TIEUTUTUANTU

Sau khi Lâm Học hỏi lại, không khí có một lát đình trệ. Hoàn Tông mặt vô biểu tình nhìn Lâm Học, Lâm Học mặt vô biểu tình nhìn hắn. Gió lạnh thổi qua, quần áo Hoàn Tông ở trong gió lắc lư.

"Người vẫn là đi nghỉ ngơi đi." Hoàn Tông đứng lên, đẩy cửa phòng, nằm lên giường.

Đây là lần đầu tiên hắn ở gần nữ hài tử như vậy, gần đến mức chỉ cách một tấm ván cửa. Trên tường nhà gỗ, điêu khắc kiếm pháp cùng hoa cỏ giản dị, hắn chỉ cần mở mắt ra là có thể thấy. Nội gian tiếng hít thở thông thả truyền ra, Không Hầu đã ngủ.

Hắn ngồi dậy, ngồi xếp bằng đã tọa. Tuy không quá thông hiểu sự đời, nhưng hắn không có cách nào bình thần ngủ trong lúc này, luôn có một loại cảm giác chột dạ khôn tả.

Linh khí chỗ linh đài cuộn cuộn, không ngừng va chạm kinh mạch tứ chi. Dẫn đường linh khí theo kinh mạch vận chuyển toàn thân, đem tâm tư nhiễu loạn áp chế xuống dưới, khi mở mắt ra, trời đã sáng.

Hắn che miệng lại, đè nén cơn ho đang kéo tới, quay đầu nhìn nội gian còn không có động tĩnh, lách mình bay ra khỏi nhà cây, đỡ thân cây dùng khăn che miệng mãnh liệt ho tới.

"Công tử." Lâm Học vội vàng tiến lên, đem đan dược đưa cho Hoàn Tông. Hoàn Tông mở khăn tay ra, đem dược nuốt xuống: "Hôm nay so với ngày xưa đã khá hơn nhiều."

Lâm Học nhìn khăn tay, bên trên không có máu, xác thật đã tốt hơn.

Dã ngoại không có phương tiện tắm gội, Hoàn Tông vào trong xe ngựa thay quần áo, xuống xe ngựa hỏi Lâm Học: "Tối hôm qua mấy tu sĩ kia là đi Nguyên Cát Môn tham gia Nguyên Anh đại điển?"

Lâm Học gật đầu: "Là người Long Hồ Môn."

"Không cần quan bọn họ." Hoàn Tông lấy hai bình linh dịch từ Lâm Học, mấy viên linh quả, bỏ vào trong chén lưu li, quay về nhà cây.

Không Hầu từ trong ngủ mơ tỉnh lại, ở trên giường lười biếng lăn lộn mấy vòng, mới từ thu nạp giới lấy nước ra rửa mặt. Chờ đến khi đi đến gian ngoài, phát hiện trên bàn có linh dịch cùng linh quả, Hoàn Tông ngồi dựa vào cửa sổ, cúi đầu đọc sách.

Thấy nàng ra tới, Hoàn Tông thu hồi sách: "Tối hôm qua ngủ ngon sao?"

Không Hầu gật đầu, ngồi xuống: "Sớm như vậy đã đọc sách?"

"Muốn xem?" Hoàn Tông đưa sách trong tay cho Không Hầu.

"Kiểm thuật chi điểm?" Xin miễn thứ cho kẻ bắt tài Không Hầu, đem sách đẩy trở về: "Kiểm thuật của ta chỉ có thể tính là nhập môn, loại cao thâm này không thích hợp."

Hoàn Tông đem linh dịch đưa cho nàng: "Loại sách dành cho kiểm tu này, xác thật phi thường buồn tẻ."

"Huynh cũng là kiếm tu?" Không Hầu mở ra nút bình linh dịch, uống một ngụm, thanh hương chảy vào khắp người, thoải mái khiến kinh mạch toàn thân đều giãn ra khai, "Kiếm tu ta gặp qua, đều thích mang kiếm bên người, ta chưa thấy qua huynh dùng kiếm."

"Kiếm tu cùng kiếm xác thật không thể chia lìa." Hoàn Tông đem linh quả đầy cho Không Hầu, "Nhưng tới cảnh giới nhất định, là có thể khiến tâm kiếm hợp nhất, trong tay ta tuy vô kiếm, nhưng là trong lòng có kiếm."

"Tuy rằng không quá minh bạch, nhưng là cảm giác rất lợi hại." Không Hầu rằng rắc rắc rắc gặm linh quả, thờ dài nói, "Gần đây tu vi của ta vẫn luôn trì trệ không tiến, cũng không biết nơi nào xảy ra vấn đề."

"Tu hành chú ý tự ngộ, lúc linh ngộ đến một thứ gì đó, tự nhiên liền nước chảy thành sông." Hoàn Tông thấy nàng ăn đến thơm ngon, nhìn không được cũng cầm trái cây cắn một ngụm, "Không cần quá mức nóng vội."

"Đều là tu sĩ Ngũ Linh Căn, vị Trọng Ti chân nhân kia của quý phái như thế nào làm được ba trăm tuổi liền đến Phân Thần kỳ?" Không Hầu bẻ ngón tay tính, "Huynh xem a, Luyện Khí, Trúc Cơ, Tâm Động, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hóa Hư, Đại Thừa, Độ Kiếp phi thăng tổng cộng mười cảnh giới, hẳn lại nỗ lực nỗ lực, là có thể độ kiếp phi thăng."

"Từ phân thần đến hóa hư gian nan vô cùng, càng miễn bàn đến độ kiếp phi thăng." Hoàn Tông bật cười, "Toàn bộ Tu Chân giới, Đại Thừa kỳ tu sĩ chỉ có một vị, đã mấy trăm năm chưa từng hiện thân, sinh tử không biết. Hóa Hư cảnh giới tu sĩ ba vị, trong đó một vị nhiều lần đánh sâu vào Đại Thừa kỳ thất bại, đã vô duyên tiến thêm một bước, khi thọ nguyên dùng hết, đó là lúc ngã xuống. Phân Thần kỳ tu sĩ, tổng cộng cũng không đủ mười người, trong đó có hai vị ở Vân Hoa Môn các người."

Vân Hoa Môn trên dưới tính cách hiền hoà, nhưng lại không có người dám dễ dàng trêu chọc, nguyên nhân, liền ở chỗ trong môn phái bọn họ có hai vị tu vi Phân Thần kỳ trưởng lão, bốn vị Xuất Khiếu kỳ tu sĩ, hơn mười vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Hơn nữa môn phái bọn họ nổi tiếng bênh vực người mình, sĩ diện đều không cần, nhỏ đánh không lại thì lớn đến đánh, ai nguyện ý trêu chọc môn phái như vậy?

Rất nhiều môn phái tu chân, có thể có một vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ ngồi trận, đã là phi thường ghê gớm, đâu giống Vân Hoa Môn mệnh tốt như vậy, Nguyên Anh tu sĩ đều có một tá. Bất quá có nhiều cao thủ ngồi trận như vậy, Vân Hoa Môn cũng chỉ có thể đứng thứ hai đếm ngược từ dưới lên ở mười đại tông môn, có thể thấy được môn phái này có bao nhiêu không tiến thủ.

"Phân thần cảnh giới tu sĩ ít như vậy?" Không Hầu tròn mắt, "Vị Trọng Ti chân nhân này mới hơn ba trăm tuổi, cơ hồ có thể coi như đứng trong mười đại cao thủ Tu Chân giới, hẳn là ăn cái gì lớn lên, lại lợi hại như vậy?"

Hoàn Tông từ trong chén lưu li lấy ra linh quả lớn nhất nhét vào trong tay Không Hầu: "Ăn nhiều linh quả, uống nhiều linh dịch, muối sẽ so với hẳn lợi hại hơn."

"Hoàn Tông, ta cảm thấy huynh coi ta như tiểu hài tử mà dỗ." Không Hầu tay cầm đại linh quả dùng sức gặm một ngụm, "Ta tin tưởng huynh cùng vị Trọng Ti chân nhân này quan hệ không hảo." Lời trong lời ngoài, đều là nói Trọng Ti chân nhân cách phi thăng còn xa, nếu là quan hệ thân mật, có thể không ngóng trông đối phương sớm ngày phi thăng sao?

"Ta cảm thấy, người tu hành chúng ta, lòng dạ phải lớn, dù cho đồng môn không hảo hi, thì cũng không được ghét bỏ." Không Hầu thật cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Hoàn Tông, thấy hẳn không có không cao hứng, mới tiếp tục nói, "Ghen ghét sẽ ảnh hưởng tâm cảnh, chúng ta có thể cùng người so sánh, nhưng không thể quá để ý. Tục ngữ nói, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên sao, người biết thỏa mãn sẽ vui vẻ một chút."

Nghe Không Hầu một ngụm một cái "Chúng ta", Hoàn Tông có loại cảm giác Không Hầu đem hẳn kéo về phe mình. Tuy rằng trên người nhiều một cái "Ghen ghét đồng môn" hiềm nghi, tâm tình hẳn như cũ không có chịu ảnh hưởng.

"Trọng Ti chân nhân là lợi hại, nhưng là tu vi cao lại không thể đại biểu cho hết thảy, tỷ như nói ở trong mắt ta, huynh liền so với Trọng Ti chân nhân kia tốt hơn." Vì gia tăng tính chân thật của những lời này, Không Hầu thật mạnh gặt đầu một cái, "Thật sự."

Hoàn Tông lớn lên thật đẹp mắt, cái Trọng Ti chân nhân kia lấy cái gì cùng so với Hoàn Tông.

Hoàn Tông cười: "Hảo, ta tin tưởng muối."

"Công tử." Bên ngoài, Lâm Học nhẹ nhàng gõ cửa, "Long Hồ Môn Thủy Quan chân nhân hướng người chào từ biệt."

"Thủy Quan chân nhân?" Không Hầu nhìn một nửa linh quả đang gặm trong tay, luyến tiếc buông, liền đối với Hoàn Tông nói, "Huynh mau đến xem sao?"

"Muội ở đây đợi, ta lập tức quay lại." Hoàn Tông đứng lên, đi ra khỏi nhà cây, cùng Lâm Học hai mắt giao nhau.

"Công tử, Không Hầu cô nương còn nhỏ." Lâm Học tâm tình phức tạp, "Là cô nương tâm tính thực tốt."

Hoàn Tông dùng khăn tay xoa xoa tay: "Người nói đúng, ta cũng thực thích nàng."

Thủy Quan chân nhân mang theo đệ tử đứng ở dưới tàng cây, nhìn đến một nam nhân mặt trắng tóc đen, dung nhan tuấn mỹ cảm y công tử từ nhà cây ra tới, vội chào hỏi nói: "Long Hồ Môn Thủy Quan gặp qua lão tổ, đêm qua quấy rầy, may mà lão tổ không có ghét bỏ, hôm nay tại hạ đặc mang đệ tử tới chào từ biệt."

"Không cần khách khí, phiền rừng cây này thiên sinh địa trưởng, ai cũng có thể ở chỗ này nghỉ ngơi."

Hoàn Tông không có đi xuống, hần biểu tình đậm nhạt, đối với tu sĩ không liên quan không có bất luận cảm xúc gì, "Chư vị thỉnh tự tiện."

Thủy Quan thấy Hoàn Tông biểu tình xa cách, thực thức thời không hề quấy rầy, duỗi tay đến sau lưng vẫy vẫy, làm cho chúng đệ tử lập tức đi theo mình rời đi.

Mới vừa đi không vài bước, trong rừng truyền ra âm thanh nói chuyện riu rít, Thủy Quan quay đầu nhìn lại, có mấy tu sĩ trẻ tuổi phi kiếm bay qua tới, người truy ta đuổi, thập phần nóng nảy.

"Sư huynh, người xem trên cây có căn nhà gỗ, thật xinh đẹp." Nữ tu mặc phấn y phi kiếm lên cao, muốn tới gần nhà cây xem rõ ràng hơn một ít, thấy trước cửa nhà cây có nam tử áo xám tuần mỵ đang đứng, ngờ ngác mà treo ở giữa không trung, hơn nửa ngày không phục hồi tinh thần lại.

"Người, vị công tử này, người là chủ nhân của nhà cây?" Phấn y nữ tu rút cuộc phục hồi tinh thần lại, triều Hoàn Tông hành lễ.

Hoàn Tông nhìn phía sau nữ tu kia mấy tu sĩ vội vàng theo kịp, trầm mặc xoay người trở về nhà cây, lưu lại Lâm Hộc một mình đứng ở ngoài cửa.

Lâm Hộc: "....."

Nữ tu trên mặt xấu hổ, nhỏ giọng nói thầm nói: "Đây là có ý tứ gì?"

Cách đó không xa Thủy Quan chân nhân yên lặng nhìn một màn này, quay đầu đối đệ tử nói: "Các người ra bên ngoài, không thể giống vài vị tu sĩ này." Đệ tử áo xanh lập tức nói: "Sư phụ, vài người này hình như là đệ tử Nguyên Cát Môn." Chờ bọn họ nếu là đánh lên tới, chúng ta có đi hỗ trợ hay không? Chính là..... Bọn họ đánh thắng được sao?

Thủy Quan trầm tư một lát, duỗi tay che lại đôi mắt: "Ta cái gì cũng không phát hiện, đi mau đi mau."

Nói xong, nhảy lên phi hành pháp khí, hần không thể lập tức liền bay ra khỏi cánh rừng này.

"Phía trước vài vị đạo hữu, xin dừng bước." Nhóm nam tu phía sau phấn y nữ tu chú ý tới Thủy Quan chân nhân, mở miệng gọi bọn họ lại, "Chư vị là đi Khuê Thành?" Nguyên Cát Môn liền ở Khuê Thành, toàn bộ Khuê Thành đều thuộc về phạm vi quản hạt Nguyên Cát Môn.

Thủy Quan chân nhân thực hồi hận, vì cái gì hần vừa rồi không thể đi mau một chút. Hần cho phi kiếm quay đầu, triều mấy người chấp tay nói: "Đứng vậy."

Nam tu nhóm đáp lễ lại: "Vừa vặn chúng ta cũng hồi Khuê Thành, mọi người có thể cùng đồng hành."

Thủy Quan trong lòng âm thầm kêu khổ, vẫn là không được đi, ta sợ đi cùng các người, liền không thể tồn tại đến Khuê Thành. Hần cười gượng một cái, ý bảo các đồ đệ không cần tùy tiện nói chuyện: "Như thế nào phiền toái chư vị."

"Không ngại, trùng hợp tiện đường mà thôi." Cầm đầu nam tu là chương phái đại đệ tử Nguyên Cát Môn Chu Tiểu, thiên tư tuy rằng bình thường, nhưng là tu hành khắc khổ, làm người ôn trọng, tâm địa cũng hào, đã là Tâm Động kỳ thập giai đại viên mãn tu vi, thực mau là có thể đánh sâu vào Kim Đan cảnh giới.

Lần này hần mang mấy sư đệ sư muội Trúc Cơ kỳ ra cửa rèn luyện, coi như là tận tâm tận lực, chỉ là sư đệ sư muội tính cách có chút "ngây thơ", làm hần đau đầu không thôi. (editor nhiều lời: ta cũng thường bị loại "ngây thơ" này ám a)

"Sư huynh, tu sĩ này thật vô lễ, ta chào hỏi với hần, hần liền một câu cũng không có đáp lại." Phấn y nữ tu là sư muội của Chu Tiểu, bởi vì tướng mạo xuất chúng, ở trong tông môn được rất nhiều nam tu sùng, thế cho nên có chút tùy hứng.

Cũng may dọc đường đi gió êm sóng lặng, không có trâu chọc xảy ra chuyện gì. Nghe được sư muội oán giận, Chu Tiểu liền cảm thấy đầu có chút đau, hần hướng Lâm Hộc ngoài nhà cây cửa chấp tay, nói với sư muội, "Kim Linh, không được vô lễ."

Phấn y nữ tu Kim Linh bĩu môi, đối với loại tính cách sợ phiền phức của chương phái sư huynh thập phần bất mãn: "Ta lại không có làm cái gì, như thế nào liền vô lễ?"

Lâm Hộc xụ mặt: "Công tử nhà ta thích thanh tĩnh, chư vị thỉnh rời đi."

"Thỉnh tiên bối thứ lỗi, chúng ta liền rời đi." Chu Tiểu nhìn không ra tu vi Lâm Hộc, nhưng có thể khẳng định đối phương cao hơn hần rất nhiều, hần sợ Kim Linh lại nói ra càng nhiều lời đắc tội với đối phương, cũng không rảnh lo nam nữ chi biệt, duỗi tay bắt lấy cánh tay của nàng: "Sư muội, đi."

"Người làm gì!" Kim Linh đẩy Chu Tiểu, nhưng là bị Chu Tiểu nắm đến thật chặt, nàng không có đẩy ra: "Sư huynh, người buông tay."

"Không cần nháo." Chu Tiểu trầm khuôn mặt nói, "Vị này có khả năng là Nguyên Anh lão tổ."

"Nguyên Anh lão tổ thì làm sao, Nguyên Anh lão tổ cũng phải phân rõ phải trái, không thể tùy tiện giết người." Kim Linh nhú mày nói, "Ta lại không làm cái gì."

Chu Tiểu nghĩ, nếu người thật sự đã làm cái gì, lúc này liền không thể bình an đứng trên phi kiếm, mà là nằm trên mặt đất. Hắn xoay người nói với mấy sư đệ, "Trông chừng Kim Linh sư muội, đừng cho nàng xằng bậy."

Mấy sư đệ cũng nhìn ra tu vi Lâm Học cao thâm, không dám nhiều lời, bao quanh đem Kim Linh vây quanh, người một lời ta một ngữ khuyên lên.

"Sư phụ, ta cảm thấy..... Chúng ta vẫn là đừng lấy lòng Nguyên Cát Môn." Thanh bào đệ tử nhỏ giọng nói với Thủy Quan chân nhân, "Môn phái này thoạt nhìn, hành sự quá..... Ngay thẳng thiên chân."

Hắn nói thực uyển chuyển, nói là thẳng thắn thiên chân, không bằng kêu không đầu óc. Môn hạ đệ tử không hảo hảo quản thúc, gặp phải việc tới là sẽ liên lụy toàn bộ tông môn, loại tiểu môn tiểu phái của bọn họ đều minh bạch đạo lý này, Nguyên Cát Môn chẳng lẽ không hiểu?

Hay là do mấy năm gần đây phát triển càng ngày càng tốt, nên liền bắt đầu bừa bãi đi lên? Rốt cuộc là môn phái mới phát, so ra kém mười đại tông môn nhiều, hành sự khí độ kém quá xa.

Mất thấy đệ tử Nguyên Cát Môn riu rít la hét ầm ĩ đến lợi hại, Lâm Học nhủ nhủ mảy. Hắn đi theo bên người Hoàn Tông nhiều năm, từ trước đến nay không làm qua việc khi dễ tiểu bối, cho nên cứ việc coi như không thấy bọn tiểu bối trước mặt huơ tay múa chân, vẫn là nhịn xuống: "Chư vị, thỉnh rời đi."

"Ta có thể rời đi, để công tử nhà người ra xin lỗi, ta liền đi." Kim Linh nói, "Đạo lý người khác hành lễ thì phải biết đáp lễ, hắn chẳng lẽ không hiểu sao?"

Nhà cây, Không Hầu ghé vào khe hở cửa sổ xem náo nhiệt, nghe được những lời này của phần y nữ tu, quay đầu đối Hoàn Tông nói, "Cùng vị cô nương này so, Lăng Ba đạo hữu thật sự là đáng yêu nhiều."

Lăng Ba tuy rằng có chút nuông chiều, nhưng cũng không phải ngang ngược vô lý, lại còn biết tôn kính sư trưởng, Trường Đức nói cái gì liền nghe theo cái đó, còn vị ở bên ngoài này không cho sư huynh mặt mũi như vậy, không biết sẽ khiến người khác chê cười sao?

Tu Chân giới thực sự có ý tứ, loại người thần kỳ nào cũng có.

"Nháo cái gì?" Một nữ tu áo đen bay qua tới, nhìn thấy Nguyên Cát Môn mấy đệ tử ồn ào nhốn nháo, nâng chưởng một phách, đôi nam nữ sôi nổi trên phi kiếm liền rơi xuống đất, chặt vật vô cùng.

"Nơi nào tới a miều a cầu, không hiểu quy củ như vậy." Nữ tu hừ lạnh một tiếng, "Quấy nhiễu người khác thanh tịnh."

"Người....." Kim Linh từ trên mặt đất bò dậy, một câu còn không có hoàn toàn nói ra, nữ tu liền vung tay lên, một cái tát chụp ở trên mặt nàng, đánh đến nàng trên mặt đất lăn ba bốn vòng mới dừng lại, nàng không kịp bò lên, liền phun ra máu ngụm máu.

"Không biết sống chết." Nữ tu sửa sửa tay áo to rộng, cùng Lâm Học đứng ở trước nhà cây liếc nhau, "Đạo hữu hảo tính nết, loại tiểu bối không hiểu quy củ này, nên giáo huấn một chút, cũng coi như là thay tông môn bọn họ phân ưu, miễn cho bọn họ đi ra ngoài đắc tội càng nhiều người."

Lâm Học nhìn tiểu bối nằm trên mặt đất kia, đã không dám nói gì thêm, gật gật đầu: "Đạo hữu nói phải."

Nữ tu môi đỏ nhẹ dương: "Hay là đạo hữu thấy tiểu cô nương tương mạo kiều mỹ, luyện tiếu động thủ?"

Lâm Học liếc mắt nhìn phần y nữ tu nằm trên mặt đất học máu, kiều mỹ?

"Người.....yêu phụ, người dám động thủ đã thương người, có biết sư phụ ta....."

Nữ tu cười lạnh quay đầu lại, tay áo màu đen đột nhiên bạo trương, biến thành thật dài lăng bố quấn quanh cổ siết Kim Linh, kéo Kim Linh tới trước mặt nàng, nàng bắt lấy cổ Kim Linh: "Ta ghét nhất là người khác uy hiếp ta."

Không Hầu thấy Hắc Bào Nữ tu một lời không hợp liền muốn giết người, duỗi tay lôi kéo tay áo Hoàn Tông: "Hoàn Tông, người kia là ai, tính tình như thế nào lớn như vậy, một lời không hợp liền động thủ?"

"Nàng là Tuyết Ngọc, ngoại hiệu Hắc Bào Nữ, là một vị Nguyên Anh tu sĩ, tính tình cổ quái, không thích nhất là tiểu cô nương tuổi trẻ." Hoàn Tông thấy Không Hầu ghé vào cửa sổ thật sự quá vất vả, dứt khoát cửa sổ đẩy ra, khiến nàng xem đến rõ ràng hơn, "Nếu là có nữ tu lớn lên đẹp đẽ đắc tội nàng, nàng thường thường sẽ tức giận, đem đối phương nhục nhã một phen."

"Huynh đừng mở cửa sổ hộ, ờ nàng nhìn đến mặt ta, chạy tới nhục nhã ta làm sao bây giờ?" Không Hầu đối với dung mạo chính mình có vài phần tự tin, vội vàng thò người ra đóng cửa sổ, tay vừa mới vuron đi, liền hai mắt đối thượng cùng Hắc Bào Nữ đang vọng lại đây.

Bị ánh mắt âm lãnh của đối phương làm hoảng sợ, Không Hầu cười gượng một tiếng: "Người tiếp tục, tiếp tục."

Tuyết Ngọc cười lạnh một tiếng, vừa định mở miệng nói chuyện, nhìn đến phía sau Không Hầu Hoàn Tông, sắc mặt hơi đổi, buông Kim Linh trong tay ra. Thấy Hoàn Tông không có phản ứng, nàng cắn chặt răng, triều nhà cây phương hướng hành lễ, xoay người liền hướng cánh rừng ngoại bay đi, chớp mắt liền biến mất không thấy.

"Ta lớn lên thực dọa người?" Không Hầu sờ mặt, không dám tin tưởng mà quay đầu lại nhìn Hoàn Tông, "Nàng ta đó là cái phản ứng gì?"

Nàng đôi mắt lớn như vậy, làn da trắng như vậy, tóc búi xinh đẹp đến như vậy, sao có thể đem người khác dọa chạy?

"Có lẽ là bởi vì muội quá đẹp, làm nàng tự biết xấu hổ. Bên ngoài có Lâm Hộc thủ, nàng lại không dám ghen ghét, nên chỉ có thể bỏ đi." Hoàn Tông thấy nàng bụm mặt, tròng lớn mắt bộ dáng không cam lòng, nhin không được cười ra tiếng.

"Thật sự?"

Hoàn Tông gật đầu, "Trong số nữ hài tử ta gặp, muội là đẹp nhất."

"Oa!" Kim Linh quý trên mặt đất liền phun mấy khẩu tâm đầu huyết, dựa vào Chu Tiểu nâng mới miễn cưỡng đứng lên, ngẩng đầu nhìn thấy thiếu nữ mỉm cười bên cửa sổ nhà cây, sinh sự nàng vừa mới phát sinh, bị nữ nhân khác xem từ đầu tới đuôi.

Nghĩ vậy, nàng lại nhin không được phun ra mấy khẩu huyết.

Thế diện của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ái Hận

Editor: TIEUTUTUANTU

"Nàng ta tiếp tục phun máu như vậy, sẽ không mất mạng ỉ?" Tuy rằng cảm thấy vị nữ tu này có chút không đầu óc, nhưng cũng không quá chán ghét đến nông nổi lấy ra mạng người. Nàng hướng phía sau Hoàn Tông cọ cọ, tránh đi tầm mắt Kim Linh vọng lại đây, nhỏ giọng nói, "Hoàn Tông, chúng ta vẫn là đi thôi."

Nhất định là bởi vì nàng ở chỗ này rút đi Chu Hồng Thảo, làm hỏng phong thủy nơi này rồi, cho nên mới gặp được mấy tu sĩ kỳ kỳ quái quái.

"Hảo." Hoàn Tông nhìn mấy tu sĩ vây quanh khuyên giải an ủi phần y nữ tu, kéo Không Hâu nhảy ra khỏi nhà cây, phát tay thu hồi nhà cây: "Nếu chúng ta đã quyết định đi chậm rãi ngắm cảnh, không bằng chúng ta cùng nhau ngồi xe ngựa, bên trong so với phi kiếm thoải mái hơn."

Lúc trước ngưng ngừng mời Không Hâu cùng mình ngồi chung, nhưng là từ đêm qua hai người cùng ở một căn nhà gỗ, Hoàn Tông cảm thấy lời mời này tựa hồ cũng không tính mạo phạm.

"Hảo nha." Không Hâu không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng rồi, thời điểm mới vừa thành công vào Trúc Cơ, nàng cảm thấy ngự kiếm phi hành đặc biệt hào chơi. Hiện tại đã sớm không có cảm giác mới lạ lúc trước, ngồi xe ngựa có thể tiện kiệm linh lực, khá tốt.

"Chư vị đạo hữu xin dừng bước." Chu Tiểu vội vàng đuổi theo, chắp tay hướng ba người hành lễ, "Mới vừa rồi có đắc tội, thỉnh đạo hữu thứ lỗi."

Hoàn Tông không để ý đến hấn, từ trong tay áo lấy ra một chi sáo ngọc nhẹ nhàng một thổi, chỉ nghe trong rừng truyền đến tiếng ngựa hí vang, trong chớp mắt liền thấy hai đại mã tuyết trắng từ trong rừng chạy ra, kéo xe theo cổ xe tinh mỹ ngừng ở trước mặt đám người Hoàn Tông.

Lâm Hộc sờ sờ đầu hai con ngựa, từ thu nạp giới lấy ra hai căn linh thảo, dứt cho mỗi con một cây.

Phong Lai Thảo? Chu Tiểu tưởng hai mắt của mình xảy ra vấn đề, dùng sang quý Phong Lai Thảo cho ngựa ăn? Hấn chớp chớp mắt, tiếp tục xem bên miệng ngựa đã ăn xong một nửa linh thảo, không thể không thừa nhận, kia xác thật là gần trăm linh thạch một cây Phong Lai Thảo.

Hoàn Tông lên xe ngựa, xoay người triệu Không Hâu duỗi tay: "Không Hâu, tới."

Không Hâu đưa tay cho Hoàn Tông, lập tức nhảy đến trên xe ngựa, quay đầu thấy Chu Tiểu còn ngây ngốc đứng ở bên cạnh, thoạt nhìn có điểm tội nghiệp, liền đối với hấn cười cười: "Cáo từ."

"Cáo, cáo từ." Chu Tiểu nhìn thiếu nữ trên xe ngựa đối hấn mỉm cười, ngờ ngác đứng tại chỗ, bỗng nhiên cảm thấy ngày tuyết mờ mịt này cũng sáng lạn lên.

"Sư huynh." Kim Linh che ngực đi đến bên người Chu Tiểu, "Ba cái tu sĩ này là ỉ?" Có thể hay không đem sự tình hôm nay phát sinh nói ra?

Chu Tiểu lắc đầu: "Ta không biết, nhưng là tu sĩ có thể sử dụng Phong Lai Thảo cho ngựa ăn, thân phận khẳng định không đơn giản."

"Một trăm linh thạch, Phong Lai Thảo, cho ngựa ăn?" Kim Linh cho rằng chính mình nghe lầm, nhưng là nàng biết chương phái sư huynh sẽ không nhìn nhầm.

Nhớ tới dung nhan bạch y tu sĩ tuấn mỹ, Kim Linh lắc đầu thờ dãi. Mẫu thân thường thường cùng nàng nói, nữ nhân có thể lợi dụng mỹ mạo làm nam nhân vì chính mình chạy chân, làm cho bọn họ làm trâu làm ngựa. Nhưng đối với nam nhân lớn lên xin đẹp lại không thể làm được.

Dùng Phong Lai Thảo quý như vậy cho ngựa ăn? Sợ là đầu óc không tốt lắm.

"Sư muội, chúng ta vẫn là nhanh trở về đi." Thấy Kim Linh trầm mặc xuống dưới, Chu Tiểu nói, "Gần đây liên tiếp phát sinh sự tình tà tu làm ác, hai ngày trước khách điểm Khâu Thành, có tà tu đem trái tim người moi ra. Hơn nữa người chết còn không phải người thường, là Chiêu Hàm Tông tỷ nữ Lăng Ba tiên tử."

"Lăng Ba?" Kim Linh hừ lạnh một tiếng, "Liền nàng cũng xứng kêu tiên tử?"

Không có việc gì làm, cho cái tỷ nữ đi theo bên cạnh rải hoa nâng kiệu, thật muốn chính mình là tiên nữ? Có bản lĩnh phi thăng cho nàng nhìn xem, ý vào Ngũ Linh Căn tư chất, làm ra vẻ thanh cao.

Chu Tiểu trầm mặc, chất phác như hắc, thời điểm nào đó cũng biết, là không thể mở miệng loạn. Hắc hướng bốn phía nhìn lại, vừa rồi mấy tu sĩ cũng phải đi Khuê Thành kia không biết khi nào đã rời đi.

Hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Tu Chân tu sĩ giới bo bo giữ mình rất nhiều, Hắc Bào Nữ xuất hiện đột nhiên, nếu là động sát tâm, bọn họ đều không phải đối thủ của nàng.

Chỉ là Tu Chân giới bình tĩnh nhiều năm như vậy, đột nhiên liên tiếp xảy ra sự kiện tà tu giết người, không phải chuyện thường.

"Trong xe ngựa thực thoải mái, thế nhưng một chút lắc lư cũng không." Không Hầu ngồi trên cái đệm thật dày trong xe ngựa, cảm thấy mình khi làm công chúa, ngồi xe ngựa cũng không bằng một góc ở đây.

Hoàn Tông ngồi xếp bằng, trước mặt hắn là một cái bàn gỗ, bàn gỗ bày sẵn bộ trà cụ, nước trà rót vào ly, hiện lên một vòng gợn sóng, nhưng lại không ra ngoài. Không Hầu không rõ, con ngựa không phải chạy trên đường núi sao, vì cái gì trong xe ngựa có thể vững vàng như vậy?

"Ném thử." Hoàn Tông đem chén trà đưa cho Không Hầu, "Trước khi trời tối, chúng ta có thể tới một tiểu thành Tam Thụ."

"Cảm ơn." Không Hầu tiếp nhận chén trà, cúi đầu ngửi ngửi, "Thơm quá."

"Ta không am hiểu việc này, lá trà cùng trà cụ đều là đồng môn đưa." Hoàn Tông nhẹ nhàng vuốt ve chén trà, dung nhan tuấn mỹ soi lên mặt ly trà, như tiên nhân cao cao tại thượng, hết thấy tục sự phạm trần đều cùng hắn không quan hệ.

Hoàn Tông không có lừa Không Hầu, hắn chín tuổi tiến vào Lưu Quang Tông, cơ hồ đem tất cả tinh lực đều đặt ở việc tu hành. Hắn không thích rượu ngon, không hảo trà, cũng không hảo hương lạc, càng không hảo sắc đẹp, cùng hắn làm bạn chỉ có kiếm. Nếu không phải tu hành xảy ra ngoài ý muốn, hắn sẽ không giống như bây giờ, ở trên đường chậm rãi hành tẩu, ngắm phong cảnh uống trà, thậm chí.....

Hắn ngẩng đầu nhìn, cử chỉ thiếu nữ mang vài phần thói quen của hoàng thất quý tộc. Mười năm trước hắn, khẳng định sẽ không nghĩ đến, chính mình có một ngày sẽ ngồi xe ngựa, mang theo Lâm Hộc, cùng một vị tiểu cô nương mười sáu tuổi lang thang không có mục tiêu bên ngoài du lịch.

"Hương mà không nùng, linh khí không tiêu tan, hảo trà." Không biết có phải hay không chính mình ảo giác, Không Hầu cảm thấy uống xong ly trà này, linh đài nàng trung linh lực cường đại thêm một chút.

Hoàn Tông cùng Không Hầu phẩm trà, cùng nàng nói chuyện phiếm: "Không Hầu năm nay mới mười sáu, đã là Trúc Cơ ngũ giai tu vi, tuy là chuyện tốt, nhưng muội còn trẻ, quan trọng nhất chính là tâm cảnh, không cần vội vã đánh sâu vào cảnh giới, đối với ngày sau vô ích. Buổi sáng ta nghe muội nhắc tới tu vi tri tri không tiến, khả năng chính là cùng tâm cảnh có quan hệ." Thiên phú lại cường, cũng sẽ bởi vì kiến thức hạn chế tu vi, cái này không phải thiên phú có thể đền bù.

Lời này nếu là người lòng dạ hẹp hòi nghe xong, chỉ cảm thấy Hoàn Tông bắt hảo tâm, hoặc là cố ý kéo chân sau. Nhưng là Hoàn Tông cũng không phải tính cách sợ trước sợ sau, rất nhiều thời điểm đều là tùy tâm mà làm, hắn cảm thấy có lợi với Không Hầu, liền trực tiếp mở miệng, căn bản không có nghĩ tới Không Hầu có khả năng sẽ hiểu lầm dụng ý hắn.

Bên ngoài xe ngựa Lâm Hộc, nghe hai người nói chuyện với nhau, thực lo lắng loại cách nói này của công tử, sẽ khiến hắn thực mau liền mất đi vị bằng hữu khác phái lần đầu tiên nhận thức này.

Cũng may Không Hầu nghĩ đơn giản, đối bằng hữu Hoàn Tông lại thực tín nhiệm, căn bản không có hoài nghi dụng ý của hắn. Nàng thờ dãi nói: "Hoàn Tông, huynh nói, như thế nào cùng sư huynh các sư tỷ ta giống nhau như đúc?"

"Bọn họ mỗi ngày đều cảm thấy ta tu luyện vất vả, mỗi lần bế quan ra tới, bọn họ luôn là lo lắng ta mệt choáng váng, liên tiếp cho ta ăn uống, còn muốn cùng ta đi dạo chơi nghỉ ngơi." Không Hầu hậm hực mà buông chén trà, mới ra ngoài không bao lâu, nàng liền có chút nhớ nhung bọn họ, không biết đặc sản nàng gửi trở về, bọn họ có thích hay không.

Lâm Hộc vội vàng đánh ngựa lướt qua một mảnh khe sâu, móng trước con ngựa nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, thu hồi cánh phía sau lưng, biến thành bộ dáng con ngựa bình thường, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn quay đầu lại nhìn trong xe ngựa, việc này phát sinh ở Vân Hoa Môn, sẽ không làm người ta cảm thấy kỳ quái. Nếu là môn phái khác, sư huynh các sư tỷ làm như vậy, liền sẽ làm người hoài nghi, bọn họ có phải hay không ghen ghét Tiểu sư muội thiên phú, cố ý làm nằng phân tâm, ảnh hưởng tu hành.

Nói đến cũng kỳ quái, rất nhiều việc đặt ở môn phái khác sẽ làm người hoài nghi dụng ý sự tình, nhưng là đệ tử Vân Hoa Môn làm lên, hàm nghĩa liền hoàn toàn bất đồng. Từ điểm này nói, Vân Hoa Môn cũng được xưng là một cái môn phái thần kỳ.

"Bất quá ta cảm thấy huynh nói có đạo lý." Không Hầu xúc lên bức màn xe ngựa, bên ngoài là núi trắng như tuyết, đại địa trắng xoá một mảnh, cực kỳ xinh đẹp, "Ta sau khi sinh, liền vẫn luôn ở tại trong thâm cung, duy nhất giải trí, đó là hai quyển thoại bản cũ nát không được đầy đủ. Lần đầu tiên biết đến thế giới bên ngoài, vẫn là ngày đó tới Lăng Ưu giới. Mấy năm nay ta vẫn luôn ở trong tông môn, chưa bao giờ hảo hảo xem quá thế giới này."

Nói đến đây, nàng nhìn Hoàn Tông, đôi mắt cười thành trắng non: "Bất quá ta vận khí thực hảo, xuống núi không bao lâu liền gặp huynh, không cần một người ăn cơm, lên đường, thật tốt."

Nàng bản tính vẫn là thích náo nhiệt, cũng không thích lẻ loi một mình. Đặc biệt là sau khi được đến Vân Hoa Môn, liền càng thêm không thích.

Hoàn Tông bất đắc dĩ lắc đầu cười khế, chân chính may mắn, có lẽ là hắn, mà không phải nàng.

"Huynh không tin ư?" Không Hầu hừ hừ nói, "Ta nói cho huynh biết, thành thật chính là ưu điểm lớn nhất của ta."

"Không có không tin, ta chỉ là không tán đồng cách nói này." Hoàn Tông từ bàn gỗ ngăn kéo lấy ra một nắm điểm tâm phóng tới trên bàn, "Bởi vì may mắn chính là ta."

Tiểu cô nương này, có vận khí rất đặc biệt. Khí vận loại đồ vật này huyền diệu khó giải thích, nhìn không thấy sờ không được, nhưng là tu sĩ khí vận tốt, thường thường xảy ra những chuyện, làm người khác hâm mộ không thôi.

"Tĩnh tĩnh, chúng ta cũng không cần tranh nhau, đều may mắn cả, đây là duyên phận." Không Hầu thấy Hoàn Tông lấy ra điểm tâm, cũng từ thu nạp giới lấy ra một túi điểm tâm, điểm tâm được làm thật xinh đẹp, làm thành hình dạng hoa tươi, làm thành bộ dáng động vật, thập phần đáng yêu.

"Đây là tỷ tỷ Thiên Thực Đường trong tông môn cố ý làm cho ta, bên trên túi điểm tâm có phù trận, có thể làm điểm tâm vẫn luôn duy trì trạng thái mới mẻ nhất, cho nên huynh yên tâm ăn, tuyệt đối không thành vấn đề."

Không Hầu giới thiệu các hình dạng điểm tâm khác nhau sẽ có khẩu vị khác nhau, giới thiệu xong rồi, lấy một khối để vào trong tay Hoàn Tông, "Huynh khẩu vị thiên thanh đạm, cái này hẳn là thích. Bên trong bỏ thêm linh hoa, hương lại không ngọt, nếm thử xem."

Từ điểm tâm đa dạng đến phù trận trên túi đựng, tất cả đều xác minh Vân Hoa Môn sự thật dụng tâm ở phương diện thức ăn, khó trách bên ngoài đều khen ăn uống ở Ung Thành, tu sĩ nội môn Vân Hoa Môn là như thế, càng miễn bàn bá tánh trong thành.

Điểm tâm bỏ vào trong miệng, thanh hương hoa tươi thực mau chiếm cứ toàn bộ khoang miệng, một khắc nuốt xuống, toàn bộ thân thể phảng phất bị thiên nhiên vây quanh, liền hô hấp đều tươi mát.

"Ăn ngon đi?" Không Hầu chờ mong nhìn Hoàn Tông, trên mặt chỉ kém không viết mấy chữ "Mau khen tông môn ta".

"Ăn rất ngon." Hoàn Tông lại từ túi lấy một khối điểm tâm, "Ta trước kia chưa từng ăn qua loại điểm tâm này."

"Đương nhiên rồi." Nhắc tới tông môn chính mình, Không Hầu cảm thấy chỗ nào cũng đều tốt, kể ra mười ngày mười đêm đều không có vấn đề, "Loại điểm tâm này chỉ có đệ tử môn phái chúng ta có thể ăn, không cung ứng bên ngoài. Bất quá huynh đến tông môn làm khách, là có thể ăn rất nhiều đồ ăn ngon. Đáng tiếc thật nhiều đồ ăn không thích hợp mang theo, bằng không ta hiện tại cho huynh nếm thử."

"Nếu không chờ du lịch kết thúc, ta mời huynh đến Vân Hoa trên làm khách." Không Hầu cảm thấy chủ ý phi này thường không tồi, "Ta sẽ nói tỷ tỷ Thiên Thực Đường, mỗi ngày đều làm cho huynh thức ăn ngon."

"Hảo." Hoàn Tông cười, "Ta thực chờ mong."

"Huynh đi nhất định sẽ thích." Không Hầu uống ngụm trà đỡ khát, "Tùng Hà phong chủ từng đến chỗ chúng ta, mỗi ngày ba bữa cơm đều sẽ đúng hạn dùng, nghe tỷ tỷ Thiên Thực Đường nói, điểm tâm mỗi ngày đưa đến trong viện Tùng Hà phong chủ, hẳn cũng ăn thực vui vẻ."

Hoàn Tông có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Tùng Hà sư thúc..... Cũng như vậy trọng ăn uống sao?

Ra khỏi đường núi, thực mau liền tới Tam Thụ thành trấn. Cùng so sánh với Khâu Thành, Tam Thụ thành nhỏ rất nhiều, tường thành cổ xưa, ngay cả cửa thành "Tam Thụ thành" mấy chữ, đều đã rớt sơn.

Đã tới gần chạng vạng, người trên đường đi cũng thưa thớt, hơn nửa phần lớn đều là người thường không có linh căn, ngẫu nhiên có tu sĩ đi qua, cũng đều là tu vi thường thường.

Qua một ngõ nhỏ, Không Hầu nghe được có tiếng tiểu hài tử khóc, nàng vén rèm lên nhìn lại, một tiểu hài nhi ba bốn tuổi quỳ rạp trên mặt đất, trong tay nheo một cây đường hồ lô, cũng không biết có phải hay không ham chơi chạy quá xa, bên người hẳn không có người lớn đi theo.

Nàng đang chuẩn bị xuống xe ngựa đi xem đứa bé kia, Hắc Bào Nữ đã từ sau ngõ nhảy ra, nàng bế hài tử ngã trên mặt đất lên, khom lưng phui tuyết

động trên người hẳn đi, lần vấy dính bùn tuyết bản dơ cũng không có quản.

Cái kia là nữ tu tính tình quái dị Tuyết Ngọc?

Ngồi xổm trước mặt tiểu hài tử Tuyết Ngọc biểu tình ôn nhu, không có nửa điểm âm ngoan khi ở trong rừng. Không Hầu nhìn nàng vì hồng tiểu hài nhi không ngừng khóc, từ trong lồng ngực móc ra một cái lục lạc nhỏ, ở trước mắt hẳn lúc ẩn lúc hiện, đến khi tiểu hài tử không rảnh rơi lệ, duỗi tay bắt lục lạc.

Tuyết Ngọc đem lục lạc cho tiểu hài tử, thấy cha mẹ hài tử tìm lại đây, không đợi bọn họ nói lời cảm tạ, xoay người liền đi. Đi rồi vài bước, liền phát hiện Không Hầu ngồi ở trong xe ngựa.

Nàng sững sốt một chút, không chút do dự xoay người, mũi chân điểm điểm, bay đi.

Không Hầu chuẩn bị hướng Tuyết Ngọc mỉm cười sững sốt, nàng ngây ngốc nhìn phương hướng Tuyết Ngọc bay đi, quay đầu nhìn Hoàn Tông trầm mặc uống trà: "Hoàn Tông, ta thật sự không dọa người sao?"

Cách cửa sổ xe liếc mắt phương hướng Tuyết Ngọc rời đi, Hoàn Tông giọng điệu bình tĩnh nói: "Nàng sợ chính là Lâm Hộc. Muội một tiểu cô nương đáng yêu như vậy, như thế nào có thể dọa người?"

"Nga, nàng khẳng định là sợ chúng ta so đo sự tình phát sinh buổi sáng, lại lo lắng đánh không lại Lâm Hộc, cho nên mới đào tẩu." Như vậy tưởng tượng, Không Hầu cảm thấy chính mình trong lòng dễ chịu rất nhiều.

Ai có thể tiếp thu việc một đại mỹ nhân nhìn đến mình liền bị dọa chạy này?

Cho nên này nhất định không phải vấn đề ở chỗ nàng.

"Vị Tuyết Ngọc cô nương này, đối với tiểu hài tử hảo ôn nhu." Không Hầu không muốn gọi nàng là Hắc Bào Nữ, một nữ tu có thể đối với hài tử bình thường ôn nhu như thế, bản tính hẳn là không phải quá xấu.

"Nàng nguyên bản là đệ tử tông môn, sau lại cùng một vị tán tu yêu nhau, liền rời khỏi tông môn cùng hắn kết làm đạo侶, rồi cùng vị tán tu này du lịch thiên hạ." Nói đến đây, Hoàn Tông dừng một chút, "Nào biết phu thê hai người sau khi vào một bí cảnh, tán tu cùng một nữ tu tuổi trẻ ái muội không rõ, thậm chí vì đoạt bảo, muốn hại chết Tuyết Ngọc. Tuyết Ngọc tìm được đường sống trong chỗ chết, hài tử trong bụng lại không còn. Sau đó, nàng dốc lòng tu luyện, giết trượng phu phụ lòng. Từ đây về sau, nàng liền thập phần chán ghét nữ tu tuổi trẻ thích làm nũng, tính tình cũng càng ngày càng quái dị, cho nên hiện tại rất nhiều người gọi nàng là Hắc Bào Nữ."

Hoàn Tông nói cho Không Hầu, là muốn nàng minh bạch một sự kiện, Tu Chân giới nam tu nói ngọt, không đáng tin cậy. Nàng còn trẻ, tốt nhất không cần tùy ý động tâm đối người nào đó.

Không Hầu xem thoại bản, Diệu Bút Khách rất ít viết về tình cảm nam nữ, cho nên nàng đối tình yêu cũng không hiểu biết. Liền tính xem qua một ít thoại bản cùng tình yêu có quan hệ, kết cục đều là hai vị nhân vật chính hạnh phúc vui sướng ở bên nhau, cũng không có loại chuyện xưa nam chủ phản bội nữ chủ, nữ chủ cuối cùng giết nam chủ này.

Nàng cho rằng người hoàng cung, mới có thể mang mặt nạ giả dối, cùng người không yêu giả trang lừa dối. Nhưng mà Tuyết Ngọc cùng vị kia tán tu, rõ ràng là bởi vì yêu nhau mới ở bên nhau, vì cái gì tán tu cuối cùng lại phản bội Tuyết Ngọc, thậm chí muốn hại chết nàng?

"Ta không rõ." Không Hầu giọng điệu có chút hạ xuống, "Bọn họ không phải phu thê ân ái sao?"

Hoàn Tông muốn nói cho Không Hầu, nhân tâm dễ biến, trước ích lợi cùng dụ hoặc, rất nhiều người khó có thể bảo trì bản tâm. Chính là nhìn hai mắt nàng lóe sáng, Hoàn Tông lại không đành lòng nói ra.

Nàng còn nhỏ, vẫn là tiểu cô nương.

Có chút đạo lý, chờ nàng lớn một chút lại nói cho nàng đi.

"Có thể là bởi vì tán tu này bản tính không tốt lắm." Hoàn Tông chỉ chỉ điểm tâm trên bàn, "Muội vừa rồi nói, điểm tâm hình này, là hương vị gì?"

"Nơi nào là bản tính không tốt, quả thực chính là cái hỗn đản!" Không Hầu nhỏ giọng mắng, "Đáng tiếc Tuyết Ngọc cô nương, bị loại người này hại."

Nàng uống một hớp lớn trà, áp xuống hỏa khí trong lòng, mới nhớ tới Hoàn Tông vừa rồi giống như cùng nàng nói gì đó: "Hoàn Tông, vừa rồi nói cái gì?"

"Không có gì." Hoàn Tông thấy nàng hỏa khí tiêu không ít, liền nói, "Ta cho Lâm Hộc đi tìm khách điểm, chúng ta ở khách điểm ở một đêm."

"Hảo." Không Hầu tiếp tục uống trà, này trà có thể giúp tiêu diệt hỏa khí trong lòng.

"Lâm Hộc, đi tìm khách điểm." Hoàn Tông vén rèm lên, đối Lâm Hộc nói, "Tìm địa phương an tĩnh."

"Tốt, công tử." Lâm Hộc cũng không quay đầu lại, hẳn sợ chính mình quay đầu lại, sẽ làm công tử nhìn đến khiếp sợ trên mặt hẳn. Thật không nghĩ tới, công tử không màn thế sự, lại bắt đầu biết dỗ tiểu cô nương.

Đọc theo đường đi, công tử học được thật không ít việc, có thể thấy được tiểu cô nương đáng yêu sẽ làm nam nhân học được trưởng thành.

"Hoàn Tông, có vấn đề ta quên hỏi." Nghe được muốn tới khách điểm nghỉ ngơi, Không Hầu đem đồ vật trên bàn thu lên, "Huynh biết ta mười sáu, ta còn không biết huynh bao lớn đâu."

"Ta....." Hoàn Tông tay thu trà cụ dừng lại, gió bên ngoài thổi, tựa hồ có điểm lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Nhập Định

"Ta lớn hơn mười không ít tuổi." Ngoài cửa sổ gió thổi mạnh, lúc nói ra những lời này, Hoàn Tông có chút hoảng hốt, hẳn thậm chí không biết mình vì sao lại nói như vậy.

"Oa, thật không nhìn ra, cảm giác huynh chỉ lớn hơn ta một chút." Nhìn gương mặt Hoàn Tông chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, Không Hầu nhớ tới mệnh thọ người tu chân hơn mấy trăm năm. Nhưng nhan tự khắc ít biến đổi hơn người thường.

Ở trong nháy mắt, nàng ẩn ẩn lĩnh ngộ cái gì, lại giống như chưa hiểu ra được.

"Không Hầu để ý chuyện ta già hơn mười sao?" Hoàn Tông hơi hơi cúi đầu, tựa hồ từ ngọn tóc đến lông mi đều nhiễm u buồn.

Mỹ nhân u buồn phát ra lực sát thương thập phần thật lớn, trong nháy mắt, Không Hầu áy náy không thôi, cảm thấy mình đã nói điều không nên nói: "Không có, Hoàn Tông huynh đừng hiểu lầm, ta không ngại. Các sư huynh sư tỷ của ta đều lớn hơn một hai trăm tuổi, nhưng chúng ta ở bên nhau chơi rất vui vẻ, tuổi tác không là vấn đề, ta sẽ không ghét bỏ huynh!"

Tuy chỉ cùng Hoàn Tông ở chung mấy ngày ngắn ngủi, nhưng đối với Không Hầu mà nói, Hoàn Tông là bằng hữu rất tốt. Sẽ cùng nàng chia sẻ thoải mái, cùng nhau ở trong nhà cây, còn biết rất nhiều chuyện đồn đại trong Tu Chân giới mà nàng không biết, lại còn có lớn lên đẹp như vậy.

Tuần tứ đến như vậy, ai lại quan tâm hắn bao nhiêu tuổi chứ?

"Công tử, tới khách điểm rồi." Lâm Hộc vén nửa rèm, ánh mắt dừng ở trên người Hoàn Tông. Hoàn Tông không cùng hắn đối diện, ưu nhã mà ngửa đầu dựa vào đệm, "Đi đặt phòng trước, ta cùng với Không Hầu lập tức liền tới."

Lâm Hộc thu hồi ánh mắt, buông rèm, thanh âm từ bên ngoài truyền vào: "Tốt, công tử."

Mành nhẹ nhàng đóng cửa, Hoàn Tông chậm rãi chớp mắt. Vén rèm lên, đi xuống xe ngựa, nhìn bốn phía chung quanh, xoay người thấy Không Hầu theo xuống xe nói, "Ồ đây điều kiện không được tốt."

"Ra bên ngoài, không cần chú ý như vậy." Không Hầu nhảy xuống xe ngựa, nửa chân rơi vào tuyết, nàng nâng nâng chân, nghe được tiếng gió thổi vù vù. Nhìn bên tái phát hiện trên mộc lâu có tấm vải bạc cũ nát trong gió bay múa, không biết bao lâu không có rửa sạch, đã dơ đến mức không thấy rõ chữ viết bên trên.

Cảm giác hoang vắng nồng đậm khắp con đường.

"Khách quý thỉnh." Hầu bàn ra tới đón, muốn đi dẫn ngựa, còn không có tới gần, con ngựa giờ móng trước lên hí vang vài tiếng, làm hắn sợ tới mức liên tục lui về phía sau vài bước, không dám tiến lại gần nữa.

Quần áo trên người hầu bàn đầy mụn vá, nhưng được thu thập đến rất sạch sẽ, ánh mắt thoát nhìn hết sức cẩn thận, tựa hồ lo lắng khách nhân không hài lòng, sẽ xoay người bỏ đi.

Hắn ăn mặc phong phanh, giày vải đạp lên trên nền tuyết, đã ướt non nửa, cổ tay lộ ra bên ngoài lạnh tím tái, lại không dám ở trước mặt khách nhân xoa tay sưởi ấm.

"Không sao, hai con ngựa này rất nghe lời, sẽ không chạy loạn." Không Hầu nhìn giày trên chân hắn, "Đưa chúng ta vào trong nhìn xem."

"Tốt, khách quý." Hầu bàn chạy chậm vào cửa, đại sảnh thực quạnh quẽ, ba bốn thực khách ngồi thưa thớt, đèn dầu mờ nhạt, ngọn lửa bởi vì gió lạnh thổi vào cửa mà đóng cửa.

Có lẽ là bởi vì đại sảnh quá mức quạnh quẽ, nhìn thấy có khách nhân mới vào cửa, các thực khách khác liền sôi nổi ngẩng đầu, dựa vào quan sát người xa lạ mà giết thời gian nhàm chán.

Nhưng là lúc nhìn lên, khiến cho bọn họ hít hà một hơi. Quý công tử hảo tuấn tú, tiểu cô nương hảo kiều diễm, cũng không biết là tiểu phu thê từ nơi nào tới đi du ngoạn, như thế nào lại chạy đến nơi đây?

"Công tử, Không Hầu cô nương, thượng phòng không có, ta đã đặt ba gian phòng liền nhau."

Lâm Học từ trên lầu xuống dưới, thấy bộ dáng chương quây cùng hầu bàn muốn tiến lên nói chuyện lại không dám, móc linh thạch ra phóng tới trên bàn, "Phiền tiểu nhị đưa nước nóng lên phòng."

Chương quây liên tục vâng dạ, khom lưng chấp tay thi lễ nói lời cảm tạ, lại hỏi buổi tối bọn họ muốn ăn cái gì.

Lâm Học biết công tử ở phương diện thức ăn cũng không bắt bẻ, liền đem ánh mắt hướng Không Hầu. Không Hầu nói: "Chuẩn bị vài món đặc sắc ở đây là được."

"Được rồi." Chương quây trên mặt tươi cười lớn hơn nữa, xoay người dặn tiểu nhị, "Mau đi chuẩn bị, làm cho tốt vào." Chỉ cần nhìn cách ăn mặc của Hoàn Tông và Không Hầu, hẳn liền biết không phải người thường.

Các tu sĩ phần lớn ra tay hào phóng, nhưng cũng không hào hầu hạ, nghênh đón bọn họ, hẳn trong lòng có chút bất ổn, hiện tại thấy nữ khách quý dễ nói chuyện như thế, mừng đến nheo hai mắt lại.

Không Hầu nhìn cửa gỗ khắc hoa đã rót son, thật sự rất khó tin tưởng, đây là khách điểm tốt nhất Tam Thụ thành. Không Hầu quay đầu nhìn Hoàn Tông nói: "Bá tánh nơi này thoạt nhìn sống không tốt lắm, tiểu nhị vừa nãy còn đi gầy ướn."

Hoàn Tông ừ gật đầu một tiếng, hẳn căn bản không có chú ý tới hầu bàn trông như thế nào: "Muội về phòng nghỉ ngơi trước."

"Hảo." Không Hầu đẩy cửa ra, trong phòng thu thập thật sự sạch sẽ, nhưng là gia cụ cổ xưa, làm cho cả nhà ở thoạt nhìn có chút nặng nề.

Trong phòng ánh nền có chút âm đạm, Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra một kiện pháp khí có thể chiếu sáng để trên bàn, đẩy cửa sổ ra cho thoáng khí.

Sắc trời tối tăm, trên đường phố chỉ có vài bóng người, một nam tử bán than còn nửa gánh chưa bán hết, hai bên gánh, một sọt bên trái thì để than, còn sọt bên phải thì để tiểu hài tử năm sáu tuổi ngồi bên trong, tiểu hài nhi gặm bánh bao thịt từng chút, mũi da trên đầu, che khuất nửa khuôn mặt.

Không Hầu nghe được tiểu hài tử kêu hán tử là cha.

"Cha, bánh bao này có thịt, cho cha ăn."

"Hảo hảo ngồi, đừng nhúc nhích." Hán tử nói, "Cha còn không đói bụng."

"Cha, ăn!"

"Tin hay không ta đánh con." Hán tử buông gánh xuống, khép chặt hai vạt áo hài tử lại, "Không được nói chuyện nữa, gió thổi vào trong bụng, sẽ khó chịu."

Tiểu hài tử giơ bánh bao cao cao lên, kiên trì muốn cho hán tử ăn.

Hán tử trừng mắt nhìn một cái, khom lưng cắn một ngụm, rồi nâng sọt lên, chậm rãi đi về phía trước.

Không Hầu nhìn bóng dáng phụ tử này thật lâu, cho đến khi khuất bóng không thấy được nữa, mới thu hồi ánh mắt, đi đến bàn bên cạnh ngồi xuống. Phụ tử nghèo khổ tình thâm, Không Hầu chưa từng được trải qua.

Tiểu nhị hai tay lạnh tím tái, lại còn phải đối với khách nhân bồi cười hầu bàn, còn có hài tử phụ thân sinh hoạt gian nan lại yêu quý nhau khôn cùng. Bọn họ nghèo khổ sinh hoạt, lại kiên trì tồn tại, hy vọng ngày mai, hy vọng về tương lai.

Nàng vuốt ngực, nơi đó có điểm đau, có điểm nóng. Linh đài đã lâu không có động tĩnh bắt đầu khởi động, tiếng gió ngoài cửa sổ trở nên phá lệ rõ ràng. Đứng dậy ngồi xếp bằng trên giường, Không Hầu nhắm hai mắt, vào trạng thái nhập định.

Hoàn Tông đang đọc sách, đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Bốn phía linh khí bắt đầu khởi động, tất cả đều hướng đến bên cạnh phòng hắn, giống như nơi đó có cái gì hấp dẫn chúng nó. Bàn tay chuẩn bị mở cửa sổ ra dừng lại, do dự một lát, vẫn là buông tay.

"Công tử." Lâm Học đi vào tới, "Không Hầu cô nương bên kia....."

"Nàng hẳn là nhập định." Hoàn Tông cũng không quay đầu lại nói, "Đi xuống nói với người của khách điểm, mấy ngày nay không được quấy rầy."

"Tốt, công tử." Lâm Học biểu tình có chút kỳ quái, "Vừa rồi thu được phi tin phù trong tông môn, tông chủ cùng vài vị phong chủ tựa hồ lo lắng người ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì."

Hắn đem phi tin phù đưa tới trong tay Hoàn Tông, Hoàn Tông đem linh khí đưa vào phi tin phù, nhanh như gió xem xong nội dung, mày nhăn lại. Không Hầu nói, ra bên ngoài gọi về cho người trong tông môn đặc sản sẽ làm bọn họ cao hứng, vì cái gì sư phụ các sư thúc giống như cũng không có ý tứ cao hứng?

Chẳng lẽ là vì hấn đưa đồ vật bọn họ không thích?

"Thành trấn tiếp theo là địa phương nào?" Hoàn Tông thu hồi phi tin phù, như suy tư gì đó.

"Là Nghi Thành."

Ồ đó có đồ vật gì nổi tiếng?" Hoàn Tông hỏi.

Lâm Học ngăn người: "Có, Nghi Thành nổi tiếng nhất chính là thêu thùa."

"Ta đã biết." Hoàn Tông từ từ gạt đầu, sự phụ sự thức bọn họ giống như không nặng khẩu đức, mua chút thêu thùa trở về, bọn họ hẳn là sẽ thích một ít.

Ngày đầu tiên, Không Hầu không có từ trong nhập định tỉnh lại, Hoàn Tông đã tọa một ngày.

Ngày hôm sau, Không Hầu không có từ trong nhập định tỉnh lại, Hoàn Tông ở thư phòng cũ nát trong thành mua mấy thoải bản.

Tới rồi ngày thứ ba, Không Hầu như cũ ở nhập định. Thời điểm Hoàn Tông xuống lầu, nhìn thấy mấy cái Luyện Khí kỳ tu sĩ trách cứ hầu bàn, hầu bàn quỳ sát trên vệt nước đọng trên mặt đất, ống quần đều ướt đầm.

Hoàn Tông từ trước đến nay không thích quản việc của người khác, biểu tình đậm mạc đi qua người bọn họ, không cần thận liếc thấy bàn tay động lạnh của hầu bàn, nhớ tới Không Hầu nói qua nơi này bá tánh sinh hoạt không tốt lắm.

Hắn dừng bước chân lại, nhìn đến một tu sĩ đang dùng chân dẫm lên lưng hầu bàn, khiến quần áo cũ nát nhưng sạch sẽ đầy mảnh vụn, lưu lại một dấu chân dơ.

"Các ngươi quá ồn ào." Hoàn Tông mặt vô biểu tình nhìn này mấy tu sĩ Luyện Khí, "Ở chỗ đông người, không cần ồn ào. Các ngươi là người môn phái nào, thế nhưng không hiểu quy củ như thế?"

"Ngươi cái tiểu bạch....." Tu sĩ đá người vốn định mắng chửi, nhưng thấy Hoàn Tông trên quần áo tản ra lưu quang phù văn, vội vàng ngậm miệng lại, chấp tay nói: "Chúng ta là thô nhân không hiểu quy củ, quấy nhiễu đến công tử, thỉnh công tử thứ tội."

Hoàn Tông cúi đầu nhìn phía sau lưng hầu bàn: "Làm dơ quần áo người khác, phải bồi thường."

"Công tử nói phải." Luyện Khí tu sĩ liên tục gạt đầu, từ trong ngực móc ra một ngọc tề nhét vào trong tay hầu bàn, "Đây đều là chúng ta không phải."

"Không dám nhận bồi thường của chư vị khách quý." Hầu bàn nào dám thu ngọc tề của chúng tu sĩ, muốn đem ngọc tề đưa trở về, chúng tu sĩ lại không có người đuổi tay lấy.

"Đây là tiền bọn họ bồi cho ngươi, ngươi cứ thu." Hoàn Tông nâng nâng tay, hầu bàn quỳ trên mặt đất liền không chịu khống chế mà đứng lên, hấn kinh ngạc mà quay đầu nhìn Hoàn Tông, nguyên lai vị quý công tử này cũng là tu sĩ?

Hoàn Tông thấy mấy cái tu sĩ rút đầu rút đuôi muốn âm thầm lên đi, hơi hơi nâng cằm trắng nõn lên: "Này liền đi rồi?"

Mấy cái tu sĩ sợ tới mức hai chân run lên, trong lòng âm thầm kêu khổ, lại chỉ có thể ngoan ngoãn đi trở về tới, rũ đầu đứng ở trước mặt Hoàn Tông.

"Ngày sau đừng cho ta nhìn thấy các ngươi lại làm loại sự tình này."

"Vâng!" Các tu sĩ vội vàng đáp ứng.

Hoàn Tông khẽ gạt đầu, vung tay lên, ý bảo bọn họ có thể đi rồi. Mấy cái tu sĩ thấy thế, một bên nói lời cảm tạ, một bên chạy đi.

"Đa tạ tiên trưởng tương trợ." Hầu bàn đi đến trước mặt Hoàn Tông không ngừng khom lưng nói lời cảm tạ.

Nhìn hấn bộ dáng hèn mọn, Hoàn Tông trầm mặc thật lâu, nhàn nhạt nói: "Không cần tạ."

Đi ra khách điểm, hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua, hầu bàn đang cúi đầu đem ngọc tề cẩn thận nhét vào trong lòng ngực, sợ hãi ngọc tề rớt ra, còn đem đai lưng một lần cột đến gắt gao.

Thấy một màn như vậy, Hoàn Tông tâm tình có chút quái dị. Hấn trước giờ không thích quản việc không liên quan đến mình, nhưng hôm nay quản tới, tựa hồ cũng không có gì phiền chán.

Từ thu nạp giới lấy ra một cây dù, là của Không Hầu mấy ngày trước đây đưa cho hấn. Căng dù cốt, Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn phòng Không Hầu trụ, đã là ngày thứ ba, không biết tiểu cô nương khi nào mới tỉnh lại.

Đi ra ngoài dạo qua một vòng, có cửa hàng tự xưng là ngàn năm cửa hiệu lâu đời tiệm bánh bao, Hoàn Tông nghĩ tới Không Hầu có khả năng đối với thứ này cảm thấy hứng thú, liền mua mấy cái.

Đi ngang qua mấy cái tiểu khát cái, hấn dừng bước chân lại, lấy ít ngọc tề ném vào chén. Trở lại khách điểm, nhớ tới Không Hầu còn ở nhập định, thấy Lâm Học vừa lúc xuống lầu, liền đem bánh bao nhét vào trong lòng ngực Lâm Học.

"Công tử?" Ôm bánh bao nóng hằm hập, Lâm Học có chút khó hiểu, đây là có ý tứ gì?

"Ăn nhiều một chút, tốt cho thân thể." Hoàn Tông thu hồi dù, mặt vô biểu tình lên lầu. Đi qua cửa phòng Không Hầu, hấn móc ra mấy trương Tụ Linh Phù dán trên cửa, trong phút chốc, linh khí trong phòng bắt đầu khởi động càng nhiều.

Đối với linh khí nồng đậm thực vừa lòng, Hoàn Tông trở lại phòng, lấy ra bản mạng kiếm. Thanh kiếm này thoát nhìn phi thường bình thường, chuỗi kiếm đen nhánh, mũi kiếm phiếm ngân quang, bên trên không có khảm đá quý, cũng không có treo kiếm tuệ (mấy cái tua rua ấy), chỉ có một điểm hoa văn, đó là phù trận khắc trên kiếm.

Nắm chặt chuỗi kiếm, thân kiếm phát ra âm thanh ong ong, Hoàn Tông che ngực lại mãnh ho vài tiếng, mũi kiếm soi lên hình ảnh đôi mắt hồ hững của hấn. Nhìn chằm chằm mũi kiếm trong chốc lát, ngón trỏ Hoàn Tông điểm trên mũi kiếm, âm thanh ong ong rốt cuộc ngừng lại.

"Công tử." Ngoài cửa truyền đến thanh âm Lâm Học.

"Tiến vào."

Lâm Học vào cửa, thấy Hoàn Tông trong tay cầm kiếm, cất bước lớn đi đến trước mặt Hoàn Tông, "Công tử, người....."

"Bánh bao ăn xong rồi?" Hoàn Tông thu hồi kiếm, đánh gãy lời Lâm Học.

"Àn." Lâm Học biểu tình muốn nói thêm

"Ăn ngon sao?" Hoàn Tông lại hỏi.

"Giống như..... có hành?" Lâm Học cảm thấy mùi vị bánh bao, không có gì đặc biệt ăn ngon.

"Xem ra hương vị giống nhau." Hoàn Tông nhú mày, hương vị không có gì đặc biệt, cũng không biết xấu hổ nói cửa hiệu lâu đời ngàn năm, chẳng lẽ là ngàn năm bình thường như một?

"Công tử, tình trạng hiện giờ, không nên dùng kiếm." Cứ bị Hoàn Tông đánh gãy lời nói, nhưng Lâm Học cũng không có quên mình muốn nói cái gì, "Ta sợ sẽ thương thể của công tử sẽ tăng thêm."

"Ta biết." Hoàn Tông rừ mí mắt xuống, trên mặt không có biểu tình, "Thân thể của mình như thế nào, ta rất rõ ràng."

Lâm Học thấy Hoàn Tông bộ dáng không có cảm xúc, trong lòng lo lắng càng nhiều. Được liệu tuy khó cầu, nhưng là khó nhất lại là tâm cảnh. Công tử tâm tính vô dục vô cầu, như thế nào có thể vượt qua được tâm cảnh này?

"Công tử....."

Hoàn Tông đột nhiên đứng lên: "Không Hầu tỉnh." Hấn mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Học ngẩn người, mới theo đi qua.

Không Hầu mở mắt ra, pháp khí chiếu sáng trên bàn bởi vì không có chủ nhân đưa linh khí vào, sớm đã tắt. Ánh nến cũng đã tàn. Bên ngoài sắc trời không tốt lắm, trong phòng có chút tối tăm.

Nàng thở một hơi thật dài, lần này nhập định, làm vi tiền nàng tu rất xa, nguyên bản Trúc Cơ ngũ giai tu vi, đã biến thành Trúc Cơ cửu giai, lại tu luyện một đoạn thời gian, nói không chừng có thể Trúc Cơ đại viên mãn, đánh sâu vào Tâm Động kỳ.

Tiếng gõ cửa vang lên, nàng mở cửa, Hoàn Tông mặt như quan ngọc đứng ngoài cửa. Nhìn Hoàn Tông mỹ mạo như thế, Không Hầu nhớ tới mình đã vài ngày không có rửa mặt chải đầu, nháy mắt sắc mặt đại biến: "Hoàn Tông, có gì nói sau."

Nhìn cửa phòng đóng lại ở trước mặt, Hoàn Tông mà quay đầu nhìn Lâm Học với vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Lâm Học lắc đầu: "Công tử, ta cũng không rõ ý tứ của Không Hầu cô nương." Hấn nếu là hiểu biết nữ nhân, cũng sẽ không sống đến mấy trăm tuổi, mà một cái đạo lữ cũng không có.

Hoàn Tông duỗi tay xé Tụ Linh Phù trên cửa xuống, nhẹ nhàng xoa, phù trận nháy mắt hóa thành bột phấn. Lâm Học không rõ, công tử hấn đây là muốn làm chuyện tốt không cần lưu danh sao? May mắn không phải đang theo đuổi người trong lòng, bằng không giống như công tử hấn vậy, chỉ sợ một trăm năm cũng không thể khiến nữ hài tử tâm ý mình bạch.

"Không Hầu cô nương, có chuyện gì thì gọi ta." Hoàn Tông nói, "Ta sẽ căn dặn khách điểm chuẩn bị thức ăn."

Cửa từ bên trong nhẹ nhàng mở ra, nhưng là chỉ mở một khoảng nhỏ, lộ ra nửa khuôn mặt Không Hầu: "Hoàn Tông, cảm ơn huynh, chò ta rửa mặt xong liền ra tới."

Hoàn Tông lúc này mới minh bạch Không Hầu vừa rời vì sao đóng cửa, hấn gật gật đầu: "Hào."

Nguyên lai tiểu cô nương sẽ để ý loại việc nhỏ này? Hoàn Tông cảm thấy chính mình, giống như đối tập tính của nữ hài tử lại hiểu biết một ít.

Bộ đáng tiểu cô nương mới vừa rời vội vàng đóng cửa, có vài phần ngây thơ đáng yêu.

ngoại cửa thành Tam Thu, một chiếc phi thuyền rơi xuống đất, mấy tu sĩ chặt vật hốt hoảng chạy ra, trong đó có một người cơ hồ vô lực đứng thẳng, miễn cưỡng dựa vào phi kiếm chống, mới không có ngã xuống.

"Sur huynh, nơi này là một tòa tiểu thành, chỉ sợ không có cao thủ trấn giữ." Bích y nữ tu sắc mặt trắng bệch, vô lực lau đi vết máu trên khóe miệng, "Không bằng chúng ta đổi địa phương khác, ít nhất sẽ không liên lụy người trong thành."

Chỉ là bọn hấn hiện tại đã không có linh lực chống đỡ phi thuyền tiếp tục bay, nên đi đâu, mới có thể dẫn dắt kẻ đuổi giết bọn họ rời đi?

"Không còn kịp rồi." Lam bào nam tử quay đầu lại nhìn mây đen quay cuồng nơi xa, hắc điều lạnh giọng thét chói tai, rút thanh kiếm từ trên mặt đất ra, "Các ngươi hướng phía tây chạy, ta giữ chân bọn chúng."

"Sur huynh....."

"Không cần vô nghĩa, chẳng lẽ các ngươi muốn cho người trong thành này bởi chúng ta cùng chết?"

Lam bào nam tử trầm khuôn mặt nói, "Tất cả đều đi."

Hấn ngăn chặn linh khí tán loạn trong ngực, rút kiếm bay về phía không trung.

"Sur huynh!" Bích y nữ tử lau nước mắt, nói với mấy sư đệ sư muội tuổi nhỏ phía sau, "Các ngươi mau đi, ta đi trợ giúp sư huynh một tay!"

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hồ Ngôn Loạn Ngữ

"Sur tỷ!" Nhóm sư đệ sư muội biết hai người bọn họ hiện tại đi lên nghênh chiến, thì chính là chịu chết, đệ tử tuổi nhỏ nhất đã không khống chế được cảm xúc, thất thanh khóc lên. Sợ hãi, thất bại, thương tâm các loại cảm xúc quần quanh bọn họ, làm cho bọn họ hoảng loạn.

"Sur huynh cùng sư tỷ nói đúng, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này." Nữ tu nhiều tuổi nhất trong nhóm đệ tử còn lại lau khô nước mắt trên mặt, "Tiểu sư đệ ngươi đi vào trong thành, xem có tu sĩ tu vi cao có thể giúp chúng ta một tay hay không, nếu là không có..... Nếu là không có, liền đi thông tri thành chủ, đề hấn đề cao cảnh giác, tận lực bảo đảm bá tánh trong thành được an toàn."

Nữ tu nhảy lên phi kiếm, ánh mắt dần dần trở nên kiên nghị, "Mọi người còn lại theo ta đi, nhớ rõ lưu lại dấu vết rõ ràng chút, ít nhất..... Ít nhất khiến cho mấy tà tu biết rõ phương hướng chúng ta đi."

Chờ lúc sư huynh cùng sư tỷ không ngăn được bọn họ, thì chúng sẽ đuổi theo giết các nàng, ít nhất không thể để bá tánh trong thành chịu kiếp nạn. Nàng rất sợ chết, nhưng nếu bởi vì bọn họ, mà liên lụy nhiều người trong thành như vậy, nàng sống đến già lương tâm cũng khó mà an bình, không bằng liều chết một lần, ít nhất không thẹn với tâm.

Nghe sư đệ sư muội nhất gan đi theo phía sau nàng, trộm khóc nức nở lại không có tự mình đào tẩu, nữ tu nói: "Nếu là lần này có thể trở về....." Nàng nhìn sư huynh bị tà tu đuổi tới đâm một kiếm xuyên thấu ngực, nức nở nói, "Ta liền đem đá quý trên quý phân cho các ngươi."

"Đi!"

Trong khách sạn, Không Hầu rửa mặt xong, đổi quần áo sạch sẽ xuống lầu. Hoàn Tông cùng Lâm Hộc ngồi chờ nàng, đồ ăn trên bàn mới vừa mang lên. Nàng bước nhanh đến ngồi bên người Hoàn Tông, hướng Hoàn Tông cười một cái.

Hoàn Tông ở trên người Không Hầu ngửi thấy được thanh hương sau khi tắm gội, hấn nghiêng đầu, nhìn khuyên tai thủy hồng rũ ở bên cổ trắng nõn của nàng nhẹ nhàng lay động. Chớp chớp mắt, hấn vội vàng thu hồi tầm mắt.

"Đây đều là rau dại hái trong núi, hương vị rất được, thỉnh khách quan dùng bữa." Hầu bàn lại bưng mấy mâm đồ ăn lên, mấy ngày nay Không Hầu vẫn luôn không có ra khỏi phòng, hiện tại rốt cuộc nhìn thấy nàng, hấn nhìn không được trộm nhìn thoáng qua. Chỉ là nghĩ vị cô nương này có thể là bạn hữu của quý công tử, nên hấn cũng không dám nhìn lâu.

"Hầu bàn hôm nay giống như phá lệ nhiệt tình." Lúc vừa đến, hầu bàn đón tiếp cũng rất nhiệt tình, đó là bởi vì mong muốn bọn họ sẽ lưu lại, nhưng mà

hôm nay lại nhiệt tình hơn mấy phần, xuất phát từ vài phần thật tâm.

“Phải không?” Hân phát hiện không ra nhiệt tình còn có thể phân ra nhiều loại, ăn một đĩa rau, tuy không phải loại đồ ăn trong vườn linh thổ có linh khí, nhưng là ngon ở chỗ tươi mới.

Không Hầu vài ngày không có ăn cơm, ăn uống so ngày thường hơn mấy phần, nhanh chóng lại không mất ưu nhã, khi chuẩn bị thêm một chén, nàng nghe được bên ngoài có tiếng khóc nức nở kêu cứu mạng.

Nàng buông đĩa, chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài xem, lại bị Hoàn Tông nắm tay lại, “Ngồi, để Lâm Hộc đi xem.”

Khi nói chuyện, Lâm Hộc đã lách mình tới cửa, mấy thực khách trong đại sảnh nghe được tiếng kêu “Cứu mạng” bên ngoài, không chút nghĩ ngợi liền buông đĩa trốn trở về phòng, toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại Hoàn Tông cùng Không Hầu, cùng với chương quầy tránh ở sau quầy run bắn bật.

“Tu Chân giới trước kia phát sinh loại sự tình này, nửa đêm có người kêu cứu, có người hảo tâm đi ra ngoài, kết quả lại gặp hại.” Hoàn Tông buông Không Hầu ra, “Có một ít tà tu lợi dụng thiện tâm của tu sĩ chính phái, tới ám toán bọn họ. Muội tuổi còn nhỏ, không biết nhân tâm bên ngoài có bao nhiêu hiểm ác.”

Không Hầu khiếp sợ, nguyên lai tà tu hư lên, còn có nhiều thủ đoạn như vậy?

“Còn có tà tu biến thành bộ dáng tiểu hài tử, rơi vào trong nước hoặc là bắt lực khóc thút thít, chờ tu sĩ tới gần, liền nhân cơ hội hủy diệt linh đài, hấp thụ linh lực trên người đối phương.” Hoàn Tông thấy Không Hầu vẻ mặt kinh ngạc, đem một ít án kiện ở Tu Chân giới nói một lần, “Tóm lại không thể không đề phòng lòng người, mình bạch sao?”

Không Hầu ngoan ngoãn gật đầu, đối với độ nguy hiểm của Tu Chân giới lại có thêm nhận thức mới. Khó trách sư phụ cho nàng thu nạp giới, có đề sở tay chú ý hành tẩu ở Tu Chân giới, không phải sư phụ quá mức lo lắng cho nàng, mà do thủ đoạn tà tu quả là thiên kỳ bách quái.

“Có đạo hữu nào không, cứu mạng!” Đệ tử bị thương một đường chạy tới, thanh âm đã nghẹn ngào, sức lực trên người cũng đều dùng hết, nhưng mà người qua đường nghe được tiếng kêu cứu, thấy trên người hắn còn có vết máu chưa khô, sôi nổi hoảng loạn tránh né, không người tiếp cứu.

Hiện tại hân hoàn toàn dựa vào ý chí chống đỡ, chết lặng kêu cứu, mồ mướt đi về phía trước, tuyết đọng dưới chân tuy lạnh, lại không lạnh bằng lòng người. Hân biết không thể trông mong vào mấy người thấy chết mà không cứu này, nhưng nghĩ tới nhớ sư huynh cùng sư tỷ sống chết không rõ, đau lòng đến cơ hồ mất đi tri giác.

Chẳng lẽ bọn họ đã được định hôm nay mệnh tuyệt, cho nên toàn bộ người trong thành mới không có dù là một tu sĩ có tu vi cao? Nghĩ đến đây, hân vô lực mà ngồi trên nền tuyết, mồ mướt nhìn chung quanh.

Ai có thể đi cứu sư huynh sư tỷ của hân?

Lâm Hộc đứng bên trong khách điểm nhìn chốc lát, quay đầu hướng bên trong nói: “Công tử, kêu cứu chính là tiểu tu sĩ cTrúc Cơ nhị giai, xem y phục trên người hắn, như là đệ tử Thanh Phong Môn.”

“Thanh Phong Môn?” Hoàn Tông đối với môn phái này có ấn tượng, đây là môn phái kiếm tu, tên là thanh phong, hành sự tác phong khó nói hết.

Hơn hai trăm năm trước, Thanh Phong Môn thiếu chút nữa đã trở thành môn phái phụ thuộc của Lưu Quang Tông, lúc ấy Thanh Phong Môn cố ý dựa vào, trong tông môn cũng có chút ý động, cuối cùng việc này lại không được gì.

Không phải bởi vì Thanh Phong Môn là hạng người đại gian đại ác, mà là thân là kiếm tu, Thanh Phong Môn đệ tử thể nhưng thích ở trên thân kiếm bản mạng khảm các loại đá quý trân quý, kiếm tuệ lại treo các loại đa dạng.

Không so kiếm thuật, chỉ so tác phong dùng kiếm, đã cùng kiếm đạo Lưu Quang Tông hoàn toàn tương phản, mà Thanh Phong Môn trên dưới cũng cảm thấy bảo kiếm bản mạng nên làm cho xinh đẹp hoa lệ, cuối cùng hai bên rất có ăn ý không hề đề cập đến việc này nữa.

Việc này tuy rằng không có thành, nhưng là từ đó về sau, Hoàn Tông liền nhớ kỹ môn phái này, hân cảm thấy người môn phái này, là kiếm tu dị loại. Hiện tại biết được đệ tử Thanh Phong Môn đang cầu cứu, hân đứng dậy đi tới cửa, Không Hầu vội vàng đi theo phía sau hân.

Đệ tử ngồi trên nền tuyết thoạt nhìn cũng không lớn, quần áo tán loạn, trên người mang thương tích, thoạt nhìn thập phần chật vật. Không Hầu nhìn nhìn người này, lại quay đầu xem Hoàn Tông, không nói gì.

“Không có việc gì, hân không phải tà tu giả trang.” Hoàn Tông không am hiểu phỏng đoán nhân tâm, lại vừa xem đã hiểu tâm tư Không Hầu.

Được Hoàn Tông đích xác nhận, Không Hầu mới mở miệng nói: “Vị đạo hữu này, đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Phong Môn đệ tử cho rằng mình quá tường có người đi cứu sư huynh sư tỷ, cho nên sinh ra ảo giác. Hân ngờ ngẩn mà ngẩng đầu nhìn ba người đứng ở cửa khách điểm, dùng sức xoa xoa đôi mắt, ba người kia vẫn còn ở đó.

Nhìn ra bên trong có hai người tu vi so với hân cao, hân quý thẳng thân thể, hướng ba người Không Hầu dập đầu thật mạnh: “Tại hạ là Thanh Phong Môn đệ tử Phùng Kỳ, cầu đạo hữu cứu sư huynh cùng sư tỷ của ta.”

Hoàn Tông nhìn phương hướng cửa thành thoáng qua, ổng tay áo vung lên, một con thuyền ngọc ở không trung hiện lên. Hắn bắt lấy tay Không Hầu nhảy lên phi thuyền, thuận tay dùng linh khí đem Thanh Phong Môn đệ tử biểu tình hoảng hốt kéo vào ngọc thuyền, lạnh mặt nói: “Lâm Học, đuổi kịp.”

Phùng Kỳ bị cuốn lên ngọc thuyền, trong đầu còn một mảnh mờ mịt, chẳng lẽ quý công tử thoát nhìn không có tu vi mới là người có thể làm chủ? Nghĩ đến sư huynh sư tỷ sinh tử chưa biết, hắn vội vàng bò dậy, ghé vào mạn thuyền nhìn xuống, không nghĩ tới chớp mắt thuyền đã bay ra cửa thành, cách đó không xa trên không, rậm rạp hắc điều xoay quanh.

“Đạo hữu thỉnh cẩn thận, hắc điều là do tà tu điều khiển, mở cùng vuốt thập phần sắc bén, tốc độ phi thường mau, thường nhân lúc người không chú ý mà đánh lên.” Phùng Kỳ ăn qua đau khổ do hắc điều, vội vàng nhắc nhở vị công tử thoát nhìn có chút ốm yếu.

“Hoàn Tông, đây là loại chim gì?” Không Hầu nghe tiếng kêu như là lệ quỷ kêu khóc, nhìn không được sờ sờ cánh tay.

“Không phải là chim.” Hoàn Tông khoanh tay mà đứng, “Đây là Thực Cốt Thú, không chỉ có ăn thịt người, liền đến xương người cũng sẽ không bỏ qua.”

Mấy đầu Thực Cốt Thú thấy Hoàn Tông liền đánh úp lại, hắn giơ tay, Thực Cốt Thú tới gần ngọc thuyền không kịp kêu, đã đầu mình chia lìa, rơi xuống đám mây.

Ngọc thuyền nhanh chóng xẹt qua đàn Thực Cốt Thú, Thực Cốt Thú giống như sùi cào sùi nổi ngã xuống. Phùng Kỳ ngốc ngốc nhìn một màn này, thật sự không thể tin được, Thực Cốt Thú làm cho bọn họ chật vật chạy trốn, đối với vị công tử ốm yếu trước mặt, so muỗi ruồi bọn họ còn muốn nhỏ yếu hơn.

“Đại ca, nữ nhân này có vài phần tư sắc, ngươi đừng giết chết nàng.” Râu dê, mắt nhỏ miệng to tu sĩ áo bào tro, nhìn nữ tu cơ hồ chống đỡ không được, quần áo tả tơi cả người đều là thương, trong tiếng cười mang theo chỉ ý dâm tà, “Không bằng bắt trở về làm lộ đình, giết, rất đáng tiếc a.”

“Đã là khi nào, còn nghĩ đến nữ nhân!” Tên tà tu khác chỉ chỉ nam tu sinh tử không rõ trên mặt đất, “Ngươi đi trước lấy đi linh lực linh đài của hắn.”

“Dừng tay!” Nữ tu quát lên, “Súc sinh, đừng mơ tưởng đụng đến sư huynh.”

“Ai nha nha, cô bé tính tình cũng thật lớn. Ta không chỉ muốn động đến sư huynh của ngươi, mà còn muốn động đến thân thể ngươi đây.” Tà tu râu dê vui cười, thao túng Thực Cốt Thú ngậm đi một mảnh vải trên người nữ tu, “Chắc chắc chắn, làn da thật trắng.”

“Còn không mau đi lấy linh lực?!” Tà tu lớn tuổi hỏi thúc râu dê, “Chưa thấy qua nữ nhân?”

Râu dê thấy đại ca giận, tuy rằng luyến tiếc mỹ nhân, nhưng không dám vi phạm mệnh lệnh đại ca, lấy ra hồ lô hướng nam tu bay đi.

“Sư huynh!” Nữ tu dưới tình thế cấp bách, phi thân ngăn ở trước người nam tu, móc ra phù trận trên người, ném tới. Râu dê sớm có phòng bị, móc ra pháp khí ngăn ở bên ngoài, mặt âm trầm nói: “Ta tương đối thích nữ nhân ngoan ngoãn, tiểu mỹ nhân, hiện tại tránh ra, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

“Lăn!” Nữ tu vẫn khởi kiếm, cùng râu dê đấu lên. Nhưng nàng thân chịu trọng thương, đứng vững còn không đủ sức.

“Sư tỷ!” Phùng Kỳ nhìn đến nữ tu cùng tà tu đang đánh nhau, liền muốn nhảy xuống ngọc thuyền, bị Hoàn Tông túm chặt ném lại trên thuyền.

“Đừng vướng bận.” Hắn giọng điệu không nhanh không chậm, trên mặt cũng không có biểu tình, chỉ là đang trình bày một sự thật.

Phùng Kỳ lại không nghĩ được nhiều như vậy, hắn vội la lên: “Ta cho dù chết, cũng không thể tro mắt nhìn sư tỷ chịu khinh nhục.”

Hoàn Tông không để ý đến hắn, quay đầu nói với Không Hầu: “Đã đối đầu với tà tu sao?”

Không Hầu lắc đầu.

“Đi thôi.” Hoàn Tông chỉ chỉ trên mặt đất, “Chỉ có chân chính động thủ quá, mới biết được chính mình có chỗ nào chưa tốt.”

Hắn đi phía trước một bước, cùng Không Hầu cách không đến mười tấc. Duỗi tay vuốt nhẹ tóc mai Không Hầu, động tác nhẹ đến cơ hồ không có lực đạo, “Đừng sợ, ta ở bên cạnh nhìn.”

Mắt thấy nữ tu đã chống đỡ không được, Không Hầu hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Hảo.” Tiếng nói vừa dứt, nàng liền nhảy ra ngọc thuyền, thẳng tắp bay đi.

Hoàn Tông nhìn bóng dáng Không Hầu, làm ngọc thuyền phi thấp xuống một chút, lại không có ý tứ động thủ. Đi theo phía sau bọn họ Lâm Học không nói một lời đi giải quyết tà tu còn lại, ra tay liền đánh cho tà tu lớn tuổi không có chi lực đánh trả.

Phùng Kỳ thầm giật mình, ba người này đến tột cùng là thân phận gì?!

Tà tu râu dê còn không biết đại ca bị người ta đánh đến thế thảm, thậm chí cơ hội kêu cứu cũng không có. Hắn đánh rớt kiếm trong tay nữ tu, cười lạnh nói: “Nếu ngươi muốn chết như vậy, ta liền thành toàn.”

Năm ngón tay nắm thành trảo, hướng yết hầu nữ tu mà đi, nữ tu tránh cũng không thể tránh.

Nhưng mà hấn tay lại không có cơ hội tới gần nữ tu, bởi vì có người ngăn cản hấn. Là một nữ tu mặc hoa phục, cầm lợi kiếm trong tay, trang điểm tinh xảo.

“Lại tới thêm một nữ nhân muốn chết?” Râu dê liếm liếm môi khô khốc rạn nứt, một Trúc Cơ cửu giai tu sĩ, thể nhưng vọng tưởng từ trong tay Tâm Động ngũ giai ngự thú tu sĩ cứu người, thật là ý nghĩ kỳ lạ.

Cường đại ngự thú tu sĩ có thông thiên thú ngữ năng lực, râu dê tuy còn không có như vậy cường đại, nhưng là thao túng một ít yêu thú lại không có vấn đề. Hấn cao rống một tiếng, Thực Cốt Thú rậm rạp từ bốn phương tám hướng bay tới.

“Đạo hữu, đi mau!” Nữ tu không muốn liên lụy đến vị cô nương đột nhiên xuất hiện này, “Người này là tà tu ngự thú, cô nương không phải đối thủ của hấn.”

Không Hầu ngẩng đầu nhìn Thực Cốt Thú rậm rạp trên không trung, móc phù chú ném cho nữ tu: “Bảo vệ bản thân.” Trên người nàng pháp y có thể ngăn cản rất nhiều lần công kích của Nguyên Anh tu sĩ, tà tu trước mắt này chỉ có tu vi Tâm Động kỳ, nàng miễn cưỡng còn có thể đấu một hồi.

Nếu là đấu không lại.....

Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân đứng thẳng trên thuyền ngọc, thân là nữ nhân, như thế nào có thể dễ dàng nói không được.

Ngự thú tu sĩ am hiểu đối nhất không chế yêu thú, năng lực cận chiến lại là thường thường, Không Hầu dùng kiếm pháp gà mờ, thể nhưng cũng có thể cùng râu dê đối mấy chiêu.

Râu dê không am hiểu cận chiến, tu vi lại cao. Nàng tu vi thấp, trên người phù chú cùng pháp bảo lại không ít, nhất thời một lát đánh đến khó phân thắng bại, cũng không thấy xu hướng suy tàn.

Râu dê thấy mình chốc một lát không làm gì được Không Hầu, cũng không ham chiến, lách mình liên ly khai cách nàng vài chục trượng. Thực Cốt Thú sớm đã xoay quanh ở trên không bọn họ, được mệnh lệnh râu dê, hùng hổ lao xuống, che trời lấp đất giống như là mây đen đè thấp, toàn bộ trên không đều ảm đạm.

“Cô nương!” Nữ tu hận không thể lập tức ngăn ở trước mặt Không Hầu, chính là nàng mới vừa đi phía trước hai bước, liền ngã trên mặt đất từng ngụm từng ngụm học máu.

“Ai, đã kêu cô dừng nhúc nhích.” Không Hầu ngẩng đầu nhìn trời, duỗi tay cầm Phượng Thủ thoa cài trên búi tóc.

“Công tử mau đi cứu nàng!” Phùng Kỳ trên ngọc thuyền thấy một màn như vậy, quát, “Nhiều Thực Cốt Thú như vậy, nàng sẽ không toàn mạng!”

Hoàn Tông nâng lên cánh tay, chuẩn bị ra tay tương trợ, nhìn Không Hầu gỡ Phượng Thủ thoa xuống. Hấn đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, tay chậm rãi thu hồi.

“Này!” Phùng Kỳ không rảnh lo chính mình vừa rồi có bao nhiêu sợ Hoàn Tông, gấp đến độ nói năng lộn xộn, “Công tử còn có phải nam nhân hay không, là nam nhân liền không thể trơ mắt nhìn nữ nhân của mình nguy hiểm!”

“Câm miệng!” Hoàn Tông lạnh mặt nhìn Phùng Kỳ liếc mắt một cái, cho dù qua hai trăm năm, kiếm tu Thanh Phong Môn vẫn là như thế không trọng ỏn.

Hồ ngôn loạn ngữ!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thỉnh Giáo

Editor: TIEUTUTUANTU

Thực Cốt Thú che trời lấp đất đánh úp lại, tiếng kêu giống như ác quỷ địa ngục đến lấy mạng, Thanh Phong Môn nữ tu cảm thấy nàng cùng thiếu nữ ngăn trước người mình chính là hai khối thịt tươi, ngay sau đó, sẽ bị Thực Cốt Thú ăn đến lông tóc cũng không dư thừa.

Nàng quay đầu lại nhìn sư huynh quần áo đã bị máu tươi ướt sũng, vén lên mái tóc tán loạn, ngửa đầu nhìn Thực Cốt Thú càng ngày càng gần, nắm chặt bảo kiếm trong tay. Tu hành gần hai trăm năm, thật không nghĩ tới cách chết lại là như vậy.

Từng nghe nói qua một cái truyền thuyết, sau khi chết thì cốt cách trời càng gần, linh hồn liền sẽ bay lên đó, được thần tiên phù hộ. Không biết loại cách chết này, có tính là cách trời rất gần? Híp mắt nhìn về phía tầng mây, Thực Cốt Thú hai cánh rắn chắc hữu lực, chắc là có thể phi rất cao?

Nghĩ đến đây, nàng sắp nghên đón cách chết thê thảm, có được một chút ít cảm giác an ủi.

Không Hầu không rảnh đi lo suy đoán ý tưởng nữ tu, đây là lần đầu tiên nàng cùng tà tu động thủ. Một khắc Thực Cốt Thú rậm rạp đánh úp lại kia, nàng đã nghĩ đến dùng cái gì tới đối phó chúng nó.

Âm công.

Gỡ Phượng Thủ thoa xuống, một khắc kia, rơi xuống lòng bàn tay nàng, phát ra lưu quang lóa mắt, Phượng Thủ Không Hầu hoa lệ xuất hiện, Phượng Thủ phát ra tiếng phượng hoàng hót cao ngất trời, Thực Cốt Thú lao xuống đến giữa không trung tựa hồ thập phần sợ hãi âm thanh này, bực bội bất an xoay quanh ở không trung, không dám lại tiếp tục đi xuống.

Râu dê tà tu mới mặc kệ này đó, hần từ trong tay áo lấy ra một cái còi màu đen thổi lên, Thực Cốt Thú xoay quanh không ngừng, hí vang lần thứ hai lao xuống.

Không Hầu liền chờ giờ khắc này, nàng quay đầu lại nói với nữ tu: “Phong ấn thỉnh giác!”

Linh lực tụ lại trên ngón tay, giây phút chạm vào Phượng Thủ huyền kia, thanh âm mỹ diệu công kích hỗn loạn, giống như sóng triều thật lớn, hướng bốn phương tám hướng bay đi, xông vào trước mặt Thực Cốt Thú, nháy mắt chia năm xẻ bảy, máu tươi lan tràn khắp không trung.

Nhưng mà Không Hầu không ngừng tay, động tác nàng khảy Phượng Thủ huyền càng lúc càng nhanh, tiếng nhạc dồn phòng thủ không kè hở, công kích không chỗ tránh được.

Thanh Phong Môn nữ tu ngơ ngẩn nhìn Phượng Thủ Không Hầu, nàng đứng giữa trời lồng hắc điều rơi rụng, như cơn mưa lông vũ to hoa lệ, nhưng mà nàng biết đây không phải cảnh biểu diễn hoa lệ, mà là một khắc sinh tử.

Mới vừa rồi Thực Cốt Thú còn kiêu ngạo vô cùng, giờ phút này sôi nổi từ không trung ngã xuống, một con cũng không còn. May mắn nàng đã lập kết giới che chắn, thi thể Thực Cốt Thú cùng máu tanh mới không rơi đến trên người nàng cùng sư huynh.

Râu dê sợ tới mức sắc mặt đại biến, hần không rảnh lo đau lòng đàn Thực Cốt Thú thật vất vả mới thuần tới, xoay người liền muốn chạy trốn. Nhưng mà Không Hầu lại không cho hần cơ hội này, nàng gỡ Tường Vân Thoa, trăm cái đầu hóa thành một bảo kiếm thủy lam, mang theo uy lực thật lớn, xẹt qua trời cao, xuyên thấu hai chân râu dê.

“Đại ca, cứu ta!” Râu dê ở đụn mây quơ quơ, mắt thấy Không Hầu cầm Phượng Thủ đuổi theo, vội lớn tiếng kêu cứu.

Nhưng mà khi hần quay đầu lại, không trung nào còn có bóng dáng đại ca, chỉ có bạch y công tử đứng ngạo nghễ trên ngọc thuyền, còn có hắc y nam nhân đem đại ca hần bỏ đến kín mít ở đuôi thuyền.

Nhìn thấy cảnh này, hần nào còn không biết có cao thủ tới. Lúc chuẩn bị ra tay, bọn họ đã sớm hỏi thăm qua Tam Thụ thành dân cư thừa thốt, bá tánh bản hần, hơn nữa không có môn phái tu chân trấn giữ, cho nên mới dám trắng trợn táo bạo như thế đuổi giết tu sĩ chính phái, mấy người cao thủ này đến tột cùng là từ đâu chui ra tới?

Không rảnh quản đại ca bị bắt lấy, hần móc ra một kiện pháp khí liền ném ra bên ngoài, pháp khí này ở trước thân kiếm Thủy Sương, tựa như củ cải trắng, nhẹ nhàng đã bị trăm thành hai đoạn.

Thanh kiếm này đến tột cùng là thứ gì, thượng phẩm pháp khí liền mà năng lực chống lại đều không có?

Nhưng mà hần đã không có thời gian truy cứu vấn đề này, bởi vì Thủy Sương kiếm đã đâm thủng linh đài hần, linh khí cả người hần thoát ra toán loạn, nháy mắt hầu như không còn. Hai chân đã phế, linh đài lại bị hủy hoại, hần từ đám mây thật mạnh ngã xuống.

Tà tu không có linh lực, đã giống như người thường.

“Ai nha, chọc nhầm chỗ rồi!” Không Hầu che miệng nhỏ giọng ní non, nàng vốn định nhất kiếm xuyên tim, nhưng nàng đây là chưa bao giờ giết người qua, là lần đầu tiên chân chính cùng người động thủ, linh lực trên người lại cơ hồ dùng hết, cho nên run tay.

Quay đầu trộm nhìn Hoàn Tông, hần hần là không có biết được đi?

Thân là thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn, cũng không thể tại loại thời điểm này mất mặt, tôn nghiêm Vân Hoa Môn càng không thể ném.

Nàng trộm vận một hơi, triệu hồi Thủy Sương kiếm, mặt trên sạch sẽ, một tia máu cũng không có dính lên.

Khó trách sư huynh nhìn đến Thu Sương trưởng lão tặng nàng Thủy Sương kiếm này lại hàm mộ như vậy, thanh kiếm này thật sự là lợi hại, còn tự mang công năng thanh khiết.

Như vậy cũng hảo, ít nhất khi nàng đem nó biến thành tường vân thoa cài trên tóc, sẽ không có tâm lý chướng ngại.

“Thắng, thắng?” Phùng Kỳ nhìn thi thể Thực Cốt Thú đầy đất, cơ hồ hai mắt không thể tin được.

Thiếu nữ đứng giữa mặt đất đầy thi thể Thực Cốt Thú, dùng khăn tay xoa xoa Tường Vân Thoa cùng Phượng Thủ thoa trong tay, lại đem chúng nó cài lên tóc. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ tin tưởng trăm cái đầu xinh đẹp tinh xảo như thế, thế nhưng sẽ là pháp khí lực lượng cường đại

đến khùng bố?

Hắn từ khiếp sợ lấy lại tinh thần, hướng Hoàn Tông cùng Lâm Học hành đại lễ, nhảy xuống ngọc thuyền hướng sư huynh sư tỷ bay đi.

“Sư tỷ!” Tuyệt động trên mặt đất đã bị huyết Thực Cốt Thủ nhiễm hồng, hắn quỳ gối ở trước mặt sư huynh sư tỷ, duỗi tay đi thăm mạch đập sư huynh, mạch đập đã thập phần mỏng manh, cơ hồ phát hiện không đến. Vết thương thương trên ngực còn đỏ máu không ngừng, làm hắn nhớ tới một kiếm kia. Hắn run rẩy lấy Ngưng Khí Hoàn, còn không có uy đến trong miệng sư huynh, bởi vì tay run quá lợi hại, cũng rơi một nửa ra ngoài.

“Vô dụng.” Sư tỷ thanh âm nghẹn ngào, nhìn Phùng Kỳ đứt được cho sư huynh, nước mắt rớt xuống, “Sư huynh hắn.....”

“Người lại đứt được, hắn không phải bị thương nặng mà chết, mà là bị được sắc chết.” Hoàn Tông đứng cách vài bước, cả người sạch sẽ, đứng trên nền tuyết trần đầy máu tươi, làm người cảm thấy cảnh quang này đang bồi nhọ hắn.

Trên mặt hắn biểu tình lạnh nhạt, trong giọng nói nghe không ra nửa phần thương hại. Phùng Kỳ đôi tay vô lực rũ xuống, quỳ gối trước mặt sư huynh gào khóc, Thanh Phong Môn nữ tu cả người chặt vật, cũng che mặt khóc thất thanh.

“Lâm Học.” Hoàn Tông hơi nghiêng đầu, “Nhìn xem còn có thể hay không cứu.”

Hắn xoay người nhìn Không Hầu phía xa đang ở dùng dây thừng trói tà tu râu dê, trên mặt lạnh nhạt cuối cùng có nửa phần ảm áp. Như thế nào cũng coi như là Không Hầu đã toàn lực cứu người, có thể sống được người này thì tốt người đó đi.

Không Hầu đem râu dê trói gô lại, dùng dây thừng kéo hắn đến đây, râu dê mặt mò chuột tai khi ma sát ở trên mặt đất trần đầy thi cốt máu tươi, không biết là bởi vì bị người kéo đi tư thế quá mức khuất nhục, hay là do thương thể quá nặng, liên tục phun huyết, sức lực mờ miệng cũng không có.

Đem dây thừng quấn quanh cột, Không Hầu dùng khăn xoa xoa lòng bàn tay, bên trên dính máu của râu dê, nàng không thích hương vị máu tươi.

Trở lại bên người nữ tu, thấy Lâm Học đang chữa thương cho nam nhân trên mặt đất, Không Hầu không lên tiếng. Nhưng Hoàn Tông thấy Không Hầu lại đây, lấy ra một lọ linh dược đưa cho nàng: “Có bị thương?”

Bởi vì sử dụng linh khí quá độ, Không Hầu sắc mặt có chút bạch, nàng tiếp nhận dược bình, vừa định dùng, nhớ tới vừa rồi khi trói râu dê, trên tay dính máu của đối phương còn không có rửa, tức khắc có chút ghê tởm: “Hoàn Tông, huynh uy ta đi.”

Lời kia vừa thốt ra, Hoàn Tông liền nghiêng đầu nhìn mây gió, chính là không nhìn nàng, gương mặt trắng nõn cũng nhiễm ửng đỏ, mới bưng tỉnh lời cũng này quá ái muội, vội giải thích: “Huynh đừng hiểu lầm, ý ta là nói, ta trên tay dính máu, chỉ là lau sơ qua còn không có kịp tẩy, cho nên muốn phiền huynh giúp ta một chút.”

Hoàn Tông yên lặng lấy bình dược, đổ ra hai viên, cẩn thận uyển đến bên miệng Không Hầu, Không Hầu cúi đầu ăn luôn: “Cảm ơn a, Hoàn Tông.”

“Không khách khí.” Hoàn Tông chấp tay sau lưng, đầu ngón tay có chút nóng lên.

“Mệnh đã cứu về rồi.” Lâm Học thu hồi linh khí, đổ một lọ nước thuốc lên vết thương của nam nhân, “Bất quá cần tĩnh dưỡng một thời gian, trong khoảng thời gian này không thể dùng kiếm, cũng hạn chế dùng linh khí.”

“Đa tạ tiền bối!” Nữ tu vui mừng khôn xiết, kích động đến hướng Lâm Học dập đầu, Lâm Học nghiêng người né, vẫn duy trì gương mặt trăm năm bất biến nói, “Ta chỉ là nghe theo mệnh lệnh công tử nhà ta.”

“Đa tạ ân cứu mạng của cô nương cùng với công tử.” Nữ tu cũng không có bởi vì Không Hầu nhỏ tuổi, mà cảm thấy ngượng ngùng hành lễ với nàng. Nàng quỳ gối trước mặt hai người, cung cung kính kính bái.

Không Hầu né sang hai bước, tránh ở phía sau Hoàn Tông. Cô nương xinh đẹp như vậy hướng nàng dập đầu, nàng có chút băn khoăn: “Cô không cần lễ ở trong lòng, chúng ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua, gặp được bất bình, có thể nào ngồi yên không nhìn đến. Loại tà tu làm ác này, ai cũng có thể giết chết.”

“Đối với cô nương cùng với công tử mà nói, có lẽ chỉ là chuyện nhỏ không tổn sức gì, nhưng là đối với tại hạ mà nói, lại là ân tái tạo.” Nữ tu lại quỳ sát đất vái một lạy, “Tại hạ là chưởng môn đệ tử Thanh Phong Môn Diệp Phi, hôn mê chính là Đại sư huynh của ta Hồ Nhất An, chi ân hôm nay, Diệp Phi suốt đời khó quên.”

Người chịu ân tình thường là luôn miệng nói muốn báo ân, lại không nói mình là ai, ở tại chỗ nào, đây là thật sự muốn báo ân, hay là sợ hãi người khác biết chỗ đòi ân nghĩa? Giống Diệp Phi như vậy, đem thân phận môn phái của mình nói thẳng ra, còn không hỏi thân phận của đối phương, mới là tâm tư chân muốn báo ân.

Mất thấy Diệp Phi còn muốn tiếp tục bái, Không Hầu không nhìn được, đi đến trước mặt Diệp Phi duỗi tay đỡ nàng: “Hiện tại không phải thời điểm nói việc này, thương thể lệnh huynh quan trọng.”

Trên người bị chọc một kiếm, trọng thương hôn mê nằm trên nền tuyết, cũng không quá thích hợp.

Hoàn Tông huy tay áo làm ngọc thuyền hạ xuống: “Đem người nâng đi lên.”

“Đa tạ tiền bối.” Diệp Phi cùng Phùng Kỳ cũng biết giờ phút này không nên lại phiền toái ân nhân, nhưng hiện tại sư huynh trọng thương chưa tỉnh, bọn họ thật sự không dám lấy tánh mạng sư huynh nói giỡn, chỉ có thể da mặt tiếp tục thiếu nhân tình.

May mà vị công tử này tuy rằng mặt lãnh, lại là người hảo tâm, bằng không bọn họ hôm nay còn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Chờ Diệp Phi cùng Phùng Kỳ đem Hồ Nhất An cả người là huyết nâng lên ngọc thuyền, Hoàn Tông ngón tay hơi động, tà tu râu dê bị Không Hầu cột vào trên cây liễn giống bao tải bay lại đây, treo ở đuôi ngọc thuyền.

Hoàn Tông không có vào ngọc thuyền, hần từ thu nạp giới lấy ra một mảnh lông chim, lông chim bay đến không trung nháy mắt trở nên lớn vô cùng, hần quay đầu nói với Không Hầu: “Đi thôi, chúng ta không cần quấy rầy người bị thương nghỉ ngơi.”

Không Hầu thấy Hoàn Tông nhảy lên lông chim, cũng đi theo hần nhảy đi lên. Thấy Diệp Phi cùng Phùng Kỳ tâm tư đều ở trên người Hồ Nhất An, sẽ không chú ý tới nàng.

Khí thế cả người nàng liền mất đi, nằm liệt trên lông. Vừa rồi đánh một trận kia, đã sớm dùng hết sức lực, nếu không phải dựa vào pháp khí thủ thắng, nàng nào còn có thể hảo hảo ngồi ở chỗ này.

Loại sự tình này liền không thể cho bọn Diệp Phi biết, nàng còn muốn duy trì hình tượng cao lớn ân không cầu báo ở trước mặt bọn họ. May mắn Hoàn Tông lấy phi hành pháp khí ra, bằng không nàng chỉ sợ phải cố đến khách điểm.

“Đưa tay ra.” Hoàn Tông nhìn nàng, biểu tình trên mặt bất biến, từ thu nạp giới lấy ra một cái hồ lô, mở ra.

Không Hầu nghi hoặc khó hiểu mà vuron tay, tổng không thể là xem nàng biểu hiện không hài lòng, muốn đánh lòng bàn tay? Bọn họ chính là bằng hữu, Hoàn Tông không nên làm ra loại sự tình này đi?

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh thấp thòm bất an rung động, dòng nước trong suốt mang theo thanh hương nhàn nhạt rót xuống bàn tay nàng, che đi mùi máu tươi nhàn nhạt. Không Hầu nhìn Hoàn Tông đang ngồi xổm bên người, mở to mắt. “Đừng nhìn ta, xoa tay.” Thấy thiếu nữ bộ dáng ngốc lăng lăng, Hoàn Tông chỉ chỉ tay nàng, “Không phải muốn rửa tay?”

Không Hầu lấy lại tinh thần, bắt tay tẩy đến sạch sẽ, nghe hương vị nhàn nhạt thanh mát trên đầu ngón tay, nàng cười cong mắt: “Cảm ơn huynh, Hoàn Tông.”

“Không trách ta cho muối một mình giết địch, mà ta chỉ ở một bên đứng nhìn.” Hoàn Tông thu hồi hồ lô, học bộ dáng Không Hầu ngồi xuống.

Chỉ là hần lần đầu tiên ngồi ở phi hành pháp khí, chân treo ở bên ngoài, tư thế có chút cứng đờ, lưng cứng lại đến thẳng tắp, ngồi nghiêm chỉnh.

“Ta biết huynh là muốn tốt cho ta.” Thời điểm cùng đồng môn luyện tập, các sư huynh sư tỷ đều rất đúng mực, căn bản luyện tiếu làm nàng bị thương. Nhưng mà địch nhân bên ngoài lại bất đồng, bọn họ sẽ không lưu tình, càng sẽ không nói cái gì đúng mực, bọn họ duy nhất muốn làm, chính là giết nàng.

Đã quen cùng các sư huynh sư tỷ đấu pháp, khi vừa mới bắt đầu cùng râu dê động thủ, Không Hầu nhìn như không rơi vào thế hạ phong, trên thực tế bất quá là do y vào trên người có rất nhiều phù trận cùng pháp khí hộ thân trường bối tặng cho mà thôi, thủ đoạn đối chiến lại khiếm khuyết, tâm tính cũng mãi giữa không đủ.

“Thời điểm ta lần đầu tiên động thủ chém giết tà tu, so với muối hiện tại lớn hơn, rất lâu sau đều không thích ngửi mùi máu tươi.” Hoàn Tông ở thu nạp túi đảo đảo, tìm ra một cái hương huân kim đồng cầu chạm rồng bằng đầu ngón tay cái, để vào trong tay Không Hầu, xụ mặt nói, “Cái này rất bình thường, về sau nhiều gặp được tà tu vài lần, liền không sao.”

Hương hoàn ở kim đồng cầu chạm rồng lăn qua lăn lại, phát ra thanh âm dễ nghe, thanh hương thấm vào ruột gan, làm cả người Không Hầu đều thoải mái lên.

Nàng đem tiểu cầu treo ở bên hông, cười nói, “Hoàn Tông, huynh thật là một chút cũng không am hiểu an ủi người khác.”

Hoàn Tông từ trong tay áo lấy ra một trăn đèn lưu li, đèn lưu li phát ra kim sắc, thi thể Thực Cốt Thú bị đèn lưu li chiếu rọi xuống, trong chớp mắt hóa thành tro tàn, trừ bỏ đương sự, ai cũng không biết nơi này phát sinh qua một trận ác đấu.

Thu hồi đèn lưu li, Hoàn Tông quay đầu xem Không Hầu: “Hiện tại đã tốt hơn chưa?”

Không Hầu nhìn đèn lưu li xinh đẹp trong tay hần, gật gật đầu.

“Thích?” Hoàn Tông đem đèn đưa tới trước mặt nàng.

Không Hầu biết đây là kiện pháp khí lợi hại, lắc đầu nói: “Huynh đừng cho ta, ta thấy nó xinh đẹp, mới nhìn vài lần. Giống như ngắm hoa thưởng nguyệt thôi.”

Hoàn Tông trầm mặc một lát, lắc đầu: “Không rõ.”

“Không rõ cũng không sao, huynh chỉ cần biết ta không muốn cái đèn này là được rồi.” Không Hầu nhìn bốn phía, “Lâm Hộc tiền bối lúc này..... Hần là mang theo người Thanh Phong Môn đến khách điểm đi?”

“Lâm Học làm việc ổn thỏa.” Hoàn Tông thấy trên đỉnh đầu Không Hầu có một tầng tuyết đọng trắng xoá, cảm thấy tay trái gần Không Hầu nhất có chút xúc động, muốn phất đi những cái đó. Bất quá hần còn nhớ rõ nam nữ chi biệt, đem tay trái để trên đầu gối, dùng tay phải cảm lại.

“Lâm Học tiền bối là nam nhân, Diệp Phi đạo hữu là nữ tử, có một số việc sẽ không quá tiện.” Nghĩ đến mỹ nhân có khả năng chịu ủy khuất, Không Hầu an vị không được.

“Chúng ta trở về.” Hoàn Tông đứng lên, lông chim liền đi lên phi phía trước. Không Hầu nhìn áo bà hần bay múa trên không trung, cười cười.

Mở bàn tay trắng nõn sạch sẽ ra, Không Hầu nhìn nhìn, cong khoe miệng chọc chọc tiểu hương cầu chạm rồng bên hông.

Nàng có một băng hữu thực tốt.

Trở lại khách điểm, đám người Diệp Phi đã được an bài xong, mấy người Thanh Phong Môn, cả người chặt vật nhìn thấy Không Hầu cùng Hoàn Tông vào cửa, liền đầy mặt cảm kích mà hướng bọn họ nói lời cảm tạ.

Hoàn Tông nhìn bội kiếm châu quang bảo khí bên hông bọn họ, vẻ mặt lạnh nhạt.

Không Hầu mệt đến miệng lưỡi lười động, còn phải không ngừng trả lời nhóm người Thanh Phong Môn, thấy Hoàn Tông ngồi ở bên cạnh nhàn nhã uống trà, bỗng nhiên linh ngộ, trầm mặc ít lời cũng có chỗ tốt.

Nhận thấy được Không Hầu nhìn mình, Hoàn Tông buông ly: “Hôm nay mệt cũng mệt rồi, trước đi nghỉ ngơi, bên này có ta cùng Lâm Học hỗ trợ.”

“Hảo.” Không Hầu xác thật thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cho khách điểm đưa nước ấm tới tắm gội, liền nặng nề ngủ.

Đêm nay, ngửi mùi hương trong huân cầu, nàng thật ngủ an ổn.

Ngày hôm sau thời điểm tỉnh lại, sắc trời đã sáng rõ, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, ở trong phòng lưu lại điểm điểm quang sáng.

Đẩy cửa sổ ra, tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, băng đọng trước mái hiên dưới ánh mặt trời, phản xạ ra ánh sáng xinh đẹp. Nàng vừa mở cửa liền nhìn thấy Hoàn Tông đứng trên hành lang.

“Hoàn Tông?” Không Hầu đi đến bên người Hoàn Tông, nhìn đại sảnh dưới lầu, mấy đệ tử Thanh Phong Môn ngồi dùng bữa sáng, thay quần áo sạch sẽ, bọn họ thoạt nhìn so với ngày hôm qua có tinh thần hơn rất nhiều.

“Tôi hôm qua ngủ thế nào?” Hoàn Tông đưa cho nàng một viên linh quả.

Không Hầu nhận tới liền cắn, gât đầu, “Ngủ thật sự rất ngon.”

“Ân.” Hoàn Tông thấy bên hông nàng còn treo hương huân cầu, khoe môi khẽ nhúc nhích, che miệng lại bất giác ho nhẹ vài tiếng.

“Công tử, cô nương.” Diệp Phi từ trong phòng ra tới, thấy Không Hầu cùng Hoàn Tông song song mà đứng, tiến lên hành lễ, “Đa tạ công tử tặng được.”

Ngày hôm qua nửa đêm sư huynh liền tỉnh, tuy rằng còn vô pháp đứng dậy, nhưng tâm mạch đã ổn. Lâm Học tiền bối còn nói, linh đài sư huynh cũng không hư tổn, cho nên sẽ không ảnh hưởng đến tu vi.

“Hô đạo hữu ra sao?” Không Hầu đối Diệp Phi cười cười.

Nàng thái độ thân hòa, làm Diệp Phi tự tại rất nhiều: “Sư huynh đã khá hơn nhiều, may mà có ba vị đạo hữu ra tay tương trợ, bằng không. ....”

“Không cần khách khí như vậy.” Không Hầu đánh gãy lời Diệp Phi nói, “Trưng phùng đó là có duyên, Diệp đạo hữu lại khách khí như vậy, ta ngược lại ngượng ngùng.”

Diệp Phi ngượng ngùng cười, không hề để ý những lời này, đem ân tình ghi tạc trong lòng.

Lâm Học từ trong phòng đi ra, đến trước mặt Hoàn Tông: “Ta lấy được từ lời khai của hai tên kia, một ít tin tức.”

Hoàn Tông ý bảo hần tiếp tục nói.

“Bọn họ vì đại diện mừng thọ của một vị Ma Tôn Phân Thần, cho nên đi khắp nơi sưu tập linh khí linh đài của tu sĩ chính phái, dùng để luyện đan.”

Lâm Học từ trước đến nay giọng điệu bình tĩnh không gọn sóng mang theo vài phần ngưng trọng, “Tà tu bên kia, lại nhiều một cái Phân Thần kỳ tu vi.”

Những năm gần đây, bởi vì mười đại tông môn đem Tu Chân giới xử lý rất khá, nhóm tà tu chỉ dám ra tiểu nháo, cái tà tu kia lợi hại nhất trong gần trăm năm nay, còn bị giam ở lao ngục Vân Hoa Môn, đời này đều không thể trở ra.

Hiện tại tà tu không chỉ giết người moi tim, mà còn hủy linh đài lấy linh lực luyện đan, chẳng lẽ tà tu lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch?

Tu Chân giới mấy năm nay an ổn, bá tánh bình thường cũng bình an qua ngày. Hiện tại tà tu nếu là bắt đầu hành động, trước hết bị tội không phải tu sĩ chính phái bọn họ, mà là bá tánh bình thường không hề có sức chống cự.

Nhưng hiện tại chỉ là hai ba cái tà tu tác loạn, bọn họ lại không hề có chứng cứ, chỉ sợ tu sĩ môn phái khác, sẽ không tin tưởng.

“Đem sự tình trải qua truyền cho tông môn, cho bọn họ chuyển cáo cho mười đại tông môn, mặt khác tông môn không tin, cũng có thể sớm phòng bị.” Hoàn Tông say mê kiếm đạo, cơ hồ không cùng người tông môn khác giao tiếp, loại sự tình này để tông môn đi làm càng thích hợp.

Không Hầu nghe Hoàn Tông cùng Lâm Học nói chuyện với nhau, ý thức được việc này khả năng không đơn giản, nhưng nàng không phải người sinh trưởng ở Lăng Ưu giới, tiến vào Lăng Ưu giới mấy năm nay vẫn luôn ở Vân Hoa Môn, cho nên đối Tu Chân giới biết rất ít. Không rõ ràng lắm sự tình đến tột cùng có bao nhiêu nghiêm trọng, nhưng nàng lại có thể sinh sự đem phát tinh toán bộ nói cho tông môn, mặc kệ chuyện gì, sớm tính toán luôn là ổn thỏa.

“Hoàn Tông, ta cũng truyền tin hồi tông môn.” Không Hầu nói, “Ta về trước phòng.”

Diệp Phi trong lòng thất kinh, nhẹ nhàng là có thể lấy ra phi tin phù dùng, lại còn có có thể làm tông môn đưa tin cấp mười đại tông môn, thân phận hai vị này ân nhân khẳng định không bình thường.

Nhưng là hai người không nói, nàng cũng sẽ không hỏi, đây là tôn trọng cơ bản nhất đối với ân nhân.

Thực mau phi tin phù liền truyền đi ra ngoài, thời điểm dùng cơm trưa, Không Hầu phát hiện thức ăn trên bàn tinh xảo rất nhiều, mỗi món đều tẩm ra linh khí nồng đậm. Vừa hỏi mới biết được, đồ ăn này là đệ tử Thanh Phong Môn làm.

Ăn đồ ăn hương vị cũng không tệ lắm, Không Hầu có chút hoài nghi, nhóm đệ tử này là thật tính toán làm trâu làm ngựa cho nàng cùng Hoàn Tông.

“Hoàn Tông. ....” Không Hầu khi ra tay tương trợ, cũng không hề tính toán để bọn họ báo ân, cho nên cái này làm cho nàng rất ngượng ngùng.

“Theo bọn họ đi.” Hoàn Tông tuy không hiểu lắm cảm xúc người khác, nhưng là Không Hầu lúc này biểu tình lại rất dễ lý giải, hần nhỏ giọng nói, “Ân cứu mạng, đối phương tất nhiên sợ hãi, như vậy nếu là có thể làm cho tâm tình bọn họ tốt một chút, liền mặc bọn họ.”

Không Hầu ngưng ngẩn, thực mau liền hiểu được. Có chút thời điểm, Hoàn Tông so nàng thông thái hơn rất nhiều.

Cơm nước xong, Không Hầu nhìn Diệp Phi mang về khó xử đi tới: “Cô nương, tại hạ có một vấn đề rất quan trọng muốn thỉnh giáo cô nương, thỉnh cô nương tha thứ tại hạ mạo phạm.”

Chẳng lẽ là muốn hỏi thân phận của nàng?

Không Hầu gật đầu: “Mời nói.”

“Xin hỏi cô nương hôm qua dùng kiếm, trên thân khảm chính là loại đá quý nào, vì sao thân kiếm xinh đẹp như thế?”

Không Hầu: “A?!”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phi Tin Phù

Editor: TIEUTUTUANTU

“Thỉnh cô nương không cần hiểu lắm, tại hạ cũng không có ý tứ, chỉ là kiếm của cô nương thật sự quá mức xinh đẹp, làm tại hạ hâm mộ không thôi.”

Diệp Phi mặt có chút hồng, nàng biết vấn đề này hỏi thập phần đường đột, nhưng nếu là không hỏi rõ ràng, nàng khả năng sẽ nhớ thương một trăm năm.

“Cô nương nói chính là cái này?” Không Hầu gỡ Túi Vạn Toa xuống, trăm cái đầu ở trong tay nàng hóa thành Thủy Sương kiếm, lam quang sâu kín đẹp đến kinh người, so với đá quý còn long lẫy hơn vài phần.

“Đúng đúng đúng, chính là cái này.” Diệp Phi ánh mắt gắt gao dính ở thân kiếm, đến chớp mắt cũng luyến tiếc.

“Thanh kiếm này tên là Thủy Sương, là trưởng lão tông môn tặng ta, dùng tài liệu gì, được khảm thứ gì, ta cũng không rõ ràng.”

Không Hầu hiện tại chỉ biết chế tác một ít phù triện thường dùng, đối với pháp trận cũng hiểu biết một chút da lông, luyện khí, luyện đan, ngự thú cũng chưa học, ý tứ sư phụ là, học quá nhiều quá tập dễ dàng phân tâm, chờ nàng tới Tâm Động kỳ về sau, lại bắt đầu thượng thủ.

“Cô nương cũng không biết sao?” Diệp Phi có chút thất vọng, lưu luyến nhìn Thủy Sương kiếm vài lần, mới thu hồi ánh mắt, “Là tại hạ mạo phạm.”

“Diệp cô nương quá mức khách khí.” Không Hầu đưa thanh kiếm tới trước mặt Diệp Phi, “Cô nương nếu là không chê, có thể cầm nhìn kỹ xem, có lẽ có thể tìm được một chút manh mối.”

“Đa tạ cô nương!” Diệp Phi dùng đôi tay thật cẩn thận mà tiếp nhận Thủy Sương kiếm, liền cảm giác được thân kiếm ẩn chứa năng lượng thật lớn, cái này làm cho nàng thiếu chút nữa tay run lẩy không xong.

Thân kiếm thêm vào vô số phù văn, rất nhiều phù văn Diệp Phi căn bản xem không hiểu, nhưng nàng nhìn ra được người rèn thanh kiếm này, là cao thủ khó gặp của Tu Chân giới, có tiền đồ cầu không được.

Trên chuôi kiếm được khảm đá căn bản không phải đá quý gì, mà là Tu Chân giới khó gặp Ngũ Vận Thạch, loại này đá này có thể thay đổi năng lượng ngũ hành, uy lực cực đại.

Chỉ một khối lớn bằng móng tay, ở trong phòng đấu giá là có thể bán ra mấy chục vạn linh thạch, thanh kiếm này trên chuôi kiếm lại được khảm năm khối, hơn nữa mỗi khối đều lớn như trứng bò câu.

Thấy rõ toàn thân thanh kiếm này, Diệp Phi cảm thấy mình không phải đang cầm kiếm, mà là một cái tiểu linh mạch, nặng đến làm nàng nâng tay không nổi. Càng đáng sợ chính là, vị ân nhân cứu mạng này thể nhưng thuận tay liền đưa thanh kiếm cho nàng ngắm cảnh, đây là kiểu gì tâm tính tiêu sái?

Run rẩy tay đem Thủy Sương kiếm trả lại Không Hầu, Diệp Phi khắc sâu nhận thức, mình bàn cùng đến mức nào.

“Diệp cô nương nhìn ra đây là đá gì sao?” Không Hầu thanh kiếm biến trở về cái trăm cài đầu, thuận tay cài lên tóc, tóc đen như mực cài trăm hoa lệ, tương xứng vô cùng.

Diệp Phi thấy Không Hầu thái độ tùy ý như thế, đoán được nàng có thể là thật không biết đá trên chuôi kiếm có bao nhiêu trân quý. Hít sâu một hơi, Diệp Phi nói: “Trường bối của cô nương, nhất định rất thương yêu cô đi?”

Không Hầu gật đầu, người tông môn đều thực hảo, từ trường lão sư phụ, cho tới nhóm sư đệ sư đệ, không có một ai là không tốt.

“Đá trên chuôi kiếm, gọi là Ngũ Vận Thạch, có thể mượn chi khí thiên địa ngũ hành ngưng với thân kiếm, làm kiếm phát huy ra uy lực thật lớn.”

Nhưng là lợi hại nhất không phải mấy khối Ngũ Vận Thạch này, mà là vô số tầng phù văn thêm vào thân kiếm, người bình thường căn bản là làm không được.

“Thì ra là thế.” Không Hầu bưng bình gạt đầu, trong lòng có chút nghi hoặc, Diệp cô nương biểu tình thoạt nhìn vì cái gì kỳ quái như thế?

Thấy Không Hầu vẫn là bộ dáng vinh nhục không kinh, Diệp Phi thật sự rất muốn bắt lấy bà vai nàng lắc mạnh, muốn nói cho nàng thanh kiếm này đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại cùng quý báu.

Nhưng mà ánh mắt thiếu nữ trước mặt quá mức sạch sẽ, làm nàng cảm thấy nếu là dùng giá trị tới bình phán, là vũ nhục đối với thanh kiếm này.

Có lẽ trường bối nàng xuất phát từ tâm tình yêu quý hậu bối, liền tặng nàng thanh kiếm này, cũng không muốn cho nàng biết thanh kiếm này giá trị. Một khi đã như vậy, nàng làm sao có thể làm ác nhân loại này?

“Không Hầu.” Hoàn Tông đánh gãy hai người nói chuyện với nhau, đứng dậy nói, “Tới nơi này vài ngày, muối còn không có dạo phố qua, muốn đi ra ngoài một chút không?”

“Hảo a.” Không Hầu không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý, nàng đối với Diệp Phi áy náy cười, “Diệp cô nương, xin lỗi không tiếp được.”

“Nhị vị thỉnh tùy ý.” Diệp Phi lui một bước, không dám nhìn Hoàn Tông. Không biết vì cái gì, nàng đối vị công tử ồm yếu này có chút sợ hãi, chỉ cần hắn nói chuyện, nàng liền không tự giác yếu khí đi.

Chẳng lẽ là chịu người ân đức liền yếu thế? Chính là khi đối mặt với vị cô nương đáng yêu này, nàng lại không hề như vậy?

Nghĩ tới nghĩ lui, khả năng chỉ có một nguyên nhân, đó chính là nam nhân không có đáng yêu như tiểu cô nương, cho nên nàng không tự giác càng thích vị cô nương này thêm một chút.

“Ta đi xem hai tên tà tu, không cùng hai người đi dạo.” Lâm Hộc đứng lên, chỉ chỉ trên lầu, xoay người nhanh rời đi, một khắc đã khuất bóng. Không Hầu nhìn bóng dáng hắn rời đi, mặc danh cảm thấy hắn bước đi có chút vội vàng.

Ra khách điểm, mặt trời đã lên cao, nhưng băng trên mặt đất lại không có hoàn toàn tan hết, thập phần ướt át. Ngắn ngủn một đoạn đường, Không Hầu đã nhìn thấy vài người té ngã, nàng nhìn không được sờ sờ ột, té như vậy có bao nhiêu đau?

Tam Thụ thành đường phố cũng không dài, đến đồ vật cửa hàng bán cũng thực bình thường. Không Hầu dạo hết con phố, cũng không tìm được đồ vật thích hợp gửi về tông môn. Cũng may nàng cũng không kiên trì, không thích hợp liền trực tiếp từ bỏ.

“Hoàn Tông.” Nàng quay đầu xem nam nhân an tĩnh trầm mặc bên người, “Ngũ Vận Thạch có phải hay không rất hiếm có?”

“Cũng không tính khó có được.” Hoàn Tông hồi ức trong chốc lát, “Động phủ ta giống như còn có một hộp nhỏ, nếu muội thích, ta cho Lâm Hộc đi một chuyến hồi tông môn, mang tới cho muội.”

Vật ngoài thân này đó, hẳn đều là giao cho Lâm Hộc xử lý. Nếu không phải mấy năm trước ngàn năm trừ tịch, Ngự Tiêu Môn phát ra tân niên túi gấm, hẳn thấy đồng môn đều cấp Ngự Tiêu Môn vài phần bảo vật, vì thế cũng cho Ngự Tiêu Môn một viên Ngũ Vận Thạch, nếu không hẳn cũng nhớ không nổi động phủ còn có thứ này.

“Không cần.” Không Hầu lắc đầu, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Ta lấy nhiều đá như vậy làm gì, lại không thể làm vòng cổ.” Không Hầu lấy ra vòng cổ đá đã đeo nhiều, “Mấy năm nay ta đã quen mang cái này.”

Buổi tối đầu tiên nàng tới Lăng Ưu giới, chính là tảng đá bồi này nàng đi vào giấc ngủ. Sư phụ nói nó có công hiệu thư gân, tẩy kinh phạt mạch, nàng liền đem nó mang ở trên cổ, vẫn luôn không có gỡ xuống, mấy năm nay đã thành thói quen.

Hoàn Tông nhìn viên đá trên cổ nàng, mí mắt khẽ run, đá này.....

“Ai da!” Cách đó vài bước, lão nhân xách trúc sọt té ngã trên đất, Không Hầu muốn tiến lên đỡ, người bán hàng rong bên cạnh nhỏ giọng nói: “Cô nương, cẩn thận chút, lão nhân này một ngày ở trên phố quảng ngã mấy chục lần.”

Không Hầu khó hiểu nhìn người bán hàng rong, đây là có ý tứ gì?

“Ai đến đỡ hân, đều phải bồi tiền.” Người bán hàng rong thấy Không Hầu lớn lên trắng nõn sạch sẽ, không đành lòng nàng bị lừa, “Không ít người bên ngoài bị lừa đâu.”

Không Hầu: “.....”

Thế gian còn có người như vậy?

Nàng nghĩ nghĩ, đối Hoàn Tông nói: “Huynh đi về trước, ta đi thu thập hân.” Nói xong nàng đi đến trước mặt lão nhân: “Ông ơi, ông không sao chứ?”

Nguyên bản đất lão còn quỳ rạp trên mặt nhân nhanh chóng bắt lấy góc áo Không Hầu: “Ngươi tiểu cô nương ăn mặc xinh đẹp như vậy, như thế nào có thể đẩy ta?”

Lão nhân dào dạt đắc ý, giống loại tiểu cô nương trang điểm xinh đẹp này lại không biết nhân gian khó khăn, tốt nhất lừa cho chết. Các nàng da mặt mỏng, nhất định không chịu nổi người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, cuối cùng khẳng định chỉ có thể bồi thường cho xong việc.

Nhưng mà lão nhân tính toán thất bại, hân không nghĩ tới tiểu cô nương xinh đẹp này không chút nghĩ ngợi, liền đi hướng trên mặt đất nằm xuống, thống khổ hừ hừ nói: “Ai nha, ai kéo ta, chân ta bị quăng ngã, đau quá.”

Lão nhân tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, sững sờ một lúc lâu, từ từ trên mặt đất bò dậy, vỗ vỗ trên vết bẩn quần áo, mắng: “Ngươi đầu óc có bệnh a?”

Bồi ít tiền là có thể giải quyết, cổ tình nằm trên mặt đất, tiểu cô nương tuổi trẻ như thế nào có thể không biết xấu hổ như vậy?

“Ta muốn đi cáo thành chủ, ngươi khi dễ người còn muốn chạy!” Không Hầu chỉ vào lão nhân, ngồi dưới đất kêu đau, thực mau đưa tới đồng lớn người vây xem. Đặc biệt là mấy đại hân thân cường thể tráng, nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp bị khi dễ, bao quanh đem lão nhân vây lại, muốn đưa hân đi phủ thành chủ.

Từ trước đến nay lão nhân dựa vào đám người dư luận mà thủ thắng, lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác nghẹn khuất có miệng mà nói không rõ, đặc biệt là nhìn đến cái tiểu cô nương kia còn ở anh anh khóc thút thút giả trang đáng thương, hân càng là giận sôi máu: “Nàng là kẻ lừa đảo, cố ý lừa bịp tông tiền ta.”

“Tiểu cô nương lớn lên xinh xắn đáng yêu, quần áo ăn mặc quý trọng, lừa bịp tông tiền ngươi làm gì?” Một vị đại thẩm nói, “Ngươi toàn thân trên dưới, có một khối khăn tay quý sao?”

Ai nói kẻ có tiền liền không gat người? Lão nhân tức giận đến thiếu chút nữa tròn trắng mắt xỉu đi, nhưng là không biết vì sao, hai chân hân như là không chịu không chế, liền cong một chút cũng không thể cong, càng đừng nói giả bộ bất tỉnh.

“Đem hân đưa đến phủ thành chủ đi!”

“Đúng vậy, tuổi một đồng, còn khi dễ tiểu cô nương, không biết xấu hổ!”

“Lão bất tu!”

Hoàn Tông đứng bên ngoài ở đám người, nhìn Không Hầu che mặt giả khóc, t lão nhân tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, còn có đám người vây xem lòng đầy căm phẫn, cả người đều ngây dại. Thân là đại tông môn đệ tử, hân chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người làm ra loại sự tình này?

Giống loại thích lừa bịp tổng tiền người thường này, đưa đến địa phương phủ thành chủ giải quyết hoặc là trực tiếp dùng thuật pháp giáo huấn là được, cần gì phải làm như vậy?

Nhưng là không biết vì cái gì, rõ ràng cảm thấy như vậy không quá thích hợp, hắn vẫn là đi theo sau đám người, nhìn lão nhân bị mọi người vịn đưa đến phủ thành chủ, bá tánh náo nhiệt dọc theo đường đi đều đã biết hắn là loại người thập phần đáng xấu hổ.

Sự tình nháo đến trời tối mới kết thúc. Bóng đêm hạ, Hoàn Tông nhìn Không Hầu từ phủ thành chủ ra tới, cùng mấy đại thẩm các bác gái quan tâm nàng từ biệt, mới đi đến nàng bên người: “Cần phải trở về.”

“Hoàn Tông, huynh vẫn luôn ở bên ngoài chờ ta?” Không Hầu gương mặt đỏ bừng, nhìn đến Hoàn Tông có chút kinh ngạc: “Bên ngoài lạnh như vậy, huynh nên trở về khách điểm nghỉ ngơi.”

“Không quan hệ, ta không sao.” Hoàn Tông nhìn đến trên làn váy Không Hầu thượng còn có điểm bùn, hắn là vừa rồi nằm trên mặt đất khi dính lên, “Sao lại dùng loại này biện pháp cùng người thường so đo?”

“Cái này gọi là ăn miếng trả miếng, hắn lừa bịp tổng tiền người khác, ta khiến cho hắn thể nghiệm một chút cảm giác bị lừa bịp tổng tiền.” Không Hầu cười đến thực vui vẻ, “Chuyện này nháo ra tới, cơ hồ người toàn thành đều biết hắn là cái kẻ lừa đảo, xem hắn về sau còn như thế nào gạt người.”

Nhìn trên mặt nàng cười, Hoàn Tông đem những lời muốn nói nuốt trở về trong bụng: “Rất lợi hại.” “Kia không phải ta lợi hại.” Không Hầu có chút ngượng ngùng, “Chỉ là đối phó loại không biết xấu hổ này, liền phải so với hắn càng không biết xấu hổ.”

Nàng ngẩng đầu, trời đêm trong treo không mây một vầng trăng rằm xinh đẹp, xinh đẹp cực kỳ. Nàng nhìn không được duỗi tay chỉ vào không trung, “Ánh trăng!”

“Không cần chỉ.” Hoàn Tông cảm nàng tay đang đưa lên, đem tay đầu ngón tay nàng đè xuống. Ý thức được động tác này có chút thất lễ, hắn nhanh như tia chớp thu hồi tay, bắt tay ở phía sau.

Không Hầu thật không có chú ý tới điểm này, chỉ là nghi hoặc nói: “Vì cái gì không thể chỉ?”

“Tiểu hài tử không thể chỉ ánh trăng.” Hoàn Tông nhớ lại rất nhiều năm trước, mẫu thân bồi hấn ngồi ở trong viện, nói cho hắn tiểu hài tử không thể chỉ ánh trăng, giảng cho hắn rất nhiều chuyện xưa cùng ánh trăng có quan hệ.

Chỉ là đoạn ký ức này quá xa xăm, xa xăm đến dung mạo mẫu thân đều mơ hồ đã mơ hồ.

“Nhưng ta không phải tiểu hài tử.” Không Hầu nhảy hai bước, đuổi theo Hoàn Tông, một đôi mắt sáng, trong trẻo chăm chú nhìn hắn, “Cho nên chỉ không quan hệ đi?”

“Ồ trong mắt ta, ngươi vẫn là tiểu hài tử.” Hoàn Tông thấy nàng đứng trên mặt băng tích tụ lâu ngày, khối băng phát ra tiếng răng rắc, bộ dáng nàng liền cao hứng, hắn cũng thấy tâm tình có chút vui vẻ.

“Nào có hài tử mười sáu tuổi lớn như vậy.” Không Hầu dường như không có việc gì thu hồi chân dẫm trên băng, khôi phục bộ dáng đứng đắn, “Hoàn Tông, hôm nay Lâm Hộc tiền bối nhắc tới ta, sẽ thực phiền toái sao?”

“Chỉ cần mười đại tông môn không ngã, liền không có phiền toái.” Hoàn Tông thấy nàng mày nhíu lại, “Muội còn nhỏ, không cần vì những việc này ảnh hưởng đạo tâm.”

“Cũng không biết sư bá có thu được phi tin phù hay không.” Không Hầu lắc lắc đầu nói, “Trở thành tông môn đệ tử, đó là một phần tử của tông môn, không thể ý vào mình còn nhỏ, liền đem vận sự không để ý.”

Nghe được lời này, Hoàn Tông trong lòng hơi động, không hề khuyên nàng. Hắn nghĩ, hắn đại khái minh bạch trường bối Vân Hoa Môn, vì cái gì lại sùng ái Không Hầu.

Phi tin phù được gửi đi, thực mau liền truyền tới Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn. Lưu Quang Tông nhận được tin tức, thập phần trọng trọng, vừa mới chuẩn bị tính toán cấp chín đại tông môn truyền tin tức, phi tin Vân Hoa Môn liền tới rồi.

Kim Nhạc mở ra phi tin Vân Hoa Môn môn chủ gửi tới, xem xong nội dung bên trong, biểu tình càng thêm ngưng trọng. Không nghĩ tới Vân Hoa Môn cũng nhận được tin tức, hơn nữa bên trong còn viết cái gì?

Đa tạ quý tông đệ tử dọc đường đi đối với môn hạ đệ tử chiếu cố?

Đệ tử nhà mình là cái tác phong gì Kim Nhạc rất rõ ràng, môn nội đệ tử ái kiếm thành si, tính cách trầm ổn không yêu nhiều lời, chuyện gì đều chú ý quy củ.

Mà Vân Hoa Môn đệ tử phần lớn hành sự tùy ý, tính cách cũng khiêu thoát hoạt bát, cổ tình còn thích xem náo nhiệt, tính cách như vậy, đệ tử tông môn bọn họ sợ là chịu không nổi, lại sao có thể khi ra ngoài rèn luyện đồng hành cùng Vân Hoa Môn đệ tử?

Sợ là vừa khéo gặp phải, liền đồng hành một đoạn, Hành Ngạn cũng chỉ nghĩ là Vân Hoa Môn cùng hắn khách khí vài câu mà thôi.

Vân Hoa Môn chính điện, Hành Ngạn lật xem hồi âm Lưu Quang Tông, đem tin đưa cho mấy sư đệ: “Trong khoảng thời gian này đệ tử tu vi dưới Trúc Cơ không thể tùy tiện rời Ung Thành, lại tăng số người tuần tra ở trong thành, bảo đảm bá tánh bình thường được an toàn. Mặt khác cho đệ tử Kim Đan kỳ tu vi trở lên phải đến các thành trì phụ thuộc cùng môn phái phụ thuộc trấn giữ, mang theo phi tin phù, có bất luận người hoặc việc khả nghi gì, đều phải đưa tin hồi tông môn.”

“Đệ tử rèn luyện bên ngoài có bao nhiêu?” Bùi Hoài hỏi, “Cần phải triệu hồi bọn họ?”

“Tạm thời không cần, bắt quá đưa tin cho bọn họ, làm cho bọn họ chú ý an toàn, không cần đi thành trấn hẻo lánh.” Hành Ngạn nói, “Hiện tại sự tình còn chưa rõ ràng, chúng ta nếu vội vàng triệu hồi đệ tử rèn luyện, tiểu môn phái phía dưới nhân tâm sẽ hoảng loạn.”

Nói xong, hần nhìn Vong Thông ở ghế dựa xoắn đến xoắn đi, một bộ bộ đáng đứng ngồi không yên, liền nói, “Ngươi yên tâm đi, Không Hầu có đệ tử Lưu Quang Tông đồng hành, sẽ không có việc gì.”

“Lưu Quang Tông tính cách nặng nề không thú vị, Không Hầu theo chân bọn họ ở bên nhau, có thể hay không chơi đến không vui?” Vong Thông nhíu mày, “Nếu không, đệ đem nàng kêu trở về?”

“Vong Thông, Không Hầu sẽ lớn lên.” Hành Ngạn biết hần là không yên tâm an toàn Không Hầu, lời nói thăm thía, “Nàng chỉ có đi nhiều nơi, thì mới biết được Tu Chân giới tàn khốc, đừng để đứa bé kia bị chúng ta bảo hộ đến không biết gì.”

Vong Thông nhỏ giọng nói thầm: “Ta còn tưởng bảo hộ nàng cả đời.” Đệ tử của mình thì mình đau, nơi nào bỏ được nàng chịu khổ.

“Chiều con là hại con, Vong Thông sư đệ, ngươi chấp nhất.” Hành Ngạn nói, “Không Hầu hài tử kia là chúng ta nhìn lớn lên, nàng tính cách tuy có chút đơn thuần, nhưng lại thập phần nhạy bén, sẽ không có hại.”

“Không triệu hồi nàng cũng được.” Vong Thông bắt tay đuổi đến trước mặt Hành Ngạn, “Sư huynh, cho đệ mười cái phi tin phù.”

“Làm gì?” Hành Ngạn cảm thấy kiếp trước mình chính là thiếu nợ sư đệ.

“Cho Không Hầu truyền tin a.” Vong Thông đứng lý hợp tình nói, “Đệ lại không có phi tin phù, đặc như vậy mua không nổi, chỉ có thể tìm huynh lấy.”

Hành Ngạn thờ dài, hần đòi trước không biết thiếu bao nhiêu nợ, làm bao nhiêu nghiệt, mới gặp phải sư đệ như vậy. Cho một cái sư đệ, mấy cái sư đệ khác cũng da mặt dày tiến lên muốn có, Hành Ngạn đem phi tin phù ném cho bọn họ, toàn bộ đem người đuổi đi ra ngoài.

“Vật Xuyên.” Hành Ngạn đầy mặt tang thương, đối đệ tử nói, “Biết vì sư vì cái gì chỉ thu một mình con làm đồ đệ sao?”

Vật Xuyên không có trả lời, bởi vì cái đáp án này sư phụ đã ở trước mặt hần nói qua không dưới hai mươi lần.

“Sư phụ mệnh không tốt, có mấy cái sư đệ này. Ta không muốn con về sau làm môn chủ, bước lên vết xe đổ của ta.”

Vật Xuyên ôm kiếm, giọng điệu bình tĩnh nói: “Sư phụ, ngài còn trẻ.”

Làm môn chủ loại sự tình này, vẫn là mấy trăm năm sau lại suy xét tương đối thích hợp.

Dù không muốn để tin tức này lọt ra ngoài, để tránh ảnh hưởng đến đệ tử tu hành, nhưng là nhìn thấy các vị nội môn sư huynh sư tỷ tu vi cao không ngừng ra ngoài làm việc, nội môn đệ tử khác cũng thường xuyên xuống núi tuần tra, chúng đệ tử mới nhập môn vẫn là nhận thấy được một chút không thích hợp.

“Các ngươi chẳng lẽ không cảm thấy không thích hợp sao?” Quy Lâm nhìn mấy đệ ngồi cùng bàn từ hi hi ha ha cướp đồ ăn, nhìn không được nói, “Hai ngày gần đây thật nhiều nội môn đệ tử xuống núi.”

“Có cái gì không thích hợp?” Cao Kien Diễn ăn một ngum cơm, gấp một thịt kho tàu, không cho một vị sư huynh cướp khác đi, “Không phải hào hào?” Đồ ăn vẫn là tốt như vậy, các sư tỷ vẫn là càng nấu càng lợi hại.

“Có vài vị sư huynh sư tỷ tu vi Kim Đan tất cả đều được phái đi phụ thuộc môn phái.” Quy Lâm hạ giọng, “Các ngươi liền không nghe được cái tin tức gì?”

“Có gì không bình thường?” Cao Kien Diễn tâm tư sờ hữu đều đặt ở trên thịt kho tàu, trước khi hần tới Vân Hoa Môn, trong nhà có trưởng bối là tu sĩ, cho nên đối với một ít quy củ trong tông môn tương đối hiểu biết, “Đại tông môn phái người đi phụ thuộc môn phái không phải đã là quy củ sao? Ngay cả Lưu Quang Tông, cũng sẽ phái người giám thị phụ thuộc môn phái, bằng không phụ thuộc môn phái xảy ra chuyện thì tới tính à?”

“Tiểu Cao nói không sai, loại sự tình này thực bình thường, Quy Lâm ngươi liền không cần nghĩ nhiều.” Không cướp được thịt kho tàu sư huynh cười hi hi thò qua tới, “Chúng ta chính là đệ tử mười đại tông môn, có thể có chuyện gì?” Nói xong, thừa dịp Quy Lâm không chú ý, nhanh chóng kẹp đi thịt kho tàu trong chén hần, nhét vào trong miệng.

Quy Lâm hít sâu một hơi, nhắc nhở chính mình không cần sinh khí.

Nhưng là mặc kệ như thế nào an ủi chính mình, hần cũng cảm thấy mình đang cùng một đám heo ngồi cùng nhau, cả ngày liền chỉ biết hi hi ha ha, ăn ăn uống uống, còn có thể nói được chuyện gì?

“Ngươi, ngươi đừng tức giận, cùng lắm thì ta đem thịt kho tàu cho ngươi.” Sư huynh chọn một khối thịt kho tàu cho Quy Lâm.

“Không ăn!” Quy Lâm vỗ bàn, đứng dậy đi ra ngoài. Hắn sợ chính mình cùng những người này ở lâu rồi, cũng sẽ biến thành heo.

“Còn nhỏ tuổi, tính tình lớn như vậy.” Sư huynh nhìn bóng dáng Quy Lâm, dùng khuỷu tay đụng Cao Kiện Diễn, “Hắn vừa rồi hỏi ngươi cái gì?”

Cao Kiện Diễn nghĩ nghĩ, “Hình như là hỏi có cái gì không thích hợp.”

“Hắn tính tình liên rất không thích hợp.” Sư huynh lắc đầu thở dài, “Thịt kho tàu ăn tốt như vậy, có thể nói không ăn sẽ không ăn, đó là thực không thích hợp.”

Thanh Phong Môn đệ tử ở khách điểm đường thương mấy ngày, chờ Hồ Nhất An có thể hành động tự nhiên, người Thanh Phong Môn tới tiếp bọn họ.

Nhìn thấy vài vị đệ tử đều bảo vệ tánh mạng, trưởng lão Thanh Phong Môn nhẹ nhàng thở ra, dẫn theo hậu lễ liền hướng Không Hầu cùng Hoàn Tông nói lời cảm tạ. Nhưng mà hắn không có nhìn thấy Hoàn Tông, hắn thấy chính là Lâm Học.

Ở một khắc Lâm Học hiện thân kia, trưởng lão Thanh Phong Môn trong lòng thầm giật mình, lại là vị Nguyên Anh tu sĩ?!

Lâm Học làm bộ không có nhìn đến khiếp sợ trong mắt trưởng lão Thanh Phong Môn, xụ mặt nói: “Đạo hữu không cần khách khí, đều là tu sĩ chính phái, nên giúp đỡ cho nhau.”

“Đối đạo hữu mà nói tuy chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, nhưng là đối với Thanh Phong Môn ta mà nói, lại là thiên đại ân tình.” Thanh Phong Môn trưởng lão hành lễ nói, “Không biết đạo hữu là cao nhân tông môn nào, Thanh Phong Môn ta tuy không tiền đồ gì, nhưng cũng muốn vì ân nhân làm một ít sự.”

Thân là tông môn trưởng lão, mở miệng nói ra loại lời này, là quyết tâm muốn báo ân. Nếu là ân nhân cứu mạng không muốn tiếp thu cảm kích bọn họ, bọn họ liền hồi báo tông môn đối phương, lấy kỳ thành ý.

Thanh Phong Môn ở Tu Chân giới địa vị tuy rằng so ra kém mười đại tông môn, nhưng cũng xem như môn phái có uy tín danh dự ở Tu Chân giới, có thể thấy được hứa hẹn này có bao nhiêu trịnh trọng.

Người bình thường nếu là được loại này hứa hẹn, chỉ sợ là sợ hãi cùng kinh hi đều có, nhưng mà người đứng ở trước mặt hắn là Lâm Học.

Hắn biểu tình bình tĩnh nói: “Đạo hữu không cần như thế khách khí.”

“Còn thỉnh đạo hữu báo cho.” Trưởng lão vái chào.

Lâm Học thờ dài một tiếng, hà tất như vậy. Lưu Quang Tông cùng Thanh Phong Môn kia kiện xấu hổ năm đó, mấy năm nay tuy rằng không có nhắc lại quá, nhưng cũng không phải đã quên sạch sẽ.

“Đạo hữu.” Trưởng lão thấy Lâm Học không nói lời nào, lại thật sâu chấp tay thi lễ.

Thấy đối phương như thế kiên trì, Lâm Học đành phải nói: “Công tử nhà ta, chính là đệ tử Lưu Quang Tông.”

Thanh Phong Môn trưởng lão: “.....”

Vị đạo hữu này nói chính là..... Cái kia cũ kỹ không thú vị, liền bản mạng kiếm đều có thể nhẫn tâm không trang điểm Lưu Quang Tông?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nổi Danh

Editor: TIEUTUTUANTU

Không khí đình trệ một lát, trưởng lão đem hộp quà nhét vào tay Lâm Học, nói: “Không biết một vị ân nhân khác là cao nhân nơi nào?” Nghe Diệp Phi sư đệ nói qua, vị ân nhân kia tuy có một thanh kiếm thập phần lợi hại, nhưng lại không phải kiếm tu, hắn là không phải đệ tử Lưu Quang Tông.

Kéo kẹt một tiếng, cửa bên cạnh bọn họ mở ra, từ bên trong vườn ra một cái đầu. Trưởng lão xoay người nhìn lại, chỉ thấy một vị tiểu cô nương mặc phần váy sam đứng ở cửa, đôi mắt to tròn, trắng nõn khuôn mặt, thật sự là xinh đẹp đáng yêu.

“Không Hầu cô nương.” Lâm Học triều Không Hầu gật gật đầu.

“Lâm Học tiền bối.” Không Hầu đi ra, triều hai người chấp tay, “Không biết vị tiền bối này là?”

“Vị này chính là trưởng lão Thanh Phong Môn Huyền Mục.” Lâm Học quay đầu nhìn Huyền Mục, “Trưởng lão, vị cô nương này đã cứu đệ tử quý tông môn.”

“Gặp qua Huyền Mục trưởng lão.” Không Hầu vốn là nghĩ ra hỏi Hoàn Tông, khi nào rời đi nơi này, bắt quá có người ngoài ở, nàng đành phải đem lời nói nuốt vào bụng, mỉm cười hướng Huyền Mục trưởng lão chào hỏi.

“Thỉnh Không Hầu cô nương không cần như thế khách khí.” Huyền Mục trưởng lão đáp lễ nói, “Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp, mấy sư đệ của ta mới có thể thoát khỏi ma trảo bọn tà tu.”

Hai người, người khách ta khí một phen, Huyền Mục trưởng lão nói: “Không biết cô nương xuất sư nơi nào, ngày sau tại hạ nhất định tới cửa nói lời cảm tạ.”

“Không cần không cần.” Không Hầu liên tục xua tay, quay đầu xem Lâm Học, Lâm Học yên lặng đem tầm mắt nhìn phía phương xa.

Không Hầu: “.....”

“Còn thỉnh cô nương báo cho lão hủ.” Huyền Mục trưởng lão lại là vãi chào.

Không Hầu đành phải nói: “Văn bối là đệ tử Văn Hoa Môn, trưởng lão chính là trưởng bối, lễ của ngài văn bối chịu không nhận nổi.”

“Nguyên lai lại là cao đồ Văn Hoa Môn.” Thanh Phong Môn cùng Văn Hoa Môn giao tình thường thường, một là bởi vì hai môn phái cách xa nhau khá xa, hai là bởi vì Văn Hoa Môn an phận ở một góc, không có đại sự là sẽ không nhúng tay vào sự vụ Tu Chân giới, hai phái cơ hồ không có cơ hội gì lui tới.

Khi Tu Chân giới tổ chức các đại giao lưu hội, đều là vội vàng mà đến, vội vàng mà đi, không có thời gian nói chuyện tử tế. Nhưng là mặc kệ nói như thế nào, ở trong mắt Huyền Mục trưởng lão, cùng Văn Hoa Môn giao tiếp, khẳng định so với cùng Lưu Quang Tông giao tiếp nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Bắt quá chịu ân tình của người, vẫn nên là phải báo đáp, Huyền Mục trưởng lão ở trong lòng đưa ra chủ ý quyết định, đem tạ lễ cho Không Hầu, liền cáo từ.

Biết đệ tử Thanh Phong Môn lần này đã chịu kinh hách, Không Hầu cũng không giữ lại, cùng Lâm Học tiễn bọn họ đến cửa.

“Cô nương.” Diệp Phi đi đến trước mặt Không Hầu, nhất bái, “Không biết lần sau chúng ta khi nào lại gặp nhau, đại diện giao lưu môn phái cô sẽ đến sao?”

Không Hầu còn không biết môn phái nào giao lưu đại diện, trên mặt lại vẫn duy trì mỉm cười: “Hết thầy đều nghe sư môn an bài.”

“Cô nương thiên phú xuất chúng, nhất định có thể đại biểu tông môn tham dự.” Nhớ tới Văn Hoa Môn lần trước bởi vì xem náo nhiệt, bỏ lỡ thời gian giao lưu đại diện, Diệp Phi biểu tình có chút vi diệu, vị cô nương này cùng đệ tử Văn Hoa Môn khác, hẳn là..... Không giống nhau đi?

“Ta cũng hy vọng cùng tỷ tỷ lần sau gặp nhau.” Không Hầu cầm tay Diệp Phi, “Bảo trọng.”

“Àn.” Diệp Phi lưu luyến không rời Không Hầu, phi cung đột ngột từ mặt đất bay lên, nàng ghé vào lan can, đưa ra nửa thân mình ra ngoài, “Cô nương, nếu là tới giao lưu đại diện, nhất định phải tìm ta.”

“Sư tỷ.” Phùng Kỳ đứng ở bên cạnh, xem Diệp Phi cùng Không Hầu bộ dáng từ biệt, nhìn không được nói, “May mà đây là vị cô nương, bằng không ta còn tưởng rằng tỷ cùng nàng nhất kiến chung tình.”

“Cô nương làm sao vậy?” Mây trắng che tầm mắt, Diệp Phi thu hồi ra thân mình, quay đầu trừng Phùng Kỳ, “Cô nương thơm tho mềm mại, so nam nhân thúi các ngươi đáng yêu hơn nhiều.”

“Sư tỷ, tỷ cũng không thể như vậy, ta mỗi ngày tắm gội dâng hương, nơi nào xú?” Phùng Kỳ nhỏ giọng nói thầm nói, “Thanh Phong Môn chúng ta không nên trọng nữ khinh nam, tỷ như vậy là không tốt.”

“Mới nói ngươi hai câu, liền ủy khuất.” Diệp Phi bật cười, “Không nghĩ tới Không Hầu cô nương lại là cao đồ Văn Hoa Môn, thật là nửa điểm đều nhìn không ra.”

Đại tông môn đệ tử, tuy rằng mặt ngoài đãi nhân khách khí khách khí, nhưng là trong xương cốt vẫn mang theo vài phần thanh cao chi khí, tựa như vị công tử Hoàn Tông kia, ngồi một chỗ không nói một lời.

“Nhưng thật ra, đệ tử Văn Hoa Môn cùng Lưu Quang Tông, tính cách hoàn toàn bất đồng, cũng không biết Không Hầu cô nương coi trọng Hoàn Tông kia ở chỗ nào?” Phùng Kỳ nghĩ đến Hoàn Tông bộ dáng đậm mạc, liền cảm thấy đáng tiếc, thủy linh cô nương, lại ở cùng tên đầu gối.

“Đệ nói cái gì?” Diệp Phi nói, “Đệ nói Không Hầu cô nương cùng với Hoàn Tông công tử có tình yêu nam nữ?”

“Này không phải rõ ràng sao?” Phùng Kỳ nói, “Tùy tùng Hoàn Tông công tử là Nguyên Anh lão tổ, nếu không phải hai người có tình yêu nam nữ, một cái Nguyên Anh lão tổ như thế nào đối với ngoại nhân khách khí như thế?”

“Thật sự?” Diệp Phi thờ dài một tiếng, cô nương tốt như vậy, như thế nào đã bị người Lưu Quang Tông đoạt đi rồi?

Nàng xoay người nhìn chúng sư huynh sư đệ của mình, lắc đầu thờ dài một tiếng, dựa vẹo táo nết, càng thêm không xứng với Không Hầu cô nương.

Phùng Kỳ: “.....”

Sư tỷ ánh mắt bắt bẻ này, là ý gì?

Huyền Mục đem các đệ tử hồi tông môn, liền cấp Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn viết tin cảm tạ, mạnh mẽ khen Không Hầu cùng Hoàn Tông đạo đức tốt.

Cấp hai tông môn khích lệ còn chưa đủ, hần am hiểu sâu đạo lý muốn nổi danh phải nhân lúc còn sớm, lại cấp các môn phái giao hảo khác viết thư, nói lần này như thế nào hung hiểm, Không Hầu cùng Hoàn Tông như thế nào thi ân không cầu báo vãn vãn.

Ngắn ngủn trong mấy ngày, đại danh Không Hầu cùng Hoàn Tông, liền truyền tới các đại tông môn.

Các môn chủ đại tông môn sôi nổi cảm khái, Vân Hoa Môn rốt cuộc có tiền đồ, thế nhưng bồi dưỡng ra đệ tử lợi hại như vậy.

Vì thế Không Hầu vẫn là Trúc Cơ kỳ, đã được cùng Lăng Ba ngang hàng, được vô số tu sĩ tôn xưng là Không Hầu tiên tử.

Không Hầu còn không biết trưởng lão Huyền Mục thay nàng thổi phòng ở Tu Chân giới một phen, cùng ngày chuẩn bị rời đi Tam Thụ thành, nàng đang chuẩn bị gõ cửa phòng Hoàn Tông lại vừa vận đối mặt cùng hai tu sĩ áo trắng thêu chỉ vàng đang muốn rời đi, trong lúc nhất thời đều không có mở miệng.

Vẫn là Lâm Hộc đánh vỡ không khí xấu hổ này, chủ động cùng Không Hầu giải thích nói: “Hai vị này là đệ tử Lưu Quang Tông, bọn họ đến mang hai tà tu kia hồi tông môn.”

“Nhị vị đạo hữu hảo.” Không Hầu lấy lại tinh thần, cùng tu sĩ Lưu Quang Tông chào hỏi.

“Đạo hữu hảo.” Hai đệ tử tuổi còn trẻ chưa thể làm ra vẻ hi vọng không lộ sắc, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, bọn họ như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, sư thúc ra bên ngoài còn có nữ tử đồng hành.

“Vị cô nương này là Không Hầu tiên tử Vân Hoa Môn, bồi phận các ngươi nên gọi nàng một tiếng sư thúc.” Lâm Hộc đem hai tà tu bị trời gô ném ra cửa, nói với hai gã đệ tử, “Đọc theo đường đi cẩn thận, không được trì hoãn, trực tiếp hồi tông môn.”

“Vâng.” Hai gã đệ tử đối với Lâm Hộc thập phần cung kính, cũng không có bởi vì hần là tôi tớ của Hoàn Tông, liền sinh ra nửa phần trễ nải chi tâm.

Bọn họ hướng Lâm Hộc hành lễ, lại cung cung kính kính triều Không Hầu ôm quyền: “Văn bối không biết cô nương lại là Không Hầu sư thúc, thỉnh sư thúc thứ tội.”

“Người không biết vô tội, không cần đa lễ, không cần đa lễ.” Nhớ tới lần trước Tùng Hà phong chủ Lưu Quang Tông đã cho nàng lễ gặp mặt, hiện tại đệ tử Lưu Quang Tông kêu nàng một tiếng sư thúc, nàng giống như cũng nên ý tứ ý tứ?

Nghĩ vậy, Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra hai cái túi gấm, cấp hai đệ tử một người một cái, “Lần đầu gặp mặt, một chút lễ mọn, không cần ghét bỏ.”

Lưu Quang Tông đệ tử: “.....”

Bọn họ hai đại nam nhân hơn một trăm tuổi, thu lễ gặp mặt của tiểu cô nương mười mấy tuổi? Này để cho sư thúc biết, bọn họ sẽ bị phạt.

“Này.....” Hai gã đệ tử quay đầu nhìn Lâm Hộc, đây là nên lấy hay là không lấy?

“Nếu là sư thúc cấp, các ngươi liền cầm.” Lâm Hộc ho nhẹ một tiếng, ngăn chặn ý cười đáy lòng, “Còn không cảm ơn Không Hầu sư thúc.”

“Đa tạ Không Hầu sư thúc.” Hai gã đệ tử có nề nếp hành lễ, lễ nghi tiêu chuẩn làm người khác nhìn không ra nửa điểm sai lầm.

“Không cần không cần.” Không Hầu nghiêng nghiêng người, “Mọi người lên đường thuận lợi.”

“Cẩn tuân sư thúc chỉ mệnh.” Hai đệ tử lại ôm quyền, mới khom lưng nhắc hai gã tà tu lên, rời khách điểm.

Không Hầu thờ một hơi dài nhẹ nhõm, đệ tử Lưu Quang Tông cũng quá quy củ. Nếu là ở Vân Hoa Môn, nhóm sư diệt nhìn đến nàng lấy đồ vật ra tới, đã sớm vui vẻ ra mặt muốn. Cùng Lưu Quang Tông so, Vân Hoa Môn bọn họ có phải hay không lười nhác chút?

“Không Hầu tới?”

Trong phòng truyền ra tiếng Hoàn Tông, Không Hầu ghé vào cửa hướng bên trong nói: “Hoàn Tông, ta có thể tiến vào sao?”

Hoàn Tông ngồi ở bên cửa sổ, cầm trong tay quyển sách cười với nàng: “Vào đi.”

Không Hầu nhảy bắn vào cửa, ở bên người Hoàn Tông ngồi xuống: “Hoàn Tông, chúng ta khi nào rời nơi này?”

“Nếu muội không muốn mua gì, buổi chiều chúng ta liền đi.” Hoàn Tông buông sách, “Lần sau gặp hậu bối, không cần cho bọn hắn lễ gặp mặt.”

“Như vậy sao được, bọn họ tốt xấu gì cũng kêu ta một tiếng sư thúc, không thể mặc kệ.” Không Hầu nâng má, “Bất quá đệ tử Lưu Quang Tông các người đều là như thế này sao?”

“Cái dạng gì?” Hoàn Tông đứng dậy từ trong ngăn tủ lấy ra trà cụ, dùng linh lực đem thân lộ trong hồ lô đun nóng, vì Không Hầu pha trà.

“Chính là nghiêm túc nghiêm túc, đối với quy củ thực nghiêm khắc.” Không Hầu thích uống trà do Hoàn Tông pha, cầm chén trà thổi nhiệt khí, cái miệng nhỏ nhắn uống từng ngụm nhỏ.

“Tông môn đối với đệ tử yêu cầu thực nghiêm khắc, tôn sư trọng đạo, không thể chậm trễ, đây là yêu cầu cơ bản nhất.” Hoàn Tông đổ một ly trà, gửi hương trà lại không uống, “Bọn họ là văn bối, đối với muội cung kính là phải lễ.”

“Các huynh sẽ không lên cùng nhau ra ngoài chơi, ngắm hoa thưởng nguyệt, đếm sao đối ẩm?”

Không Hầu chán kinh rồi, khó trách Lưu Quang Tông có thể trở thành đại tông môn đệ nhất Tu Chân giới, mỗi đệ tử đều là tinh anh, bọn họ nỗ lực trả giá hơn những tu sĩ khác rất nhiều.

“Ham hưởng thụ, làm sao có thể ở tu chân đại đạo thượng đi được xa hơn?”

Hoàn Tông thấy Không Hầu không có thay đổi cảm xúc, “Mỗi tông môn đều có kiên trì của chính mình, không có ai đúng ai sai, càng không phân cao minh, thấp hèn. Nói thông tục một chút, đó là phân theo nhóm người. Cũng chính bởi vì vậy, Tu Chân giới mới có thể trăm hoa đua nở, thiên hạ thái bình.”

Nghe được lời này, Không Hầu cười: “Huynh có thể nghĩ như vậy, thật sự là quá tốt.”

Nàng tuy rằng không có tính là ham ăn biếng làm, nhưng là ở phương diện ăn mặc, cũng có yêu thích. Thời điểm không bế quan, cũng sẽ cùng các sư tỷ xuống núi dạo cửa hàng, còn thường cùng đồng môn đi Thần Hà Phong, của Thanh Nguyên sư thúc ăn thảo đan dược, loại hành vi này đặt ở Lưu Quang Tông, coi như là không tôn sư trọng đạo đi?

Hoàn Tông khóe miệng hơi cong, không nói gì. Đạo lý này, cũng là gần đây hắn mới cẩn thận suy nghĩ ra. Trước kia hắn cảm thấy, thân là tu sĩ nên vô dục vô cầu, càng không thể ham hưởng thụ, kiếm đạo là con đường duy nhất hắn theo đuổi.

Cùng Không Hầu ở bên nhau mấy ngày nay, hắn mới phát hiện, có yêu thích khác cũng không phải sai, ngẫu nhiên thả lỏng tâm thần cũng không phải tội. Nếu này đó đều là sai, vì sao tiểu cô nương Không Hầu, vẫn là thảo hỉ đáng yêu như thế?

Trước kia là hắn cố chấp.

Dùng xong cơm trưa, Không Hầu cùng Hoàn Tông ngồi trên xe ngựa: “Địa phương tiếp theo là chỗ nào?”

“Nghị Thành.” Hoàn Tông lót nhiều thêm mấy tầng đệm mềm, khiến Không Hầu ngồi đến càng thoải mái, “Lâm Hộc nói Nghị Thành thù thừa phi thường nổi danh, tới nơi đó rồi, muội có thể hảo hảo đi xem.”

“Thù thừa?” Không Hầu liên tục gật đầu, “Hảo nha, hảo nha.” Sư tỷ nữ sư diệt kẻ định thích, còn có Thu Sương trưởng lão cũng muốn mua.

Trưởng lão lớn lên xinh đẹp như vậy, vải dệt nhất định phải tuyển hoa lệ nhất, mới có thể xứng đôi nàng.

Thấy Không Hầu đã ghé vào trên bàn bắt đầu tính váy áo muốn mua, Hoàn Tông vén màn lên nói với Lâm Hộc: “Đi thôi.”

“Tiên trưởng, chờ một chút. Tiên trưởng xin đợi cho!”

Hoàn Tông nghiêng đầu, nhìn đến hầu bàn khách điểm ôm cái bọc bao xám xịt chạy tới, trên vai đắp một cái khăn bàn cũ.

“Tiên trưởng.” Hầu bàn thở phì phò chạy đến xe ngựa trước, “Mấy ngày trước đây ta thấy tiên trưởng cùng tiên tử đều thực thích nằm phơi trên núi, buổi sáng hôm nay ta cùng với mẫu thân lên rừng tìm chút dã sơn nấm, chỉ là thổ sản vùng núi mùa đông, chúng ta tìm mấy canh giờ, cũng không tìm nhiều, thỉnh tiên trưởng không cần ghét bỏ, nhận lấy một mảnh tâm ý của tiểu nhân.”

Hầu bàn trên người quần áo đầy những lỗ vá, ôm bọc bao sơn nấm lại sạch sẽ hoàn chỉnh, tuy rằng loại vải dệt này, Hoàn Tông thoạt nhìn thô ráp không thời.

Thấy Hoàn Tông không có đuổi tay tiếp, hầu bàn mặt nhiễm đỏ ửng, hai chân hắn cựa xát: “Là tiểu nhân mạo phạm.”

Đồ vật này đó bọn họ ngày thường luyện tức ăn, ở trong mắt tiên trưởng, chỉ sợ không đáng một đồng, hắn mạo muội chạy tới, có phải hay làm tiên trưởng thêm phiền toái?

“Đa tạ.” Bàn tay Trắng nõn sạch sẽ lấy bỏ bao trong tay hấn, tiên trưởng tuấn mỹ như tinh nguyệt trên bầu trời gập đầu với hấn, “Phiền toái nguoi.”

“Không phiền toái, không phiền toái, tiên trưởng thích liền hảo.” Hầu bàn xoa xoa tay, kích động đến cả khuôn mặt đều đỏ, “Chúc tiên trưởng cùng tiên tử lên đường bình an, sớm ngày phi thăng.”

Hoàn Tông đôi hấn gật gật đầu: “Cáo từ.”

“Tiên trưởng đi thông thả.” Hầu bàn sợ mình chắn đường xe ngựa, vội vàng lui lại mấy bước, khom người triều xe ngựa hành lễ.

Chờ ngựa chạy đi rồi, Không Hầu nhìn bỏ bao bị Hoàn Tông đặt ở một góc trong xe ngựa, “Hầu bàn này thật khách khí, chúng ta rồi đi còn tặng lễ.”

“Ân.” Hoàn Tông gật gật đầu.

Đây là thứ tạ lễ thấp kém nhất từ trước tới giờ của hấn, nhưng thứ này lại được hấn tận tay tiếp nhận.

Không Hầu mở bỏ bao ra, kinh hi nói: “Sơn nắm tươi ngon a, khẳng định ăn rất ngon, buổi tối chúng ta nướng sơn nắm đi.”

“Hảo.” Hoàn Tông đôi tay giao nắm hai bên, khẽ nhủ mày.

Nướng sơn nắm làm như thế nào, trực tiếp bắt lên lửa nướng, hay là dùng linh lực nướng chín?

Trời tối, ba người ở trong một sơn cốc dừng lại. Trong sơn cốc gió rất lớn, thổi qua cửa cốc, phát ra tiếng vang ô ô, trên mặt đất cỏ khô ở trong gió lắc lư.

Hoàn Tông nhìn đến làn váy Không Hầu bị gió thổi giờ lên cao cao, ở thu nạp giới tìm thật lâu, tìm ra một quả ngọc giản hương không trung ném đi, ngọc giản rơi xuống đất hóa thành một tòa kim ốc, từ nóc nhà đến cây cột đều tản ra sáng kim quang long lanh.

“Thật xinh đẹp.” Không Hầu cả kinh nói, “Hoàn Tông, huynh thật là lợi hại, như thế nào thứ gì cũng có?”

Hoàn Tông nhớ tòa kim ốc này là hấn khi còn bé, khi cùng sư phụ ra ngoài bãi phóng, một vị trưởng bối đưa cho hấn.

Nhưng là hấn cảm thấy cái kim ốc này phù hoa lại tục khí, ở thu nạp giới để mấy trăm năm, đều đã quên có thứ này tồn tại, có thể là lần này, trước khi ra cửa, Lâm Học đem nó thu vào tới.

Bất quá nghe đến Không Hầu nói kim ốc xinh đẹp, hấn đột nhiên cảm thấy phòng ở toàn thân trên dưới lóe kim quang, tựa hồ cũng không phải tục khí như vậy.

Kim ốc có chút giống cung điện thu nhỏ, bên trong hoa cỏ cây cối tất cả đều là từ đá quý mà thành. Đi vào kim ốc, gió không thổi tới, làn váy cũng không bay lên. Hoàn Tông cho Lâm Học đem sơn nắm xử lý, hấn mang theo Không Hầu ngồi ở trong sân.

“Nướng sơn nắm cần cái gì?”

“Cần lửa đi.” Không Hầu suy nghĩ trong chốc lát, “Còn có thêm muối vào?”

“Ta đã biết.” Hoàn Tông đứng lên, đi đến cửa kim ốc đối Lâm Học đang rửa sơn nắm bên ngoài nói, “Lâm Học, nhớ thêm muối vào.”

Lâm Học vẩy vẩy nước trên tay, đứng dậy mặt vô biểu tình nói: “Công tử, kim ốc tuy rằng lộn lộn như thế nào đều sẽ không cháy, nhưng sơn nắm là vô tội.”

Hoàn Tông biểu tình bình tĩnh mà nhìn hấn.

“Tĩnh, ta đi lấy củi lửa.” Lâm Học từ thu nạp giới lấy ra đầu muối các loại hương liệu, đem chúng nó cùng sơn nắm đưa cho Hoàn Tông, “Nguoi cùng Không Hầu cô nướng hảo hảo chơi.”

Chờ Hoàn Tông lấy sơn nắm cùng hương liệu trở về, Không Hầu đã xắn ống tay áo, tìm được một cái que xiên.

“Nướng sơn nắm bước đầu tiên, hấn là đem chúng nó xâu lên đi?” Không Hầu quay đầu nhìn Hoàn Tông, trải qua khoảng thời gian ở chung này, hình tượng Hoàn Tông trong lòng nàng, cơ hồ không gì là không biết.

“Ân.” Đối mặt với ánh mắt tín nhiệm như thế của Không Hầu, Hoàn Tông..... Hoàn Tông mà xui quýt khiến gật gật đầu.

“Chúng ta cùng nhau làm.” Không Hầu phân một nửa que xiên cho Hoàn Tông, Hoàn Tông tiếp nhận, chọn một cái sơn nắm khá lớn, lớn một chút tương đối dễ xiên đi.

Lâm Học mang củi tiến vào, thấy Hoàn Tông cùng Không Hầu ngồi xỏm trên mặt đất hứng thú bưng bưng xiên sơn nắm, que dùng để xiên sơn nắm, thế nhưng là một loại nguyên liệu luyện khí thập phần trân quý, huyền kim thiết.

Luyện khí sư nếu là biết hai người bọn họ dùng huyền kim thiết nung nắm ăn, khả năng sẽ rút kiếm giết hai cái bọn họ.

Hai cái bại gia tử không biết khó khăn.

“Lâm Học tiền bối, muốn tới cùng chơi sao?” Không Hầu cười tủm tỉm vẫy tay, “Cùng nhau tới.”

A, cũng may còn có một người có tự mình hiểu lấy, biết đây là chơi, không phải nung đồ vật. Tĩnh, vẫn là đi trông chừng bọn họ, son nắm hảo hảo dùng lồng phỉ.

“Hảo.” Lâm Học xụ mặt đi đến bên người hai người, ngồi xổm xuống.

Hoàn Tông liếc mắt nhìn hần, hướng bên cạnh xê dịch, nhường ra cho hần một mảnh không gian.

Lưu Quang Tông đệ tử một đường chạy nhanh, đem hai cái tà tu mang về tông môn, liền đi cấp tông chủ hội báo tình hình sư thúc gần đây.

“Thân thể sư thúc các người có khá hơn?”

“Hồi tông chủ, sư thúc sắc mặt so ngày xưa tốt hơn rất nhiều. Lâm Học tiền bối nói, bọn họ đã tìm được rồi Chu Hồng Thảo. Bất quá.....”

“Bất quá cái gì?” Kim Nhạc tâm vui sướng còn chưa kịp dâng lên, lại rơi xuống trở về.

“Sư thúc bên người, có vị nữ tử thập phần mỹ mạo. Lâm Học tiền bối nói, nữ tử này là Vân Hoa Môn Không Hầu sư thúc.”

“.....”

“Người lập lại lần nữa?!”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Tặng Lễ

"Bên người sư thúc có.... .....một vị đệ tử nổi danh của Vân Hoa Môn." Ngừ khí tên đệ tử nhỏ dần, đầu cũng chôn xuống, không dám nghênh đón tầm mắt tông chủ.

Tùng Hà ngồi ở bên cạnh thấy Kim Nhạc phản ứng lớn như thế, liền nói: "Vị Không Hầu cô nương Vân Hoa Môn kia ta đã gặp, thiên tư xuất chúng, tính cách hoạt bát hiền hoà, là cô nương thập phần thảo hi."

Tuy rằng thích trộm xem thoại bản, nhưng là tiểu cô nương tuổi trẻ, có chút yêu thích cá nhân cũng không phải đại sai, "Sư diệt tình cảm đậm đặc, không biết thế sự, cùng vị cô nương này đồng hành, nghĩ cũng là kiện chuyện may mắn."

Kim Nhạc nghĩ thầm, mấy ngày trước đây Hành Ngạn gởi thư nói cái gì đa tạ chiếu cố, hần chỉ cho là khách khí, không nghĩ tới thế nhưng là thật sự.

Đệ tử Vân Hoa Môn phần lớn hiền hoà tự do, cùng cái đồ đệ này của hần đồng hành, chỉ sợ là chịu ủy khuất nhiều chút. Nghĩ đến tính cách Vân Hoa Môn kia bệnh vực người mình, nếu là Không Hầu cô nương thật sự bị đồ đệ hần làm ủy khuất, chỉ sợ là sẽ không cho hần mặt mũi.

Nghĩ tới nghĩ lui, hần lập tức đưa tin cho cửa tiệm Ngự Tiêu Môn ở Nghi Thành, cho bọn họ phái người canh giữ chỗ ở cửa thành, chờ đồ nhi vào thành, liền chuẩn bị cho hần đồ vật tiểu cô nương yêu thích. Tính cách không thảo hi, cũng chỉ có thể lấy đồ vật tới lấy lòng.

An bài xong này hết thảy, hần lại chuẩn bị hậu lễ tốt, cho thân truyền đệ tử trong tông môn tự mình đưa đến Vân Hoa Môn, hướng bọn họ tỏ vẻ cảm tạ. Căn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, hy vọng Vân Hoa Môn nhìn hần thành tâm nói lời cảm tạ như thế, đừng nháo lên.

Hoàn Tông không biết chính mình làm lão sư phụ râu thúy ruột, lấy ra đồ luyện khí chế ra tiểu bàn chải, cùng Không Hầu ngồi xếp bằng dưới đất quét dầu lên nắm, vạt áo bị bắn hai giọt dầu cũng không ngại.

Cùi lửa đã cháy, nắm đã được xiên xong, nướng không sai biệt lắm.

"Hoàn Tông, là hiện tại liền xát muối, hay là đợi thêm một chút?" Không Hầu đem son nắm xiên xong để trên giá nướng. Hoàn Tông nhìn chăm chăm son nắm trên nướng giá, trầm mặc một lát: "Đều có thể."

Chỉ chốc lát sau, son nắm nướng liền tan mát ra thanh hương, Hoàn Tông đem son nắm trở mặt, đối Không Hầu nói: "Không Hầu, ngăn kéo bên trái tủ trên xe ngựa, có hai bình ngọc mặt ong, cách có hai ngăn có mấy quyển thoại bản Diệu Bút Khách, muối có thể giúp ta mang tới sao?"

"Hảo nga." Không Hầu đem sơn nắm nướng đến biến thành màu đen bỏ vào mâm bên cạnh, đứng dậy liền hướng ngoài cửa kim ốc đi. Chờ nàng bước ra cửa, Hoàn Tông liền quay đầu nhìn Lâm Học, Lâm Học vận vẹo đầu, làm bộ không có nhìn đến hân ánh mắt.

Hoàn Tông tiếp tục trầm mặc không nói gì nhìn chăm chăm hân.

Lâm Học quay đầu: "Công tử, lừa tiểu cô nương không tốt."

Hoàn Tông cúi đầu nhìn chăm chăm sơn nắm đã nướng tốt trong tay Lâm Học, không nói lời nào.

Ở dưới ánh mắt áp lực của Hoàn Tông, Lâm Học yên lặng đem sơn nắm trong tay cùng Hoàn Tông làm trao đổi.

Lau đi mu bàn tay dính nhọ, Lâm Học yên lặng thờ dài, Tu Chân giới bên ngoài thật là cái chảo nhuộm, hảo hảo công tử cũng học xong loại thủ đoạn vô lại này.

Nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, chủ tớ hai người rất có ấn ý thu hồi ánh mắt, Hoàn Tông cảm hết thấy tựa như chuyện gì cũng chưa phát sinh quá.

"Hoàn Tông." Không Hầu cảm thoại bản cùng ngọc mật ong tiến vào, "Thơm quá a, Hoàn Tông huynh nướng xong rồi?"

"Ấn." Lâm học ánh mắt Lâm Học nhìn mình, Hoàn Tông tiếp nhận mật ong, ở sơn nắm nhẹ nhàng xoay một chút, "Ta trước kia cũng chưa làm qua, nếu là không thể ăn, liền nhổ ra."

Không Hầu tiếp nhận sơn nắm, thổi thổi, liền cắn một miếng. Lâm Học bên cạnh nhìn một màn này yên lặng nghĩ, vị Không Hầu cô nương này cũng thật tin người, cái gì cũng dám ăn.

"Ăn ngon!" Không Hầu bị nóng đến hút khí, "Mật ong thanh hương cùng sơn nắm tươi mới phối hợp, quả thực chính là mỹ vị. Hoàn Tông, huynh thật là lợi hại, cái gì cũng làm được!"

"Muội thích liền hảo." Hoàn Tông lưng ngồi đến thẳng tắp, không có nhìn ánh mắt Lâm Học vọng lại đây.

"Huynh cùng Lâm tiên bối cũng ném thử." Không Hầu thấy Hoàn Tông cùng Lâm Học bất động, đem sơn nắm phân cho hai người, "Không cần lãng phí."

Ăn xong sơn nắm, Hoàn Tông lấy ra bình hồ lô đổ nước cấp Không Hầu rửa tay: "Mấy thứ này ném Smột ít là được, không cần ăn quá nhiều, đối với thân thể không tốt. Sơn nắm dư lại ... .." Hân nhìn về phía Lâm Học, "Đề Lâm Học cầm đi xào ăn."

"Hảo." Không Hầu gạt đầu, hướng bốn phía nhìn nhìn, "Muội đi ngắm cảnh một chút được không?"

"Chúng ta là bằng hữu." Hoàn Tông đôi mắt hắc bạch phản mình nhìn Không Hầu, "Không cần cùng ta khách khí như vậy."

Nhìn Hoàn Tông ánh mắt nghiêm túc như thế, Không Hầu sững sốt một chút: "Nga."

Xem nàng bộ dáng ngây ngốc, Hoàn Tông đứng lên cười: "Đi thôi."

"Ta đi xem." Là một tu sĩ tuổi đời còn trẻ, Không Hầu đối với rất nhiều đồ vật ở Tu Chân giới đều ôm hứng thú thật lớn. Kim ốc phòng theo bố cục điện, cho nên có ngoại điện trong điện, dưới mái hiên còn treo đèn lồng tinh xảo.

Không Hầu khi còn nhỏ từng nghe mẫu thân kể chuyện xưa của một đế vương cùng vương hậu, đế vương cùng vương hậu là thanh mai trúc mã, đế vương nói với vương hậu, hân muốn xây một tòa kim điện hoa lệ xinh đẹp nhất trên đời cho vương hậu.

Nàng không nhớ rõ đế vương cuối cùng có thực hiện được lời hứa này không, chỉ nhớ rõ thời điểm mẫu hậu giảng câu chuyện này, biểu tình có chút cô đơn. Khi đó nàng không hiểu, hiện tại hồi tưởng lại, nàng có chút minh bạch. Có lẽ đế vương không có thực hiện được lời hứa, cho nên mẫu hậu nàng mới không kể kết cục chuyện xưa.

Kim Linh dưới mái hiên leng ka leng keng, Không Hầu bỗng nhiên lại cao hứng lên, vị đế vương kia hứa hẹn cấp vương hậu kim cung hoa mỹ, lấy bị nàng hưởng thụ trước rồi. Nàng xách làn váy lên, mũi chân nhẹ điểm, nhảy tới nóc nhà.

Nóc nhà gió lớn thổi, nàng nhìn sơn cốc xa nơi xa đen như mực, tòa cung điện bên dưới này, là nơi quang minh duy nhất giữa trời hắc ám.

"Công tử." Lâm Học nhìn Hoàn Tông thay đổi thân quần áo ra tới, "Người tới giờ uống thuốc rồi."

Hoàn Tông trầm mặc tiếp nhận thuốc, nuốt thuốc xuống, đột nhiên mở miệng nói: "Nếu là Không Hầu không có bái vào môn hạ Vân Hoa Môn thì tốt rồi."

Lâm Học cả kinh, công tử lời này là có ý tứ gì.

"Nếu nàng là đồ nhi của ta ... .." Hoàn Tông ngừng lại, tưởng tượng thấy quá trình chính mình đem Không Hầu từ nhỏ nuôi đến lớn có bao nhiêu tốt đẹp.

"Công tử, tính cách Không Hầu cô nương, không thích hợp ở Lưu Quang Tông." Lâm Hộc uyển chuyển nói, "Người nói có phải hay không quên đạo lý này?" Lưu Quang Tông đồng ý một đồng cường ma tu luyện, nơi nào đường ra tiểu cô nương như vậy. Cũng chỉ có Vân Hoa Môn, mới có thể đường ra nữ hài tử loại tính cách này.

"Cũng phải." Hoàn Tông ho nhẹ vài tiếng, "Nàng vẫn là nên ở Vân Hoa Môn."

"Hoàn Tông! Hoàn Tông!"

Phía Đông Bắc truyền đến tiếng Không Hầu dồn dập kêu, Hoàn Tông không chút nghĩ ngợi liền phi thân lên mái hiên, triều phương hướng Không Hầu bay đi.

Không Hầu đứng trên mái hiên, thấy Hoàn Tông lại đây, nhón mũi chân biểu tình kích động mà chỉ vào phương xa: "Huynh mau xem nơi đó."

Hoàn Tông rơi xuống bên người Không Hầu, đã bị nàng bắt được tay áo. Hắn theo phương hướng nàng chỉ nhìn lại, chỉ thấy trong sơn cốc có rất nhiều điểm nhỏ lam quang lấp lánh, khi gió thổi tới sẽ ở trên mặt đất nhẹ nhàng lay động, như là bầu trời ngân hà.

"Có phải hay không thật xinh đẹp?" Không Hầu si ngốc nhìn cảnh đẹp trong bóng đêm, "Vừa rồi nơi đó còn đen nhánh một mảnh, một trận gió thổi qua, đột nhiên liền xuất hiện nhiều ngôi sao như vậy, đây là cái gì?"

"Đây là Lam Ngân Hoa." Hoàn Tông yết hầu có chút khô khốc, "Truyền thuyết loại hoa này nở với hoa quỳnh còn hiếm hơn, chỉ có thể nở trong một nén nhang thời gian. Thời điểm không khai hoa, cùng cỏ dại bình thường không khác nhau mấy."

Người nhìn loại hoa trong truyền thuyết này rõ ràng, sẽ nghiêng đón vận may.

"Khó trách xinh đẹp như vậy." Không Hầu lôi kéo Hoàn Tông ngồi xuống, "Chúng ta hảo hảo ngắm, lát nữa lại không còn rồi."

Gió to khởi, thổi bay cánh hoa Lam Ngân Hoa, khiến toàn bộ sơn cốc giống như ngân hà, xinh đẹp đến làm người ta ngơ ngẩn ngắm nhìn. Nhưng trong chớp lát, ánh sáng bắt đầu biến mất, cuối cùng tất cả quay về trong bóng tối.

"Không còn." Không Hầu xụ mặt, có chút mất mát, "Những thứ mỹ lệ luôn tồn tại ngắn ngủi như vậy."

"Không cần buồn. Thứ vĩnh hằng sẽ khiến người ta không biết quý trọng, chỉ có ngắn ngủi mới có thể kinh tâm động phách." Hoàn Tông đứng lên, đưa tay tới trước mặt Không Hầu, "Nóc nhà lạnh, chúng ta đi xuống đi."

"Hảo." Không Hầu ngoan ngoãn đưa tay cho Hoàn Tông, cùng hắn nhảy xuống nóc nhà.

Có lẽ là bởi vì được ngắm cảnh hoa tươi nở rộ đẹp đến mức tận cùng, Không Hầu buổi tối ngủ thật ngon, trong mộng nàng như là có một đôi cánh biết phát sáng, bay qua Bát Hoang Lục Hợp, thiên địa tứ nhai.

Chờ nàng mở mắt ra, trời đã sáng. Buổi sáng uống cháo mang theo cổ thanh hương nhân nhạt, linh khí nồng đậm làm khắp người đều thoải mái lên.

"Lâm tiền bối, cháo hôm nay uống thật ngon." Không Hầu uống xong bốn chén, mới buông chén, "Là dùng cái gì làm?"

"Lam Ngân Hoa cánh hoa, đêm qua rớt rất nhiều cánh hoa, ta tất cả đều thu thập." Lâm Hộc móc ra một bao cánh hoa, "Có muốn lấy không?"

"Muốn!" Không Hầu không chút do dự tiếp nhận một đại bao cánh hoa này, đem nó nhét vào thu nạp giới, quyết định tới Nghi Thành rồi liền cấp các sư huynh sư tỷ thiện thực phòng gửi trở về, cho bọn họ làm thức ăn cho người trong tông môn nếm thử.

Thứ tốt phải chia sẻ.

"Ta nơi này còn có rất nhiều, lại cho thêm một bao đi." Lâm Hộc thấy Không Hầu bộ dáng cao hứng, lại yên lặng lấy ra một bao.

"Cảm ơn Lâm tiền bối." Không Hầu cũng không cùng Lâm Hộc khách khí. Trong tông môn người không ít, nhiều cánh hoa mới đủ ăn.

Nhìn hai người người một bao ta một bao phân cánh hoa, Hoàn Tông cảm thấy đêm qua kinh ngạc cảm thán cùng cảm động vào giờ phút này biến thành mây khói. Lam Ngân Hoa trong truyền thuyết có thể mang đến cho người vận may, đều bị bọn họ ăn vào bụng, vận may đại khái..... Cũng bị ăn đến không dư thừa cái gì.

Sáng sớm thu được hậu lễ Lưu Quang Tông Hành Ngạn thực mê mang, mấy năm nay bọn họ cùng Lưu Quang Tông giao tình tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng còn không có hảo đến Lưu Quang Tông đưa hậu lễ đến mức này.

Này đó pháp khí dược liệu linh thạch pháp y, tùy tiện lấy đi ra ngoài, đều có thể làm vô số tu sĩ điên cuồng, Lưu Quang Tông lại tặng một đồng lớn như vậy lại đây.

Lưu Quang Tông thói quen cùng quân tử chi giao đàm như nước hình thức, đối phương đột nhiên nhiệt tình như vậy, trong lòng hắn phi thường không yên ổn.

Nhìn thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông, hắn cười nói: "Kim Nhạc tông chủ quá khách khí, hậu lễ như thế, thật sự không dám nhận."

"Còn thỉnh môn chủ không cần ghét bỏ." Thân truyền đệ tử cung cung kính kính hành đại lễ, "Tông chủ bị phái nói, phần lễ mọn này là vì cảm tạ Không Hầu tiên tử quý tông môn đối với sự thức nhà ta dọc đường đi chiếu cố."

Hành Ngạn trong lòng có chút mặc danh, Không Hầu nhà bọn họ ở bên ngoài làm gì, trước đó không lâu Thanh Phong Môn mới tặng một đồng lớn tạ lễ tới cửa, hôm nay lại có Lưu Quang Tông tặng lễ tới cửa?

Tu Chân giới gần đây lưu hành tặng lễ sao?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Thân là môn chủ tông phái, tâm tư không thể hoảng. Cho nên đối với sự tình phát sinh thập phần không hiểu, biểu tình Hành Ngạn vẫn là phi thường bình tĩnh, đáng ngồi cũng thực đoan chính.

"Kim Nhạc tông chủ khách khí, đều là đệ tử tông môn, giúp đỡ cho nhau là việc phải làm."

Hành Ngạn như cũ cảm thấy có chút kỳ quái, Không Hầu tuy rằng tu hành rất có thiên phú, nhưng là bước vào Tu Chân giới cũng chỉ mới ngắn ngủn 6 năm thời gian, đối với Tu Chân giới hiểu biết hữu hạn, tu vi cũng hữu hạn, có thể giúp được thân truyền đệ tử Kim Nhạc tông chủ cái gì?

Hắn kêu thân truyền đệ tử Vận Xuyên tới tiếp đãi vị đệ tử thân truyền Lưu Quang Tông này, chuẩn bị tìm Vong Thông hỏi một chút, đến tốt cùng là chuyện như thế nào.

Vận Xuyên cùng đệ tử Lưu Quang Tông mặt đối mặt ngồi, khách sáo vài câu sau, đệ tử Lưu Quang Tông rốt cuộc nhìn không được nói: "Nghe nói Vận Xuyên đạo hữu ở kiếm thuật thập phần có tạo nghệ, chẳng biết có thỉnh đạo hữu chỉ giáo một vài điều được không?"

Vật Xuyên tay đưa trà lên uống dừng lại, tại nội tâm yên lặng thờ dài, buông chén trà nói: "Không dám chỉ giáo, chỉ là luận bàn lẫn nhau thôi."

Đệ tử Lưu Quang Tông đưa ra loại yêu cầu này, Vật Xuyên nửa điểm đều không ngoài ý muốn, nhiều năm như vậy, chỉ cần hắn gặp được đệ tử Lưu Quang Tông, mười cái có tám cái đều sẽ tìm hắn luận bàn. Thân là Vân Hoa Môn đệ tử kiếm tu, hắn còn có thể làm sao bây giờ, đương nhiên chỉ có thể đáp ứng.

Cùng Lưu Quang Tông so sánh kiếm thuật, Vân Hoa Môn kiếm thuật thiên ôn hòa nhu mĩ, phòng thủ kín không kẽ hở. Lưu Quang Tông kiếm thuật túc sát, mỗi một chiêu đều như là trải qua tính toán chính xác, nhắm vào nhược điểm, kiếm thuật không hề chú trọng hoa mĩ.

Vật Xuyên cũng thừa nhận, kiếm đạo chính tông nhất ở Lưu Quang Tông. Nhưng chính tông nhất, cũng không nhất định chính là nhất thích hợp. Hắn cùng vị thân truyền đệ tử này tu vi xấp xỉ, một hồi luận bàn, cũng không phân ra thắng bại.

"Vật Xuyên đạo hữu hảo kiếm pháp." Lưu Quang Tông đệ tử so thật sự tận hứng, khi nói chuyện cũng tùy ý chút, "Về sau chúng ta hai phái nên lui tới nhiều hơn."

Vật Xuyên thanh kiếm thu hồi kiếm, trong lòng ả ả có chút quái dị. Lưu Quang Tông là môn phái thập phần quy củ, tác phong thói quen cùng Vân Hoa Môn bọn họ khác quá xa, cho nên cứ việc duy trì trạng thái hữu hảo giao lưu, nhưng là trăm triệu không nên lui tới nhiều hơn.

Loại môn phái này một ngày mười hai canh giờ đều xụ cái mặt, chủ động chạy tới nói với hắn, muốn lui tới nhiều hơn, chuyện này so với đệ tử trong môn bọn hắn mỗi ngày trầm mê tu luyện còn đáng sợ hơn gấp mấy lần.

Chẳng lẽ là Lưu Quang Tông xuất hiện khủng hoảng kinh tế, muốn hướng bọn họ mượn linh mạch?

Đường đường đệ nhất đại tông môn Tu Chân giới, có Ngự Tiêu Môn là môn phái phụ thuộc, không đến mức lại thiếu linh thạch đi? Vân Hoa Môn bọn họ tuy rằng là địa chủ lớn nhất trong mười đại tông môn, nhưng là bọn họ đối với bá tánh hảo, chưa bao giờ thu thuế cao, luận trình độ giàu có, ở thập đại môn phái cũng chỉ là nửa vời. Lưu Quang Tông tìm bọn họ, còn không bằng đi tìm Chiêu Hâm Tông?

Đệ tử Lưu Quang Tông cũng không am hiểu quan sát nhân tâm, cho nên hắn cũng không thấy khuôn mặt bình tĩnh của Vật Xuyên đang ả ả cuộn cuộn cảm xúc. Hắn lấy ra nhiệt tình lớn nhất trong đời, cùng Vật Xuyên chấp nói, khi rời Vân Hoa Môn, cảm thấy rất mỹ mãn, Vân Hoa Môn nhất định cảm nhận được thành ý muốn giao hảo của bọn họ.

Tiền đệ tử Lưu Quang Tông đi, trưởng lão Vân Hoa Môn cùng nhóm phong chủ tất cả đều tụ lại cùng nhau, thảo luận dụng ý Lưu Quang Tông.

"Có lẽ là nhận thấy được tà tu nhen nhóm, muốn cùng chúng ta quan hệ càng thân mật một ít, về sau cùng nhau kháng địch?"

"Lư Quang Tông hành sự, từ trước đến nay không kiêu ngạo không siểm nịnh. Huống chi tiêu diệt tà tu, bảo vệ bá tánh là nghĩa vụ của chúng ta. Lư Quang Tông sẽ không vì loại sự tình này có ý tới lấy lòng." Thử Cửu trưởng lão lắc đầu, "Hắn là không phải loại sự tình này."

"Tóm lại không phải là chuyện xấu, lấy tính cách Lư Quang Tông, tuyệt đối không thể có ý xấu gì." Thu Sương trưởng lão thường thức móng tay hồng điểm điểm, lười biếng nói, "Hiện tại thảo luận cũng không ra cái gì, nếu bọn họ nói là cảm tạ Không Hầu nhà chúng ta đối đãi từ nhà bọn họ chiếu cố, chúng ta đây liền nghe như vậy. Dù sao mấy thứ này là chính bọn họ đưa tới cửa, lại không phải chúng ta da mặt dày đi đòi."

Vong Thông vận vẹo miệng: "Thu Sương sư thúc, Không Hầu nhà chúng ta vẫn là hài tử đâu, bị bọn họ lấy cớ như vậy, cũng không quá thích hợp."

"Có cái gì không thích hợp." Thu Sương mảy liễu nhãn lại, "Không Hầu chúng ta lớn lên đẹp, thiên phú lại cao, liền tính toàn bộ Tu Chân giới cũng không xem như là hư danh. So với Lăng Ba gì đó của Chiêu Hàm Tông tốt hơn nhiều."

"Lại nói, Lăng Ba kia một nửa danh khí là Chiêu Hàm Tông bọn họ chính mình thổi ra tới. Vẫn là Không Hầu chúng ta có tiền đồ, mới đi ra ngoài rèn luyện không đến một tháng, liền có tông môn khác thiết tình khen nài."

Thu Sương vỗ bàn, "Nữ nhân chúng ta quan trọng nhất chính là nổi danh, ngày sau hành tẩu ở Tu Chân giới, mới có thể được người tôn trọng."

Thu Sương trưởng lão lời này tuy rằng có chút cuồng vọng, nhưng là nam tu sĩ đang ngồi không ai dám phản bác. Đường thứ ba xếp hạng Tu Chân giới, luyện khí đại sư tu vi đã đến Phân Thần kỳ, ở nàng trước mặt ai dám vô lễ kính?

Vong Thông tưởng tượng thấy tiểu đồ đệ tương lai giống Thu Sương sư thúc, im im lặng nghĩ ngợi. Không Hầu chính là Ngũ Linh Căn thiên tài, về sau khẳng định lợi hại.

Đi ba ngày đường, ba người Không Hầu mới đến tới Nghi Thành. Cửa thành uy phong khí phái, thị vệ thủ vệ mặc ngân giáp, người đi lui tới đường quần áo sạch sẽ, tươi đẹp, phồn hoa náo nhiệt.

Mỗi tu sĩ đều có một mệnh bài, ở các đại thành châu đều thông suốt. Vào Nghi Thành, nghe âm thanh bên ngoài rao hàng, tiếng nói chuyện cười đùa, Không Hầu nhắc mình cửa sổ xe lên, nhìn xung quanh bên ngoài một hồi, mới hỏi Hoàn Tông: "Hoàn Tông, chúng ta đêm nay túc khách điểm nào?"

"Hôm nay không ở khách điểm." Hoàn Tông rũ xuống mí mắt, "Hôm nay phải đi bái phỏng một người."

Không Hầu hơi hơi sừng sốt, ngay sau đó liền nói: "Ta đây ở khách điểm, huynh xong việc lại đến tìm ta."

"Muội không muốn đi cùng ta?"

"Ta một ngoại nhân, đi theo huynh không thích hợp." Mấy ngày nay quen cùng Hoàn Tông và Lâm tiền bối ở bên nhau, đột nhiên nghe được bọn họ có an bài khác, Không Hầu đột nhiên thấy không quen. Nhưng cũng chỉ là nháy mắt mà thôi, nàng không có quấy rầy bằng hữu làm việc.

"Đối với người mà ta sắp bái phỏng mà nói, ta cũng là người ngoài." Hoàn Tông cúi đầu, tay trắng nõn cầm chén trà, vô ý thức vuốt ve, "Ta là đi cầu được."

Không Hầu hiểu được, vị dược này khẳng định là thuốc dẫn quan trọng giúp chữa khỏi bệnh của Hoàn Tông. Nghĩ đến Hoàn Tông hoàn mỹ như vậy, bởi vì thân thể không tốt, phải khắp nơi hướng người xin thuốc, nàng liền cảm thấy có chút khó chịu, "Ta đi cùng huynh."

"Cảm ơn, ta có phải hay không làm người khó xử?" Hoàn Tông buông xuống chén trà, cả người đều thấy thoải mái.

Không Hầu cẩn thận quan sát đến biểu tình Hoàn Tông, "Hoàn Tông, huynh cần rất nhiều dược sao?"

"Cần rất nhiều."

Hoàn Tông nhìn chén trà trên bàn, biểu tình cực kỳ bình tĩnh, "Có hơn mười vị dược phi thường khó có được, trong tông môn cũng không có. Các trưởng bối lo lắng ta ở trong tông môn quá buồn, nên khiến cho ta ra ngoài giải sầu, thuận tiện tìm một chút thuốc dẫn này đó, vạn nhất tìm được một hai vị trong đó, cũng là vận khí."

Trên thực tế hắn cùng tông môn đều rất rõ ràng, toàn bộ tông môn đều tìm không được, thì mình hắn làm sao có thể gom đủ? Bất quá là ôm một tia hy vọng, sống qua quãng đời còn lại.

"Ta cùng huynh tìm." Nhìn Hoàn Tông nhắc tới thân thể chính mình bộ dáng không chút để ý, Không Hầu bắt lấy tay áo hắn, nghiêm túc nói, "Hoàn Tông, chúng ta cùng nhau tìm. Các sư huynh đều nói ta vận khí đặc biệt hảo, có ta ở đây, khẳng định có thể tìm được."

Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn thiếu nữ bộ dáng nghiêm túc, tay bắt lấy tay áo hắn thực dùng sức, giống như là như vậy có thể giúp hắn bắt lấy được hy vọng.

"Thật sự, chúng ta nhất định có thể tìm được." Không Hầu kéo kéo tay áo hắn, "Nhà họ Cơ ta, trong mười tám đời con cháu, ta là có vận khí tốt nhất."

Bị kéo lấy rõ ràng là tay áo hắn, Hoàn Tông lại cảm thấy trong lòng bị nắm chặt.

"Hảo." Hoàn Tông mặt mày tươi cười, "Cảm ơn muội."

"Là bằng hữu thì không cần khách khí như vậy." Thấy biểu tình Hoàn Tông rốt cuộc có không khí sôi động, Không Hầu cười đến mặt mày đều cong, "Người chúng ta muốn bái phỏng là ai?"

"Vô Danh chân nhân." Hoàn Tông nói, "Hắn tính tình quái dị, nhất thiện luyện đan, là người đứng đầu trong tam đại luyện đan sư của Tu Chân giới. Hắn cất chứa vô số kỳ hoa dị thảo, có lẽ nơi đó có thuốc chữa ta cần."

"Người tên vô danh, vô tình, vô trần, tính tình đều sẽ tương đối quái." Không Hầu sờ sờ cằm, "Ta cảm thấy lát nữa vẫn là để ta đi gõ cửa tương đối hảo."

"Vì sao?" Hoàn Tông khó hiểu.

"Người lớn lên quá đẹp, được đồng thấy sẽ tương đối không thích. Vị vô danh đạo nhân này tính cách lại quái dị, vạn nhất hắn không thích nhìn gương mặt tuấn mỹ của huyênh thì làm sao bây giờ?"

Không Hầu chỉ chỉ mặt mình, "Ở trước mặt trường bối, loại diện mạo này của ta, tương đối được hoan nghênh."

Hoàn Tông bật cười, rốt cuộc là tiểu cô nương, đem tu sĩ sống hơn một ngàn năm nghĩ đến đơn giản như thế. Bất quá thấy bộ dáng Không Hầu đối với dung mạo mười phần tin tưởng, Hoàn Tông vẫn là gật đầu nói: "Vậy liền dựa vào muội."

"Không thành vấn đề." Không Hầu móc ra tiểu gương, chiếu chiếu mặt. Thực hảo, tóc không có loạn, "Vì bằng hữu không tiếc cả mạng sống."

"Công tử, Không Hầu cô nương, chúng ta tới Vô Danh được rồi." Thanh âm Lâm Hộc truyền vào.

Hoàn Tông cùng Không Hầu vén rèm đi xuống, trước mặt bọn họ là một mộc lâu thấp phần hoa lệ, bên trên viết hai chữ "Vô danh", một lão nhân mặc áo bào tro ngồi trên ghế bập bênh đang phơi nắng, mí mắt nhắm nghiền.

"Tiền bối chính là Vô Danh chân nhân?"

Lão nhân nhắc mí mắt lên nhìn Lâm Hộc, đang chuẩn bị ngẩng đầu, nhưng là nhìn đến Hoàn Tông phía sau hắn về sau, lại nằm trở về, âm thanh lạnh lùng nói: "Không phải, đừng cùng ta nói chuyện."

"Tiền bối....." Lâm Hộc lời còn chưa dứt, lão nhân từ trong lòng ngực móc ra một trương giấy ném cho Lâm Hộc, xoay người đưa lưng về phía chủ tớ hai người, quyết định không mở miệng.

Lâm Hộc khom lưng nhặt giấy trên mặt đất lên, mặt trên viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

【nam nhân đẹp không cứu.】

Hắn yên lặng xoay người nhìn Không Hầu, đem giấy đưa cho Hoàn Tông, vừa rồi Không Hầu cô nương cùng công tử ở trong xe ngựa nói cái gì tới?

"Lâm tiền bối, như thế nào?" Không Hầu lặng lẽ tới gần Lâm Hộc, lấy trang giấy trong tay Hoàn Tông nhìn thoáng qua.

Không Hầu: "... ..."

Này thật không thể trách miệng nàng quạ đen, chỉ có thể trách quái nam nhân kia có tâm âm u ghen ghét.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Được

"Tiền bối người như thế nào có thể như vậy, chính mình lớn lên đẹp liền không cho phép người khác lớn lên đẹp." Không Hầu đi đến bên ghế nằm, khom lưng hành lễ, "Vãn bối gặp qua Vô Danh chân nhân."

Nguyên bản đang Vô Danh chân nhân nằm bất động liền quay đầu nhìn tiểu cô nương khom người đứng trước mặt hắn, thực mau lại đem mặt xoay trở về: "Không cứu."

"Tiền bối." Không Hầu đứng dậy đi đến chính diện Vô Danh chân nhân: "Thỉnh tiền bối ra tay tương trợ."

Vô Danh chân nhân tiếp tục xoay người, Không Hầu tiếp tục đi theo đi. Cứ như vậy tới tới lui lui ba bốn lần, vô danh từ ghế nằm ngồi đứng dậy, "Tiểu nha đầu, người còn tuổi nhỏ, da mặt sao dài như thế?"

"Ra bên ngoài, da mặt quá mỏng như thế nào có thể tồn tại?" Cười tùm tùm trả lời vấn đề này, Không Hầu chấp tay trước ngực, mắt trông mong mà nhìn

hắn, "Tiền bối, làm ơn làm ơn."

Tiểu cô nương trắng nõn, mắt đen to lúng lẳng, váy sam xinh đẹp, đầu tóc như mực, tiểu cô nương như vậy, thời điểm trông mong nhìn người, vô luận nam nữ, tâm thần đều sẽ nhìn không được dao động.

Hoàn Tông đứng ở bên cạnh nhìn đến Không Hầu vì hắn, ở khác trước người mặt khom lưng uốn gối, nhìn không được tiến lên muốn mang nàng rời đi. Vô Danh chân nhân không nhất định có thuốc dẫn hắn muốn, nhìn nàng khom lưng lấy lòng, hắn trong lòng khó chịu.

Lâm Hộc đi phía trước vượt một bước, ngăn cản Hoàn Tông, dùng truyền âm thuật nói: "Công tử, ngươi không cần làm hư suy tính của Không Hầu cô nương."

Hoàn Tông lạnh mặt nhìn hắn.

Lâm Hộc không dao động, tiếp tục truyền âm nói: "Đều đi đến một bước này, không thử xem như thế nào có thể biết được kết quả, chẳng lẽ người không tin tưởng Không Hầu cô nương?"

Nhìn Vô Danh chân nhân cười vui vẻ cùng bộ dạng Không Hầu ngoan ngoãn, Hoàn Tông cứng đờ mà dừng lại bước chân.

"Ngươi vừa rồi nói cái gì, ta lớn lên đẹp liền không cho phép người khác đẹp?" Vô Danh chân nhân sửa sửa đầu tóc bạc, khoe mắt dư quang liếc Hoàn Tông, đối Không Hầu nói, "Tiểu cô nương, tuy rằng ngươi da mặt dày chút, bất quá ánh mắt còn dùng được. Muốn ta đáp ứng thỉnh cầu của các ngươi cũng có thể, nhưng là các ngươi cần thỏa mãn ta một điều kiện."

"Tiền bối thỉnh giảng." Không Hầu trên mặt xuất hiện vui mừng, "Chỉ cần chúng ta có thể làm được, nhất định vì ngài làm."

"Người hầu được lư của ta đều trầm mặc không thú vị, ngươi nếu là lưu lại mười năm làm được phó cho ta, ta liền đáp ứng giúp hắn xem bệnh."

Vô Danh chân nhân từ ghế nằm đứng lên, nhìn Hoàn Tông, "Ngươi sắc mặt tái nhợt, ngũ tạng lục phủ đều có nội thương. Nhưng là đối với tu sĩ mà nói, đều không phải phiền toái lớn nhất. Trên người của ngươi vấn đề lớn nhất là linh đài không xong, cơ hồ sụp đổ tới rồi. Ta có thể tạm thời ổn định linh đài cho ngươi, nhưng trị được thân, tâm trị không được, những cái khác ta không giúp được ngươi."

Không Hầu không nghĩ tới thân thể Hoàn Tông đã như vậy nghiêm trọng, nàng vội la lên: "Ngài cũng không có cách nào sao?"

Vô Danh chân nhân lắc đầu, không có nửa phần uyển chuyển nói ra: "Không có."

"Có thể ổn định linh đài cũng hảo." Không Hầu nghĩ nghĩ, "Nếu ở chỗ này làm được phó, mỗi năm có thể hay không xin nghỉ hồi tông môn thăm người thân? Làm được phó không thành vấn đề, ta chính là sợ trường bối tông môn lo lắng....."

"Không cần."

Hoàn Tông đánh gãy lời nói Không Hầu, che ở trước mặt Không Hầu, đối với Vô Danh chân nhân nói, "Đa tạ tiền bối, chỉ là văn bối thân thể như thế nào, văn bối trong lòng rất rõ ràng. Không Hầu cô nương tuổi còn nhỏ, không tinh được lý, sợ là không thích hợp làm được phó của chân nhân. Hôm nay nhiều có quấy rầy, cáo từ." Nói xong, hắn xoay người cầm tay Không Hầu đi ra ngoài.

"Hoàn Tông, Hoàn Tông." Không Hầu nhỏ giọng nói, "Dù sao tu chân vô năm tháng, mười năm thời gian cũng không dài, nói không chừng....."

"Mười năm nay mới mười sáu tuổi, từ đâu ra tự tin nói mười năm không lâu sau?" Hoàn Tông dừng bước chân lại, xoay người đối Không Hầu mỉm cười, "Tiểu cô nương hắn là nên hưởng thụ vui vẻ, lời nói tu chân vô năm tháng loại này, chờ mười hơn một trăm tuổi mới nhắc lại đi."

Hắn cả đời này cùng kiếm ở bên nhau, chưa bao giờ thả lỏng quá một khắc. Gặp được Không Hầu, mới biết được thời gian niên thiếu có bao nhiêu trân quý, dù cho tu sĩ thọ mệnh rất dài, nhưng thời gian cũng sẽ không quay đầu lại.

"Chính là....." Không Hầu giữ chặt góc áo Hoàn Tông, "Ta muốn huynh sống thật tốt." Rõ ràng lúc này khổ sở nhất hắn là Hoàn Tông, hắn lại đối với nàng cười nói, như thế nào có người ngu như vậy?

"Ngốc cô nương." Hoàn Tông cười khê ra tiếng, "Ta là đệ tử thân truyền Lưu Quang Tông, liền tính Vô Danh chân nhân không muốn hỗ trợ, cũng còn có thể tìm được những người khác, sư môn sẽ không từ bỏ ta."

Hắn một cái nam nhân hơn ba trăm hơn tuổi, như thế nào có thể để một tiểu cô nương vì hắn mà làm được phó cho người khác làm. Đừng nói là mười năm, liền tính một ngày đều không cho phép, chết cũng không thể.

"Chúng ta đi." Hoàn Tông cách vài dẹt ồng tay áo, nắm chặt tay Không Hầu lên xe ngựa đi, "Không Hầu, mười phải nhớ kỹ, có rất nhiều việc dù có gắng hết sức cũng không nhất thiết có thể tìm đến viên mãn."

Tu sĩ cũng không thể cầu được trường sinh, hắn muốn cho tiểu cô nương mình bạch một đạo lý, sinh tử là không thể cưỡng cầu. Hơn nữa đời này, hắn may mắn gặp được bạn đồng hành như Không Hầu trong những ngày sau cuối thì đã không còn gì luyến tiếc.

"Hai người các ngươi đi cái gì, ta có nói không thể đổi điều kiện sao?" Vô Danh chân nhân đứng ở bậc thang, đôi tay để ở trong tay áo, liếc nhìn bọn họ, "Người trẻ tuổi thật không hiểu lễ phép, trường bối còn chưa nói xong, các ngươi lại nói đi là đi, lại đây."

Không Hầu lòi kéo Hoàn Tông đi trở về, cười tủm tỉm hỏi: "Tiền bối, ngài nguyên ý hỗ trợ sao?"

Vô Danh chân nhân nghiêng mắt liếc Hoàn Tông: "Người điểm này có chút giống nam nhân." Vừa rồi người nam nhân này nếu là để tiểu cô nương ở lại làm được phò, hẳn khẳng định không hỗ trợ, hiện tại, nguyên ý suy xét một chút.

Nam nhân lớn lên đẹp tuy rằng khiến người chán ghét, nhưng là nam nhân đẹp có lương tâm, còn có thể đền bù một chút cái khuyết điểm này.

"Ta gần đây nghiên cứu chế tạo một loại dược, nhưng còn thiếu một vị thuốc dẫn rất quan trọng. Các người nếu có thể tìm được, ta có thể giúp bằng hữu người xem bệnh."

Vô Danh chân nhân đẩy cửa dược lâu ra, đối với Không Hầu nói, "Tiểu nha đầu, ta hôm nay là vì người có mắt nhìn người, mới phá lệ."

Trên đời này, ai không thích người khác khen chính mình đẹp đâu? Tuy rằng hẳn không thích nam nhân khác lớn lên xinh đẹp, đương nhiên không bao gồm hẳn trong đó.

"Tiền bối, ngài thiếu vị thuốc dẫn nào?" Không Hầu có chút lo lắng, Hoàn Tông vốn dĩ thiếu mười mấy vị dược, Vô Danh chân nhân còn muốn cho bọn họ tìm được, vạn nhất tìm không thấy làm sao bây giờ?

"Một loại hoa ban đêm mới nở ra, trong giấy lát liền tàn, rơi vào bùn thì biến mất không thấy." Vô Danh chân nhân xem Không Hầu, "Loại hoa này gọi là Lam Ngân, các người có nghe qua sao?"

"Có nha, người muốn nhiều ít?" Không Hầu đại hì, không chút nghĩ ngợi liền từ thu nạp giới móc ra một bao lớn cánh hoa đưa tới trước mặt Vô Danh chân nhân: "Bao nhiêu đủ sao?" May mắn Lâm tiên bối đêm qua thuận tay góp nhặt lên, bằng không hôm nay thật đúng là.....

Một bao Lam Ngân Hoa, một bao lớn Lam Ngân Hoa?

Vô Danh chân nhân có chút hoài nghi hai mắt của mình, hẳn đây là ảo giác? Lam Ngân Hoa cực kỳ khó tìm, gặp được chúng nó nở rộ càng là không dễ, có đôi khi có thể được mấy đóa, đó là may mắn, một bao lớn như vậy không phải Lam Ngân Hoa, là dã hoa cúc ven đường đi?

Hắn mở包包 ra, mặc kệ từ màu sắc, ngoại hình hay là khí vị, đều là Lam Ngân Hoa không thể nghi ngờ. Hắn không dám tin tưởng mà nhìn Không Hầu, có loại cảm giác hư ảo nằm mơ.

Trên thực tế, dược lư của hắn đã góp nhặt được một tiểu hộp Lam Ngân Hoa, đưa ra yêu cầu này, chỉ là muốn vì làm khó một chút bọn họ, làm tiểu cô nương ở trước mặt hắn nói thêm vài câu dễ nghe mà thôi. Không nghĩ tới đối phương lấy ra Lam Ngân Hoa, hơn nữa là một bao lớn.

Một bao lớn như vậy!

"Vào đi." Vô Danh chân nhân đem Lam Ngân Hoa cất vào thu nạp túi, xoay người đi, Không Hầu kéo tay áo Hoàn Tông, kéo hắn chạy nhanh đuổi kịp.

Gian dược lâu này không chỉ có bên ngoài hoa lệ, mà bên trong bài trí cũng thực xa hoa, dược phò dược đồng đi qua đi lại không ngừng, nhìn thấy Vô Danh chân nhân đi ngang qua, sôi nổi né tránh hành lễ.

"Cùng ta tới bên này." Vô Danh chân nhân đi vào hậu viện, đẩy cửa một phòng ra, trong phòng trống rỗng, trừ bỏ hai cái đệm hương bồ, chỉ còn một cái tiểu lư hương bên cửa sổ.

Hắn đi đến bên lư hương, lấy ra một khối hương liệu bạc lửa bỏ vào, xoay người đối Hoàn Tông nói, "Ta phải dùng linh khí thăm kinh mạch người một chút, người không cần kháng cự linh khí của ta."

Hoàn Tông trầm mặc ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ, Vô Danh chân nhân ở phía sau hắn ngồi xuống, hội tụ linh lực, bàn tay đập lên lưng Hoàn Tông.

Linh khí mới vừa tiến vào thân thể Hoàn Tông, vô danh liền rất ngoài ý muốn, hẳn thế nhưng là Ngũ Linh Căn tu sĩ, hơn nữa kinh mạch thật hữu lực, có thể thấy được ngày xưa tu luyện khẳng định thực khắc khổ.

Linh khí chậm rãi tới gần linh đài, vô danh phát hiện bên trong linh khí hỗn loạn, linh đài gần như vỡ vụn, nhưng dù vậy, linh khí bên trong linh đài như cũ thập phần cường đại, vô danh dẫn linh khí thiếu chút nữa bị lực lượng cường đại của linh đài làm tổn thương.

Cũng may hắn phản ứng nhanh, nhận thấy được không ổn liền dẫn linh khí bỏ chạy, mới không chịu phản phệ.

Nam nhân này cốt linh chỉ ba trăm tuổi, tu vi thế nhưng so với lão nhân hắn sống hơn một ngàn năm còn cao hơn. Nếu không phải linh đài xảy ra vấn đề, chỉ sợ tu vi càng kinh người.

"Tiền bối, thế nào?" Không Hầu thấy vô danh biểu tình ngưng trọng, vội thò lại gần nâng hắn dậy, "Ngài có phương pháp trị liệu sao?"

"Tâm ma không ổn, tuy không phải không có thuốc nào cứu được, nhưng cũng rất khó."

Vô Danh chân nhân chậm rãi lắc đầu, tuy rằng không ưa nhìn khuôn mặt kia của Hoàn Tông, nhưng thân là tiền bối, hẳn rút cuộc vì Hoàn Tông thiên phú cảm thấy vài phần đáng tiếc, "Chính hắn nếu không thể nhìn thấu, tâm cảnh liền không ổn được."

Hắn nhìn ra Không Hầu tu vi còn chưa đủ cao, chỉ sợ còn không biết tu sĩ cảnh giới càng cao, tâm cảnh xảy ra vấn đề liền sẽ càng nguy hiểm.

Quay đầu lại nhìn Hoàn Tông biểu tình hồ hững đứng lên, hừ nhẹ nói, "Nề mặt Lam Ngân Hoa, ta sẽ luyện chế cho hắn một ít đan dược, ở thời điểm linh đài vô pháp khống chế, có thể ăn một viên, tạm thời có thể đem linh khí hỗn loạn áp chế xuống."

"Đa tạ tiền bối." Hoàn Tông hướng Vô Danh chân nhân hành cái lễ, chỉ là trên mặt không mừng không giận, nhìn không ra cảm xúc.

"Không cần cảm tạ ta, chúng ta đây là hai bên thoả thuận." Vô Danh chân nhân lắc lắc tay áo, "Được lâu của ta không thu được khách lạ, bảy ngày sau các ngươi hãy tới lấy đan dược."

"Không dám quấy rầy tiền bối, chúng ta ở bên ngoài cư trú liền hảo." Không Hầu triều Vô Danh chân nhân lộ ra một cái mặt tươi cười.

Vô Danh chân nhân nhìn nhìn Không Hầu, lại quay đầu nhìn Hoàn Tông, không biết nghĩ đến cái gì, không kiên nhẫn xua tay: "Đi thôi đi thôi, mấy ngày nay đừng tới phiền ta."

Ba người bị Vô Danh chân nhân đuổi đi, nghe tiếng đóng cửa thật mạnh phía sau, Không Hầu quay đầu đối Lâm Học nói: "Lâm tiền bối, may mắn người có dự kiến trước, đem cánh hoa thu vào, bằng không hôm nay chúng ta liền không có mà đưa cho Vô Danh chân nhân."

Lâm Học giật giật khóe môi, lại không có mở miệng nói chuyện. Đêm qua nếu không phải Không Hầu kêu công tử đến nóc nhà ngắm hoa, hắn cũng sẽ không biết sơn cốc có một vùng Lam Ngân Hoa lớn như vậy.

Nói đây là công lao của hắn, không bằng nói nhờ Không Hầu may mắn phát hiện chúng nó.

Vô Danh chân nhân tính tình quái dị, thường xuyên một khắc vui vẻ, ngay sau đó liền tức giận, lần này hắn nguyện ý cấp công tử luyện đan, đối với bọn họ mà nói chính là niềm vui ngoài ý muốn. Tuy rằng không có tìm được dược liệu mong muốn, nhưng bình đan này được so được liệu càng trân quý hơn.

Có Vô Danh chân nhân luyện chế đan dược, thân thể công tử tạm thời sẽ không có thêm vấn đề gì, cái này làm cho Lâm Học an tâm rất nhiều. Ít nhất như vậy, bọn họ còn có thời gian đi tìm thuốc dẫn bí phương yêu cầu.

Chưởng quầy Ngự Tiêu Môn sau khi nhận được tin tức tông môn truyền đến, liền phái người canh giữ ở cửa thành, nghe được thủ hạ nói thân truyền đệ tử chủ tông môn hạ rốt cuộc vào thành, hắn vội vàng mang lên đồ vật đã sớm chuẩn bị tốt, một đường đuổi theo đến ngoài cửa Vô Danh Dược Lâu.

Hắn ngồi ở trong xe ngựa, nhìn ba người bị Vô Danh chân nhân đuổi ra, có chút do dự muốn hay không tại loại thời khắc xấu hổ này hiện thân. Loại hiện trường mất mặt này, thân truyền đệ tử chủ tông, chỉ sợ không muốn để những người khác nhìn thấy.

Mất thấy ba người chuẩn bị rời đi, chưởng quầy có chút ngồi không yên, hắn nhảy xuống xe ngựa, "Tiên trưởng xin dừng bước, tại hạ chịu Kim Nhạc tông chủ chi mệnh, tới cấp tiên trưởng tặng đồ."

Hoàn Tông dừng lại bước chân, quay đầu lại đánh giá nam nhân chạy tới. Người nam nhân này tu vi chỉ có Luyện Khí thập giai, ăn mặc như là thổ tài chủ, trên mặt hơi béo mang theo vài phần lấy lòng cười.

"Gặp qua hai vị tiên trưởng, gặp qua tiên tử." Chưởng quầy chấp tay hành lễ, "Tại hạ là chưởng quầy Ngự Tiêu Môn phân công ở cửa hàng Nghi Thành, ngày hôm trước thu được phi tin chủ tông truyền đến, lão nhân cho tại hạ chuẩn bị tốt một ít đồ vật du lịch bên ngoài, ở chỗ này chờ đợi tiên trưởng đến."

"Người nói là tông chủ làm cho người ở đây chờ ta?" Hoàn Tông có chút ngoài ý muốn, sự phụ như thế nào đột nhiên sai người tặng đồ lại đây.

"Thỉnh tiên trưởng xem qua." Chưởng quầy hai tay dâng thu nạp giới lên, "Trong cửa hàng, trong lúc nhất thời thu thập không được thứ thượng hạng, thỉnh tiên trưởng thứ lỗi."

Chưởng quầy đã sớm nghe nói qua uy danh kiếm tu Lưu Quang Tông, vạn nhất khiến bọn họ bất mãn rút kiếm.... .....cho nên tốt nhất không dám trước mặt bọn họ lộ ra nửa điểm không ổn.

"Làm phiền lo lắng." Lâm Học tiếp nhận thu nạp giới, đối chưởng quầy gật gật đầu.

"Không dám." Chưởng quầy khom người lui hai bước, "Tại hạ không quấy rầy tiên trưởng cùng tiên tử nghỉ ngơi, cáo từ."

Lâm Học hơi gật đầu, có chút nghi hoặc nghĩ, chẳng lẽ là lần trước công tử gửi đặc sản trở về, làm tông chủ hiểu lầm công tử đang thiếu linh thạch dùng?

Nghĩ cũng phải, hài tử chưa bao giờ gửi đồ vật về nhà, đột nhiên cấp trưởng bối gửi đồ vật, xác thật thực dễ dàng làm người nghĩ nhiều.

Nhưng là công tử mấy năm nay đi qua bí cảnh, chém giết quá tà tu, trên người pháp bảo linh thạch không ít, sao có thể thiếu linh thạch?

Trong lòng sinh nghi, lại không thể ở trên đường cái thảo luận loại sự tình này, Lâm Học vội vàng đánh xe ngựa đi tìm khách điểm tốt nhất trong thành. Bởi vì muốn ở Nghi Thành nhiều thêm mấy ngày, cho nên lần này hắn không có đặt phòng cho khách, mà là bao một tiểu viện.

"Công tử." Lâm Học đem thu nạp giới giao cho Hoàn Tông, "Ta kiểm tra qua, không có phù chú khác."

Thấy Hoàn Tông chuẩn bị đem thu nạp giới tùy ý thu hồi tới, hần nhin không được nói: "Nếu không ngại xem xem, bên trong có đồ vật gì?" Lấy tính cách tông chủ, sẽ không tùy tiện sai phái người tông môn phụ thuộc tặng đồ, phương diện này khẳng định có hiểu lầm.

Hoàn Tông đem thần thức thăm thu nạp giới, phát hiện bên trong trừ bỏ một ít pháp khí phù triện linh thạch, còn hơn phân nửa chứa rất nhiều thích đồ vật hợp với nữ hài tử, trang sức, pháp y, phi kiếm nạm các loại đá quý, thậm chí còn có giày thêu các loại số đo khác nhau.

Hoàn Tông sống hơn ba trăm tuổi, lần đầu tiên không rõ tâm tư sư phụ, cho người đưa hần nhiều đồ vật nữ tử dùng như vậy làm cái gì? Đây đó quần áo phần phẩn, hoàng hoàng, hồng hồng, các loại hình thức ghé vào cùng nơi, ước chừng có mấy chục bộ.

Thấy Hoàn Tông biểu tình có chút quái dị, Lâm Học lo lắng nói: "Công tử, là không đúng chỗ nào sao?"

"Người nhìn xem." Hoàn Tông đem thu nạp giới đưa cho hần. Lâm Học tiếp nhận thu nạp giới, dùng thần thức đảo qua, cũng đi theo trầm mặc.

Một lát qua đi, hần mới do dự nói: "Có phải hay không mấy ngày trước đây, tông môn đệ tử sau khi trở về, nói cho tông chủ bên cạnh người có Không Hầu cô nương ở, mấy thứ này..... Có thể là chuẩn bị cho Không Hầu cô nương."

Hần vẫn luôn cho rằng Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn quan hệ thường thường, không nghĩ tới tông chủ đối với đệ tử Vân Hoa Môn coi trọng như thế, thu nạp giới này đem tất cả đồ vật, nữ hài tử thường dùng, chuẩn bị rất tốt.

"Ý của người là nói, mấy thứ này tất cả đều là chuẩn bị cho Không Hầu?"

Hoàn Tông lấy về thu nạp giới, lại dùng thần thức quét một lần đồ vật bên trong, cái trâm cài đầu này được làm tinh xảo đáng yêu, Không Hầu mang khẳng định xinh đẹp. Cái pháp bào này lớn chút, không thích hợp với nàng, vẫn là cái hồng nhật này đẹp.

Thấy công tử thần thức vẫn luôn không thu hồi tới, Lâm Học ho khan hai tiếng: "Công tử?"

"Àn?" Hoàn Tông dường như không có việc gì thu hồi thu nạp giới, "Chuyện gì?"

"Không có việc gì, ta chính là muốn nhắc nhở người, buổi chiều Không Hầu cô nương muốn đi dạo phố, ngại cần đi cùng sao?" Lâm Học hỏi.

"Àn." Hoàn Tông đứng lên, "Ta đã biết."

Biết là có ý tứ gì, có đi hay là không? Lâm Học thấy hần ra cửa, liền hướng phòng Không Hầu cô nương đi, lắc đầu thờ dài một tiếng. Nhiều năm như vậy, công tử cũng thay đổi rồi.

Chính là nghĩ đến tình trạng thân thể công tử, hần lại thà rằng công tử vẫn lạnh như băng kiếm, mà không phải giống như bây giờ, thời khắc đều phải lo lắng linh đài vỡ vụn, tánh mạng khó giữ được.

Hoàn Tông đi đến ngoài cửa phòng Không Hầu: "Không Hầu, ta vào được không?"

Cửa thực mau từ bên trong mở ra, Không Hầu tóc rối tung nói: "Hoàn Tông, huynh trước vào trong ngồi chờ một lát, ta chưa búi tóc xong." Nàng làn da bạch, mái tóc xõa ra, nhìn như tiểu linh tinh.

Hoàn Tông vào phòng ngồi xuống ghế, ngón trở vô ý thức vuốt ve thu nạp giới, lẳng lặng nhìn Không Hầu chải đầu.

"Lúc Ta vừa tới Tu Chân giới, còn không biết chải đầu. Lúc ấy, vì giúp ta tút ra song nha búi tóc xinh đẹp, hai sư huynh phải đi theo các sư tỷ học phương pháp chải đầu vài ngày."

Không Hầu thuận thực búi tóc, trên bàn trang điểm để không ít trâm cài đầu, tràn đầy bày một bàn, "Nhưng là mặc kệ bọn họ học như thế nào đều búi không tốt, các sư tỷ ghét bỏ hai người bọn họ chân tay vụng về, sau lại đổi thành các sư tỷ chải đầu cho ta."

Nhớ rõ kia đoạn thời gian các sư tỷ thích nhất chải cho nàng đủ loại búi tóc, còn chuẩn bị cho nàng rất nhiều quần áo xinh đẹp, mỗi ngày đổi đa dạng trang điểm. Nếu sau đó, không phải nàng học xong cách chải đầu, lại phải bế quan tu luyện, chỉ sợ các sư tỷ còn muốn duy trì thật lâu yêu thích như vậy.

"Muội là thân truyền đệ tử, bên người như thế nào không có vú già hầu hạ?" Hoàn Tông có chút ngoài ý muốn, ở Lưu Quang Tông bọn họ, thân truyền đệ tử quan trọng nhất chính là tu luyện, vì không cho bọn họ phân tâm, việc vặt đều do tùy tùng tới làm.

"Muốn vú già làm cái gì?" Không Hầu ở giữa mày dán hoa diên, hoa diên đỏ tươi làm nàng làn da thoát nhìn càng thêm trắng nõn, "Ngũ Hành Đường quản lý tông môn sự vụ, dùng cơm có thể đi Thiện Thực Đường. Tông môn không có quy củ cấp thân truyền đệ tử an bài tới tở, chuyện nhỏ chính mình làm cũng không phiền toái."

Vân Hoa Môn tuy chú ý tự tại tùy ý, lại không nghĩ đem đệ tử dưỡng thành trừ bỏ tu luyện, cái gì cũng không biết, cho nên sẽ không cấp đệ tử phân tới tở. Nhưng nếu là môn hạ đệ tử muốn chính mình mua tới tở hầu hạ, trong tông môn cũng sẽ không ngăn. Bất quá mọi người sinh hoạt quên rồi, dần dần liền không ai muốn tới tở hầu hạ.

Không nghĩ tới Vân Hoa Môn đối với thân truyền đệ tử tùy ý như thế, Hoàn Tông không biết nói cái gì cho phải.

"Hảo." Không Hầu xoay người nhìn Hoàn Tông, chỉ chỉ hoa diên giữa trán: "Đẹp sao?"

Này vẫn là nàng lần đầu tiên dán cái này, trong lòng có chút thấp thòm.

"Đẹp." Hoàn Tông nhìn giữa trán nàng phân không rõ hoa điền là hoa đào hay là hoa lê, không chút do dự gật đầu nói, "Rất đẹp."

Nghe được Hoàn Tông nói tốt, Không Hầu yên tâm, nàng đứng lên: "Để huynh đợi lâu, chúng ta đi thôi." Nhớ tới những lời Vô Danh chân nhân nói, Không Hầu muốn cùng Hoàn Tông đến địa phương nhân khí vượng thịnh đi một chút, cho hắn giải sầu.

Nhìn khuôn mặt Hoàn Tông bình tĩnh không gợn sóng, Không Hầu cười cười, có lẽ cần giải sầu không phải Hoàn Tông mà là nàng.

"Hào." Hoàn Tông nhéo nhéo thu nạp giới, quyết định chờ trở về, về sau lại đem đồ vật thích hợp cho nữ hài tử dùng bên trong đưa Không Hầu. Không Hầu thích đồ vật xinh đẹp, tặng nàng, nàng sẽ cao hứng đi?

Hai người hỏi thăm tiểu nhị cửa tiệm thêu thùa nổi danh nhất Nghi Thành ở đâu, liền bắt đầu đi tìm. Trên đường Không Hầu hỏi thăm một bác gái, bác gái thấy tiểu cô nương xin đẹp đáng yêu liền nhiệt tình dẫn tới tận cửa tiệm thêu.

"Nha đầu, cửa tiệm không chỉ có bán thêu phẩm, còn bán trang sức." Bác gái trộm nhìn Hoàn Tông đi theo phía sau Không Hầu, nhỏ giọng nói, "Chạm rãi chọn, nam nhân không tiếc tiền vì con không nhất định tốt, nhưng là nam nhân luyện tiếc cho cho tiền, khẳng định không phải thứ tốt."

Nói xong, cũng không đợi Hoàn Tông cùng Không Hầu phản ứng lại, liền xoắn eo đầy đặn đi rồi.

Không Hầu mờ mịt chớp chớp mắt, vừa rồi vị kia bác gái hảo tâm đang nói cái gì?

"Chúng ta vào đi thôi." Hoàn Tông tự nhiên nghe ra ý tứ lời nói của vị phụ nhân kia, đôi phương sợ đã là hiểu lầm quan hệ của hắn cùng Không Hầu. Hắn một cái nam nhân hơn ba trăm tuổi, cùng tiểu cô nương mười sáu tuổi, có thể có cái gì?

"Nga, hào." Không Hầu gật đầu, tiến vào cửa tiệm, nàng đã bị váy sam hoa mỹ bên trong hấp dẫn, ngó trái ngó phải, chỉ cảm thấy cái này đẹp, cái kia cũng xinh đẹp, các sư tỷ mặc vào tới khẳng định thật xinh đẹp.

Đồ vật xinh đẹp tinh xảo, giá cả cũng càng tinh xảo, một phen lựa chọn, Không Hầu không còn nhớ dự tính ban đầu. Nàng ghé vào giá bày biện trâm cài đầu nhìn một hồi lâu, mới quyết định từ bỏ thứ mình yêu thích, mua thêm cho sư tỷ cùng Thu Sương trưởng lão mỗi người một khối khăn tay.

"Tổng cộng một ngàn hai trăm linh tám linh thạch, bởi vì quý nhân ngài mua thương phẩm nhiều, cho nên chúng ta chỉ thu ngài một ngàn hai trăm linh thạch." Nữ tiểu nhị mặc áo xanh mím cười tiếp nhận túi gấm Không Hầu đưa qua, đem linh thạch kiểm tra số lượng, tiếp tục mím cười nói, "Hoan nghênh ngài lần sau ghé thăm."

Hoàn Tông bị đồ thêu thùa màu sắc rực rỡ làm cho đầu vầng mắt hoa, nhìn không ra xấu đẹp, dưới sự trợ giúp của Không Hầu, tùy ý lựa một đồng thêu phẩm làm quà. Sau khi ra khỏi cửa tiệm, mới cảm thấy cả người dễ chịu rất nhiều.

Nhìn đến phản ứng này, Không Hầu cười ra tiếng tới: "Hoàn Tông, sắc mặt huynh hảo khó coi."

"Chúng ta hiện tại đi tìm trạm dịch, đem đồ vật gửi đi." Trừ bỏ sắc mặt so ngày thường càng bạch, Hoàn Tông biểu tình như cũ thực đạm mạc, chỉ là dục vọng muốn đem đồ vật gửi mãnh liệt chút.

Cũng may trạm dịch cũng không xa, chờ Không Hầu ở ngọc giản dùng thần thức đưa vào địa điểm đồ vật cần gửi đi, Hoàn Tông đột nhiên nói: "Ta mua thiếu một kiện đồ vật, muội chờ ta một lát, ta lập tức quay lại."

"Hào." Không Hầu gật gật đầu, đem các loại thêu phẩm đã ghi chú tặng cho những ai rõ ràng bỏ vào thu nạp thú, giao cho phi kiểm sứ già.

"Gửi đưa phí 58 linh thạch, ngài cấp 55 linh thạch liền hảo." Phi kiểm sứ già đem bằng chứng giao cho Không Hầu, "Thỉnh cô nương yên tâm, chúng ta nhất định đúng hạn đem đồ vật đưa đến."

"Đa tạ." Không Hầu gật gật đầu, 55 linh thạch phí gửi cũng không rẻ, nhưng là có thể gửi đồ vật cho sư môn, Không Hầu vẫn là cao hứng.

Không bao lâu, Hoàn Tông liền đã trở lại, Không Hầu thấy thời điểm hắn làm thủ tục gửi, cũng không có một lần nữa hướng thu nạp túi lấy thêm ra thứ gì: "Đồ vật không có mua được sao?"

Hoàn Tông rũ xuống mí mắt nói: "Là ta tính sai rồi."

"Nga." Không Hầu không có nghĩ nhiều, cùng Hoàn Tông đi dạo một chút, thời điểm trở lại khách điểm, trời đã tối rồi.

"Không Hầu." Hoàn Tông gọi lại Không Hầu đang chuẩn bị đẩy cửa về phòng.

Không Hầu khó hiểu mà quay đầu lại, Hoàn Tông đem một cái cái hộp nhỏ phóng tới trong tay nàng: "Sớm chút nghỉ ngơi." Nói xong lời này, hắn vội vàng xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Hoàn Tông rời đi, Không Hầu cúi đầu mở hộp gấm ra.

Dưới ánh trăng, trăm cái đầu xinh đẹp nằm trong hộp gấm sáng lên, đúng là cái buổi chiều nàng nhìn thật lâu mà không thể mua kìa.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đáp Lễ

Sáng sớm, ánh mặt trời lên, Lâm Học mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Hoàn Tông đứng ở trong viện.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời xám xịt: "Công tử, sớm như vậy đã dậy?" Lưu Quang Tông đệ tử, thời điểm không bé quan, đều có thói quen dậy sớm luyện kiếm, nhưng là công tử hiện tại không thể dùng kiếm, sớm như vậy ra tới làm gì, là muốn thưởng thức tiểu viện khách điểm có đẹp hay không?

Hoàn Tông xoay người nhìn Lâm Học, mắt dừng lại một lát ở ô kiếm trong tay hắn, "Người luyện kiếm pháp cho ta xem." Chắp tay sau lưng, Hoàn Tông nói, "Mấy ngày nay người đi theo ta hồi hã ngược xuôi, vất vả rồi."

"Mạng của ta là do công tử nhặt về, công tử cần gì phải đối với ta khách khí như vậy?" Lâm Học rút kiếm ra khỏi vỏ, "Thỉnh công tử chỉ giáo."

Là Nguyên Anh tu sĩ ở Tu Chân giới, kiếm pháp Lâm Học đã đạt tới mức thượng thừa, cơ hồ không hề sơ hở. Nhưng cũng chỉ là cơ hồ, chờ hắn luyện xong một bộ kiếm pháp, Hoàn Tông nói: "Chiều thứ mười sáu, kiếm đưa lên hơi cao tầm một tấc, như vậy đã dễ ra nhược điểm, nếu là gặp được cao thủ, người sẽ bị thương."

Lâm Học theo lời luyện lại một lần nữa, Hoàn Tông gật đầu nói: "Kiếm pháp không có vấn đề, chỉ là người kiếm chưa hợp nhất, chưa thể đạt cảnh giới xuất thần nhập hóa."

"Ta nhớ kỹ." Lâm Học cũng biết nhược điểm của mình, nhưng hắn không có thiên phú như công tử, nếu muốn đạt tới thiên nhân hợp nhất, còn không biết phải chờ tới khi nào.

Lúc này phía chân trời Đông Phương xuất hiện một tia sáng hồng, trời đã sáng. Hoàn Tông ngẩng đầu phía chân trời, dung nhan như ngọc, lạnh như băng.

"Công tử....."

"Tiếp tục luyện kiếm." Hoàn Tông cũng không quay đầu lại nói, "Tu hành như đi ngược dòng nước, không thể chậm trễ."

Lâm Học không nhiều lời nữa, tiếp tục khởi kiếm luyện tới.

Lâm Học luyện kiếm, Hoàn Tông ở một bên xem, thẳng đến mặt trời mọc lên ở phương đông, cửa phòng tiểu viện phía đông mở ra, thiếu nữ mặc tổ sắc váy sam từ phía sau đi ra.

"Lâm tiên bối, Hoàn Tông." Không Hầu tâm tình tựa hồ thực hảo, tươi cười, nhảy nhót đi đến trước mặt Hoàn Tông: "Các người sớm như vậy đã rời giường?"

Hoàn Tông nhìn nàng, khóe mắt đuôi mày đều nhiễm sắc màu ấm áp của thái dương, "Lâm Học luyện kiếm, ta tới nhìn xem."

"Lâm tiên bối kiếm pháp thật tốt." Không Hầu đứng ở bên người Hoàn Tông, có chút ngưỡng mộ, "Lúc mới cùng các người quen biết, ta còn tưởng rằng Lâm tiên bối là Kim Đan tu sĩ, không nghĩ tới lại là Nguyên Anh lão tổ."

"Muội tu vi còn thấp, xem không chuẩn tu vi người khác rất bình thường." Hoàn Tông nghiêng người nhìn nàng, "Lâm Học còn chốc lát mới có thể luyện xong, chúng ta đi dùng cơm sáng trước."

"Hảo." Không Hầu biết thời điểm luyện kiếm không nên quấy rầy.

Tiểu nhị khách điểm thấy hai người từ phía sau tiểu viện ra tới, vội nhiệt tình đón tiếp. Khách nhân thuê tiểu viện ở khách điểm, đều là đại nhân vật có tiền, phải hầu hạ cẩn thận.

Đem cơm canh khách nhân yêu cầu bung lên bàn, tiểu nhị một bên lau cái bàn, một bên nghe lén các khách nhân nói chuyện.

Ở đại khách sạn làm tiểu nhị, thú vui của hắn chính là nghe các khách nhân trò chuyện, tu sĩ nào phân bội đạo lữ của mình, đệ tử đại tông môn nào gặp rắc rối, đại gia tộc nào xuất hiện thiên tài tu luyện, còn có thầy trò nào trở mặt thành thù....

"Giao lưu đại hội sang năm, khẳng định lại là Lưu Quang Tông cầm cờ đi trước, mười đại tông môn những đệ tử khác tuy cũng các có biểu hiện xuất sắc, nhưng rốt cuộc không bằng Lưu Quang Tông. Ta thật muốn đi xem náo nhiệt, đáng tiếc về vào cửa, một ngàn linh thạch. Lão tử hành tẩu giang hồ nhiều

năm như vậy, thứ gì đều có, chính là không có linh thạch, trận não nhiệt này sợ là xem không được."

"Bọn bán hàng rong lên giá ào ào, đúng là thiếu đạo đức, lần trước vé vào cửa giao lưu đại hội cao nhất cũng mới một ngàn hai trăm linh thạch. Lần này đại hội, còn hơn một năm nữa mới bắt đầu, mà vé đã tới giá đó, chờ đến sang năm, khẳng định hết ra hai ngàn linh thạch."

"Không có biện pháp, Tu Chân giới có quá nhiều ngốc tử có tiền."

"A, có tiền chính là ngốc tử, không có tiền liền thông minh?"

"Chư vị đạo hữu, chư vị đạo hữu, tất cả mọi người đều hào hào nói chuyện, đừng làm mất hòa khí. Chúng ta chỉ là đang tâm sự về giao lưu hội sang năm, trừ bỏ Lưu Quang Tông, tông môn nào sẽ biểu hiện thật tốt."

"Mười đại tông môn, trừ bỏ Vân Hoa Môn, tông môn nào cũng đều có khả năng."

Nhắc tới Vân Hoa Môn, mọi người trong khách điểm đều phát ra tiếng cười ầm ỹ.

Hoàn Tông tay cầm muỗng hơi hơi dừng lại, hẩn quay đầu lại nhìn mọi người đang cười vang phía sau, nhú nhú mày. Nhưng thật ra Không Hầu đối với tiếng cười cũng không quá để ý, ngược lại một bên ăn, một bên nghe bọn họ hẩn nói chuyện phiếm.

"Vân Hoa Môn thực lực cũng không yếu, như thế nào lại không khả năng xuất sắc?" Trong một góc, một tiểu công tử mười mấy tuổi tràn đầy khó hiểu, "Vì sao các ngươi nói như vậy?"

"Thiếu niên lang là lần đầu tiên ra cửa đi?" Đại hán mặc áo bào tro cười vang nói, "Lần trước, giao lưu đại hội tổ chức ở Chiêu Hàm Tông, Vân Hoa Môn phái hơn hai mươi đệ tử tham gia, nào biết chúng đệ tử đi đến nửa đường thấy não nhiệt liền quên thời gian, chờ lúc bọn họ đuổi tới Chiêu Hàm Tông, trận đầu giao lưu hội đã kết thúc, bọn họ liền mất tư cách dự thi."

Thiếu niên công tử nghe được trợn mắt há hốc mồm, tựa hồ không nghĩ tới Vân Hoa Môn thế nhưng sẽ phạm loại này sai lầm. Nghe mọi người cười vui vẻ, hẩn sùng sốt một hồi lâu mới nói: "Kia sang năm, giao lưu đại hội ở nơi nào tổ chức, nếu là muốn mua vé vào cửa, thì nên tìm ai?"

"Sang năm giao lưu đại hội tổ chức ở Lưu Quang Tông, bằng không giá cả cũng sẽ không cao đến như vậy."

Mọi người trong sảnh đều thích buông chuyện vui vẻ, nhưng đều không có ý xấu, thấy công tử thiếu niên đối với việc này tò mò, liền có người nhiệt tình trả lời.

"Rất nhiều môn phái sẽ được mời, có chút môn phái túng quẫn, sẽ lấy ra một ít vé vào cửa buôn bán. Chỉ cần công tử có mệnh bài tu sĩ, có thể chứng minh thân gia trong sạch, dùng nhiều chút linh thạch là có thể mua được."

Đáp lời chính là phụ nhân dùng dao, nâng dung mạo điểm lệ, triều thiếu niên công tử vút cái mị nhãn, "Bất quá tiểu công tử ngàn vạn phải nhớ kỹ, đi địa bàn mười đại tông môn, nhất định phải theo quy củ bọn họ làm việc, nếu không kết cục thảm đến độ....nô gia đây không nỡ nói ra a."

Thiếu niên công tử bị mị nhãn của phụ nhân làm cho mặt đỏ tai hồng, vội vàng cuối đầu dùng com, hẩn cái dạng này dẫn tới mọi người lần thứ hai cười rộ lên. Có người cười phụ nhân đến tiểu hài tử cũng không buông tha, cũng có người cười thiếu niên công tử da mặt mỏng, điểm ngộ tốt như vậy lại không quý trọng.

"Hoàn Tông, giao lưu đại hội sang năm, ở tông môn của huynh tổ chức a?" Không Hầu nhỏ giọng nói, "Giao lưu đại hội chơi vui sao?"

Hoàn Tông cẩn thận nhớ lại hồi ức giao lưu đại hội, nhưng là trong đầu hẩn trừ bỏ các đệ tử tông môn ăn mặc bất đồng, chính là....một hồi lại một hồi tỷ thí, thắng được thực nhẹ nhàng, thật sự không thể nói là chơi vui.

"Tạm được." Hoàn Tông nói, "Chờ sang năm mười tới, ta đưa mười đi Bội Thành ngoại tông môn dạo chơi."

Lưu Quang Tông tọa lạc gần Bội Thành Lưu Quang sơn, bởi vì Lưu Quang Tông được xưng là thánh địa tu sĩ, cho nên Bội Thành cũng não nhiệt lên theo, ngay cả thành trì hoàng tộc Tu Chân giới cũng không bằng.

Hoàn Tông trước kia rất ít xuống núi, liền tính xuống núi cũng là trực tiếp bay qua trên không Bội Thành, sẽ không dễ dàng vào thành. Đối với hẩn mà nói, Bội Thành quá mức ầm ỹ. Nhưng là châu thành não nhiệt, lại vừa vận thích hợp mang Không Hầu đi du ngoạn.

Tiểu cô nương hẩn là đều thích địa phương não nhiệt.

"Ta còn không biết có thể đi hay không." Nghe những tu sĩ này nói, vé vào cửa sẽ bán ra hai ngàn linh thạch, Không Hầu cũng đã động tâm. Bất quá tông môn sẽ phái đệ tử đi tham gia, nàng cũng không biết, vạn nhất đến lúc đó các trưởng bối không mang nàng theo, nàng cũng không thể da mặt dày đòi đi.

"Không quan hệ, nếu sư môn không mang mười đi, ta liền đi Vân Hoa Môn đón mười." Hoàn Tông khoe miệng hơi hơi giơ lên, "Sẽ không để mười một mình."

Nghe Hoàn Tông nói như vậy, Không Hầu tức khắc cao hứng lên. Nàng ngồi thẳng người dậy, nói với Hoàn Tông: "Vậy đến lúc đó huynh tuyệt đối đừng quên tới đón mười."

"Hảo." Hoàn Tông tươi cười càng thêm ôn hòa.

"Hoàn Tông," Không Hầu nhẹ nhàng cắn chiếc đũa, sờ soạn phi tước thoa, "Cảm ơn huynh." Bởi vì quá thích trâm cài tóc này, cho nên hôm nay búi tóc, nàng liền gấp không chờ nổi đem nó cài lên.

"Một cái trâm cài đầu mà thôi." Hoàn Tông cười, "Ta chưa đưa đồ vật cho nữ tử qua, cũng không biết muội thích cái gì, ngày sau nếu là muội có thích đồ vật nào, có thể nói cho huynh."

Không Hầu buông đũa cười: "Hoàn Tông, huynh cùng người làm bằng hữu như vậy, sẽ có hại."

Hoàn Tông bật cười, tiểu cô nương đem Chu Hồng Thảo giá trị liền thành thuận tay đưa cho hắn, thế nhưng nghiêm trang nói hắn sẽ có hại, cũng không biết Vân Hoa tông như thế nào dưỡng đồ đệ, thế nhưng đem tiểu cô nương dưỡng đến ngày thơ thiên chân như thế.

"Ta nói chư vị đạo hữu, các ngươi vẫn là ít nói vài câu cho thỏa đáng, những lời này vạn nhất truyền tới trong tai Vân Hoa Môn, sợ là không tốt lắm."

Một cái khô gầy lão nhân rung đùi đắc ý nói, "Mười đại tông môn thế lực cực đại, các ngươi ở chỗ này chê cười Vân Hoa Môn, sẽ khiến bọn họ kết thù."

Nghe được lời này, các tu sĩ đều sững sờ, bọn họ thật ra không nghĩ qua điểm này. Hiện tại lão nhân khô gầy đem lời này nói ra, bọn họ mới ý thức được, nếu bị Vân Hoa Môn biết, xác thật có chút không ổn.

"Hắn là không thể nào, đệ tử Vân Hoa Môn ta từng có vinh hạnh tiếp xúc quá, tính cách rất là hiền hoà, có đôi khi chính bọn họ cũng sẽ lấy chuyện của chính mình ra đùa giỡn, làm sao bởi vì chúng ta nói giỡn hai câu liền làm khó dễ?" Áo bào tro hán tử nói, "Huống chi chúng ta mới vừa rồi cũng không có gì ác ý....."

"Người đại tông môn, đều giỏi diễn trò che giấu. Bọn họ muốn ở sau lưng tính sổ, chư vị đang ngồi ở đây có thể làm được gì sao? Thật sự sẽ không sợ?" Lão nhân khô gầy cao thâm khó đoán nói, "Trên đời này, không thiếu loại mặt ngoài đạo đức tốt, thực ra bên trong lại là ngụy quân tử."

"Trưởng bối đã là người cẩn thận, làm sao có thể ở trước mặt mọi người nói ra loại lời nói này?"

Thời điểm nội tâm mọi người ở đây bất ổn, một cô nương xinh đẹp ngẩng đầu nhìn về phía lão nhân khô gầy, "Ngài lời này chính là ám chỉ Vân Hoa Môn là ngụy quân tử, chẳng lẽ không sợ Vân Hoa Môn tới trả thù ngươi?"

"Lão hủ bất quá là hảo tâm nhắc nhở thôi, lại không phải nói Vân Hoa Môn là ngụy quân tử." Lão nhân khô gầy ngăn người, không nghĩ tới sẽ có người phản bác hắn, "Ngươi một cái tiểu cô nương, có thể biết cái gì?"

Không Hầu hừ hừ cười, lời này lão nhân nhìn như hảo tâm nhắc nhở tu sĩ đang ngồi ở đây, thực tế lại là châm ngòi ly gián, làm mọi người cảm thấy Vân Hoa Môn là ngụy quân tử, chỉ là mặt ngoài rộng lượng, thực tế lòng dạ hẹp hòi lại mang thù, một lời không hợp liền sẽ trả thù.

"Tu Chân giới lớn như vậy, nếu là ai nói vài câu không tốt có quan hệ đến mười đại tông môn, bọn họ liền phải đi trả thù, còn không mệt chết bọn họ?"

Không Hầu liếc hắn xem thường, "Người mười đại tông môn nếu đều nhân đến như vậy, cũng đừng xưng là mười đại tông môn, nên trực tiếp gọi là Tu Chân giới sát thủ."

Tiểu cô nương khá ái thời điểm nói mỉa mai, cũng rất khó làm nhân sinh ra phản cảm. Mọi người nghe Không Hầu nói cẩn thận ngừng lại, cũng là đạo lý này, nếu mười đại tông môn thật sự lòng dạ hẹp hòi như vậy, nào còn có thể ngồi ổn trong nhóm mười đại môn phái ở Tu Chân giới?

Đại tông môn sở dĩ là đại tông môn, chính là bởi vì bọn họ có năng lực có quyết đoán, gần một hai ngàn năm qua, vị trí mười đại tông môn không phải không có biến quá, môn phái rơi khỏi vị trí, đều bởi vì tác phong bất chính, bên trong quản lý hỗn loạn, mới đưa đến kết cục thực lực giảm xuống.

"Vị tiểu muội muội xinh đẹp này nói rất có đạo lý." Phụ nhân mỹ điểm vừa rồi đùa giỡn thiếu công tử giờ môi đỏ cười nói, "Chư vị đạo hữu không cần chính mình dọa chính mình. Có vài người, mặt ngoài là vì tốt cho chúng ta, thật ra lại là cố tình châm ngòi ly gián đâu, mọi người đừng mắc mưu."

Khô gầy lão nhân nghe vậy không vui: "Đạo hữu lời này là có ý tứ gì?"

"Ta có thể có ý tứ gì?" Mỹ điểm phụ nhân nhướn mày, "Người trong lòng có quỷ liền nghe có ý tứ khác, trong lòng không quỷ liền không có mặt khác ý tứ, còn cần ta tới giải thích sao?"

"Ngươi....." Lão nhân khô gầy sắc mặt biến sắc, quay đầu trừng Không Hầu, "Ngươi nói bọn họ sẽ không trả thù bọn họ liền không trả thù, ngươi lại không phải người Vân Hoa Môn, chẳng lẽ có thể đại biểu cho bọn họ?"

Không Hầu chớp chớp mắt, đối với Hoàn Tông nói: "Lão đầu này thật không biết xấu hổ, nói không lại vị tỷ tỷ xinh đẹp kia, liền tới khi dễ tiểu cô nương ta, nào có người như vậy."

Nàng nói chuyện âm thanh tuy nhỏ, lại đủ làm không ít người nghe thấy, phụ nhân mỹ điểm lập tức cười nhạo ra tiếng, không có cấp lão nhân lưu nửa phần mặt mũi: "Không có biện pháp, trên thế giới này, luôn có người chỉ sống thêm tuổi mà đầu óc lại không thêm được chút nào, tiểu muội muội ngươi còn nhỏ, không hiểu nhân tâm phức tạp."

"Tỷ tỷ nhắc nhở phải." Không Hầu cùng phụ nhân mỹ điểm kẻ xường người hoa, đem lão nhân khô gầy tức giận đến thiếu chút nữa phun máu, nhưng hẳn biết, nếu hai nữ nhân này liên thủ, hẳn không phải đối thủ của các nàng, cho nên chỉ có thể cố nén xuống dưới.

Hắn thanh toán, tức giận đến quay đầu liền đi.

Mỹ điểm phụ nhân nhìn hắn bóng dáng, hừ lạnh nói: "Bụng dạ khó lường."

Sau khi lão nhân khô gầy rời đi, đại sảnh lần thứ hai náo nhiệt lên, Không Hầu nghe các loại đồn đãi ly kỳ, liền không rảnh lo ăn.

"Nghe nói đệ tử chương phái Liễu Ngôn Môn ở kết đạo đại điển (kết hôn), làm trước trò cười trước mặt chúng khách khứa, hủy hôn với đệ tử Thanh Ngọc Môn quay sang cưới một nữ tử không rõ lai lịch. Thanh Ngọc Môn hiện tại cùng Liễu Ngôn Môn trở mặt thành thù, chờ đến giao lưu đại hội sang năm, hai tông môn này chỉ sợ đấu đến lông trời lở đất."

Lấy thực lực Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn ở Tu Chân giới, Tu Chân giới chỉ sợ muốn bởi vì việc này nháo lên sóng gió một đoạn thời gian.

Nghe chương phái đệ tử Liễu Ngôn Môn đối với nữ tu kia như thế nào thâm tình, liền nữ đệ tử thân truyền Thanh Ngọc Môn cũng không cần vân vân, Không Hầu cảm thấy việc này có chút không hợp lý. Theo đuổi tình yêu phù hợp cũng không sai, nhưng là loại chuyện này sớm nên nói rõ ràng, hà tất chờ đến kết đạo đại điển mới nháo ra?

Bọn họ tình yêu trân quý, vị nữ tu Thanh Ngọc Môn kia nên vì tác hợp cho bọn họ mà yên tĩnh rút lui?

"Không ngon?" Hoàn Tông sờ sờ chén cháo trước mặt Không Hầu, "Cháo lạnh, muốn đổi chén khác không?"

Không Hầu lắc đầu: "Ta trở về đã tọạ."

Hoàn Tông đứng lên, đi theo phía sau nàng. Hai người xuyên qua hành lang gấp khúc, rồi xa sảnh ngoài ầm ỉ, Không Hầu đá đá ghế đá tiểu viện: "Liễu Ngôn Môn chương phái đệ tử kia, không biết xấu hổ."

Vừa rồi không có chú ý nghe người khác tán gẫu Hoàn Tông: "... ..."

"Hoàn Tông, ngươi thấy thế nào?" Không Hầu ghé vào trên bàn đá, mong chờ nhìn Hoàn Tông.

"Uh, không biết xấu hổ." Hoàn Tông gật đầu.

Nhìn mặt Hoàn Tông bình tĩnh, Không Hầu cười cười, triều hắn thăm dò nói: "Hoàn Tông, ngươi hảo đáng yêu a."

Hoàn Tông: "Cái gì?"

Nam nhân lớn lên đẹp lại nghiêm trang, thời điểm bối rối, thật là một đạo phong cảnh mỹ lệ. Không Hầu ôm mặt, đẹp, đáng yêu còn chính trực, chỉ cần nhìn Hoàn Tông, đều có thể làm tâm tình nàng hảo lên.

Tâm tình nháy mắt tốt lên phân nửa, Không Hầu đứng lên: "Hoàn Tông, ta đi đã tọạ đây."

Hoàn Tông: "... ..."

Tâm tư tiểu cô nương tuổi trẻ, đều là khó hiểu như vậy sao?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, hắn quay đầu nhìn lại, Lâm Hộc luyện xong kiếm đứng ở dưới tàng cây sơn trà nhìn hắn. Chủ tớ hai người lẳng lặng đối diện, Lâm Hộc lau lau mồ hôi trên trán, thanh âm bình tĩnh: "Ta cái gì cũng chưa nghe thấy."

Hoàn Tông rũ mắt: "Vừa rồi kiếm pháp ngươi luyện sai, hôm nay có thể luyện thêm mấy lần nữa."

Lâm Hộc tay lau mồ hôi dừng lại: "Công tử, ta thật sự cái gì cũng chưa nghe thấy."

"Ta cũng không để ý ngươi nghe, hay không nghe thấy." Hoàn Tông đứng lên, mặt vô biểu tình nói, "Cho ngươi luyện kiếm, cùng việc này không hề can hệ, ngươi không cần nghĩ nhiều."

Lâm Hộc: "... ..."

Vân Hoa Môn, ba vị trưởng lão, Thu Sương trưởng lão sống một mình một ngọn núi, bởi vì nàng thích yên tĩnh, cho nên một năm bốn mùa không có mấy đệ tử dám đi quấy rầy nàng. Nhưng là hôm nay lại có chút bất đồng, nàng đang ở động phủ đã tọạ, liền nghe được bên ngoài có đệ tử gọi nàng.

"Chuyện gì?" Thu Sương đi ra động phủ, nhìn thấy một vị hậu bối đứng ở ngoài cửa động, trong tay bưng khay, trên khay phủ hồng lụa, nàng thấy không rõ bên trong là cái gì.

"Trưởng lão, đây là Không Hầu sư thúc Tê Nguyệt Phong cho phi kiếm sứ giả gửi đồ vật trở về cho ngài, thỉnh ngài xem qua." Đệ tử Ngũ Hành Đường đứng ở trước mặt Thu Sương trưởng lão có chút khiếp đảm, đầu cũng không dám nâng lên.

"Cho ta?" Thu Sương có chút ngoài ý muốn, duỗi tay tiếp nhận khay, "Không Hầu bên ngoài có tốt hay không?" Mấy ngày trước đây Kim Nhạc Lưu Quang Tông gọi thư nói, Không Hầu cùng thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông ở bên nhau, thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông từ trước đến nay lợi hại, Không Hầu hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm.

"Đệ tử không biết, trong đây có thư Không Hầu sư thúc viết cho ngài, có lẽ bên trong sư thúc sẽ đề cập đến tình hình gần đây."

"Ta đã biết, người đi xuống đi." Bưng khay trở lại động phủ, Thu Sương mở khăn hồng ra, liền thấy được hoa lệ váy dài. Váy dài màu trắng, mặt trên thêu hoa mẫu đơn điểm lệ, hoa mỹ vô cùng. Trừ bỏ thêu váy hoa lệ, còn có một dải lụa choàng màu đỏ cùng hai khối khăn tay, hình thức cùng màu sắc và hoa văn đều đẹp đề quý giá điểm lệ.

Nàng mở phong thư ra, bên trong có một phần ba nội dung khen tụng mạo nàng, một phần ba nội dung nói váy này nàng mặc vào khẳng định sẽ thật xinh đẹp, cuối cùng vài đoạn lời nói, mới đề cập tình hình gần đây.

Hoàn Tông.....

Nhìn tin tới tên Không Hầu nhắc, Thu Sương cười, xem ra Không Hầu cùng Lưu Quang Tông đồng bọn ở bên ngoài chơi thật sự vui vẻ, liền Lam Ngân Hoa khó gặp nhất Tu Chân giới cũng thấy được.

Ở Lưu Quang Tông, nữ trưởng lão cùng nữ phong chủ thu được lễ vật từ phi kiếm sứ giả đưa tới.

Váy thật xinh đẹp, khăn thêu cũng tinh xảo, cái trâm cài đầu cũng hợp ý các nàng, duy nhất có vấn đề chính là người gửi tặng. Vô tình chạm mặt, quy củ thủ lễ, liền một câu đều không thích nhiều lời sư chất đột nhiên cho các nàng đồ vật, đây là kiểu đáng sợ cùng quái dị gì?

Một vị nữ trưởng lão có ý hỏi thăm một chút, trong tông môn trừ bỏ nàng, còn có mấy nữ đệ tử cùng nữ phong chủ thu được váy sam thoa hoàn sư diệt gửi tới.

Nữ trưởng lão đem váy lần qua lộn lại tìm kiếm, nhưng là mặc kệ nàng nhìn thế nào, váy trong tay đều không phải đỉnh cấp pháp bảo, mà là váy áo bình thường chế tác tinh mỹ, chỉ là ở mặt trên thêm vào mấy cái pháp trận có thể phát ra lưu quang, làm váy thoát nhìn càng thêm xinh đẹp, ngoài ra không có bất luận phòng ngự công năng nào.

Sư diệt đây là làm sao vậy?

"Trưởng lão, quần áo này ... .." Tùy tùng thấy trưởng lão biểu tình ngưng trọng, không dám nói nhiều, đến khi trưởng lão đem váy buông ra, mới hỏi nàng nên xử lý như thế nào.

"Treo lên đi." Nữ trưởng lão nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói, "Cẩn thận chút, đừng để nhân."

Tuy không phải pháp bảo, tốt xấu cũng là một mảnh tâm ý của sư diệt. Nghĩ đến thân thể sư diệt, nàng thờ dài, hài tử ngày thường hành sự lạnh nhạt, thế nhưng cũng bắt đầu biết tặng đồ cho các nàng.

Tìm kiếm ra một đồng linh thạch, phù triện cùng pháp khí giao cho tùy tùng: "Sư diệt đã nhiều ngày hẳn là còn ở Nghi Thành, mấy thứ này người cho phi kiếm sứ giả mang tới cho hắn."

Sư diệt hiện tại thân thể không tốt, trên người hẳn là nên mang nhiều pháp khí phù triện phòng thân.

Không Hầu ở trong phòng đã tọa ba ngày, ra cửa nhìn thấy nam nhân trên quần áo thêu hai chữ "Như Phong" đứng ở trước mặt Lâm Học, đây không phải trang phục thông nhất của phi kiếm sứ giả sao?

Thu hồi cái thu nạp túi thứ ba từ phi kiếm sứ giả đưa tới hôm nay, Lâm Học mặt vô biểu tình mà xoa người, vừa vặn bắt gặp ánh mắt Không Hầu tò mò.

"Không Hầu cô nương." Lâm Học nhìn nàng gật gật đầu, từ thu nạp giới lấy ra hai cái thu nạp túi, "Đây là Vân Hoa Môn hôm qua cho phi kiếm sứ giả đưa tới."

Không Hầu tiếp nhận thu nạp túi mở ra, Thu Sương trưởng lão gửi trừ bỏ linh thạch, còn có rất nhiều pháp khí, dặn nàng đánh không lại người khác, liền lấy pháp khí quảng chết đối phương. Còn có một cái là vài vị sư tỷ góp tiền gửi tới, bên trong chỉ có một bao linh thạch cùng một phong thư viết danh sách đồ vật muốn nàng mua hộ.

Đếm đếm linh thạch các sư tỷ gửi tới, Không Hầu phát hiện mua xong trâm cài đầu các sư tỷ muốn, đại khái còn dư lại hai trăm linh thạch, khấu trừ mấy chục linh thạch phí gửi đưa, cũng chỉ dư lại một trăm linh thạch.

Tay cầm thư run lên, Không Hầu phát hiện sau lưng còn viết mấy câu, đại ý là Ngự Tiêu Môn gần đây vừa ra lưu tiên váy mới, các nàng nhất thời không nhìn được dụ hoặc liền mua, thế cho nên bây giờ tương đối túng quẫn.

Thật đúng là các thân sư tỷ của nàng. Chờ khi nàng gửi trâm cài đầu trở về, nhất định phải viết thư cho các nàng giúp nàng mua lưu tiên váy mới nhất, nhưng nàng ra bên ngoài trên người không có tiền, liền không cho các nàng linh thạch.

Nhìn Không Hầu bộ dáng tính toán đếm linh thạch, Lâm Hộc nhớ tới hai ngày gần đây Lưu Quang Tông nữ trưởng lão cùng nhóm nữ phong chủ cấp công tử gửi tới đồng lớn linh thạch cùng pháp khí, có chút hoài nghi Vân Hoa Môn chiêu không được đệ tử thiên tư tốt nhất, là bởi vì bọn họ quá keo kiệt đối với thân truyền đệ tử.

Công tử nhà bọn họ ra cửa, nhóm tông chủ phong chủ ra tay chính là mười mấy vạn linh thạch.

Không Hầu cô nương thân truyền đệ tử Ngũ Linh Căn, thế nhưng còn phải suy tính linh thạch sinh hoạt. Cấp được đệ tử bảo kiếm giá trị liên thành, lại luyện tiếu cho nhiều linh thạch, Vân Hoa Môn đây là cái tật xấu gì?

Tuy rằng các sư tỷ thực keo kiệt, nhưng là Thu Sương trưởng lão lại hào phóng, cho nàng năm vạn linh thạch, Không Hầu chưa từng giàu có như vậy, thật cẩn thận mà đem toàn bộ linh thạch cất vào thu nạp giới, quay đầu thấy Lâm Hộc còn ở, vì thế chỉ chỉ thu nạp túi trên tay hắn: "Lâm tiên bối, là Lưu Quang Tông gửi cho Hoàn Tông sao?"

"Uh, không có gì thứ tốt, chính là chút linh thạch." Lâm Hộc không dám để Không Hầu nhìn đến thu nạp túi có thứ gì, sợ nàng tự ti.

Này hai ngày nay đồ vật công tử thu được, chỉ là linh thạch, cũng đã vượt qua năm mươi vạn.

Không Hầu đang muốn hỏi, Hoàn Tông có phải hay không không có tiền, nàng có thể cho hắn mượn, liền nghe được bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau.

Ở Vân Hoa Môn lâu rồi, nghe được người khác cãi nhau, Không Hầu liền nhịn không được đứng lên, bước nhanh đến bên ngoài đại sảnh xem đã xảy ra chuyện gì. Vừa đến cửa, nàng liền nghe được ba chữ "Liễu Ngôn Môn".

Tác giả có lời muốn nói: Vân Hoa Môn tỷ muội tình cấp bậc: Plastic.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Bình Ổn

Trong đại sảnh, vài vị nữ tu áo tím đang đứng đối đầu với bên nam tu áo xanh, nam tu cầm đầu trên người mặc áo lụa thêu hoa văn phức tạp, đang ôm một nữ tử váy xanh. Hắn biểu tình có chút giận dữ, nhưng lại không biết vì sao, cố nén lại không có bộc phát. Còn nữ tử bên người hắn đã khóc như hoa lệ dính mưa, thập phần đáng thương.

Vài vị nữ tu áo tím không để ý đến nàng, chỉ liên tiếp trào phúng nam tu lam bào, nói hắn chẳng biết xấu hổ, tâm tính đa tạ, vẫn là đừng tu hành nữa sớm chút đi phạm trần thế tục làm công tử nhà giàu, nạp mấy phòng thiếp, chẳng phải càng hợp lý hơn?

"Đừng núi này trông núi nọ, hảo sắc tham lam, Liễu Ngôn Môn cũng chỉ có thể dạy ra loại đệ tử như vậy." Một nữ tu áo tím cao gầy cười lạnh, "Tâm tính kém như vậy cũng đừng làm tu sĩ, miễn cho ô uế đường tu chân."

"Chư vị tiên tử có cái bất mãn cứ việc mắng chửi ta, không cần liên lụy đến toàn bộ Liễu Ngôn Môn." Nữ tử váy xanh nghe không đành, "Hết thấy đều là ta sai, các ngươi muốn trách liền trách ta, chớ có trách công tử nhà ta."

"Ruồi bọ bản tính tự nhiên là phải tìm chỗ dơ bẩn mà đậu, chẳng lẽ chúng ta lại trách nó đậu sai địa phương?" Nữ tu áo tím liếc xéo nàng một cái, "Cô nương, đây là ân oán của tông môn chúng ta cùng Liễu Ngôn Môn, còn thỉnh cô nương không cần nhúng tay, đa tạ."

Nữ tu áo tím nói, so với trực tiếp chỉ vào nữ tử váy xanh chửi bậy còn làm nàng ta mất mặt hơn, nữ tử áo xanh môi run rẩy, lại không biết nên nói tiếp như thế nào.

Đã nhiều ngày vì tránh né người Thanh Ngọc Môn, công tử cố ý mang nàng đến Nghi Thành khá xa Thanh Ngọc Môn giải sầu, không nghĩ tới vẫn là nghiệt duyên như vậy, thế nhưng gặp đoàn sư tỷ Thanh Ngọc Môn Đại đang chờ người.

Nơi này là khách điểm lớn nhất Nghi Thành, khẳng định có nhiều tu sĩ ở nơi này, nếu lúc này ở chỗ này nháo lên, không biết sẽ đưa tới bao nhiêu người chế giễu. Nữ tử váy xanh túm tay áo nam tu lam bào, cúi thấp đầu.

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Lam bào nam tu cắn răng nói, "Các ngươi không cần khinh người quá đáng."

"Ngày đó ngươi làm trò trước mặt khách khứa, làm mất mặt sư muội ta đại thất (thiệt hại lớn), cũng khiến không ít người chê cười Thanh Ngọc Môn chúng ta, môn chủ chúng ta đã nói rồi, chỉ cần là chỗ có Thanh Ngọc Môn chúng ta, thì liền không thể chứa người Liễu Ngôn Môn của ngươi."

Đại sư tỷ lấy ra pháp bảo bản mạng, "Hoặc là ngươi hiện tại liền lăn, hoặc là ta đánh đến khi ngươi lăn."

"Đừng tưởng rằng ta không dám cùng ngươi động thủ." Nam tu rút kiếm ra khỏi vỏ, "Việc ngày đó, xác thật là ta làm không được ổn, nhưng không yêu

chính là không yêu, các người cũng không thể cưỡng bức ta cưới nàng.”

“Ai cần quan tâm người yêu hay không, cũng không nhìn xem người là cái thứ gì.”

Đại sư tỷ lạnh giọng cười nói, “Đệ tử Thanh Ngọc Môn ta, chẳng lẽ còn thiếu nam nhân xem trọng? Bất quá là người ngày xưa lời ngon tiếng ngọt, lừa sư muội ta đáp ứng cùng người kết làm đạo侶. Ai biết người làm người đê tiện như thế, lại lên cùng nữ nhân khác dây dưa không rõ. Một khi đã như vậy, người vì sao còn không sớm chút nói rõ ràng, một hai phải chờ đến đại điển kết đạo, mới làm trò trước mặt khách nhân, nói cái gì cần bản không yêu Tiểu sư muội nhà ta. Chẳng lẽ như vậy, sẽ làm người càng có cảm giác thành tựu, làm thiên hạ đều biết Biện Hoành người ai cũng có thể làm vợ, còn tự xưng là sức quyến rũ bất phàm?”

Thường nghe câu ai cũng có thể lấy làm chồng, thật là lần đầu nghe ai cũng có thể làm vợ, tu sĩ xem náo nhiệt bên cạnh lại là bị chọc cười.

Mặc kệ là người thường hay là tu sĩ, nội tâm đều là đồng tình kẻ yếu, huống chi vài vị nữ tu Thanh Ngọc Môn này dung mạo thanh tú, đem tiền căn hậu quả nói ra rành mạch, ai đứng ai sai đã thập phần trong sáng.

Mọi người đang ngồi, đã bất tri bất giác đồng tình với Thanh Ngọc Môn, ngẫu nhiên người lớn gan, đã mở miệng trách cứ Liễu Ngôn Môn làm việc không phúc hậu.

Lâm Học đuổi theo Không Hầu ra tới, thấy nàng ngồi ở một góc, trong tay còn bưng đĩa quả khô, một bên ăn một bên xem đến hứng thú bưng bưng. Mối chớp mắt thời gian, nàng đến đồ ăn vật cũng đã chuẩn bị tốt?

Nhìn đến Lâm Học đuổi theo ra tới, Không Hầu triều hán vẫy vẫy tay, chờ hán đến gần, nhỏ giọng nói: “Nơi này góc độ tương đối hảo, còn không dễ bị hỗn loạn lan đến.”

Từ thu nạp giới mọc ra một bao quả khô đưa cho Lâm Học, “Đậu rang này là ta cố ý mang ra cửa, vừa thơm vừa giòn, người cầm đi ăn, ăn hết rồi lại ta lấy tiếp.”

Trầm ổn đại thúc Lâm Học tu sĩ, mặt vô biểu tình mà cự tuyệt hảo ý chia sẻ đồ ăn vật của Không Hầu, hán trầm mặc mà đứng ở phía sau Không Hầu, nhìn trờ khô hải trước mắt này.

Trước khi rời đi tông môn, Liễu Ngôn Môn môn chủ từng nhiều lần đến tông môn báiphòng, muốn dựa vào Lưu Quang Tông, cũng không biết tông chủ đối với việc này có ý tưởng gì.

“Người!” Biện Hoành nghe tiếng cười bốn phía cùng tiếng chỉ trích, rốt cuộc nhịn không được bông bột tức giận, lấy kiếm chỉ vào Thanh Ngọc Môn Đại sư tỷ, “Thanh Ngọc Môn các người tuy lớn hơn Liễu Ngôn Môn chúng ta, nhưng chúng ta cũng sẽ không sợ các người.”

Đại sư tỷ mảy liễu dụng ngược, vũ khí trong tay phát ra pháp quang chói mắt, chuẩn bị xuất chiêu ra tới.

“Từ từ.” Trong một góc, một vị thiếu nữ mặc váy phi tiên đánh gãy bọn họ sắp bắt đầu tranh đấu, “Khách điểm xây cất không dễ dàng gì, nhị vị nếu muốn động thủ, có thể hay không tìm địa phương trống trải lại đánh?”

Chương quấy tránh ở quầy sau nghe được lời này, đối với thiếu nữ cảm kích không thôi, danh môn tu sĩ muốn động thủ, hán thật đúng là không dám ngăn trở. Đến lúc đó đánh hồng đồ vật rồi, dù cho những người này có bồi hán linh thạch, cũng sẽ mất nhiều thời gian mới có thể làm khách điểm khôi phục nguyên dạng.

Lời thiếu nữ nói ra giống như lấy mây chén nước đổ lên liệt hỏa, chiến ý hai bên nháy mắt tiêu giảm không ít. Thanh Ngọc Môn Đại sư tỷ thu hồi pháp bảo, triều thiếu nữ chấp tay nói: “Cô nương nhắc nhở phải, là tại hạ lỗ mãng.”

Hủy hoại khách điểm là sự tiểu, sự tình nháo đến lớn như vậy, người phủ thành chủ khẳng định tới xem xét. Ở khách điểm ầu đã, liên tính các nàng có lý, cũng trái với quy tắc quản lý Nghi Thành, sự tình nếu là truyền ra, sẽ chỉ làm người không hiểu rõ cho rằng Thanh Ngọc Môn bọn họ hùng hổ dọa người, ngược lại không đẹp.

Thấy Thanh Ngọc Môn Đại sư tỷ thu hồi kiếm, Biện Hoành trong lòng trộm nhẹ nhàng thở ra, luận tu vi hán thấp hơn Đại sư tỷ chương phái Thanh Ngọc Môn này một bậc, hơn nữa lại phải bảo vệ Lục Yêu tu vi thấp kém ở bên cạnh, hán thật đúng là không đường xoay sở.

Hán xoay người nhìn về phía thiếu nữ nói chuyện, thu hồi kiếm đạo: “Nể tình vị cô nương này, ta hôm nay không cùng người so đo.”

Mọi người thấy hai bên thế nhưng không có đánh nhau, có người thất vọng, có người thay khách điểm lão bản thờ phào nhẹ nhõm. Còn có chút nam tu ôm mộng anh hùng cứu mỹ nhân tiếc hận bỏ lỡ cơ hội tốt lần này, từng người thu hồi lực chú ý, uống trà uống rượu, ăn cơm ăn cơm.

“Công tử ngàn vạn đừng nói vậy, ta không có mặt mũi lớn như vậy.” Không Hầu đứng lên, vỗ vỗ quần áo dính quả khô xác, “Ta cùng loại nam tu làm việc không phúc hậu, không có giao tình gì.”

Có người bởi vì Không Hầu nói, cười ra tiếng, chỉ cảm thấy những lời này của thiếu nữ thật sự giải hận.

“Cô nương, không ai nói cho người, ra bên ngoài, nói chuyện phải cẩn thận sao?” Không nghĩ tới một nữ nhân thân phận không rõ, tu vi vẫn là Trúc Cơ kỳ cũng dám không cho hán mặt mũi, Biện Hoành sắc mặt thập phần khó coi, “Thỉnh cô nương không cần nhúng tay vào việc tư của hai môn phái chúng ta.”

“Đạo hữu hiểu lầm, ta không có ý nhúng tay.” Không Hầu xem thường nhìn hấn, nàng chỉ là thuần túy nhìn không thuận mắt loại nam nhân này.

“Cô nương minh bạch đạo lý này liền hảo.” Biện Hoành còn muốn nói thêm vài câu tàn nhẫn, nhưng là hấn phát hiện nam nhân hắc y phía sau thiếu nữ lạnh lùng nhìn hấn một cái, tu vi đối phương hấn căn bản nhìn không thấu.

Đây là cao thủ.

Biện Hoành trong lòng căng thẳng, đem lời nói xuất khẩu sắp nuốt trở vào, sắc mặt trắng hơn vài phần, mang theo Lục Yêu bên người cùng môn nhân hướng ngoài cửa đi.

Lục Yêu lớn lên kiêu kiêu khiếp khiếp, khi đi qua bên người đệ tử Thanh Ngọc Môn, còn uốn gối hướng các nàng hành lễ, mới đuổi theo Biện Hoành, biến mất ở trước mặt mọi người.

Thấy như vậy một màn, Không Hầu nhỏ giọng đối Lâm Hộc nói: “Nữ nhân váy xanh kia tâm nhãn thật không ít.” Nhìn như lễ phép, kỳ thật là khiêu khích, loại ánh mắt này nàng từng gặp qua nhiều lần, Cảnh Hồng Đế hậu cung không ít nữ nhân, đều thích chơi đùa thủ đoạn nhỏ này.

Lâm Hộc nhìn Không Hầu, chờ nàng giải thích tiếp.

“Cùng người giải thích không được, đây là trực giác của nữ nhân.” Không Hầu nhìn bốn phía, ở đây người nhiều phức tạp không thích hợp nói chuyện không có chứng cứ. Nàng mang theo Lâm Hộc đi vào hậu viện, mới mở miệng nói, “Ta hoài nghi nữ nhân kia có vấn đề.”

Nữ nhân kia đối với nam tu Liễu Ngôn Môn có tư thái ý lại thực rõ ràng, phảng phất như hấn chính là chỗ dựa cả đời của nàng ta, nhưng là Không Hầu lại cảm thấy, nàng ta đối với nam tu Liễu Ngôn Môn kia cũng không có cảm tình gì. Tư thái đáng về kẻ cớm như vậy, nàng từ nhỏ đã xem qua không ít, đã sớm nhìn thấu loại thủ đoạn này.

Nhưng là trên đời vĩnh viễn không thiếu loại người vì muốn sống tốt, cho nên không tiếc bán đi tình cảm của mình, không cần biết trai gái già trẻ chỉ cần chăm sóc họ qua ngày là được. Cho nên ngay không biết nữ nhân kia váy xanh là có tâm tư khác, hay là đơn thuần muốn dựa vào chương phái đệ tử Liễu Ngôn Môn sống hảo hảo qua ngày.

Hoàn Tông mở cửa phòng ra, thấy Không Hầu cùng Lâm Hộc đều ở trong sân, Hoàn Tông nhìn về phía Không Hầu: “Đã tọa xong rồi?”

Không Hầu gật đầu, nói với hấn việc vừa rồi. Không Hầu rất có ý thức tự hiểu lấy, nàng tu vi cùng kiến thức đều hữu hạn, gặp được sự tình cảm thấy có chút khả nghi, liền nói cho người bên cạnh, mới là phương pháp thỏa đáng nhất. Hoàn Tông là người Lưu Quang Tông, Lâm tiên bối tu vi lại cao, khi suy xét vấn đề, khẳng định so với nàng càng thêm chu đáo.

“Liễu Ngôn Môn?” Hoàn Tông nhớ tới phi tin phù một canh giờ trước thu được, sư phụ nói, Liễu Ngôn Môn có ý muốn trở thành môn phái phụ thuộc, trong tông môn ý kiến không đồng nhất, cho nên gọi thư hỏi hấn một chút.

Lưu Quang Tông tuy là tông phái thế lực lớn nhất Tu Chân giới, nhưng môn phái cùng thành trì phụ thuộc vào Lưu Quang Tông lại không phải nhiều nhất mười đại tông môn. Mỗi khi có thành trì cùng môn phái có tham gia, tông môn đều sẽ tiến hành nghiêm khắc khảo hạch.

Tông môn trọng điểm khảo hạch không phải là thực lực, mà là cách tông môn dạy dỗ đệ tử, phẩm tính cùng nhân tâm, nếu không đạt được yêu cầu của Lưu Quang Tông, Lưu Quang Tông tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

“Nam nhân bị sắc đẹp mê hoặc, u mê, chứng tỏ tâm tính không xong. Làm việc không suy xét hậu quả, chỉ lo cho ý nguyện của mình, không màng đến người khác, người như vậy lại là chương phái đệ tử, chờ hấn làm môn chủ Liễu Ngôn Môn, Liễu Ngôn Môn không biết loạn đến nông nổi nào.”

Hoàn Tông nhíu nhíu mày, quay đầu đối Lâm Hộc nói, “Lâm Hộc, người giúp ta truyền phi tin cho tông chủ, nói ta không tán đồng Liễu Ngôn Môn phụ thuộc. Mặt khác cho người đi tra ân oán Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn, đặc biệt là điều tra rõ lai lịch nữ tu kia.”

“Ta hiểu được.” Lâm Hộc thấy Hoàn Tông ngồi xuống bên người Không Hầu, thực dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Công tử không hiểu cùng bằng hữu ở chung như thế nào, cùng tiểu cô nương chỉ có hơn mười tuổi ở bên nhau, đàm luận đề tài, lão nam nhân hấn vô pháp lý giải.

“Hoàn Tông, ta vừa rồi nghe Lâm Hộc nói, tông môn huynh có gọi chút linh thạch tới cho huynh, trên huynh là thiếu linh thạch sao?” Không Hầu từ thu nạp giới móc ra một cái thu nạp túi, “Tông môn trưởng lão cho ta năm vạn linh thạch, huynh nếu là không đủ, chúng ta mỗi người một nửa.”

Hoàn Tông ngăn người, không nghĩ tới ở trong mắt Không Hầu, hấn thể nhưng thành loại nam nhân dựa vào mượn linh thạch sống qua ngày. Nhìn Không Hầu bộ dáng nghiêm túc, Hoàn Tông bật cười, “Muội hiểu lầm, ta không thiếu linh thạch.”

“Thật sự?” Không Hầu hoài nghi nhìn Hoàn Tông, lo lắng hấn vì mặt mũi, không muốn thừa nhận thiếu linh thạch.

“Thật sự.” Hoàn Tông suy nghĩ một chút linh thạch mình mấy năm nay tích góp, nhưng là số lượng thật sự quá nhiều, hấn chỉ có thể ước lượng, vô pháp nói rõ số lượng, đành phải đối với Không Hầu nói, “Khi ta ở Kim Đan kỳ, trong lúc vô ý tiến vào bí cảnh của độ kiếp lão tổ mấy ngàn năm trước lưu lại, ở bên trong lấy được vài thứ. Khi ở Nguyên Anh kỳ, lại vào mấy bí cảnh, tuy rằng tài sản kém hơn các trưởng bối trong tông môn, nhưng cũng coi như có sản nghiệp nhỏ bé.”

“Sân nghiệp nhỏ bé.....” Không Hầu nuốt nuốt nước miếng, từ vài cái bí cảnh ra tới, cũng không biết có thể được bao nhiêu đồ vật, lại chỉ có thể tính sản nghiệp nhỏ bé?

“Ta chưa từng tính qua mấy thứ này, chờ sang năm muối tới Lưu Quang Tông, ta dẫn muối đi xem xem bảo khổ của ta.” Hoàn Tông cẩn thận suy xét tính khả thi của chuyện này, “Bên trong nói không chừng có thứ thích hợp cho muối dùng.”

Không Hầu yên lặng che mặt, nàng đến tột cùng là từ đâu ra loại tự tin cảm thấy Hoàn Tông thiếu linh thạch, người chân chính nghèo rớt mồng tơi, là nàng mới đúng.

Nghĩ đến chính mình vừa rồi còn muốn cùng Hoàn Tông chia sẻ linh thạch, Không Hầu liền cảm thấy trên mặt nóng lên, hạo mắt mắt a.

Thấy Không Hầu xụ mặt không nói lời nào, Hoàn Tông cảm thấy nàng lúc này cực kỳ đáng yêu. “Phần tâm ý này ta nhận lấy, cảm ơn muối.”

Lần trước khi đuổi giết tà tu, hắn ở trên phố nghe được hai nam nhân nói chuyện với nhau, một nam nhân nói, người nguyện ý chủ động vay tiền cấp bằng hữu, khẳng định là bằng hữu thiết tình. Xem thói quen tiêu tiền ngày thường của Không Hầu, chắc là trên người nàng linh thạch không tính nhiều. Nhưng là dù vậy, lúc nàng cho rằng hắn thiếu tiền, còn muốn cho hắn mượn, trên đời như thế nào có tiểu cô nương ngốc đến đáng yêu như thế?

“Việc này vẫn là đừng nói nữa.” Không Hầu bụm mặt, thanh âm suy yếu, “Không bằng chúng ta tán gẫu một chút, huynh thiếu những dược liệu nào, ngày mai ta phải gửi đồ cho các sư tỷ, thuận tiện hỏi tông chủ một chút, có dược liệu huynh cần hay không.”

Hoàn Tông đậm cười, sư phụ đã sớm viết thư hỏi qua mười đại tông môn, nếu là có, như thế nào chờ tới bây giờ. Nhưng là nhìn bộ dáng Không Hầu vì hắn nhọc lòng, Hoàn Tông thế nhưng thật sự đem hơn mười vị dược còn thiếu viết ra.

“Tâm Vân Chi, Hoành Công Ngự, Hóa Liên Nhụy, Hóa Diệp Thảo ngàn năm, long Phụng Hoàng.....” Không Hầu cảm thấy, hơn mười vị dược này quả thực chính là những thứ hiếm nhất Tu Chân giới, có thứ cơ hồ đã tuyệt tích. Giống cái gì phụng hoàng vũ, long huyết linh tinh, cơ hồ không có khả năng tìm được. Mặc dù nàng chỉ ở Tu Chân giới 6 năm, cũng biết long phụng đã không còn tồn tại, này muốn đi đâu tìm?

Nhưng là trên đời đã có phương thuốc như vậy, chứng minh mấy thứ này đã từng tồn tại, chỉ là hiện tại đã tuyệt tích. Phàm là đồ vật từng tồn tại, nhất định sẽ lưu lại dấu vết, vạn nhất vận khí bọn họ tốt, không chừng sẽ tìm thấy?

Nhất định phải có hi vọng.

Không Hầu nói: “Chậm rãi tìm, có thể gom đủ.”

Hoàn Tông đậm cười, giống như gió nhẹ thổi qua thanh tuyến, ôn nhuận lại bình thản.

Phi tin phủ Lâm Học truyền đi thực mau liền đến Lưu Quang Tông, nhìn phi tin Hoàn Tông nói rõ không tán đồng Liễu Ngôn Môn vào tông môn, chư vị phong chủ đều thực kinh ngạc, từ trước đến nay sư chất đối với sự vụ tông môn không quá để bụng, lần này thái độ kiên quyết như thế? Chẳng lẽ là Liễu Ngôn Môn đối với hắn làm ra việc thập phần bất mãn?

“Ta cùng sư diệt ý kiến tương đồng, hôn sự chương phái đệ tử Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn thân truyền đệ tử, có thể thấy được Liễu Ngôn Môn xử lý sự kiện tại đây không tốt.” Tùng Hà lắc đầu nói, “Tu sĩ trọng tình không sai, nhưng là sự tình lại không thể làm như vậy. Càng quan trọng là, Biện Hoành là chương phái đệ tử, ngày sau kế thừa tông môn. Người như vậy làm chương môn, sao có thể đem tông môn quản lý tốt?”

“Biện Hoành xử sự tuy không ổn, nhưng môn chủ Liễu Ngôn Môn lại là tu sĩ nhân nghĩa, môn hạ đệ tử cũng đều giữ nghiêm môn quy, cũng không làm ác.

Nếu vì một người, mà phủ định toàn bộ tông môn, có phải hay không có chút không thích hợp?” Một vị phong chủ khác nói, “Không bằng lại phái đệ tử đi xem xét rồi lại quyết định?”

“Việc này tạm thời gác lại.” Kim Nhạc đem phi tin phủ thu hồi, “Sư diệt hắn cũng là ý tứ này, nữ tu kia xác thật có chút khả nghi, việc này vẫn là phải điều tra rõ.”

Các phong chủ khác cũng đều không có ý kiến, có thể khiến sư chất tính tình đậm mặc không hài lòng, chương phái đệ tử Liễu Ngôn Môn khẳng định có vấn đề.

Liễu Ngôn Môn môn chủ cảm thấy trong lòng mình mấy ngày gần đây có chút hốt hoảng, không biết là do bị thân truyền đệ tử làm tức giận, hay là bởi vì việc muốn vào Lưu Quang Tông làm khản trương. Bởi vì đại đệ tử Biện Hoành ở đại điển kết đạo nháo ra sự, Liễu Ngôn Môn môn chủ tâm tình buồn bực đã nhiều ngày, thậm chí muốn hủy bỏ thân phận chương phái đại đệ tử của Biện Hoành.

Thân là chương phái đại đệ tử, quan trọng nhất chính là làm gương tốt, bằng không đệ tử phía dưới thấy thế nào? Chính là nghĩ đến đệ tử này là do chính mình nuôi lớn, theo ở bên người hắn hơn hai trăm năm, môn chủ rốt cuộc là mềm lòng.

“Môn chủ, thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông cầu kiến.” Lời đệ tử truyền tới, làm môn chủ kích động đến đứng dậy, “Thỉnh hắn đến chính điện uống trà, ta lập tức đi qua.” Môn chủ vội thay đổi kiện quần áo, hướng chính điện. Đi đến cửa chính điện, hắn liền nhìn đến đệ tử Lưu Quang Tông một thân y phục gấm màu trắng ngồi ngay ngắn trên ghế, từ đầu đến chân đều tỏa ra khí chất nghiêm túc thuộc về Lưu Quang Tông.

Nhìn hần tiến vào, đệ tử Lưu Quang Tông đứng lên, triều hần hành lễ nói: “Văn bối gặp qua môn chủ.”

“Đạo hữu đường xa mà đến, vất vả, mau mau mời ngồi.” Môn chủ cười đáp lễ, chờ đệ tử Lưu Quang Tông ngồi xuống, mới nói, “Không biết đạo hữu hôm nay tới bị phái, là vì chuyện gì?”

“Văn bối hôm nay tới, là phụng tông chủ cùng chư vị phong chủ chi mệnh.” Lưu Quang Tông đệ tử đối hần chấp tay, “Còn thỉnh môn chủ thứ văn bối mạo muội tới cửa.”

Phụng chi mệnh tông chủ cùng phong chủ? Môn chủ tâm hơi hơi động, chẳng lẽ là vì việc muốn làm môn phái phụ thuộc?

“Đạo hữu có thể tới, bị phái bằng tất sinh huy.” Môn chủ cười cười, “Đạo hữu mời nói.”

Đệ tử Lưu Quang Tông biết môn chủ phẩm hạnh đoan chính, cũng không có cố tình làm khó dễ, nói thẳng nói: “Về việc quý tông môn gia nhập bị phái, tông chủ cùng các vị phong chủ suy tư luôn mãi, đều cảm thấy việc này không cần quá mức nóng, không bằng chờ giao lưu đại hội qua đi lại chậm rãi trao đổi.”

Nghe được lời này, môn chủ trong lòng lộp bộp một chút, việc này trước đã nói không sai biệt lắm, chỉ thiếu chưa công bố ra ngoài, vì sao hôm nay đột nhiên liền quyết định bàn lại sau?

“Đạo hữu, vì sao việc này xảy ra biến cố?” Môn chủ trên mặt tươi cười cơ hồ duy trì không được, hần miễn cưỡng cười nói, “Chính là bị phái có chỗ nào làm không được tốt?”

“Thỉnh môn chủ không cần nghĩ nhiều, quý phái tác phong dạy dỗ đệ tử đều thực hảo, chỉ là bị phái gần đây muốn chuẩn bị đại hội giao lưu, nên chưa tiện bàn việc này thôi.” Đệ tử Lưu Quang Tông đứng dậy nói, “Giao lưu đại hội sang năm, trên dưới bị phái nhiệt liệt cung nghênh quý phái tiến đến.”

Ngoài miệng nói nhiệt liệt hoan nghênh, vị trên mặt đệ tử Lưu Quang Tông này lại không có dư thừa biểu tình gì, thật sự rất khó làm người khác cảm nhận được bọn họ có bao nhiêu nhiệt liệt.

Môn chủ thấy đệ tử Lưu Quang Tông truyền xong lời liền chuẩn bị rời đi, lưu không được, đành phải đành tự mình đưa hần tới ngoài cửa lớn, cười khổ nói: “Còn thỉnh đạo hữu nói cho tại hạ, bị phái đến tốt cùng là sai ở nơi nào?”

Lưu Quang Tông đệ tử thấy hần khom lưng cúi đầu, đồng tình tâm huyết cố gắng nhiều năm của hần bị hủy bởi đồ đệ thân truyền, liền nói: “Bị phái không nên chỉ quan tâm hiện tại, mà còn phải cẩn thận suy nghĩ đến tương lai.”

Môn chủ ngơ ngẩn, chẳng lẽ Lưu Quang Tông là đối với Biện Hoành bất mãn?

Thấy môn chủ hiểu được, Lưu Quang Tông đệ tử cũng không nhiều lời: “Cáo từ.”

“Đạo hữu đi thông thả.” Môn chủ trong lòng phiền khổ, vì có thể gia nhập Lưu Quang Tông, hần từ lúc ngồi trên ghế môn chủ liền bắt đầu nỗ lực, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt, lại là đồ đệ hần dưỡng ra phá hủy.

Càng nghĩ càng khó chịu, môn chủ thể nhưng học ra một ngụm máu.

“Môn chủ!” Đệ tử đi theo phía sau hần thấy thế, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay hần: “Thỉnh tông chủ bảo trọng, nếu Lưu Quang Tông nói việc này có thể bàn lại, chứng minh còn có đường sống thương lượng, ngài chớ nên bởi vì việc này, ảnh hưởng tâm cảnh.”

Lau đi máu bên khóe miệng, môn chủ mặt mũi mà phát phát tay: “Các ngươi không cần lo lắng, ta còn chịu đựng được.”

“Tông chủ. ....”

“Đi thỉnh các vị phong chủ quân sự cùng trưởng lão đến chính điện, ta có chuyện quan trọng cùng bọn họ thương nghị.”

“Tuân mệnh.” Đệ tử mặt mang ưu sắc rời đi, đối với chương phái Đại sư huynh bất mãn càng sâu, nếu không phải hần làm hại Tiểu sư muội Thanh Ngọc Môn mất mũi đại thất, sự tình lại như thế nào sẽ nháo đến nước này?

Ba ngày sau, Liễu Ngôn Môn chiêu cáo toàn bộ Tu Chân giới, Biện Hoành đạo đức thiếu sót, hủy bỏ thân phận chương phái đại đệ tử.

Tin tức này vừa truyền ra, khiến cho tu sĩ toàn bộ Tu Chân giới thảo luận. Phải biết rằng đối với tông môn mà nói, thân phận chương phái đại đệ tử là không thể dễ dàng thay đổi, nó sẽ khiến cho tông môn rung chuyển. Liễu Ngôn Môn hiện tại quyết định như vậy, không thể không nghi ngờ là cho Thanh Ngọc Môn một cái công đạo.

Hai tông môn đều là môn phái sừng sững nhiều năm ở Tu Chân giới, nếu bọn họ quyết liệt đối lập, chỉ sợ không ít môn phái giao hảo cùng bọn họ cũng sẽ tham gia đi vào. Hiện tại Liễu Ngôn Môn đưa ra quyết định này, không chỉ có giảm bớt mâu thuẫn hai phái, mà còn tiêu trừ trận tranh đấu sắp phát sinh ở Tu Chân giới này.

Lâm Học nghe được tin tức, tiến vào báo cho Hoàn Tông, thì thấy Không Hầu đang ở cùng Hoàn Tông học tập luyện khí.

Bởi vì mới vừa tiếp xúc luyện khí, Hoàn Tông cũng không trông cậy nàng có thể luyện chế ra đồ vật, trước dạy nàng dùng linh lực khống chế chân hỏa

lớn nhỏ như thế nào. Không Hầu cùng Hoàn Tông ở tiểu viện khách điểm luyện khí dài ba ngày, chỉ luyện ra một cái vòng tay thấp phẩm giai xám xịt.

“Luyện khí hào khó a.” Không Hầu lau khô mồ hôi trên trán, đem vòng tay tản ra ẩm đạm quang mang ném trên mặt đất, móc ra tiểu gương chiếu chiếu mặt đỏ bừng.

“Không vội, từ từ tới.” Hoàn Tông thấy Không Hầu mặt bị chân hỏa nung đến đỏ lên, huy tay áo diệt luyện khí lò hỏa, “Ta có luyện khí lò cùng tinh hỏa, lần sau chúng ta dùng tinh hỏa thử xem.”

“Dùng tinh hỏa luyện tập, có phải hay không có chút lãng phí?” Diệt chân hỏa, trên người Không Hầu dễ chịu rất nhiều, “Chờ ta có thể không chế hao độ lửa về sau, lại dùng tinh hỏa đi.”

“Không ngại, chân hỏa tinh hỏa đều là để dùng, ta lại không phải luyện khí sư, mấy thứ này lưu trữ cũng vô dụng. Muội nếu không dùng, ta lưu trữ nó chỉ thêm chiếm chỗ thu nạp giới.” Hoàn Tông nói, “Quen tay hay việc, dùng hao tài liệu luyện tập, có lẽ tiến bộ sẽ càng rõ ràng một ít.”

Không Hầu đem tiểu gương nhét trở lại thu nạp giới, về mặt đau khổ nói: “Ta học bấm đốt ngón tay không được, luyện khí cũng không am hiểu, ta đại khái không có khí vận giống vai chính thoại bản.”

Hoàn Tông bật cười: “Vai chính thoại bản, cũng không phải mọi việc đều thuận buồm xuôi gió.”

“Vai chính dưới ngòi bút Diệu Bút Khách, có đôi khi cũng sẽ gặp việc không trôi chảy.”

Lâm Học đứng ở cửa chuẩn bị đi vào, nghe được bọn họ đối thoại từ luyện khí chuyển tới thoại bản, đột nhiên cảm thấy công tử cùng Không Hầu có nương đối với hai chữ “thiên phú”, khả năng có chút hiểu lầm.

Phải biết rằng, người tiếp xúc với luyện khí chỉ ba ngày, là có thể luyện chế ra một kiện hoàn chỉnh pháp khí, đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, căn bản là nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Nghĩ đến công tử ngày đầu tiên tiếp xúc luyện khí, liền luyện chế ra một phi kiếm cấp thấp, Lâm Học quyết định chính mình vẫn là không cần mở miệng, để cho bọn họ chính mình lần lộn đi.

Gian khổ của tu sĩ bình thường, hai cái thiên tư xuất chúng bại gia tử này sẽ không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Mộng Kiếp

Lâm Học vừa đứng ở cửa, Hoàn Tông đã biết hắn tới rồi. Thấy Không Hầu tâm tình hạ xuống, hắn xoay người hướng Lâm Học: "Chuyện gì?" Lấy tính cách Lâm Học, nếu không có sự tình bất báo, sẽ không xuất hiện ở chỗ này.

"Lâm tiền bối?" Lâm Học xuất hiện, quả thực làm Không Hầu dời đi lực chú ý, nàng quay đầu nhìn Lâm Học, trong mắt mang theo tò mò.

Thấy bọn họ rốt cuộc chú ý tới chính mình, Lâm Học bước vào: "Công tử, Liễu Ngôn Môn hủy bỏ thân phận chương pháp đại đệ tử của Biện Hoành, đã chiêu cáo toàn bộ Tu Chân giới."

"Hủy bỏ?" Hoàn Tông móc ra khăn tay phóng tới trên tay Không Hầu, khăn tay mềm mại trắng nõn như mây, Không Hầu cầm khăn tay, không rõ dụng ý Hoàn Tông.

"Nơi này." Hoàn Tông cười khẽ ra tiếng, ở trên cổ chỉ chỉ, "Nơi này có nhện đen."

"Ngạ." Không Hầu siết chặt khăn tay, lau cổ, khăn mềm mại chạm đến làn da, thập phần thoải mái, giống như là mẫu thân ôn nhu, làm động tác nàng không tự giác chậm lại.

Hoàn Tông quay đầu xem Lâm Học: "Thân phận nữ tu kia đã điều tra xong?"

"Tạm thời chưa, bất quá đệ tử môn hạ phát hiện, ở chỗ nguyên quán nữ tu áo lục, phát hiện một nữ thi."

Lâm Học mắt nhìn Không Hầu cầm khăn tay lau mồ hôi, "Mấy ngày trước ta cùng với Không Hầu cô nương ở đại sảnh khách điểm, phát hiện một nam tu lời nói việc làm quái dị. Lúc hắn rời đi, ta đã hạ mê tung hương, đêm qua phát hiện hắn cùng tu sĩ cử chỉ lên lút có lui tới, ta hoài nghi hắn cố ý châm ngòi li gián quan hệ của các đại tông môn cùng tiểu tông môn."

Nữ tu mê hoặc nhân tâm, tu sĩ ngôn hình quái dị châm ngòi li gián.

Không biết ở nơi khác, còn có bao nhiêu cùng loại âm mưu ở nhằm vào Tu Chân giới?

Tà tu nhất am hiểu mê hoặc nhân tâm, nhưng tông môn Tu Chân giới quản lý càng ngày càng nghiêm khắc, đệ tử vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện mà nháo đến không chết không ngừng đã càng ngày càng ít. Sinh hoạt yên ổn lâu rồi, lại có người sinh tâm bất chính, muốn lật đổ trật tự hiện tại, tranh đoạt thiên hạ.

Nếu là ngày hôm qua Không Hầu cô nương không có đi ra ngoài xem náo nhiệt, không có ngăn cản Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn đao kiếm tương tàn, không có phản bác lời lão tu sĩ nói, sự tình sẽ phát triển đến mức nào?

Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn cừu hận gia tăng, từ đây không hề lui tới, còn liên lụy đến cả môn phái giao hảo, khiến Tu Chân giới chướng khí mù mịt?

Tu sĩ bình thường đối với mười đại tông môn sợ hãi càng ngày càng tăng, cuối cùng có khả năng sẽ sinh ra ý chí có lật đổ thập đại môn phái, thì bình thường tu sĩ mới có ngày yên ổn.

Tới lúc đó, danh môn chính phái lâm vào nội chiến, loạn thành năm bè bảy mảng, thời điểm tà tu chiếm lĩnh Tu Chân giới liền tới.

Lâm Học lần đầu hiểu được xem náo nhiệt cũng có đại tác dụng, hần nhìn thiếu nữ còn đang soi gương bên cạnh, thờ dài nhẹ nhõm. Mặc kệ như thế nào, sớm chuẩn bị, hiện tại hết thảy đều còn kịp.

"Ngày mai chính là có thể đi Dược lâu lấy dược đi?" Không Hầu buông tiểu gương, "Chúng ta có phải hay không nên chuẩn bị lễ vật cấp Vô Danh chân nhân, như vậy có tới có lui, về sau mới không xấu hổ nhờ hần tiếp tục hỗ trợ."

Hoàn Tông hiện tại thân thể không tốt, cùng luyện đan đại sư giao hảo ngày sau có chỗ dùng.

"Đa tạ Không Hầu cô nương nhắc nhở, ta đây liền đi chuẩn bị." Lâm Học ngày thường không có cảm xúc, hôm nay ánh mắt nhìn Không Hầu lại mang theo vài phần ấm áp, hần đối Không Hầu gật gật đầu, rồi đi phòng luyện khí.

"Hoàn Tông....." Không Hầu nhìn bóng dáng Lâm Học rời đi, có chút nghi hoặc, "Lâm tiên bối hôm nay là gặp được chuyện tốt?"

"Có khả năng hần không thích Biện Hoành kia, nghe tin hần gặp hạn, tâm tình liền tương đối hảo." Hoàn Tông nói, "Không cần để ý."

"Nga." Không Hầu gật đầu, không nghĩ tới Lâm tiên bối chán ghét Biện Hoành như vậy, xem ra tiên bối cũng là người yêu ghét rõ ràng a.

Vân Hoa Môn, sắc trời mới vừa sáng đã có vài vị thân truyền nữ đệ tử đứng ở cổng lớn kiển chân chờ đợi, tựa hồ đang chờ đợi đại nhân vật quan trọng. Có tân đệ tử nhập môn thấy vậy, sôi nổi hoài nghi, chẳng lẽ có trưởng bối tông môn khác đến bái phỏng? Vì sao chỉ có các nữ sư tỷ, sư thúc tại đây chờ, sư huynh sư thúc khác đâu?

Cao Kiện Diễn nói nói đại lung chặt chẽ, trước khi rời, nhà người lo lắng hần ở tông môn không quen, sẽ vất vả đến gầy xuống, còn cố ý chuẩn bị mấy bộ quần áo số đo nhỏ. Nào biết thức ăn Vân Hoa Môn tốt như vậy, hần không chỉ không gầy, mà còn béo không ít, quần áo từ trong nhà mang đến hơn phân nửa đã mặc không vừa.

"Cao sư đệ, nơi đó có vài thân truyền sư tỷ." Một đồng môn lôi kéo tay áo hần, "Ta hoài nghi Vân Hoa Môn chiêu thân truyền đệ tử, không chỉ xem thiên tư cùng phẩm tính, mà còn muốn xem mặt, người nhìn các sư tỷ này xem, đều lớn lên xinh đẹp như hoa."

Cao Kiện Diễn dừng chân, trộm hướng đại môn nhìn vài lần. Sờ sờ mặt mình, hần nặng nề thờ dài, xem ra hần đời này là không có cơ hội trở thành thân truyền đệ tử.

"Sao lại có nhiều thân truyền sư tỷ ở chỗ này như vậy, chẳng lẽ có đại sự phát sinh?" Tân đệ tử nhập môn phần lớn vừa mới tiến vào luyện khí, bất quá đã cùng các sư huynh sư tỷ học được thói quen xem náo nhiệt, nhìn thấy nhiều sư tỷ xinh đẹp như vậy, nhóm tân đệ tử nhập môn mặc kệ nam nữ, đều trốn ở góc trộm nhìn.

Quy Lâm nhìn bộ dáng bọn họ lén lút, có chút không kiên nhẫn mà đi, kết quả không đi được vài bước, đã bị một sư muội đáng người nhỏ xinh sức lực lại không hề nhỏ kéo trở về: "Quy Lâm, người đừng đi ra ngoài, bị các sư tỷ phát hiện làm sao bây giờ?!"

Quy Lâm bị ấn trên tường giữa một phen..... Không giãy ra được. Nữ nhân này đến tột cùng là ăn cái gì lớn lên, nhìn dáng người nhỏ xinh, sức lực thế nào lại lớn như vậy?

"Có cái gì đẹp, hôm qua Bùi phong chủ dạy một bộ tân kiếm pháp, ta còn chưa luyện thuần thực." Từ bỏ giãy giụa, Quy Lâm quyết định áp dụng phương thức thuyết phục, "Sư muội, buông tay."

Một nữ nhân, nhìn khác nữ nhân cũng có thể hăng hái đến như vậy, đến tột cùng là cái tật xấu gì.

"Kiếm pháp nào có xinh đẹp bằng sư tỷ." Kiều Tiểu Tiểu sư muội không buông tay ấn trụ hần, "Nhìn sư tỷ có thể làm tâm tình hảo, tâm tình hảo mới có thể hảo hảo luyện kiếm."

Quy Lâm sửa sửa cổ áo bị Tiểu sư muội túm nhãn: "Đơn giản là có trưởng bối tông môn khác tới chơi, có cái gì mới lạ?"

"Sai, có thể làm nhiều sự tử xinh đẹp như vậy cùng nhau xuất hiện trừ bỏ trường bối, còn có một loại người." Cao Kiện Diễn lắc lắc cái đầu bụ bẫm, "Các người vẫn là kiến thức quá ít."

"Còn có cái gì?" Đồng môn tò mò truy vấn.

"Còn có....." Cao Kiện Diễn chỉ chỉ phương xa có người đập kiếm mà đến, "Phi. kiếm. sử. giả."

Quy Lâm vừa muốn nói Cao Kiện Diễn nói hươu nói vượn, lại nhìn thấy các sự tử thân truyền cao hứng phấn chấn vây quanh phi kiếm sử giả, sau đó lấy đi một cái thu nạp túi, mảy mẩn rời đi. Hắn liền trầm mặc xuống dưới.

Hắn quay đầu nhìn về phía đại môn thật lâu, cố gắng nhìn Văn Tiên Lộ thật xa, thân thể hơi hơi quơ quơ.

"Đi đi đi, chúng ta mau đi luyện kiếm." Kiều Tiểu Tiểu sư muội buông Quy Lâm ra, cất bước liền hướng Diễn Võ Trường chạy, Quy Lâm một cái lao đảo, khi lại ngừng đầu, tất cả bọn đồng môn đều chạy ra thật xa, ngay cả Cao Kiện Diễn mập mạp, đều giống viên cầu tròn xoe lăn lăn.

"Ai, người như thế nào còn không đi?!" Cao Kiện Diễn chạy một khoảng quay lại thấy Quy Lâm còn đứng tại chỗ, chạy về túm hắn, "Đi mau đi mau."

Quy Lâm mặt vô biểu tình mà bị nện bước, thấy tiểu mập mạp bên cạnh hối hả, hai chân vô ý thức chạy vội theo.

"Người như thế nào lại chậm chạp như vậy, xem nào nhiệt xong phải nhanh chóng bỏ chạy, nếu không sẽ dễ dàng bị bắt được." Cao Kiện Diễn nâng Quy Lâm bước đi như bay, "Người thân thể quá yếu, đã nói là đừng kén ăn, người cố tình không nghe. Xem đi, liên sư muội nhỏ nhất cũng chạy nhanh hơn người."

Nhìn Tiểu sư muội chạy phía trước nhất, vừa rồi ấn hắn làm hắn không thể nhúc nhích, Quy Lâm đột nhiên bắt đầu hoài nghi. Hắn vì cái gì lại ở chỗ này, vì cái gì muốn tới bang phái này?

Hành Ngạn nhận được phi của Không Hầu. Được liệu Không Hầu dò hỏi, trên thực tế Văn Hoa Môn có một thứ trong đó.

Vật Xuyên đang lẳng lẳng ngồi bên cạnh. "Vật Xuyên, nhà kho tông môn, có phải hay không có một hộp Giao Nhân Lân?" Hành Ngạn đem tin đưa cho Vật Xuyên, "Không Hầu là đệ tử có thiên phú nhất trong trang lứa các con, chờ con làm môn chủ, năng tu vi cũng không sai biệt. Nếu là sau này, năng phát hiện trong tông môn có được liệu nàng hỏi, sẽ trách chúng ta hay không?"

"Sư phụ." Vật Xuyên ngẩng đầu nhìn hắn, "Gần gần mười năm nay, đã có gần hai mươi vị tu sĩ gửi thư hỏi, chúng ta có giao nhân lân hay không, chúng ta đều trả lời không có." Hơn nữa Không Hầu sư muội sẽ không vì người ngoài mà trách cứ tông môn, liên tính về sau nàng biết, cũng sẽ hiểu rằng tông môn có khổ tâm, sẽ không sinh oán hận.

"Người ngoài hỏi, cùng người trong nhà hỏi có thể giống nhau sao?" Hành Ngạn ho khan một tiếng, "Dù sao chúng ta có một hộp lớn, phân vài miếng ra ngoài cũng không quan hệ."

Vật Xuyên gật đầu: "Cho nên đây là muốn cho mọi người tin tưởng, người trong lúc vô ý ở trên đường nhặt được vài miếng giao nhân lân, sau đó hào phóng tặng cho bằng hữu Không Hầu sư muội, hơn nữa vị bằng hữu này còn trùng hợp là đệ tử Lưu Quang Tông?"

Hành Ngạn ho khan một tiếng: "Chúng ta có thể dặn bọn họ đừng truyền ra ngoài, Lưu Quang Tông không nói, Không Hầu cũng không nói, ai biết chúng ta có giao nhân lân?"

Hắn hiểu được đạo lý có tài không lộ (tài ở đây là tài sản). Nếu là người môn phái khác yêu cầu, hắn vẫn là sẽ trả lời không có. Nhưng là người Lưu Quang Tông bất đồng, kiếm tu rất coi trọng lời hứa, tuyệt đối sẽ không đem việc này để lộ ra.

Đương nhiên này không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là, đây là lần đầu tiên Không Hầu mở miệng hướng tông môn xin giúp đỡ. Nếu là tông môn không có liên thôi, hắn rõ ràng có lại không cho, tổng cảm thấy bản khoản.

Giao nhân lân trọng ở một cái hiếm lạ, tác dụng thực tế lại cũng không nhiều. Một hộp lớn giao nhân lân ở nhà kho tông môn thả hơn một ngàn năm, cũng chưa có cơ hội phát huy tác dụng, tùy tiện lấy vài miếng tặng người, đối với Văn Hoa Môn mà nói, thật sự không phải cái gì đại sự. Hắn trước kia không muốn lấy ra, là không muốn rước lấy phiền toái, có một số việc có bắt đầu liền không hảo kết thúc.

Hành Ngạn nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định cấp Không Hầu một phong thư. Nhắc nàng ở bên ngoài chú ý an toàn, cố gắng tu luyện. Lại nói tông môn gần đây vừa vận có được vài miếng giao nhân lân, nếu bằng hữu nàng yêu cầu, liền cầm dùng đi. Chỉ là giao nhân lân trên đời hiếm thấy, tuyệt không thể truyền ra ngoài, miễn cho rước lấy phiền toái.

Lấy ba phiến giao nhân lân bỏ vào trong hộp ngọc, Hành Ngạn đem hộp cùng tin giao cho Vật Xuyên: "Tìm phi kiếm sử giả, đem đồ vật gửi trở về."

"Tuân lệnh." Vật Xuyên tiếp nhận tin cùng hộp ngọc, vội vàng rời tông môn.

Chỉ sợ toàn bộ Tu Chân giới đều sẽ không tin tưởng, giao nhân lân hiếm thấy trên đời, lại được dùng phương thức như vậy để gửi đi.

Đêm khuya gió lạnh, Hoàn Tông đang chuẩn bị tắt đèn, thì nghe được tiếng bước chân không nặng không nhẹ truyền đến, đây là người thường?

"Không Hầu cô nương, có phi kiếm sử giả cần gặp."

Hoàn Tông nhú nhú mày, đã trẻ thế này, như thế nào còn có phi kiếm sứ giả tìm tới?

Nghe được cửa phòng cách vách mở ra, tiếng bước chân của Không Hầu nhẹ nhàng vang lên trong sân, hẳn do dự một lát, vẫn là đi theo.

Cửa viện, phi kiếm sứ giả đứng sau tiểu nhị khách điểm, Không Hầu từ trong tay hắn nhận một cái gói nhỏ được gói cẩn thận.

"Đa tạ." Không Hầu tiễn tiểu nhị cùng phi kiếm sứ giả đi, đóng cửa viện lại, xoay người thấy Hoàn Tông đứng ở dưới tàng cây trong viện.

"Làm ơn huynh?" Không Hầu mở gói nhỏ, vài gói xung quanh thật bình thường, không có phù văn không có trận pháp thêm vào. Trong bọc là một cái hộp ngọc cùng một phong thơ.

"Là môn chủ truyền tin cho ta." Không Hầu trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu đối Hoàn Tông nói, "Hoàn Tông, môn chủ khẳng định biết việc liên quan đến được liệu cần tìm."

Hoàn Tông lẳng lẳng đứng ở dưới tàng cây, đối Không Hầu cười cười.

Không Hầu gấp không chờ nổi mà mở tin ra đọc, nhanh như gió xem xong nội dung thư tín, tay run rẩy nâng hộp ngọc, lẩm bẩm nói: "Hoàn Tông, Hoàn Tông....."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hoàn Tông thấy Không Hầu nói không thành câu, tay run không ngừng, cho rằng Vân Hoa Môn đã xảy ra chuyện, lo lắng đi đến bên người: "Không cần cấp, chậm rãi nói."

"Công tử, làm sao vậy?" Lâm Học nghe tiếng Hoàn Tông, lo lắng ra tới.

"Không không không....." Không Hầu liền nói vài cái không, chỉ vào hộp ngọc, "Bên trong, bên trong, thuốc dẫn."

"Người nói bên trong có thuốc dẫn công tử cần?" Lâm Học trước hết phản ứng lại đây, hẳn không dám tin tưởng mà từ Không Hầu trong tay tiếp nhận hộp ngọc, mở ra nắp hộp.

Trong hộp ngọc lót gấm vóc hoa lệ, gấm vóc ở trong bóng đêm tản ra lưu quang nhàn nhạt. Nhưng là làm Lâm Học không dời tầm mắt không phải cái này hộp, mà là đồ vật bên trên gấm vóc.

Ba cái vảy màu lam nhỏ như ngọc tẹt lẳng lẳng nằm đó, xinh đẹp đến không có một tia tì vết.

Giao nhân lần..... Giao nhân lần.....

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hoàn Tông, môi giật giật, sau một lúc lâu mới khàn khàn nói: "Công tử, là..... Giao nhân lần."

"Hu." Không Hầu nhỏ giọng thở dài một tiếng, đem hai người bọn họ kéo vào trong phòng, còn ở bên ngoài lập một cái kết giới, mới nói: "Tông chủ nói, chuyện này không thể truyền ra ngoài, chúng ta nói nhỏ chút."

"Thình Không Hầu cô nương, liên tính Lâm Học chết, cũng sẽ không đem chuyện này nói ra." Lâm Học chấp tay triều Không Hầu thật sâu vái chào, "Đại ân của Không Hầu cô nương cùng với quý tông môn, tại hạ suốt đời khó quên."

Bị tư thái trịnh trọng của Lâm Học dọa sợ, Không Hầu vội trốn ra sau lưng Hoàn Tông: "Lâm tiên bối, người làm gì vậy?"

Lâm Học đứng lên, thấy hành động của mình làm Không Hầu kinh hách, lui lại mấy bước nói: "Là tại hạ quá mức kích động."

"Người nhưng đừng ở trước mặt ta tự xưng tại hạ, ta không quen." Không Hầu có chút ngượng ngùng, mấy ngày nay nàng ở trước mặt Lâm tiên bối cũng không quá mức khách khí, ở trong mắt nàng, Lâm Học cùng trưởng bối trong tông môn không sai biệt lắm. Hiện tại vị trưởng bối này ở trước mặt nàng xưng "Tại hạ", nàng sao có thể quen được.

"Không Hầu." Hoàn Tông che ở phía trước Không Hầu xoay người, đem hộp ngọc thả lại trong tay Không Hầu: "Muội biết Giao Nhân Lần có bao nhiêu trân quý?"

Giao nhân nhất tộc sớm tại năm ngàn năm trước đã diệt vong, dù cho có hậu nhân còn sót lại, thì cũng ở đáy biển sâu tận cùng, không hề có tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cho nên Lưu Quang Tông cho dù truyền thừa gần vạn năm, cũng đã sớm không có giao nhân lần.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, Vân Hoa Môn thế nhưng sẽ đem đồ vật trân quý như thế cho Không Hầu, nhưng là vô luận như thế nào, hắn vô pháp tiếp nhận được liệu trân quý này từ trong tay nàng.

"Được liệu quý ở chỗ có người cần, đối với người không cần mà nói, nó chỉ là vật chết." Không Hầu đem hộp ngọc để lại vào tay Hoàn Tông, "Hoàn Tông, nếu chương môn quyết định đem thứ này giao cho ta, thì đã đáp ứng ta đem nó tặng cho huynh. Dù sao chương môn so với ta thông minh, nếu người đã đồng ý, khẳng định sẽ không có vấn đề."

Hắn trước kia đã sớm nghe qua Vân Hoa Môn đối với hậu bối cực kỳ yêu quý, đệ tử Vân Hoa Môn đối với tông môn thập phần trung thành, nhưng là có thể cung chiều tới nông nổi này sao?

Thấy Hoàn Tông vẫn là không muốn nhận, Không Hầu nói: "Đồ vật ta tặng ra, tuyệt đối sẽ không thu về. Huynh nếu bắn khoản không nhận, thì cứ coi như Lưu Quang Tông thiếu Văn Hoa Môn chúng ta một cái ân tình."

"Hào." Hoàn Tông thu hồi hộp ngọc, "Ân tình này của Hành Ngạn tông chủ, ta nhớ kỹ."

Không Hầu cười nói, "Người sinh bệnh thì không cần nghỉ nhiều như vậy, đối với thân thể không tốt. Sớm một chút đi nghỉ ngơi, ngày mai ta cùng huynh đi Vô Danh chân nhân nơi đó lấy thuốc."

Hoàn Tông cùng Lâm Học lúc này mới nhớ tới, hai cái đại nam nhân bọn họ hơn nửa đêm còn lưu tại trong phòng tiểu cô nương, đành phải vội vàng cười cười, rồi khỏi phòng nàng.

Triệt hồi kết giới ngoài cửa, Không Hầu vẫy vẫy tay: "Ngủ ngon."

Nhìn cửa phòng đóng lại, Lâm Học cùng Hoàn Tông nhìn nhau, đêm nay chỉ sợ là ngủ không được. Đi theo Hoàn Tông tới phòng, xuất phát từ cẩn thận, Lâm Học cũng ở bên ngoài lập kết giới, để tránh những người khác nghe được bọn họ nói chuyện với nhau.

Hoàn Tông hộp ngọc ở trong tay áo lấy ra, từ bên trong lấy ra một mảnh Giao Nhân Lân, lân giáp màu lam nhạt ở đầu ngón tay hắt phát ra u quang màu lam, cực kỳ mỹ lệ, "Lâm Học, người nói đúng, ta đây là chiếm tiện của nghi tiểu cô nương."

"Công tử....." Lâm Học trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, dọc theo đường đi, ban đầu hắn chỉ xem Không Hầu là tiểu cô nương khá ái mà chiều cổ, nhưng hắn như thế nào cũng không thể tưởng được, được liệu toàn bộ Lưu Quang Tông tìm đã nhiều năm tìm không được tung tích, thì sau khi gặp Không Hầu gần gũi một tháng, bọn họ liền tìm được hai vị.

Một năm trước tông chủ đã từng viết thư đến Văn Hoa Môn, Văn Hoa Môn trả lời là không có, hôm nay lại vì mặt mũi tiểu đệ tử mà đem giao nhân lân tặng tới.

Văn Hoa Môn cái tông môn này, hắn chưa bao giờ hiểu được. Mỗi khi hắn cho rằng họ môn phái bọn họ muốn xuống dốc, liền sẽ xuất hiện mấy đệ tử thiên phú cực hảo. Mỗi khi hắn cho rằng môn phái này làm việc không đáng tin cậy, thì khi gặp đại sự, bọn họ sẽ rất đáng tin cậy.

Nhưng là..... tông môn dễ dàng đem Giao Nhân Lân đưa ra, thật sự rất khó khiến người ta tin tưởng họ biết hành sự cẩn trọng. Nhưng loại không cẩn thận, hòa phóng ngược nghịch này lại khiến Lâm Học vô cùng cảm kích. Môn phái có thể tiêu sái như vậy, ở Tu Chân giới có được bao nhiêu?

Xem nhẹ ngoại vật, coi trọng tình nghĩa đệ tử nội môn. Lâm Học thở phào một hơi, tâm cảnh đã lâu giam cầm, lại có một chút xúc động, ần ần nhìn thấy đại môn Xuất Khiếu kỳ.

"Công tử, từ hôm nay trở đi, người phải hảo hảo bảo trọng thân thể." Lâm Học tâm tình rất tốt nói, "Rốt cuộc Không Hầu cô nương đối với người có ân cứu mạng, người về sau phải làm trâu làm ngựa báo đáp nàng."

Hoàn Tông đem giao nhân lân thu lên: "Người hôm nay lại có tâm tư tới trêu chọc ta."

"Công tử, ta không phải trêu chọc, mà là lời nói nói thật lòng." Lâm Học trên mặt lộ ra ý cười, "Hơn nữa bệnh của công tử có hy vọng chữa khỏi, tâm tình ta lại có thể nào không tốt?"

Hoàn Tông liếm mắt cười khê, gương mặt tái nhợt hình như có vài sợi không khí sôi động. Hắn đang chuẩn bị mở miệng, bỗng nhiên bầu trời vang lên một tiếng sấm sét, trong viện linh khí cuộn cuộn.

"Độ mộng kiếp?!" Lâm Học sắc mặt đại biến, "Không Hầu cô nương muốn độ mộng kiếp?"

Mộng kiếp là lúc tu sĩ ở tu vi đại viên mãn, trong lúc ngủ mơ đột nhiên hiểu được một đạo gì đó, khiến cho Thiên Đạo có cảm, giáng xuống lời kiếp cùng tâm cảnh đại kiếp nạn, nếu là tu sĩ thành công vượt qua, tu vi liền nâng cao một bước, nếu không có vượt qua, tu vi ảnh hưởng là chuyện nhỏ, nếu là rước lấy tâm ma, mới là phiền toái lớn nhất.

Nhưng là tình huống ở trong mộng độ kiếp thật sự là rất hiếm thấy, người thành công độ kiếp lại càng hiếm, Lâm Học cùng Hoàn Tông sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, canh giữ ở ngoài cửa Không Hầu, ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên nóc nhà, trong lòng lo lắng càng sâu.

Tu sĩ khác ở tại khách điểm cũng chú ý tới tình huống này, sôi đứng bên ngoài sân xem, thực mau trên tường, nóc nhà, trên cây đều chen đầy.

"Người nào trong viện, như thế nào xui xẻo như vậy, thế nhưng gặp phải mộng kiếp?"

"Xem tình huống này, sợ là hung hiểm vô cùng, chư vị đạo hữu cũng đừng vội xem náo nhiệt, tu hành không dễ, lại cùng là người ra bên ngoài. Đạo hữu tu vi cao trước pháp bảo lấy ra tới, nếu là tình huống quá hung tàn, chúng ta giúp đỡ hấn chắn một chút, ít nhất giúp vị đạo hữu này lưu lại cái mạng."

Chỉ chốc lát sau, khắp nơi liền tản ra đủ loại màu sắc ánh sáng pháp bảo, tiểu viện vào giờ phút này thế nhưng sáng như ban ngày.

Không Hầu đứng ở cung điện rường cột chạm trổ, phụ hoàng nàng ngồi trên long ý, đối với đủ loại quan lại mắng, quốc khố tài chính không đủ, quan lại không tán đồng hắn xây cất nhạc lầu, cho nên hắn quyết định hướng bá tánh gia tăng thuế má.

Triều thần phản đối đều bị kéo xuống chém đầu.

"Ai dám ngăn trở trẫm, trẫm liền khiến hán thiên đao vạn quả."

Nhìn phụ hoàng gương mặt dữ tợn, còn có quan lại im như ve sầu mùa đông. Không Hầu muốn đi ra ngoài, nhưng là ngay sau đó, cánh tay của nàng bị người gắt gao túm chặt. Nàng quay đầu nhìn lại, mẫu hậu biểu tình u buồn nói: "Không cần đi, phụ hoàng nguoi đã điên rồi, hán sẽ giết nguoi."

Không Hầu ngơ ngẩn, nàng nhìn mẫu hậu đau khổ cầu xin, trên người phảng phất có nặng ngàn cân.

"Mẫu hậu chỉ có một mình con, nếu là con xảy ra chuyện, mẫu hậu biết làm sao bây giờ?" Hoàng Hậu khóc nói, "Hải tử, chúng ta trở về. Mẫu thân có điểm tâm con thích, còn chuẩn bị cho con rất nhiều váy áo xinh đẹp, cùng mẫu hậu đi."

Tay mẫu hậu mềm mại ôn nhu, còn có ánh mắt bi thương, làm Không Hầu sinh không ra nửa phần cự tuyệt, nàng theo phía sau mẫu thân đi ra đại điện, quay đầu nhìn tường cung cao cao, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện loại hình ảnh kỳ quái.

Hầu bàn giấy ướt sũng đứng trên nền tuyết lạnh, hai cha con bán thân quần áo rách rưới, bá tánh bàn cùng thống khổ giấy giụa.

Nàng đột nhiên dừng chân, những người này..... Nàng ở nơi nào gặp qua sao?

"Hải tử, làm sao vậy?" Hoàng Hậu quay đầu nhìn nàng, trên mặt biểu tình cực kỳ ôn nhu, nàng là ánh nắng mùa đông, là gió mát ngày hè.

Không Hầu buông tay nàng ra, nhẹ giọng dò hỏi: "Những bá tánh đó làm sao bây giờ?"

"Cái gì bá tánh?" Hoàng Hậu ôn nhu xinh đẹp khó hiểu hỏi, "Cùng chúng ta có quan hệ gì?"

Không Hầu lắc đầu: "Mẫu hậu, con phải đi về."

Hoàng Hậu biểu tình lần thứ hai bi thương lên: "Hải tử, con muốn vứt bỏ mẫu thân sao?"

Không Hầu nhìn nàng một cái thật sâu, xoay người triều đại môn chính điện chạy tới.

Nàng biết hình ảnh này là cái gì, đó là tâm niệm trong lòng nàng.

"Hải tử, đừng rời khỏi ta!" Hoàng Hậu ở sau lưng nàng, khóc đau thương.

Nhưng là lúc này đây Không Hầu không lại quay đầu lại, nàng bước kiên định một đường đi về phía trước, đẩy đại môn ra, đối mặt với đế vương nói: "Đế vương, thỉnh thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Lúc nhỏ nàng không hiểu được, hiện tại nàng đã hiểu được. Việc lúc trước không thể làm, nàng hiện tại có thể đứng ra ngăn cản.

Trong viện khách điểm, Lâm Hộc nhìn mặt trời đã sắp lặn: "Công tử, trời sắp tối rồi."

Hoàn Tông lặng lẽ đứng thẳng, nhìn cửa phòng Không Hầu không nói gì.

"Chúng ta ước hẹn cùng Vô Danh chân nhân hôm nay đi lấy thuốc, vô danh lão nhân hi vọng khó lường, nếu là chúng ta không thủ tín ... .." Lâm Hộc khuyên nhủ, "Ta ở c lại hồ này thủ, ngài đi lấy thuốc đi."

Hôm nay nếu là không đi lấy thuốc, ngày mai chỉ sợ sẽ lấy không được.

Hoàn Tông chậm rãi lắc đầu.

"Ta chờ Không Hầu ra tới."

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tâm Động Kỳ

Editor: TIEUTUTUANTU

Kiếp vân ngưng kết đến càng ngày càng dày, phảng phất tụ thành thật thể, tùy thời đều có khả năng từ bầu trời rơi xuống. Nguyên bản các tu sĩ chỉ tính xem náo nhiệt, bây giờ đã siết chặt pháp bảo trong tay, mồ hôi sau lưng ướt sũng.

Đứng dưới kiếp vân, Hoàn Tông nửa bước chưa lui, mặc ngọc hơi liếm, tay phải vung lên, đem bảo kiếm bản mạng nắm ở trong tay. Bảo kiếm ở trong tay hắn run nhẹ, kiếm khí tiết ra ngoài, phát ra tiếng vang tựa tựa long minh gào thét. Gió to gọi lên áo choàng hắn, góc áo tuyết trắng tung bay trong hoàng hôn.

“Công tử.”

Hoàn Tông giờ tay, cũng không quay đầu lại nói: “Không cần nhiều lời.”

Lâm Hộc nhấp nhấp miệng. Hắn rút ra bản mạng kiếm, ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên bầu trời, áo bay phát phới. Vào giờ phút này, hắn vô cùng hy vọng Không Hầu cô nương có thể an toàn vượt qua mộng kiếp.

Hắn xoay người nhìn chúng tu sĩ bốn phía giờ pháp bảo, tu sĩ phần lớn vẫn là Trúc Cơ hoặc là Tâm Động kỳ, ngày thường hắn rất khó đem những người này đặt trong mắt, bởi vì bọn họ quá nhỏ bé.

Nhưng là những tu sĩ bình thường này, vào giờ phút này lại nguyện ý đứng ra, vì người không liên quan hao phí linh lực, cái này làm cho Lâm Hộc có loại cảm khái nói không nên lời.

Tu vi, thật sự có thể đại biểu hết thảy?

Trong chính điện, đế vương biểu tình vận vẹo, thần tử sợ hãi, ở giữa giống như có một lớp thủy tinh trong suốt, khiến nàng cùng bọn họ đứng ở hai thế giới khác nhau. Không Hầu vươn tay sờ, sờ đến chỉ có hư vô.

Phía sau lớp thủy tinh cái gì đều không có, không có cung điện kim bích huy hoàng, không có đế vương cùng thần tử, chỉ có mình nàng đứng trong hư không, thiên địa trống trải, vô biên vô hạn.

Tiếng sấm vang lên, nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy trên không trung có thần long dữ tợn bay đến, mang theo điện lôi không ngừng đánh tới, lúc nàng nhìn kỹ lại thì mặt thần long chính là gương mặt của phụ hoàng.

Thân là tu sĩ, không chỉ cần dũng cảm, mà còn cần đối thế gian vạn vật thương xót. Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Không Hầu triệu ra bản mạng pháp bảo Phượng Thủ, đối đầu với sấm sét.

Oanh!

Kiếp lôi thẳng tấp đánh xuống, dòng khí thật lớn cắt đến gương mặt mọi người sinh đau, Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn trời, giờ kiếm lên.

Trúc Cơ tấn Tâm Động kỳ, nếu là an ổn vượt qua, Thiên Đạo chỉ sẽ giáng xuống một đạo kiếp lôi. Nếu là không xong, sẽ, sẽ là ba đạo kiếp vân, phần lớn tu sĩ đều chịu đựng không nổi, không phải linh đài bị hủy, chính là tánh mạng khó giữ được.

Đạo kiếp lôi thứ nhất đánh xuống, tất cả mọi người tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Chỉ thấy trên bầu trời mây đen quay cuồng, điện quang lập loè, tựa hồ ở tích tụ lực lượng lớn hơn nữa đánh xuống tới. Mọi người yên lặng tiếc hận, không biết vị đạo hữu kia lịch kiếp bao lâu mới có thể viên mãn.

Mất thấy đạo lôi thứ hai sắp đánh xuống, Hoàn Tông phi thân nhảy lên nóc nhà.

Gió to nổi lên, ánh nắng chiều chỉ còn lại một ít ánh sáng nhạt cuối cùng.

Đạo lôi thứ hai ập ụp thật lâu, lại không có đánh xuống tới, mà là hóa thành một trận gió, hỗn loạn Thiên Đạo giáng xuống công đức cam lộ, toàn bộ Nghi Thành đều bị nước mưa vây quanh.

Bên trong Vô Danh được lâu, đồng tử phụng trà nhìn mưa ngoài cửa sổ: “Lão tổ, đây là vị tu sĩ nào độ kiếp thành công?”

Ghế bập bênh nhẹ nhàng đong đưa, Vô Danh chân nhân mở mắt ra, giờ tay nói: “Đều đi lấy bồn tới, đem nước mưa thu lại.” Loại thủy này lấy luyện đan, chính là thứ tốt.

Được phó cảm vật chứa đến trong viện tiếp thủy, Vô Danh lão nhân nhìn đêm đen dần dần tới tới, hừ nhẹ một tiếng, lần thứ hai nhắm mắt lại.

“Mấy cái tu sĩ thất ước kia.” Đồng tử ngồi ở bên ghế bất bình nói, “Chờ lần sau bọn họ lại đến, có muốn con lấy gậy gộc đuổi đi hay không?”

Vô Danh chân nhân mắt cũng không mở nói: “Ba người kia, đến ta cũng không đánh không lại, ngươi nếu là có dũng khí này, liền chính mình đi thôi.”

“Lợi hại như vậy?” Đồng tử cười gượng nói, “Người tới là khách, tuy rằng này ba người này không nói chữ tín, nhưng chúng ta cũng không thể một lời không hợp liền động thủ, truyền ra ngoài chẳng phải làm hỏng thanh danh của ngài.”

Thấy lão tổ không có phản ứng, đồng tử có chút hậm hực, quay đầu cầm một cái chén lớn, cũng chạy đến trong viện tiếp thủy đi.

Ở khách điểm, tu sĩ bốn phía xem náo nhiệt trong tiểu viện không nghĩ tới tu sĩ trong viện này, thế nhưng vượt qua mộng kiếp, nước mưa lạnh lẽo rơi ở trên người bọn họ, bọn họ mới vội vàng phục hồi tinh thần lại.

Trong phòng đổ vỡ thành một đồng hỗn loạn, một cánh tay từ trong phế tích vươn ra, hướng bốn phía sờ sờ, chỉ sờ được gạch ngói vỡ vụn cùng với

nước mưa lạnh lẽo. Không Hầu có chút mờ mịt, nàng hảo hảo ngủ một giấc, như thế nào đã bị sét đánh?

Không Hầu từ một đồng gỗ gạch ngói lộn xộn bò ra tới, dẫn đến vô số đôi mắt tràn ngập tò mò nhìn chăm chăm nàng, nàng sợ tới mức liên tục lùi về sau vài bước. Nhiều người như vậy là từ đâu ra tới, tất cả đều là tới xem nàng bị sét đánh như thế nào sao?

“Không có việc gì.” Một kiện áo gấm mang theo được hương nhàn nhạt khoác trên người nàng, Hoàn Tông khom lưng đưa tay đến trước mặt nàng, “Phòng này không thể ở, cùng ta đi.”

Không Hầu ngoan ngoãn tay đưa cho Hoàn Tông, mới phát hiện tay dơ hề hề, đem bàn tay trắng nõn sạch sẽ của Hoàn Tông cọ bẩn. Nàng có chút ngượng ngùng, Hoàn Tông lại như không chú ý tới điểm này, dùng một bàn tay khác khép hai vạt áo nàng lại, “Trên người có nơi nào không thoải mái hay không?”

Không Hầu lắc đầu.

“Chư vị đạo hữu thỉnh hồi, nơi này còn phải thu thập một phen, liền không quấy rầy các vị đạo hữu nghỉ ngơi.” Lâm Hộc thấy Không Hầu theo công tử đi vào phòng cách vách, không có chú ý tới bên này, triệu mọi người chấp tay nói, “Đa tạ chư vị đạo hữu quan tâm.”

Che chở Không Hầu tới phòng cách vách, Hoàn Tông thấy trên người nàng ướt sũng, ngay cả áo ngoài hần vừa phủ thêm cũng đã ướt đẫm, lui đến ngoài cửa nói: “Muội trước đổi thân quần áo, lát nữa ta lại qua đây.”

Không Hầu cúi đầu xem trên người mình, mới phát hiện quần áo vừa ướt vừa bẩn. Móc ra gương soi mặt, trên mặt dính bụi bặm, tóc tai tán loạn, thật sự là chật vật tới cực điểm.

Tay cầm gương có chút run rẩy, hình tượng của nàng ..... Không có.....

Buổi tối thu được Giao Nhân Lân chương môn gửi tới, nàng liền vui vẻ ngủ. Tông môn đối với nàng sủng ái, còn có bệnh Hoàn Tông có hy vọng, làm nàng mang theo ý cười đi vào giấc ngủ. Nàng bắt quả là ở trong mộng cự tuyệt thỉnh cầu của mẫu thân, lại chuẩn bị phản đối quyết định của phụ hoàng, như thế nào đã bị sét đánh?

Hiện tại thế đạo này, liền nằm mơ đều sẽ nghiêm khắc như vậy sao?

Tạm thời không có nước ấm, Không Hầu chỉ có thể dùng thanh khiết chú.

Thay váy sam sạch sẽ, đem áo ngoài to rộng của Hoàn Tông để sang một bên, Không Hầu tựa hồ còn có thể ngửi được được hương nhàn nhạt. Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi chưa nghỉ, bằng vào tiếng mưa rơi, nàng tựa hồ có thể thấy được quỹ đạo nước mưa rơi xuống, thậm chí cảm nhận được linh lực ẩn chứa trong nước mưa.

Linh lực?

Không Hầu xếp bằng ngồi xuống, phát hiện linh đài chắc chắn không ít, ngũ sắc linh căn giao nhau ở linh đài, đem linh đài hộ đến vững chắc. Trung ương linh đài, một đoàn linh lực ngũ sắc cầu cơ hồ muốn ngưng kết thành thật thể.

Nàng tiến giai đến Tâm Động kỳ?

Không Hầu rút cuộc phản ứng lại đây, khó trách nàng nhanh nhạy rất nhiều, mà mưa bên ngoài lại ẩn chứa linh khí. Mấy ngày trước, tu vi nàng vừa mới đến Trúc Cơ đại viên mãn, vốn dĩ còn nghĩ hai ba năm mới có thể đánh sâu vào Tâm Động kỳ, không nghĩ tới nàng sẽ ở trong lúc ngủ mơ không hề dự triệu liền độ kiếp.

“Không Hầu, hảo sao?” Tiếng Hoàn Tông trầm thấp ở ngoài cửa vang lên.

“Hảo.”

Hoàn Tông đẩy cửa vào, thấy Không Hầu ôm đầu gối ngồi dưới đất, đi đến trước mặt nàng ngồi xổm xuống: “Như thế nào ngồi dưới đất?”

“Hoàn Tông,” Không Hầu cười ngọt ngào nhìn hần, “Vừa rồi cảm ơn ngài.”

Nếu không phải Hoàn Tông phủ thêm áo khoác cho nàng, thì sẽ có nhiều người nhìn thấy bộ dáng nàng chật vật. Về sau truyền ra, khi người khác nhắc tới nàng, liền sẽ nói: “Nga, người dơ hề hề, ăn mặc quần áo rách rưới chính là Vân Hoa Môn Không Hầu cô nương?”

Chỉ cần tưởng tượng như vậy, nàng liền cảm thấy cả người đều không tốt.

“Trên mặt đất lạnh, không nên lâu ngồi.” Hoàn Tông thấy nàng không nhúc nhích, từ thu nạp giới lấy ra hai cái đệm hương bồ, “Ngồi lên.”

Không Hầu tiếp nhận đệm hương bồ nhét vào dưới mông: “Không ngờ ta liền bỗng nhiên lại độ kiếp.”

Hoàn Tông muốn nói, tình huống lần này thập phần hung hiểm, nhưng lại không muốn làm nàng đối với độ kiếp tràn ngập sợ hãi, sau tiến giai Kim Đan kỳ có sẽ ảnh hưởng.

“Có thể là bởi vì muội số phận hảo, bất tri bất giác liền vượt qua.”

“Các sư huynh sư tỷ đều nói ta số phận cực hảo, là thiên tài tu chân.” Không Hầu nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, “Cũng không biết khi nào mưa mới tạnh, hy vọng ngày mai lúc đi lấy thuốc, trời lại quang đãng.”

Hoàn Tông ngẩn người, mới hiểu được Không Hầu cho rằng hiện tại vẫn là nửa đêm, hán nhìn bên ngoài sắc trời đã hoàn toàn đen: “Muội trước cùng cố tâm canh một chút, ta ở chỗ này hộ pháp, sự tình lấy thuốc ngày mai lại nói.”

“Phòng ở.....”

“Lâm Học sẽ đi xử lý bồi thường, hiện tại nhắm mắt đã tọa, dẫn khí nhập thể.” Hoàn Tông bật cười, cũng không biết tiểu cô nương này tính lực như thế nào hảo, mới vừa độ kiếp xong còn có nhân tâm tới quản việc vật này đó.

“Nga.” Thấy Hoàn Tông biểu tình đã nghiêm túc lên, Không Hầu nhắm hai mắt lại.

Không trung linh khí thập phần nồng đậm, Không Hầu phát hiện kinh mạch trong cơ thể mở rộng không ít, linh khí tiến vào thân thể tốc độ cũng nhanh không ít. Bị linh khí bao vây lấy, Không Hầu thân thể thoải mái cực kỳ, nháy mắt quên đi hết thảy, lâm vào trạng thái nhập định.

Trời mưa đến nửa đêm, cũng đã ngừng. Không Hầu lần thứ hai mở mắt ra, đẩy cửa sổ ra

“Hoàn Tông, mưa tạnh.” Không Hầu ghé vào trên cửa sổ, “Chúng ta đi được lâu đi.”

Hoàn Tông mở mắt ra, đứng dậy sửa sang trên người lại một chút: “Dùng cơm sáng xong lại đi?”

“Đan dược quan trọng, chúng ta ăn ít một bữa cơm cũng không gì.” Không Hầu đi ra cửa, “Huynh chuẩn bị một chút, ta đi kêu Lâm tiên bối.”

Nhìn bóng dáng nàng vội vàng chạy ra cửa phòng, Hoàn Tông giật mình, khoe miệng lộ ra tươi cười.

“Lâm tiên bối, lễ bái phỏng chuẩn bị tốt không?”

“Chúng ta chuẩn bị đi thôi.”

“Không Hầu cô nương, hôm nay đã là.....”

“Lâm Học.” Hoàn Tông bước ra ngạch cửa, “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Học nhìn Hoàn Tông, chấp tay nói: “Vâng.” Tiểu cô nương còn không biết, hôm qua mới là ngày hẹn lấy thuốc, công tử vì hộ pháp cho nàng, liền cửa cũng chưa ra, miễn bàn đến lấy thuốc.

Nếu việc này công tử không đề cập tới, hán cũng không nhiều lời lắm miệng.

Ngoài cửa Vô Danh được lâu, đồng tử mặc thanh bào đang quét lá rụng ở bậc thang, nhìn thấy ba người Hoàn Tông tiến lại đây, sắc mặt đổi đổi, xụ mặt nói: “Ổ chỗ này chờ, ta đi báo chân nhân.”

“Tiểu hài tử này tính tình thật lớn.” Không Hầu lặng lẽ đối Hoàn Tông nói, “Đây là một mạch truyền thừa (kiểu di truyền lại) xấu tính sao?”

“Hán không phải tiểu hài tử.” Hoàn Tông nói, “Bọn họ là mang một loại bệnh trên người, khiến thân thể nhỏ bé, mệnh thọ ngắn ngủi, người này là được chân nhân ban ân huệ, mới có thể sống đến hôm nay, lại còn có tu vi trên người, bước vào tu chân đại đạo.”

“Thì ra là thế.” Không Hầu bưng tỉnh đại ngộ, khi nàng còn bé từng xem qua sách có nhắc tới trường hợp này, nghe nói còn có quý tộc chăn nuôi loại người này tìm niềm vui. Vẫn là như bây giờ hảo, những người này không chỉ có thể tay làm hàm nhai, mà còn có thể thu luyện, có tu vi cao thâm.

Tuy rằng Vô Danh chân nhân tính tình không tốt lắm, nhưng tâm lại tốt.

Đội trong chốc lát, đồng tử đi ra: “Chân nhân cho các người vào.” Bất quá đối với Không Hầu bọn họ cực kỳ bất mãn.

Không Hầu..... Không Hầu không đắc tội hán. Nàng đem thu nạp hộp nhét vào trong tay đồng tử, “Đa tạ người giúp đỡ thông báo.”

“Đây là cái gì?” Đồng tử cầm hộp khó hiểu.

“Đây là lễ bái phỏng chúng ta cấp chân nhân.” Không Hầu cười, “Làm phiền tiên bối giao cho chân nhân.”

Nghe được “Tiền bối” hai chữ, đồng tử biểu tình hoãn hoãn, nhỏ giọng oán giận nói: “Thật là phiền toái.” Ngoài miệng tuy nói như vậy, trong tay lại vững vàng ôm hộp gõ.

Nội viện được vị càng ngày càng nặng, Không Hầu đi theo nam phó vào một cái sân, thấy Vô Danh chân nhân đang đùa nghịch dược thảo trên bàn, liền đứng ở trên hành lang không có lên tiếng.

Vô Danh xoay người nhìn bọn họ liếc mắt một cái: “Nha, rốt cuộc nhớ ra được lâu cũ nát này?”

Không Hầu nghi hoặc nhìn Hoàn Tông, chân nhân lời này là có ý tứ gì?

“Thỉnh chân nhân thứ lỗi, tại hạ có việc trì hoãn.” Hoàn Tông triệu Vô Danh chân nhân chấp tay hành lễ.

Vô Danh hừ cười một tiếng: “Ta còn tưởng rằng ngươi không để bụng đến linh đài nữa.” Ánh mắt hắn rơi xuống trên người Không Hầu, “Mưa cam lộ đêm qua vì ngươi mà đến, ta đây cũng đã tiếp không ít nước mưa, sự tình lần này liền không cùng các ngươi so đo.”

Hắn từ trong lòng ngực móc ra ba bình đan dược ném văng ra, Lâm Học vội vàng phi thân tiếp được: “Đa tạ chân nhân ban thuốc.”

“Đừng nói cái gì ban hay không ban cho, ta không thích.” Vô Danh xua tay, đối Lâm Học nói, “Không đến vạn bất đắc dĩ, đan dược không thể tùy ý ăn. Lấy tu vi của ngươi cũng nên biết, đối với đan dược sinh ra ý lại không phải chuyện tốt. Tình huống này của hắn, ta nghe nói thời kỳ thượng cổ lưu truyền một cái bí phương, có thể có trọng tổ linh đài, khiến bạch cốt sinh trưởng, nhưng loại phương thuốc này giấu ở nơi nào, ta lại không rõ ràng lắm.”

“Đa tạ chân nhân báo cho.” Lâm Học không nói phương thuốc bọn họ đã có, bây giờ chỉ cần dược liệu.

“Thật không dám dấu diếm, phương thuốc chân nhân nhắc tới, trong tay văn bối có một phần.” Hoàn Tông nhìn Vô Danh, “Chân nhân nếu là không chê, duyệt qua dùm văn bối một phen.”

“Thật sự?” Vô Danh chân nhân không dám tin tưởng nói, “Ngươi có phương thuốc thất truyền này?”

Hoàn Tông đem bản sao chép phương thuốc lấy ra: “Có phải hay không, còn nhờ chân nhân xem qua.”

Vô Danh kích động qua đi, lại không có đuổi tay lấy phương thuốc trong tay Hoàn Tông: “Thứ này thập phần trân quý, ngươi lại cho ta xem qua, là có ý xấu gì?”

“Phương thuốc tuy khó được, nhưng chia sẻ cho mọi người thì cũng không bị mất đi tác dụng, nay cho chân nhân xem, thì có vấn đề gì?” Hoàn Tông đem phương thuốc phóng tới trong tay Vô Danh, “Coi như là văn bối tạ chân nhân tặng dược chi ân.”

Cùng Không Hầu ở bên nhau lâu rồi, Hoàn Tông tựa hồ cũng nhiễm vài phần thái độ lạc quan, phương thuốc tuy thần kỳ, đặt ở nơi đó chính là vật chết, không bằng giao cho thiện y đại sư, nói không chừng sẽ cứu được nhiều người hơn.

Vô Danh nhìn hắn, xác định hắn không có nói láo, mở ra phương thuốc. Kích động xem xong phương thuốc, Vô Danh thở dài: “Không hổ là phương thuốc thượng cổ lưu truyền, phần lớn dược liệu hiện tại đã rất khó tìm đến, có phương thuốc lại có tác dụng gì.”

“Chân nhân lợi hại, xem qua phương thuốc, nói không chừng có thể tìm được dược liệu thay thế.” Không Hầu nói, “Tới lúc đó, chẳng phải là có nhiều người được cứu?”

“Loại phương thuốc này muốn tìm được chi vật thay đổi, chỉ sợ là khó như lên trời. Tiểu cô nương rút cuộc thiên chân, chuyện gì cũng nghĩ đến đơn giản.” Vô Danh thu hồi phương thuốc, cười cười, “Bất quá ngươi nói đúng, sự tình dù khó vẫn nên thử một lần, nếu là thật sự có thể thành, Vô Danh ta liền sẽ truyền lưu muôn đời.”

Không Hầu yên lặng nghĩ, tên của ngươi là Vô Danh, một vạn năm về sau, nói không chừng tu sĩ khác nhìn đến tên này, sẽ cho rằng đây là do một tu sĩ không có tên làm ra.

Tên có bao nhiêu quan trọng, Vô Danh chân nhân đại khái tạm thời còn không có cảm nhận được.

“Kia văn bối tại đây chúc chân nhân được như ước nguyện.” Hoàn Tông lần thứ hai chấp tay thi lễ, “Hôm nay nhiều có quấy rầy, văn bối cáo từ.”

“Chờ một chút.” Vô Danh chân nhân gọi hắn lại, “Hiện tại ta còn không có tìm được dược liệu thay thế, nhưng ở đây lại có một thứ ngươi cần.”

Hắn ở thu nạp giới lấy ra một hộp gỗ mun, “Ta từ trước đến nay không chiếm tiện nghi của người khác, đặc biệt là loại nam nhân mặt đẹp.” Loại nam nhân tuấn tú này, thiếu bọn họ nhân tình, sẽ làm hắn ngủ không yên.

“Đây là thịt Hoành Công Cá hong khô, là do sư thúc tổ sư thúc tổ của ta lưu lại, mấy năm nay không có động quá, ngươi cầm đi đi.”

Hoành công cá lớn lên cực xấu, Hoành Công Cá hong gió lại càng là xấu càng thêm xấu, Không Hầu tiếp nhận hộp nhìn xong, liền đem cái nắp khép lại, thời kỳ thượng cổ cá lớn lên thật không chú ý, quá tùy tâm sở dục.

Thấy bọn họ còn đứng, Vô Danh nhướn mày: “Còn đứng ở chỗ này làm cái gì, chờ ta lưu các ngươi ăn cơm trưa sao?”

“Văn bối cáo từ.” Không Hầu đem gỗ mun hộp đưa cho Hoàn Tông, hướng Vô Danh chân nhân chấp tay, “Thỉnh chân nhân nhiều hơn bảo trọng.”

“Ít lại vài khách nhân như các ngươi viễn thăm, ta liền bảo trọng.” Vô Danh vẫy vẫy tay, không nói chuyện nữa.

Ba người nhìn nhau, đồng thời chấp tay hành lễ, lui ra ngoài.

Chờ Hoàn Tông bọn họ rời đi, Vô Danh chân nhân lại lấy ra phương thuốc lần qua lộn lại nhìn thật lâu, hẳn thật không có hoài nghi Hoàn Tông lừa hắn, tuy rằng không có cố tình hỏi thăm thân phận ba người này, nhưng là xem lời nói, việc làm, cùng tu vi, cũng có thể đoán ra bọn họ xuất thân đại tông môn.

Đệ tử đại tông môn phần lớn cần thể diện, sẽ không làm ra loại việc gạt người này.

“Chân nhân.” Đồng tử đi vào tới, “Được lò sắp ra đan, ngài muốn đến xem sao?”

“Không cần, đan dược bình thường người phía dưới nhìn liền hảo.” Vô Danh phát hiện trong tay hắn cầm cái hộp, “Đây là cái gì?”

“Đây là lễ bái phỏng ba vị khách nhân vừa rồi tới tặng cho ngài.” Đồng tử đem hộp quà phỏng tới trên bàn, “Thỉnh chân nhân xem qua.”

“Lễ bái phỏng?” Vô Danh cười nhạo, hẳn khi nào chú ý quá này đó? Mở ra hộp, mặt trên nhất một tầng chỉnh chỉnh tề tề các loại dược liệu quý hiếm sắp hàng, lấy ra mặt trên một tầng ô vuông, hộp kế một kiện Thần Khí thượng phẩm, Thần Khí hiếm thấy như vậy, Vô Danh cũng nhìn không được động tâm

Đây xác thật là thành ý tràn đầy, Vô Danh đẩy nắp hộp, hẳn đại khái đã đoán được xuất thân mấy người này.

Từ dược lâu đi ra, Không Hầu cao hứng đến cơ hồ nhảy ở đi đường: “Ta đã nói nhất định sẽ thu thập đủ dược liệu, lúc này mới bao lâu, liền tìm được hai vị trong đó. Chúng ta lại nỗ lực, nói không chừng thực mau liền gom đủ.”

Hoàn Tông bật cười, thấy Không Hầu cười tùm tùm mà tiến đến quầy hàng rong phía trước mua thức ăn, liền dừng chân đứng ở tại chỗ chờ nàng.

Thực khách trước quầy hàng rất nhiều, Không Hầu dựa vào gương mặt khả ái, làm quán chủ thực mau chú ý tới nàng, làm cho nàng ba bao hương thịt khô lớn. Ôm thịt khô, Không Hầu ra khỏi đám người, đưa Lâm Hộc cùng Hoàn Tông mỗi người một túi, “Địa phương nhiều khách nhân, hương vị khẳng định sẽ không sai.”

Không Hầu ăn một chút nói: “Quả nhiên rất thơm.” Quay đầu lại thấy Hoàn Tông cùng Lâm Hộc đều không có động, Không Hầu lúc này mới đoán được bọn họ ngưng ngừng ăn ở trên đường cái, Không Hầu đem thịt khô trong tay thu lại, “Chờ đến trên xe ngựa chúng ta lại ăn.”

Hoàn Tông vươn ngón tay thon dài trắng nõn, ở trong túi giấy lấy một cái thịt khô ăn, đối Không Hầu cười nói: “Ăn rất ngon.”

Không Hầu nháy mắt cười cong mắt, nàng nhẹ nhàng kéo Hoàn Tông tay áo xuống: “Chúng ta lên xe ngựa từ từ ăn, thành trấn tiếp theo là cái chỗ nào nha?”

“Nhạn Thành, cũng là Hòa Phong Trai sở tại.” Hoàn Tông nói, “Nhạn Thành nhiều sông, cá chính là tuyệt nhất, tới Nhạn Thành, chúng ta có thể hảo hảo nếm thử.”

“Hảo nha hảo nha, thịt trên bụng cá là ngon nhất.” Không Hầu gật đầu, “Bất quá ta phải gọi phi tin về tông môn trước, báo cho mọi người ta đã vào Động Tâm kì.”

“Vừa lúc ta cũng muốn cấp sư môn đưa tin.” Hoàn Tông nói, “Tối nay chúng ta lại ở khách điểm nghỉ, sáng mai lại đi.” Chuyện hắn đưa phương thuốc cho Vô Danh chân nhân, phải báo cho tông môn một chút.

Đi theo bên người Không Hầu, Hoàn Tông đã ở vô ý học theo nàng một ít hành vi.

Tỷ như thường cấp tông môn đưa tin, tỷ như mua quà kỷ niệm cho trưởng bối tông môn, lại tỷ như mặc kệ việc lớn nhỏ đều phải nói cho tông môn, liền tính chính mình có thể hoàn toàn làm chủ, cũng sẽ nói cho bọn họ.

Phi tin phù Không Hầu truyền tới Vân Hoa Môn, làm trên dưới Vân Hoa Môn vui mừng dị thường, bốn năm Trúc Cơ, hai năm Tâm Động, đây là thiên tài trong thiên tài, Vân Hoa Môn tương lai a.

Các sư huynh sư tỷ thân truyền khác đặc biệt cao hứng, đồng trang lứa với các nàng càng có nhiều người tiến bộ, các nàng áp lực liền càng nhỏ, này quả thực chính là đại hỷ sự.

Mọi người cao hứng một hồi, liền chấp vạ lung tung, tích góp đủ hai ngàn linh thạch, chuẩn bị chờ Không Hầu thành trấn tiếp theo, liền gửi qua cho nàng.

Bên trong Lưu Quang Tông, Tùng Hà phong chủ biểu tình ngưng trọng: “Tông chủ, sư diệt có thể hay không bởi vì tâm cảnh xảy ra vấn đề, bị người đoạt xá (bị cướp xác nhập hồn)?”

Không phải hắn đa nghi, thật sự là sư diệt gần đây quá mức quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nhận Thành

Editor: TIEUTUTUANTU

Tùng Hà phong chủ lời vừa nói ra, mọi người trong điện vô cùng khiếp sợ, vị sư diệt này là thiên phú xuất chúng nhất của Lưu Quang Tông bọn họ gần mấy trăm năm qua, khi hắn tiến vào tông môn, liền vẫn luôn chăm chỉ tu hành, lại vì Tu Chân giới nhiều lần chém giết tà ma, nếu thật bởi vì tâm ma chưa bình, bị người đoạt xá, bọn họ vô luận như thế nào đều phải nghĩ biện pháp đem đoạt xá thần hồn đuổi ra đi.

“Chính là.....” Nữ trưởng lão mấy ngày trước đây thu được vấy thêu lụa sư diệt đưa tới nhũ mây, nàng nhìn về phía chư vị đồng môn, “Nhưng nếu thực sự có người đoạt xá thần hồn sư diệt, hẳn phải nên duy trì bộ dáng thường ngày của sư diệt, lừa gạt lấy Thần Khí pháp bảo của tông môn, mà không phải tặng đồ làm chúng ta nhận thấy không thích hợp.”

Cẩn thận ngẫm lại, mọi người cảm thấy nữ trưởng lão nói cũng rất có đạo lý.

“Gần đây sư diệt đến tột cùng là làm sao vậy?” Tùng Hà lo lắng sốt ruột, tâm tính đột nhiên đại biến cũng không phải chuyện tốt, hắn lo lắng sư diệt là đối với thân thể từ bỏ hy vọng.

Mua này nợ cho bọn họ là vì.....Chẳng lẽ là..... lưu lại cho họ chút niệm tưởng?

Loại suy đoán này Tùng Hà chỉ dám giấu trong lòng, hắn sợ chương môn nghe xong sẽ khổ sở.

“Các ngươi đã quên bên người sư diệt có vị tiểu cô nương Vân Hoa Môn? Nói không chừng là tiểu cô nương thích cấp tông môn mua đồ vật, sư diệt nhìn thấy, liền đi theo nàng cùng nhau mua.” Nữ trưởng lão cười như không cười, “Tiểu cô nương tuổi trẻ lại tràn ngập tinh thần phấn chấn, đối với người khác vẫn là có vài phần lực ảnh hưởng”

“Lời này cũng có chút đạo lý.” Tùng Hà đối phong cách hành sự của Vân Hoa Môn rất hiểu biết, bọn họ xác thật có yêu thích ra cửa liền mua đồ vật, đi chưa tới được nơi cần đến thì linh thạch cũng đã cạn rồi.

Hắn lúc ấy tuổi trẻ, cùng Vong Thông Vân Hoa Môn cùng nhau tiến vào bí cảnh, đó là lần đầu tiên hắn lang bạt giang hồ, trong lòng thấp phần khẩn trương. Nửa đường hắn gặp Vong Thông, liền cùng đồng hành. Hắn thì lo lắng không ngừng, còn Vong Thông thì dọc theo đường đi ăn uống vui chơi, khi đến thành trấn có bí cảnh thì linh thạch đã tiêu hết sạch.

Sau từ bí cảnh ra tới, Vong Thông còn mượn hắn mấy trăm linh thạch, nếu không phải khi cách mười năm sau, Vong Thông đem mấy trăm linh thạch chạy tới tìm hắn trả nợ, chỉ sợ hắn sớm đã đem việc này quên mất.

“Sư diệt đã lớn rồi, ở bên ngoài du lịch đến hào hào, các ngươi liền không cần nhọc lòng.” Nữ trưởng lão đứng lên, “Một đám bà bà mụ mụ, giống cái gì kiếm tu.”

“Chúng ta cũng đều là lo lắng cho thân thể Hoàn Tông.” Tùng Hà nói, “Đem phương thuốc kia đưa cho Vô Danh chân nhân cũng tốt, nếu là hắn có thể tìm ra được liệu thay thế, chúng ta cũng không cần lo lắng tìm không được được liệu phương thuốc yêu cầu.”

“Lấy tính nết cổ quái của Vô Danh kia, đệ tử đại tông môn nào đi bái phỏng cũng đều sẽ không lưu mặt mũi, sư diệt thế nhưng ở nơi hắn cầu được được, coi như là kinh hi ngoại ý muốn.” Nữ trưởng lão nghe qua rất nhiều chuyện về tính khí cổ quái của hắn.

Chư vị kiếm tu đang ngồi trầm nghĩ, có lẽ Vô Danh chân nhân cũng không giống trong đồn đãi quái dị như vậy đâu? Chỉ là một ít người bên ngoài không hợp nhãn nên cố tình nói xấu.

Kim Nhạc nghe bọn họ thảo luận, không có nói cho bọn họ tin Vân Hoa Môn tặng ba phiến Giao Nhân Lân, không phải hắn không tin bọn họ, mà là chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Phân ân tình này của Vân Hoa Môn hắn không thể quên.

Hai ngày sau, Vân Hoa Môn lại lần nữa được Lưu Quang Tông tặng tạ lễ, lần này là chúc mừng Không Hầu thành công độ kiếp. Các Đại tông môn giao hảo, nếu có đệ tử thiên phú phá lệ xuất chúng, xác thật sẽ có hảo tông môn phái người tới ăn mừng, nhưng là phần lễ này của Lưu Quang Tông thật sự quá nặng, trọng đến làm nhóm phong chủ Vân Hoa Môn hoài nghi Lưu Quang Tông linh thạch nhiều không chỗ để, cho đi tặng bớt cho bọn này.

“Không cần suy nghĩ nhiều, đã là đồ vật do tông chủ Lưu Quang Tông kim tự xuất tiền túi tặng đến, thì chúng ta đây phải hào hào tiếp nhận.” Hành Ngạn đối với hậu lễ không chút ngoài ý muốn, cho Vạn Xuyên đem lễ vật chuyển vào vào Tàng Bảo Các.

Chờ Kim Nhạc mang theo đồ đệ rời đi, vài vị phong chủ nhìn nhau, tông chủ giống như đoán được chút cái gì, lại không tính nói cho bọn họ. Chẳng lẽ giữa hắn cùng Kim tông chủ, có cái giao dịch ngầm gì?

Thật không nghĩ tới a, Lưu Quang Tông Kim Nhạc chính trực như thế, cũng có thể làm ra loại sự tình này. Bất quá tìm ai hợp tác cũng tốt, lại đi tìm Vân Hoa Môn bọn họ, thật là thiếu tính toán.

Quay đầu thấy Vong Thông về mặt thâm trầm, cũng không mở miệng nói chuyện, Thanh Nguyên liền lẩm miệng hỏi một câu: “Như thế nào, ngươi chẳng lẽ có cao kiến gì?”

“Đó là lễ vật Lưu Quang Tông tặng cho đồ đệ ta, có phải ta nên thu hay không, chưởng môn sư huynh như thế nào có thể lấy đi?” Vong Thông vô cùng đau đớn nói, “Các người nói ta có nên đòi về hay không?”

Thanh Nguyên: “.....”

“Người vẫn là cầm miệng đi.” Hắc vừa rồi hỏi hắc ta làm gì không biết, chẳng lẽ do miệng rảnh quá?

Lưu Quang Tông vội vàng mà đến, lại vội vàng rời đi, bộ dáng kia cao ngạo lạnh nhạt, làm tâm đệ tử Vân Hoa Môn liên tiếp nhìn lên, đặc biệt là một khác kia khi kiểm tu áo bào trắng nhảy lên phi kiếm, có Tiểu sư muội nhẹ giọng thở dài: “Phiên nhược kinh hồng, kiêu nếu du long, thật là đẹp mắt.”

“Những lời này..... Là để hình dung nam nhân?” Quy Lâm nhìn không được nói, “Lưu Quang Tông, gần đây giống như thường xuyên lui tới tông môn chúng ta?”

“Dùng để hình dung sắc đẹp mà nói, không cần phân biệt nam nữ, ta không kỳ thị nam nhân.” Tiểu sư muội lắc đầu thở dài, “Đáng tiếc Lưu Quang Tông kiểm tu đẹp là đẹp, nhưng thân khí chất quá lạnh, ta có chút chịu không nổi.”

Còn quần người chịu được hay không, bọn họ sẽ không bao giờ chú ý đến đây. Quy Lâm biết nếu mình nói ra sẽ khiến chúng đồng môn bất mãn, nên trầm mặc cầm kiếm rời đi. Đi được một đoạn, hắc ngẩng đầu nhìn trời như có suy tư gì.

Lưu Quang Tông, cấp Vân Hoa Môn tặng lễ, này vốn chính là sự tình cực kỳ quái dị, lại càng quái dị hơn là trong khoảng thời gian ngắn lại liên tục tới cửa hai lần. Chẳng lẽ là Lưu Quang Tông đối với Vân Hoa Môn có việc muốn nhờ?

“Quy Lâm, mau tới đây, bữa trưa hôm nay có đồ ăn người thích, đến trễ sẽ không còn.” Cao Kiện Diễn bụ bẫm đứng ở nơi xa triều hắc phát tay, “Chúng ta đi chiếm vị trí trước.”

Nhìn bóng dáng bọn họ vội vàng rời đi, Quy Lâm thập phần hoài nghi, đệ tử lớn lên trong loại hoàn cảnh này, về sau có thể làm nên đại sự gì? Trong lòng thực ghét bỏ, Quy Lâm dưới chân lại không có ngừng, hướng tới phương hướng đám người Cao Kiện Diễn rời đi đi qua.

Từ Nghi Thành đến Nhạn Thành, phải vượt qua một con sông, đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ trở lên mà nói, thập phần dễ dàng. Nhưng là người thường, lại phải đi thuyền qua sông.

Thuyền cũng không lớn, nhiều nhất chứa được mười người. Muốn từ Nghi Thành đến Nhạn Thành nhất định phải đi nơi này, cho nên nhóm người chèo thuyền cũng không thiếu sinh ý, bất quá nhìn đến Không Hầu bọn họ từ trên xe ngựa đi xuống, bọn họ vẫn là có chút thất vọng.

Vừa thấy ba người, bọn họ liền biết không phải người thường, tự nhiên cũng không dùng đồ.

Có người chèo thuyền cơ linh tiếp đón người qua đường khác, thực mau liền gom đủ một thuyền. Cũng may nơi này nước chảy không mạnh, cho nên chỉ cần dùng sào chống, thuyền sẽ từ từ sang sông.

Đối với người thường, trao đổi thường dùng bạc cùng hoàng kim. Ngọc tỳ cùng linh thạch đối bọn họ mà nói là vật hiếm lạ, còn Từ Tĩnh so với linh thạch càng đáng giá, rất nhiều người đến chết cũng không biết nó trông như thế nào.

Lâm Hộc nhẹ nhàng vỗ vãi cái trên đầu con ngựa, con ngựa liền bay lên trời, chân đạp tường vân kéo xe ngựa từ trên mặt sông bay qua đi. Không Hầu lúc này mới phát hiện, nguyên lai hai con ngựa này không phải loại ngựa bình thường.

Bởi vì Hoàn Tông cùng Không Hầu chưa từng ngồi đồ, cho nên Lâm Hộc chỉ có thể đi tìm người chèo thuyền, bao trọn thuyền để hai người trẻ tuổi, thể nghiệm một chút cảm giác “ô bông trên thuyền lúc ẩn lúc hiện”.

Ghế bày trên thuyền, bị vô vàng khách nhân ngồi qua đen bóng, đáy thuyền có một tầng dơ bẩn thật dày, không biết bị bao nhiêu người dẫm qua, đã nhìn không ra màu sắc nguyên bản của thuyền gỗ.

Lâm Hộc thấy Hoàn Tông đứng ở đầu thuyền không có tiến vào, liền dùng thanh khiết chú đem khoang thuyền quét tước sạch sẽ, ở trên ghế lót vài tầng gấm vóc, mới nói: “Công tử, Không Hầu cô nương, vào đi.” Không phải rất hiếu kỳ muốn ngồi thuyền sao? đứng ở đầu thuyền làm gì?

“Hảo.” Không Hầu ở bờ sông cùng người chèo thuyền nói chuyện phiếm, hỏi hắc một ngày thu vào như thế nào, rồi tới khi sông kết băng thì làm sao bây giờ. Người chèo thuyền ngày thường nào có cơ hội cùng nữ tu sĩ nói chuyện, Không Hầu hỏi cái gì liền nói cái đó.

Nhìn thấy Không Hầu lên thuyền, hắc cởi bỏ dây buộc thuyền, lúc lên thuyền mới phát hiện, cả con thuyền đều sạch sẽ như mới. Vừa mới trong chớp lát thời gian, đã xảy ra cái gì?

Thật không hổ là tiên nhân, có thể đem thuyền cũ biến thành tân thuyền, lát nữa hắc có nên trả lại tiền bao thuyền hay không, coi như là cảm tạ phí.

Gió sông thổi tới, quần áo người chèo thuyền bay phát phới. Thuyền Ô bông ở trên mặt sông đang đưa, Không Hầu cảm thấy cảm giác lúc này với trong thơ miêu tả khác nhau quá xa, thuyền ô bông vừa hẹp lại vừa buồn, một chút cũng không thích hợp ngắm cảnh sắc sông nước.

“Không Hầu cô nương nếu là cảm thấy không thoải mái, ta có khạp khí ở trên mặt nước có thể hóa thành thuyền hoa, không chỉ có thể ngồi vững chắc còn có thể xem phong cảnh.” Lâm Hộc liếc mắt một cái liền nhìn ra Không Hầu không quá thích ứng, ngay cả khoe miệng công tử nhà mình, tựa hồ cũng

hơi hơi xuồng rũ một chút.

Cái gọi là Diệp Công thích rỗng, ước chừng đó là như thế.

Không Hầu quay đầu nhìn về phía mũi thuyền, người chèo thuyền tuổi trẻ đang dùng sức khua mái chèo, lắc lắc đầu: “Làm người, quan trọng nhất chính là đến nơi đến chốn.”

Lâm Học nhìn Hoàn Tông, Hoàn Tông cũng khẽ lắc đầu.

Hắn bắt đầu đi thờ dài, để bọn họ lẫn lộn đi thôi.

Thuyền đến giữa sông, dòng nước càng ngày càng chảy xiết, thân thuyền cũng đang đưa càng thêm lợi hại, Không Hầu nhắc lên mảnh che mũi thuyền, hơi nhăn mày.

“Có người rơi xuống nước?” Lâm Học cũng nghe tiếng thét chói tai, thực mau tiếng kêu cứu cũng truyền tới.

“Ta đi xem” Không Hầu đi ra khoang thuyền, người chèo thuyền nhìn nàng ra tới, nghi hoặc khó hiểu nói: “Tiên tử, người. ....”

Không Hầu không rảnh lo trả lời vấn đề của hắn, vút ra phi kiếm, đâm lên phi kiếm thượng triều phương hướng kêu cứu bay đến. Ở bên bờ sông cách đó không xa, một chiếc thuyền đã chìm hơn phân nửa, bởi vì thời tiết lạnh, nên tất cả mọi người ăn mặc dày, khi bị thấm nước liền bị không nổi.

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Một phụ nhân bám vào mép thuyền sắp chìm tới, trong tay ôm hài tử ba bốn tuổi, hài tử bị dọa đến oa oa khóc lớn, mặt bị đông lạnh đến tím tái.

Nhìn thấy Không Hầu phi ở giữa không trung, phụ nhân trong mắt phát ra hy vọng: “Tiên tử, cầu tiên tử cứu cứu hài tử của ta!” Nàng liều mạng giơ hài tử trong tay, rõ ràng nước sông rét lạnh đã hao hết sức lực của nàng, nhưng là nhảy mắt nhìn thấy Không Hầu kia, nàng phảng phất bộc phát ra tiềm lực thật lớn, đem hài tử nâng lên.

Không Hầu ném ra một con thuyền ngọc trên mặt sông, tay áo biến ảo ra một dải lụa, cuốn hài tử lên đem hắn để lên ngọc thuyền, lại phát tay đem mọi người bị rơi xuống nước lên trên ngọc thuyền.

“Đa tạ tiên tử, đa tạ tiên tử.” Người được cứu, tất cả đều quỳ gối trên thuyền hướng Không Hầu nói lời cảm tạ. Ngay cả tiểu hài tử vừa rồi bị dọa đến oa oa khóc lớn cũng không dám khóc tiếp, bị mẫu thân hắn ấn ấn cái đầu.

Nhìn bộ dáng bọn họ kinh sợ như thế, Không Hầu thờ dài, từ thu nạp giới tìm ra một kiện áo choàng lông thỏ khi xưa vừa tới Tu Chân giới nàng đã từng mặc, ném tới trong lòng ngực phụ nhân: “Hài tử đề lạnh không tốt, mau thay cái này đi.”

“Cảm ơn tiên tử, cảm ơn tiên tử.” Phụ nhân vãi đầu thật mạnh, nhìn áo choàng tuyết trắng không tì vết thỏ, phụ nhân lau lau bàn tay ướt đầm mới thật cẩn thận cấp hài tử thay.

“Không Hầu, ta nơi này có chốn chưa dùng qua.” Hoàn Tông đứng trên phi hành pháp khí, đi phía sau Không Hầu, “Trước cho bọn họ ủ ấm.” Người thường thân thể phàm thai, nếu bị lạnh quá có khả năng sẽ chết.

Đem chăn ném lên ngọc thuyền thượng, Hoàn Tông cũng không đợi bọn họ dập đầu, đưa tay làm thuyền ngọc lập tức đến bên đất bằng. Mọi người từ hoảng sợ lấy lại tinh thần, lúc này mới có người gào khóc, có người không ngừng tạ ơn tiên nhân.

Không Hầu thu hồi thuyền, đây là do Ngộ Dương Phong Bùi Hoài trưởng lão luyện chế, là lễ vật cho nàng lúc Trúc Cơ, bởi vì quá xinh đẹp, nàng vẫn luôn chưa dùng qua, không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng, sẽ là dưới tình huống như vậy.

Ngọc thuyền bay đến nàng trên tay, biến hóa thành thuyền nhỏ cỏ lá cây, Không Hầu lắc lắc nước dính bên trên, dùng khăn tay lau khô, mới thả lại thu nạp túi. Nàng không dám dùng thanh khiết chú, vạn nhất đối với pháp khí dị ứng thanh khiết chú, bị nàng làm hỏng thì làm sao bây giờ?

Xoay người nhìn ô bông thuyền còn đang giữa dòng, Không Hầu thờ dài nói: “Xem ra hôm nay chúng ta thể nghiệm hết cảm giác đi thuyền trên sông rồi.”

“Không sao, về sau có cơ hội thử lại.” Hoàn Tông lập tức nói, “Hiện tại ngồi xe ngựa đi.”

“Hảo.” Không Hầu gật đầu, hai người bọn họ cực có ăn ý không đề cập tới việc có thể bay trở về đi tiếp chuyến này, kiên quyết không để đối phương phát hiện chính mình nói chuyện không tính toán gì hết, ngồi ô bông thuyền một chút cũng không hào chơi.

Chờ Hoàn Tông cùng Không Hầu rời đi, những người khác gần đó mới ba chân bốn cẳng đem mấy người đã chịu kinh hách rơi xuống nước nâng dậy, thôn dân phụ cận đem bọn họ mang về nhà, giúp họ tránh nhà.

Thôn trưởng nhìn bọn họ vây quanh đồng lửa uống canh gừng xong, cảm khái nói: “Các người vận khí thật tốt, gặp được danh môn chính phái đệ tử.” Bằng không loại thời tiết này rơi vào xuống sông, kết cục chỉ có chết, người trên bờ sông nhìn thấy, dù cho bơi tốt, cũng không dám nhảy vào trong nước cứu bọn họ.

“Vị tiên tử kia gọi là Không Hầu,” phụ nhân ôm hài tử nói, “Ta nghe vị tiên trưởng kia gọi nàng như vậy.”

“Không Hầu?” Thôn trưởng sờ sờ đỉnh đầu tiểu hài tử được cứu, “Ân tình này, con không thể quên.”

Tiểu hài tử túm chặt áo choàng lông thỏ tơ rộng trên người, yên lặng gật đầu. Phụ nhân ôm hán tử trên sông không có rớt một giọt nước mắt, hiện tại lại khóc không ngừng, “May mắn có vị tiên từ kia, may mắn.....”

Nhận Thành còn được gọi là thủy thành, bên trong phạm vi sông lớn sông bé đều có cả.

Đều nói địa phương thủy nhiều đường người, binh sĩ cùng cô nương Nhận Thành tương mạo thập phần xuất chúng, ca vũ cũng là tuyệt hảo, mỗi khi bách hoa nở rộ, rất nhiều tu sĩ từ nơi khác cùng nhau ngắm hoa thưởng ca múa.

Không Hầu đi xe ngựa đến cửa thành, hộ vệ sau khi kiểm tra mệnh bài mới cho họ vào thành. Trong các thành trấn, Nhận Thành là thành thị kiểm tra nghiêm khắc nhất, ngay cả Ung Thành cũng không bằng.

“Thỉnh tiên trưởng thứ lỗi, Nhận Thành nhiều sông, đường thủy chẳng chặt, cho nên chúng ta đối tới khách lạ đến chơi kiểm tra nghiêm khắc chút.” Hộ vệ triều Lâm Học chấp tay nói, “Tri hoãn thời gian của tiên trưởng, mời vào.”

“Hắn là.” Lâm Học nhân nhặt gật đầu, vội vàng đánh xe ngựa tiến vào Nhận Thành. Hơn một ngàn năm trước tà tu náo loạn, đầu độc nước sông Nhận Thành, may mắn lúc ấy Hòa Phong Trai chường môn làm người nghiêm cẩn, phái môn hạ đệ tử vẫn luôn canh giữ ở thượng trung con sông, thời khắc giám sát, phát hiện sớm nguồn nước bị người đầu độc, bằng không tạo thành hậu quả không dám tưởng tượng.

Việc này dù đã qua đi hơn một ngàn năm, Hòa Phong Trai như cũ vẫn duy trì thói quen mỗi ngày giám sát ba lần nguồn nước, đối với thân phận người qua đường thăm tra cũng thực nghiêm khắc. Lâm Học không cảm thấy điều này có gì không đúng, Nhận Thành nhiều bá tánh cùng tu sĩ như vậy, nếu là nước sông xảy ra vấn đề, cái giá phải trả sẽ rất kinh khủng.

“Ta là tu sĩ đứng đắn, các ngươi dựa vào cái gì ngăn cản? Đừng tưởng rằng Hòa Phong Trai các ngươi có Lưu Quang Tông chống lưng, thì liên cạy mạnh khinh thường tán tu chúng ta.”

Lâm Học nhú nhú mày, dừng xe ngựa hướng phía sau đại môn nhìn lại, hai câu nói như vậy, chính là liên lụy vào tam phương tu sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Âm Sát

Ngồi ở trong xe ngựa Không Hầu cũng nghe đến tiếng la hét ầm ĩ bên ngoài, nàng duỗi đầu ra ngoài xem. Một nam tu Trúc Cơ kỳ, ăn mặc bình thường, diện mạo bình thường, ngay cả tiếng nói chuyện cũng không hề đặc sắc, thuộc về dạng người ném vào đám đông là không thể tìm ra được.

Có rất nhiều người ra vào công thành, nam tu sĩ mới vừa nháo lên, liền hấp dẫn rất nhiều người chú ý. Nghe được đại tông môn khi dễ người, mọi người ra khỏi thành vào thành đều lưu lại xem náo nhiệt, thực mau cửa thành chật như nêm cối.

Hộ vệ nhìn thấy tình huống này, sợ xuất hiện sự cố dẫm đạp, vội vàng an bài hộ vệ đi duy trì trật tự hiện trường, trong đám người còn có lão nhân và hài tử, dẫm bị thương cũng không phải là việc nhỏ.

“Nếu các ngươi không làm chuyện trái với lương tâm, vì sao vội vàng đuổi người?” Hán tử oán giận nói, “Bình thường bá tánh liền không phải người sao?”

Hộ vệ không để ý đến hán tử: “Chư vị phụ lão hương thân, cửa thành nhiều người xuất nhập, mọi người đứng ở chỗ này, trì hoãn đại sự của những người khác thì cũng không hay.” Hán lớn tiếng thêm một chút, “Thỉnh mọi người phối hợp một chút, đừng chen chúc đứng xem, chú ý lão nhân hài tử bên người, đừng để dẫm lên nhau.”

Chờ bá tánh tất cả đều ổn định chỗ, hộ vệ quay đầu triều hán tử chấp tay, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Thỉnh tiên trưởng thứ lỗi, phạm nhập là người vào Nhận Thành, đều phải chứng minh thân phận của mình.”

Bá tánh xem náo nhiệt đều ở bên ngoài, hán tử bị vô số đôi mắt nhìn, mặc danh cảm thấy như là con khỉ trên đài, diễn xiếc cho bọn họ tìm niềm vui. Ôn ôn tâm thần, hán tử hừ lạnh: “Nói nhiều như vậy lấy cớ, còn không phải là muốn phí qua đường?”

“Ngươi hán tử này, như nào quyết tâm gây sự đến vậy?” Không Hầu thấy hộ vệ đều là võ sĩ bình thường, lo lắng hán tử Trúc Cơ kỳ này bạo khởi dẫm thương người, nhảy xuống xe ngựa khom lưng chui qua dây thừng hộ vệ kéo tới, hộ vệ kéo dây thừng vừa định nói, bên trong không thể đi vào, nhưng là khi bọn họ nhìn đến Không Hầu, một cái bay vọt liền tới bên người hộ vệ rồi, lại đem lời nói nuốt trở vào.

“Ngươi nói nhiều như vậy, lại không muốn lấy ra mệnh bài, ta xem không phải hộ vệ có vấn đề, mà là ngươi bụng dạ khó lường.” Không Hầu mặt trầm xuống, “Nhiều tu sĩ như vậy tiến vào Nhận Thành, đều cầm mệnh bài ra tới, vì sao ngươi cố tình không đưa? Hay là.....”

Không Hầu tầm mắt ở trên người hán quét một lần: “Hay là ngươi là tà tu muốn trà trộn vào thành, mưu hại bá tánh, lại ở chỗ này cố ý quấy rối, bôi đen thanh danh tán tu cùng đệ tử các tông phái.”

“Ngươi nói hươu nói vượn, rõ ràng hộ vệ này khinh người quá đáng, không tôn trọng tán tu chúng ta, cố tình làm khó dễ.” Mặc kệ Không Hầu nói cái gì, hán tử đều cắn chặt đề tài hộ vệ Nhận Thành khi dễ tán tu này không bỏ.

Không Hầu cơ hồ có thể khẳng định, nam tu này thân phận có vấn đề, mấy ngày nay tới giờ, nàng nhìn thấy tán tu tính nết khác nhau, nhưng tuyệt đối không có loại cố ý gây sóng gió này, hận không thể đề tán tu cùng tông phái gia tăng hiềm khích. Lại nhìn người xem nào nhiệt bốn phía, bên trong có tu sĩ, có người thường, đối với hán tử chỉ chỉ trỏ trỏ, không phải đang tin tưởng hán nói, mà là đang xem pha hán.

Xem ra Hòa Phong Trai ngày thường rất được nhân tâm, mặc kệ hán tử như thế nào nháo, tất cả mọi người đều sẽ không tin tưởng hán nói. Có lẽ hán tử cũng không phải nháo cho người địa phương xem, chỉ cần có một hai tu sĩ nơi khác đến tin hán, liền sẽ một truyền mười, mười truyền trăm.

Trên đời này cái gì đều thiếu, chính là không thiếu người tin vào lời đồn.

“Hòa Phong Trai An Hòa công tử tới!”

“An Hòa công tử chỗ nào?”

Các cô nương trẻ tuổi không ngừng hưng phấn, Không Hầu xoay người hướng trong cửa thành nhìn lại. Dưới ánh mặt trời, công tử tuấn mỹ người mặc bạch y thêu kim văn cười hắc mã mà đến, cho ngựa dừng chân bên ngoài đám đông, hán phi thân khoanh tay mà đứng, phong độ nhẹ nhàng, nữ nhân ở đây, có hơn phân nửa đều đang nhìn hán.

An Hòa công tử tựa hồ sớm đã thành thói quen với ánh mắt như vậy, liền ánh mắt cũng không chéch đi nửa phần, lập tức hỏi hộ vệ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hộ vệ đem sự tình tiền căn hậu quả đều nói một lần.

Hán tử hùng hùng hổ hổ nói: “Các ngươi ý người đông thế mạnh, ta không thể trêu vào, cùng lắm thì tòa Nhận Thành này ta không đi vào.” Hán tức giận mà xoay người, liền muốn rời đi nơi này.

“Đứng lại.” An Hòa công tử trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh lam ngọc phiến (cây quạt màu xanh ấy mà), phẩy quạt một cái, hán tử đang muốn chen vào đám người liền không chịu nổi chế mà bay trở về, rơi trên mặt đất.

“Ngươi muốn làm gì?” Hán tử từ trên mặt đất bò dậy, “Không cần khinh người quá đáng.”

“Tà tu bụng dạ khó lường, ai cũng có thể giết chết.” An Hòa công tử không để ý đến hán tử chửi bậy, giờ tay đối mọi người, “Thực xin lỗi, hôm nay có tà tu ý đồ trà trộn vào trong thành, làm mọi người bị sợ hãi.”

“Không có không có, công tử nói quá lời.” Nghe An Hòa công tử nói như vậy, mọi người càng nghĩ càng cảm thấy hán tử này khả nghi, trong lòng đã nhận định hán chính là tà tu. Tuy rằng hết náo nhiệt xem, nhưng còn có mỹ nam tử dễ nhìn, người ở bốn phía vẫn tiếp tục vây quanh, không có lập tức rời đi.

“Vị đạo hữu này là?” An Hòa công tử lúc này mới nhìn đến Không Hầu, triều nàng hành lễ khách sáo, giọng điệu không mặn không nhạt.

Đã nhìn quen Hoàn Tông dung mạo tuyệt thế, Không Hầu đối với An Hòa tuấn mỹ hơn người, nhạt nhạt theo quy củ đáp lễ nói: “Tại hạ chỉ là đi ngang qua, cáo từ.”

An Hòa đảo qua đôi mắt nàng: “Đa tạ đạo hữu mới vừa rồi xuất ngôn tương trợ.”

“Một chút việc nhỏ, không đáng nhắc đến.” Không Hầu thấy hộ vệ phần lớn đều hơn ba mươi, nghĩ rằng bọn họ trong nhà còn có lớn nhỏ cần lo, mới nhiều chuyện đứng ở chỗ này. Hiện tại nếu người Hòa Phong Trai đã tới rồi, liền không có chuyện của nàng.

“Cáo từ.”

“Cáo từ.” An Hòa công tử nhìn Không Hầu lên xe ngựa, xe ngựa một đường đi xa, trên mặt lộ ra biểu tình suy tư.

“Đại sư huynh.” Đệ tử đồng môn hán phía sau nói, “Huynh làm sao vậy?”

“Ngươi nói.....” An Hòa mặt vô biểu tình nói, “Vừa rồi cái kia tiểu cô nương, có hay không có thể là nam giả nữ?”

“A?” Đồng môn đệ tử ngăn người, tiểu cô nương kia thoát nhìn mười sáu bảy tuổi, đáng người là lướt hấp dẫn, thanh âm lại ngọt lại mềm, mặc kệ từ chỗ nào xem, nữ nhân đều là cái hàng thật giá thật, hơn nữa còn là mỹ nhân.

“Sư huynh, nhìn lầm rồi đi.” Đồng môn đệ tử nhỏ giọng nói thầm nói, “Nào có nam nhân giả trang xinh đẹp như vậy?” (editor: trong truyện này không có chứ bên ngoài bao la vô biên nhé.)

Nghe vậy An Hòa mày càng thêm nhăn, nếu nàng là nữ nhân, vì sao thời điểm nhìn mặt hán lại thờ ơ như thế?

Nhìn hán tử cả người xám xịt bị trói trên mặt đất, An Hòa trong mắt lộ ra vài phần ghét bỏ, “Đem người mang về.”

Gần đây đã xảy ra loại sự tình này rất nhiều lần, tuyệt đối không phải trùng hợp. May mắn trước đây tông chủ truyền tin tức cho bọn hán, khiến bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, bằng không cứ như vậy cũn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Chỉ chỉ thế bài treo ngoài cổng thành, An Hòa nói: “Trở về làm cho người đem thông cáo bài đòi lớn một chút, làm cho tất cả người vào thành đều nhìn thấy, miễn cho lại có người cảm thân phận tán tu giả vờ đáng thương.”

“Tốt, Đại sư huynh.”

An Hòa cuối cùng vừa lòng, hán bay trở về lưng ngựa: “Trở về.” Việc phát sinh hôm nay, còn phải hướng chủ tông hội báo. Hán mới từ trong tay sư phụ tiếp nhận Hòa Phong Trai không lâu, nếu hán quản không hảo Nhạn Thành cùng Hòa Phong Trai, chẳng phải là làm sư phó mất hết mặt mũi?

“Nhạn Thành thật không phụ Thủy Thành chi danh.” Không Hầu ghé vào cửa sổ, nhìn trong thành thế nhưng còn có cầu hình vòm, con sông uốn lượn mà qua, nước bên trong thực thanh triệt, có chút địa phương còn dựng thế bài, mặt trên viết “Ném ô vật xuống sông sẽ bị phạt tiền”.

“Nơi này cảnh sắc thật xinh đẹp.” Không Hầu quay đầu cùng Hoàn Tông nói, “Hoàn Tông, chúng ta vẫn là trọ ở khách điểm sao?”

“Không cần ở khách điểm.” Hoàn Tông lắc đầu, “Ta ở chỗ này hình như có một tiểu viện.” Hán vén rèm lên, hỏi Lâm Học, “Lâm Học, tiểu viện ở nơi nào?”

“Ở phố Đông, mấy năm nay vẫn luôn có người dọn dẹp sửa chữa, công tử cùng Không Hầu cô nương tùy thời có thể không vào ở.”

Lâm Học cho ngựa nhĩ hướng nội thành, nguyên lai nơi này còn không phải mảnh đất phồn hoa nhất Nhạn Thành. Xe ngựa đi qua một cầu treo thật lớn, cuối cầu treo có cổng vào hoa lệ. Tới gần cửa, Không Hầu nhận thấy được khí tràng phụ cận có chút không đúng, nơi này hẳn là có phòng ngự pháp trận.

Đi qua cầu treo, Không Hầu liền thấy được cảnh sắc tươi đẹp, hoa cỏ tuyệt mỹ, trên đường các công tử, cô nương nói nói cười cười, phảng phất là một mảnh thế ngoại đào nguyên.

Có đệ tử Hòa Phong Trai nhìn thấy xe ngựa xa lạ tiến vào, tiến lên chấp tay hành lễ: “Chư vị khách quý từ đâu mà đến? Tiểu thành có rượu ngon, hương cá tiên khúc, chúc khách quý thưởng thức vui vẻ.”

“Đa tạ.” Lâm Học đem mệnh bài cùng khế nhà giao cho đệ tử này, đệ tử tiếp nhận nhìn thoáng qua, cười lui lại mấy bước, “Thì ra cũng là hộ gia đình ở Nhạn Thành, chư vị thỉnh.”

Lâm Học triệu hán gật đầu: “Lâm phiền.”

Có cánh hoa bị gió thổi rơi vào trong xe ngựa, Không Hầu dùng tay tiếp được, mới phát hiện hoa là giả.

“Hiện tại không phải là thời tiết tốt nhất khiến bách hoa nở rộ, nhưng bá tánh Nhạn Thành thực thích hoa, cho nên Hòa Phong Trai dùng pháp trận dựng ra ảo cảnh hoa thụ nở rộ ở bên trong thành, cho bá tánh địa phương được vui vẻ.”

Hoàn Tông tính tính ngày, “Chờ không lâu sau thời tiết ấm lên, tới lúc đó toàn bộ Nhạn Thành đều sẽ ngập tràn trong sắc hoa. Vừa lúc muối mới vừa đột phá Trúc Cơ, tiến vào Tâm Động kỳ, cần củng cố tâm cảnh, chúng ta lưu lại đây một thời gian, thưởng thức cảnh Nhạn thành cho thỏa rồi hán đi.

“Như vậy có khiến huynh chậm trễ?” Không Hầu nghĩ đến thân thể Hoàn Tông, không quá yên tâm.

“Sớm hai tháng hay muộn hai tháng đối ta với mà nói, không hề khác biệt.” Hoàn Tông cấp Không Hầu đổ một ly trà, “Ta cũng muốn nhìn Nhạn Thành ngập trong sắc hoa là như thế nào.”

“Huynh chưa từng tới Nhạn Thành?” Không Hầu bưng tỉnh đại ngộ, khó trách Hoàn Tông nói nơi này có tiểu viện, lại không biết địa phương, thì ra căn bản là chưa từng tới.

“Phòng ở là Lâm tiên bối giúp huynh mua?” Người còn không có tới, phòng ở đã mua trước, không hổ là đệ tử Lưu Quang Tông có tiền.

“Lúc trước có người nhận một ít ân huệ của ta, một hai nháo phải báo ân, ta liền lấy lý do Nhạn Thành phong cảnh duyên dáng, cho hán ở chỗ này an trí một căn tiểu viện.”

Nhắc tới chuyện cũ, Hoàn Tông giọng điệu thập phần bình đạm, nếu không phải là ngại người báo ân luôn tới cửa tặng lễ làm hán không thể an tâm luyện kiếm, hán cũng sẽ không đưa ra loại yêu cầu này.

Không Hầu không tiếp tục hỏi, nàng ghé vào cửa sổ xe xem cánh hoa nhiều màu sắc bay múa trong gió đến xuất thần, dùng pháp trận huyền hóa ra đã xinh đẹp như thế, chờ đến muôn hoa thật sự nở rộ, thì sẽ đẹp đến mức nào?

Theo sau nàng phát hiện, một ít người vào thành, sẽ đưa linh thạch cho lính canh, một ít khác thì lại không cần. Thấy như vậy, nàng trong lòng âm thầm sinh nghi, chẳng lẽ Nhạn Thành thật sự khi dễ người?

“Lâm tiền bối.” Nàng vén rèm lên hỏi Lâm Học, “Vì sao đệ tử Hòa Phong Trai sẽ hướng một ít người thu linh thạch?”

“Pháp trận chống đỡ này là yêu cầu linh thạch, hơn nữa Nhận Thành cảnh đẹp lại nổi danh, cho nên rất nhiều người bởi vậy mộ danh mà đến.” Lâm Học giải thích nói, “Trừ bỏ bá tánh bản địa cùng người bên ngoài có bất động sản ở Nhận Thành, những người khác tiến nội thành ngắm cảnh, đều phải đưa linh thạch.”

Không Hầu: “.....”

Nàng lần đầu tiên biết, nguyên lai còn có thể dựa phương thức này kiếm tiền.

Xe ngựa xuyên qua đường phố náo nhiệt, dừng lại ở bên ngoài một tiểu viện tinh xảo. Tiểu viện trong ngoài quét tước sạch sẽ, bên ngoài còn bao phủ kết giới.

Lâm Học triệt hồi kết giới, đẩy ra đại môn cho Hoàn Tông cùng Không Hầu đi vào. Tiểu viện đình đài lầu các, hồ sen khúc kiều mọi thứ đều có, tinh mỹ như tiên cảnh. Không Hầu cảm thấy, người muốn báo ân Hoàn Tông kia nhân phận nhất định không tầm thường.

“Chúng ta trụ ở nội viện.” Lâm Học cấp Hoàn Tông giới thiệu bố cục tiểu viện, “Nhận Thành nội thành không lớn, tiểu viện này tuy rằng tinh xảo, nhưng không rộng, cho nên chỉ có thể ủy khuất Không Hầu cô nương, cùng công tử cùng nhau ở tại hậu viện.”

“Không có gì.” Không Hầu sờ sờ tay vịn khắc hoa, “Chúng ta đều là người một nhà, chẳng lẽ còn chú ý nào nọ?”

Lâm Học nói: “Ta đưa cô nương đi hậu viện, hậu viện có suối nước nóng, cô nương có thể thử một chút.”

“Hảo.” Không Hầu liên tục gật đầu, trên mặt tươi cười sáng lạn làm Lâm Học cùng Hoàn Tông đều có chút ngoài ý muốn.

Khi còn nhỏ phụ hoàng trầm mê nhạc luật, không có khả năng mang nàng cùng mẫu hậu đi Kinh Giao tắm suối nước nóng, sau Cảnh Hồng Đế sửa triều dâng cơ, sẽ mang phi tần con cái đi Kinh Giao biệt cung tránh nóng hoặc là tắm suối nước nóng, chính là lại không mang theo nàng cùng chơi. Thế cho nên nàng từ nhỏ đã nghe được những người khác nói suối nước nóng Kinh Giao có bao nhiêu thoải mái, lại không có cơ hội đi thử qua.

Hiện tại cái này tiểu viện có suối nước nóng, quả thực là kinh hi.

Tới hậu viện, Không Hầu liền hoan thiên hi đi suối nước nóng, lưu lại Hoàn Tông cùng Lâm Học chủ tớ hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Công tử, vị nữ tu ở cùng đệ tử Liễu Ngôn Môn Biện Hoành kia mất tích.”

Lâm Học nói, “Biện Hoành sau khi bị hủy thân phận chương phái đại đệ tử không bao lâu, nữ tu Lục Yêu kia liền biến mất không thấy. Nữ thi tìm được ở chỗ hộ tịch Lục Yêu, cũng đã chứng thực là Lục Yêu bản nhân. Ta hoài nghi Lục Yêu chân chính là bị nữ nhân bên người Biện Hoành kia giết, rồi thay thế thân phận của nàng, tiếp cận Biện Hoành.”

“Đáng thương Lục Yêu kia bước lên tu chân lộ còn không đến mười năm, liền táng mệnh trong tay tà tu.” Lâm Học thở dài nói, “Nếu là Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn liên hôn, đổi hai môn phái mà nói đều là chuyện tốt, hiện tại nháo lên như vậy, hai bên tuy không đến mức kết thù, nhưng rốt cuộc cũng không bằng lòng.”

“Nam nhân hay thay lòng đổi dạ, cùng nữ nhân kết làm đạo侶 về sau, thì cũng như cũ sẽ thay lòng đổi dạ. Kết đạo đại diện không thành, đối với nữ đệ tử Thanh Ngọc Môn tên kia mà nói, ngược lại là chuyện tốt.”

Hoàn Tông có đôi khi không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, có đôi khi lại cực kỳ thấu triệt, “Sự kiện này, Biện Hoành cũng không vô tội.”

“Công tử, ta biết.” Lâm Học nhún mày, “Tà tu ra loại thủ đoạn dơ bẩn này, thật là ghê tởm.”

“Bọn họ chỉ dám dùng loại thủ đoạn này, thuyết minh bọn họ không có dũng khí cùng chúng ta đối đầu.” Hoàn Tông rũ mắt, biểu tình sơ đạm, “Hiện tại tà tu, bản lĩnh so ra kém hơn trước kia, lá gan cũng so ra kém.”

Lâm Học: “.....”

Lời này giống như cũng có chút đạo lý. Tính, hẳn vẫn là đi ra ngoài mua cá làm cho hai người này ăn, loại sự tình không quá yêu cầu động não này mới tương đối thích hợp với hắn.

Không Hầu ghé vào suối nước nóng, từ thu nạp giới mọc ra nước trà điểm tâm, thập phần hưởng thụ nhắm hai mắt lại. Gió thổi bay màn lụa mỏng, cánh hoa do pháp trận huyền hóa bay bay khắp tiểu viện, Không Hầu mở mắt ra, một đạo phi tin phù bay vào.

Duỗi tay tiếp được, đem thần thức truyền vào phi tin phù, là sư phụ cùng các sư huynh gửi cho nàng.

Tin tất cả đều là hỏi nàng ăn được không, ngủ ngon không, cùng đệ tử Lưu Quang Tông ở chung, nếu là đối phương không tốt, cũng không cần cố kỵ mặt mũi Lưu Quang Tông, nên như thế nào tính sổ liền cứ làm như thế.

Tin cuối cùng, mới chúc mừng nàng thành công tấn Tâm Động kỳ tu vi, còn cố ý cường điệu, tu hành không cần quá mức khắc khổ, trên nàng còn có rất

nhieu sư huynh sư tỷ chống đỡ, áp lực không cần quá lớn.

Sư môn nhà người khác luôn là lo lắng đồ đệ không đủ tranh đua, mà sư môn nàng vĩnh viễn chỉ biết lo lắng nàng quá mệt mỏi.

Đem phi tin phù bỏ vào thu nạp túi, Không Hầu tìm ra một phi tin phù mới, bắt đầu cấp sư phụ các sư huynh hồi âm.

Tỷ như Nhận Thành có bao nhiêu mỹ, tà tu có bao nhiêu không biết xấu hổ, ngâm suối nước nóng hảo hảo chơi, rượu trái cây từ trong tông môn mang ra tới, ở lúc tắm suối nước nóng uống có bao nhiêu mỹ vị.... Ngay cả đệ tử Lưu Quang Tông so với nàng có rất tiền, đều ở phi tin phù nói một lần. Thẳng đến phi tin phù linh lực rút đầy, nàng vô pháp lại dùng thần thức ở bên trong miêu tả tin tức khác, mới đem phi tin phù truyền ra ngoài.

Hồi xong phi tin phù, Không Hầu từ suối nước nóng bò ra tới, thay quần áo đi ra ngoài, ngoài cửa có một phụ nhân mặc thanh bào, “Cô nương, đồ ăn đã làm tốt, thỉnh cô nương đi theo ta.”

“Hoàn Tông cùng Lâm tiên bối cũng đi qua?”

“Công tử cùng lâm tiên trưởng đã tới trước.” Phụ nhân nghiêng người đáp lời, đãi Không Hầu thập phần cung kính.

Nhưng mà Không Hầu lại dừng chân, nàng nhìn phụ nhân nói: “Phía trước giống như có pháp trận?”

Phụ nhân ngăn người, mới phản ứng lại Không Hầu nói cái gì, nàng trả lời: “Bởi vì trong viện trước kia ít người cứ trú, cho nên lâm tiên trưởng đã từng bày một ít pháp trận ở trong sân, ta tiên căn nông cạn, đối với pháp trận cũng không hiểu biết, nhưng là mấy năm nay vẫn luôn không bị pháp trận thương tổn qua.”

“Phải không?” Không Hầu bưng tỉnh đại ngộ, “Vậy người ở phía trước dẫn đường.”

“Cô nương, thỉnh.” Phụ nhân tươi cười ôn hòa, xoay người tiếp tục đi.

Nhưng mà liền vào giờ phút này, Không Hầu móc ra hai cái phòng hộ chú liên dán ở trên người, xoay người bay ra xa, hô to: “Lâm tiên bối, cứu mạng!” Thời khắc nguy cấp, không có gì đơn giản mau lẹ hơn so kêu cứu mạng. Không thể kêu Hoàn Tông, thân thể hẳn không tốt.

Ở nháy mắt, trong đầu Không Hầu đã có rất nhiều ý niệm hiện lên.

Hoàn Tông đang đọc sách ở trong phòng, nghe được Không Hầu kêu cứu, lập tức từ cửa sổ bay ra ngoài.

Phụ nhân không nghĩ tới Không Hầu sắc mặt thay đổi bất thường, ngăn người mới cầm pháp bảo đánh úp lại, động tác như một đạo tàn ảnh, nhưng mà khi một chương này đến trên người Không Hầu, Không Hầu cũng không có bị thương, ngược lại nương theo đạo lực thoát được xa hơn.

“Phản phệ phù?” Phụ nhân sắc mặt tái nhợt, máu dâng lên cổ họng, thiếu chút nữa bị linh lực phản phệ bức cho phun máu (tự nhiên thấy buồn cười cho nhân vật này quá). Thấy một kích không trúng, nàng cũng không chiến tiếp, xoay người bỏ chạy.

Mau, cần thiết phải mau, bằng không nàng hôm nay liền phải táng mệnh (chết) tại đây.

Nhưng mà.... chỉ nghe không trung ầm ầm có tiếng rỗng ngâm vang lên, một đạo ngân quang từ trên người nàng xuyên qua, cả người nàng giống như cục đá, thẳng tắp nặng nề từ không trung ngã xuống.

“Ta Nguyên Anh, ta Nguyên Anh.....” Phụ nhân tay chạm vào chỗ linh đài, lúc này linh đài đã hủy, Nguyên Anh bị tiêu hủy đến sạch sẽ. Liền phun huyết, phụ nhân hoảng sợ quay đầu lại, nhìn nam nhân tuấn mỹ cầm bảo kiếm trong tay hướng nàng đi tới.

“Cầu tiên trưởng tha mạng, ta là phụng mệnh lệnh Ma Tôn đại nhân, giả mạo người hầu tới từ các tông môn khác tới đuổi giết danh môn đệ tử, đây là lần đầu tiên ta ra tay, trước đây chưa từng hại tới ai, xin ngài tha ta một mạng.”

Thanh âm phụ nhân dần trở nên thô dát khó nghe, này nơi nào là phụ nhân, rõ ràng là nam tà tu.

Ong.

Kiểm trong tay phát ra cường quang chói mắt, tà tu không một tiếng động.

Một giọt huyết cuối cùng từ mũi kiếm rơi xuống đất, Hoàn Tông thu kiếm vào vỏ, kiếm liền biến mất trong tay hắn, hắn xoay người nhìn Không Hầu: “Không Hầu, muối không sao chứ?”

Không Hầu ngồi trên nóc nhà, néo một trương phản phệ phù đã cháy đen lác đác, sau một lúc lâu mới ngơ ngác nói: “Hoàn Tông, vừa rồi thanh kiếm kia, chính là bản mạng kiếm của huynh sao?”

Ở một khắc kiếm bay ra tới kia, nàng như thấy được thần long ra biển lớn, linh áp thật lớn cùng kiếm khí làm nàng cơ hồ không thở nổi. Cũng may nàng phản ứng tốt, dứt khoát đặt móng ngồi xuống.

“Cái tà tu này tu vi đã là Nguyên Anh đại viên mãn.” Hoàn Tông mặt trắng đến lợi hại, “May mắn muối đúng lúc phát hiện không thích hợp, bằng không chỉ sợ sẽ bị thương.”

“Ta liền cảm thấy kỳ quái, lấy tính cách Lâm tiên bối cùng huynh, khẳng định sẽ không để một người xa lạ đến đây kêu ta. Huống chi huynh cùng Lâm tiên bối cũng không coi trọng tiểu viện này, lại như thế nào sẽ cố ý hạ pháp trận, huynh nào có nghèo như vậy.”

Cái tà tu này sai ở chỗ đánh giá trình độ giàu có của đệ tử Lưu Quang Tông quá thấp. Nếu là thân của các sư huynh sư tỷ nàng, liền tính bày đầy đất pháp trận, nàng cũng sẽ không hoài nghi.

Cho nên, hết thấy đều là vấn đề ở tiền.

“Không có việc gì liên hào.” Thấy Không Hào còn có tâm tình trêu chọc hắn có tiền, liền biết nàng cũng không chịu kinh hách quá lớn. Hoàn Tông cười cười, che miệng ho nhẹ vài tiếng, “Ta đi đổi quần áo.”

“Hào.” Không Hào gật gật đầu, nhảy xuống nóc nhà đi hai bước, lại cảm thấy không đúng, xoay người đuổi theo Hoàn Tông.

Đi qua chỗ ngoặt hành lang gấp khúc, Hoàn Tông buông tay che miệng, phun ra một búng máu. Hắn vô biểu tình mà móc khăn tay ra, lau máu trên khóe miệng.

“Hoàn Tông!” Không Hào từ nóc nhà đối diện nhảy xuống, cả giận, “Huynh bị thương.”

“Không phải bị thương, ta đây là.....”

“Đừng nói chuyện.” Không Hào cầm cổ tay hắn, đưa linh khí vào, bên trong quả nhiên linh khí hỗn loạn, kinh mạch không xong.

“Thân thể không thoải mái liền không thể chịu đựng.” Không Hào trừng mắt liếc một cái, dùng linh lực giúp Hoàn Tông bình ổn linh khí hỗn loạn, đến khi nàng dùng hết linh khí, trong cơ thể Hoàn Tông cũng ổn định xuống, mới buông tay ra: “Có chuyện gì đều giấu ở trong lòng, đó là ngu ngốc. Huynh lại không phải tiểu đáng thương không có ai quan tâm, đối với chính mình hà khắc như thế làm cái gì?”

Hoàn Tông: “Ta.....”

“Đừng nói nữa, biết nữ hài tử nóng giận thực đáng sợ sao?” Không Hào túm chặt vạt áo Hoàn Tông, đem hắn kéo đi, chuẩn bị đem ngưng khí hoàn nhét vào trong miệng hắn.

Lâm Học xách theo cá vào cửa nhìn thấy Không Hào cô nương một tay túm ở ngực công tử, mà công tử cũng cúi đầu, hắn liền yên lặng lui về sau một bước.

Hoàn Tông quay đầu, thấy được hắn.

Lâm Học trầm nghĩ, hắn hẳn là nên đi mua thêm một con cá nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bái Phỏng

Editor: TIEUTUTUANTU

Gió thổi động lá cây trong viện, phát ra tiếng vang sần sật.

Không Hào đem ngưng khí hoàn nhét vào trong miệng Hoàn Tông, thờ dài một tiếng: “Hoàn Tông, ta hy vọng huynh hiểu rõ, đạo bằng hữu với nhau, là khi gặp khó khăn không ngại mở miệng cần giúp đỡ, vì không phải người xa lạ nên không ngại nói ra khó khăn của mình.”

“Cho nên huynh trở về hảo hảo ngâm lại, hôm nay là làm sai ở chỗ nào. Ta hiện tại đơn phương tuyên bố, trong mười canh giờ không để ý tới huynh.” Không Hào buông tay túm chặt vạt áo Hoàn Tông, xoay người nhìn Lâm Học, “Lâm tiên bối, ngươi muốn đi xuống bếp, ta giúp ngươi.”

Lâm Học: “.....”

Hắn vì cái gì lại xuất hiện ở chỗ này?

Nhìn bộ dáng công tử cúi đầu không nói, Lâm Học chậm rãi mở miệng: “Không Hào cô nương, cá nặng mùi tanh, trong bếp lại hôi mùi dầu.” Cho nên nàng vẫn là không cần đi theo đi.

“Không quan hệ, vị khối dầu mà thôi.” Không Hầu đi đến bên người hấn, lấy đi rau dưa một bên tay hấn đang cầm.

“Khối dầu sẽ làm làn da nữ nhân trở nên vàng như nến.” Lâm Học nhìn chăm chăm Không Hầu đầy mặt kiên quyết, chậm rì rì nói một câu.

“Không..... Không quan hệ, ta mang có mang theo hộ da cao.” Không Hầu giở rau trong tay quơ quơ, thực mau thái độ lại kiên định lên, “Chúng ta đi phòng bếp.”

Lâm Học quay đầu lại nhìn công tử đứng ở hành lang gấp khúc, xem ra hôm nay Không Hầu cô nương giận rất lớn, đáng thương hấn một cái tùy tùng, kẹp giữa hai người bọn họ. Nam nhân hơn sáu trăm tuổi là hấn, ở thời điểm tiểu cô nương không vui, cũng không biết làm cho tiểu cô nương vui vẻ như thế nào.

Tiến vào phòng bếp, Lâm Học đem dao phay múa như thần kiếm uy phong, thực mau đánh vảy mỡ bụng cá, đem thịt thái độ dày vừa phải, lớn nhỏ đồng đều. Tẩy nôi, nhóm lửa, Lâm Học làm được đầu vào đây, Không Hầu cảm tiểu băng ghế ngồi ở bên cạnh, cảm thấy giờ phút này Lâm Học vô cùng cao lớn.

“Không Hầu cô nương có thể ăn cay sao?” Lâm Học cầm ớt cay ở trong tay.

“Ăn.” Không Hầu tiếng nói vừa dứt, Lâm Học liền rải bỏ lớn ớt cay vào nôi, nàng vội vàng nói, “Hoàn Tông không ăn cay, phóng nhiều như vậy hấn nuốt trôi sao?”

Lâm Học chậm rãi khuấy nôi, thực mau vị cay sắc mũi truyền ra, hấn giọng điệu bình tĩnh nói: “Công tử làm cô nương ngại sinh khí, ngại còn quản hấn ăn cái gì?”

“Sinh khí là sinh khí, nhưng không thể khó xử hấn, ta chính là một nữ nhân có nguyên tắc.” Không Hầu bị mùi cay làm sắc đến ho khan vài tiếng, đứng dậy tìm kiếm, “Ta nhìn xem có cái gì thích hợp cho Hoàn Tông ăn.”

Nhìn tiểu cô nương ngồi xồm trên mặt đất, đem rau dưa linh tinh đường thân đường dạ dày lựa ra tới, Lâm Học khóe miệng thêm vài phần ý cười.

Lâm Học nấu đồ ăn thực tốt, cá cay béo ngậy, canh bạch hương xương cá đầu, còn có vài món ăn sáng, Không Hầu giúp đỡ Lâm Học đem đồ ăn bung lên bàn, thấy Hoàn Tông tiến vào cũng không để ý tới hấn, đem canh xương đầu cá hướng trước mặt hấn đẩy, bung chén cay cá ăn.

“Không Hầu.....” Nhìn chén canh nóng hôi trước mặt, Hoàn Tông có chút không rõ đây là có ý tứ gì.

Lâm Học cố ý đi ra ngoài mua cá, cho hấn ăn, cũng chỉ có xương đầu cá?

Không Hầu nói không để ý tới hấn, liền một câu cũng không thêm nói, tràn đầy một chén cá cay, nàng ăn xong sau lau miệng, cũng không thêm nhìn tới Hoàn Tông, xoay người đi. Nữ nhân kiều ngạo cùng nguyên tắc, tuyệt đối không thể vì nam nhân mỹ mạo mà khuất phục.

Nàng là nữ nhân có nguyên tắc.

Hoàn Tông chỉ uống không đến một phần ba chén canh cá đầu trước mặt, hấn quay đầu nhìn Lâm Học: “Không Hầu mới vừa rồi ở trong phòng bếp nói cái gì?”

“Công tử, ta một cái người già sáu trăm tuổi, vô pháp cùng tiểu cô nương mười sáu bảy tuổi nói chuyện phiếm tâm sự.” Lâm Học buông đũa, mặt vô biểu tình nói, “Không bằng ngại trực tiếp đi hỏi Không Hầu cô nương.”

Hoàn Tông nhìn chăm chăm Lâm Học một hồi lâu, mặt mày hơi nhú, nhìn qua hình như có vài phần ủy khuất: “Chính là, nàng tựa hồ cũng không muốn để ý tới ta.”

Lâm Học thu hồi chén đũa trên bàn: “Công tử, tuy rằng ta đã sáu trăm tuổi, nhưng bên người ta chưa từng có nữ nhân.”

Hoàn Tông khó hiểu nhìn hấn.

“Cho nên vấn đề cùng nữ nhân có quan hệ, đừng hỏi ta.” Lâm Học chỉ chỉ canh cá trước mặt hấn, “Còn uống sao?”

Hoàn Tông lắc đầu.

Lâm Học đem canh cá thu đi, giao cho người hầu canh giữ ở bên ngoài, quay đầu cùng Hoàn Tông nói: “Công tử, ta sẽ đem tội tở trong viện kiểm tra một lần.”

Vừa rồi phát sinh, Không Hầu đã nói cho hấn, hấn không nghĩ công tử đã lâu chưa động kiếm, thế nhưng có thể một chiêu đánh chết tà tu Nguyên Anh kỳ đỉnh.

“Không biết tà tu an bài ám sát, là nhằm vào đệ tử tông phái nói chung, hay là có cố ý ám sát một đối tượng nào đó.” Hoàn Tông giọng điệu trầm thấp, “Nếu là nhằm vào thiên tư xuất chúng tân đệ tử, đã nói lên ta tu đã có mạng lưới nội gián cường đại, biết này được đệ tử đó ở đâu, thậm chí còn tới gần bọn họ.

Một đường bọn họ đi, cũng không tính là ngắn, chỉ sợ tà tu muốn ám sát Không Hầu, đã sớm tìm kiếm cơ hội xuống tay.

Lâm Học tìm được ở trên thi thể tà tu Liễm Khí Phù, khó trách có thể nguy trang thành tội tử tiến vào nội viện, còn không khiến Không Hầu cô nương phát hiện hơi thở hắt. Trừ bỏ đã dùng Liễm Khí Phù, Lâm Học còn tìm được vài món pháp bảo huyết khí nồng đậm, pháp bảo này không biết hao phí bao nhiêu tánh mạng luyện chế mà thành, âm khí dày đặc.

Hủy diệt pháp khí hại người, Lâm Học điều động linh khí, liệt hỏa quyết vừa ra đem thi thể tà tu thiêu đến sạch sẽ, Lâm Học xoay người đối diện tội tử nói, “Đem thi hài quét sạch sẽ.”

Không cần ô uế nhà ở.

Đường phố Ung Thành, tân đệ tử nhập môn lần đầu tiên nghỉ tắm gội xuống núi, có người vội vã mua đồ vật cấp người nhà gửi trở về, cũng có người vội vàng tham quan cảnh đẹp Ung Thành, dọc theo đường đi những người khác thấy đệ tử bảo trên người bọn họ, bọn họ đều đặc ý thẳng thắn eo, nỗ lực làm tư thái càng thêm ưu nhã.

Đám người Cao Kiện Diễn kéo Quy Lâm xuống núi đến tửu lầu dùng cơm, thời điểm cơm nước xong, nhìn thấy một vị lão bà bà có hết sức mang đồ vật nặng, bọn họ nổi lên lòng trắc ẩn, hỏi rõ lão bà bà nhà ở tại địa phương không xa ngoài cửa thành, bọn họ liền quyết định đưa nàng trở về.

Lão bà bà liên tục nói lời cảm tạ, đem Vân Hoa Môn khen lại khen, làm vài vị tân đệ tử kích động đến đỏ mặt, hận không thể cống lão bà bà về nhà.

“Nhà của ta ở kia.” Lão bà bà chỉ chỉ nhà gỗ cách đó không xa, nhà gỗ thấp bé cũ nát, ẩn ở chân núi, nếu không phải nàng cố ý chỉ, Cao Kiện Diễn cơ hồ nhìn không thấy.

“Bà bà người như thế nào có thể đơn độc ở nơi này, vạn nhất trời mưa to có đá lăn xuống sẽ rất nguy hiểm.” Cao Kiện Diễn đỡ lão bà bà, “Hay là để con tìm chỗ ở mới cho bà đi.” Hẳn là một tiểu gia giàu có mập mạp, thấy lão bà bà kham khổ như thế, liền nghĩ tới nãi nãi hiền lành của hắn.

“Không cần, không cần.” Lão bà bà liên tục chối từ, “Ta sợ dọn nhà rồi, đến lúc chết đi, lão nhân nhà ta tìm không thấy địa phương tới đón ta.”

Nghe lão bà bà cùng Cao Kiện Diễn nói chuyện với nhau, Quy Lâm khoanh tay trước ngực đi theo phía sau, nhìn chăm chăm nhà gỗ thấp bé, ánh mắt lộ ra nghi hoặc. Lão bà bà ở trên đường lớn Ung Thành bước đi còn khó khăn, căn nhà kia ở dưới chân núi, bốn phía cũng không có hộ gia đình khác, nàng như thế nào có thể lên được nhà? Vân Hoa Môn đối với bá tánh quản lý rất tốt, vì sao lại tùy ý lão bà bà đơn độc ở tại loại địa phương này? Nơi này lại cách thành môn rất gần, liên tính không có người báo lên, đệ tử Vân Hoa Môn cũng nên phát hiện mới đúng.

Không đúng, không đúng.

Quy Lâm dừng chân, gọi Cao Kiện Diễn lại: “Cao Kiện Diễn, từ từ.”

“Chuyện gì?” Cao Kiện Diễn dừng chân quay đầu nhìn hắn, cho rằng hắn có chút không kiên nhẫn, liền nói, “Quy Lâm sư đệ, người đi trà lâu trước ngồi trong chốc lát, chờ ta xong việc sẽ tới tìm người.”

Hai vị đồng môn khác nghe vậy, liền gật đầu: “Người đừng đi xa, ta nghe sư huynh nói qua, phụ cận có trà lâu kể chuyện, thuyết thư tiên sinh khẩu kỹ cực hảo, người đi nơi đó ngồi chờ chúng ta.”

“Nhà của ta liền tới rồi, tiểu tiên trưởng nếu là không chê, có thể đến uống một ngụm trà.” Lão bà bà cười, “Lão bà từ tuổi lớn, đã nhiều năm không có người cùng trò chuyện.”

“Nói chuyện thì có thể, còn trà sẽ không uống.” Quy Lâm lạnh mặt, giọng điệu mang theo vài phần trào phúng, “Nếu thích cùng người ở chung, vì sao không từ chân núi dọn ra?”

“Thiếu niên lang, người có phải hay không. .... Có phải hay không không thích ta?” Lão bà bà trên mặt tươi cười dần dần biến mất, nàng cúi đầu nói, “Là lão bà từ nói nhiều.”

Lão nhân cơ khổ không nơi nương tựa cùng thiếu niên hùng hổ dọa người, mặc cho ai tới xem, đều sẽ cảm thấy Quy Lâm nói chuyện làm việc quá phận.

Cao Kiện Diễn cùng hai vị đồng môn nhìn nhau một cái, Cao Kiện Diễn buông tay lão bà bà ra, đối lão bà bà nói, “Bà bà, sư đệ này tính tình không tốt lắm, chúng ta đi khuyên nhủ hắn, nhất định làm hắn hướng người xin lỗi.”

“Đúng vậy, sư đệ ngày thường bị chúng ta chiều hư.” Hai cái đồng môn khác cũng buông đồ vật trong tay theo, xoay người triệu Quy Lâm đi đến, sắc mặt phi thường khó coi.

Quy Lâm ở trong lòng cười lạnh, bọn này có lòng tốt, lại không có đầu óc, cũng không biết những người này như thế nào thông qua Văn Tiên Lộ.

“Sư đệ a.” Cao Kiện Diễn duỗi tay đi kéo cánh tay Quy Lâm, Quy Lâm xoay người tránh hắn, mặt khác hai vị đồng môn thấy thế cũng đều ủng lại đây, ba người nửa kéo nửa đem hắn tùm đến địa phương xa một chút, Quy Lâm quay đầu lại hướng lão bà bà nhìn lại, đối phương đang mỉm cười đặc ý nhìn hắn.

Nhìn thấy một màn này, hắn trầm mặt, ba tên đồng môn chỉ phát triển chiều cao không phát triển đầu óc bên cạnh, còn muốn hắn đi xin lỗi, nói cái gì cũng không chịu nghe.

Lão bà bà nghe được tiểu tử bị bấm gào thét la Quy Lâm, kêu hấn xin lỗi, Quy Lâm không chịu, xoay người muốn đi, ba người lại đi lên kéo, chỉ chốc lát sau liền đi ra khoảng cách không gần.

“Đu xa sao?” Vừa rồi còn Cao Kiện Diễn gân cổ lên rống Quy Lâm nhỏ giọng hỏi, “Nàng có hay không theo kịp?”

“Không có, bắt quá đang nhìn chúng ta.” Đồng môn sư đệ nói.

“Còn thất thần làm gì, chạy nhanh a!” Cao Kiện Diễn dùng sức túm chặt cánh tay Quy Lâm, “Chạy!”

Quy Lâm còn không có phản ứng lại đây, đã bị Cao Kiện Diễn kéo theo hướng cửa thành chạy, hấn theo bản năng mà quay đầu lại nhìn, lão bà bà mới vừa rồi còn đi đứng không xong hiện tại đã phi thân đuổi theo, bắt quá nhìn thấy bọn họ đã vào thành, lão bà bà hung tợn trừng mắt nhìn bọn họ một cái, xoay người bay đi.

“Làm ta sợ muốn chết.” Cao Kiện Diễn đỡ tường thờ dốc, “Cũng may chúng ta chạy trốn mau, bằng không hôm nay tòa nhà gỗ nhỏ kia chính là nơi chúng ta táng thân.” Hấn xoay người xem Quy Lâm, duỗi tay vỗ vỗ vai hấn, “Sư đệ, may mắn hôm nay có người ở.”

Quy Lâm hừ lạnh, chỉ là hấn chạy trốn sắc mặt ửng hồng, tiếng nói còn ở phát run: “Các người không phải muốn ta xin lỗi lão yêu bà kia sao?”

“Này không phải diễn trò cho nàng xem, chúng ta cách xa nàng ra chút nhân cơ hội đó mà chạy trốn.”

Cao Kiện Diễn thật sự có chút chịu đựng không nổi, dựa vào chân tường đặt mông ngồi xuống, “Kia lão bà bà thoát nhìn xác thật đáng thương, nhưng huynh đệ nhà mình đương nhiên phải tin tưởng so với người ngoài, liên tính người thật sự đã làm sai, chúng ta cũng sẽ đóng cửa lại thu thập người, sao có thể ở trước mặt ngoại nhân làm người mất mặt. Hôn nữa, người đầu óc từ trước đến nay so với chúng ta tốt hơn, tuy rằng tính tình khó chịu, nhưng tuyệt đối sẽ không xem thường lão bà bà, cho nên có vấn đề khẳng định là nàng, không phải người.”

“Huynh đệ nhà mình không tin, chẳng lẽ đi tin người ngoài?” Hai vị đồng môn khác cũng không hề hình tượng mà ngồi dưới đất, “Khó trách tông môn có ý dận dò, không thể tùy ý ra khỏi thành, xem ra thế giới bên ngoài thật sự rất nguy hiểm.”

Quy Lâm nhìn ba người vô hình tượng liền như vậy ngồi dưới đất, đỡ tường đứng, lần thứ hai hừ lạnh nói: “Các người đối với đầu óc của mình, nhận thức rất rõ ràng.”

Cái gì huynh đệ nhà mình, thật sự buồn cười.

Ngày hôm sau thời điểm ăn cơm sáng, Không Hầu vẫn không nói gì, ăn xong bụng dạ đối Lâm Học nói: “Lâm tiên bối, ta muốn nhập định mấy ngày, mấy ngày nay không cần chuẩn bị cơm cho ta.”

“Hảo.” Lâm Học gật đầu, quay đầu nhìn Hoàn Tông, Hoàn Tông quay đầu nhìn Không Hầu.

Nhưng mà Không Hầu vẫn không cùng hấn nói chuyện với nhau, đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàn Tông nhìn chằm chằm cửa trống rỗng xuất thần, thẳng đến Lâm Học bắt đầu thu thập bàn, mới nhìn hấn.

“Công tử, mười canh giờ còn chưa hết, Không Hầu cô nương sẽ không cùng người nói chuyện.” Lâm Học đã nhìn ra, Không Hầu cô nương nói không để ý tới công tử, vậy tuyệt đối sẽ không nhiều lời một chữ.

“Chính là chờ nàng nhập định ra tới, đã sớm vượt qua mười cái canh giờ.” Hoàn Tông nhú mày, cảm thấy có chút không công bằng.

Lâm Học nhướn mày, hấn lại không phải đương sự, công tử nói với hấn cái này vô dụng.

“Công tử, người có hay không nghĩ tới Không Hầu cô nương vì cái gì sinh khí?”

Lâm Học biết công tử đã có thói quen tự lo liệu việc của chính mình, nhưng là cùng người làm bằng hữu, lại không thể vẫn luôn như vậy, “Công tử nguyên ý vì Không Hầu cô nương rút kiếm ra khỏi vỏ, thuyết minh Công tử quan tâm đến an nguy của nàng, đây là chuyện tốt. Chính là Công tử cẩn thận giấu lại, Công tử vì cứu Không Hầu cô nương nội thương tái phát, lại có ý gạt nàng, cái này làm cho Không Hầu cô nương nghĩ như thế nào?”

“Ta không nghĩ làm nàng lo lắng, như vậy không đúng sao?” Hoàn Tông khó hiểu, có khổ chính mình khiêng, không cho người khác lo lắng, có cái gì không tốt?

“Nàng đã xem công tử là hảo bằng hữu, khi nàng biết được chân tướng, sẽ khổ sở, sẽ á náy, sẽ lo lắng.” Lâm Học lắc đầu, “Công tử, trong lòng không nên chỉ có kiếm. Có thể gặp được Không Hầu cô nương là may mắn của công tử, không phải bởi vì nàng giúp công tử tìm được được liệu, mà là nàng làm công tử dần dần minh bạch cái gì mới là tận hưởng cuộc sống.”

Hoàn Tông trầm mặc xuống dưới.

“Hảo hảo nghĩ, suy nghĩ cẩn thận, chờ Không Hầu cô nương ra tới, công tử liền đi theo nàng xin lỗi.”

Lâm Học nói, “Bằng không thời gian Không Hầu không cùng công tử nói chuyện sẽ từ mười cái canh giờ, biến thành mười ngày.”

“Thật sự?” Hoàn Tông biểu tình rốt cuộc có biến hóa.

“Công tử, công tử nếu là không tin, có thể đi thử một lần.” Lâm Hộc tâm tình cực hảo, “Tà hữu nhiều nhất mười ngày nửa tháng. Không Hầu cô nương vẫn là sẽ tha thứ cho công tử. Tiểu cô nương mềm lòng, gặp được loại kiếm tu suốt ngày trầm mặc như vậy, cũng chưa ghét bỏ công tử.”

Hoàn Tông suy tư thật lâu, ngẩng đầu nhìn hướng Lâm Hộc: “Lâm Hộc, ta cảm thấy ngươi gần đây lời nói trở nên nhiều.”

“Công tử, cái này kêu gần mực thì đen.” Lâm Hộc đứng lên, “Ta đi luyện kiếm, công tử chậm rãi suy nghĩ.”

Mười ngày nửa tháng không cùng người ta nói chuyện, đối với Hoàn Tông mà nói, là việc nhỏ không đáng giá nhắc tới. Nhưng là Không Hầu bắt quá một đêm không đề ý tới hân, hân liền cảm thấy cả người không được tự nhiên. Chẳng lẽ thật sự là gần mực..... Không, là gần đèn thì sáng.

Lâm Hộc dùng từ không đúng, Không Hầu nơi nào không tốt, như thế nào chính là gần mực thì đen?

Hòa Phong Trai.

Hòa Phong Trai kiến trúc thập phần tinh xảo, bên trong đình đài lầu các xa hoa lộng lẫy, suối nước chảy quanh bốn phía, phát ra tiếng nước róc rách. Nhóm nam tu nữ tu nói cười ríu rít.

An Hòa kế nhiệm Hòa Phong Trai đã mấy năm, ở Hòa Phong Trai lập được uy danh, nhưng bởi vì danh hào An Hòa công tử quá mức vang dội, bá tánh toàn bộ Nhận Thành cơ hồ đều ái xưng hân là công tử, ngay cả khi hân làm trai chủ cũng không muốn sửa mệnh.

Cũng may An Hòa cũng không ngại, đề bọn họ kêu. Bách Hoa Hội thời gian càng ngày càng gần, toàn bộ Hòa Phong Trai trên dưới đều vội lên, ngay cả An Hòa trai chủ cũng không được nửa phần nhàn rỗi, mấy ngày không có tĩnh tâm tu luyện.

“Đại sư huynh, tiểu viện phổ đông kia, giống như có người vào ở.” Sư đệ An Hòa tiến vào, thấy An Hòa nhắm mắt dưỡng thần, “Đại sư huynh, nếu là quá mệt mỏi, không bằng an bài một đệ tử tới cửa bái phỏng.”

“Chính là tiểu viện kia?” An Hòa mở mắt ra, biểu tình trở nên nghiêm túc. Hơn ba trăm năm trước, hân còn là đệ tử Hòa Phong Trai, bởi vì thiên tư rất tốt, trưởng bối lại yêu thương nên hân trừ bỏ tu luyện thì không cần quan tâm đến sự vụ gì khác.

Chính là vào năm hân một trăm tám mươi tuổi ấy, sư phụ bị thương nặng mà về, sau khi trở về liền ở phổ đông đoạn đường đất nhất xây cất một tiểu viện, nói cho hân rõ, chủ nhân tiểu viện là ân nhân cứu mạng của hân. Về sau không lâu, Hòa Phong Trai liền nhập vào môn hạ Lưu Quang Tông, thân thể sư phụ lại ngày càng lụn bại.

Hân biết là lần đó bị thương làm căn cơ sư phó tổn hại, cho nên kế tiếp hân càng thêm liều mạng tu luyện, mấy năm trước mới vừa đem tu vi tấn chức đến Nguyên Anh kỳ, sư phụ liền truyền cho hân chủ vị. 5 năm trước sư phụ ngã xuống, trước khi ngã xuống còn dặn dò hân, nếu là chủ nhân tiểu viện kia tới, nhất định phải đối xử thật long trọng.

Hân đã đáp ứng, nhưng là mấy năm nay tiểu viện trừ bỏ mấy tôi tớ, chưa từng có người ra vào, hân thậm chí bắt đầu hoài nghi, có lẽ vị ân nhân kia của sư phụ, cũng đã sớm ngã xuống. Hiện tại nghe được sư đệ nói, chủ nhân tiểu viện xuất hiện, hân xác thật thập phần ngoài ý muốn.

“Chuẩn bị lễ, ta tự mình đi bái phỏng.” An Hòa đứng lên, “Người này là đại ân nhân của sư phụ sinh thời, không thể có nửa phần sơ sẩy.”

“Là.” Sư đệ thấy An Hòa thái độ thận trọng như thế, ứng hạ, “Kia sư huynh cần phải đổi thân quần áo.”

“Lấy kiện trường vân thiên hỉ pháp bào tới, phát quan phải dùng của Ngự Tiêu Môn mới ra.” An Hòa nghĩ nghĩ, “Lại đem Phi Thiên Chiếu Dạ Bạch đất tới, khách quý trước mặt không thể thất lễ.”

Sư đệ muốn nói lại thôi, hân cảm thấy ăn mặc hoa lệ hay không cùng lễ phép là hai việc khác nhau.

Nhưng hân cũng biết tính cách sư huynh, theo lời lui xuống.

Phổ đông hoa vũ thập phần xinh đẹp, bất quá nơi này không cho du khách vào xem, thập phần an tĩnh. An Hòa cưỡi Phi Thiên Chiếu Dạ Bạch đi trên đường, mặt ngọc biểu tình thập phần nghiêm túc.

Đi đến ngoài cửa tiểu viện, có đệ tử tiến lên gõ cửa, nhưng mà đợi thật lâu, cũng không có người tới quản môn.

“Trai chủ, có lẽ là chủ nhân đã ra ngoài.” Đệ tử tiến lên gõ cửa nói, “Không bằng chúng ta ngày mai lại đến.”

“Lại đi gõ.” An Hòa biểu tình bất biến, hân hôm nay cố ý trang điểm một phen ra cửa, nếu là không có người nhìn tới, hân trang điểm có ích lợi gì.

“Tuân mệnh.” Đệ tử thấy An Hòa biểu tình ngưng trọng, không dám nhiều lời, tiếp tục gõ cửa, vẫn là không có người quản môn.

“Trai chủ.....” Đệ tử trên mặt biểu tình mờ mịt, “Giống như thật sự không ai.”

An Hòa nhìn đại môn đóng chặt, nhú mày, chỉ sợ không phải không ai, mà là không nghĩ đề ý tới hân.

Hắn triều đại môn chấp tay nói: “Tại hạ Hòa Phong Trai An Hòa, cầu quý địa chủ cho gặp.” Tu vi hắn đã đến Nguyên Anh, cho nên thanh âm tuy không lớn, nhưng là lại thể rành mạch truyền vào khắp trong viện.

Chẳng được bao lâu, phía sau cửa vang lên tiếng bước chân, đại môn mở rộng ra, một vị mặc thanh bào, trung niên nam nhân biểu tình đạm mạc đứng ở phía sau cửa.

Trung niên nam nhân nhìn An Hòa, trên mặt không mừng không giận. An Hòa thấy hắn là vị Nguyên Anh tu sĩ, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đối với trung niên nam nhân chấp tay hành lễ: “Tại hạ An Hòa, chính là tân nhiệm trai chủ Hòa Phong Trai, xin hỏi đạo hữu chính là chủ nhân viện này?”

“Hôm qua từng hạnh ngộ ở cửa thành gặp qua trai chủ.” Trung niên nam nhân đáp lễ nói, “Bất quá ta không phải chủ nhân nơi đây, công tử nhà ta mới là chủ nhân nơi đây, không biết trai chủ có chuyện gì?”

Thấy nam nhân trung niên tựa hồ cũng không muốn cho hắn vào cửa, An Hòa giải thích nói: “Thời trẻ sư phụ tại hạ từng chịu ân của quý công tử, mấy năm nay gia sư vẫn luôn không quên ân đức này, lúc sắp viên tịch còn đặc dò tại hạ, nếu là nhìn thấy công tử, nhất định phải tương đãi. Thỉnh công tử nghĩ tới một mảnh tâm báo ân chỉ của sư phụ, cho tại hạ vào bái kiến.”

“Thỉnh tình của trai chủ công tử nhà ta tâm lĩnh, nhưng công tử đã quen yên tĩnh, thỉnh trai chủ thứ lỗi.” Trung niên nam nhân thở dài nói, “Thương chân nhân ngã xuống, quả thật là tổn thất lớn của Tu Chân giới, thỉnh trai chủ nén bi thương.”

An Hòa cười khổ: “Đa tạ đạo hữu khuyên giải an ủi.”

Trung niên nam nhân thấy hắn như vậy, cũng không nói thêm nữa cái gì, triều hắn chấp tay nói: “Trai chủ mời trở về đi.”

“Ân công nếu tích yên tĩnh, tại hạ cũng không quấy rầy, thỉnh đạo hữu cho ta đi vào, cấp ân công một cái lễ.” An Hòa biết Tu Chân giới rất nhiều cao thủ đều có tính tình cổ quái, người này có thể cứu sư phụ, thuyết minh tu vi không thấp. Hắn cũng không nghĩ đi quấy rầy đối phương, nhưng là biết rõ ân công đã tới Nhận Thành, lại không chào hỏi, hắn sợ sư phụ vào mộng, ở trong mộng lôi kéo lỗ tai nằng hấn.

“Kia thỉnh trai chủ chờ một chút, ta đi hỏi ý công tử nhà ta một chút.”

“Làm phiền đạo hữu.”

“Trai chủ khách khí.”

An Hòa cung cung kính kính ở ngoài cửa đợi một hồi lâu, mới chờ đến trung niên nam nhân lại lần nữa xuất hiện, hắn vội vàng chấp tay nói: “Không biết ân công có nguyện để ta gặp mặt?”

“Trai chủ thỉnh.” Trung niên nam nhân làm một cái thỉnh tư thế.

“Đa tạ đạo hữu.” An Hòa đi vào, thấy trung niên nam nhân trầm mặc mà đi phía trước, “Không biết đạo hữu cao danh quý tánh, tại hạ nên xưng hô ngài như thế nào?”

“Không dám, ta họ Lâm, người bên ngoài đều xưng ta một tiếng Lão Lâm.” Trung niên nam nhân quay đầu lại nhìn hắn, “Trai chủ nếu là không chê, gọi ta một tiếng Lão Lâm là được.”

“Nguyên lai là Lâm đạo hữu.” An Hòa triều hắn chấp tay, trong đầu chuyển động suy nghĩ, nhưng là vô luận nghĩ như thế nào, đều không nhớ rõ có cái tu sĩ Nguyên Anh họ Lâm nào làm tùy tùng cho người khác.

Toàn bộ Tu Chân giới, Nguyên Anh tu vi tu sĩ đã ít ỏi không có mấy, có tu vi bậc này, đến tông phái làm trưởng lão, như thế nào cũng so làm tôi tớ cũng tốt hơn.

“Trai chủ, công tử nhà ta liền ở chính điện.” Lâm đạo hữu dừng lại bước chân, “Thỉnh.”

An Hòa đi lên bậc thang, đương hắn thấy rõ khuôn mặt nam nhân ngồi ở chủ vị kia, bước chân ngừng lại.

Hắn sinh ra một cỗ hồi hận chí ý.

Hắn không nên đến nơi đây.

Trên đời vì sao có nam nhân dung mạo bậc này?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Bằng Hữu Của Ta

Editor: TIEUTUTUANTU

“Trai chủ?” Lâm Hộc thấy An Hòa đột nhiên đứng ở cửa bất động, tướng công tử sắc mặt quá lạnh, làm đối phương không dám đi vào. Hắn đi tới cửa vừa thấy, công tử biểu tình thực bình tĩnh, trong điện bài trí cũng không có gì không thích hợp, kia đây là làm sao vậy?

An Hòa miễn cưỡng cười cười, cất bước vào cửa, triều Hoàn Tông hành đại lễ: “Tại hạ đệ tử trai chủ tiền nhiệm Hòa Phong Trai, gia sư mấy năm trước đã qua đời, tại hạ thay đại gia sư hướng ân công nói lời cảm tạ.”

Vừa dứt lời, hắn nhắc quần áo lên quỳ xuống: “An Hòa đại gia sư tạ ơn công ân cứu mạng.” Nói xong, liền bái.

“Ta cùng với Thương chân nhân chỉ là bèo nước gặp nhau, trai chủ không cần khách khí như thế.”

Hoàn Tông duỗi tay nhẹ nâng, An Hòa chuẩn bị dập đầu liền không chịu khống chế mà đứng lên, hắn khó nén kinh hãi mà nhìn Hoàn Tông, không nghĩ tới hắn có tu vi Nguyên Anh, lại không thể tự chủ điều khiển thân thể trước mặt người này.

Người này đến tốt cùng là ai, lớn lên so với hắn đẹp liền thôi, liền tu vi cũng cao hơn hắn, Tu Chân giới khi nào có người này, vì sao hắn lại chưa từng nghe qua? Toàn bộ Tu Chân giới, cùng tuổi hắn xấp xỉ, tu vi lại so với hắn cao, có thể đứng trên đầu ngón tay. Nếu không phải thiên phú cực hảo, hắn cũng sẽ không ngắn ngủn hai trăm năm thời gian trở thành Nguyên Anh tu sĩ, thậm chí còn kế thừa trai chủ chi vị Hòa Phong Trai.

Lưu Quang Tông Trọng Ti chân nhân tính một vị, Chiêu Hàm Tông Trường Đức tính một vị. Người trước đã lâu không lộ diện ở Tu Chân giới, có đồn đãi nói Trọng Ti chân nhân si mê kiếm đạo, tâm lạnh như sắt, tướng mạo cũng thập phần đáng sợ, người gặp qua hắn thường bị tướng mạo hắn dọa sợ tới mức nói không ra lời.

Chiêu Hàm Tông Trường Đức tuổi so với hắn nhỏ chút, nhưng hiện tại chỉ là Kim Đan đại viên mãn, cũng không biết khi nào mới có thể đột phá tâm cảnh, trở thành Nguyên Anh lão tổ.

Còn có Vận Xuyên Vân Hoa Môn, Lăng Nguyệt Cửu Phụng Môn này đó miễn cưỡng cũng coi như là thiên chi kiêu tử, bất quá người trước hắn đã gặp qua, cả người nặng nề không thú vị, nếu là không nói rõ thân phận, người khác còn tưởng rằng hắn là đệ tử Lưu Quang Tông. Còn Cửu Phụng Môn Lăng Nguyệt hắn cũng gặp qua, là cái nữ nhân.

“Ân cứu mạng như thế nào có thể quên, đối ân công mà nói này chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, đối với bị phái mà nói, ân công chính là tiền nhân cứu vớt tông môn.” An Hòa trong lòng giờ phút này đã là sóng to gió lớn, nhưng là trên mặt lại không dám biểu lộ nửa phần, sợ làm cho ân công bất mãn.

“Ngày đó ta cứu Thương chân nhân từ tay tà tu, hắn đã lấy tiểu viện này tương tặng, ta cùng với hắn ân tình đã dứt, an trai chủ không cần lại nhớ việc này.” Hoàn Tông chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, “Trai chủ thỉnh nhập tòa, đại lễ này ta xác thật không nhận được.”

Rõ ràng đối phương giọng điệu bình thản, hơi thở không khác gì người thường, nhưng An Hòa lại cảm thấy khí thế bị đè nén. Hoàn Tông muốn hắn ngồi xuống, hắn chỉ có thể thành thành thật thật ngồi, một câu cũng không dám nhiều lời. Thân là trai chủ, tuy là tính nết trọng hòa ái, nhưng là đương hắn lấy thân phận trai chủ xuất hiện trước mặt người khác, liền phải làm cho ra dáng trai chủ.

“Ân công đã nói như thế, tại hạ vô pháp thuyết phục, ngày sau ân công nếu có yêu cầu, tại hạ nhất định làm cho bằng được.” Thấy đối phương thật sự không tính toán để hắn báo ân, An Hòa chỉ có thể từ bỏ.

Hai người nói chuyện với nhau tới đây, tựa hồ đã không còn lời nào để nói, Hoàn Tông tuy không có nói thẳng mời An Hòa rời đi, nhưng là trong ánh mắt hắn, lại chứa đầy ý tiễn khách. An Hòa nơi nào còn có thể ngồi được, tuy rằng hắn mới vừa ngồi xuống: “Nhạn Thành cảnh sắc tuyệt đẹp, ân công tới nơi này, cần phải hảo hảo thưởng một chút cảnh trí.”

Hoàn Tông gật gật đầu.

“Kia..... Tại hạ cáo từ?” An Hòa đứng lên, chỉ cảm thấy đại điện này quá mức túc mục, làm hắn cơ hồ không thở nổi.

“Đi thông thả.” Hoàn Tông đối hắn hơi hơi gật đầu, thân là đệ tử Lưu Quang Tông, vì tò mò chính mình thái độ hữu hảo, Hoàn Tông bài ra một cái ý cười cứng đờ tới.

Ân công cái này cười là có ý tứ gì? An Hòa trong lòng lại kinh lại nghĩ, chẳng lẽ là cảm thấy hắn báo ân thành ý không đủ? Hắn lại muốn nói nói mấy câu biểu đạt nội tâm cảm kích chi tình, nhưng mà ân công lại biến thành biểu tình mặt vô bộ dáng, lời nói vừa đến bên miệng, chỉ có thể nuốt trở về.

Khi sắp bước qua ngạch cửa, hắn nghe được ân công mở miệng gọi hắn lại.

“Từ từ.” Hoàn Tông đứng dậy đi tới An Hòa.

An Hòa trên trán toát ra một tầng mồ hôi, khi Hoàn Tông tới gần hắn, hắn thiếu chút nữa theo bản năng lấy ra pháp bảo phòng ngự, người này quá mức cao thâm khó đoán, hắn thật sự khó có thể kiềm nén nổi phòng bị chi tâm.

“Nghe nói Bách Hoa Vũ Hội quý thành thập phần được hoan nghênh?”

“Không dám, chỉ là vừa lúc có thể để mọi người náo nhiệt lên mà thôi.” An Hòa nghĩ thầm, chẳng lẽ ân công đối với Bách Hoa Vũ Hội có ý kiến gì?

“Một khi đã như vậy, liền làm phiên trai chủ lưu cho ta ba cái hảo vị trí.” Hoàn Tông nói, “Ta có vị đạo hữu đối với Bách Hoa Vũ Hội của quý thành cảm thấy hứng thú.”

“Ân công nguyện ý tới, là vinh hạnh cho tại hạ, tại hạ nhất định sẽ vì người an bài vị trí tốt nhất.” An Hòa xoay người đối mặt với ân nhân, dù cho hẳn không phải là đối thủ, nhưng là mặt đối mặt đứng thẳng, làm hẳn càng có cảm giác an toàn hơn.

“Làm phiên.” Hoàn Tông nghe đối phương đáp ứng, lại đối An Hòa cười một chút.

Nhìn trên mặt hẳn tươi cười, An Hòa hướng hẳn ôm quyền: “Cáo từ.”

Lâm Học nhìn bóng dáng hẳn vội vàng rời đi, quay đầu đối Hoàn Tông nói: “Hắn chính là đồ đệ đắc ý của Thương chân nhân.”

“Thiên tư không tồi.” Hoàn Tông không mặn không nhạt đánh giá một câu, quay đầu hỏi, “Không Hầu nhập định mấy ngày?”

“Công tử, Không Hầu cô nương hôm qua mới bắt đầu nhập định.” Lâm Học nhìn sắc trời bên ngoài, “Hiện tại sắc trời còn sớm, muốn hay không ta bồi công tử đi dạo phố mua vài thứ?”

Hoàn Tông nhìn hẳn một cái, quay đầu: “Không cần.”

Bị cự tuyệt Lâm Học cũng không khổ sở, dù sao người trẻ tuổi thích cùng người trẻ tuổi chơi đùa, hẳn tuổi tác lớn, công tử không muốn cùng hẳn ra cửa thực bình thường, “Vậy công tử chính mình đi dạo đi.”

Hoàn Tông: “.....”

“Ta đi đã tọ.” Hoàn Tông xoay người trở về phòng.

Ngoài cửa viện, Hòa Phong Trai đệ tử thấy An Hòa đi nhanh từ bên trong ra tới, vội đứng thẳng thân thể, nghênh hẳn lên ngựa. Sư đệ cùng An Hòa quan hệ tương đối thân cận thấy hẳn biểu tình có chút khó coi, nhỏ giọng hỏi: “Đại sư huynh, chẳng lẽ vị ân công kia tính tình thật không tốt ở chung?”

An Hòa không nói gì, đối phương tính tình không thể nói khó ở chung, bởi vì bọn họ từ đầu tới đuôi đều không có nói được mấy câu. Bất quá hẳn có thể khẳng định, đối phương đối với Hòa Phong Trai không có ác ý.

“Sư đệ, người nói nữ tu ở nữ giả nam trang, có phải hay không sẽ so với nam nhân càng đẹp mắt?”

Một đường trầm mặc trở lại phong trai, An Hòa rút cuộc hỏi ra vấn đề trong lòng.

“Nữ giả nam trang?” Sư đệ bật cười, “Đại sư huynh, này lại không phải trong kịch, lấy tu vi của huynh, chẳng lẽ còn nhìn không ra đối phương căn cốt là nam hay là nữ?” Sư huynh là làm sao vậy, mấy ngày hôm trước hoài nghi tiểu cô nương là nam giả nữ trang, hôm nay cũng không biết hoài nghi ai là nữ giả nam trang.

An Hòa sắc mặt càng thêm khó coi: “Ta đã biết, người trở về tu luyện đi.”

Sư đệ không có lại hỏi nhiều, rời đi.

Mặt trời xuống rồi lại lên, như thế lặp lại ba lần, cửa phòng Không Hầu rốt cuộc mở ra. Tán đến Tâm Động kỳ, lại cùng có hảo tâm cảnh, tâm tình nàng phi thường vui vẻ, gương mặt trắng nõn lộ ra khỏe mạnh phấn hồng, ngay cả bước chân đi đường cũng mang theo vui sướng.

“Không Hầu cô nương, người nhập định kết thúc?” Lâm Học cảm một chén thuốc nhìn thấy Không Hầu, dừng chân nhìn sắc mặt nàng, “Xem ra lần này nhập định có điều thu hoạch.”

Không Hầu cười gật đầu, thấy Lâm Học trong tay bưng chén thuốc: “Hoàn Tông lại tái phát sao?”

Lâm Học vì lảng, ngay sau đó liền gật đầu nói: “Không cần lo lắng, chỉ là tiểu mao bệnh mà thôi.”

“Ta cùng người đi xem hẳn.” Không Hầu theo phía sau Lâm Học, “Hắn đã nhiều ngày vẫn luôn không tốt sao?”

“Ngô.....” Lâm Học hàm hồ gật gật đầu, ngược lại hỏi, “Cô nương giận công tử, hiện tại đi có thể hay không không thỏa đáng?”

“Mười canh giờ đã sớm qua, người sinh bệnh tâm tính tương không được tốt, vẫn là cần nuông chiều nhiều chút, việc trước kia tạm thời không đề cập tới. Ta là giận hẳn, không phải muốn cùng hẳn tuyệt giao.”

Lâm Học trên mặt lộ ra ý cười, đi vào gõ cửa phòng Hoàn Tông: “Công tử, ta cùng Không Hầu cô nương đưa được tới.”

Cửa thực mau mở ra, Hoàn Tông mặc áo bào tay rộng đứng sau cửa, tóc đen chưa búi xả ra, càng tôn lên gương mặt trắng như bạch ngọc, suy yếu

dựa vào cửa.

“Hoàn Tông, huynh sao rồi?” Trong mắt Không Hầu kinh diễm cùng lo lắng hai loại cảm xúc qua lại luân phiên, cuối cùng vẫn là lo lắng chiếm thượng phong.

“Mau ngồi xuống trước.” Không Hầu túm chặt tay áo hắn, đem hắn kéo đến bên giường, quay đầu đối Lâm Hộc nói, “Lâm tiên bối người mau tiến vào, đừng làm cho được bị gió thổi lạnh.”

Lâm Hộc đóng cửa lại, đem được đưa đến trước mặt Hoàn Tông: “Công tử, dùng được đi.”

Hoàn Tông nhìn nhìn Không Hầu, lại quay đầu nhìn Lâm Hộc, biểu tình có chút mặc danh.

Một canh giờ trước, Lâm Hộc nói gần đây hoa nở rộ càng ngày càng nhiều, lo lắng hắn người được mùi hoa nồng đậm sẽ không khoẻ, cho nên liền đi chuẩn bị được dự phòng. Như thế nào hiện tại mang được trở về, biểu tình Không Hầu lại như là thân thể hắn đã xảy ra đại sự.

“Thuốc không nóng không lạnh, vừa vặn uống.” Không Hầu từ Lâm Hộc trong tay tiếp nhận chén thuốc, dùng mu bàn tay thử thử độ ấm, đem chén thuốc đưa tới bên miệng Hoàn Tông, “Thân thể huynh không tốt, không thể quá tùy hứng.”

“Có, làm phiền.” Bàn tay trắng nõn mảnh khảnh cách hắn quá gần, gần gũi đến mức hắn có thể người được mùi hương nhàn nhạt trên người nàng, Hoàn Tông tiếp nhận chén, uống xong, liền mùi vị được là cái gì đều không cảm giác được. Trong đầu còn quần quanh mùi hương của tiểu cô nương.

“Khụ khụ.” Uống đến quá nhanh, hắn có chút không thể thích ứng, ho nhẹ vài tiếng: “Ta đã chuẩn bị chỗ ngồi tốt xam Bách Hoa Hội, đến lúc đó muội có muốn đi cùng ta không?”

“Hào.” Không Hầu vỗ vỗ phía sau lưng hắn, còn không dám vỗ nặng, liền sợ hảo hảo một cái mỹ nam, bị nàng chụp đến học máu. Người sinh bệnh, luôn cần được ôn nhu chăm sóc.

“Muội còn giận ta sao?” Hoàn Tông dùng nước trong súc miệng, lau khô khóe miệng, từ trước đến nay trầm ổn trên mặt có chút vô thố, “Xin lỗi, lần này là ta không đúng, lần sau nếu có bị thương, ta sẽ không giấu muội nữa.”

“Hoàn Tông a, đừng nói bị thương.” Không Hầu kéo chần đáp lên trên đầu gối Hoàn Tông, đối với lời này của hắn vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng là đối với gương mặt đẹp đến không có tí vết kia, nàng cũng chỉ dư lại bất đắc dĩ cùng đau lòng: “Không có người nào là hoàn mỹ, lúc huynh bị thương, có thể nói đau, lúc sinh bệnh, có thể yếu thể làm nũng. Đây không phải vô dụng, mà là.....”

Không Hầu dừng một chút, muốn tìm từ hình dung ra ý nghĩ trong lòng bản thân: “Nói như thế nào đây, tu sĩ chúng ta theo đuổi đại đạo, thọ mệnh so với người bình thường dài hơn rất nhiều. Năm tháng lâu như vậy, lúc đau thì tự cam chịu, lúc yếu ớt thì tự khổ sở, cuộc sống như vậy, còn cần trường sinh sao?”

“Năm tháng lâu dài, có chuyện gì cứ nói ra, đừng mãi chịu đựng một mình, đó mới là chân chính hưởng thụ cuộc sống.” Không Hầu mắt to đen lúng liếng nhìn Hoàn Tông, “Ta giận huynh không biết lo lắng cho thân thể của mình. Như vậy không phải quá là lãng phí tương mạo tuần mĩ này sao?”

“Không tức giận.” Hoàn Tông đối Không Hầu cười cười, vươn tay như ngọc, nhẹ nhàng ở tay áo nàng kéo nhẹ hai cái.

“Àn?” Không Hầu nhìn tay áo mình, “Hoàn Tông, huynh đây là ý gì?”

“Ta đây là thời điểm sinh bệnh có thể yếu thể làm nũng.” Hoàn Tông nghiêm trang mà nhìn Không Hầu, lỗ tai ửng đỏ, “Ta làm nũng, muội không thể tiếp tục giận ta.”

Không Hầu, Không Hầu nàng trầm mê trong nhan sắc, không hề có lập trường gắt gao: “Không giận, không giận, ta một chút cũng chưa giận.”

Mỹ mạo nam nhân xụ mặt làm nũng, thật là làm người ta vô pháp cự tuyệt, trên đời sao lại có nam nhân đáng yêu như Hoàn Tông vậy?!

Trong viện dưới tàng cây hạnh hoa, Lâm Hộc dựa vào thân cây, khoanh tay trước ngực nhìn bầu trời, không trung xanh thẳm bay mấy đóa mây trắng, xinh đẹp cực kỳ. Quả nhiên vẫn là người trẻ tuổi hợp nhau, đến hắn ra ngoài lúc nào, hai người kia cũng không biết.

Tiếng gõ cửa vang lên, hắn nhìn hai người trong phòng, xoay người đi đến ngoại viện, mở đại môn ra.

“Lâm lão tổ hảo.” Người đến là sư đệ An Hòa, hắn đem ba thiệp mời thiệp vàng hai tay dâng lên, “Năm ngày sau là Bách Hoa Vũ Hội, đây là trai chủ phái tại hạ đưa tới khách quý thiệp mời, thỉnh lão tổ cùng ân công giá lâm.”

“Đa tạ.” Lâm Hộc tiếp nhận thiệp mời, “Chúng ta nhất định đến quấy rầy.”

Sư đệ trên mặt lộ ra ý cười, vị Lâm lão tổ này biểu tình tuy rằng không hi hảo, nhưng là dễ nói chuyện. Có người hầu như vậy, chủ nhân tính nết dù cho là quái dị, cũng sẽ không đến mức làm người khác không tiếp thu nổi.

Cùng Không Hầu “Hòa hảo trở lại” Hoàn Tông tâm tình thực hảo, buổi tối dùng cơm, thậm chí còn hỏi Lâm Hộc cá cay làm như thế nào. Lâm Hộc nhìn Hoàn Tông cùng Không Hầu bộ dáng nhiệt tình hiếu học, từ đầu tới đuôi đều nói một lần.

“Ta không phải kiếm tu, kỹ thuật làm cá khẳng định không được.” Nghe quá trình phối liệu phức tạp, còn phải điều chỉnh độ lửa, Không Hầu tự mình hiểu lấy, năng quyết định từ bỏ.

Kiểm tu Hoàn Tông: “.....”

“Chuyện bếp núc, tiểu cô nương không cần học.” Hoàn Tông đem đề tài tách ra, “Ta cho Lâm Hộc đem lò luyện khí cùng tinh hỏa phóng chuẩn bị, ngày mai chúng ta luyện khí.”

“Hào.” Không Hầu đối với việc chỉ luyện ra một cái vòng tay cấp thấp xấu lại vô dụng canh cánh trong lòng, nghe Hoàn Tông nói, vội vàng đồng ý. Xuống bếp loại việc nhỏ này, nào có quan trọng bằng học tập luyện khí?

Một đạo phi tin phù bay lại đây, Không Hầu duỗi tay tiếp được. Dùng thần thức đảo qua, liền nhìn ra phi tin phù này không chỉ truyền cho nàng, mà là truyền cho tất cả đệ tử tông môn đang ở bên ngoài.

Thấy sắc mặt nàng trở nên khó coi, Hoàn Tông buông đũa: “Không Hầu, đã xảy ra chuyện gì?”

“Có tà tu ý đồ hướng tân đệ tử Vân Hoa Môn hạ độc thủ, trong đó một đệ tử tư chất rất tốt đơn linh căn. May mà vài vị tân đệ tử này nhạy bén, phát hiện tà tu nguy trạng, nhân cơ hội đào tẩu.” Đem phi tin phù phóng tới trên bàn, Không Hầu nhíu mày.

“Tông môn..... Muốn triệu các người trở về sao?” Hoàn Tông cảm thấy trong lòng vắng vẻ, trong khoảng thời gian này hẳn đã quen có nàng bên cạnh. Hắn chưa từng nghĩ nàng sẽ rời đi.

Thẳng đến khi phi tin phù này đến, mới làm hắn bừng tỉnh, Không Hầu không phải đệ tử hắn, cũng không phải đồng môn hắn, nàng sớm hay muộn cũng sẽ phải rời khỏi hắn, trở lại Vân Hoa Môn.

“Trong thư không đề cập, chỉ là nhắc chúng ta chú ý an toàn, không nên dễ dàng tin tưởng người khác, không đi địa phương hẻo lánh. Yêu cầu triệu hồi, chỉ có đệ tử ở xa.” Không Hầu lắc đầu, “Đệ tử giống ta như vậy, là không cần hồi tông môn, chỉ là khi đi ngang qua môn phái phụ thuộc hoặc là châu thành phụ thuộc, cần giúp đỡ tông môn tra một chút, có tà tu trà trộn trong đó hay không.”

“Thì ra là thế.” Hoàn Tông mặt mày giãn ra, “Nếu là ta nhớ không lầm, địa phương tiếp theo là Phong Châu. Châu thành không lớn, có một tiểu môn phái là Cát Tường Các đóng giữ, Cát Tường Các này vừa lúc là môn phái phụ thuộc của Vân Hoa Môn. Năm ngày sau chúng ta tham quan xong Bách Hoa Vũ Hội, liền trực tiếp cưỡi pháp khí tới Phong Châu.”

“Là phụ thuộc môn phái Vân Hoa Môn chúng ta?” Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra sổ tay rèn luyện đệ tử Vân Hoa Môn (editor: làm nhớ sổ tay rèn luyện thanh xuân), lật vài tờ danh mục thuộc môn phái cùng thành trì Vân Hoa Môn, quả nhiên viết Phong Châu Cát Tường Các.

Giờ phút này nghe được Hoàn Tông thuộc tông môn khác lại hiểu rõ phạm vi thế lực Vân Hoa Môn hơn đệ tử thân truyền là nàng. Không Hầu có chút ngưng ngung, quyết định mấy ngày nay sẽ tìm hiểu đằng hoàng.

“Tiểu cô nương không thể nhọc lòng quá nhiều.” Hoàn Tông đem canh đưa cho Không Hầu, “Không chỉ có ảnh hưởng tâm cảnh tu luyện, còn sẽ rụng tóc.”

“Rụng tóc?” Không Hầu sờ sờ mái tóc, “Thật sự?”

Hoàn Tông gật đầu, biểu tình bình tĩnh đến nhìn không ra nửa phần ý tứ nói giỡn: “Trong tông môn ta có vị nữ đệ tử, có đoạn thời gian quá nhọc lòng, sau lại bắt đầu bị rụng cả đầu tóc, ăn không ít đan dược mới làm tóc dài ra lại.”

Không Hầu đem sách bỏ vào thu nạp giới, để sau lại coi tiếp vậy.

Cơm chiều xong, Không Hầu về phòng nghỉ ngơi, Lâm Hộc luyện một bộ kiếm pháp cấp Hoàn Tông xem, Hoàn Tông chỉ điểm một phen, thấy Lâm Hộc đã toàn bộ lĩnh ngộ, mới nói: “Lâm Hộc, về sau không cần lấy thân thể ta ra dọa nàng.”

“Công tử, ta nhớ rõ Đẳng La tiên tử rụng tóc, là bởi vì tu luyện có trắc trở.” Lâm Hộc hỏi một đẳng trả lời một nẻo.

“Chính là bởi vì nàng tâm tính không xong, miên man suy nghĩ, tu luyện mới có thể xảy ra sự cố.” Hoàn Tông mặt vô biểu tình nhìn hắn, “Này có gì vấn đề?”

“Không có.” Lâm Hộc lắc đầu, “Ta trở về ngủ.”

Nhìn bóng dáng Lâm Hộc, Hoàn Tông quay đầu đi, sắc mặt có chút không được tự nhiên.

Hắn..... Hắn một nam nhân hơn ba trăm tuổi, như thế nào có thể hướng tiểu cô nương làm nũng, thật sự đáng xấu hổ đến cực điểm.

Bách Hoa Vũ Hội, là ngày ngắm hoa thưởng cảnh, thưởng thức ca múa cùng chiêm ngưỡng các mỹ nhân. Bất quá mỹ nhân cách đám mây, chỉ có thể thưởng thức lại không thể có nửa phần khinh nhờn. Có người trẻ tuổi có không hiểu quy củ, ngôn ngữ thập phần bất kính đối với bách hoa mỹ nhân, cuối cùng bị đệ tử Hòa Phong Trai bắt lại cho một trận rồi ném ra khỏi thành.

Thời gian lâu rồi, người tới Nhạn Thành tham gia Bách Hoa Vũ Hội đều biết, bách hoa mỹ nhân đều là cô nương đứng đắn, có người thường, có nữ tu,

các nàng chỉ ở trên đài biểu diễn hoa tiên, làm Bách Hoa Vũ Hội càng thêm náo nhiệt mà thôi.

Năm nay là nhân dịp hai trăm năm Bách Hoa Vũ Hội được tổ chức, cho nên năm nay tổ chức đến phá lệ náo nhiệt, vì trận thịnh hội này, Hòa Phong Trai chuẩn bị gần nửa năm. Khi Bách Hoa Vũ Hội chính thức bắt đầu, Nhạn Thành cơ hồ chật như nêm cối, ngay cả quán ăn vặt đều chen đầy du khách các nơi mộ danh mà đến.

Trên đài, các đại nhân vật thu được thiệp mời Hòa Phong Trai sôi nổi nhập tọa. Thực mau liền có người phát hiện, địa phương gần trai chủ nhất, thế nhưng còn trống ba vị trí, cũng không biết là ai, thế nhưng vinh hạnh như thế.

Mấy chương môn tiêu tông phái cùng Hòa Phong Trai giao hảo cười hỏi: “An trai chủ, không biết hôm nay còn có vài vị khách quý nào chưa tới?” An Hòa có thể đem bọn họ an bài ở vị trí này, đủ để chứng minh thân phận bọn họ thấp phần đặc biệt.

“Vài vị này là ân nhân cứu mạng của gia sư lúc sinh thời, ân công mấy năm nay quá bận rộn tu luyện, ta vô duyên nhìn thấy.” An Hòa triều chương môn hỏi chuyện gật gật đầu, “May mà ân công mấy ngày gần đây rớt cuộc giá lâm Nhạn Thành.”

Nghe được lời này, mọi người tức khắc hiểu được, nguyên lai là ân nhân cứu mạng của Thương chân nhân, khó trách An Hòa trình trọng như thế. Mọi người đang suy đoán thân phận ba người này liền thấy có đệ tử lời đang dẫn ba người hướng bên này đi tới.

Nam nhân đi trước tuấn mỹ dị thường, người mặc thượng phẩm pháp y, mặt trắng vô sắc, thoát nhìn thấp phần không hảo ở chung. Đi theo bên người hẳn là tiểu cô nương thoát nhìn tuổi tác không lớn, cũng đã là tu vi Tâm Động kỳ, xinh đẹp trên mặt mang theo tươi cười, thoát nhìn ôn hòa dễ thân. Đi ở phía sau hai người bọn họ nam nhân biểu tình cương nghị, trên người huyền sắc áo gấm nhìn như bình thường, lại cũng là thượng phẩm pháp y, hơi thở trên người cũng thu liễm đến cực hảo.

Đây là..... Đây là Nguyên Anh kỳ lão tổ?

Có tu vi đã là Kim Đan kỳ đỉnh chương môn loáng thoáng nhìn ra tu vi huyền bào nam nhân, chỉ là Kim Đan tu vi rớt cuộc so Nguyên Anh tu vi thấp một cảnh giới, bọn họ mơ mơ hồ hồ xem không rõ.

“Ân công, xin mời ngồi.” Nhìn đến Hoàn Tông xuất hiện, An Hòa liền không tự chủ đứng lên, triều Hoàn Tông chấp tay nói, “Hai vị đạo hữu xin mời ngồi.” Khi ánh mắt rơi xuống trên người Không Hầu, An Hòa có một lát hoảng hốt, này không phải ngày ấy ở cửa thành, nữ tu đối với dung mạo hẳn không hề phản ứng sao?

Hoàn Tông chú ý tới ánh mắt An Hòa nhìn Không Hầu, ra tiếng nói: “Làm phiền trai chủ dẫn đường.”

An Hòa lập tức phục hồi tinh thần lại: “Thỉnh đi bên này.”

Hoàn Tông không có lập tức đi theo hẳn, mà là xoay người đối Không Hầu nói: “Không Hầu, tới.” Hôm nay ở đây tu sĩ rất nhiều, tông phái chương môn phong chủ cũng không ít, Không Hầu còn nhỏ, không thể bị những người này dọa.

Không Hầu vươn hai ngón tay, lặng lẽ túm chặt tay áo hẳn, đối hẳn lộ ra gương mặt tươi cười sáng lạn.

An Hòa đi ở phía trước chú ý tới, lực chú ý của vị nữ tu này, từ đầu tới đuôi đều ở ân trên người công, trừ bỏ vừa rồi chào hỏi, liền không có liếc hẳn thêm một cái.

Chờ ba người ngồi xuống, An Hòa triều Hoàn Tông chấp tay nói: “Không biết vị tiên tử này là?”

“Bằng hữu của ta.” Hoàn Tông giọng điệu nhân nhật.

An Hòa: “.....”

Cảm ơn, ta biết đây là bằng hữu của ngươi, chính là tên cùng thân phận đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bách Hoa Vũ Hội

Editor: TIEUTUTUANTU

“Thỉnh nhập tọa.” Nhìn Hoàn Tông kia đưa ra vẻ mặt không có biểu tình, An Hòa quyết định từ bỏ tiếp tục truy vấn, quay đầu nói với đám người phong chủ chương môn đang ngồi: “Chư vị đạo hữu, vị công tử này là ân nhân cứu mạng của gia sư lúc sinh thời.”

“Đạo hữu hảo.” Bất luận không quen biết, nhóm tu sĩ đang ngồi đối với ba người Hoàn Tông đều thực hữu hảo khách khí.

Một là bọn họ phải cho An Hòa mặt mũi, hai là Hoàn Tông địa vị không đơn giản.

Hoàn Tông mặt mặt vô biểu tình, ở trong mắt bọn họ đó là thần bí khó lường. Hắn trầm mặc không nói, trong mắt bọn họ là phong thái cao nhân. Tổng kết lại, đối phương phi thường thần bí, không thể đắc tội.

An Hòa cấp Hoàn Tông nhất nhất giới thiệu thân phận chư vị khách khứa đang ngồi.

“Vị này chính là Ngũ Vị Trang trang chủ, Bạch Ân chân nhân.”

“Chính là cao nhân trừ nghệ tinh vi, lấy trừ nghệ nhập đạo Bạch Ân chân nhân?” Không Hầu nghe được ba chữ “Ngũ Vị Trang”, ánh mắt nháy mắt trở nên sáng như sao trời.

Nàng nghe sư tỷ Thiện Thực Đường trong tông môn nói qua, Ngũ Vị Trang tuy nhỏ, nhưng tu sĩ bên trong đều thực am hiểu trừ nghệ, đặc biệt là Ngũ Vị Trang trang chủ Bạch Ân chân nhân, làm ra mỹ thực có thể khiến tu sĩ ngộ đạo tu vi dâng lên, có thể làm dung nhan nữ tu trở nên càng mỹ.

Gần trăm năm trước, tông chủ từng nhiều lần muốn cùng Bạch Ân chân nhân giao hảo, đáng tiếc Bạch Ân chân nhân giống như không hảo ý, còn từng ngại Vân Hoa Môn bọn họ làm đồ ăn chỉ có hương vị lại không có linh hồn, chương môn chỉ có thể thất vọng mà về, làm ý niệm muốn Ngũ Vị Trang gia nhập cũng không dám xuất khẩu.

Đệ tử trên dưới tông môn đối với này kết quả này thực thất vọng, nhưng là còn chưa buông bỏ hy vọng.

Thậm chí mỗi cái đệ tử ra cửa rèn luyện, đều sẽ bị các sư huynh sư tỷ dặn dò, nếu là gặp được đệ tử Ngũ Vị Trang bị khi dễ, nhất định phải liều mạng cứu giúp, vạn nhất bọn họ tâm sinh cảm kích, liền nguyện ý gia nhập vào tông môn phụ thuộc của Vân Hoa Môn thì sao?

“Nghe đại danh của chân nhân đã lâu, hôm nay nhìn thấy chân nhân, thật sự là tiên phong đạo cốt, danh bất hư truyền.”

Không Hầu đứng dậy triều Bạch Ân chân nhân hành lễ. Rất nhiều người đối với đầu bếp có ấn tượng cổ hữu, đó chính là béo hoặc là dầu mỡ. Nhưng mà vị Bạch Ân chân nhân này lại bất đồng, hắn đáng người thiên gầy, trên người mặc pháp bào lam nhạt, cả người đều lộ ra một cỗ tiên khí.

Đối với Không Hầu thái độ nhiệt tình như thế, Bạch Ân chân nhân trong lòng rất là khó hiểu, Tu Chân giới tu sĩ, phần lớn lấy luyện khí, luyện đan, ngự thú, vẽ phù, pháp khí nội tu, vũ khí ngoại tu nhập đạo, loại tu sĩ giống hắn lấy bếp nhập đạo này, tu vi không cao, tác dụng không lớn, ở Tu Chân giới địa vị thấp phần thấp kém, hắn đã thật lâu không có gặp được hậu bối thật lòng ngưỡng mộ, coi trọng hắn, hơn nữa lại là tiểu cô nương xinh đẹp.

Chẳng lẽ là trường bối trong nhà tiểu cô nương nói với nàng lời đồn lung tung rồi loạn gì đó, làm nàng tin là thật, cho nên đối với hắn sinh ra hiểu lầm tốt đẹp?

“Tiên tử nói quá lời.” Bạch Ân chân nhân tuy đoán không ra thân phận Không Hầu, nhưng đối với nàng thập phần khách khí.

Hắn nhìn đến trên người tiểu cô nương đều là pháp khí hoặc là Thần Khí, pháp bào trên người không biết thêm vào bao nhiêu tầng phù văn, chắc thân phận nàng là đệ tử đại tông môn nào đó.

Hắn tuy là cái trang chủ, nhưng Ngũ Vị Trang là tiểu môn tiểu phái, còn chưa đắc tội nổi những nhân vật này.

“Là chân nhân quá khiêm nhượng.” Vì còn có những người khác ở đây, cũng không phải trường hợp nên nói chuyện phiếm, Không Hầu ngượng ngùng cùng Bạch Ân chân nhân nói thêm, chỉ có thể sáng lạn cười với Bạch Ân chân nhân.

Nụ cười này thật sự quá ngoan ngoãn thảo hi, làm Bạch Ân chân nhân nhìn không được cười lại với nàng.

An Hòa ngồi ở chủ tọa tâm tình thực phức tạp, vị tiểu mỹ nhân này đối với Bạch Ân loại lão nhân này đều có thể nhiệt tình như thế, vì sao có tình đối với hắn thái độ bình đạm? Tuy rằng nội tâm thực rối rắm, nhưng hắn còn muốn kiên trì cấp Hoàn Tông giới thiệu xong những người khác đang ngồi.

“Vị này chính là đệ tử thân truyền Lưu Quang Tông, Hiếu Đổng đạo hữu.”

Hòa Phong Trai là phụ thuộc tông môn của Lưu Quang Tông, bọn họ tổ chức trăm năm kỷ niệm Bách Hoa Vũ Hội, Lưu Quang Tông khẳng định sẽ phái người tiến đến. Đây cũng là nguyên nhân hôm nay có nhiều chương môn tông phái như vậy ở đây, vạn nhất Lưu Quang Tông coi trọng bọn họ thì sao?

Ngay sau đó mọi người liền nhìn đến, vị đệ tử Lưu Quang Tông đầu tới đuôi không nói gì đứng dậy, đi đến trước mặt thần bí đạo hữu, hướng hắn hành lễ: “Đệ tử Hiếu Đổng gặp qua sư thúc.”

Sư, sư thúc?

Mọi người sùng sốt, khó trách vị đạo hữu này biểu tình thần bí lạnh nhạt, nguyên lai lại là kiếm tu Lưu Quang Tông, này liền một chút đều không kỳ quái.

Hiếu Đổng đạo hữu đối với hắn như thế lễ ngộ, có thể thấy được địa vị thần bí đạo hữu ở Lưu Quang Tông không thấp.

Biết được thân phận Hoàn Tông, mọi người sôi nổi hồi ức biểu hiện chính mình vừa rồi, có hay không thật sự hoàn mỹ?

“Công tử, đây là đệ tử Vong Kiếm Phong.” Lâm Học suy đoán Hoàn Tông khả năng căn bản nhớ không rõ hậu bối đông đảo của tông môn, dùng truyền âm thuật cùng hắn nói, “Hắn là đệ tử vào tông môn ba mươi năm đã là Tâm Động kỳ tu vi, thiên tư xuất chúng.”

Hoàn Tông nhướng mày, thiên phú cực cao?

Hắn nghiêng người nhìn Không Hầu, đối với lời nói của Lâm Học không tán đồng. Không Hầu mấy tám năm tu luyện, liền đã là Tâm Động kỳ tu vi, lấy tốc độ tu hành của Hiếu Đổng, có thể nào tính là xuất chúng?

Lâm Học: “.....”

Những lúc này, hắn đều cảm thấy cùng công tử giao lưu khó khăn. Loại kiếm tu không biết thế sự này, đối với khái niệm về tư chất, chỉ sợ có đại hiểu lầm.

Hiếu Đổng có chút kích động, vị sư thúc này, hắn chỉ thấy qua một lần, là khi cử hành bá sự đại điển. Bởi vì vị sư thúc này dung mạo thật sự quá mức xuất chúng, chỉ thấy qua một lần, hắn liền nhớ kỹ.

Từ đó về sau, hắn không còn có gặp qua vị sư thúc này. Nghe nói sư thúc là tu sĩ có thiên phú nhất gần mấy trăm năm qua ở toàn bộ Tu Chân giới, đạo tâm kiên định, tu luyện khắc khổ, là tấm gương trong tông môn, không nghĩ tới hắn hôm nay thế nhưng ở chỗ này gặp được lão nhân gia.

Nhìn gương mặt tuấn mĩ của Hoàn Tông, Hiếu Đổng cảm thấy ba chữ “Lão nhân gia” này có chút không thích hợp, nhưng là ngôn từ của hắn thật sự thiếu thốn, kích động đến căn bản nghĩ không ra từ khác.

Hắn tu hành còn thấp, còn không thể khống chế cảm xúc tốt, trên mặt kích động chi tình cơ hồ khó có thể che dấu. Nhưng là nghĩ đến tông môn dạy dỗ, hắn vẫn tận lực đem khóe miệng muốn giơ lên đè ép xuống dưới.

“Không tồi.” Hoàn Tông vẫn là khẽ gật đầu khen một câu, tuy rằng những lời này chỉ có hai chữ, nhưng đủ để cho tiểu đệ tử tâm hoa nộ phóng, tay chân đều không biết để ở chỗ nào.

“Đây là cao đồ Vong Thông phong chủ, Vân Hoa Môn, Không Hầu tiên tử, người gọi nàng sư thúc là được.” Hoàn Tông ý bảo đệ tử cấp Không Hầu chào hỏi, vẫn bối nhìn thấy trưởng bối, không thể qua loa.

“Vân bối Hiếu Đổng, gặp qua Không Hầu sư thúc.” Hiếu Đổng trộm xem Không Hầu, vị sư thúc xinh đẹp này ..... Thoạt nhìn giống như nhỏ hơn hắn?

“Không cần đa lễ.” Không Hầu duỗi tay hư nâng, đem một cái túi gấm phóng tới trong tay hắn, “Hào hảo tu luyện, không cần chậm trễ.”

“Là, vân bối cần tuân sư thúc dạy bảo.” Hiếu Đổng cung cung kính kính hành một cái lễ, lại triều Hoàn Tông chấp tay hành lễ, mới trở lại vị trí của mình.

“Nguyên lai nhị vị là Lưu Quang Tông Hoàn Tông tiên trưởng cùng Vân Hoa Môn Không Hầu tiên tử, thất kính thất kính.”

Chư vị cường môn phong chủ lần thứ hai đứng dậy hành lễ, nghe nói trước đó vài ngày, Thanh Phong Môn đệ tử gặp được tà tu đuổi giết, may mắn được Hoàn Tông đạo trưởng cùng Không Hầu tiên tử cứu, nghĩa cử này sớm đã truyền khắp toàn bộ Tu Chân giới.

Ngũ Vị Trang trang chủ Bạch Án chân nhân tâm tình có chút phức tạp, không nghĩ tới tiểu cô nương này lại là đệ tử Vân Hoa Môn.

Đệ tử Vân Hoa Môn đã cứu đệ tử bên trong trang hắn rất nhiều lần, hơn nữa tính tình nhiệt tình thẳng thắn thành khẩn, thập phần thảo hỉ. Nhưng là tông chủ bọn họ lại có chút kỳ quái, trăm năm trước luôn trước mặt hắn kể chuyện Thiện Thực Đường ở Vân Hoa Môn, sau lại hỏi trù nghệ Ngũ Vị Trang hắn thế nào.

Hắn biết đại tông môn ngoại hồ tàng long, đệ tử thiên tư xuất chúng không ít, nhưng là đến trù đạo cũng đến tông môn nhỏ của hắn khoe khoan một lần, cũng quá mức hiểu thẳng.

Mấy năm trước đối phương lại tới lấy cớ luận đạo, khoe ra trù đạo nhà mình, hắn rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nói thẳng Vân Hoa Môn Thiện Thực Đường làm gì đó nấu ăn không có linh hồn, không tính là trù đạo. Từ đây, vị trang chủ này rốt cuộc ngừng làm phiền.

Nguyên bản hắn còn lo lắng Vân Hoa Môn sẽ trả thù, còn có ý dặn đệ tử cẩn thận người Vân Hoa Môn, nào biết đợi đã nhiều năm Vân Hoa Môn cũng chưa có động tĩnh gì, đệ tử ra ngoài rèn luyện gặp được đệ tử Vân Hoa Môn, khi gặp nạn còn được bọn họ nhiệt tình cứu giúp.

Nghĩ đến tông chủ Vân Hoa Môn tuy rằng thích khoa khoang, nhưng lòng dạ rộng rãi, cũng không có trả thù tiểu môn phái của hắn.

Bạch Án chân nhân tâm tình phức tạp, An Hòa tâm tình cũng lên xuống không ngừng. Khó trách sư phụ năm đó sau khi được cứu không bao lâu, Hòa Phong Trai bọn họ liền thành vào Lưu Quang Tông môn hạ, chỉ sợ là công lao của vị Hoàn Tông chân nhân này. Tục ngữ nói, lưng dựa đại thụ hảo thừa lương, Hòa Phong Trai sau khi nhập vào Lưu Quang Tông về sau, không cần cả ngày lo lắng môn phái khác tính kế, phát triển du lịch, hiện tại toàn bộ Tu Chân giới, ai còn không biết Hòa Phong Trai bọn họ?

Ân huệ Phong Hòa Trai bọn họ thiếu Hoàn Tông chân nhân này, làm sao trả nổi?

Còn có vị Không Hầu tiên tử này, ngày đó ở cửa thành nhìn thấy nàng, hắn chỉ cho rằng vị cô nương này tuổi còn nhỏ, ý vào lá gan lớn, mới chạy ra vạch trần mưu kế tà tu. Không nghĩ tới nhân gia là đệ tử đại tông môn, bên người còn có cao thủ đồng hành, cũng không phải to gan lớn mật. Mà là đệ tử tông

môn được giáo đường hảo, thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ.

“Trai chủ, Bách Hoa Tiên Tử đã chuẩn bị tốt, vũ hội có nên bắt đầu?” Sư đệ ở bên tai hần nhẹ giọng hỏi. Đại sư huynh nhìn chăm chăm nhân gia Không Hầu tiên tử làm chi, không thấy Hoàn Tông chân nhân sắc mặt càng ngày càng khó coi?

“Có thể.” An Hòa gật đầu, hướng các tân khách kính trà.

Sư đệ quay đầu trộm đánh giá sắc mặt Hoàn Tông đã hòa hoãn xuống dưới, thở ra một hơi, dương tay ý bảo hội hoa bắt đầu.

Gió nổi lên, từ trên trời rơi xuống vạn cánh hoa tươi, nhóm tiên tử y phục rực rỡ cầm trong tay bó hoa từ trên trời giáng xuống. Muôn hoa muôn vẻ thi nhau khoe sắc, vũ điệu đẹp như thiên tiên, nhạc lên như tiên nhạc, làm nơi đây như hóa thành tiên cảnh.

Đẹp đến vô cùng.

Không Hầu xem đến không chớp mắt, đương nhóm hoa tiên hóa thành tiên nữ phi thiên đạp hoa rời đi, nàng còn không phục hồi tinh thần lại.

“Cho dù nói các nàng thật là tiên nữ đến từ Thiên cung, ta cũng sẽ tin tưởng.” Không Hầu thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, quay đầu nhìn Hoàn Tông, hần vẫn là bộ dáng không cảm xúc kia.

“Hoàn Tông?” Không Hầu nhỏ giọng nói, “Huynh không thấy đẹp sao?”

Hoàn Tông cấp Không Hầu đồ một chén trà nóng, lắc đầu: “Thích, không tồi.”

Ngoài miệng nói thích, biểu tình trên mặt lại rất thành thật, Không Hầu uống trà, không có ngon bằng trà Hoàn Tông pha a.

“Mẫu đơn tiên tử ung dung cao quý, đào hoa tiên tử diễm lệ vô cùng, hoa sen tiên tử xuất trần cao khiết. ....” Buồng chén trà, Không Hầu cảm khái, “Thế gian lại có cô nương mỹ lệ như thế.”

Hoàn Tông: “.....”

Lúc hần xem, nam nhân cùng nữ nhân đều giống nhau, cũng không có khác biệt quá lớn, cho nên hần không biết phải đáp Không Hầu ra sao.

Biểu diễn còn đang tiếp tục, Không Hầu nhỏ giọng cùng Hoàn Tông nói chuyện, lực chú ý lại dừng trên đài. Nhìn đến nữ tử xinh đẹp nàng sẽ kinh diễm, nhìn đến hoa tươi hiếm lạ nàng sẽ tán thưởng, phảng phất ở trong mắt nàng không cái gì không đẹp, không cái gì không tốt.

Học theo Không Hầu, Hoàn Tông nhìn chăm chăm một hoa tươi chậu, nỗ lực tìm kiếm chỗ đẹp. Đáng tiếc hần tại phương diện này không có thiên phú, cuối cùng không thu hoạch được gì.

“Hoàn Tông chân nhân.” An Hòa nâng chung trà lên, triều Hoàn Tông xa xa kính nói, “Đa tạ chân nhân.”

“Trai chủ khách khí.” Hoàn Tông nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Thấy hần uống xong trà, An Hòa mới chuyển hướng Không Hầu: “Lúc trước không biết cô nương lại là Vân Hoa Môn Không Hầu tiên tử, nếu có chiều đãi không chu toàn chỗ, còn thỉnh tiên tử thứ lỗi.”

“Trai chủ quá khách khí.” Không Hầu nâng chung trà lên đáp lễ, “Đa tạ trai chủ hôm nay thịnh tình chiều đãi.”

“Tiên tử có thể tới, bi phái đã là bằng tất sinh huy.” An Hòa uống xong trà, trong lòng âm thầm cảm khái, vẫn là tiểu cô nương đáng yêu.

Thấy An Hòa trò chuyện, mọi người xung quanh cũng bắt đầu nháo lên.

“Vị kia chính là Ngũ Vị Trang trang chủ? Nghe nói hần làm cơm cực ngon, ta còn tưởng rằng là lão đầu đại mập mạp, không nghĩ tới tiên phong đạo cốt như thế.”

“Vẫn là An Hòa công tử của chúng ta đẹp nhất, khí chất ưu nhã.”

“Cô nương ngươi là nghiêm túc?” Nữ tử sĩ nơi khác tới phi thường không tán đồng, chỉ vào Hoàn Tông, “Rõ ràng là nam nhân kia càng đẹp mắt.”

“Ngươi nói vậy, An Hòa công tử là đẹp nhất.”

“Bạch y công tử mới là tuấn mỹ vô song.”

“Ngươi dám vũ nhục An Hòa công tử?” Nữ tử bắt đầu xắn tay áo lên.

“Còn không nói đạo lý, ta vũ nhục chỗ nào hần?” Ngoại lai nữ tử sĩ thấy nữ tử này muốn cùng mình động thủ, cũng xắn tay áo, loại sự tình liên quan đến thường thức thẩm mỹ này là không thể dễ dàng khuất phục.

“Sư tỷ, bình tĩnh.” Nhóm sư huynh muội đồng hành cùng giữ chặt nàng, “Đây là địa giới Nhạn Thành, chúng ta cùng nàng nháo lên sẽ có hại.”

“Người có mắt đều nhìn ra được bạch y công tử kia đẹp hơn?!” Nữ tu bức tức nói lớn, “Các người nói xem là mắt nàng ta có vấn đề hay là do đầu óc không ổn?”

“Sư tỷ, đã biết rõ nàng đầu óc có vấn đề, còn cùng nàng tranh cái gì?” Hai sư muội túm chặt cánh tay nàng, “Tỷ đổi chỗ ngồi khác xem. Chẳng lẽ tỷ đã quên, hôm nay ra cửa trước đã gieo quẻ? Quẻ tượng nói hôm nay không nên cùng người tranh chấp.”

Nghe được lời này, nữ tu tức khắc lặng lẽ, hậm hực mà trừng mắt nhìn nữ tử bản địa liếc mắt một cái, bị sư muội kéo tới bên phải, cùng một vị đồng môn sư đệ thay đổi vị trí.

“Hong Lăng, ra bên ngoài vì một chút việc nhỏ la hét ầm ĩ giống bộ dáng gì?” Nữ tu sư tỷ thấp giọng quát lớn nàng một câu.

“Thực xin lỗi, Cát Cân sư tỷ, là ta sai rồi.” Nữ tu tên là Hong Lăng cúi đầu, ấp úng nói, “Lần sau ta sẽ không xúc động như vậy.”

“Biết sai liền hảo.” Cát Cân sư tỷ gật gật đầu, cúi người ở bên tai nàng nhỏ giọng nói, “Bất quá người nói không sai, bạch y công tử kia càng đẹp hơn.”

“Ta liền biết ánh mắt sư tỷ cùng ta giống nhau hảo.” Hong Lăng tức khắc cao hứng lên.

“Nàng là người Nhạn Thành, thiên vị trai chủ nhà mình là thường tình.” Cát Cân nâng nâng cằm, ngón tay mảnh khảnh sờ đến cốt thượng bói toán bên hông, mấy ngày nay nàng luôn là hoảng loạn, lại tính không ra tốt cùng là việc gì, quẻ tượng chỉ loáng thoáng biểu hiện, nếu gặp được quý nhân liền có thể gặp dữ hóa lành.

Chính là quý nhân ở đâu, là nam hay là nữ, là già hay trẻ, toàn bộ đều tính không ra.

Chờ Bách Hoa Vũ Hội kết thúc, quan khách sôi nổi đứng dậy rời đi, chỉ có mấy người bọn họ ngồi ổn như núi. Đệ tử Hòa Phong Trai canh giữ ở cách đó không xa cảnh giác nhìn bọn họ, những người này ngồi bất động, là muốn làm gì?

Liền khi hần chuẩn bị tiến lên dò hỏi, một nữ tu áo tím trong đó từ bên hông lấy ra mấy cái ngọc bói bằng xương như dương chi bạch. Đệ tử Hòa Phong Trai dừng bước chân, tu sĩ bói toán đều có thói quen của mình, thực kiêng kỵ thời điểm bói toán bị đánh gãy, tuy rằng không biết những người này là tu sĩ môn phái nào, nhưng hần vẫn là không tiến lên quấy rầy.

Nữ tu áo tím bói xong, nghiêm túc nói: “Phía đông.”

Cái gì phía đông, chẳng lẽ phía đông có người bọn họ muốn tìm?

Chỉ thấy vài vị tu sĩ này đồng thời đứng lên, lập tức hướng phía đông đi đến. Đệ tử Hòa Phong Trai lúc này mới phản ứng lại đây, nguyên lai nữ tu áo tím nói phía đông, chính là ý tứ hướng phía đông đi.

Tu sĩ loại này đến hướng đi cũng phải tính một quẻ sao?

Có loại môn phái cổ quái này hần hình như đã nghe nói qua, là..... Cát Tường Các?

“Dừng lại.” Cát Cân nhìn đến con đường phía trước bị tường vây kín, lại xem quẻ tiếp một lần, “Bắc.”

“Sư tỷ, như vậy thật sự có thể tránh đại hung sao?” Hong Lăng đi theo phía sau Cát Cân, “Nếu không chúng ta hướng Hòa Phong Trai xin giúp đỡ đi?”

“Lý do đâu? Chẳng lẽ nói, chúng ta tính ra tương lai có khả năng gặp nguy hiểm, cho nên thỉnh quý trai phái cao thủ đưa chúng ta trở về?” Cát Cân hỏi lại, “Người nếu là an trai chủ, người sẽ tin sao?”

Hong Lăng hậm hực lắc đầu.

“Nếu thật sự không có cách nào.....” Cát Cân đình thu hồi xương bói, “Chúng ta mang chút đồ vật đáng giá đến Hòa Phong Trai bái phỏng, liền nói là chúc mừng Bách Hoa Vũ Hội viên mãn khai mạc. Hòa Phong Trai khẳng định khách sáo vài câu, tỷ như mời chúng ta ở lại vài ngày linh tinh. Như vậy chúng ta là có thể ở Hòa Phong Trai ở tạm mấy ngày, gọi tin hướng chủ tông xin giúp đỡ, chờ chủ tông phái người đến đưa chúng ta trở về.”

“Như vậy..... Có thể hay không có điểm mất mặt?” Một vị sư đệ nhỏ giọng hỏi.

“Các người cảm thấy mệnh quan trọng, hay là mặt quan trọng?” Cát Cân ở thu nạp túi đồ đạc, lấy ra mấy hộp dược liệu, dùng hộp gấm bao lại, “Đi, đi Hòa Phong Trai.”

Hong Lăng bùm mặt đuôi kíp, thể diện tuy quý, nhưng tánh mạng càng quý hơn, dù sao cũng là năm người, lại không phải mình nàng mất mặt.

Ngày đầu Bách Hoa Vũ Hội kết thúc, An Hòa liền mời nhóm khách quý đến Hòa Phong Trai dùng tiệc tối, Hoàn Tông vốn định chối từ, nhưng khi hần nghe được An Hòa nói, tiệc tối thỉnh đầu bếp nổi danh nhất Nhạn Thành, vô cùng am hiểu các món cá, khóe mắt dư quang rơi xuống trên người Không Hầu, khẽ gật đầu đáp ứng.

Thấy Hoàn Tông đáp ứng, An Hòa vội vàng an bài người đi chuẩn bị, cho xe ngựa đã sớm sẵn sàng, mang theo mọi người hồi Hòa Phong Trai.

Tối Hòa Phong Trai, thấy Không Hầu đối với cảnh trí bên trong cảm thấy hứng thú, Hoàn Tông cố ý chậm bước, bồi nàng cùng nhau xem. Hiếu Đống đi ở phía trước thấy sư thúc đi chậm, vội vàng bước chậm theo. Nhóm tu sĩ khác có tâm muốn ngắm cảnh lại ngại ngừng rơi lại phía sau đoàn người cũng nhân dịp sôi nổi chậm rãi bước.

Như vậy sẽ ra về là do mọi người đều đi chậm nên bọn họ mới phải vừa đi vừa ngắm nhìn đền đài tinh xảo xa hoa bốn phía.

An Hòa đi ở phía trước trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ thịt cá Nhạn Thành bọn họ đã không hề còn lực ảnh hưởng? Lần này mở tiệc cá, tất cả đều đến từ trong ao tràn đầy linh khí bắt ra, trên người nồng đậm linh khí, ăn vào đối với linh đài tu sĩ cực có chỗ lợi. Ngày thường chính hắn đều luyện tiết ăn, lần này bởi vì có ân công, mới cho người vớt mấy con ra.

Hắn chính là muốn vội vã cho ân công xem quyết tâm báo ân của hắn, vì sao những người này đi đường chậm đến như thế?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tốt Nhất

Editor: TIEUTUTUANTU

Không Hầu quay đầu gian nhìn thấy An Hòa biểu tình có chút hơi nôn nóng, nhỏ giọng nói với Hoàn Tông: “Hoàn Tông, An trai chủ có phải hay không đã đói bụng, thoạt nhìn có chút sốt ruột, hay là chúng ta đi mau một chút?”

“Nguyên Anh kỳ tu sĩ, sớm đã đại đạo tích cốc chi cảnh, dù cho một năm không ăn cơm, cũng có thể dựa vào linh khí thiên địa ôn dưỡng.”

Hoàn Tông nói, “Có lẽ hắn trời sinh chính là loại về mặt này, muối không cần để ý.” Hiện tại Tu Chân giới tuy rằng đã không hỗn loạn giống ngàn năm trước như vậy, nhưng xét đến cùng vẫn là cường giả vi tôn (kẻ mạnh nắm quyền lực), quá mức để ý đến cái nhìn của người khác, cũng không lợi cho tâm cảnh.

“Thật sự?” Không Hầu đối với loại giải thích này của Hoàn Tông bán tín bán nghi, chân bước nhanh hơn chút.

“Chư vị khách quý mời ngồi.” An Hòa tiếp đón mọi người ngồi xuống, thực mau liền có nữ tì y phục rực rỡ bưng mâm ngọc lên, đồ trên mâm ngọc có bày trận phong tỏa linh khí lại được che lại, nữ tì dâng mâm đi thật cẩn thận, thái độ thận trọng này làm chúng khách khứa nhìn không được ngồi ngay ngắn, tò mò đoán trong mâm rốt cuộc là vật hiếm gì?

“Bỉ phái của cái cực mỏng, cũng không có gì thứ tốt chiêu đãi mọi người, món này là được là từ cá vớt trong ao linh dịch của bỉ phái, thỉnh khách quý không cần ghét bỏ.” An Hòa ý bảo bọn tỳ nữ đem

nắp che mở ra, lập tức linh khí thoát ra tứ tán thấm vào ruột gan, chúng tu sĩ cả kinh nói: “Này lại là Như Ý Vân cá?”

Loại cá này có tác dụng cố khí ngưng thần kỳ hiệu, người thường ăn vào kéo dài tuổi thọ, tu sĩ ăn vào củng cố linh đài, gia tăng tu vi, thật sự là thứ tốt hiếm có.

Không nghĩ tới An trai chủ hào phóng như thế, thế nhưng lấy cá trân quý như thế ra đãi khách. Mỗi bàn tuy chỉ có hai phần, nhưng cá này cả người đều là trân quý, ngay cả trên người vậy cùng xương đều là thuốc dẫn khó tìm.

Mâm ngọc là bày đầy thịt cá, còn có hai chén canh cá nhỏ, nếu không phải tu dưỡng mọi người ở đây đều cực hảo, chỉ sợ là sẽ không nhận được lập tức bưng chén lên giữa đầu đem canh cá uống cạn.

Bước lên tu luyện đại đạo, lại có mấy người thật sự không để bụng thọ nguyên cùng tu vi?

“Chư vị thỉnh dùng.” Nhìn mọi người khiếp sợ cùng vui sướng, An Hòa rất cuộc thỏa mãn, “Nếu có chỗ chiêu đãi không chu toàn, còn thỉnh chư vị nhiều hơn thứ lỗi.”

Đem Như Ý Vân cá đều lấy ra tới chiêu đãi bọn họ, nếu còn nói “chiêu đãi không chu toàn”, kia bọn họ cũng quá không biết xấu hổ.

An Hòa quay đầu đi xem Hoàn Tông cùng Không Hầu ngồi ở cùng nhau, cùng tu sĩ khác so sánh, Hoàn Tông chân nhân phản ứng thập phần bình đạm, hắn dùng thìa nhẹ nhàng kẹp lên một tiểu khối thịt trên lưng cá, phóng tới trong miệng ném ném, lại dùng một đôi đũa khác kẹp lên thịt bụng cá, để tới trong chén Không Hầu tiên từ.

Không Hầu tiên từ kẹp lên thịt bụng cá bỏ vào trong miệng, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, Hoàn Tông chân nhân trên mặt lộ ra mỉm cười hiếm thấy. An Hòa bưng canh cá trên bàn lên nhấp một ngụm, âm thầm nghĩ, chẳng lẽ hai người dùng truyền âm thuật nói chuyện với nhau?

Đang lúc hắn nghi hoặc, Hoàn Tông chân nhân bỗng nhiên ngừng đầu, tầm mắt giao nhau, ánh mắt kia lạnh căm căm như băng, làm hắn lạnh từ đầu đến

lòng bàn chân. Vội vàng thu hồi tầm mắt tò mò, An Hòa trong lòng kinh nghi càng sâu, Hoàn Tông chân nhân cùng Không Hầu cô nương là quan hệ ra sao?

Những năm gần đây, hẳn chưa bao giờ nghe qua thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông nào cùng đệ tử Vân Hoa Môn kết làm đạo lữ, đây không phải do thân phận không xứng đôi, mà là ở trong mắt mọi người Tu Chân giới, đệ tử hai môn phái này, thật sự quá không hợp nhau.

Nhắc tới Lưu Quang Tông, đầu tiên mọi người nghĩ đến chính là bạch y trắng tuyết, lạnh như tuyết đọng trên băng sơn, người so với kiếm càng lãnh, tu vi cao thâm lại khắc khổ, sinh hoạt cực kỳ tự hạn chế. Mà chỉ cần nói đến Vân Hoa Môn, mọi người vĩnh viễn nghĩ đến đều là sinh hoạt lười biếng, bênh vực người mình, còn có vô cùng đoàn kết.

Đệ tử muốn gia nhập tông môn, yêu cầu đầu tiên là thông qua Vấn Tiên Lộ, Vấn Tiên Lộ mỗi tông phái đều có trọng tâm bày trận pháp bất đồng, có cái coi trọng thiên tư, cũng có cái coi trọng đạo tâm, thậm chí có cái coi trọng thâm mỹ, mà Vân Hoa Môn coi trọng lại là nhân tâm.

Không phải đạo tâm mà là nhân tâm, chỉ có đệ tử phù hợp đặc điểm phẩm tính của Vân Hoa Môn, mới có thể thông qua Vấn Tiên Lộ kiai của Vân Hoa Môn. Có lẽ vì vậy, Vân Hoa Môn không thể trở thành đệ nhất đại môn phái ở Tu Chân giới, nhưng là bởi vì bọn họ đoàn kết, nên toàn bộ Tu Chân giới cũng không dám khinh thường bọn họ, bao gồm cả Lưu Quang Tông.

Nhưng không dám khinh thường là một chuyện, đệ tử hai tông môn tính cách hoàn toàn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, điểm duy nhất giống nhau đại khái là do giới tính giống nhau thì ở thời điểm nào đó sẽ có điểm tương đồng. Nhưng hiện tại hai vị này nam nữ khác biệt, đến tột cùng là cái lực lượng thần bí gì, làm cho bọn họ quan hệ thân mật như thế?

Không chỉ có An Hòa thực khiếp sợ, nội tâm Hiếu Đống đang ngồi cùng Lâm Hộc cũng thực không bình tĩnh, sự thúc cao cao tại thượng, sẽ vì bằng hữu gặp đồ ăn châm trà sao? Càng đáng sợ chính là, hẳn nhìn thấy sự thúc cười, cười!

Hắn quay đầu nhìn Lâm Hộc, thời điểm sự thúc cùng bên nhau Lâm tiên bối ở riêng với nhau, cũng sẽ đối đãi với hắn như thế?

“Đừng nhìn ta.” Lâm Hộc dùng truyền âm thuật đối hắn nói, “Ta chỉ là một tôi tớ cái gì cũng không biết.”

Hiếu Đống: “.....”

Này, kỳ thật Lâm tiên bối giống như cũng không phải bình thường như vậy.

Canh cá nhập bụng, hóa thành linh dịch tẩm bổ linh đài, Không Hầu uống một ngụm liền luyện tiếu lại uống, quay đầu đối Hoàn Tông nói: “Canh cá này có thể ôn dưỡng linh đài.” Nàng cầm chén hướng Hoàn Tông trước mặt đẩy đẩy, “Chén này cho huynh.”

Nhìn tiểu cô nương đem chén canh nhỏ bàn bàn tay hải từ đẩy đến trước mặt mình, Hoàn Tông có chút hoảng hốt.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn thể nghiệm loại cảm giác được người quan tâm thể này, làm hắn có chút không biết làm sao, chính là tâm lại mềm thành một đoàn.

Nàng còn nhỏ như vậy, mười sáu bảy tuổi, còn chưa đi hết Tu Chân giới, không biết Tu Chân giới có bao nhiêu thứ tốt, có bao nhiêu bí cảnh thần kỳ, nhưng lại đem chén canh cá nàng xem là tốt nhất này nhường cho hắn.

Hoàn Tông nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, mẫu thân trước khi lâm chung nói với hắn.

“Hoàn Tông, con không cần tin tưởng những lời đồn đãi bên ngoài, con không phải nghiệt tử, con chỉ là không hiểu đến cảm tình mà thôi. Hãy nhớ kỹ, nếu có người có thể đem thứ mình yêu thích nhất nhường cho con, thì họ mới là người chân chính tốt với con.”

“Cái gì là tốt nhất?” Hắn không rõ, nhìn mẫu thân thân thể gầy gò, chỉ còn lại khung xương, hẳn lại không biết khổ sở là bộ dáng gì.

“Thế gian có rất nhiều đồ vật tốt đẹp nhất, Hoàn Tông, con chỉ cần mình bạch, người thích ăn vì con từ bỏ nữ thực, người yêu tiền vì con từ bỏ tài vật, người ham thích sắc đẹp vì con từ bỏ mỹ sắc, người ham quyền thế vì con từ bỏ thượng vị, thì đó chính là những người hết lòng với con.”

“Hoàn Tông, Mẫu hy vọng con sẽ có rất nhiều rất nhiều nhân ái, hi vọng con cũng sẽ học được cách ái nhân.”

Mẫu thân bệnh chết, hắn đi theo sư phụ tới Lưu Quang Tông, rất nhiều người kính sợ hắn, sùng ái hắn, hâm mộ hắn thậm chí ghen ghét hắn, lại không có người nguyện ý vì hắn buông bỏ thứ yêu thích như mẫu thân từng nói.

Hắn như cũ không có học được cách yêu một người, hắn tưởng tượng ra thiếu niên bình thường khác sẽ có bộ dạng thể nào, sau đó đã viết ra cuộc sống của họ thành thoại bản.

Khi biết được có người thích thoại bản của hắn, hắn rất là vui mừng. Một ngày kia ở Ung Thành đứng bên ngoài tiệm sách, hắn nghe được tiểu cô nương cùng lão bản đối thoại, đó cũng là lần đầu tiên trong đời hắn nói dối.

Hắn không phải muốn đi tiệm sách mua thoại bản mà là muốn nhìn xem chủ nhân của giọng nói kia là ai.

Nguyên lai là tiểu cô nương, mắt to tròn, miệng nhỏ nhắn, đôi mắt chớp a chớp nhìn hắn, làm hắn nhớ tới khi còn bé một mình ngồi ở trong cung điện ngắm sao. Như vậy lộng lẫy, như vậy mỹ lệ.

“Hoàn Tông, huynh làm sao vậy?” Không Hầu thấy Hoàn Tông nhìn chăm chăm canh cá nài đầy qua ngáy người, có chút ngượng ngùng, “Ta vừa rồi chỉ uống một chút, lúc uống canh huynh đừng đựng chỗ này liền hảo.”

Nàng chỉ chỉ chỗ vừa rồi đặt môi qua. Vừa rồi nàng chỉ nghĩ đến canh cá này có lợi cho thân thể Hoàn Tông, lại đã quên nàng từng uống qua một ngụm, làm Hoàn Tông hiểu lầm nàng là đem canh uống dư lại cho hắn.

“Không Hầu.” Hoàn Tông quay đầu nhìn Không Hầu, trông mắt đen nhìn không thấy đáy.

Đôi mắt này cảm tình quá phức tạp, Không Hầu nhìn không rõ, cũng không hiểu. Nàng lôi kéo hắn giấu ở bàn hạ tay áo, “Không thích cá này?”

“Cảm ơn ngươi.” Hoàn Tông bưng canh cá Không Hầu đẩy cho hắn lên, uống một hơi cạn sạch.

“Không khách khí.” Không Hầu lắc đầu, cười rạng rỡ.

Sư chất Hiếu Đồng vẫn luôn trộm chú ý hai người hít hà một hơi, sư thúc..... Sư thúc như thế nào có thể như vậy? Như Ý Vân cá thật là thứ tốt, nhưng bọn hắn Lưu Quang Tông nuôi cũng không ít, sư thúc như thế nào có thể đem canh của nhân gia tiểu cô nương uống lên.

Không Hầu sư thúc mới bao lớn? Bất quá là tiểu cô nương đơn thuần mười sáu bảy tuổi, sư thúc, sư thúc như thế nào nhẫn tâm?

Nội tâm Hiếu Đồng tin ngưỡng lung lay sắp đổ, hắn như thế nào cũng không thể tiếp thu, sư thúc cao khiết như tuyết, lại là lão nam nhân mặt dày ở bên người tiểu cô nương lừa ăn lừa uống.

Nhìn về mặt Hiếu Đồng vô pháp tiếp thu, Lâm Học âm thầm lắc đầu, vẫn là tuổi quá trẻ, tính cách không đủ trầm ổn. Hắn nếu là biết, sư thúc nhà mình không chỉ có uống canh cá của tiểu cô nương, mà còn đem được liệu giả trị liên thành của tiểu cô nương thu vào, dựa vào tiểu cô nương mới lấy được Hoành Công Cá chỗ Vô Danh chân nhân, chẳng phải là hình tượng không còn nữa?

Người ngày thường thập phần đứng đắn, khi không biết xấu hổ lên, sẽ không khiến người ta phát hiện ra hắn không biết xấu hổ.

Yến hội kết thúc, An Hòa mời khách khứa ở lại quý trai, phần lớn khách khứa đều dịu dàng cự tuyệt. An Hòa cũng không cưỡng lưu, thấy ba người Hoàn Tông, Hiếu Đồng cũng muốn đi, thì nghiêm túc giữ lại.

“Đa tạ trai chủ thịnh tình, chỉ là chúng ta đã có chỗ ở trong thành, sao có thể tiếp tục quấy rầy?” Lâm Học cự tuyệt An Hòa giữ lại, đuổi kịp Hoàn Tông rời đi.

“Cáo từ.” Không Hầu triều An Hòa chấp tay.

“Hoan nghênh tiên tử lần sau lại đến quang lâm.”

“Không Hầu.” Hoàn Tông dừng chân, xoay người cười nhìn An Hòa cùng Không Hầu, “Đi thôi.”

“Hảo.” Không Hầu một đường chạy chậm đuổi tới bên người Hoàn Tông, đôi mắt cười cười.

Hoàn Tông cười lại với nàng một cái không quá rõ ràng, quay đầu mặt vô biểu tình mà triều An Hòa gật gật đầu, mang theo Không Hầu đi nhanh rời đi.

An Hòa cảm thấy, ân công Hoàn Tông chân nhân tựa hồ không quá thích hắn, chẳng lẽ đây là..... Mỹ nam tử chỉ gian cạnh tranh ý thức? Đương nhiên để ý ân công quá mức tuấn mỹ, ân công kỳ thật cũng ở để ý hắn?

“Trai chủ, Cát Tường Các đệ tử tới cửa bái phỏng, ăn mừng Bách Hoa Vũ Hội lần này khai mạc viên mãn.”

“Cát Tường Các?” An Hòa khẽ nhíu mày, Hòa Phong Trai cùng Cát Tường Các giống như không có giao tình gì?

“Thỉnh bọn họ tiến vào.” Mặc kệ Cát Tường Các dụng ý ra sao, bất quá người tới là khách, hắn vẫn là đích thân tiếp đãi bọn họ.

Khi thân truyền đệ tử Hòa Phong Trai dẫn đường, Không Hầu cùng Hoàn Tông đi ra đại môn Hòa Phong Trai.

“Cung tiễn tiên trưởng, tiên tử.” Hòa Phong Trai đệ tử đối bốn người kính lễ, thập phần cung kính. Không Hầu đang muốn đáp lễ, phát hiện bốn nữ một nam đứng ở cổng lớn, đứng ở đẳng trước chính là vị nữ tu áo tím, tướng mạo thập phần mỹ diệu.

Năm người cũng thấy được nàng, Không Hầu triều bọn họ cười gật gật đầu.

Năm người chấp tay thi lễ, hiển nhiên cúi thấp hơn Không Hầu. Năm người này ở dưới đài nhìn chỗ ngồi cũng đã đoán được ít nhiều thân phận của họ. Không Hầu không hề nghĩ nhiều, quay đầu đối Hoàn Tông nói: “Hoàn Tông, ngày mai chúng ta đi đến Cát Tường Các kịp sao?”

“Ta có tòa phi cung tốc độ cực nhanh, cười phi cung đến Cát Tường Các, nhiều nhất chỉ cần ba canh giờ. Hiện tại cũng không có tin tức mới truyền ra tới, có lẽ là tà tu ý thức được bọn họ đã rút dây động rừng, cho nên tạm thời không dám có động tác gì mới.”

Hoàn Tông cười, “Từ sau khi ở Nhạn Thành, muội vẫn luôn nhập định đã tọa, không có hảo hảo dạo qua nơi này. Buổi chiều chúng ta cùng nhau ngắm

hoa, lại mua vài thứ gửi trở về. Ngày mai sáng sớm liền xuất phát, được không?"

"Như vậy. .... Cũng hảo." Không Hầu gật đầu, tới Nhận Thành nổi danh, lại không cấp sự môn mua đồ vật trở về, Không Hầu cảm thấy như vậy rất đáng tiếc.

"Hai vị đạo hữu, xin thứ cho tại hạ quấy rầy. Mới vừa nghe vị tiên tử này nói, chư vị chuẩn bị đi Cát Tường Các?" Có thể được An Hòa tôn sùng là thượng tôn tu sĩ, thân phận khẳng định không đơn giản, bọn họ thế nhưng muốn đi Cát Tường Các, này thật sự là quá trùng hợp.

"Không phải tại hạ cố ý nghe lén nhị vị nói chuyện, chỉ là tại hạ là đệ tử Cát Tường Các, thời điểm nghe đến ba chữ, phản ứng liền sẽ phá lệ nhanh nhạy, cho nên thỉnh tiên tử cùng tiên trưởng thứ lỗi." Cát Cân hít sâu một hơi, gom đủ dũng khí nói, "Không biết tiên trưởng cùng tiên tử quan hệ ra sao cùng tông phái, đi bị phái là vì chuyện gì?"

Cũng không biết này mấy người này biểu lộ điềm "đại hung" trong quẻ tượng, hay là quý nhân đâu?

Hoàn Tông nhìn bốn nữ một nam này, trên người bọn họ cũng không có phát hiện dấu hiệu tà tu, liền không cần phải nhiều lời nữa. Cát Tường Các là môn phái phụ thuộc của Vân Hoa Môn, thân phận những người này an toàn.

"Chư vị đạo hữu hảo, ta là Vân đệ tử Hoa Môn Không Hầu. ...."

"Ngài chính là Không Hầu tiên tử?"

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Cá Mặn

Editor: TIEUTUTUANTU

Đối phương phản ứng quá mức mãnh liệt, Không Hầu nhìn nữ tu áo tím hai mắt nóng chảy, còn có bốn vị tu sĩ phía sau nàng phảng phất tìm được cứu tin, hơi hơi lui về sau một bước. Hoàn Tông cất bước, đem Không Hầu ngăn ở phía sau, "Chư vị có chuyện gì?"

"Không Hầu tiên tử, năm người chúng ta là đệ tử Cát Tường Các, hôm nay có thể nhìn thấy tiên tử cực độ vinh hạnh nên luống cuống, thỉnh tiên tử thứ lỗi." Mừng như điên qua đi, Cát Cân ý thức được chính mình vừa rồi phản ứng quá kịch liệt, vội mở miệng giải thích nói: "Nhân các đệ tử gần đây gặp được một việc khó, xin tiên tử giúp đỡ....."

"Sur ty ý tứ là nói, gặp được tiên tử thật sự quá vui mừng." Hồng Lăng chạy đến bên người Cát Cân, lôi tay áo kéo nàng, triều Không Hầu hành lễ nói, "Gặp qua tiên trưởng cùng tiên tử."

Sur ty tính tình quá thật thà, liền tính nàng thật là bởi vì tìm được người giúp đỡ mà cao hứng, thì cũng không nên trắng ra, vạn nhất Không Hầu tiên tử nghe được lời này liền xoay người đi, tánh mạng mấy người bọn họ liền giữ không nổi.

Không Hầu nhìn nữ tu xuyên hồng y cười làm lành giải thích, muốn làm bộ chính mình không thấy ra ý đồ của bọn họ cũng rất khó, dứt khoát mở miệng nói: "Các người gặp phải chuyện phiền toái gì?"

"Không có không có." Hồng Lăng xua tay nói, "Chính là nhìn thấy tiên tử thật là vui."

"Một khi đã như vậy, ta đây liền an tâm rồi." Không Hầu cười tủm tỉm nói, "Cáo từ." Lôi kéo Hoàn Tông che ở phía trước nàng, "Hoàn Tông, chúng ta đi."

Mất thấy Không Hầu thật sự tính toán đi, Hồng Lăng nóng nảy: "Thỉnh tiên tử thứ tội, ta vừa mới nói sai rồi, kỳ thật chúng ta thật sự có một chuyện nhỏ muốn phiền toái ngài."

"Việc nhỏ?"

"Ân..... Một việc không lớn không nhỏ." Hồng Lăng thanh âm nhỏ bé yếu ớt.

"Thực gấp sao?" Không Hầu nhìn nhìn sắc trời bên ngoài.

"Không vội đi." Hồng Lăng nghĩ nghĩ, sự tình khi nào phát sinh, sẽ như thế nào phát sinh, bọn họ cũng chưa tính ra tới, thật sự rất khó nói có vội hay không.

"Nếu là không vội, thỉnh chư vị tạm thời đến tiểu viện nghỉ tạm, chờ buổi tối ta trở về lại cùng nhau nói rõ." Không Hầu xoay người đối Hoàn Tông nói, "Hoàn Tông, chúng ta đưa bọn họ đi tiểu viện trước, rồi lại dạo phố?"

Hoàn Tông gật đầu.

"Không cần." Lâm Học nói, "Không Hầu cô nương, ta vừa lúc có việc phải đi về, có thể tiện đường đi cùng bọn họ. Buổi tối cũng không cần trở về quá sớm, nghe nói buổi tối sẽ có hội đèn lồng rất xinh đẹp, công tử cùng cô nương có thể thưởng đèn."

Nói xong, cũng không đợi Không Hầu cự tuyệt, Lâm Học xoay người đối diện Cát Tường Các nói: "Chư vị đạo hữu đi theo ta."

Cát Căn tay giấu ở trong tay áo sờ sờ cốt bối, đối Lâm Học gật đầu nói: "Làm phiền đạo hữu."

Vị tu sĩ này ngũ quan kiên nghị, ngách khoan mắt sáng, nhìn ra được một thân chính nghĩa. Quan trọng nhất chính là, khí thế của hắn bất phàm, tu vi cao thâm, cùng hắn ở bên nhau, sẽ càng thêm nguy hiểm.

Thấy đệ tử Cát Tường Các cùng Lâm Học trở về tiểu viện, Không Hầu mới buông tâm đối Hoàn Tông nói: "Chúng ta đi thôi."

Trên đường cái, người đến người đi, nam nữ già trẻ sát vai nối gót, người thường cùng tu sĩ vui vẻ buôn bán, ven đường có rất nhiều quầy hàng ăn vặt, đều vây quanh không ít thực khách, "Hoàn Tông, kiểm tu cùng nội tu chúng ta, có chỗ nào bất đồng?"

"Đại đạo vô lượng, ai theo đường nấy, cũng có bất đồng. Nhưng bất luận thế nào, đều ly không được thiên địa ôn dưỡng." Đường phổ âm ỉ, đối với Hoàn Tông mà nói, lại là an tĩnh, hắn nghe được nhìn đến, đều chỉ có một vị tiểu cô nương bên người này thôi, "Đạo từ tâm sinh, thuận tâm mà làm. Muội tuổi tác còn nhỏ, nghe nhiều đạo của người khác, đối với muội cũng không tốt."

Từ sau khi tiến vào Tâm Động kỳ, Không Hầu trong lòng đối với thiên địa đại đạo có một loại ảm ảm hiểu được, nhưng là loại này hiểu được này thật sự quá mức mơ hồ, năng thậm chí không rõ đến tột cùng là do chính mình suy nghĩ nhiều, hay là do tu vi tăng lên, làm tâm cảnh sinh ra biến hóa.

Thiên địa chi đạo, là ở đâu?

Nhân tâm chi đạo, lại trọng ở nơi nào?

Nàng từ lúc nhập sư môn tu hành, có được dưỡng khí, nhân ái, đến khi minh bạch đại đạo, là có thể thành công bước lên con đường phi thăng sao?

Một cỗ nhàn nhạt xú hương truyền đến, Không Hầu cũng không có hứng thú luận đạo tiếp, quay đầu ở bốn phía tìm tìm, hương vị là ở một cửa chỗ góc đường truyền ra tới.

Cùng quầy hàng bán ăn vặt so sánh, hàng bán cá mặn khô này trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, ngay cả người đi ngang qua, đều sẽ che mũi lại, bước nhanh rời đi.

Đối mặt với biểu tình ghét bỏ của người qua đường, lão bản cửa hàng lại thập phần đạm nhiên, ánh mắt nhìn người qua đường phảng phất như đang nói, các ngươi đều là phạm nhân vô tri.

Không biết là do biểu tình lão bản thần bí đạm nhiên quá có lực hấp dẫn, hay do Không Hầu chưa từng ăn qua cá mặn mà đột nhiên sinh ra vài phản hiếu kỳ, đối Hoàn Tông nói: "Hoàn Tông, huynh ở chỗ này chờ ta, ta đi xem cá mặn."

Lão bản đang chuẩn bị tìm quyển sách tới giết thời gian, quay đầu thấy một tiểu cô nương hoa phục đứng ở trước cửa tiệm hắn, một đôi mắt sáng lấp lánh. Hắn buông sách trong tay, nghênh đón đối phương, đây là lạc đường, hay là phá gia chi tử?

"Chủ quán, người nơi này bán đều là cá mặn?" Không Hầu nhìn tường bên trái treo một cái đại cá khô so với người còn muốn lớn hơn, cá lớn như vậy, bao lâu mới có thể ăn xong?

"Người muốn mua?" Lão bản thấy tiểu cô nương trắng nõn sạch sẽ, ăn mặc cũng chú ý, không đi mua hoa mua váy xinh đẹp, lại tới chỗ bán cá khô này của hắn xem cái nào nhiệt gì.

"Àn." Không Hầu gật đầu, "Ta chuẩn bị cấp bằng hữu gửi một ít trở về, người có đề cử sao?"

Lão bản cũng không hỏi nhiều, gỡ xuống mấy loại cá đa dạng: "Mấy loại cá này hương vị tương đối ôn hòa, thích hợp với khẩu vị của người bên ngoài các ngươi."

Cá mặn đều phơi đến hình dạng như vỏ cây, Không Hầu nhìn không ra này đó cá trừ bỏ lớn nhỏ không đồng đều, thì còn có cái bất đồng gì: "Kia chuẩn bị cho ta một trăm con." Mua cá thiếu, sư tỷ Thiện Thực Đường nấu ra, lại không đủ cho trên dưới tông môn ăn.

Một trăm con? Tiểu cô nương này là chuẩn bị mua trở về kiểm giá chênh lệch?

Lão bản từ kệ để hàng móc ra một cái túi: "Cá mỗi con một nửa khối linh thạch, thu nạp túi đựng cá năm mươi linh thạch, tổng cộng một trăm linh thạch."

"Lão bản, có thể bớt chút sao?" Không Hầu sờ sờ thu nạp giới.

"Buôn bán nhỏ, không nói giá cao." Lão bản liếc mắt chém nàng một cái, từ kệ để hàng lấy ra một con cá mặn màu lam, "Người mua nhiều, ta sẽ tặng thêm một con. Cá này không phải của Nhạn Thành, mà là do năm ngoái ta bắt ngoài biển về."

"VẬY ĐA TẠ LÃO BẢN." Không Hầu thanh toán linh thạch, xoay người nhìn Hoàn Tông đứng ở nơi xa, nghĩ nghĩ, "Lại cho ta hai trăm con, để riêng ra." Người Lưu Quang Tông nhiều hơn một chút, sức ăn hằng định cũng sẽ lớn hơn một chút.

Lấy thêm hai trăm con cá mập, lão bản dùng thu nạp túi khác cho vào. Lần này không cần Không Hầu mở miệng, hắn đứng dậy ở trên kệ để hàng lấy ra một cái hộp gỗ, từ bên trong lấy ra một con cá cả người kim sắc, "Tặng phẩm."

Mua một trăm con đura cá lớn, mua hai trăm con đura cá nhỏ, lão bản giống như không mấy tính toán a.

Không Hầu không có nhiều lời, xách thu nạp túi chạy tới bên Hoàn Tông: "Hoàn Tông, chúng ta đi gửi đồ vật."

Nhìn thu nạp túi trong tay nàng, Hoàn Tông muốn nói lại thôi, vẫn là im lặng đáp ứng. Tới trạm dịch rồi, hắn phát hiện Không Hầu chỉ cấp Văn Hoa Môn gửi một cái thu nạp túi, "Túi này không gửi trở về?"

"Túi này là ta giúp huynh mua." Không Hầu đem thu nạp túi đưa cho người trạm dịch, "Tông môn huynh tương đối nhiều người, cho nên ta mua nhiều một chút." Hoàn Tông: "....."

"Cảm ơn."

"Không cần khách khí."

Tiệm cá mập, lão bản ngồi ở ghế nằm, lười biếng mà đọc thoại bản trong tay, phảng phất bên ngoài hết thấy âm ỉ đều cùng hắn không quan hệ.

"Mẫu thân, không phải muốn mua cá mập sao, nơi này vừa vặn có gia....."

"Hắc!" Phụ nhân đánh gãy lời nhi tử nói, "Lão bản này độc ác tàn nhẫn, một con cá mập thể nhưng muốn bán một khối linh thạch, phóng nhãn toàn bộ Nhạn Thành, ai sẽ bán mắc như vậy, lại không phải đầu óc có vấn đề."

"Hừ." Lão bản lật một trang sách, mắt tròn trắng.

"Con nhìn xem toàn bộ phố, nhà ai không có khách nhân, chỉ có nơi này của hắn một người cũng không có." Phụ nhân nói, "Ta xem hắn sớm muộn gì cũng đóng cửa."

Lão bản khép sách lại, đứng dậy đi tới bên cửa nói: "Đa tạ bác gái nhắc nhở, ta hiện tại liền đóng cửa." Nói xong mặc phụ nhân cùng nàng nhi tử mặt, đóng cửa lại thật mạnh.

Phụ nhân cùng nhi tử nàng không nghĩ tới, bọn họ nói chuyện nhỏ như vậy, đối phương cũng có thể nghe thấy. Trong lòng có chút xấu hổ, ngượng ngùng rời đi.

"Thật là tà môn, hắn như thế nào nghe thấy?" Phụ nhân có chút hậm hực, lời kéo nhi tử bước nhanh rời đi.

Bóng đêm chậm rãi buông xuống, trên đường phố Nhạn Thành treo đầy đèn lồng xinh đẹp, rất nhiều nữ tử cùng người yêu sóng vai đi dạo, đèn lồng trong tay ánh lên sắc đỏ rạng rỡ trên mặt các nàng.

"Không Hầu." Hoàn Tông gọi Không Hầu lại, từ thu nạp giới lấy ra một chiếc đèn lưu li nhỏ, dùng ngón tay chạm nhẹ nhàng một chút ở trên đèn lưu li, đèn lưu li liền tản mát ra ánh quang rực rỡ, xinh đẹp cực kỳ.

"Cho muội." Hoàn Tông đem đèn nhét vào trong tay Không Hầu, người khác đều có, trong lòng tiểu cô nương nhất định cũng muốn có.

"Thật xinh đẹp." Vuốt tua ngọc châu treo trên đèn rũ xuống, Không Hầu kinh hi nói, "Đây là đèn gì?"

"Đèn lưu li." Hoàn Tông cười, gió đêm thổi vạc áo bay bay, rõ ràng là người lạnh nhạt, giờ phút này thoạt nhìn lại vô cùng ôn nhu.

Đèn lưu li chiếu sáng con đường dưới chân bọn họ, khiến cho vô số người qua đường chú mục. Bởi vì đèn lưu li quá xinh đẹp, tiểu cô nương đèn đèn quá mỹ, công tử hoa phục bồi ở bên người nàng, tuần tú đến mức làm người cho rằng đó là trích tiên từ trên trời giáng xuống.

Bọn họ đi cùng một chỗ, hài hòa tự nhiên.

"Ta cho huynh xem một tiểu thuật pháp." Thu được đèn xinh đẹp như vậy, Không Hầu thật cao hứng, bàn tay nhỏ từ từ nắm lại, khi mở tay ra, muôn cánh bướm đỏ như lửa lấp lánh bay ra khắp bốn phía, bách điệp (trăm con bướm) vây quanh Hoàn Tông bay múa một vòng, cuối cùng hóa thành những đốm sáng từ từ biến mất.

Hoàn Tông nhìn ánh huyễn quang cuối cùng biến mất, nghe được gió thổi vào trong lòng hắn.

Hô, hô.

Mỗi một chút đều rõ ràng như vậy, mãnh liệt như vậy.

"Đẹp không?" Thấy Hoàn Tông còn ngơ ngác nhìn không trung tối tăm, Không Hầu cười huy tay áo, vô số con bướm bay ra tới.

Hồ điệp chiếu sáng trên người nàng yêu thích, cũng chiếu sáng nàng trong mắt Hoàn Tông.

An Hòa lặng lẽ đứng ở chỗ cao nhất trên lầu ngắm cảnh, nhìn thiếu nữ cầm theo đèn lưu li trong bóng đêm, còn có một màn bách điệp tỏa sáng bay múa đầy trời kia. Đây là một loại thuật pháp biến ảo rất đơn giản, chỉ cần có tu vi, đều có thể làm ra.

Lấy loại biến ảo chi thuật đơn giản này, nàng lại dám biểu diễn cho một kiếm tu tu vi sâu không lường được xem.

Bắt quá, mấy con bướm này.....thực đẹp.....

Trong tiểu viện, đám người Cát Cân, Hồng Lăng không thể đi vào giấc ngủ, bọn họ ngồi trong viện uống trà, uống đã đến mức không cảm nhận được vị trà, trong lòng bất ổn.

Lâm Hộc tới đổi một bình trà mới: "Chư vị đạo hữu trước đi nghỉ tạm, buổi sáng ngày mai chúng ta cùng chư vị đi Cát Tường Các, có chuyện gì mọi người có thể nói trên đường."

"Tiền bối." Cát Cân đứng dậy triệu Lâm Hộc chấp tay nói, "Đêm dài lắm mộng, chúng ta vẫn là chờ Không Hầu tiên tử trở về đem sự tình nói rõ ràng."

"Công tử cùng Không Hầu cô nương chỉ sợ trong chốc lát nữa mới có thể trở về....."

"Trong vòng một nén nhang, Không Hầu tiên tử sẽ trở lại." Tiểu sư đệ thu hồi mai rùa ngọc hấn ném trên bàn, đứng dậy nói, "Thỉnh tiền bối tha thứ nhóm vân bối thất lễ, chúng ta muốn đi nghênh đón Không Hầu tiên tử."

Lâm Hộc: "....."

"Chư vị thỉnh tùy ý." Lâm Hộc cũng nhận thức một ít tu sĩ am hiểu bói toán, tỷ như Nguyệt Tinh Môn trong mười đại tông. Nhưng là ở Nguyệt Tinh Môn, cũng sẽ không rảnh rỗi không có việc gì liên lấy đồ ra tính tính bói bói.

Bói toán sư tuy lực chiến không mạnh, nhưng chúng tu sĩ thập phần tôn trọng, cơ hồ không có bao nhiêu người dám đắc tội bọn họ. Nghe nói đi bói toán một đạo tu sĩ, có hiểu được thiên địa khả năng, cho nên bọn họ cũng bị đại gia coi là thiên địa đại đạo khẩu bèn tai.

Đại gia còn muốn dựa vào thiên địa đại đạo tu luyện thành tiên, ai có thể nghịch đại đạo mà đi?

Giống Cát Tường Các đệ tử loại này, cũng không có việc gì trước tính một quẻ tu sĩ, quả thật là bói toán sư trung kỳ ba. Bọn họ làm như vậy, cũng không sợ thiên địa đại đạo ngại bọn họ sự chuyện gì đều phải phiên hấn, làm cho bọn họ quẻ tượng không chuẩn?

Lâm Hộc đi theo đệ tử Cát Tường Các đi đến cổng lớn, liền nhìn thấy công tử bạch y trắng tuyết cùng Không Hầu xuất hiện ở cuối hẻm nhỏ, Không Hầu cô nương trong tay cầm Thần Khí Thanh Minh Đăng có thể đuổi sát ức tà, tư thái tùy ý giống như là đang cầm đèn bình thường chiếu sáng.

"Các ngươi như thế nào đều đứng ở cửa?" Không Hầu nhìn đến bọn họ, bước chân nhanh hơn đến trước mặt đệ tử Cát Tường Các.

"Tiên tử, chúng ta còn có việc muốn nói cho tiên tử." Cát Cân triệu Không Hầu hành lễ nói, "Cùng quẻ tượng chúng ta gieo được có quan hệ."

"Vào trong nói." Không Hầu quay đầu đối Hoàn Tông nói, "Hoàn Tông, ta trước theo bọn họ đi vào." Nàng cầm cao đèn trong tay, "Cảm ơn đèn huynh tặng, ta sẽ hảo hảo giữ."

Ngoài cửa gió lạnh, Lâm Hộc cùng Hoàn Tông đối diện mà đứng.

Lâm Hộc thờ dài: "Công tử....."

Hoàn Tông đôi mắt lưu li nhìn phía hấn: "Ân?"

Lâm Hộc gần đây đến tốt cùng làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Phi Cung

"Không Hầu tiên tử, thật không dám giấu giếm, chúng ta lần này là gặp phải phiền toái." Cát Cân cùng các sư đệ sư muội thương lượng thật lâu, vẫn là quyết định ăn ngay nói thật. Nếu là những người khác, các nàng còn có thể nói vài phần lưu vài phần, nhưng Không Hầu bất đồng, nàng là thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn, nếu là bị nàng phát hiện bọn họ cố ý giấu giếm, sẽ ảnh hưởng đến cái nhìn của toàn bộ Vân Hoa Môn đối với Cát Tường Các.

Năm đó Cát Tường Các điều tàn, bên ngoài đều nói bọn họ đã bị thiên địa đại đạo vứt bỏ, tính không ra quẻ tượng. Không có người tìm bọn họ xem bói, ngay cả một ít đệ tử có thiên phú, cũng gia nhập tông môn khác, thời điểm nhất nghèo, bọn họ thậm chí tiền tu sửa tông môn cũng không có.

Khi các chủ Cát Tường Các đòi trước cho rằng tông môn liền phải vong ở trong tay hân, Hành Ngạn tông chủ Vân Hoa Môn lại tới hỏi bọn hân, có nguyện ý dựa vào Vân Hoa Môn hay không. Đối với Cát Tường Các cùng đường mà nói, đây quả thực chính là trời giáng bánh có nhân, đến năm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Đem đó, các chủ đòi trước tấm gọi dâng hương, trước mệnh bài lịch đại tông chủ, vì Cát Tường Các gieo một quẻ.

Đại cát.

Sau khi dựa vào Vân Hoa Môn, Cát Tường Các được Vân Hoa Môn cung cấp linh thạch, pháp khí cùng với các loại tư liệu tu luyện. Đối với tu sĩ mà nói, quý trọng nhất không phải linh thạch cùng pháp khí, mà là tư liệu tu luyện.

Tu luyện lúc đầu, tu sĩ toàn bộ Tu Chân giới đều học không khác biệt lắm, nhưng là càng lên cao, tông môn giúp đỡ liền càng quan trọng. Ngay cả tán tu cũng có một cái Tán Tu Minh để hỗ trợ nhau, càng miễn bàn đến tông môn đối với đệ tử.

Cũng chính bởi vì vậy, rất nhiều tông môn đều muốn dựa vào mười đại tông môn, nhưng mười đại tông môn cũng không phải môn phái nào cũng nhận, bọn họ có tiêu chuẩn khác nhau. Cát Tường Các gia nhập Vân Hoa Môn nhiều năm, Vân Hoa Môn cũng không nhúng tay vào nội vụ của bọn họ, ngược lại khi có sự kiện trọng đại, sẽ trợ lực vài phần.

Hiện tại bí tịch đệ tử Cát Tường Các tu luyện cùng đệ tử Vân Hoa Môn giống nhau. Bọn họ thường thường còn ngầm tự giễu, nhất định là lịch đại các chủ trên trời có linh thiêng hạ chú với Hành Ngạn môn chủ, mới làm hân luân quần trong lòng đem Cát Tường Các thu làm phụ thuộc môn phái.

Nghe Cát Cân nói xong, Không Hầu nói: “Quẻ tượng là nhằm vào các ngươi, hay là toàn bộ Cát Tường Các?”

“Hân là nhằm vào chúng ta.” Cát Cân thấy Không Hầu không có hoài nghi lời nàng nói, ngược lại quan tâm Cát Tường Các, nàng vừa cảm động vừa áy náy, đoàn người bọn họ bước vào tu hành đã gần trăm năm, lại muốn tiểu cô nương mười sáu tuổi ra tay tương trợ, mấy năm nay thật là tu luyện uổng phí.

“Gần đây ta tu không ngừng náo động, các ngươi cẩn thận hành sự là đúng.” Không Hầu thấy bọn họ biểu tình hoảng loạn, “Ngày mai các ngươi đi cùng ta, ta tu vi tuy là vô dụng, nhưng may mà có Lâm tiền bối cùng bạn tốt Hoàn Tông bên cạnh, cũng là chuyện may mắn.”

“Lâm tiền bối cùng Hiếu Đồng đạo hữu, hình như là đệ tử Lưu Quang Tông?” Cát Cân nói, “Ta nghe hân gọi Hoàn Tông công tử là sư thúc, chẳng lẽ hân là.....”

“Ngươi đoán không sai.” Không Hầu gật đầu nói, “Hoàn Tông cũng là thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông, bất quá hân sẽ không hỏi tông môn, mà là cùng ta du lịch cùng nhau.”

Thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông .....

Cát Cân trong lòng đại định, đối với hành trình trở lại Cát Tường Các không còn lo lắng. Khó trách trước đó vài ngày truyền ra thông tin Không Hầu tiên tử cùng Hoàn Tông công tử dừng đầu ta tu, cứu được vô số đệ tử tông môn chính phái, thì ra là hai người ở bên nhau du lịch, nhìn thấy bất bình liền ra tay.

Đều nói kiếm tu Lưu Quang Tông phần lớn lãnh tâm lãnh tính, thứ duy nhất quan tâm chỉ có kiếm.

Không nghĩ tới Không Hầu cô nương thế nhưng có thể cùng kiếm tu quan hệ tốt như vậy, còn có thể làm hân cùng đi ngắm đèn ngắm hoa, có thể thấy được bản thân tiểu cô nương này có bao nhiêu đặc biệt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoàn Tông mở cửa phòng ra, nhìn đến Hiếu Đồng đứng ở ngoài cửa.

“Sư thúc, đệ tử hôm nay phải về tông môn, thỉnh sư thúc bảo trọng thân thể.” Vong Kiếm Phong phong chủ là Tùng Hà, sư phụ Hiếu Đồng là thân truyền đệ tử của Tùng Hà. Trước khi đi, sư phụ nói với hân, nếu là ở Nhận Thành gặp được sư thúc, thì nhất định phải xem thân thể hân thế nào.

Ở trong miệng sư phụ, thân thể sư thúc giống như xảy ra vấn đề, hơn nữa phi thường không tốt. Nhưng mà từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, mặc kệ hân quan sát thế nào, thân thể sư thúc đều không phải quá không xong, tuy rằng sắc mặt tái nhợt một chút, nhưng còn không đến nỗi nổi như sư phụ lo lắng.

“Sư phụ ngươi là Thương Sơn hay Thương Hải?” Hoàn Tông nhớ rõ Tùng Hà sư thúc chỉ thu hai cái đồ đệ này.

“Sư thúc, gia sư là Thương Hải.” Nội tâm Hiếu Đồng có chút hạ xuống, sư thúc quả nhiên không biết hân là ai, hơn nữa đối với hân một chút ấn tượng cũng không có.

“Trở về nói cho sư phụ ngươi, đừng suy nghĩ bậy bạ.” Hoàn Tông cảm thấy, hai vị sư huynh Thương Sơn và Thương Hải này chỗ nào cũng tốt, chính là nghĩ tương đối nhiều, điểm này học từ Tùng Hà sư thúc.

Hiếu Đồng: “.....”

Lời này hẳn không dám truyền.

Lâm Học ra cửa thấy Hiếu Đồng tội nghiệp mà đứng ở cửa phòng công tử, mở miệng vì hắn giải vây: “Hiếu Đồng, ngươi đi về trước, sư thúc ngươi nơi này còn có ta.”

“Làm phiền Lâm tiên bối.” Hiếu Đồng triều Lâm Học chấp tay thi lễ khấu tạ, cùng Hoàn Tông từ biệt, dẫn phi kiếm rời đi.

Đệ tử Cát Tường Các thức dậy rất sớm, hoặc là nói đêm qua, bọn họ căn bản không ngủ. Nghe được bên ngoài có động tĩnh, liền chạy nhanh rời giường.

“Các ngươi dậy sớm như vậy?” Luyện xong một bộ kiếm pháp, Lâm Học thấy đệ tử Cát Tường Các đều đã rời giường, thu hồi kiếm: “Vốn tính toán thỉnh chư vị dùng cơm sáng lại đi, nhưng là công tử biết mọi người nóng lòng trở về, liền chuẩn bị thức ăn đặt ở phi cung. Chờ Không Hầu cô nương dậy, chúng ta liền có thể đi rồi.”

“Làm phiền Hoàn Tông tiên trưởng cùng tiên bối.” Cát Căn nghe được Hoàn Tông công tử thế nhưng dùng phi cung đưa bọn họ về tông môn, có chút ngượng ngùng, này...cũng quá hao phí linh thạch. Thức dực phi cung, yêu cầu rất nhiều linh khí linh thạch, cho nên phần lớn tu sĩ ra ngoài, đều dùng pháp khí phi hành, tuy rằng không thoải mái bằng phi cung, nhưng ít nhất tiết kiệm tiền.

“Các đạo hữu không cần để ý, chúng ta nguyên bản cũng tính toán đi quý địa, đi cùng các ngươi cũng chỉ là vừa đúng lúc.”

Trên đời nào có nhiều chuyện vừa lúc như vậy, bất quá là đối phương nguyện ý hỗ trợ thôi. Cát Căn trong lòng hiểu rõ, nhưng là đối mặt với Lâm Học đạm nhiên, nàng lại không nói thêm cái gì nữa, quá mức khách khí liền sẽ có vẻ làm ra vẻ.

“Mọi người thế nào đều dậy sớm như vậy?” Không Hầu từ trong phòng vừa ra tới, nhìn thấy đệ tử Cát Tường Các cùng Lâm Học đều đã dậy, nhận không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn trời một cái, vừa mới sáng. Đoán được đệ tử Cát Tường Các có chút nôn nóng, nàng hướng bốn phía tìm tìm.

“Công tử cũng đã dậy.” Lâm Học đoán được Không Hầu tìm Hoàn Tông, chỉ chỉ cửa nội viện, “Ở bên ngoài.”

Bên ngoài nội viện có một cái ao nhỏ, bên trong trồng loại thất sắc liên hiếm thấy, bất quá hiện tại cũng không phải mùa hoa nở rộ, trên mặt nước chỉ có lá sen. Hoàn Tông từ trong minh tường lấy lại tinh thần, mở mắt ra quay đầu nhìn lại, Không Hầu đang đi tới bên này.

“Hoàn Tông.” Thấy hắn đã thấy được mình, Không Hầu dừng lại triều Hoàn Tông vẫy tay, “Chúng ta chuẩn bị đi thôi.”

“Hảo.” Hoàn Tông đứng lên, đi đến bên người nàng.

Bên này Không Hầu đã tìm được Hoàn Tông, mấy cái đệ tử Cát Tường Các, lại lấy lý do về phòng thu thập hành lý, đóng cửa lại bắt đầu bói toán.

“Hôm nay hỏi tông môn, cát hay là hung?” Cát Căn hỏi Hồng Lăng dùng Linh Tê Giác xem bói. Hồng Lăng biểu tình có chút hoảng loạn: “Sư tỷ, ta, ta tính không ra.”

Sư đệ bên cạnh thấy thế, lấy ra mai rùa ngọc bắt đầu tính, chính là mai rùa ngọc giống như là mất đi linh tính, cái gì cũng nhìn không ra.

“Ngươi cũng tính không ra?” Cát Căn sắc mặt trở nên khó coi, sư đệ này là có thiên phú nhất trong đám người bọn họ, nhập môn tuy trễ, nhưng là năng lực cảm giác đối với đại đạo lại là mạnh nhất. Hiện tại đến hắn cũng tính không ra, chứng minh chuyện này biến cố thật mạnh, lấy tu vi của bọn họ hiện tại, căn bản vô pháp tính ra.

“Sư tỷ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Hồng Lăng vội la lên, “Đi hay là không đi?”

Cát Căn còn chưa nói xong, ngoài cửa liền vang lên tiếng đập cửa, Không Hầu tiên tử ở bên ngoài nói chuyện: “Chư vị đạo hữu, đã thu thập hảo? Chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.”

“Đi.” Cát Căn nói, “Đi theo Không Hầu tiên tử là cát hay hung không biết được, nhưng nếu là không đi theo bọn họ, chúng ta chính là đại hung, đi.” Huống chi còn có hai vị kiếm tu đồng hành, nàng còn lo lắng cái gì?

Thấy bọn họ ra tới, Hoàn Tông đem phi cung trong tay áo hướng không trung ném đi, một tòa cung điện khí thế liền xuất hiện ở trên không nóc nhà. Đệ tử Cát Tường Các ngửa đầu nhìn tòa phi cung tinh xảo này, thì ra kiếm tu không chỉ có tu vi cao cường, lại còn có đặc biệt có tiền.

“Không Hầu, tới.” Hoàn Tông ở không trung hư điểm, một chiếc cầu hình vòm hiện lên, ở không trung tản ra ánh sáng ngũ sắc.

Tiểu cô nương thích đồ vật sáng long lanh, hẳn liền cho nàng xem nhiều một ít.

“Thật xinh đẹp.” Không Hầu phi thân lên trên cầu, gió thổi bay tóc nàng, nàng cười rộ lên, so với thái dương phía đông chân trời mới vừa dâng lên còn muốn sáng lạn hơn.

Hoàn Tông nghĩ, tiểu cô nương đáng yêu như vậy, ai cũng muốn đối tốt với nàng, nhiều hơn lại nhiều hơn một chút.

Hắn đi đến bên cạnh Không Hầu, nói với nàng: “Tối hôm qua muội dùng thuật pháp kia, ta trở lại phòng, đã đem nó học xong.”

“Biến con bướm?” Không Hầu quay đầu xem, “Hoàn Tông huynh thật là lợi hại, nhanh như vậy đã biết?”

“Muốn xem sao?” Hoàn Tông hỏi.

“Muốn!”

Hoàn Tông ra một cái chỉ quyết, phía sau Không Hầu bỗng nhiên xuất hiện một đôi kim sắc hồ điệp, chúng xòe cánh mang theo Không Hầu bay đến trên đài ngắm cảnh phi cung, sau đó hóa thành vô số con bướm rồi biến mất.

Đệ tử Cát Tường Các đứng ở trong viện ngẩng ngốc mà nhìn một màn này, sau một lúc lâu Hồng Lăng mới lắp bắp nói: “Thần truyền đệ tử đại tông môn bọn họ, ngày thường đều thích chơi như vậy sao?”

“Không được nói bậy.” Cát Cân nhìn Lâm Hộc trầm mặc bên cạnh, đối với các sư đệ sư muội nói: “Đi lên.”

Không đứng, quẻ tượng hôm nay nói nàng hợp chân trái, nhưng là thời điểm nàng bước lên cầu, giống như đi chân phải?

Tới trên phi cung, Lâm Hộc đem một túi linh thạch cho vào tế lò ở giữa chính điện, sau đó điểm một chút linh lực, phi cung liền cực nhanh bay đi.

“Đại sư huynh, Hoàn Tông chân nhân cười phi cung rồi đi.” Sư đệ đẩy cửa vào nhà, thanh âm có chút nôn nóng.

“Hắn vốn là sẽ không ở Nhạn Thành lâu.” An Hòa giờ tay, “Để hắn đi thôi. Từ nay về sau, lễ đưa Lưu Quang Tông tăng thêm hai thành.”

Không biết có phải hắn ảo giác hay không, hắn vì sao cảm thấy..... Đại sư huynh đối với việc Hoàn Tông chân nhân rời đi, không chỉ có không tiếc hận, mà giống như còn có vài phần vui vẻ đưa tiễn?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Biến Cố

Editor: TIEUTUTUANTU

Phi cung rời khỏi phạm vi Nhạn Thành, bay cao vào tầng mây, sông núi cùng tầng tầng mây trắng đều ở phía dưới phi cung. Không Hầu đứng ở bên tay vịn, cách kết giới nhìn mây trắng dưới chân, còn có núi cao sông lớn như ẩn như hiện sau tầng mây.

Người thời điểm đứng ở chỗ cao, nhìn sơn hà nhỏ bé đến cực điểm, dễ dàng sinh ra một loại cảm giác làm chủ thiên địa. Nhưng là núi vẫn là núi, sông vẫn là sông, không có người có thể chinh phục chúng nó, bọn họ sinh ra với thiên địa, cuối cùng cũng chỉ sẽ biến mất trong thiên địa.

Không Hầu ngẩng đầu nhìn không trung xanh thẳm, nơi đó rộng lớn như thế, không biết phía sau một tầng xanh này, cất giấu cái gì? Là Tiên giới các tu sĩ tha thiết ước mơ, hay là một nơi xa lạ nào đó chứ ai biết tới?

Có người nói, tu hành chính là nghịch thiên sửa mệnh, cùng thiên địa tranh chấp. Không Hầu quan niệm lại cùng bọn họ hoàn toàn tương phản, tu hành không phải cùng thiên địa tranh chấp, mà là thuận theo thiên địa đại đạo, làm thể xác và tinh thần cùng thiên địa hợp nhất, cuối cùng được thiên địa thừa nhận, vũ hóa mà đăng tiên.

Linh khí bọn họ dẫn vào trong cơ thể là từ chính thiên địa tặng, tư liệu bọn họ chế tác pháp khí, cũng lấy từ đại địa. Hết thảy những thứ cần cho tu luyện, đều là thiên địa giao cho, vậy sao lại nói là nghịch thiên sửa mệnh?

Hoàn Tông đi đến bên người nàng, trên người mang theo mùi được hương nhàn nhạt dễ ngửi. Không Hầu nghiêng đầu nhìn hắn một cái, “Như thế nào không ở trong phòng nghỉ ngơi?”

“Ta ở bên cửa sổ thấy muội ở chỗ này đứng yên thật lâu.” Hoàn Tông cúi đầu nhìn mây trắng dưới phi cung, “Là lo lắng cho Cát Tường Các?”

Không Hầu lắc đầu, chỉ chỉ trời xanh trên đỉnh đầu: “Đang nhìn trời.”

Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn hướng không trung, trong tròng mắt hiện lên một mảnh lam trong suốt, không hề có tạp chất.

“Vừa rồi ta đột nhiên có một ý niệm kỳ quái, tu sĩ chúng ta luôn có thói quen bay lượn cùng đứng ở chỗ cao, phảng phất hết thảy đều khống chế trong tay.....” Không Hầu chạm vào tay vịn lạnh lẽo, “Nhưng chúng ta cũng chỉ là chúng sinh trong muôn nghìn chúng sinh mà thôi.”

Hoàn Tông kinh ngạc mà nhìn Không Hầu, hắn không nghĩ tới nàng tuổi còn nhỏ, cũng đã có ngộ đạo ý niệm. Ngộ đạo, trọng ở tự ngộ, cái này không có

người có thể dạy, cũng dạy không được, bởi vì đạo tại bản tâm, trừ bỏ chính mình, ai cũng không thể tạo ra đạo tâm trong lòng người khác.

Có chút tu sĩ, đến khi ngã xuống cũng ngộ không ra đạo của mình, Không Hầu ở phương diện tu hành thiên tư cùng tâm tính, thật sự vừa mừng lại vừa lo lắng.

“Không Hầu, ta là một kiếm tu. Đối với ta mà nói, quan trọng nhất chính là kiếm, có kiếm liền có thể chém hết thầy tà ma, ngao nghể khắp thiên hạ.” Hoàn Tông chấp tay sau lưng, biểu tình bình tĩnh mà nhìn đại địa dưới thân, “Ta chính là kiếm, kiếm chính là ta, lòng ta suy nghĩ, kiếm tức sở hướng, đây là kiếm đạo.”

Không Hầu trong đầu tựa hồ có linh cảm thoáng hiện, nhưng là loại cảm giác này giây lát lướt qua, nàng tựa ngộ tựa nghi nhìn Hoàn Tông, tổng cảm thấy trước mặt nàng giống như có một con đường, nhưng là nàng chưa thể thấy rõ được.

“Có một số việc không cần phải gấp gáp, khi cơ duyên tiến đến, liền có thể giải quyết dễ dàng.” Hoàn Tông móc ra một quả thu nạp giới xinh đẹp, “Có kiện đồ vật vẫn luôn chưa đưa cho muội.”

“Thu nạp giới?” Không Hầu tiếp nhận nhãn, nàng nghi hoặc mà nhìn Hoàn Tông, “Cho ta cái này làm chi?”

“Trước đó vài ngày, gia sư nghe nói muội đồng hành cùng ta, liền chuẩn bị một phần lễ vật. Bên trong là một ít đồ vật nữ hài tử thường dùng, muội xem có thích không?” Hoàn Tông vẫn luôn muốn tìm cơ hội đem đồ chương quây Ngự Tiêu Môn cho hần chuyển giao đến Không Hầu, nhưng là vẫn luôn không tìm được có.

Hiện tại thấy Không Hầu vì chưa ngộ đạo mà không cao hứng, hần cũng không cần nghĩ lý do tặng đồ nữa, lập tức lấy ra đồ vật này đó khả năng nữ hài tử sẽ thích làm nàng cao hứng.

Không Hầu dùng thần thức ở thu nạp giới quét một lần, bên trong thoa hoàn, vẩy sam, giày thêu, linh thạch đều có, thậm chí còn có lụa choàng, khăn tay, pháp trượng, phi kiếm, nàng nhìn nhìn Hoàn Tông, lại nhìn nhìn thu nạp giới. Trong lòng đồn kiếm tu thực lực cao cường, mặt lạnh ít lời, lại là cẩn thận như vậy?

Thật là..... Kiếm tu không thể xem bề ngoài, sâu không thấy đáy a.

Thấy Không Hầu không nói lời nào, Hoàn Tông cho rằng nàng không thích mấy thứ này: “Nếu là không thích, tới Cát Tường Các ta lại mua thứ khác cho muội.”

“Thật xinh đẹp, ta thực thích.” Không Hầu lắc đầu, đem nhãn thả lại trong tay Hoàn Tông, “Bên trong linh thạch quá nhiều, hảo ý của sư bá, lòng ta nhận, nhưng thu nạp giới này ta không thể thu, quá quý trọng, tự thấy hổ thẹn.”

“Sư phụ rất ít khi cấp nữ hài tử tặng đồ, muội nếu là không nhận, sư phụ sẽ cho là muội không thích mấy thứ này.” Hoàn Tông đem thu nạp giới lại lần nữa đưa cho Không Hầu, “Huống chi muội cũng chuẩn bị lễ vật cho họ, gì nói hổ thẹn?”

Nàng cũng tặng lễ vật, khi nào? Không Hầu cúi đầu nhìn thu nạp giới bị Hoàn Tông mạnh mẽ nhét trở lại, mờ mịt, chẳng lẽ là chỉ ba phiên giao nhân lần kia? Nhưng đó là sư môn đưa, cùng nàng có thể có bao nhiêu đại quan hệ?

“Tông chủ, phi kiếm sứ giả tới.”

“Lại tới nữa?” Từng có kinh nghiệm vài lần thu lễ, lúc này đây nghe được đệ tử nói phi kiếm sứ giả tới, Kim Nhạc thể nhưng cảm thấy chính mình tâm như nước lạnh, xem ra năng lực thích ứng thật sự rất mạnh, “Cho mời.”

“Tông chủ, sư diệt lại gửi đồ về?” Từng Hà phong chủ đi vào đại môn, nhìn thu nạp túi trong tay Kim Nhạc, trên mặt nghiêm túc lại có vài phần ý cười, “Lần này thể nhưng dùng thu nạp túi đựng, xem ra đồ vật bên trong thực mới lạ.”

Ít nhất so vài lần trước dùng đại túi bao lại, chờ phi kiếm sứ giả từ thu nạp giới lấy ra tới liền rơi rụng đầy đất.

Kim Nhạc ngẩng đầu nhìn Từng Hà, Từng Hà ngồi xuống, chờ Kim Nhạc đem thu nạp túi mở ra, một chút ý tứ chuẩn bị rời đi đều không có. Thấy hần không muốn đi, Kim Nhạc cũng không đuổi hần đi, mở ra thu nạp túi ra, đồng lớn cá mặn khô như núi nhỏ nháy mắt rơi đầy đất.

Bị cá mặn xú vị tập kích Từng Hà: “.....”

Sư diệt tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng tốt xấu cũng coi như người biết chú ý, như thế nào hướng sư môn gửi một đồng xú cá mặn trở về.

Từng Hà giờ phút này bỏ đi cũng không phải, ở lại cũng không được, đành phải trộm vận dụng linh lực, đem khứu giác phong ấn.

Làm bộ không có nhìn đến thủ đoạn nhỏ của hần, Kim Nhạc cầm lấy một khối cá mặn, tỉ mỉ nhìn vài lần: “Đây là cá Song Cánh chế thành cá khô.”

“Cá Song Cánh?” Từng Hà kinh ngạc mà nhặt cá lên nhìn vài lần, “Loại thức ăn này, ai sẽ phí phạm của trời như thế, thể nhưng đem nó làm thành cá khô?” Cá Song Cánh có thể bơi ở trong nước, lại có thể bay ở trên trời, ăn vào tránh độc luyện thể, một con có thể bán gần ngàn linh thạch. Loại người bắt được cá này, không phải hoan thiên hi địa nấu ăn, thì chính là cùng người khác đổi giá cao. Hần sống gần ngàn năm, vẫn là lần đầu tiên thấy được dùng Cá Song Cánh làm thành cá mặn khô.

Tâm tình. .... Thập phần phức tạp.

Một đồng cá mặn khô này, sư diệt chỗ nào tìm được loại thứ tốt này?

“Đây là cái gì?” Tùng Hà ở nhìn đến một mảnh đôi cá khô kim quang, không rành lo đến cá mặn hôi thối này đó. Đây là một đôi cá khô, trên người ánh vàng rực rỡ, giống như dùng hoàng kim chế thành, trên thân cá vảy đã mất hơn phân nửa, nhưng là cá người kim sắc như cũ thập phần chói mắt.

“Đây là.....” Kim Nhạc đứng lên, “Đây là..... Đây là Long Ngư?”

Long Môn có ba đạo, sau khi cá nhảy qua ba đạo Long Môn, liền sẽ từ cá hóa rồng. Nhưng nếu là lướt qua một đạo Long Môn, thì dù không thể hóa thân thành rồng, nhưng trên người cũng sẽ dính lên long khí, trở thành Long Ngư nửa long nửa cá, loại cá này trên người mang theo long tức, tuy không sánh bằng long, nhưng lại thập phần khó được. Bởi vì phần lớn cá không có lướt qua Long Môn, đều đã bị kiếp lôi đánh chết, Long Ngư có thể sống sót còn bị người bắt được, càng là hiếm thấy đến đáng thương.

“Tông chủ..... Long ngư giá trị liên thành, sư diệt đối với người thật đúng là quá hiếu thuận.” Tùng Hà nhớ tới hai cái đồ đệ kia của mình, theo ở bên người hắn năm sáu trăm năm, lại không có mấy phần hiểu chuyện như sư diệt?

“Tiểu hài tử không hiểu chuyện, ý vào trên người có chút tiền tài, nhìn thấy thứ hiếm lạ liền thích mua loạn.” Kim Nhạc đem Long Ngư để vào hộp, “Cái này ta lưu trữ cho hắn. Còn Song Cánh ngư đem phân cho các phong môn đi, cũng coi như là một mảnh tâm ý của hắn.”

“Tông chủ, cái kia Long Ngư.....”

“Long Ngư quá nhỏ không đủ phân.” Kim Nhạc đem hộp ném vào thu nạp giới, xụ mặt nói, “Đồng cá mặn này để ở đây cũng không có ích gì, người đi kêu đệ tử tới, sớm chút đem đến các phong môn đi.”

Tùng Hà: “.....”

Nhìn hắn bộ dạng keo kiệt, ai mà không có đồ đệ chứ, hắn không chỉ có, mà còn có hai đứa kia!

Hoàn Tông cũng không biết Không Hầu giúp hắn gửi trở về kia đôi cá mặn khô giá trị thập phần sang quý. Hắn bồi bên người Không Hầu, nhìn mây cuộn mây tan, thay đổi vô thường.

Ngồi ở phi cung Cát Tường Các đệ tử trộm trộm nhìn hai người, chỉ cảm thấy nam phiêu dật xuất trần, nữ mỹ mạo tươi sáng, rõ ràng tính cách không hề có chỗ tương tự, nhưng khi ngồi ở cùng nhau, lại thích hợp ngoài ý muốn.

“Sư tỷ, chúng ta sắp tiến vào địa giới Phong Châu rồi, xem ra lần này đại hung chi quẻ đã được phá giải.” Hồng Lăng hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, mắt thấy phi cung sắp tiến vào địa giới Phong Châu, rốt cuộc cũng an tâm xuống.

Chỉ cần bay qua phiên rừng này, liền thuộc về Phong Châu quản hạt, liền tính thực sự có tà tu tác loạn, cũng yên tâm ba phần.

“Đã sớm nói với muội, sự tình còn chưa rõ ràng thì đừng tùy tiện nói ra ngoài.” Cát Căn còn muốn huấn đạo Hồng Lăng vài câu, nhìn đến bên ngoài Hoàn Tông chân nhân bỗng nhiên đứng lên, không biết vì sao, nàng trong lòng có loại dự cảm bất hảo.

“Hoàn Tông?” Không Hầu thấy sắc mặt Hoàn Tông bỗng nhiên trầm xuống dưới, lập tức triệu ra Thủy Sương kiểm nắm trong tay, “Có việc không hay sao?”

“Có cảnh giới chi tâm như vậy, xem ra đồ nhi ta chết ở trong tay các người cũng không oan uổng.” Một thanh âm già nua từ trong tầng mây truyền đến, lại không thấy bóng người.

“Không cần giả thần giả quỷ, hiện thân đi.” Hoàn Tông trong tay ngân quang chột lóe, tiếng rồng ngâm vang lên, bản mạng kiếm đã đến trong tay, hắn nhìn Không Hầu phía sau, cũng không có thu hồi kết giới ngoài phi cung.

“Người trẻ tuổi có năng lực là chuyện tốt, nhưng giọng điệu quá cuồng vọng thì khó mà sống lâu.” Một lão tiên nhân người mặc bạch y, hạc phát đồng nhan xuất hiện. Nếu không phải hắn mở miệng khiêu khích, Không Hầu sẽ cho rằng hắn là trưởng lão tu vi cao thâm trong tông môn nào.

“Kiểm tu?” Lão nhân ngồi xếp bằng trên một con....., run rẩy hút thuốc phiện trong tay, “Trước đó vài ngày đồ nhi ta đến biệt viện hai vị làm khách, lại là vừa đi không trở về, lão hủ ta ưu đồ sốt ruột, mong rằng nhị vị đạo hữu cho ta một công đạo.”

Lão nhân này là tà tu?!

Không Hầu nhớ tới tên tà tu bị nàng thu nạp khi vừa đến Nhạn Thành. Cái kia tà tu đã là Nguyên Anh kỳ tu vi, sư phụ hắn, tu vi là kiêu cao thâm gì?!

“Lệnh đồ tự tiện xông vào nhà riêng, ý đồ đã thương tánh mạng người khác, tự nhiên đã đền tội.”

Hoàn Tông âm thanh lạnh lùng nói, “Trong mắt ta không chấp nhận được hạt cát, người vẫn là nên mau chóng rời đi.”

“Hảo sinh cuồng vọng!” Lão tà tu hừ lạnh, “Giết người thì đền mạng, hôm nay ta liền lấy đầu các người, huyết tể đồ nhi.”

Lão tà tu không hề thu liễm hơi thở trên người, linh áp thật lớn chấn đến kết giới bên ngoài phi cung thiếu chút nữa vỡ nát, nhưng cũng chỉ là thiếu chút nữa.

Không Hầu nhìn kết giới đông đưa không thôi, lo lắng nói: “Hoàn Tông, đây là ai?”

“Nếu ta không đoán sai, hẳn là một trong hắc bạch nhị tà tôn, Vô Khổ lão nhân.” Hoàn Tông nhìn đối phương bộ dáng xuất trần, “Người này tàn nhẫn độc ác, thị huyết như mạng, tu vi đã là Phân Thần kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Sát Thần

Editor: TIEUTUTUANTU

“Phân Thần kỳ tu vi?!” Không Hầu cho rằng lỗ tai mình xảy ra vấn đề, sư phụ nàng là Xuất Khiếu kỳ tu vi, đã là cao thủ tron Tu Chân giới, không nghĩ tới tu vi tà tu này thế nhưng so với sư phụ nàng còn cao một cấp bậc. Nàng nghĩ nghĩ, đem Thủy Sương kiếm cầm hồi búi tóc.

“Không Hầu cô nương, làm sao vậy?” Lâm Học tay cầm kiếm đuổi tới bên người bọn họ nhìn thấy Không Hầu hành động quái dị, nghi hoặc khó hiểu.

“Sư phụ sư huynh mấy năm nay dưỡng ta không dễ dàng.” Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra một quả phi tin phù, “Trước khi chết, ta muốn lưu lại mấy câu nói cho họ.”

Nhìn tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch, tay lấy phi tin phù hơi hơi phát run, Lâm Học không nói cho nàng, liền tính nàng có tâm truyền phi tin phù ra ngoài, lấy tu vi Bạch Tà Tôn, có rất nhiều thủ đoạn ngăn lại. Bất quá hẳn sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được đệ tử thấy đánh không lại liền chuẩn bị lưu di thư.

Phân Thần kỳ tu vi có bao nhiêu đáng sợ, Không Hầu chưa bao giờ trực diện cảm thụ qua. Khi nàng nhìn Vô Khổ lão nhân chỉ cần huy tay áo một cái, đã khiến cho phi cung phiêu đăng, thiên địa biến sắc, nàng rút cuộc minh bạch mình có bao nhiêu nhỏ bé, vì sao tu sĩ tu vi Nguyên Anh kỳ trở lên sẽ xưng là lão tổ.

Sớm biết rằng hôm nay bỏ mệnh tại đây, nàng hẳn là nên tìm Diệu Bút Khách, nói cho hắn, hắn viết thoại bản rất hay, ngàn vạn không cần từ bỏ, gần đây nàng chưa mua được sách mới của hắn, cũng không biết là hắn đã từ bỏ không viết, hay là có chuyện khác trì hoãn.

Nàng không nên mang nhiều đồ vật như vậy ra cửa, hiện tại nàng đã chết, đồ vật mang trên người khẳng định toàn sẽ vào tay tà tu kia. Càng nghĩ càng giận, Không Hầu đỏ mắt.

“Không cần sợ hãi.” Hoàn Tông thấy tay Không Hầu niết ngọc phù ngời xỏm trên mặt đất, hốc mắt hồng hồng, hết sức đáng thương. Hắn cong lưng, nhìn chăm chú vào hai mắt nàng, vươn tay vỗ nhẹ nhẹ đỉnh đầu nàng một chút, “Có ta ở đây, sẽ không để muội xảy ra chuyện.”

“Hoàn Tông.” Không Hầu bắt lấy tay áo hắn, “Huynh không cần mạo hiểm, thương thế của huynh còn chưa khỏi.”

“Không có việc gì.” Hoàn Tông đối nàng cười, cười đến thực ôn nhu. Không Hầu ngờ ngẩn mà nhìn hắn, nói không nên lời, tay chặt chẽ mà túm tay áo hắn không bỏ.

“Muội còn chưa xem ta dùng kiếm, hôm nay không nên bỏ qua.” Hoàn Tông quay đầu nhìn Vô Khổ dùng pháp khí công kích kết giới bên ngoài phi cung, phi thân nhảy ra khỏi kết giới, một thân bạch y sáng một vùng trời.

“Hoàn Tông.”

“Công tử!” Lâm Học biết mình không phải đối thủ của Vô Khổ, xoay người nhìn Không Hầu cùng với chúng đệ tử Cát Tường Các, đối bọn họ nói: “Chư vị lưu tại phi cung, không được ra ngoài, ta đi trợ giúp công tử một tay.”

Không Hầu nhìn Lâm Học đi theo Hoàn Tông, thu hồi phi tin phù trong tay, gỡ xuống Phượng Thủ thoa, trầm cài đầu vào tay biến ảo thành Phượng Thủ Không Hầu, Phượng Thủ phát ra một tiếng phượng minh bên nhọn.

“Thế nhưng là Phượng Thủ pháp khí, lão phu hôm nay số phận không tồi, gặp được danh môn chính phái thiên kiều chi tử.”

Vô Khổ nghe được phượng minh thanh, nhìn Không Hầu sau kết giới, cười quái dị một tiếng, “Các ngươi lấy mạng đệ tử ta, ta lấy thủ cấp đệ tử chính phái các ngươi đền lại, sinh ý này cũng không tính là lỗ vốn.”

Tiếng nói vừa dứt, pháp bảo trong tay hắn chợt động, toàn bộ không gian phẳng phất đều vận vẹo, kết giới vào giờ phút này sụp đổ, cuồng phong thật lớn cán quét phi cung, đệ tử Cát Tường Các hét lên một tiếng, thiếu chút nữa bị quét bay ra ngoài.

“Ông!”

Không Hầu kích thích Phượng Thủ, sóng âm thật lớn đem cỗ phong này chấn trở về, nàng đứng ở trên lan can, búi tóc tản ra, tóc đen bay múa trong gió, đôi mắt lại phá lệ sáng ngời.

“Có chút tiền đồ.” Vô Khô hừ lạnh, thế công không ngừng, nhất chiêu huyết son biển lửa mang theo vô số linh hồn kêu rên mà đến, toàn bộ thiên địa đều lâm vào hắc ám. Thế công Phân Thần kỳ đại năng, lại há là một tu sĩ Tâm Động kỳ có thể ngăn cản, nếu không phải có Phượng Thủ hộ thân, Không Hầu cơ hồ không trụ được.

Vô Khô sát ý bùng bùng, đối với Không Hầu không có chút lưu thủ nào, nhưng mà hắn lại không cách nào tới gần Không Hầu, bởi vì một người ngăn ở trước mặt hắn.

“Hào một cái anh hùng cứu mỹ nhân, hôm nay ta liền giết hết ……”

Hoàn Tông vội nghe hắn nói, Long Ngâm Kiếm xuất khiếu, là hủy thiên diệt địa chi thế.

“Ngươi!” Vô Khô vội vàng né tránh, lại bị kiếm khí gây thương tích, ngọc quan (cái mà nam nhân dùng để cố định búi tóc) bị kiếm khí lạnh thấu xương chém thành hai nửa, tóc dài màu bạc tứ tán xõa ra, kia cả người tiên phong đạo cốt phút chốc mất hơn phân nửa.

Hoàn Tông cũng không cho hắn thời gian phản ứng, Long Ngâm Kiếm phá không mà đi, nhắm thẳng Vô Khô. Vô Khô không dám phân tâm, tung ra pháp bảo bản mạng ngăn lại phi kiếm, vội vàng né qua một kích. Hắn kinh nghi nhìn về phía Hoàn Tông, người này cốt linh bất quá ba trăm tuổi, vì sao có tu vi cao thâm như vậy?

Từ xưa chính tà không đội trời chung, đệ tử chính phái thiên phú xuất chúng như thế, nào còn có chỗ dừng chân cho tà tu bọn họ? Không được, hôm nay phải giết hắn ở nơi này!

Vô Khô trong lòng hạ quyết tâm, cũng không tiếp tục trêu chọc hậu bối nữa, lấy mười phần bản lĩnh ra tới.

Hắn lấy ra một kiện hắc khí pháp khí, dùng linh khí thúc dục, ném đến không trung. Pháp khí này là Khiên Tâm Túy, tên thực mỹ, nhưng lại là vũ khí dẫn phát tâm ma đáng sợ, là do hắn hao phí gần ba ngàn đan nguyên tà tu luyện chế mà ra, chuyên dùng để đối phó.

Không nghĩ tới vũ khí bí mật này còn chưa dùng đến trên người đại năng tu sĩ chính phái, lần đầu tiên lấy ra, lại là để đối phó với một kiếm tu trẻ tuổi.

Khiên Tâm Túy vừa đến không trung, liền biến thành một cái dù thật lớn, bên trong tản che phủ, tà khí cùng sát khí cơ hồ muốn ngưng kết thành thật thể, giương nanh múa vuốt muốn sinh linh xung quanh cắn nuốt.

“Công tử!” Lâm Học trong lòng âm thầm sốt ruột, công tử vốn dĩ chính là tâm cảnh xảy ra vấn đề, nếu bị quái dị dù này nhiếp thất thần phách, chẳng phải là họa càng thêm họa? Không dám để tà tu biết được nhược điểm của công tử, tay hắn kết ấn, kim quang thật lớn từ trên người hắn tán ra, chói mắt.

“Yêu khí.” Vô Khô cười lạnh, “Yêu tộc di huyết thể nhưng lưu tại bên người nhân loại làm tôi tớ, năm ngàn năm trước Yêu tộc đại vị cao quý, hiện giờ thể nhưng lưu lạc đến mức này, chỉ bằng đi theo tà tu chúng ta, ít nhất không cần phụ thuộc.”

Yêu khí trên người tu sĩ tòa kim quang chi sắc, tổ tiên hắn là Yêu tộc thập phần cường đại, chỉ là không biết hắn được truyền lại mấy phần huyết mạch, cỗ yêu khí này tỏa ra mỏng manh làm người phân biệt không rõ.

Nhìn ra Lâm Học có ý đồ dùng huyết mạch trong người xua tan sát khí, Vô Khô cười to nói: “Nếu là tổ tiên ngươi, có lẽ có thể phá Khiên Tâm Túy. Hiện giờ ngươi muốn dựa vào điểm huyết mạch kẻ thừa mỏng manh này, tới phá giải Thần Khí luyện chế từ ba ngàn tà tu mà thành của ta, quả thực chính là nằm mơ.”

Lâm Học không để ý tới hắn, nhìn công tử ở trong sương đen, linh khí trên người thúc dục đến càng mau.

“Nếu ngươi chấp mê bất ngộ như thế, ta chỉ có thể đưa ngươi lên đường. Đường Hoàng Tuyền này ngươi đi chậm một chút là có thể nghênh đón chủ nhân của ngươi.”

Vô Khô nắm ngón tay mở ra, bọt nước trong không khí toàn bộ ngưng kết thành băng, băng hóa thành một đầu quái thú răng nhọn, há mồm hướng Lâm Học táp tới.

Tiếng nhạc vang lên, ngăn quái thú đang mở miệng rộng ra lại. Thanh âm vô hình vô ảnh, vô số linh khí chui vào trong quái thú băng cốt, Thủy Strong kiếm phá không bay tới, đem quái thú trăm thành hai đoạn.

“Không Hầu cô nương?” Lâm Học nhìn Không Hầu trên tầng mây ôm Phượng Thủ thờ đốc, không nghĩ tới tiểu cô nương vừa rồi còn sợ tới mức phi tin phù đều lấy không xong, thế nhưng vào giờ phút này lại đứng lên quyết đấu.

Không Hầu toàn thân dán đầy các loại phù triện, bên hông cũng treo không ít pháp bảo hộ thân, cả người giống như nhà giàu mới nổi khoe của, đem thứ tốt sở hữu đều bày ra ngoài. Nhưng mà giờ này khắc này không ai cười nàng.

“Ta không có việc gì.” Không Hầu tay run nhè nhẹ, ngăn lại một kích của tu sĩ tu vi Phân Thần kỳ, đã hao phí hơn phân nửa linh lực trên người nàng.

Nhưng là trong lúc nguy cấp, nàng không thể lộ ra nửa phần yếu đuối, thua tu vì không thể thua khí thế, không thể làm mất mặt tu sĩ chính phái.

Nàng lo lắng nhìn Hoàn Tông bị sát khí bao phủ, duỗi tay tiếp được Thủy Sương kiếm bay trở về, khẽ nâng cầm dùng mũi kiếm chỉ vào Vô Khổ, “Già mà không đứng đắn, ý mạnh hiệp yếu, không biết xấu hổ.”

“Nha đầu thói nhanh mồm dẻo miệng, chẳng lẽ không ai nói cho ngươi biết, là tà tu thì không cần mặt mũi?” Vô Khổ ngẩng đầu, một đầu quái thú thật lớn lần thứ hai ngưng kết ở không trung mà thành, “Tiêu hài tử mạnh miệng trường bối không thích.”

Không Hầu không dám cùng đối phương trực tiếp giao thủ, từ trên người kéo xuống một kiện pháp bảo liền ném ra ngoài. Pháp bảo cùng quái thú chạm vào nhau, pháp bảo theo tiếng mà nứt, quái thú cũng bị nổ thành bột phấn. Lúc này nàng cũng không rảnh lo pháp bảo có bao nhiêu đáng giá, có bao nhiêu quý trọng.

Thời gian chính là tiền tài, có thể kéo một khắc tính một khắc.

Lâm Hộc cũng không dự đoán được Không Hầu thế nhưng lấy ra pháp bảo cao cấp như vậy ném ra, khó trách Vân Hoa Môn dám để cho đệ tử mới Trúc Cơ kỳ ra cửa, nhiều pháp khí như vậy cũng đủ nàng ném ra tranh thủ thời cơ mà chạy.

Giờ phút này nếu nàng mặc kệ công tử còn có những đệ tử Cát Tường Các đó, liền có cơ hội chạy trốn.

Bị một cái hoàng mao nha đầu Tâm Động kỳ liên tiếp hai lần chặn lại thế công, Vô Khổ có chút không vui, hấn mặc kệ Hoàn Tông cùng Lâm Hộc, trực tiếp phi thân lảng không một chường.

Không Hầu bị một chường này đánh trúng, không kịp phát ra một tiếng, liền ngã xuống.

“Không Hầu tiên tử.” Trên phi cung, Hồng Lăng cùng Cát Căn thấy thế, nhảy ra rào chắn bay xuống, muốn tìm kiếm Không Hầu sinh tử không rõ.

Nhưng mà uy áp Phân Thần kỳ thật lớn ép tới linh khí trong cơ thể các nàng tán loạn, nếu không phải nhóm sư đệ sư muội tay mắt lanh lẹ dùng pháp khí đem các nàng kéo hồi phi cung, bọn họ chỉ sợ sẽ không trụ được.

“Sư tỷ, các ngươi không có việc gì đi?”

“Ta không có việc gì.” Cát Căn lắc đầu, nhìn tầng mây thật dày phía dưới, gất gao nhăn mày. Nàng cũng là Tâm Động kỳ tu vi, ở dưới uy áp này, linh khí đều không thể tự nhiên vận chuyển, Không Hầu tiên tử trúng một chường kia, há có thể toàn mệnh? Nàng ngẩng đầu nhìn không trung bị hắc khí bao phủ, người có thể cứu Không Hầu tiên tử, có lẽ chỉ có hấn.

Chỉ là bên trong tầm che phủ của đại ô kia hồi lâu không có động tĩnh, chẳng lẽ.....

Cát Căn trong lòng hiện lên rất nhiều ý niệm u ám, vội vàng ổn định tâm thần. Nàng cũng không thể vạn sự đều trông mong vào người khác, đối với quê hương mà nói, dù cho là tử cục cũng sẽ có một đường sinh cơ, tu sĩ bị quan, không thích hợp làm quê hương.

Nhưng là ở thời điểm vừa rồi nhìn đại ô (cây dù lớn), trong đầu nàng tất cả đều là các loại trường hợp huyết nhục mơ hồ.

Nàng chỉ là nhìn thoáng qua, liền bị ảnh hưởng như vậy, Hoàn Tông chân nhân bị bao phủ bên trong, phải chịu ảnh hưởng sâu đến mức nào?

Nhưng vào lúc này, cự dù tại không trung bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, phát ra muôn vàn tiếng kêu khóc. Trường hợp này làm Cát Căn trong lòng phát lạnh, nàng nghĩ tới Vô Gian địa ngục, nơi đó có vô số ác quỷ lôi kéo người qua đường, muốn cho bọn họ cùng nhau lâm vào trầm luân.

“Không được nghe!” Cát Căn che lỗ tai lại, đối nhóm sư đệ sư muội biểu tình hoảng hốt nói, “Tất cả đều phong ấn thính giác.”

Không nghe tiếng kêu kêu khóc nữa, quả nhiên dễ chịu rất nhiều, Cát Căn lo lắng càng trọng, quái dị xuất hiện loại biến hóa này, chẳng lẽ là Hoàn Tông chân nhân đã.....

Liền ngay lúc này, một đầu kim long từ trong sương đen nồng đậm bay ra, kim long mở miệng, tiếng rống ngâm kinh thiên động địa. Cát Căn không tự giác buông tay đang che lỗ tai ra, ngơ ngẩn mà nhìn hư ảnh kim long trong không trung, thẳng đến khi nó đem quái dị quần quanh, làm tiếng ác quỷ kêu khóc nhỏ lại, Cát Căn mới đột nhiên phục hồi tinh thần.

Đây là Hoàn Tông chân nhân?!

Sương mù dày đặc, nam nhân bạch y cầm lợi kiếm trong tay dẫm hư không từng bước một chậm rãi đi ra, ánh mắt lạnh như hàn băng. Hấn xoay người nhìn hắc dù thật lớn kia, đương tay huy kiếm, tiếng rống ngâm lên, hắc dù bị chém thành hai đoạn.

“Công tử.....” Lâm Hộc sắc mặt phi thường khó coi.

Bạch y nam nhân thần tình lạnh lùng nhìn hấn một cái, áo bào bay múa ở không trung, hấn lạnh lùng nhìn Vô Khổ lão nhân, khóe môi khẽ nhúc nhích: “Tìm chết.”

“Ngươi thế nhưng có thể từ bên trong ra tới, chuyện này không có khả năng?” Vô Khổ nhìn Khiên Tâm Túy bị hủy, trong lòng lại hận lại bức, hấn hận nhất chính là kiếm tu cao cao tại thượng. Từ nhỏ có được tư chất xuất chúng, cả ngày một bộ bộ đáng chính nghĩa, khiến người buồn nôn.

Hoàn Tông xuất kiếm, uy lực kinh người, nhất chiêu phá lệ tuyệt mỹ, nhẹ nhàng mà mang theo sức mạnh thập phần cường đại.

Oanh.

Vô Khổ dùng pháp bảo cản lại, hai bên va chạm, dòng khí thật lớn tứ tán mở ra, Lâm Hộc vội vàng ở trước mặt đệ tử Cát Tường Các lập một cái kết giới.

Hai người nhìn như thế lực ngang nhau, chỉ có Vô Khổ trong lòng kinh hãi không thôi, hắn nhìn bản mạng pháp bảo xuất hiện vết rạn, đau lòng đến phảng phất vỡ ra chính là hắn. Toàn lực đánh lui một kích này của Hoàn Tông, Vô Khổ không nghĩ tái chiến, bỏ xuống một kiện pháp khí nổ tung, vội vàng đào tẩu.

Nhưng mà kiếm tu mạnh ở tốc độ, hắn mới vừa chạy ra không xa, Hoàn Tông liền lách mình ngăn ở trước mặt hắn. Rõ ràng đây là cùng một người, nhưng là Vô Khổ lại cảm thấy, kiếm tu bước ra từ Khiên Tâm Túy, cùng người vừa nãy hoàn toàn khác nhau.

Mũi kiếm đâm vào hắn cánh tay, huyết hoa ở trên quần áo trắng của Khổ Vô nở rộ. Hắn không rảnh lo miệng vết thương, dùng tay không bị thương, miễn cưỡng ngăn trở một kích tiếp theo.

Hắn dùng Khiên Tâm Túy thả ra một cái ác quỷ.

“Muốn chạy trốn?” Hoàn Tông bỏ kiếm, một chưởng đánh lên ngực Vô Khổ, Long Ngâm Kiếm ở không trung bay một vòng, lần thứ hai lọt vào hắn trong tay, hắn lảng không nhất kiếm, kiếm xuyên thấu bụng Vô Khổ.

“Người, người.....” Vô Khổ cúi đầu nhìn kiếm cắm vào bụng, trên mặt lộ ra kinh hãi.

Người là ai?

“Một trăm năm trước, Vô Hi tà tu, cũng là bị giết bởi thanh kiếm này.” Huyết theo mũi kiếm một giọt một giọt buông xuống, “Lúc ấy các người tựa hồ tự xưng là Tam Sắc Tà Tôn?”

“Người là Trọng, Trọng.....” Vô Khổ che bụng máu chảy không ngừng, trông mắt trừng đến thật lớn.

Như thế nào là hắn, sao có thể là hắn?!

Nếu biết giết đồ đệ hắn chính là người này, dù cho bị người toàn bộ Tà Tu Giới nhạo báng, hắn cũng tuyệt đối không đơn thương độc mã chạy tới chịu chết. Vô Khổ hối hận không thôi, đến tận cùng là khôn khiếp nào nói với hắn, giết đồ đệ hắn chỉ là hai đệ tử chính phái trẻ tuổi?

Hắn báo thù, là đi tìm cái chết!

Nhìn Hoàn Tông mặt vô biểu tình, nội tâm Vô Khổ tràn ngập tuyệt vọng, hôm nay hắn liền bỏ mạng ở tại đây. Hơn nữa cho dù chết, còn phải bị khôn khiếp toàn bộ Tà Tu Giới cười nhạo hắn là tà tu ngu xuẩn nhất giới trong 500 năm trở lại đây.

Nếu là có thể tồn tại trở về, hắn nhất định phải hảo hảo bồi dưỡng đệ tử thu thập tình báo, nhất định sẽ không lại vì mặt mũi, chạy tới quất tháo chơi uy phong.

Nhất định.....

Nhìn Hoàn Tông lần thứ hai giờ lên Long Ngâm Kiếm, Vô Khổ ngẩng đầu nhìn trời, chờ đợi tử vong đến.

Hoàn Tông ở một khắc chuẩn bị giết Vô Khổ kia, hướng phi cung nơi xa nhìn thoáng qua, nhưng là nơi đó lại không có người hắn muốn tìm.

Hắn đã nói nàng không phải sợ, sẽ không để nàng xảy ra chuyện. Hiện tại hắn làm được, nàng lại đi đâu?

“Nàng đâu?” Hoàn Tông một đôi mắt không có cảm tình nhìn chăm chăm Vô Khổ, Vô Khổ cảm thấy mình như bị một băng xà quấn lấy.

Chính là bởi vì hoàng mao nha đầu kia, nếu không phải hoàng mao nha đầu kia, hắn cũng sẽ không nghĩ sát thần này là loại kiếm tu bình thường. Toàn bộ Tà Tu Giới ai không biết, sát thần ở Tà Tu Giới có công hiệu ngăn em bé khóc đêm, từ trước đến nay là độc lai độc vãng, chém bọn họ xong liền đi, bên người khi nào từng có nữ nhân?

Chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người. Còn có đến tận cùng là tên khôn khiếp nào nói sát thần lớn lên xấu xí bất kham, hai mắt đại như chuông đồng?

Đây nhất định là âm mưu của danh môn chính phái!

Danh môn chính phái, không có một thứ tốt!

“Nói.” Thấy Vô Khổ không nói lời nào, Hoàn Tông lại ở hắn trên người chém một kiếm, tư thế lưu loát như là chọc một khối thịt heo. Vô Khổ nào dám nói cái kia tiêu cô nương bị hắn chụp một chưởng đã chết, lời này hắn nếu dám nói ra đi, sát thần này là có thể trong chớp mắt, ở trên người hắn chọc ra mấy chục cái huyết động.

Tuy rằng đã chết đã đến nơi, nhưng hắn vẫn không từ bỏ hi vọng.

“Ta, ta không có chú ý, có lẽ là thời điểm mới vừa rồi chúng ta đánh nhau, hoàng mao.....” Vô Khổ cắn cắn đầu lưỡi, sửa lời nói, “Vị cô nương xinh đẹp kia có lẽ là quá sợ hãi, liền tìm địa phương ẩn nấp rồi.”

“Hắn ở nói dối!” Cát Cân bả vai run rẩy dẫm phi hành pháp khí xông tới, sợ hãi đến âm thanh đều phát run, “Không Hầu tiên tử bị hắn đánh một chương roi xuống, đã là sinh tử không rõ!”

Mạng ta xong rồi!

Vô Khổ dốc toàn lực muốn trốn, ý đồ tránh đi nhất kiếm Hoàn Tông sắp đã đến, nhưng mà trước mắt hắn một đạo bạch quang hiện lên, sát thần đã biến mất. Vô Khổ lập tức không do dự, nhảy lên phi hành pháp khí bỏ chạy.

Hoàn Tông dẫm kiếm tìm kiếm khắp nơi phía trên rừng rậm, đệ tử Cát Tường Các cùng Lâm Học cũng đều đi theo bay xuống dưới, nhưng là tu vi bọn họ kém Hoàn Tông, bị hắn bỏ xa một mảng lớn.

Rừng rậm nhiều cây, muốn tìm được một tiểu cô nương đã mất đi ý thức nói dễ hơn làm?

Hoàn Tông muốn chém hết cây đi, lại sợ ngộ thương đến Không Hầu, chỉ có thể không ngừng tìm kiếm từng tấc rừng rậm, thậm chí tung ra rất nhiều pháp bảo.

Son gian thủy đàm chỗ, Hoàn Tông thấy được thiếu nữ hôn mê bất tỉnh trong thủy đàm (đầm nước). Tóc nàng thật dài xõa ra trong nước, không khí xung quanh tản ra mùi máu tươi nồng đậm. Tìm kiếm với từ khóa: Re: [Cổ đại - Huyền huyền] Chớ quấy rầy phi thăng - Nguyệt Hạ Diệp Ảnh - Điểm 42

Cần phụ làm Mục Lục Truyện! Tuyển Editor! Beta-er! Designer! Type-er! Developer!

Tới chương này thì đã 1/3 truyện rồi.

Chương 58: Giữ lời

Editor: TIEUTUTUANTU

Thiếu nữ cả người lạnh lẽo, lãnh đến như một khối băng, Hoàn Tông ôm nàng tay không khống chế được mà run rẩy, sắc mặt trắng bệch phun ra mấy ngụm máu. Hắn lau vết máu bên khóe miệng đi, ngón tay run rẩy để lên mạch môn nàng.

“Hoàn Tông.....” Từ không trung rơi xuống thủy đàm, Không Hầu liền rơi vào hôn mê bất tỉnh, mơ mơ màng màng cảm thấy được ấm áp bao phủ, nàng mở mắt ra nhìn Hoàn Tông mặt trắng như tờ giấy ôm mình, nam tử từ trước đến nay luôn chinh chinh tề tề, lúc này đầu tóc đã mất trật tự, vài sợi xõa ra rơi bên má, bất quá..... Hoàn Tông như thế này lại có một tia phong vị riêng, làm hắn càng thêm mê mẩn.

Nhìn Không Hầu mở mắt ra, Hoàn Tông lúc này mới phát hiện cảm giác đau đớn trong tim là từ đâu mà có: “Muội thế nào?” Thanh âm nghẹn ngào run rẩy, thấp phần khó nghe.

“Ta không có việc gì.” Không Hầu từ trong lòng ngực Hoàn Tông ngồi dậy, phù triện cháy đen trên quần áo rơi rụng là tả xuống: “Nhiều phù triện như vậy, đã hỏng hết rồi.”

Lâm Học cùng đệ tử Cát Tường Các vội vàng chạy tới nhìn đến bên chân Không Hầu lá bùa đầy đất: “.....”

“Các ngươi đều không có việc gì, thật tốt quá!” Không Hầu nhìn bọn họ hoàn hảo vô khuyết đứng ở trước mặt, nhẹ nhàng thở ra, “Hoàn Tông, huynh đánh thắng tà tu kia sao?”

“Ta bất thắng chính.” Hoàn Tông từ thu nạp giới lấy ra một kiện áo choàng, khoác cho Không Hầu, “Muội tuy không có trở ngại, bất quá nội tức bị ảnh hưởng, trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi mấy canh giờ, về sau lại tiếp tục lên đường.”

Hắn tung ra kim cung, kim cung rơi xuống đất hóa thành hoa lệ cung điện, huy tay áo mở ra kim cung đại môn, Hoàn Tông cúi đầu cấp Không Hầu hệ áo choàng dây lưng: “Đi bên trong rửa mặt, đổi thân quần áo.”

Không Hầu nhìn mặt Hoàn Tông trắng đến cơ hồ trong suốt: “Hoàn Tông, linh đài huynh bị thương tổn?”

“Không ngại.” Hoàn Tông muốn đuổi tay áp lên mặt nàng, nhưng lại chỉ là giật giật đầu ngón tay.

Hắn cảm thấy chính mình có chút quái dị, dù hắn thực thích tiểu cô nương này, thậm chí hận không thể thu nàng làm đồ đệ, nhưng cũng không nên có loại ý niệm không trang trọng này.

Móc khăn tay ra lau nước trên tóc nàng, Hoàn Tông dùng thuật pháp hong khô quần áo trên người Không Hầu: “Chúng ta đi vào trước.”

“Cái tà tu kia đã đền tội?” Không Hầu đi ở phía trước, không có quay đầu lại xem biểu tình của Hoàn Tông, “Thoại bản có nói nhân vật chính thả người xấu chạy mất, sau này sẽ bị người xấu gây ra tai họa lớn hơn nữa, này không phải là tự tìm phiền toái sao.”

Lâm Học quay đầu liếc Hoàn Tông, Hoàn Tông mặt vô biểu tình nói: “Muội nói đúng.”

Nghe được lời này đệ tử Cát Tường Các liền quay đầu nhìn Hoàn Tông.

“Ta liền biết Hoàn Tông ngươi sẽ không làm loại sự tình này.” Không Hầu sử dụng linh lực quá độ, tinh thần còn chưa khôi phục, nằng đi vào lần trước trụ quá trong viện, đối mọi người nói, “Ta đi trước đánh một hồi ngời.”

“Hào hảo nghỉ ngơi.” Hoàn Tông nói, “Đem Huân Hương cầu lần trước ta tặng đặt bên cạnh, sẽ giúp ích.”

“Ân.” Không Hầu gạt đầu, đi vài bước quay lại nhìn Hoàn Tông còn đứng nhìn nằng, nằng triều đối phương tươi cười.

Hoàn Tông nhìn thiếu nữ trên mặt cười sáng lạn, cong khóe miệng: “Mau đi ngủ.”

“Nga.” Không Hầu chạy đến trước mặt Hoàn Tông, đem một lọ đan dược do Thanh Nguyên sư thúc luyện chế nhét vào trong tay Hoàn Tông, mới tâm tình rất tốt chạy vào phòng. Đóng cửa lại, trong lòng nằng ầm ầm có chút tiếc nuối, Hoàn Tông có thể chém giết tà tu cường đại như vậy, kiếm pháp hấn nhất định rất lợi hại, chỉ tiếc nằng mới vừa rồi không có cơ hội hảo hảo thưởng thức.

Hoàn Tông nhìn bình dược trong tay, đem đan dược bên trong đảo ra hai viên. Đây là cực phẩm Hồi Nguyên Đan, toàn bộ Tu Chân giới có thể luyện ra loại đan dược này không tới mười người, Vân Hoa Môn Thanh Nguyên phong chủ chính là một trong số đó.

Đem Hồi Nguyên Đan bỏ vào trong miệng, Hoàn Tông lại lần nữa triệu ra Long Ngâm Kiếm.

“Công tử?” Lâm Học nhìn đến Hoàn Tông lại lần nữa lấy kiếm, “Ngươi lấy kiếm làm cái gì?”

“Giết người.” Hoàn Tông trả lời ngắn gọn hai chữ, liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở trong kim cung. Lâm Học đuổi theo hai bước, liền từ bỏ ngăn trở công tử tính toán. Hấn quay đầu nhìn về phía năm cái đệ tử Cát Tường Các, biểu tình vững vàng nói: “Công tử nhà của chúng ta tính cách vẫn luôn thực hảo, chỉ là kiêng kị người khác nói tới việc tư của hấn.”

“Văn bối tuyệt không đem việc mới vừa rồi phát sinh nói ra nửa chữ.” Tiểu sư đệ vội nói, “Thỉnh tiền bối yên tâm.”

Cát Căn che miệng sư đệ lại, vội cười nói: “Mới vừa có phát sinh quá chuyện gì sao? Văn bối tu vi thấp kém, cái gì cũng chưa thấy.”

Lâm Học không có cùng bọn họ cãi cọ, khẽ gạt đầu: “Các người đi theo ta, ta mang bọn người đi tìm chỗ nghỉ ngơi.”

Xem qua một trận chiến Hoàn Tông chân nhân mới vừa rồi cùng Vô Khô lão nhân giao đấu, đệ tử Cát Tường Các đối với tu vi Hoàn Tông chân nhân có một cái nhận thức rõ ràng. Vô Khô lão nhân lợi hại như vậy, ở dưới kiếm Hoàn Tông chân nhân lại là không hề có chi lực đánh trả, mỗi một kiếm đều là son khuyển hải phúc chỉ, run chuyển thiên địa.

Ở trước mặt cao nhân chân chính, ngoan ngoãn bảo trì trầm mặc mới là thông minh, huống chi cao nhân chỉ là nói dối một câu không thường không phạt. Cao nhân có khuyết điểm, mới càng có nhân tình, bọn họ hiểu được, thật sự có thể hiểu được.

Dù sao..... Không thể hiểu được bọn họ cũng không dám nói ra.

Vô Khô lão nhân thương thế nghiêm trọng, lại không dám trở lại Tà Tu Giới, càng không dám xuất hiện ở địa phương nhiều tu sĩ, hấn một đường che dấu thân phận hướng tây chạy nhanh, chuẩn bị tìm cái thôn trang nhỏ xa xôi ẩn náo.

Sắc trời tối đen, dọc theo đường đi cũng không có đụng phải tu sĩ chính phái nào, Vô Khô lão nhân nhẹ nhàng thở ra, một mệnh này coi như đã bảo toàn. Hấn uống mấy viên đan dược, Vô Khô lão nhân chuẩn bị đáp xuống đất, đến thôn trang dưới chân núi, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng rống gầm.

Hấn sắc mặt đại biến, vội vàng triệu ra bản mạng pháp bảo nắm trong tay, xoay người nhìn về phía sau, quả nhiên là Hoàn Tông đuổi theo lại đây. Hấn sắc mặt xanh mét, mấy canh giờ trước sát thần này không phải đã vô tâm để ý tới hấn sao, vì sao lại đuổi theo.

Loại cảm giác có hy vọng lại đột nhiên trở nên tuyệt vọng này, làm Vô Khô cơ hồ duy trì không được tâm cảnh.

“Thật không nghĩ tới, ta lại có vinh hạnh bị người đuổi giết.” Vô Khô lấy ra chiêu hồn cờ, nảy sinh ác độc nói, “Tu vi ta tuy không bằng người, nhưng nếu người không cho ta đường sống, ta liền cùng người cá chết lưới rách.”

Hoàn Tông không để ý tới hấn, giơ kiếm, bắt quả hơn hai mươi chiêu, Vô Khô liền bị đánh đến không đường lui, trên người đầy huyết, chiêu hồn cờ trong tay cũng bị gọt bỏ một nửa.

“A!” Đường đường là tôn Tà Tu Giới, Vô Khô đã thật lâu không có bị người khinh nhục như vậy, hấn tự biết đã không có đường sống, tung ra bản mạng pháp khí trong tay, ngăn lại một đòn trí mạng của Hoàn Tông, nằng chường hướng linh đài chính mình hung hăng đánh vào, bức ra Nguyên Anh trong cơ thể.

Liền tính hấn chết, cũng sẽ không dễ dàng buông tha đối thủ.

Thấy Vô Khổ chuẩn bị tự bạo Nguyên Anh, Hoàn Tông nhanh như tia chớp, trước khi Vô Khổ kịp bóp nát Nguyên Anh, kiếm đã chặt đứt cánh tay hắn, trở tay nhất kiếm lại huy đi linh đài Vô Khổ.

Hoàn Tông một đạo thần thức cắm vào trong Nguyên Anh, Nguyên Anh nháy mắt hồi phi yên diệt, Vô Khổ ngã trên mặt đất phát ra tiếng kêu rên, làn da bắt đầu trở nên càng ngày càng già cả, tóc cũng bó lớn bó lớn rơi ra.

“Hô hô.....” Vô Khổ hai mắt vẫn đục nhìn chăm chăm Hoàn Tông, tựa hồ đang hỏi hắn vì cái gì.

“Ta không nói dối người khác, đặc biệt là đối với văn bối.” Hoàn Tông nhất kiếm đâm thủng yết hầu Vô Khổ, nhìn thi thể hắn hóa thành xương khô, mặt vô biểu tình nói, “Lời đã nói ra, liền phải làm được.”

Dẫn ra một đạo tinh hỏa, phá hủy thu nạp giới Vô Khổ lưu lại, Hoàn Tông xoay người liền đi.

Chỉ chớp lát sau, xương khô trên mặt đất hóa thành cát bụi, gió đêm thổi, cát bụi ở núi rừng biến thành hư ảo.

Hoàn Tông đi vào rừng, đỡ thân cây ho mành liệt, ngẩng đầu nhìn trăng rằm phía chân trời, hắn móc ra một viên đan dược Vô Danh Lão Nhân luyện chế nuốt xuống, nhảy lên phi kiếm chạy về kim cung.

“Công tử.” Lâm Hộc đứng ở cửa kim cung, nhìn Hoàn Tông trở về, ánh mắt dừng trên ở trên mặt Hoàn Tông tái nhợt, “Người hôm nay không nên đi.”

“Ta là kiếm tu.” Hoàn Tông bước lên bậc thang, đi vào đại môn kim cung, không có quay đầu lại, “Một kiếm tu không thể dùng kiếm, cùng chết có gì khác nhau đâu?”

“Công tử hôm nay như thế, là không bỏ kiếm xuống được, hay là không bỏ xuống được Không Hầu cô nương?” Lâm Hộc hỏi lại, “Công tử trong lòng thật sự mình bạch?”

Hoàn Tông quay đầu nhìn Lâm Hộc, trong ánh mắt hắn không có bất luận cảm tình gì.

Khi hắn dời mắt, Lâm Hộc toát ra một tầng mờ mịt.

Hoàn Tông thu hồi tầm mắt, rũ mắt nói: “Nếu không phải Không Hầu đã bái vào Vân Hoa Môn, ta sẽ thu nàng làm đại đệ tử.” Cả đời này, hắn chỉ gặp được một người hợp tâm ý hắn như vậy, dù nàng đã là đệ tử Vân Hoa Môn, hắn cũng luyện tiếu nàng ủy khuất.

Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt sáng ngời kia có khả năng lộ ra cảm xúc thất vọng hoặc là khổ sở, hắn liền không nhịn được muốn thỏa mãn tất cả nguyện vọng của nàng. Chỉ tiếc..... Chỉ tiếc..... Cuộc đời này không thể thu nàng làm đồ đệ, bằng không hắn khiến nàng trở thành đệ nhất thiên kiều chỉ tử trong toàn bộ Tu Chân giới.

Lâm Hộc nhìn công tử biểu tình nghiêm túc, đuôi lông mày hơi động: “Công tử, Vô Khổ đã đến rồi?”

“Từ lúc cùng ta đối chiến, hắn đã đến rồi.” Hoàn Tông xoay người nói, “Từ nay về sau, Tà Tu Giới đã không còn người này.”

Lâm Hộc: “.....”

Nói dối cảnh giới cao nhất, đại khái chính là làm những người khác hoài nghi là chính mình nhớ lầm.

Cùng tiểu cô nương xinh đẹp ở chung về sau, công tử đã trở thành nam nhân biết nói dối a.

Ngày hôm sau, Không Hầu thức dậy. Ngủ cả đêm, kinh mạch trong cơ thể sớm đã khôi phục như thường, chỉ là hậu quả sử dụng linh lực quá độ còn không có hoàn toàn tiêu mất, hiện tại nàng toàn thân trên dưới, trừ bỏ tóc cùng móng tay không đau, địa phương khác đều thoải mái.

Lười biếng mà bò về đệm mềm, Không Hầu phát tay đem chăn đắp lên người, hận không thể làm chính mình biến thành một viên cầu, như vậy liền có thể không cần nhúc nhích.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên rất nhẹ, ở ngoài cửa đứng một chút, lại xoay người rời đi.

Không Hầu miễn cưỡng mở mắt ra, hướng ngoài cửa nói: “Là Hoàn Tông sao?”

Hoàn Tông đã đi trở về nghe được tiếng Không Hầu, dừng lại bước chân: “Tĩnh?”

Cửa phòng mở ra, tóc rối tung, thiếu nữ trên người bọc áo to rộng ghé vào cạnh cửa: “Hiện tại muốn đi Cát Tường Các sao?”

Hoàn Tông nhìn xương quai xanh Không Hầu lộ ở bên ngoài cổ như ẩn như hiện, nghe được tiếng bước chân bên ngoài truyền tới, liền nhanh tiến lên đem nàng kéo vào trong phòng, đóng cửa lại.

Hồng Lăng đi đến viện cửa: “.....”

Nam nhân vừa rồi ôm Không Hầu tiên tử vào phòng, là..... Hoàn Tông chân nhân?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Giữ Lờ

Editor: TIEUTUTUANTU

Thiếu nữ cả người lạnh lẽo, lãnh đến như một khối băng. Hoàn Tông ôm nàng tay không khống chế được mà run rẩy, sắc mặt trắng bệch phun ra mấy ngụm máu. Hắn lau vết máu bên khóe miệng đi, ngón tay run rẩy để lên mạch môn nàng.

“Hoàn Tông.....” Từ không trung rơi xuống thủy đàm, Không Hầu liền rơi vào hôn mê bất tỉnh, mơ mơ màng màng cảm thấy được ầm áp bao phủ, nàng mở mắt ra nhìn Hoàn Tông mặt trắng như tờ giấy ôm mình, nam tử từ trước đến nay luôn chinh chinh tề tề, lúc này đầu tóc đã mất trật tự, vài sợi xõa ra rơi bên má, bất quá..... Hoàn Tông như thế này lại có một tia phong vị riêng, làm hắn càng thêm nể mạo.

Nhìn Không Hầu mở mắt ra, Hoàn Tông lúc này mới phát hiện cảm giác đau đớn trong tim là từ đâu mà có: “Muội thế nào?” Thanh âm nghẹn ngào run rẩy, thấp phần khó nghe.

“Ta không có việc gì.” Không Hầu từ trong lòng ngực Hoàn Tông ngồi dậy, phù triện cháy đen trên quần áo rơi rụng là tả xuống: “Nhiều phù triện như vậy, đã hỏng hết rồi.”

Lâm Học cùng đệ tử Cát Tường Các vội vàng chạy tới nhìn đến bên chân Không Hầu lá bùa đầy đất: “.....”

“Các ngươi đều không có việc gì, thật tốt quá!” Không Hầu nhìn bọn họ hoàn hảo vô khuyết đứng ở trước mặt, nhẹ nhàng thở ra, “Hoàn Tông, huynh đánh thắng tà tu kia sao?”

“Tà bất thắng chính.” Hoàn Tông từ thu nạp giới lấy ra một kiện áo choàng, khoác cho Không Hầu, “Muội tuy không có trở ngại, bất quá nội tức bị ảnh hưởng, trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi mấy canh giờ, về sau lại tiếp tục lên đường.”

Hắn tung ra kim cung, kim cung rơi xuống đất hóa thành hoa lệ cung điện, huy tay áo mở ra kim cung đại môn, Hoàn Tông cúi đầu cấp Không Hầu hệ áo choàng dây lưng: “Đi bên trong rửa mặt, đổi thân quần áo.”

Không Hầu nhìn mặt Hoàn Tông trắng đến cơ hồ trong suốt: “Hoàn Tông, linh đài huynh bị thương tổn?”

“Không ngại.” Hoàn Tông muốn duỗi tay áp lên mặt nàng, nhưng lại chỉ là giật giật đầu ngón tay.

Hắn cảm thấy chính mình có chút quái dị, dù hắn thực thích tiểu cô nương này, thậm chí hận không thể thu nàng làm đồ đệ, nhưng cũng không nên có loại ý niệm không trang trọng này.

Móc khăn tay ra lau nước trên tóc nàng, Hoàn Tông dùng thuật pháp hong khô quần áo trên người Không Hầu: “Chúng ta đi vào trước.”

“Cái tà tu kia đã đến rồi?” Không Hầu đi ở phía trước, không có quay đầu lại xem biểu tình của Hoàn Tông, “Thoại bản có nói nhân vật chính thả người xấu chạy mất, sau này sẽ bị người xấu gây ra tai họa lớn hơn nữa, này không phải là tự tìm phiền toái sao?”

Lâm Học quay đầu liếc Hoàn Tông, Hoàn Tông mặt vô biểu tình nói: “Muội nói đúng.”

Nghe được lời này đệ tử Cát Tường Các liền đều quay đầu nhìn Hoàn Tông.

“Ta liền biết Hoàn Tông ngươi sẽ không làm loại sự tình này.” Không Hầu sử dụng linh lực quá độ, tinh thần còn chưa khôi phục, nàng đi vào lần trước trụ quá trong viện, đối mọi người nói, “Ta đi trước đánh một hồi ngời.”

“Hảo hảo nghỉ ngơi.” Hoàn Tông nói, “Đem Huân Hương cầu lần trước ta tặng đặt bên cạnh, sẽ giúp ích.”

“Àn.” Không Hầu gật đầu, đi vài bước quay lại nhìn Hoàn Tông còn đứng nhìn nàng, nàng triều đối phương tươi cười.

Hoàn Tông nhìn thiếu nữ trên mặt cười sáng lạn, cong khóe miệng: “Mau đi ngủ.”

“Nga.” Không Hầu chạy đến trước mặt Hoàn Tông, đem một lọ đan dược do Thanh Nguyên sư thúc luyện chế nhét vào trong tay Hoàn Tông, mới tâm tình rất tốt chạy vào phòng. Đóng cửa lại, trong lòng nàng ần ần có chút tiếc nuối, Hoàn Tông có thể chém giết tà tu cường đại như vậy, kiếm pháp hắn nhất định rất lợi hại, chỉ tiếc nàng mới vừa rồi không có cơ hội hảo hảo thưởng thức.

Hoàn Tông nhìn bình dược trong tay, đem đan dược bên trong đảo ra hai viên. Đây là cực phẩm Hồi Nguyên Đan, toàn bộ Tu Chân giới có thể luyện ra loại đan dược này không tới mười người, Vân Hoa Môn Thanh Nguyên phong chủ chính là một trong số đó.

Đem Hồi Nguyên Đan bỏ vào trong miệng, Hoàn Tông lại lần nữa triệu ra Long Ngâm Kiếm.

“Công tử?” Lâm Hộc nhìn đến Hoàn Tông lại lần nữa lấy kiếm, “Ngươi lấy kiếm làm cái gì?”

“Giết người.” Hoàn Tông trả lời ngắn gọn hai chữ, liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở trong kim cung. Lâm Hộc đuổi theo hai bước, liền từ bỏ ngăn trở công tử tính toán. Hắn quay đầu nhìn về phía năm cái đệ tử Cát Tường Các, biểu tình vững vàng nói: “Công tử nhà của chúng ta tính cách vẫn luôn thực hảo, chỉ là kiêng kỵ người khác nói tới việc tư của hắn.”

“Văn bối tuyệt không đem việc mới vừa rồi phát sinh nói ra nửa chữ.” Tiểu sư đệ vội nói, “Thỉnh tiền bối yên tâm.”

Cát Căn che miệng sư đệ lại, mỉm cười nói: “Mới vừa có phát sinh quá chuyện gì sao? Văn bối tu vi thấp kém, cái gì cũng chưa thấy.”

Lâm Hộc không có cùng bọn họ cãi cọ, khẽ gật đầu: “Các ngươi đi theo ta, ta mang bọn ngươi đi tìm chỗ nghỉ ngơi.”

Xem qua một trận chiến Hoàn Tông chân nhân mới vừa rồi cùng Vô Khổ lão nhân giao đấu, đệ tử Cát Tường Các đối với tu vi Hoàn Tông chân nhân có một cái nhận thức rõ ràng. Vô Khổ lão nhân lợi hại như vậy, ở dưới kiếm Hoàn Tông chân nhân lại là không hề có chỉ lực đánh trả, mỗi một kiếm đều là son khuy nhai hải phúc chi, run chuyển thiên địa.

Ở trước mặt cao nhân chân chính, ngoan ngoãn bảo trì trầm mặc mới là thông minh, huống chi cao nhân chỉ là nói dối một câu không thường không phạt. Cao nhân có khuyết điểm, mới càng có nhân tình, bọn họ hiểu được, thật sự có thể hiểu được.

Dù sao..... Không thể hiểu được bọn họ cũng không dám nói ra.

Vô Khổ lão nhân thương thế nghiêm trọng, lại không dám trở lại Tà Tu Giới, càng không dám xuất hiện ở địa phương nhiều tu sĩ, hắn một đường che dấu thân phận hướng tây chạy nhanh, chuẩn bị tìm cái thôn trang nhỏ xa xôi ẩn náu.

Sắc trời tối đen, dọc theo đường đi cũng không có đụng phải tu sĩ chính phái nào, Vô Khổ lão nhân nhẹ nhàng thở ra, một mệnh này coi như đã bảo toàn. Hắn uống mấy viên đan dược, Vô Khổ lão nhân chuẩn bị đáp xuống đất, đến thôn trang dưới chân núi, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng rống ngăm.

Hắn sắc mặt đại biến, vội vàng triệu ra bản mạng pháp bảo nắm trong tay, xoay người nhìn về phía sau, quả nhiên là Hoàn Tông đuổi theo lại đây. Hắn sắc mặt xanh mét, mấy canh giờ trước sát thân này không phải đã vô tâm để ý tới hắn sao, vì sao lại đuổi theo.

Loại cảm giác có hy vọng lại đột nhiên trở nên tuyệt vọng này, làm Vô Khổ cơ hồ duy trì không được tâm cảnh.

“Thật không nghĩ tới, ta lại có vinh hạnh bị ngươi đuổi giết.” Vô Khổ lấy ra chiêu hồn cờ, này sinh ác độc nói, “Tu vi ta tuy không bằng ngươi, nhưng nếu ngươi không cho ta đường sống, ta liền cùng ngươi cả chết lưới rách.”

Hoàn Tông không để ý tới hắn, giờ kiếm, bắt quả hơn hai mươi chiêu, Vô Khổ liền bị đánh đến không đường lui, trên người đầy huyết, chiêu hồn cờ trong tay cũng bị gọt bỏ một nửa.

“A!” Đường đường tà tôn Tà Tu Giới, Vô Khổ đã thật lâu không có bị người khinh nhục như vậy, hắn tự biết đã không có đường sống, tung ra bản mạng pháp khí trong tay, ngăn lại một đòn trí mạng của Hoàn Tông, nâng chưởng hướng linh đài chính mình hung hăng đánh vào, bức ra Nguyên Anh trong cơ thể.

Liên tính hắn chết, cũng sẽ không dễ dàng buông tha đối thủ.

Thấy Vô Khổ chuẩn bị tự bạo Nguyên Anh, Hoàn Tông nhanh như tia chớp, trước khi Vô Khổ kịp bóp nát Nguyên Anh, kiếm đã chặt đứt cánh tay hắn, trở tay nhất kiếm lại hủy đi linh đài Vô Khổ.

Hoàn Tông một đạo thần thức cắm vào trong Nguyên Anh, Nguyên Anh nhảy mất hồn phi yên diệt, Vô Khổ ngã trên mặt đất phát ra tiếng kêu rên, làn da bắt đầu trở nên càng ngày càng già cỗi, tóc cũng bạc lón bở lón rơi ra.

“Hô hô.....” Vô Khổ hai mắt vẫn đục nhìn chằm chằm Hoàn Tông, tựa hồ đang hỏi hắn vì cái gì.

“Ta không nói dối người khác, đặc biệt là đối với văn bối.” Hoàn Tông nhất kiếm đâm thủng yết hầu Vô Khổ, nhìn thi thể hắn hóa thành xương khô, mặt vô biểu tình nói, “Lời đã nói ra, liền phải làm được.”

Dẫn ra một đạo tinh hỏa, phá hủy thu nạp giới Vô Khổ lưu lại, Hoàn Tông xoay người liền đi.

Chỉ chớp lát sau, xương khô trên mặt đất hóa thành cát bụi, gió đêm thổi, cát bụi ở núi rừng biến thành hư ảo.

Hoàn Tông đi vào rừng, đỡ thân cây ho mảnh liệt, ngẩng đầu nhìn trăng rằm phía chân trời, hắn móc ra một viên đan dược Vô Danh Lão Nhân luyện chế nuốt xuống, nhảy lên phi kiếm chạy về kim cung.

“Công tử.” Lâm Hộc đứng ở cửa kim cung, nhìn Hoàn Tông trở về, ánh mắt dừng trên ở trên mặt Hoàn Tông tái nhợt, “Ngươi hôm nay không nên đi.”

“Ta là kiếm tu.” Hoàn Tông bước lên bậc thang, đi vào đại môn kim cung, không có quay đầu lại, “Một kiếm tu không thể dùng kiếm, cùng chết có gì

khác nhau đâu?”

“Công tử hôm nay như thế, là không bỏ kiếm xuống được, hay là không bỏ xuống được Không Hầu cô nương?” Lâm Hộc hỏi lại, “Công tử trong lòng thật sự minh bạch?”

Hoàn Tông quay đầu nhìn Lâm Hộc, trong ánh mắt hắn không có bất luận cảm tình gì.

Khi hắn dời mắt, Lâm Hộc toát ra một tầng mồ hôi.

Hoàn Tông thu hồi tầm mắt, rũ mắt nói: “Nếu không phải Không Hầu đã bái vào Vân Hoa Môn, ta sẽ thu nàng làm đại đệ tử.” Cả đời này, hắn chỉ gặp được một người hợp tâm ý hắn như vậy, dù nàng đã là đệ tử Vân Hoa Môn, hắn cũng luyện tiếu nàng ủy khuất.

Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt sáng ngời kia có khả năng lộ ra cảm xúc thất vọng hoặc là khổ sở, hắn liền không nhịn được muốn thỏa mãn tất cả nguyện vọng của nàng. Chỉ tiếc..... Chỉ tiếc..... Cuộc đời này không thể thu nàng làm đồ đệ, bằng không hắn khiến nàng trở thành đệ nhất thiên kiều chỉ tử trong toàn bộ Tu Chân giới.

Lâm Hộc nhìn công tử biểu tình nghiêm túc, đuôi lông mày hơi động: “Công tử, Vô Khổ đã đền tội?”

“Từ lúc cùng ta đối chiến, hắn đã đền tội.” Hoàn Tông xoay người nói, “Từ nay về sau, Tà Tu Giới đã không còn người này.”

Lâm Hộc: “.....”

Nói dối cảnh giới cao nhất, đại khái chính là làm những người khác hoài nghi là chính mình nhớ lầm.

Cùng tiểu cô nương xinh đẹp ở chung về sau, công tử đã trở thành nam nhân biết nói dối a.

Ngày hôm sau, Không Hầu thức dậy. Ngủ cả đêm, kinh mạch trong cơ thể sớm đã khôi phục như thường, chỉ là hậu quả sử dụng linh lực quá độ còn không có hoàn toàn tiêu mất, hiện tại nàng toàn thân trên dưới, trừ bỏ tóc cùng móng tay không đau, địa phương khác đều thoải mái.

Lười biếng mà bò về đệm mềm, Không Hầu phát tay đem chăn đắp lên người, hận không thể làm chính mình biến thành một viên cầu, như vậy liền có thể không cần nhúc nhích.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên rất nhẹ, ở ngoài cửa đứng một chút, lại xoay người rời đi.

Không Hầu miễn cưỡng mở mắt ra, hướng ngoài cửa nói: “Là Hoàn Tông sao?”

Hoàn Tông đã đi trở về nghe được tiếng Không Hầu, dừng lại bước chân: “Tỉnh?”

Cửa phòng mở ra, tóc rối tung, thiếu nữ trên người bọc áo to rộng ghé vào cạnh cửa: “Hiện tại muốn đi Cát Tường Các sao?”

Hoàn Tông nhìn xương quai xanh Không Hầu lộ ở bên ngoài cổ như ẩn như hiện, nghe được tiếng bước chân bên ngoài truyền tới, liền nhanh tiến lên đem nàng kéo vào trong phòng, đóng cửa lại.

Hồng Lăng đi đến viện cửa: “.....”

Nam nhân vừa rồi ôm Không Hầu tiến tử vào phòng, là..... Hoàn Tông chân nhân?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.